

Giới thiệu Ảnh Hậu Tái Lâm

Thể loại: Hiện đại, trọng sinh

Edit từ chương 1 - chương 7.2: Mèo đại lười, từ chương 7.3 trở đi: Um-um

Đời trước, Cô Trương vì yêu say đắm một người đàn ông mà không màng đến tuổi trẻ, chẳng cần đến sắc đẹp lại đem lòng tự trọng cùng địa vị ảnh hậu ném đi.

Không ngờ chỉ đổi lại việc bản thân bị hãm hại, bị bôi nhọ, bị ruồng bỏ trở thành người phụ nữ xấu xa, cuối cùng chỉ còn con đường rời khỏi giới giải trí.

Không ngờ ông trời cho cô một cơ hội làm lại, Cố Trương trọng sinh quay về mười năm trước, lúc này cô vẫn còn tuổi trẻ, còn sắc đẹp, còn lòng tự trọng...Cô Trương âm thầm đem mục tiêu cả đời là: Đánh ngã giới giải trí.

Đây là câu chuyện của một vị ảnh hậu vừa xinh đẹp vừa giỏi diễn xuất sống lại lúc cô còn chưa nổi tiếng, gặp thần chém thần, gặp phản giết phản, dốc hết sức trên con đường trở thành ảnh hậu.

Bài này nữ chính có bàn tay vàng trắng kiện.

Nam nữ chính thân tâm đều sạch.

Nội dung: Tình yêu và hôn nhân ở giới giải trí thời hiện đại.

Vài lời của editor: Nếu để ta nhận xét về bộ này thì thú thực nó là một bộ về giới giải trí khá hay mà ta từng đọc, nữ chính được tác giả cho sở hữu vô số bàn tay vàng, nam chính cũng vậy. Ít có các tình tiết gây ức chế, nếu ai muốn tìm một bộ đọc lâu dài thì cứ tìm bộ này, ta hứa sẽ hoàn bằng mọi giá dù đôi lúc ta hơi lười (nghe tên ta thì biết) và sẽ biến mất hơi lâu, mà có ai biết cách chèn ảnh vào bài không nhớ chỉ ta nha, cảm ơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ảnh hậu không bằng chó

Gió đầu hè mang theo hơi say ẩm áp, ánh nắng ngoài cửa sổ nhẹ nhàng chiếu vào phòng, hai giờ chiều, hành lang bệnh viện yên tĩnh.

Trong phòng trực ban của y tá, hai cô y tá trẻ tuổi cầm điện thoại di động, cô y tá kia đưa điện thoại cho bạn tốt, cố gắng nhỏ giọng nhưng giọng nói không giấu nổi sự hưng phấn: “Mau xem đi, đồ mới ra đó.”

Trên bức ảnh là hình trang phục cưới của một đôi nam nữ, khuôn mặt tinh xảo, trai tài gái sắc nhìn vô cùng xứng đôi.

“Trương thiên vương mặc đồ này nhìn đẹp quá” Nữ y tá tóc ngắn nói: “Đẹp trai đến mức không để cho người ta sống nổi.”

“Kiều thiên hậu cũng đâu có thua kém! Cũng sắp 40 tuổi rồi, sao có thể đẹp như vậy được, chăm sóc thật tốt.”

“Cô ấy thật hạnh phúc, đã ly hôn mà cũng gặp được người đàn ông tốt như vậy, bây giờ còn mang thai, không biết kiếp trước cô ấy đã tích bao nhiêu công đức nữa. Nếu tôi mà là cô ấy thì tốt rồi.” Y tá tóc ngắn ôm mặt, vẻ mặt xa xăm nói.

“Nhưng người ta chỉ thấy người mới cười cũng không thấy người cũ khóc, cô gái kia....” Cô y tá buộc tóc đuôi ngựa bĩu môi, chỉ về phía cuối hành lang: “Chắc là cô ta không biết.”

“Nhỏ tiếng chút.” Y tá tóc ngắn ngắt lời: “Để y tá trưởng nghe được thì không hay đâu.”

Cô y tá nhỏ nhún vai, không nói gì nữa.

Phòng bệnh cuối hành lang, bức màn cửa bị kéo kín mít, trong phòng không bật đèn, điều hòa thổi vù vù, đi vào chợt giống như đi tới một căn nhà xác im lặng, thời tiết tháng sau lạnh phát run.

Trên giường bệnh, một cô gái ngây ngốc ngồi, màn hình TV không mở tiếng giống như kịch câm vậy. Bây giờ đang mở kênh giải trí, trên TV là hình ảnh tuần nam nữ ôm chặt nhau, người đàn ông hạnh phúc tuyên bố tin tức gì đó, khoe miệng mỉm cười không giấu được sự vui mừng.

Ngón tay Cố Trương nắm ra giường thật chặt, trong mắt lóe lên sự trào phúng. Lương Quý...cô và anh ta làm vợ chồng bốn năm cũng chưa bao giờ thấy anh ta lộ ra vẻ mặt như vậy. Ngay cả lúc Cố Trương và Lương Quý kết hôn, anh ta cũng trưng ra bộ mặt lạnh lùng, cô cho rằng đó là bản tính của Lương Quý, vì hẳn là con người lạnh lùng bất kham, nhưng hôm nay cô mới phát hiện, Lương Quý không phải là người lạnh lùng, chỉ là vì cô không phải Kiều

Ánh Tinh thôi.

Thiên Vương và Thiên hậu vài năm sau thì tu thành chính quả*, vậy cô thì sao? Cô là cái gì?

Cố Tương hít một hơi thật sâu, bò xuống giường một cách khó khăn, trong phòng chăm sóc đặc biệt có gương, cô bật đèn lên, trong gương là một khuôn mặt tiều tụy.

Thân hình tái nhợt, khô gầy, tóc gần như dán trên khuôn mặt, xương gò má cao bị bạc một chút, khuôn mặt vẫn là khuôn mặt trước kia, nhưng cặp mắt xinh đẹp trước kia bây giờ không có hồn nữa, già yếu như một lão bà.

Không lâu trước đây, cô bị biến thành bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ này. Cố Tương quay đầu nhìn vào màn hình TV, trên TV là Kiều Ánh Tinh đang cười vô cùng xinh đẹp, tuy rằng cô ta đã ba mươi sáu tuổi nhưng lại giống như mới 30, sắc mặt hồng hào, tinh thần sáng láng, cô gái này nếu so sánh với cô quả thật đúng là một trời một vực.

Cố Tương ngã ngồi trên giường bệnh, cô cũng từng xinh đẹp, thời điểm cô đẹp nhất, có vị đại gia từng khen: “Dung nhan này đúng là gặp thần chém thần, gặp phật giết phật.” khi đó khuôn mặt cô xinh đẹp, khí chất thanh thuần, tóc dài đen nhánh rậm rạp, cho dù không son không phấn cũng vô cùng tinh xảo.

Khi đó cô mới ra mắt, bởi vì khuôn mặt đẹp nên được nhận một hợp đồng quảng cáo làm người xem ấn tượng, sau này nhận được một số nhân vật nhỏ trong phim điện ảnh, dần dần có tiếng tăm, được khen ngợi có tố chất diễn xuất, sau đó cô bắt đầu nổi tiếng, quả nhiên giống như dự đoán, kỹ thuật diễn trôi chảy của cô được khám phá, dần dần có địa vị trong giới giải trí, cô thậm chí còn nhận giải ảnh hậu, mọi người ai cũng suy đoán con đường phía trước của cô sẽ rộng mở.

Nhưng cô lại kém may mắn, gặp phải kẻ như Lương Quý.

Cô biết Lương Quý là lúc hai người hợp tác làm chung một bộ phim, hai người đóng nam chính và nữ chính, từ trước cô đã có sự sùng bái đối với vị siêu sao thiên vương trong truyền thuyết này rồi, sau khi hợp tác, bề ngoài đẹp trai và khí chất bất khuất của Lương Quý hấp dẫn cô, trước khi vào giới giải trí cô chưa từng có bạn trai, đúng lúc bộ phim này là một bộ bi kịch, có lẽ là nhập diễn quá sâu, cũng có lẽ là tình yêu thật sự, tóm lại lúc đó cô thật sự yêu Lương Quý.

Khi đó Lương Quý và Kiều Ánh Tinh đã chia tay hơn một năm, Kiều Ánh Tinh cũng đã kết hôn. Cố Tương là một người quyết đoán chủ động, đã thích sẽ theo đuổi, thế nhưng Lương Quý thật sự chấp nhận quen cô.

Những ngày hẹn hò với Lương Quý đối với cô đều là ngày hạnh phúc, dù Lương Quý là bạn trai cô nhưng chưa từng có ý định kết hôn, nhưng khi yêu con gái đầu có suy nghĩ nhiều như vậy, thích chính là thích, dù cho hắn ta trần đây khuyết điểm nhưng trong mắt Cố Tương lúc đó hắn là tốt nhất.

Sau đó hai người đính hôn, kết hôn, tất cả mọi chuyện đều thuận theo tự nhiên. Giống như câu chuyện cổ tích của công chúa và hoàng tử, giống như khi Kiều Ánh Tinh và Lương Quý kết hôn bây giờ, được tất cả các trang truyền thông đưa tin, tất cả bạn tốt chúc phúc. Lúc đó, cô cũng không nghĩ tới cô và Lương Quý sẽ đi đến bước này.

Kết hôn ba năm, cô luôn muốn có con nhưng Lương Quý đều lấy lý do bận rộn công việc mà từ chối, Lương Quý quả thật rất bận, đàn ông càng lớn tuổi càng nổi tiếng, mấy năm đó địa vị của anh ta trong giới giải trí càng được củng cố vững chắc, cũng có phòng làm việc riêng, thời gian trở về nhà ngày càng ngắn ngủi, hai người gặp mặt thì ít mà xa cách thì nhiều.

Mà bản thân Lương Quý là người theo chủ nghĩa đàn ông, sau khi kết hôn hắn không cho Cố Tương tham gia diễn xuất nữa, Cố Tương cũng nghe theo, bình thường chỉ là ngẫu nhiên nhận một hai hợp đồng quảng cáo, phần lớn thời gian đều là ở nhà làm một người phụ nữ của gia đình. Các fans của Cố Tương ào ào vào cô mà tiếc hận, Cố Tương lại vui vẻ chịu đựng, cô yêu Lương Quý nên chấp nhận vì Lương Quý mà làm mọi chuyện.

Nhưng tình yêu vốn mong manh, nhất là lúc cô yêu sai người.

Năm thứ tư, cô lên lút không dùng biện pháp tránh thai, thời điểm cô có bầu lại đột nhiên bùng ra chuyện xấu lúc trước của cô và một vị đạo diễn. Khi những hình ảnh khó coi đó bị bại lộ, bản thân Cố Tương sợ đến ngất người.

Cô biết cá tính mình thẳng thắn đã đắc tội không ít người, lúc cô mới tiến vào giới giải trí cũng có người muốn sử dụng quy tắc ngầm, tuy rằng cuối cùng không thể thành công nhưng cũng đã bôi lên người cô một vết nhơ. Sau khi kết hôn những hình ảnh này mới được phát tán, người này chắc chắn đã cố ý từ lâu.

Trong lúc nhất thời, trên mạng internet đầy các loại bình luận ác ý, nào là không giữ phẩm hạnh, giả vờ ngây thơ, đủ loại tội danh trên trời dưới đất. Cư dân mạng trên internet vô cùng đáng sợ, mà đối với phụ nữ, phạm vi tha thứ của họ đặc biệt hạn hẹp. Trận chiến trên mạng này làm cô lao tâm lao lực quá độ dẫn đến sinh non.

Lương Quý nói với cô không cần phải lo lắng, cô gần như đã rời khỏi giới giải trí, việc này không cần phải để trong lòng. Cũng không biết Lương Quý chuẩn bị như thế nào, về mặt quan hệ xã hội làm sao, dù sao thời điểm cô bị đưa đến đầu sóng ngọn gió cũng là lúc Lương Quý ly hôn với cô.

Cố Tương biết Lương Quý là một người nhẫn nại, nhưng cô không nghĩ tới trên phương diện tình cảm Lương Quý cũng nhẫn nại rất tốt. Hắn yêu Kiều Ánh Tinh nhưng lại có thể kết hôn với cô.

Kiều Ánh Tinh ly hôn, Lương Quý có cơ hội, bọn họ tình cũ không rủ cũng tới, Cố Tương liền trở thành vật hi sinh.

Lương Quý nói: “Tài sản tôi có thể cho cô một nửa, tôi muốn tự do.”

Tôi muốn tự do, lời nói này thật phù hợp với hình tượng lãng tử bất kham của anh ta. Kiều Ánh Tinh là người như thế nào, lúc trước là ảnh hậu, nữ thần đoan trang thanh lịch, trí tuệ ưu nhã, người như vậy sao có thể trở thành kẻ dơ bẩn đây? Sao có thể cướp chồng của người khác? Nên Lương Quý vì tình yêu thật sự của mình, chuẩn bị tất cả ôn hòa, thậm chí đem nước bẩn hắt lên người Cố Tương*, đem chuyện xấu của vị đạo diễn kia và Cố Tương lãng xê, ảnh chụp là lãng xê, quan hệ xã hội là lãng xê, cuối cùng kẻ có tội trở thành Cố Tương.

So với Kiều Ánh Tinh, Cố Tương không có một quá khứ sạch sẽ như vậy. Cô không phải thuần túy là người của giới giải trí, lúc còn trẻ cô luôn muốn tiến về phía trước, đặc biệt không ít người, cũng không thiếu chuyện.....Lúc yêu mến cô thì có thể khoan dung cho cô, lúc chán ghét cô rồi, điều đó sẽ trở thành điểm yếu chí mạng.

Nhất thời chuyện gì cũng chỉ trích, nói Lương Quý đã tha thứ cho Cố Tương rất nhiều năm rồi, nói Cố Tương còn trẻ đã “cởi mở”, đã sớm cho Lương Quý đội nón xanh(cắm sừng). Thậm chí nói chuyện Lương Quý và Kiều Ánh Tinh chia tay là do Cố Tương đục khoét gây nên.

Đôi khi nghe những tin đồn kia, Cố Tương nhiều lúc sẽ thật sự nghi ngờ, cô gái độc ác ích kỉ đó thật sự là mình ư?

Lương Quý ly hôn một cách quyết đoán, Cố Tương cũng đã làm lớn chuyện, tìm truyền thông khóc kể, nhưng cô đã quá tức giận. Truyền thông cũng sẽ không vì một mình mình đã lỗi thời mà viết tin tức, bất luận ai cũng như nhau.

Giống như bây giờ cô té xỉu vào bệnh viện, truyền thông vẫn đưa tin hôn lễ của Kiều Ánh Tinh và Lương Quý.

Lương Quý thật ác.

Sắc mặt Cố Tương trắng bệch nhìn hai người trên TV, bọn họ tình nồng ý mật, tin tức trên trời dưới đất của Weibo đều chúc phúc hai người kia người có tình ý sẽ sớm thành thân thuộc, không gặp trắc trở, nhưng không có ai để ý đến cô.

Tình cảm biến thành hận thù, một chút tình cảm cuối cùng cũng bị mài mòn đến biến mất, ngoại trừ một mối chỉ còn hận thù.

Lương Quý và Kiều Ánh Tinh yêu nhau có lỗi gì? Không sai, vậy cô....có lỗi gì?

Cô rời khỏi giới giải trí, chấp nhận làm một người vợ hiền của Lương Quý, yêu hắn, tin tưởng hắn, cái nhận được cuối cùng chỉ là sự phản bội.

Có lẽ thật sự không được tính là phản bội vì Lương Quý từ đầu đã không yêu cô. Lương Quý là một diễn viên giỏi, có thể đem sinh hoạt hằng ngày diễn tốt như vậy, thì ra lưu luyến thiên nhiên, dịu dàng nhỏ nhẹ, thì ra chỉ là một trò cười!

Kiều Ánh Tinh kết hôn, hắn có thể tùy tiện tìm một người khác để kết hôn, Kiều Ánh Tinh ly hôn, hắn liền gấp gấp muốn gương vỡ lại lành. Vậy cô thì sao? Cô mất đi tuổi trẻ, sắc đẹp, mất đi tình cảm và sự nghiệp thì làm thế nào đây?

Tuổi trẻ của phụ nữ quý giá, Lương Quý lại phá hủy cuộc sống của cô.

Thật là....quá không cam lòng!

”Làm sao có thể cam tâm?” Cố Tương lầm bầm nói. Cô bước tới cửa sổ, bởi vì suy yếu mà bước chân lảo đảo, kéo màn cửa sổ lên. Ánh nắng liền rọi vào mắt cô, không khí khô nóng đập vào mặt.

Trong nháy mắt cô choáng váng, giống như lần đầu tiên đứng trên sân khấu, nhưng khi đó là sự vui mừng và e thẹn mà bây giờ lại là sự tuyệt vọng.

Trên ngón áp út còn dấu vết của nhẫn cưới.

Lần cuối cùng Cố Tương nhìn lại là nhìn xuống đất, xung quanh là tiếng hét chói tai.

”Thật là....quá không cam lòng.”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Làm lại lần nữa

“Tương Tương, Tương Tương.”

Bên tai cô truyền đến tiếng gọi, bên cạnh giống như có người đang lắc lắc cánh tay mình. Cố Tương cảm thấy toàn thân giống như bị nghiền nát, không chịu nổi âm thanh ồn ào kia nữa, Cố Tương mở mắt ra rồi chớp mắt một cách chậm rãi.

Trước mặt cô là một cô gái ước chừng khoảng hơn hai mươi tuổi, mặc một chiếc áo thun bình thường, đầu đầy mồ hôi lấm tấm, cô ta khẩn trương nhìn chăm chăm cô, đôi mắt hiện lên sự lo lắng.

"Văn Tĩnh...." Cô lẩm bẩm nói.

Cô gái gọi là Văn Tĩnh kia thấy cô tỉnh lại, nhẹ nhàng thở ra rồi mở một chai nước khoáng đưa cho cô: "Làm chi sợ muốn chết, có đỡ hơn chưa?"

Cố Tương mờ mịt nhìn cô ấy, chỉ nghe Văn Tĩnh tiếp tục nói: "Tương Tương, dường như đạo diễn tức giận thật rồi, chuyện Trần Hi thay đổi vai diễn thì cho qua đi. Nếu đi tranh giành nữa người thiệt là chúng ta, cơ hội lần này không phải dễ có được, chủ yếu là gia tăng thêm độ nổi tiếng thôi, muốn có vai thì đừng nóng nảy, nếu chỉ bởi vì chuyện này mà chúng ta đắc tội Trần Hi thì thật sự mất nhiều hơn được."

Trần Hi, cái tên này đối với Cố Tương mà nói thật quá xa xôi, cô ngây ngốc nhìn chăm chăm Văn Tĩnh, còn chưa kịp nói gì thì đã nghe bên ngoài có người gọi cô ấy, Văn Tĩnh lên tiếng, lau mồ hôi, nói với Cố Tương còn đang bần thần: "Em nghỉ ngơi chút đi, chị đi xem xem." Dứt lời vội vàng rời đi.

Cửa đóng lại.

Đây là một căn phòng nghỉ nhỏ hẹp, bên trong chất đầy quần áo và giày dép vô cùng hỗn loạn, rất rõ ràng đây là phòng nghỉ cho các diễn viên thay quần áo, trên bàn còn để một chút đồ ăn vặt và nước. Sau khi Cố Tương nổi tiếng, cô chưa bao giờ tiến vào phòng nghỉ như vậy nữa.

Trong đầu cô hò hét loạn cào cào, vì sao cô lại có mặt ở nơi này? Vì sao Văn Tĩnh lại ở đây? Văn Tĩnh.... Văn Tĩnh là người đại diện đầu tiên của cô, lúc trước hai người bọn họ đều mới bước chân vào giới giải trí, cả hai đều có quyết tâm và khát vọng. Văn Tĩnh là một người đại diện tốt, thời điểm cô trẻ tuổi không hiểu chuyện, chính Văn Tĩnh đã ở phía sau giải quyết mọi phiền toái giúp cô, giải thích cho các đạo diễn. Bởi vì có Văn Tĩnh, con đường nghệ thuật của cô tuy không phải thuận buồm xuôi gió nhưng mỗi lần gặp chuyện đều có thể hóa hiểm thành lành.

Sau này.....sau này khi Lương Quý xuất hiện. Văn Tĩnh vì không cho phép cô yêu đương, nhất là cùng Lương Quý. Cô khi đó còn quá trẻ, chỉ nghĩ đến tình yêu nên đã cãi nhau với Văn Tĩnh rất nhiều, vì vậy Văn Tĩnh đã làm người đại diện cho người khác.

Lương Quý.....nghĩ tới Lương Quý, trong lòng Cố Tương lại dâng lên một sự oán hận sâu sắc. Cô vịn vào cái ghế đứng dậy, ánh mắt lúc đó lại vô tình lướt qua chiếc gương, trong giây lát cô sững sờ tại chỗ.

Cô gái trong gương vẫn còn là một thiếu nữ. Khuôn mặt trắng nõn hơi phỉ ra, môi hồng răng trắng, con ngươi đen tuyền trong suốt, tóc đen rậm rạp mềm mại xõa tung ở sau lưng, cả người tràn đầy sự khỏe mạnh, trong sáng.

Đầu óc Cố Tương "ong" một tiếng, hai tay không tự giác đưa lên xoa má, cô gái trong gương cũng làm như vậy. Đầu ngón tay chạm vào làn da co dãn mềm mại, không phải là làn da già cả lông léo đã trang điểm kỹ càng.

Đó là Cố Tương của mười năm trước.

Cô đột nhiên nhớ tới cảm giác không thích hợp khi nhìn thấy Văn Tĩnh vừa rồi, Văn Tĩnh....dù chăm sóc tốt như thế nào đi nữa thì cũng không thể trẻ giống như trước được, người kia rõ ràng là Văn Tĩnh của mười năm trước.

Cô kinh ngạc đứng im tại chỗ, tay đột nhiên sờ túi quần, trên người cô mặc một bộ đồ chơi bóng chày rộng rãi, trong túi áo còn có một cái điện thoại di động. Là kiểu dáng của mười năm trước, wallpaper vẫn là minh tinh cô thích nhất. Cô run rẩy ấn mặt mũi mở màn hình thì thấy phía trên điện thoại hiện rõ dòng chữ ghi thời gian.

Ngày 16 tháng 4 năm 2014.

Năm 2014! Mười năm trước!

Cố Tương nhéo mình một cái thật mạnh, cánh tay trắng nõn nhất thời hiện ra dấu móng tay đỏ chói, đau đớn rõ ràng như thế, vậy tất cả chuyện này không phải nằm mơ rồi!"

Cô quay về 10 năm trước!

Cố Tương che miệng mình lại, ngăn cản tiếng khóc phát ra, nước mắt từng hạt từng hạt rơi xuống, cũng không biết là vui sướng hay là đau khổ.

"Cố Tương..." Cửa bị kéo ra, một chàng trai trẻ mang mũ lưỡi trai đi vào phòng, nhìn thấy Cố Tương che miệng khóc không ra tiếng cũng sững sờ, lập tức hoảng hốt nói: "Cô, cô đừng khóc, không phải chỉ là một vai diễn thôi sao, người mới ai cũng phải chịu một chút ức hiếp cả, người thu dọn đồ của mình rồi nói chuyện với đạo diễn một chút là được. Đừng khóc." Nói xong mấy lời này, hắn hình như cảm thấy mình hơi nhiều chuyện, buồn bã vô đầu một cái, xoay người đi ra ngoài.

Lau khô nước mắt, Cố Tương ngồi xuống ghế. Cô nhớ ra rồi, phòng nghỉ này cô không phải chưa từng tới, 10 năm trước, lần đầu tiên cô đóng phim không phải làm nữ chính trong một quảng cáo, mà là làm một nhân vật nhỏ trong phim điện ảnh, khi đó, cô giống với tất cả người mới bây giờ, chen chúc ở căn phòng nghỉ này, nghỉ ngơi một chút.

Đây cũng là bộ phim đầu tiên, chính xác mà nói, là lần đầu tiên cô được lên màn ảnh lớn, bởi vì bộ phim này, tên của cô mới được công chúng biết tới. Vai cô diễn chỉ là một nhân vật nhỏ, nhưng dù chỉ là một nhân vật nhỏ cũng không dễ dàng có được.

Lúc mới ra mắt Cổ Tương không có bối cảnh, không có hậu trường, cái duy nhất có được chính là chút nhan sắc trời cho. Nhưng giới giải trí chưa bao giờ thiếu người đẹp, làm một bình hoa thì chắc chắn con đường sẽ không được dài lâu. Cũng may cô sinh ra trong một thời đại tốt, thời đại “nhìn mặt”. Chỉ cần khuôn mặt đẹp, người khác sẽ chăm chú nhiều.

Cô chính là người được người khác đối xử khoan dung đó.

Cổ Tương đi tới thành phố G, vốn chỉ muốn tìm việc mà thôi, không ngờ sẽ được tình thám chú ý cho đóng một hợp đồng quảng cáo đồ uống, nguyên bản chỉ là một cái quảng cáo bình thường mà thôi, ai biết được khi phát sóng phản ứng vô cùng tốt, vì thế mà có công ty muốn kí hợp đồng với cô chuẩn bị để làm đối tượng bồi dưỡng trọng điểm.

Nhân vật đầu tiên này, chính là bộ phim Văn Tĩnh tranh thủ giúp cô.

Bộ phim này gọi là “Mai Trang”. Lấy bối cảnh ở thời dân quốc kể về chuyện tình yêu bi kịch của một quân nhân và một diễn viên. Bởi vì kinh phí ít ỏi, lãng-xê cũng không đầu tư nhiều, đạo diễn và công ty cũng rất hiểu biết, Văn Tĩnh phải mất hết công sức mới có thể tranh thủ cho cô một vai nữ phụ. Nói thật, lúc này có vai nữ phụ để diễn đã xem như không tệ rồi, nhân vật cô diễn là bạn của diễn viên chính, lời thoại cũng chỉ có vài câu, tuy rằng xuất hiện không nhiều, nhưng không thiếu hình ảnh, đối với một người mới mà nói là con đường tốt nhất để tỏa sáng.

Vai nữ chính phim này cũng do người mới đóng, nhưng so với Cổ Tương mà nói thì cũng có tên tuổi, cũng là một người mới được chú ý trong nước, lúc này cũng là lần đầu tiên đóng vai nữ chính, diễn cùng mình tình điện ảnh gạo cội Trần Lập.

Vốn nữ chính và Cổ Tương cũng không có xích mích gì, nhưng nữ diễn viên chính Trần Hi lại cố tình muốn vai diễn của Cổ Tương.

Trần Hi có một người em họ tên là Trần Luy, cũng chuẩn bị tiến vào giới giải trí, Trần Luy và Cổ Tương đều giống nhau, thậm chí độ nổi tiếng của Trần Luy còn không bằng Cổ Tương, Cổ Tương tốt xấu gì cũng đã nhận được một hợp đồng quảng cáo nhưng Trần Luy không có gì cả. Nhưng vì quan hệ với Trần gia đạo diễn bất Cổ Tương đổi vai, diễn vai ách nữ*.

*Tương đương với người qua đường.

Ách nữ so với bạn thân mà nói thì tình giản rất nhiều phân đoạn, đại khái nửa ngày hoặc không để một giờ đã có thể hoàn thành vai diễn.

Từ vai có lời thoại biến thành vai không có lời thoại, thậm chí nhân vật này chỉ xuất hiện một lần, kết quả như vậy Cổ Tương tất nhiên không thể chấp nhận được. Lúc đó cô và đạo diễn cãi nhau một trận, thậm chí còn lý luận với Trần Luy, một người hoàn toàn không có bối cảnh đấu với nữ diễn viên chính, người bình thường đương nhiên sẽ chọn giúp nữ chính.

Mà Cổ Tương vì bị người khác chỉ trích, có khổ mà không nói được cảm nắng ngất xỉu, đây chính là nguyên nhân cô xuất hiện ở phòng nghỉ này.

Nghĩ đến chuyện này, giống như đã cách hơn nửa đời người rồi. Cổ Tương nhìn lại hành động của mình lúc đó mới cảm thấy bản thân rất ngây thơ ngu xuẩn.

Cô nhớ rất rõ ràng, kiếp trước, cô, đạo diễn, Trần Hi, Trần Luy làm lớn chuyện, kết cục vẫn giống như cũ. Công ty cao tầng thậm chí còn cảnh cáo cô, muốn cô không được lỗ mãng như vậy. Cuối cùng là Văn Tĩnh đưa cô tới chỗ đạo diễn xin lỗi, bằng không đến vai ách nữ cũng không có.

Mà cô bởi vì không hài lòng với vai diễn này nên diễn xuất vô cùng qua loa, không chú ý, sau này khi nổi tiếng bị soi mói những tác phẩm cũ, tác phẩm đầu tay của cô, ngoại trừ khuôn mặt đẹp, kĩ thuật diễn hầu như không đáng nói: “Giống như một chiếc bình hoa không có cảm xúc.” Đây là một nhà phê bình điện ảnh soi mói bình luận về cô.

Trên thực tế, cô cũng thực sự làm chuyện mà một bình hoa nên làm.

Nhưng bây giờ Cổ Tương không nghĩ như vậy nữa, sắc đẹp tất nhiên quan trọng, nhưng kĩ thuật diễn ắt hẳn không thể thiếu. Bởi vì đã có kinh nghiệm rời khỏi giới giải trí, cô mới biết được mỗi lần được diễn xuất là đáng quý cỡ nào. Một diễn viên thông minh sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội diễn xuất nào. Đạo lý này sau khi cô thành danh mới hiểu, mà cô bây giờ chỉ là một người mới trẻ tuổi cố gắng tiến về phía trước.

Chỉ là bắt đầu từ giờ phút này, cô đã không còn là người mới nữa.

Cổ Tương đi đến chỗ đặt chiếc gương trong phòng, trong gương là một thiếu nữ có khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, ngũ quan giống như một tác phẩm nghệ thuật mà thượng đế cẩn thận làm ra, cô trước đây chưa bao giờ để ý đến nhan sắc của bản thân, chỉ đến khi đã già cả tiêu tụy mới biết được sắc đẹp có được thật không dễ dàng, mà sắc đẹp này quý giá biết bao nhiêu.

“Sợ cái gì...?” Cô lẩm bẩm nói.

Cô còn trẻ, còn đẹp như thế, nếu thời gian có thể quay lại một lần, con người vì cái gì mà không dám sống? Mất đi tuổi trẻ, sắc đẹp, kỹ thuật diễn xuất, và địa vị ảnh hậu, ngoại trừ người đàn ông kia, cô muốn giành lấy tất cả những thứ thuộc về mình.

Chết còn không sợ thì có cái gì đáng sợ đây? Bất quá chỉ làm lại từ đầu mà thôi.

Cô mỉm cười, mở cửa phòng nghỉ.

Chương 3: Cướp vai

Trong trường quay, đạo diễn đang thương lượng với biên kịch về chuyện đổi vai, Trần Hi và Trần Luy đang ngồi ở một góc khác vừa xem kịch bản vừa nói chuyện.

Không có ai chú ý đến sự xuất hiện của Cố Tương cả, có lẽ là cố ý lạnh nhạt cô, chung quy cô cũng vừa cãi nhau với nữ diễn viên chính, bất luận như thế nào thì người khác cũng sẽ không đứng về phía cô.

Văn Tĩnh vội vàng chạy tới, sợ cô làm loạn lên nữa, nhỏ giọng nói: “Không có chuyện gì chuyện gì chứ?”

“Không có sao đâu.” Cố Tương nói.

Tính tình của cô cũng không tốt lắm, bởi vì vốn không phải người của giới giải trí, không chịu được sự ức hiếp, cho dù là sau khi cô kết hôn với Lương Quý thì tính tình cũng không thay đổi nhiều. Nhưng bây giờ không phải là thời điểm để cô cáu kỉnh.

Lúc đó, Cao Lập đang từ từ đi lại. Bộ dạng anh ta cao lớn, đẹp trai, bình thường cũng nhận rất nhiều vai chính diện, nhưng đây là lần đầu tiên quay phim tình cảm. Tranh chấp giữa những nữ diễn viên với nhau hẳn cũng không muốn tham gia, có thể thấy được bình thường cũng là một người khéo đưa đẩy. Hắn gật đầu với Cố Tương, Cố Tương cười lại, Cao Lập hơi sững sốt.

Khách quan mà nói, Cố Tương thật sự rất đẹp. Ở một nơi đầy những người đẹp nhờ công nghệ thì vẻ đẹp của Cố Tương rất tự nhiên. Là cô gái mà tất cả đàn ông đều khen ngợi, toàn thân cô không có chút tục khí, phối hợp với khí chất thanh thuần của bản thân, quả thật là tiểu tiên nữ trên trời.

Trần Hi trừng mắt nhìn Cố Tương, cô chưa bao giờ thấy người không biết điều như vậy. Chỉ là một bộ phim, bản thân cũng không có giá trị gì, thế mà dám tự cao tự đại. Dù sao bây giờ Cố Tương này chỉ còn cách ngoan ngoãn diễn vai không lời thoại.

Cố Tương không có phản ứng gì, đi tới bên cạnh đạo diễn, thái độ thành khẩn nói: “Đạo diễn, mới vừa rồi tôi hơi kích động quá, xin lỗi, tôi bây giờ đã điều chỉnh tốt tâm trạng rồi, tiếp theo có thể bắt đầu quay rồi.”

Đạo diễn Lưu sững sốt một chút, thái độ của Cố Tương bây giờ so với lúc nãy quả là khác nhau một trời một vực. Mới mấy phút trước Cố Tương còn ở trước mặt các nhân viên trong đoàn mắng to không công bằng, thậm chí còn chỉ vào mũi Trần Hi nói cô ta đi cửa sau, ông không phải chưa từng thấy người mới ngạo mạn, nhưng loại người không biết trời cao đất rộng này phải nói là mới gặp lần đầu. Hiển nhiên là còn chưa hiểu quy tắc ở giới giải trí, ông tức giận đến mức muốn gọi điện cho công ty của Cố Tương.

Bây giờ Cố Tương cúi đầu, thận trọng nhìn ông, đôi mắt xinh đẹp còn mang theo kinh hoàng và bất an, bị một cô gái xinh đẹp nhìn trêu mến như vậy, lòng Lưu đạo diễn cũng đã mềm hơn một nửa rồi. Không biết vì cái gì, tức giận đã giảm hơn một nửa, ông nhìn Trần Hi và Trần Luy đang ngồi ở đằng kia, thờ dãi trong lòng. Nghĩ trong lòng, người mới kiếm ăn cũng không dễ dàng, huống hồ trong chuyện này Trần Hi là người không đúng, liền nói: “Cô đi thay quần áo hóa trang đi, rồi quay tiếp.”

Chàng trai vừa rồi mang mũ lưỡi trai chính là thợ trang điểm, nghe vậy liền nói với Cố Tương: “Đi theo tôi.”

Cố Tương cúi đầu với đạo diễn, sau đó theo chàng trai vào phòng hóa trang. Bởi vì vai của cô chỉ là một cô gái thôn dã qua đường nên quần áo cũng chỉ là đồ của thôn nữ, một cái áo màu lam và váy hoa. Mái tóc lòa xòa được vén lên, rũ lộn xuống hai bên tai.

Chàng trai đội mũ vừa hóa trang cho Cố Tương xong, nói: “Thấy cô là người mới, tôi mới nói những thứ này, gặp chuyện như thế này cũng đừng nghĩ mình bị ức hiếp, xin lỗi đạo diễn một chút, thì xong việc rồi. Giới giải trí không chỉ dựa vào thực lực, còn phải dựa vào quan hệ. Lần này không được, thì cũng có được mạng lưới quan hệ, lần sau chính là cơ hội. Cô vừa mới ra mắt, sợ gì không có cơ hội chứ.”

Cố Tương nghe hắn ta nói. Cô đương nhiên biết trong giới giải trí quan hệ quan trọng bao nhiêu, đáng tiếc trước đây cô chưa bao giờ là một người khéo đưa đẩy, kiếp trước lúc Kiều Ánh Tĩnh kết hôn với Lương Quý, bạn bè xung quanh không ai quan tâm đến cô cả, ngược lại còn chúc phúc đôi cầu nam nữ kia.

Vai diễn của cô cũng không quan trọng, lại mặc trang phục thôn nữ, nên cơ bản cũng không cần hóa trang gì, mũ nam* chỉ đánh cho cô một tầng phấn mỏng, bôi một chút son, liền vỗ tay: “Xong rồi.”

*Ý chỉ chàng trai đội mũ (cách gọi tắt, kết hợp từ đầu và từ cuối)

Cố Tương đứng dậy, cười với mũ nam: “Cảm ơn anh.”

Cô môi hồng răng trắng, khác với những nữ diễn viên khác, cô chỉ dựa vào đôi đồng tử xinh đẹp và sóng mắt để có được dung nhan tinh xảo, được xem như tổ nhan, dù vậy cũng không ngăn được điểm quang*. Rõ ràng chỉ ăn mặc giản dị nhưng ngũ quan lại sáng lạng, không nhạt nhẽo chút nào, mới nhìn

liền làm cho người khác cảm thấy thất thần.

Mũ nam tỉnh lại sau một thoáng thất thần, nuốt một ngụm nước bọt, ngữ điệu vô thức cũng trở nên nhẹ nhàng hơn: “Không có việc gì, mau đi đi.”

Cố Tương rời khỏi phòng trang điểm.

Trùng quay, Trần Hi và Trần Luy đang nói chuyện. Trần Luy nói: “Chỉ là một người mới, đã vậy không biết diễn xuất chỉ biết làm càn, cũng không nghĩ tới bản thân mấy cân mấy lạng.”

“Bớt nói vài câu.” Trần Hi khẽ giọng trách móc, tuy nói như thế nhưng ánh mắt cô ta lại đầy vẻ khinh miệt: “Em so đo với cô ta làm gì? Chỉ là một người chạy vật thôi.”

Trần Hi là người mới, ở trong nghề là một người rất có tầm nhìn, thời điểm cô lớn lên cũng là khi trong giới giải trí có rất nhiều người đẹp như mình, nói một cách bình thường là có phong cách thời trang tốt, lại còn khá là trẻ. Bây giờ chỉ cần là người đẹp không phẫu thuật thẩm mỹ thì mức độ được công chúng chấp nhận rất cao. Cô muốn theo con đường điện ảnh, bộ phim này cũng là lần đầu cô làm nữ chính phim điện ảnh, tự nhiên rất quan trọng.

“Chị, chị nghĩ lần này em có thể nổi tiếng không?” Trần Luy hỏi. Một cô gái chưa tới 20 tuổi, chỉ nhìn thấy giới giải trí rực rỡ sắc màu nhưng lại không nhìn thấy sự cực khổ trong đó. Một lòng một dạ chỉ muốn nổi tiếng, cách làm hay quá trình đều không quan trọng, cho nên mới không hề áy náy cướp mất vai diễn của người khác. Về phần người mới kia tốn trăm cay nghìn đắng mới có được vai diễn kia nay chỉ có thể đóng vai một người qua đường, vậy mà trong lòng Trần Luy không hề có một chút cảm giác tội lỗi.

Sau khi Trần Hi nói với em gái vài câu, bữu môi nhìn về phía máy quay nói: “Nhìn kia, cô ta tới rồi.”

Cố Tương là người mới không hề có thân phận gì, Trần Hi cũng không chú ý đến cô ấy lắm, lúc đầu khi cô nhìn thấy Cố Tương cũng chỉ cảm thấy cô ấy chỉ là một người mới xinh đẹp mà thôi, không có kĩ thuật diễn xuất cũng không có đầu óc. Nhưng bởi vì trận sóng gió này, cô kết thù với cô ta, Trần Hi tự nhiên sẽ chú ý tới Cố Tương.

Cảnh này là một cảnh quá độ (ta để theo nguyên bản vì trình độ có hạn, bạn nào biết nhớ nói ta nhé), Cao Lập diễn vai một người lính trở về quê sau khi kết thúc chiến tranh, gánh hát lúc trước đã bỏ đi, người lính nhớ tới địa chỉ quê nhà mà nữ chính đã nói cho anh biết lúc trước, đó là một ngôi làng nhỏ xa xôi, theo địa chỉ đã cho anh tìm được tới nơi, ở đầu làng anh gặp được một cô thôn nữ đi gánh nước, hỏi đường cô ấy. Cô thôn nữ chỉ đường, ngôi làng ẩm áp thuần phác trong miêu tả của nữ chính bây giờ đã trở nên điêu tàn, chung quanh tràn ngập một cỗ không khí lạnh. Người lính này đương nhiên không tìm được vai nữ chính, đành quất ngựa trở về.

Nơi này chỉ nhấn mạnh sự tàn khốc của chiến tranh và kết thúc buồn, mà vai diễn của Cố Tương chính là cô thôn nữ chỉ đường cho anh lính, chỉ xuất hiện mấy giây.

Một nhân vật chạy chân chân chính.

Đoạn này chủ yếu là đặc tả nhân vật của Cao Lập, Cố Tương chỉ là nhân tiện xuất hiện thôi.

Sau khi chuẩn bị xong, đạo diễn Lưu ngồi đằng sau máy theo dõi, nói chuyện với thư kí một chút.

Bắt đầu.

Nhân vật người lính của Cao Lập cưỡi ngựa dăng dặc đi tới, khuôn mặt hấn anh tuấn*, thân mặc nhung trang, ngàn dặm xa xôi tìm kiếm quê hương cô gái mình yêu, hi vọng gặp được người đó. Cao Lập cũng là một diễn viên lão làng, nhất cử nhất động đều có tác phong của người lính, trong ánh mắt thể hiện vẻ thâm tình dẫn dắt người khác vào vai.

Xa xa xuất hiện một thôn trang nhỏ, tại nơi non xanh nước biếc, phẳng phất giống như tiên cảnh.

Cao Lập tung người xuống ngựa, một tay dắt dây cương đi về phía trước, vừa vận nhìn thấy một cô gái đang lấy nước bên cạnh giếng, hấn tiến lên dò hỏi: “Xin hỏi, đây là làng Phụng Kê hả?”

Trong màn hình, cô thôn nữ tựa như vì bất ngờ mà buông tay, làm thùng nước rớt trên mặt đất, nhưng cô ấy không đi đỡ lấy thùng nước mà chỉ bất an nhìn anh lính.

Trần Hi và Trần Luy nhíu mày, trong kịch bản đầu có phần này, chỉ đề “Thôn nữ dùng tay chỉ đường”. Mà bây giờ thùng nước bị đổ, bộ dạng im lặng hoảng sợ này, rõ ràng là Cố Tương đang tự do phát huy.

Trần Hi muốn nói gì đó, đạo diễn dừng lại một chút rồi phát tay tiếp tục. Vì thế Cao Lập tiếp tục diễn theo kịch bản, hấn hỏi lại một lần nữa.

Thôn nữ do dự một chút, chỉ vào cửa làng, lập tức cúi đầu, đỡ thùng gỗ lên nhưng không múc nước nữa.

Lúc này Cao Lập nói cảm ơn với thôn nữ rồi dắt ngựa bỏ đi.

“...Dừng!” Đạo diễn hô.

Cố Tương sửa lại mái tóc, nghe đạo diễn nói: “Được rồi, vai diễn của cô đã hết, có thể đi rồi.”

Văn Tĩnh nhìn thoáng qua Cố Tương, cắn cắn môi, cô thân là người đại diện, nhìn nghệ sĩ của mình bị đối xử như vậy nói không tức giận là giả. Nhưng hôm nay Cố Tương là người mới, nếu làm không tốt sẽ bị truyền ra những tin tức phản đối, lời nói khó nghe, nếu Trần Hi muốn ngăn chân Cố Tương một chút, vẫn chỉ có thể nhìn.

Trần Luy trừng mắt nhìn Cố Tương, nhỏ giọng nói: “Còn biết diễn thêm cho mình.”

Cố Tương không thay đổi sắc mặt đi qua bên cạnh cô ta, xem như không nghe thấy gì. Trần Luy thấy thế, dậm chân, cô chính là không thích nhìn bộ dạng cao cao tại thượng của Cố Tương, bản thân không có năng lực giữ vai diễn thì dựa vào cái gì dám dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô chứ. Giới giải trí chính là như vậy, kẻ mạnh ở trên.

Nhưng Trần Luy cũng không có thời gian cầu nhau, bởi vì đã tới cảnh cô diễn chung với Trần Hi, vì vậy hai người bắt đầu chuẩn bị.

Cố Tương quay về phòng nghỉ thay quần áo, Văn Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nói: “Tương Tương, vừa nãy em làm rất tốt, lần này khổ cho em rồi, lần sau chúng ta nhất định có thể có vai diễn tốt hơn.”

Cố Tương quay đầu nhìn cô ấy, vẻ mặt Văn Tĩnh đầy vẻ hối lỗi, người đại diện và nghệ sĩ trước giờ đều dính liền nhau. Không thể phủ nhận, Văn Tĩnh đối xử với cô rất thật lòng, sau này cô đối rất nhiều người đại diện, nhưng chưa có ai lo cho sức khỏe của cô, nhận vai cũng không xem chất lượng, cũng bởi vậy sau này mới rối loạn. Về phần quan hệ xã hội cũng trở nên rối rắm, à, thiếu chút nữa cô cũng quên mất, người đại diện cuối cùng của cô, cũng là người theo cô lâu nhất, không phải là Lương Quý giới thiệu sao?

Văn Tĩnh thấy Cố Tương không nói gì, không khỏi ngẩng đầu lên, lại bị vẻ mặt của Cố Tương làm cho bất ngờ. Tính tình Cố Tương bình thường cũng không xem là tốt, nhưng dù sao cũng vì còn trẻ, có chuyện gì cô cũng cho qua, chính là một cô gái sáng sủa, nhưng vẻ mặt âm trầm bây giờ, ánh mắt nặng nề làm cho người khác không đoán được cảm xúc, chỉ là trực giác làm người ta khủng khiếp.

”Tương Tương.” Cô thử dò xét nói.

Cố Tương lấy lại tinh thần, nói: “Không sao, chị đã an bài công việc tiếp theo chưa.”

Văn Tĩnh cảm thấy kì lạ, Cố Tương trước giờ luôn muốn chơi, lúc nào thì quan tâm tới lịch trình làm việc: “Gần đây công ty cũng nhận được mấy lời mời, phim truyền hình và điện ảnh đều thiếu người, chị đã xem trước một số đề tài và kịch bản rồi, nếu thấy được thì sẽ liên hệ với em, chúng ta lại tìm đến công ty để tranh thủ cơ hội thử vai. Mặc dù chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu, nhưng cũng không thể tùy tiện nhận vai, miễn cho chuyện hồng nhân khí.”

”Ừ” Ý nghĩ này của Văn Tĩnh và Cố Tương đúng là không mưu mà hợp.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Cố nam

Chuyện trên đời, có được tất có mất. Giống như chuyện sống lại lần này, Cố Tương có được tuổi trẻ và sắc đẹp ngày xưa nhưng lại mất đi hào quang và địa vị cô đây công tạo dựng trong giới giải trí.

Nhưng so với quá khứ tồi tệ trước đây, có thể lau sạch đi tất cả những chuyện đã trải qua thì tốt hơn.

Cố Tương đang đứng trước một cái giường, đây là một căn phòng cho thuê không rộng lắm, cùng lắm chỉ có thể nói là nó sạch sẽ ngăn nắp mà thôi. Mặc dù là căn phòng cho thuê không đến một trăm vạn, giá thuê cũng không tốt chút nào, bởi vì nó là chỗ phồn hoa ở trung tâm thành phố. Đầu tư tốt sẽ nhận được thành quả tốt, mặc dù phần lớn lương của mình đều dành để đóng tiền thuê phòng, Cố Tương cũng không cảm thấy nản.

Trên thực tế, mặc dù mất nhìn đàn ông của cô có kém một chút, khờ dại yêu đương mất ba năm thì những chuyện khác cô vẫn rất có mắt nhìn.

Trở về nơi này một lần nữa, trong lòng Cố Tương trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Gia cảnh Lương Quý giàu có, khi cô và Lương Quý kết hôn, truyền thông đại chúng đều nói cô gả vào nhà giàu. Con dâu nhà giàu không dễ làm, ba chồng mẹ chồng ghét cô vì cô là diễn viên, thái độ đối với cô cũng không thân thiện. Tuy rằng mỗi ngày đều được ăn ngon mặc đẹp, nhưng ngày ngày phải ngồi trong căn phòng trống trải, khó tránh khỏi cảm thấy cô đơn.

Lương gia ở trong biệt thự, lần đầu tiên cô đến Lương gia, suýt nữa đã bị sự giàu có của họ làm hoa mắt. Cô là một cô gái thành phố bình thường, ngoại trừ diễn xuất, chưa từng thấy nơi như vậy lần nào. Huống hồ diện mạo của Lương Quý cũng không kém, quả thực như hoàng tử trong truyền thuyết, lúc đó đầu của cô quả thật bị cửa kẹp mới có thể nghĩ trong cuộc sống hiện thực có hoàng tử.

Phòng này mặc dù nhỏ nhưng bố trí rất ấm áp, Cố Tương từ từ chạm vào nội thất trong phòng, phảng phất như cách thời gian một ngàn năm vuốt ve quá khứ của mình, kì lạ thật, những đồ vật này trước kia trong mắt cô là những thứ không có giá trị bây giờ nhìn lại, lại cảm thấy hết sức thân thiết, một cảnh

cây một ngọn cỏ đều do chính tay cô chọn, thật sự thuộc về cô, mà không phải do chồng cô mua tặng.

Cô dừng chân lại trước tủ lạnh, mở cửa tủ lạnh ra, trong đó toàn là bia và đồ ăn vặt.

Thói quen sinh hoạt của Cố Tương vốn không tốt lắm, người trẻ tuổi luôn luôn ỷ vào tuổi tác mà không quan tâm đến sức khỏe của bản thân, chỉ đến khi về già mới phát hiện vấn đề. Cô vào bệnh viện, một phần là do tức giận Lương Quý và Kiều Ánh Tình, nhưng vấn đề chính là do bị bệnh bao tử nghiêm trọng, đều là do thói quen ăn uống trước kia tạo ra.

Cố Tương nghĩ nghĩ rồi đóng cửa tủ lạnh lại, rót một ly nước sôi cho mình.

Còn chưa bụng cóc lên uống, chuông cửa vang lên, bây giờ đã là chạng vạng, còn ai đến vậy? Cô đi đến bên cạnh cửa, nhìn thoáng qua mắt mèo, tuy hơi sững sờ nhưng cô lập tức mở cửa.

Trước mặt Cố Tương là một thiếu niên khoảng 17, 18 tuổi, mặc một bộ đồ thể thao, cao hơn Cố Tương một cái đầu, mi thanh mục tú, chỉ là sắc mặt không được kiên nhẫn lắm, hỏi: "Nghe nói hôm nay ở trường quay chị bị ăn hiếp hả?"

"Cố Nam...." Cố Tương lẩm bẩm nói.

Cố Nam, em trai ruột của cô.

Cha mẹ Cố Tương lúc cô năm tuổi đã ly hôn với nhau, cha cô có tình nhân bên ngoài, để lại nhà cho mẹ con cô rồi ra đi tay trắng, lúc đi chỉ mang theo Cố Nam.

Mẹ cô là một người phụ nữ không có trách nhiệm, tính cách bà vô cùng cố chấp, hơn nữa còn có bệnh đa nghi và khổng chế dục vọng rất nặng. Là người ngoài cuộc, Cố Tương có thể hiểu được nguyên nhân ba mình ngoại tình, sau khi ly hôn, mẹ cô tái hôn, có con với ba dượng, Cố Tương liền trở thành sự tồn tại xấu hổ trong gia đình.

Đó là khoảng thời gian vô cùng gian nan đối với cô, rõ ràng là nhà mình, lại giống như ăn nhờ ở đậu. Sau khi học xong trung học, Cố Tương liền chuyển ra ngoài ở, đi học ở một trường đại học rất xa, sau khi tốt nghiệp đại học, cô đến thành phố G, muốn bắt đầu một cuộc sống mới.

Lại không nghĩ tới đến thành phố G lại gặp được gia đình của cha mình.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4-2: Cố nam (2)

Ba cô tái hôn, nhưng không có con nữa. Sau khi biết được Cố Tương cũng đến thành phố G, ba cô đã cố hết sức để bù đắp cho cô, nhưng bản chất Cố Tương là một người miễn cảm và kiêu ngạo, nên cô đã từ chối việc liên hệ với Cố gia.

Cho dù là gặp mặt Cố Nam, cô cũng tỏ ra xa cách. Mười năm tình cảm không phải dễ chữa lành, huống chi trong lòng Cố Tương đối với Cố gia luôn một chút oán hận. Vì sao lúc ra đi người ông ấy mang theo là Cố Nam mà không phải là cô? Tại sao một đứa bé như cô phải sống trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng, phải tìm mọi cách để thoát khỏi nhà mình, thật đáng buồn.

Kiếp trước sau khi cô nằm viện, ba cô và Cố Nam đều đến thăm, cô thậm chí còn nhớ rõ Cố Nam đã đám Lương Quý một cái, có thể lúc đó cô không nghĩ nhiều, không biết khi ba cô và Cố Nam biết tin cô chết họ sẽ có tâm trạng như thế nào.

Trong lòng cô, đột nhiên dâng lên áy náy, Cố Nam là em trai ruột của cô, khi cô nghèo đói tuyệt vọng, Cố Nam vẫn đứng về phía cô, nhưng cô đã làm gì? Nhiều năm xa cách họ, thậm chí đám cưới cũng không báo.

Cố Nam thấy Cố Tương không nói gì: "Uy" một tiếng, đột nhiên dừng lại.

Cậu thấy nước mắt Cố Tương từng giọt từng giọt theo cằm rơi xuống đất, Cố Nam lập tức hoảng hồn, nắm lấy bả vai Cố Tương: "Chị làm sao vậy? Bọn họ ăn hiếp chị sao?" Thấy Cố Tương tiếp tục im lặng, Cố Nam nắm chặt tay lại: "Là ai? Em sẽ đi đánh bọn họ!"

Một giây sau, hần cảm giác sau lưng mình có người dựa vào, Cố Tương ôm lấy hần.

Toàn thân Cố Nam đều đơ ra.

Từ lúc Cố Tương tới thành phố G, Cố Nam và ba anh vẫn thử tiếp cận Cố Tương, kết quả đều là vô ích. Cố Nam biết Cố Tương sống không tốt, cũng biết trong lòng Cố Tương có hận thù, đối với việc Cố Tương gia nhập giới giải trí cũng phản đối. Nhưng chuyện gì Cố Tương đã quyết định, chưa từng có đường lui. Cố Tương dùng trăm phương ngàn kế xa cách bọn họ, trong lòng hần tuy buồn bực, nhưng sẽ không thật sự bỏ mặc Cố Tương, bất luận như thế nào, Cố Tương vẫn là chị ruột của hần.

Mười mấy năm sau khi cha mẹ ly hôn, đây là lần đầu tiên Cố Tương chủ động ôm hân.

Lúc này Cố Nam mới phát hiện, người chị gái mỗi lần gặp bọn họ đều lạnh lùng hoặc giương nanh múa vuốt, thì ra mới ôm hân.

Không quen tiếp xúc thân mật như vậy, Cố Nam có chút luống cuống, nhưng lại không biết nên an ủi thế nào, chỉ biết vỗ vỗ vào lưng Cố Tương, hân muốn nói cái gì đó, giật giật cánh môi, cuối cùng cũng không nói gì nữa.

Không biết đã trải qua bao lâu, Cố Tương mới buông hân ra nói: “Vào đi.”

“Chị....” Cố Nam ngẩn ra, Cố Tương chưa bao giờ nói chuyện với hân tốt như vậy? Trong lòng hân tuy vẫn cảm thấy kì lạ, nhưng vẫn đi vào.

Cố Tương cầm đồ từ tủ lạnh ra đưa cho hân: “Đã ăn cơm chưa.” Cố Nam vẫn cảm thấy khó hiểu, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Ăn rồi.” Một lúc sau, hân rốt cục hỏi: “Chị làm sao vậy?” Cố Tương không bình thường chút nào.

“Không có gì.” Cố Tương nói: “Em về sớm một chút đi, ngày mai không đi học sao?”

Cố Nam đang học đại học, bình thường đều ở trường, hôm nay vì nghe nói Cố Tương ở trường quay cãi nhau với nữ diễn viên chính nên mới đến. Hân biết tính tình Cố Tương nóng nảy, người trong giới giải trí đâu có ai đơn giản? Cố Tương chống lại họ, chết như thế nào cũng không biết.

“Chị đừng làm diễn viên nữa đi.” Cố Nam nói: “Công ty của ba bây giờ đang thiếu người.” Ba đã sớm muốn gọi Cố Tương đến để quản lý công ty, dù sao ông và vợ mới không có con, cốt nhục cũng chỉ có hai người Cố Tương và Cố Nam. Tất cả tài sản của ông về sau cũng là của hai người bọn họ, không chia cho người ngoài.

Kỳ lạ là, khi Cố Tương nghe được lời nói của Cố Nam, không có giận dữ như bình thường, cô chỉ nhìn Cố Nam rồi nói: “Chị thích diễn xuất.”

“Cái gì?” Cố Nam sững sốt.

“Chị thích diễn xuất.” Cố Tương lặp lại: “Không phải bởi vì muốn đánh cược với em, cũng không phải đơn giản chỉ để kiếm tiền. Chỉ vì chị cho rằng chị có thể diễn tốt, chị muốn trở thành ảnh hậu.”

“Chị có bệnh sao?” Cố Nam nhìn không được thốt ra.

“...” Cố Nam nói quá rõ ràng, Cố Tương tuy hiểu nhưng hơi buồn. Một lát sau, cô nói: “Không tin cũng được.”

Hai chị em nhìn nhau nhưng không nói gì, Cố Nam cũng không biết nên nói gì. Hôm nay có quá nhiều việc làm cho hân không tin nổi, không biết vì sao Cố Tương đột nhiên, nhưng chuyện này càng làm cho hân cảm thấy sợ hãi hơn, hân nghĩ, Cố Tương nhất định là bị bệnh.

Ngồi một lát nữa, Cố Nam đứng dậy nói: “Chị không có việc gì là tốt rồi, em đi trước.” Cố Tương tiễn hân ra tới cửa, Cố Nam do dự một chút, nhưng vẫn nói: “Lúc nào chị rảnh thì đi thăm ba đi.”

Cố Nam vốn cũng không có hy vọng gì, thái độ của Cố Tương đối với hân tốt hơn, không có nghĩa là cô đã chấp nhận ba. Hôm nay vì tâm trạng Cố Tương tốt nên hân mới đánh bạo đưa ra yêu cầu này, không tin được Cố Tương chỉ suy nghĩ một chút, liền nói: “Được, chị sẽ bớt chút thời gian trở về.”

“...” Cố Nam khiếp sợ.

“Còn không mau về đi.” Cố Tương nói.

“....Được.....”

Sau khi tiễn Cố Nam xong, Cố Tương dựa lưng vào tường, nhẹ nhàng thở ra. Kiếp trước không để ý đến tình thân, quay lại một lần mới cảm thấy tình thân đáng quý. Một khi đã như vậy, chỉ bằng thay đổi từ đầu.

Nếu có tình thân, có người ở bên cạnh cô, có phải cô sẽ không mắc bệnh tự kỉ nữa, cũng sẽ không đi đến kết cục kia nữa?

Cô đang suy nghĩ, điện thoại đột nhiên vang lên, nhìn thấy điện thoại, là Văn Tĩnh gọi.

“Tương Tương, em có lên Weibo không?” Giọng nói của Văn Tĩnh không giấu được vẻ khẩn trương.

“Không có, sao vậy?”

“Em....đừng xúc động quá, Trần Luy vừa nhắn tin trên Weibo, nói xấu em” Cô ấy nói.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Nam thần gián tiếp giải vây

“Em bị nắng.”

Cố Tương mở máy tính ra, Weibo tự động đăng kí, cô còn chưa nổi tiếng, fan trên Weibo vẫn còn chưa tới một vạn, một vạn người bây giờ, còn có công lao của Văn Tĩnh.

Nhưng bây giờ, comment trên Weibo của cô đã tới mấy ngàn.

Cô tìm tới tin đang sốt dẻo nhất trên Weibo, là Trần Luy đăng: có một người mới, đã sửa kịch bản còn cãi nhau với nữ diễn viên chính, nghĩ mặt mũi mình to lắm, đúng là phục rồi, ha ha. Người đi theo Ngải Đặc Trần Hi.

Đây là Weibo của Trần Hi.

Trần Hi trong giới giải trí, không tính là Tiểu hoa đán cũng không tính là Tiểu Thanh(ý chỉ người trong sạch, thuần khiết), bởi vì hướng phát triển trong tương lai là đi theo con đường điện ảnh, vô hình trung có điểm tốt hơn người khác. Fan của cô ta, nghiền nát một trăm Cố Tương cũng còn dư.

Phía dưới Weibo không biết ai bình luận nói: “Anh trai tôi là nhân viên công tác trong trường quay, lúc người mới kia làm lớn chuyện, đã nắng tới mức làm Trần Hi khóc, sau đó đưa Cố Tương lên.”

Cái bình luận này bị đẩy lên đứng đầu, vì thế ai cũng có thể thấy. Mắng Cố Tương một chuối, một chuối, mà cách nhắm vào chuyện này mà nói cũng mỗi người một vẻ.

--Người mới bây giờ đều như vậy? Cũng là say lòng người.

--Lãng xê đi, càng làm càng nổi tiếng.

---Hi Hi bị ăn hiếp rồi, cuồng cái gì mà cuồng, mặt mũi kẻ chạy chân này cũng lớn thật.

--Mẹ của ta ơi, tính tình Trần Hi cũng thật tốt, người qua đường thôi mà.

Chửi rủa chuyện trên trời dưới đất, hoài nghi, khinh bỉ, tình thế gần như nghiêng về một phía. Không thể không nói một người mới như Trần Hi mà năng lực kêu gọi cũng rất tốt, có lẽ đây là một thủ đoạn lăng-xê Trần Luy, trong những bình luận kia chứa bao nhiêu nước bọt?

Trong điện thoại Văn Tĩnh khuyên: “Tương Tương, em đừng kích động, cũng đừng tranh cãi gì cả, lúc này càng phải bình tĩnh hơn, nước trong giới giải trí rất sâu, tranh cãi đối với em không có lợi.”

Lời nói của Văn Tĩnh từng lời từng chữ đều có lý, giống như cẩn thận dỗ dành con nít, rõ ràng là sợ Cố Tương nổi giận lên mạng tranh cãi với Trần Luy.

Cô nói với đầu kia điện thoại: “Em biết rồi, sẽ không nói gì đâu.”

Văn Tĩnh ngừng một lát, không ngờ Cố Tương lại bình tĩnh như vậy, lúc sau mới nói: “Được, vậy em ngủ một giấc ngon đi, ngày mai có buổi họp báo, không cần vì chuyện này mà ảnh hưởng đến tâm trạng bản thân.”

Cố Tương cúp máy, chống cằm xem Weibo của Trần Luy đăng bình luận.

Qua một đời, một lần nữa, chuyện đã xảy ra vẫn sẽ xảy ra, chỉ là qua mười năm nhìn lại, lại cảm thấy giống như những đứa bé gái ngây thơ cãi nhau, sút sạo lại hạ giá.

Trên thực tế, kiếp trước, Cố Tương quả thật không thể nhịn được, cô không phải một người dễ khoan dung, lúc đó còn trẻ tuổi lại nóng nảy, lập tức quay về Weibo của mình, nói ra chuyện Trần Luy dựa vào Trần Hi mà thay đổi diễn viên.

Kết quả không có ai tin cô hết, còn lọt vào trang tìm kiếm ở đầu Weibo: “Cố Tương biến khỏi giới giải trí”, chuyện này sau khi khi cô nổi tiếng đã trở thành một vết nhơ. Xin đẹp kiều ngạo, không tôn trọng người khác, tính tình nóng nảy, phách lối ngang ngược.

Nhưng bây giờ thì sao?

Trùng sinh đối với cô mà nói, nhìn lại giống như không thay đổi được gì cả. Không có nhớ được dãy số trúng thưởng số số, cũng không nhớ nổi có phiếu nào trong nước tăng mạnh, trong trí nhớ của cô là tất cả những chuyện khi mới bước vào giới giải trí từng chuyện, từng chuyện một. Nhớ rõ mỗi lần thành công, cũng như mỗi lần thất bại. Mỗi một lần kỹ thuật diễn xuất tăng lên, mỗi một kết cục của các cuộc cãi vã.

Chuyện mà Văn Tĩnh lo lắng, nếu như là trước kia, thì quả thật rất đáng lo. Nhưng sau khi cô trải qua chuyện của Lương Quý, ước chừng như không còn bất cứ chuyện gì có thể làm cô tức giận được nữa. Một người vợ lớn như cô còn có thể bị nói thành kẻ thứ ba, thành bitch*, thanh danh xấu như vậy còn có thể gắng gượng trở lại, chuyện như bây giờ có là cái gì?

*English: Theo tiếng anh có thể tạm dịch là chó cái, ý chỉ chửi tục.

Lăng xê cho Trần Luy cũng thế, giải tỏa cũng tốt, đều là chuyện không đáng một đồng. Nếu cô đánh trả, đó mới là đúng ý Trần Luy, không có nguyên nhân lại quảng cáo cho người khác, cô không có rãnh rỗi sinh nông nổi đâu. Lại nói Weibo rất lớn, mỗi một phút lại có một câu chuyện mới, việc này chỉ cần không ai đáp trả, qua một đêm liền trôi qua, cô không tin nó lại có thể đứng đầu Weibo lần nữa, Trần Luy chỉ là một người mới, đâu có mặt mũi lớn như vậy?

Không thể không nói, sau khi trùng sinh, vận may của Cố Tương cũng không tệ lắm. Bởi vì nửa tiếng sau, tin đứng đầu Weibo đã đổi chủ.

Tiêu đề đứng đầu là: “Kính ngạc Triền Dương xuất hiện ở thành phố G”

Triền Dương, Triền Đại Thần, Triền Cự Cự, là một siêu sao của siêu sao trong nước, ảnh đế, nam thần, thiên vương, siêu sao trong cả ba thể loại điện ảnh, truyền hình và ca hát.

Nếu nói địa vị của Lương Quý trong nước sau này đã là số một số hai, Triền Dương kia tuyệt đối còn cao hơn hẳn mấy cấp.

Cố Tương biết Triền Dương, vẫn là từ Lương Quý. Lương Quý này nhìn bề ngoài có vẻ là người anh tuấn bất kham, có cảm giác như Thiên Nhai lăng tử, nhưng đó chỉ là hình tượng mà công ty tạo cho hắn mà thôi. Cho tới bây giờ hắn đều đi con đường này rất ổn định, nhưng trong lòng, Cố Tương biết Lương Quý không phải là loại lăng tử tiêu sái chán nản, dã tâm của hắn lớn hơn bất cứ ai. Có dã tâm đối với sự nghiệp đối với nghệ sĩ mà nói là chuyện tốt, không thể nghi ngờ Lương Quý rất ưu tú, nhưng trên thế giới luôn có một loại người, bọn họ có thể dễ dàng có được những thứ mà người khác phải cố gắng hết sức mới được, hơn nữa chẳng thêm đê ý đến.

Triền Dương chính là loại người này.

Ưu thế của Triền Dương rất rõ, đẹp trai, quá khứ trong sạch, thần bí, kỹ thuật diễn xuất vô cùng thâm sâu, hơn nữa-----không có bất kỳ chuyện xấu và lăng xê nào.

Nếu như nói nam thần là một nghề, thì Triền Dương làm nghề nam thần, hơn nữa hắn còn cướp bát com của phần lớn nam tài tử. Lấy chuyện được yêu thích mà sống, chuyên nghiệp ghê gớm.

Người như vậy trong giới giải trí đúng là kì tài, hắn vừa ra mắt đã nhận quay một bộ phim điện ảnh hợp tác với nước ngoài, nhưng chỉ diễn nam 2, lấy nhan sắc xuất chúng và kỹ thuật diễn để chinh phục người xem. Nhưng khi mọi người cảm thấy hắn sẽ trở nên vô cùng nổi tiếng, hắn đột nhiên biến mất.

Sau đó, hắn sẽ ngẫu nhiên nhảy nhót một chút, nhận những vai không giống nhau, nhưng có rất ít tác phẩm, hơn nữa không bao giờ diễn vai chính.

Tuy rằng không diễn vai chính, nhưng lúc nhận vai phim điện ảnh hay truyền hình thì kịch bản rất tốt, địa vị hiển nhiên rất cao. Có một lần Lương Quý thích một vai nam số 3 trong một bộ phim, nhân vật kia được xây dựng rất hấp dẫn, kết quả vai đó rơi vào tay Triền Dương. Từ đó về sau, Lương Quý liền bắt đầu chú ý tới Triền Dương.

Lương Quý ngẫu nhiên cũng sẽ nhắc tới Triền Dương trước mặt Cố Tương, nói sau lưng Triền Dương nhất định có người đứng sau, nếu không không có khả năng nhận được vai tốt như vậy, của cải hắn là rất nhiều, bên tin tức cũng chuẩn bị thỏa đáng, một kẻ cũng không cho hờ. Nói tới nói lui cũng là ám chỉ Triền Dương không đi lên bằng thực lực.

Nhưng Cố Tương không cảm thấy Triền Dương có bất cứ thứ gì không tốt, cô là phụ nữ, nhìn thấy người đẹp trai sẽ tương đối khoan dung. Triền Dương bộ dạng rất đẹp trai, khí chất rất tốt, kỹ thuật diễn lại càng phi thường tốt, là một diễn viên mà nói, bản thân Cố Tương rất thích Triền Dương. Nhưng Lương Quý nói nhiều như vậy, cũng làm cho cô có chút thành kiến với Triền Dương.

Không nghĩ tới sống lại một lần, lần đầu tiên lại là Triền Dương giải vây giúp cô.

Tin tức Triền Dương xuất hiện ở thành phố G xuất hiện liền lập tức chiếm đại toàn bộ Weibo, lấy tính cách khiêm tốn của vị siêu sao này, đột nhiên xuất hiện mà nói quả thật trăm năm khó gặp, mâu thuẫn giữa những diễn viên nhỏ như Cố Tương và Trần Luy nhất thời đã bị mọi người ném ra sau đầu*, ai cũng không rảnh phản ứng.

Cố Tương uống một ngụm nước, mở chuyện đứng đầu Weibo, người đàn ông phía trên mặc một cái áo khoác dài màu đen và một cái quần bình thường mang mũ lưỡi trai, vành nón kéo thấp làm cho người khác nhìn không rõ mặt mũi, mơ hồ giống như tượng Mosaic, nhưng có thể thấy rõ dưới khuôn mặt bị che khuất là dáng người hoàn hảo.

Trong nháy mắt bình luận đã lên tới hơn mười vạn. Một đám người ở dưới bình luận:

”Nam thần thật đẹp trai! Liếm chân dài!”

”Nam thần đột nhiên về nước làm gì? Có phải là làm dự án mới hay không?”

”Cầu diễn vai nam chính, cầu diễn vai nam chính, cầu diễn vai nam chính!!! Việc quan trọng nên nói ba lần!!!”

”Chồng à! Hôn ta!!!”

Cái bầu không khí vui sướng này, đâu còn thấy được vừa rồi còn một hồi phong tình huyết vũ? Nam thần quả thật là tiểu thiên thần, nơi nào có hắn thì

nơi đó có ánh sáng. Hào cảm của Cổ Tương đối với Triền Dương lập tức tăng cao. Kẻ địch của kẻ thù thì chính là bạn thân, kiếp này cô có nên kết thân với Triền Dương hay không đây? Nhưng Cổ Tương cũng biết là không có khả năng, cho dù là Kiều Ánh Tinh, kiếp trước cũng chưa từng có cơ hội phát triển và hợp tác với Triền Dương. Vị siêu sao này đến với giới giải trí cũng chỉ là chơi đùa, nhưng lại chưa từng nghe nói hẳn có quan hệ tốt với nữ minh tinh nào.

Bất quá, kế hoạch lãng xê của Trần Luy coi như là công cốc.

Trong lòng Cổ Tương ngẫm vui vẻ.

Cô đột nhiên phát hiện, trước đây mình thật quá xúc động. Một khi đã như vậy, căn cứ vào kinh nghiệm kiếp trước, dứt khoát đem quá khứ đen tối trước đây toàn bộ xóa sạch.

Đương nhiên đầu tiên phải đối mặt với buổi họp báo ngày mai trước đã. Thật ra công ty vì lãng xê nghệ sĩ mới hợp tác với văn phòng làm một bộ phim thần tượng, vốn Cổ Tương không liên quan gì đến chuyện này. Nhưng vì Cổ Tương là người mới, công ty vì chiều cổ người mới, mới bảo người mới cũng đến buổi họp báo để quen mặt với báo giới hơn. Chung quy người đến tham gia họp báo, cũng có một số nhà sản xuất phim, kì ngộ trong giới giải trí có đôi khi chỉ một cái chớp mắt.

Tuy hôm trước bởi vì chuyện tranh cãi mà tâm trạng cô không tốt, nhưng Cổ Tương vẫn biết buổi họp báo này đối với một người mới mà nói là một lần kì ngộ, cho nên lòng cô tràn đầy hi vọng tham gia.

Nhưng chuyện này là một quyết định sai lầm, hoặc có thể nói, nó là một quyết định mất nhiều hơn được.

Bởi vì trong buổi họp báo này, váy của cô trước mặt công chúng đột nhiên bị bung ra, tuy rằng vì cô dùng tay che lại nên không thấy gì, nhưng chuyện lúc đó đã trở thành tiêu điểm đưa tin của các tạp chí lớn, tất cả các bài báo đều tràn đầy lời lẽ ác ý, cười nhạo và châm chọc.

Sự kiện cãi nhau trên Weibo, buổi họp báo bị lộ hàng, hai chuyện này, trở thành hai kích trí mạng khi cô vừa ra mắt, thiếu chút nữa đã ngưng không làm nghệ sĩ nữa. Cũng chính từ khi đó, Cổ Tương mới chân thật cảm nhận được làm nghệ sĩ thân bất do kỉ, một khi có sự cố xảy ra, đều có khả năng bị gièm pha trở thành chuyện không thể tha thứ.

Nếu không phải là sau này cô may mắn nhận được một bộ phim, thì cái tên Cổ Tương này, liền giống như 180 đường diễn viên nhỏ trong giới giải trí, báo bát quái cũng khinh thường nhắc tới. Cho dù sau này một lần nữa cô xuất hiện trước mặt công chúng, cũng qua những chuyện lúc đầu khoảng nửa năm. Nhưng quá khứ đen tối này vĩnh viễn đều không rửa sạch được.

Nhưng cái váy tại sao lại bị bung ra?

Có mặt trong lúc kiểm tra quần áo, Cổ Tương sẽ không phạm sai lầm cấp thấp như vậy. Chuyện này tất nhiên là có người cố ý làm.

Cũng vì cô là người mới, nhan sắc rất đẹp, trở thành đối tượng được bồi dưỡng trọng điểm của công ty, nhiều người không được như vậy, nhưng sẽ cản con đường của người khác.

Cản đường của mình, thì phải vận ngã, quy tắc giới giải trí kẻ mạnh luôn luôn thắng không phải là sai. Cô không động tới người khác, không có nghĩa người khác sẽ không đụng tới cô.

Cô cản đường người khác, liền muốn lấy cách như thế để cản đường người khác.

Quay lại một lần, cô nhất định sẽ không giẫm lên vết xe đổ, trên con đường đi tới nơi cao nhất của giới giải trí, ai cản đường cô, cô không ngại trả lại y như vậy.

Cổ Tương mở tủ quần áo ra, lấy một bộ lễ phục màu đen tinh xảo khả ái, vật áo hơi trễ làm cho nhan sắc cô lại thêm một chút hoạt bát. Tại sao lại đến mức đi một chút đã bị bung ra, kiếp trước cái váy này sau khi kết thúc buổi họp báo đã bị cô cắt thành từng mảnh nhỏ. Mà bây giờ.....Cô mon tron cái khóa kéo phía sau lưng váy, may lại thành hình một con bướm nho nhỏ.

Chờ xem đi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Lần đầu tê bức

Sáng sớm, Văn Tinh đã đứng dưới lầu đón Cổ Tương.

Thân còn là một người mới chưa có danh tiếng, công ty không cung cấp xe, chiếc xe này là Văn Tinh mượn của người thân. Nhìn thấy Cổ Tương xuống lầu ngồi vào xe, Văn Tinh tỉ mỉ quan sát Cổ Tương một phen, thấy sắc mặt cô không tệ, cũng không có xì mặt, lúc này mới yên tâm.

Đưa sữa trứng gà trên tay đưa cho Cố Tương, Văn Tĩnh nói: “Tương Tương, chuyện ngày hôm qua tốt không?”

”Tốt” Cố Tương cúi đầu uống sữa tươi: “Không phải một lúc sau đã bị chuyện của Triển Dương chiếm mất vị trí sao?”

”Triển nam thần.” Văn Tĩnh vừa lái xe, vừa trưng một bộ mặt hoa si: “Triển nam thần đúng là người mang đến sự an lành, trên thế giới sao lại có người tốt như vậy chứ? Lớn lên đẹp trai lại có thể giải vây cho người khác, hoàn mỹ thật!”

Cố Tương tròn mắt nhìn trời, sức hấp dẫn của Triển Dương thật lớn, người đại diện của mình cũng là fan cuồng của Triển Dương, nhưng người ta cũng đâu phải là giúp mình giải vây. Hơn nữa cái gì mà mang đến sự an lành, chỉ quên trong phim điện ảnh lần trước hẳn diễn một tên biến thái giết người không gớm tay sao?

Văn Tĩnh còn đang thao thao bất tuyệt: “Tại sao nam thần lại đến thành phố G, Lúc trước không phải anh ấy đang sống ở Canada sao? Ngày hôm qua chị lại không có ra đường, thật muốn xin chữ kí.”

Ngày hôm qua Văn Tĩnh đi theo Cố Tương đến phim trường “Mai Trang”, nói tới nói lui cũng không phải không thấy tiếc.

Cố Tương: “.....”

”Nói không chừng buổi họp báo hôm nay có thể nhìn thấy anh ấy, Tương Tương, nếu gặp anh ấy nhất định phải thay chị xin chữ kí, thôi, chị vẫn nên xin chụp ảnh chung, hu hu hu, ngẫm lại kích động không nhỏ đâu.” Văn Tĩnh tiếp tục hoa si.

Văn Tĩnh rất chuyên nghiệp trong công việc, nhưng dù sao cũng là cô gái mới 20 tuổi, nếu không phải cô ấy đi làm người đại diện, cũng giống như những cô gái trẻ tuổi khác chạy theo các minh tinh.

”Xong rồi, hôm nay tại sao mình lại như thế này, nếu biết sớm cô đã gọi đầu rồi, đợi lát nữa phải thay đồ.....”

”Đủ rồi.” Cố Tương không nhịn được nữa, ngắt lời cô: “Triển Dương làm sao có thể tham gia loại họp báo như thế này?”

Một câu đã làm Văn Tĩnh câm miệng thành công.

Triển Dương có sắc, có tiền, có kỹ thuật diễn, liên tùy ý hấn tư bản*. Nhưng hẳn cũng đích thực là một người tùy hứng*, họp báo điện ảnh quốc tế, các buổi tiệc tối trao giải muốn hẳn tham dự chỉ có ba chữ “Xem tâm trạng“. Các buổi lễ trao giải lớn hẳn còn không muốn đi, huống chi là một bộ phim thần tượng không danh tiếng, kinh phí thấp.”

*Tư bản: Những nhà tư bản đều muốn làm gì thì làm, không kiêng nể ai.

*Tùy hứng: Chi tâm trạng tốt và xấu của con người, người muốn làm gì thì làm.

Văn Tĩnh suy sụp trong chốc lát, nhưng lập tức phấn chấn trở lại: “Không sao, chờ chị đào tạo em trở thành thiên hậu*, tất nhiên là có cơ hội sánh vai cùng anh ấy, Tương Tương, chúng ta nhất định phải cùng nhau cố gắng.”

Lời nói không sai, đạo lý đúng, nhưng tại sao cô lại có cảm giác như có chỗ nào không đúng ở đây.

Giống như con đường trở thành ảnh hậu của cô và đứng cùng một chỗ với Triển Dương.....

Thôi, cô ấy vui vẻ là được rồi.

Khi đến nơi tổ chức, nhân viên đang điều chỉnh ánh sáng và âm thanh, Cố Tương là diễn viên của công ty giải trí Hoa Sâm, trong tương lai Hoa Sâm phát triển rất tốt, diễn viên nổi tiếng đều từ công ty này đào tạo, nhưng bây giờ, vẫn chỉ là một công ty trong ngân vạn công ty vừa và nhỏ trong giới giải trí này, không có diễn viên hạng nhất, diễn viên hạng hai cũng không có mấy người, diễn viên hạng ba rất bình thường, còn có rất nhiều nghệ sĩ hạng mười tám ôm ấp giấc mộng trở nên nổi tiếng.

Cố Tương là một nghệ sĩ hạng mười tám, không có tư cách đề tự cao tự đại, cho nên đã đến nơi tổ chức từ sớm để trang điểm thay quần áo. Bởi vì sợ giữa đường hỏng quần áo, nên đều đưa đến phòng nghỉ của nghệ sĩ. Kiếp trước Cố Tương vì chuyện tranh cãi trên Weibo nên đến rất muộn, còn đứng phải khách quý đến tham dự.

Văn Tĩnh chào hỏi bảo vệ, chuẩn bị đưa Cố Tương đến phòng nghỉ của nghệ sĩ. Lúc này còn rất sớm, qua mấy tiếng nữa mới đến lúc bắt đầu buổi họp báo, Văn Tĩnh đi trước để trình diện với các nhân viên công tác, để Cố Tương đứng chờ ở phía sau cánh cửa.

Cố Tương cầm túi đựng quần áo đặt cạnh chân, bên tai đột nhiên xuất hiện một giọng nói quen thuộc: “Cố Tương”

Cô quay đầu lại, nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp.

Cô gái trước mặt trẻ hơn so với tuổi thật, người không biết còn tưởng cô ấy chưa thành niên. Một bộ lễ phục màu hồng nhạt, vạt áo bông bành, tóc buộc đuôi ngựa, vài cọng tóc nâu quăn để bên tai, hiền lành và ngọt ngào.

”Bồ Vũ.” Cố Tương cũng chào lại cô ta.

”Sao bây giờ chị mới đến? Bò Vũ cười nói: “Em cứ tưởng rằng chị tới lâu rồi, đang tìm chị nói chuyện.”

Cố Tương quan sát cô ta một phen: “Chị tới sớm quá.” Cách trang điểm và quần áo đều đẹp, nhưng chuyện này thật ra không tốt lắm. Đối với người mới mà nói, vì không được ra sớm, nếu chỉ để lộ mặt, tốt nhất là gần tới giờ mới trang điểm, thay quần áo. Bởi vì trang điểm càng trễ, mới có thể chắc chắn dưới ống kính không bị mờ lớp trang điểm.

”Tại em không ngủ được.” Bò Vũ thề lười nói: “Nghe nói hôm nay là cơ hội khó có được, có rất nhiều khách quý và phóng viên.”

Cố Tương cười mà không nói.

Cô cảm thấy Bò Vũ không lo lắng chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6-2: Lần đầu tê bức (2)

Bò Vũ và cô đều là người mới, những nghệ sĩ nhỏ đang giẫy giụa ở tận cùng giới giải trí. Trước kia Bò Vũ là người mẫu, vì ngoại hình rất đặc biệt nên được công ty kí hợp đồng, vốn là đối tượng quan trọng mà công ty chuẩn bị bồi dưỡng năm nay. Ai biết đột nhiên xuất hiện một người tên Cố Tương.

Bò Vũ rất xinh đẹp, vì đã gia nhập giới người mẫu, trên người cũng nhiễm một chút khí chất của người mẫu, đối với một diễn viên muốn thành danh mà nói, thì chuyện có khí chất là chuyện rất tốt. Nhưng đối với những nghệ sĩ vừa ra mắt, trong sáng như một tờ giấy trắng mới tốt. Bò Vũ xinh đẹp, Cố Tương cũng xinh đẹp, hơn nữa vẻ đẹp của Cố Tương linh động hơn vẻ đẹp của Bò Vũ, được nhiều người công nhận, cho nên lúc đang tuyển người đóng quảng cáo đồ uống, thật ra người lúc đầu được chọn là Bò Vũ, nhưng Cố Tương lại là người đóng cái quảng cáo này.

Cũng vì cái quảng cáo này, Cố Tương mới nổi tiếng một chút, tuy không nổi tiếng đến mức ai ai cũng biết nhưng ít nhất cũng có người biết cái tên Cố Tương này.

Trong lòng Bò Vũ nghĩ thế nào Cố Tương không biết, nhưng sau khi cô ta quen biết với Cố Tương vẫn tỏ ra thân thiết bình thường. Bình tĩnh xem xét, nếu đổi lại là mình, trong lòng Cố Tương chắc chắn ít nhiều cũng có chút khó chịu. Bò Vũ như vậy làm thay đổi nhận thức của Cố Tương, kiếp trước cô suy nghĩ nát óc cũng không hiểu, đành phải quy cho tính cách của Bò Vũ. Chỉ đến sau này, khi Cố Tương đã hiểu được quy tắc ở giới giải trí, gặp nhiều người như Bò Vũ, cuối cùng cô cũng có thể phân loại được Bò Vũ.

Loại người này, chính là Bạch Liên Hoa.

Bò Bạch liên hoa thấy Cố Tương chậm chạp không nói lời nào: “Sao em lại đứng ở đây?”

”À” Cố Tương cúi đầu xuống: “Buổi sáng em uống sữa, ruột cảm thấy không khỏe.”

”Sao không đi toilet?” Bò Vũ liếc cái túi trên tay Cố Tương: “Đây là váy sao? Chị giúp em vào phòng nghỉ cất nha.”

Cố Tương cười: “Giờ còn sớm, phòng nghỉ của nghệ sĩ còn chưa mở cửa đâu, Văn Tĩnh đang đi lấy chìa khóa.”

”Không cần đâu.” Bò Vũ chỉ vào một hành lang khác: “Phòng nghỉ của khách quý bây giờ không có ai cả, có thể qua đó. Vừa rồi chị cũng thay ở bên đó. Khách quý ít nhất hơn một tiếng sau mới đến, không cần gấp đâu.”

”Em nên tự mình làm thì hơn.” Cố Tương khoát tay.

”Cái này có là gì! Chuyện nhỏ thôi.” Bò Vũ như đột nhiên nhớ ra gì đó: “Đúng rồi, vừa nãy chị quên mất nên trình diện với phòng quảng cáo, Cố Tương, chị giúp em cầm quần áo đến phòng nghỉ, em giúp chị đến phòng quảng cáo ký tên trình diện được không? Làm ơn đi.”

Bò Vũ có đôi mắt cười, khi cười lớn thì mắt híp cả lại, rất giống con gái Hàn Quốc, cũng rất có lực sát thương. Khi một cô gái xinh đẹp, dịu dàng nhờ vả thì lực sát thương gần là như vô địch.

”Chuyện này....” Cố Tương nhẹ nhàng nhũ mày, giống như có chút không kiên nhẫn rồi lại như không thể không nể hà, miễn cưỡng nói: “Được rồi.”

”Cảm ơn em, Cố Tương.” Bò Vũ khoát tay với Cố Tương, vừa cầm túi vừa chạy nhảy ở hành lang.

Cố Tương đứng tại chỗ, ánh mắt lạnh lùng.

Phòng nghỉ của khách quý.

Sơ với phòng nghỉ của nghệ sĩ thì lớn và thoải mái hơn rất nhiều, ít nhất không có đồ trang điểm để lỉnh lảng và móc treo quần áo, có một chỗ thay quần áo rộng lớn ngăn cách bởi lớp kính, thậm chí còn khuyến mãi thêm bức rèm che lờ lợt. Nhưng thật ra việc làm này rất thừa thãi, bởi vì không có vị khách quý nào chịu thay quần áo ở chỗ như thế này, phần lớn, phòng nghỉ của khách quý chỉ dùng cho nhóm khách quý trang điểm hay uống trà trước khi bước lên khán đài mà thôi.

Bồ Vũ đứng giữa căn phòng, đề cái túi trên ghế, cầm một nửa chiếc váy lên.

Chất vải lụa lướt qua đầu ngón tay, cảm giác rất tốt, nếu nó bao bọc một dáng người yếu điệu, thì xinh đẹp biết bao nhiêu. Lễ phục này thiết kế rất đơn giản, sau lưng khoét một lỗ nhỏ, cài lại bằng hình một con bướm nhỏ, khiêm tốn mà gợi cảm.

Đây là một bộ lễ phục dệt hoa trên gấm.

Ngón tay Bồ Vũ lướt theo những đóa hoa nhỏ, chậm rãi trượt đến nút thắt trên áo.

Nút thắt màu bạc, cánh bướm vô cùng sống động. Tuy không phải thương hiệu nổi tiếng, nhưng đường may sắc sảo và sự thiết kế cũng đủ làm cho chiếc váy này trở nên xa xỉ. Ít nhất đối với một nghệ sĩ vừa ra mắt mà nói, là một số tiền không nhỏ. Nếu không phải để cướp đi sự nổi bật, thì không cần mua nó.

Ngón tay Bồ Vũ đột nhiên siết chặt, tay còn lại cầm kéo.

Mũi kéo nhẹ nhàng đặt lên nút thắt hình con bướm, càng là đồ vật tinh xảo thì càng không chịu nổi sự tác động, quần áo cũng như vậy. Chỉ cần nhẹ nhàng lướt qua, làm khóa kéo bị hư, tạm thời không nhìn thấy gì, ngôi trang điểm cũng không xảy ra chuyện. Nhưng đến lúc ra sân khấu, đứng dậy, hoạt động một thời gian dài, khóa kéo rớt xuống, lộ y lộ ra, đoán chừng phong cảnh vô hạn.

Đối với một người mới mà nói, nhất là một nữ nghệ sĩ, chuyện này gần như là vực sâu không đáy.

Khóe miệng Bồ Vũ cười lạnh một cái, trên tay đã dùng sức làm vỡ cái yếm khóa.

“Tôi suy nghĩ hoài, cuối cùng vẫn cảm thấy không có lời.” Một giọng nói đột ngột xuất hiện ở sau lưng Bồ Vũ.

Bồ Vũ sợ hãi, cái kéo trên tay “lạch cạch” rơi xuống đất, cô ta quay đầu lại, Cố Tương đứng ở cửa, giờ điện thoại, cười ôn hòa.

“Phòng quảng cáo quá xa, chị nên tự đi đi.” Ánh mắt Cố Tương liếc cây kéo dưới đất, cười: “Nhưng thoát nhìn cô muốn làm thợ may giúp tôi cắt quần áo hả?”

“Bây giờ có phải cô đang nghĩ, dù sao cũng bị nhìn thấy rồi, không bằng cắt nát nó, để tôi không thể ra sân khấu.” Cố Tương nói.

“Cô không nghĩ đến hành động này của cô sẽ ăn nói với công ty như thế nào, nhưng.....” Cô giờ điện thoại lên: “Tôi vừa chụp hình lại, cô nói kéo của cô nhanh hơn hay tay của tôi nhanh hơn.”

Dạo này không biết cách nào kiếm thêm chút ít tiền nữa đây, có ai biết chỉ cho mị nào, mị cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7-1: Triển đại thần

“Cô nói xem kéo của cô nhanh hay tay của tôi nhanh?”

Bồ Vũ ngơ ngác nhìn Cố Tương.

Đầu óc của cô ta trống rỗng, không biết cuối cùng mình sai ở đâu.

Người tên Cố Tương này, trong công ty ai cũng biết, cô ta không có sắc đẹp và vận may còn là một người đầu heo. Không hiểu giao tiếp, không biết giả thanh cao, tính tình lại nóng nảy, trong giới giải trí không cần người có tính tình như vậy, nhưng Cố Tương lại chính là người như vậy. Có một đối thủ như vậy, Bồ Vũ căn bản không để tâm, trong giới người mẫu khó sinh tồn như vậy cô cũng có thể sống tốt thì cô tin trong giới giải trí mình cũng có thể làm được.

Nhưng có tình cô lại thua trong tay đối thủ mà mình chú ý.

Quảng cáo lần trước, Bồ Vũ tin chắc rằng mình sẽ thành công. Cô có khí chất trong sáng, giống với yêu cầu hình tượng trong quảng cáo. Quảng cáo sẽ phát sóng trên tất cả các đài, cô vốn muốn mượn cơ hội này để tăng độ nổi tiếng, kết quả khi mọi chuyện đã chuẩn bị xong, nửa đường lại xuất hiện một người tên Cố Tương.

Mặc dù là bên sản xuất quảng cáo quyết định, Bò Vũ vẫn hận Cố Tương. Nhất là khi quảng cáo được phát có hiệu quả rất tốt, chuyện này càng làm cho cô không cam lòng.

Vốn đều có khởi đầu giống nhau, ai cũng không giỏi hơn ai, dùng một cái cô bị người khác cướp vai, bây giờ người ta đã nổi tiếng, trong lòng cô sao có thể không có khúc mắc? Trừ phi cô là kẻ ngốc.

Bò Vũ không phải người ngu, Bò Vũ là kẻ thông minh, cho nên cô muốn cho Cố Tương một bài học, nhưng cô không thể chính diện đối chọi với Cố Tương, cuối cùng cô mới nghĩ ra biện pháp thiếu đạo đức này. Đối với một nghệ sĩ vừa ra mắt, chỉ có lộ hàng mới có thể làm cho cô ta lập tức rơi vào địa ngục. Có lẽ sẽ còn bị công ty đóng băng không chừng.

Nhưng cô ngàn tính vạn tính, nhưng lại không nghĩ đến lúc bị Cố Tương bắt gặp, còn bị ghi lại bằng chứng.

Cố Tương.....rất cuộc là thông minh hay ngu ngốc? Bò Vũ đột nhiên cảm thấy không rõ nữa.

Cố Tương cầm điện thoại bỏ vào trong túi áo, trên thực tế, kiếp trước, Bò Vũ đã đạt được mục đích.

Cô căn bản không nghĩ đến quần áo sẽ bị động tay động chân, hơn nữa lúc đó cô đến rất muộn, thay quần áo xong còn phải trang điểm để lên sân khấu. Vốn lúc đó đã gần đến lúc buổi họp báo bắt đầu, những người mới đi một vòng để làm nóng sân khấu, ai biết vào lúc đó nút thắt bị đứt ra.

Lễ phục vốn kín đáo, lúc nút thắt bị bung cô đã sớm nhận ra, cũng đã che đi rất nhanh, nhưng dù đã như vậy, vẫn bị chụp được những hình ảnh không đẹp mắt. Không đến mức lộ ra hết, nhưng toàn bộ buổi họp báo đều bị hỏng.

Đáng sợ hơn là, tất cả mọi người đều nói chuyện này là: một câu chuyện lãng-xê sứt mẻ.

Đúng thật, quần áo bị bung không sớm cũng không muộn, lại lựa đúng lúc ra sân khấu mà bung. Tuy có người đặt ra giả thiết đó là một âm mưu, nhưng trông đánh xuôi, kèn thổi ngược, rõ ràng cô là người bị hại, lại biến thành kẻ thâm hiểm, giả dối.

Cố Tương vĩnh viễn nhớ rõ cảnh cánh phóng viên liên tục nhào vào chụp ảnh, cô ánh đèn flash làm cô không mở mắt ra được, vô cùng chật vật, Văn Tinh che chở cho cô cũng bị người ta đẩy ngã xuống đất, đụng chảy cả máu đầu. MC không biết làm sao, công ty thấy không có cách nào giải thích được, nên quyết định nương vào việc này mà lãng-xê cho phim mới. Còn Bò Vũ, cô ta đưa cho cô một cái áo khoác, hành động nhân đạo như vậy đã giành được tình cảm của rất nhiều người.

Sau đó cô thật sự bị đóng băng hơn nửa năm, Bò Vũ nhờ có buổi họp báo này mà nổi tiếng, nhận được hai lời mời thử vai, khi Cố Tương làm việc trở lại, Bò Vũ đã trở thành diễn viên hạng ba, cố gắng lên diễn viên hạng 2.

Tất cả mọi chuyện, đều diễn ra trong nửa năm ngắn ngủi.

Không thể nghi ngờ Bò Vũ đã đập lên cô mà đi, sau này khi Cố Tương đã nổi tiếng, nhớ lại khoảng thời gian này vẫn còn cảm thấy ảm ức, lúc đó Bò Vũ đã bắt đầu xuống dốc, người mới một người nối tiếp một người, Bò Vũ dần bị chìm xuống, cô ta mới quyết định tìm một kim chủ làm tình nhân, lâu lâu mới đóng một vài bộ phim, tin tức lan tràn đầy trên mặt báo.

Quay lại một lần nữa, Cố Tương cô không định ngậm bồ hòn làm ngọt như vậy nữa.

“Cô muốn làm gì?” Bò Vũ nói. Cô ta tuy đã cố hết sức giữ bình tĩnh nhưng đôi tay lại run run.

“Tôi không làm gì cả, người làm mới là cô.” Cố Tương nhìn cô ta chăm chăm, nói: “Muốn bước đi trong giới giải trí, phải dựa vào tài năng của mình, nhưng cô không nên làm chuyện này với tôi, vì tính tình tôi rất kém, không bảo đảm sẽ không làm gì cô.”

“Cô uy hiếp tôi sao?” Bò Vũ kinh ngạc nói.

“Là cảnh cáo. Nếu tôi muốn chinh cô, bây giờ đã đưa video này lên mạng rồi, cô có thể xem xem người ta nói như thế nào về chuyện này. Tôi không đăng lên mạng, chỉ vì cảm thấy phiền phức, tha cho cô một mạng mà thôi.” Đứng trong lập trường của một người mới, ai cũng không dễ chịu so với ai. Bất thóp Bò Vũ khiến cho cô ta sợ mình, so với đánh một cú giết chết thì càng có hiệu quả hơn.

Sắc mặt Bò Vũ tái nhợt, cô ta miễn cưỡng nói: “Cô không dám đâu.....Công ty sẽ không để cô làm vậy đâu.”

“Cô thấy tôi không dám sao?” Cố Tương nói.

Bò Vũ trừng lớn mắt, vẻ mặt Cố Tương lạnh lùng, nói ra những lời nói tràn đầy khí thế, cô không nghi ngờ, Cố Tương chắc chắn có can đảm để làm. Nhưng lúc nào mà Cố Tương lại biến thành người như vậy? Đột nhiên Bò Vũ cảm thấy mình xem Cố Tương là đối thủ, hình như không thông minh cho lắm.

“Cho nên, đừng đụng tới tôi.” Cố Tương gần từng tiếng.

Lòng Bò Vũ trở nên hốt hoảng, cắn cắn môi, nói những từ không đủ khí thế:

Ai quan tâm đến cô!” Sau đó chạy vắt giò lên cổ ra khỏi phòng nghỉ.

Sau khi cô ta đi khuất rồi, Cố Tương mới đi vào trong phòng nghỉ, nhặt bộ váy trên ghế lên, cẩn thận kiểm tra lại khóa kéo, mới chuẩn bị thay đồ. Phòng nghỉ của nghệ sĩ và phòng nghỉ của khách quý cách nhau rất xa, cô nhìn vào mặt sau của cửa kính, nghĩ trong lòng thì cứ thay đồ ở đây vậy.

Kéo bức rèm che, đẩy cửa kính ra, Cố Tương lập tức ngăn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7-2: Triển đại thần (2)

Trong phòng thay quần áo, có người ngồi trên sofa, nghe thấy tiếng động ngẩng đầu lên.

Là một người đàn ông trẻ tuổi, mặc một bộ quần áo xám tro sạch sẽ, chân gác lên ghế sofa, thon dài và sạch sẽ.

Gương mặt trắng trẻo đẹp trai, giống như một người mẫu trên tạp chí, đẹp đến khác thường, một đôi mắt đen như bầu trời đêm không một vì sao, có cảm giác lạnh lùng đẹp đẽ. Anh ta ngẩng đầu nhìn Cố Tương, ánh mắt lạnh lùng không thể nói rõ, cũng không nhiệt tình lắm, như hơi bất ngờ, tâm trạng này xuất hiện trong con người đen huyền kia, liền có cảm giác hờn giận.

Cố Tương: “!!!”

Có vài người vừa sinh ra đã đẹp, 10 năm trước hay 10 năm sau đều y như vậy, ngay cả một nếp nhăn cũng không có, cho nên vừa nhìn anh ta Cố Tương lập tức nhớ tới một người.

Lòng Cố Tương như điên lên mất, cô thật sự không nghĩ tới cũng không hiểu được tại sao Triển Dương lại xuất hiện ở đây.

Người khiêm tốn, muốn làm gì thì làm, chân dài mặt cười, hành tung bí ẩn, người sinh ra đã là nam thần Triển Cự Cự, bây giờ về mặt hiển nhiên xuất hiện ở phòng nghỉ của khách quý, còn dùng vẻ mặt bất ngờ nhìn cô.

Anh ta bất ngờ cái lông ý! Người nên bất ngờ là cô mới đúng! Chuyện này có nghĩa là gì, cuộc đối thoại vừa rồi giữa cô và Bò Vũ đã bị anh ta nghe hết rồi. Đương nhiên chuyện này không quan trọng lắm, quan trọng là tại sao Triển Dương lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ anh ta là khách quý mà Hoa Sâm mời đến? Chuyện này không hợp logic tí nào.

Đầu óc Cố Tương hồ hởi loạn xạ, cô nhìn chăm chăm Triển Dương không chớp mắt, Triển Dương không lên tiếng, hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ, cho đến khi bên ngoài xuất hiện tiếng gọi của Văn Tĩnh: “Tương Tương, em ở phòng nghỉ của khách quý sao?”

Cố Tương không nói tiếng nào đóng chặt cửa sổ, kéo bức rèm che xuống, quay đầu lại, đã diễn như không có chuyện gì xảy ra, giọng nói bình thản.

”À, em ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Hợp báo

Buổi họp báo vẫn diễn ra theo kế hoạch.

Cố Tương thay quần áo xong, thợ trang điểm đến hóa trang cho cô. Văn Tĩnh đưa kịch bản cho cô, muốn cô ôn tập lại những bước chút nữa ra sân. Cố Tương nhìn kịch bản ngăn người.

Tâm tư của cô không đặt ở kịch bản trên tay, ngược lại không ngăn được nhớ đến chuyện của Triển Dương.

Đời trước bởi vì cô chỉ lo việc tranh đấu trên microblog, không để tâm đến việc khác, nên việc Triển Dương có đến G thị cô hoàn toàn không rõ, tuy nhiên buổi họp báo này ở đời trước không hề có tin tức Triển Dương có mặt. Thường chỗ nào Triển Dương xuất hiện, sự chú ý của mọi người đối với cô sẽ giảm đi rất nhiều.

Nếu như nói từ lúc cô sống lại đến nay có rất nhiều chuyện thay đổi, hiệu ứng hồ điệp xuất hiện thay đổi hành trình của Triển Dương vậy cũng hơi gượng ép, bọn họ dù bán đại bác cũng không tìm ra được một điểm quan hệ nào.

Trừ khi kiếp trước Triển Dương cũng đến đây nhưng không bị ai phát hiện, tính tình của người này kiêu ngạo như vậy, loại khả năng này không phải là không thể xảy ra.

Cố Tương suy nghĩ rất tập trung, đối với Triển Dương, cô biết, ngoại trừ những việc Lương Quý kể qua, cùng với các sách tạp chí giải trí biết không khác biệt, hoàn toàn không có tin tức bất thường nào. Tuy nhiên giới hâm mộ Triển Dương đều là người hiền lành, quy củ, có lễ độ, nhìn vào hoạt động của người hâm mộ là có thể đoán được đức hạnh của thần tượng, nhân phẩm Triển Dương thật không tệ. Hơn nữa, anh cũng không có bất kỳ xì căng đan và lời đồn thổi nào, điều này giúp Cố Dương yên tâm. Cô nghĩ, Triển Dương nghe được thì nghe, bị Triển Dương nghe được dù sao cũng đỡ hơn bị người khác nghe được. Dù gì Triển Dương là một đóa Bạch Liên Hoa không nhiễm mùi bùn, tuy không biết trong lòng là người thế nào, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể nghĩ như thế để tự an ủi bản thân.

Văn Tĩnh cầm điện thoại di động quơ quơ trước mặt Cố Tương, nói: “Tương Tương?”

“Hả?” Cố Tương sực tỉnh lại.

Văn Tĩnh nói: “Một lát nữa nhớ không được khản trương.” Lần đầu tiên tham gia họp báo, người mới sẽ không khỏi luống cuống. Đây là cơ hội họp tác rất hiếm có, rất nhiều diễn viên mới tư chất không tệ nhưng lúc đối diện với người sản xuất lại khản trương, đầu óc trống rỗng, không có cách nào phát huy được ưu thế bản thân, đành phải trở mặt nhìn cơ hội vượt mất. Trước đây Cố Tương trừ lần quảng cáo trước cũng chỉ có tham gia cái kịch trường không vui là “Mai Trang”. Chưa kể loại nhân vật qua đường trong “Mai Trang” có thể tích lũy được kinh nghiệm gì? Tích lũy “điểm nổi giận” thì đúng hơn. Văn Tĩnh lo lắng nhất là khi đối mặt với truyền thông, Cố Tương sẽ giống như những người mới vào khác, phạm vào sai lầm luống cuống giống họ.

Cố Tương: “Được.”

Văn Tĩnh ngạc nhiên liếc nhìn Cố Tương, không hiểu vì sao hai ngày nay tính tình Cố Tương thay đổi rất nhiều, nếu không phải vẫn đi theo cô, Văn Tĩnh cảm thấy nhất định Cố Tương đã uống lộn thuốc. Ban đầu tính tình Cố Tương không khác gì cô gái tuổi hai mươi, thậm chí tính tình còn có chút phản nghịch, thường xuyên làm cho Văn Tĩnh cảm thấy đau đầu. Văn Tĩnh không thể quở trách cô vì tính khí Cố Tương khá nóng nảy. Đôi khi Văn Tĩnh hoài nghi, bộ dạng Cố Tương trẻ trung, mềm mại, hiền lành thì tại sao tính tình lại là một kẻ lưu manh đầu đường như thế?

Nhưng bây giờ... Ánh mắt cô rơi trên người Cố Tương, vừa hóa trang xong, da Cố Tương vừa được đánh một lớp phấn nhạt nhìn trắng bóng như trứng gà vừa bóc vỏ, tản ra cảm giác trẻ trung rực rỡ. Mắt trắng đen rõ ràng, môi đỏ mọng hơi vênh, so với mình tinh hiện nay xử lý kiểu tóc tỉ mỉ thì mái tóc đen lộn xộn tự nhiên, trong lúc vô tình lại đẹp động lòng người.

Cố Tương rất xinh đẹp, dĩ nhiên Văn Tĩnh đã sớm biết, nhưng không biết từ khi nào Cố Tương lại thêm một loại mùi vị. Văn Tĩnh không thể nói được, cảm giác mâu thuẫn giữa tướng mạo và tính tình cuối cùng đã bắt đầu thay đổi, xinh đẹp có hồn. Bề ngoài thanh thuần dịu dàng, có thêm một phong cách trầm tĩnh, từng cử động làm cho người ta không thể rời mắt. Tuy nhiên thỉnh thoảng ánh mắt thoáng hiện tia cô độc, không phù hợp với người trẻ tuổi.

Giống như... giống như một phụ nữ đã trải qua bao nhiêu sóng gió cuộc đời.

“Văn Tĩnh?” Cố Tương quay đầu.

Văn Tĩnh giật thót, bỗng nhiên phát hiện mình nhìn Cố Tương đến thất thần, trong lòng cô âm thầm tự xỉ vả mình một trận, nghệ sĩ nhà mình không phải là cô chưa từng gặp, làm sao lại nhìn giống như kẻ ngốc vậy.

Cô tự nhiên không biết, Cố Tương bây giờ không còn là Cố Tương trước đây. Thế giới của người trưởng thành luôn tàn khốc, phải trả giá bằng thời gian và nước mắt. Khi con người đã trở nên kiên cường hơn thì thanh xuân lại không thể quay trở về. Nếu như xem thanh xuân là học phí, bộ dạng trưởng thành là thành tích thì Cố Tương bây giờ có thành tích nhưng chưa đóng học phí, quá lời.

Làng giải trí là nơi vất vả, bản thân Cố Tương tính tình quật cường, làm nghệ sĩ đã nhiều năm cũng không phải chỉ dựa vào gương mặt. Cảm giác ngôi sao đã thấm sâu tận xương tủy, từ lúc sống lại đến nay, cô không có ý che giấu thói quen phong cách của mình, một nghệ sĩ trẻ tuổi lại có phong cách một siêu sao đúng là một chuyện có sức hấp dẫn. Hướng chỉ dờ trước ở chung với Lương Quý, từ thanh xuân thiếu nữ trở thành phụ nữ có chồng, còn có thể làm mưa làm gió cũng xem là tài năng. Rõ ràng là một phụ nữ trưởng thành bình thường, nhưng trong mắt người khác lại là: có khí chất, trầm tĩnh, ôn hoà, cao quý lãnh diễm.

Cho nên thế giới thật là kỳ diệu.

Cô hỏi Văn Tĩnh: “Triển nam thần của chị... gần đây có phải có lịch quay phim không?” Triển Dương xuất hiện tại G thị, G thị là thánh địa của điện ảnh, hôm nay bỗng nhiên xuất hiện tại buổi họp báo chẳng lẽ muốn âm thầm bàn bạc chuyện hợp tác với nhà sản xuất?

Nhưng với đẳng cấp của Triển Dương, đôi mắt khắp cả hiện trường buổi họp báo cũng không tìm ra được ai xứng với anh. Chẳng lẽ Triển Dương tính tiền quân vào phim thần tượng, chụp ảnh “Mỹ nam khác biệt”? Điều này thật không giống lắm.

“Không có, em nghe tin tức ở đâu vậy?” Vừa nhắc đến nam thần, Văn Tĩnh từ người điên cuồng công việc biết thành cô học trò nhỏ. “Nếu có tin Klaus có tác phẩm mới thì trên web đã sớm bùng nổ. Sao có thể yên lặng như thế được?” Cô dùng một chút hỏi Cố Tương: “Tương Tương, em thấy tin này trên trang web giải trí nào?”

“Em chỉ đang đoán thôi.” Cố Tương chơi điện thoại di động: “Không phải có tin hôm qua đến thành phố G sao, nếu không thì đến làm gì?”

“Có lẽ là... ra ngoài giải sầu thôi.” Văn Tĩnh cực khổ suy nghĩ sau đó cho ra một đáp án: “Nghe nói hôm nay tất cả mọi người đều đi ra đường, hi vọng có thể vô tình gặp nam thần. Chỉ là nếu có thể gặp được cũng là đời trước có số ngày ngày đập cút chó rồi.” Cổ Tương: “....” Cô không có ý muốn cảm ơn đập cút chó!

Đang nói, bỗng bên ngoài có tiếng người gọi: “Cổ Tương, nhanh qua đây trao đổi bản thảo với những người mở màn trước cô này.”

Văn Tĩnh đáp, vội vàng đi với Cổ Tương đến hậu đài.

Người chủ trì đang đối thoại với những người mới, buổi họp báo bắt đầu, sau khi người chủ trì nói chuyện, khách quý và diễn viên vào bàn xong, người mới sẽ có một tiết mục hâm nóng sân khấu. Đây là Hoa Sâm vì người mới tranh thủ cơ hội lộ diện, cũng coi như hỗ trợ chủ trì, hai người mới có tiềm lực nhất là cô và Bồ Vũ.

Tiết mục này đời trước bị cô làm hỏng, mà Bồ Vũ khi đó thân thiết lại hành động ổn thoả được truyền thông ghi lại, trong lúc vô tình đạt được danh tiếng tốt.

Ở hậu đài, Bồ Vũ đã đến từ sớm, nhìn Cổ Tương bước tới, có chút không tự nhiên tránh né ánh mắt Cổ Tương. Trong lúc hai người ôn lại lời thoại, Bồ Vũ thường xuyên không tập trung, người đại diện của Bồ Vũ không chịu được nữa, hỏi: “Có phải không thoải mái không?”

Bồ Vũ lắc đầu, đúng lúc nhìn thấy Cổ Tương cười như có như không với cô, người lập tức run lên, miễn cưỡng nói mấy câu, liền tìm cơ hội vội vã đi toilet.

Có lẽ cô ý muốn tránh mặt Cổ Tương, đến khi Bồ Vũ xuất hiện đã là nửa tiếng sau, khách quý và diễn viên đều đã tập duyệt bản thảo.

Khi khách quý và diễn viên vào bàn trước, người chủ trì cũng muốn Bồ Vũ và Cổ Tương hỗ trợ, nói đến chủ đề của buổi họp báo.

Bộ phim truyền hình này mang tên “Mỹ nam khác biệt”

Diễn chính là diễn viên hạng hai hoặc thấp nhất là hạng ba, thuộc về dạng phim truyền hình thần tượng, do Tiểu Thành Tiểu(*) chế tác, tình nguyện chi tiền ở quảng cáo chứ không đầu tư vào mặt hoá trang tạo hình, bởi vì định vị không phải thuộc dạng cao cấp, cốt truyện và ngoại hình của Mary Sue, những thiếu sót này có thể được che lấp.

(*) Thành thật xin lỗi các bạn, mình tìm tên của ông đạo diễn phim này mà không có, ai có thì báo mình để mình sửa lại nha. Cảm ơn các bạn.

Mà lời kịch của Cổ Tương và Bồ Vũ chính là nói đùa khi người chủ trì ngu ngốc hỏi: “Hai người cũng còn rất trẻ, có biết một bộ phim truyền hình sắp ra mắt gần đây không?”

Cổ Tương sẽ nói: “Không phải là “Mỹ nam khác biệt” đó chứ?” Bồ Vũ ngồi cạnh gật đầu phụ họa.

Người chủ trì lại nói tiếp: “Hoá ra hai người cũng biết, vậy có kì vọng gì với bộ phim này không?”

Sau đó chính là lời thoại của Bồ Vũ, trợn mắt nói dối một đồng, nói cái gì chế luyện tình xảo nam nữ diễn viên cũng rất được mong đợi vân vân... um um Lời thoại Cổ Tương vốn dĩ chỉ có một câu, Bồ Vũ phải nói nhiều hơn, nhưng đối với người mới, có thể đứng trên sân khấu, được ống kính quay lâu một chút đúng là kiếm được.

Vốn đã an bài như vậy, nhưng khi Cổ Tương nói xong lời thoại của mình, người chủ trì tiếp lời đầu, đến phiên Bồ Vũ thì đột nhiên bị kẹt.

Lượng thoại không nhiều lắm nhưng Bồ Vũ dù gì cũng là người mới, không tránh khỏi căng thẳng, thêm nữa hôm nay phải đối mặt với Cổ Tương ở phòng nghỉ như vậy, pháp phòng lo sợ, khi học thoại sẽ không cẩn thận, lúc này đối diện với đài truyền thông, mặt bình tĩnh, bỗng nhiên đầu óc trống rỗng.

Ở đây đều là ngôi sao, tình trạng này xảy ra ai cũng có thể hiểu, vấp thế này sẽ lúng túng, lúc người chủ trì đang muốn cứu gỡ, bất ngờ nghe Cổ Tương cười tiếp lời, nói: “Đương nhiên là có mong đợi, bộ phim này...”

Cô nói tự nhiên lưu loát, thuật lại lời thoại của Bồ Vũ không sót một chữ, truyền thông bên dưới không có ai là ngu, tự nhiên có thể hiểu được vừa rồi là sự cố Bồ Vũ quên kịch bản. Cổ Tương bên này giảng hoà, mặc dù không phải hoàn toàn không nhìn ra dấu vết nhưng lại thắng ở chỗ gan lớn, có người mới nào không làm việc bám kịch bản? Thái độ lâm nguy không loạn, thủ đoạn giải quyết sự cố của Cổ Tương đúng là làm không tệ.

Ở hậu đài, nơi màn hình nhỏ nhỏ chiếu hình ảnh đang xảy ra ở sân khấu phía trước, hai người trẻ tuổi đang đứng trước màn ảnh, một người quần áo nhẹ nhàng, một người giày Tây.

Giày Tây cau mày nói: “Người mới kia vừa nãy thất thần thôi, cũng không phải là vấn đề lớn.”

Một lúc sau không nghe tiếng trả lời, hần quay đầu nhìn người bên cạnh, theo ánh mắt của hắn vừa nhìn, vui vẻ: “Ông nhìn chăm chăm người mới làm gì, Triển tam, coi trọng người ta? Đáng đáp đúng là đẹp thật.”

“Kỹ năng diễn không tệ.” Triển Dương gạt cánh tay đối phương trên bả vai, lạnh nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Lời mời đóng phim

Trên sân khấu, người chủ trì đã theo kịch bản giới thiệu khách mời tham dự và diễn viên, ở hậu đài, Cố Tương ngồi trên ghế, tâm tình bình thản uống một hớp nước suối của Văn Tĩnh đưa cho.

Sắc mặt Bồ Vũ nhếch nhác, hôm nay xem như bị bêu xấu trước mặt mọi người, người đại diện đã theo cô ấy ra ngoài, có thể sau khi buổi họp báo kết thúc, quản lý công ty muốn dạy dỗ lại. Giống hệt như đời trước của cô.

Nhưng nói gì đi nữa việc Bồ Vũ quên thoại so với việc cô bị lộ thân thì đỡ hơn nhiều lắm. Quên thoại nhiều lắm là sa sút một thời gian, lộ thân sẽ trực tiếp bị đóng băng ngay.

“Hôm nay Bồ Vũ sao thế nhỉ?” Văn Tĩnh kỳ quái hỏi: “Trước kia cô ta cũng đã từng chụp ảnh chân dung, cũng không phải chưa từng đối diện ống kính, sao bây giờ ở đây lại lo lắng?”

Cố Tương nhún nhún vai, người luôn ở trước màn ảnh như cá gặp nước thậm chí nắm chặt từng giây phút biểu hiện bản thân như Bồ Vũ tại sao hôm nay lại gặp vấn đề, có lẽ trời cũng không hiểu được. Đời trước Bồ Vũ đập lên Cố Tương để leo lên trên, đời này bị lật thuyền trong mương, cô còn lười chưa tự mình ra tay đã gặp xui xẻo rồi.

Văn Tĩnh nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra được cuối cùng là vì sao, là người đại diện của Cố Tương, cô đối với biểu hiện hôm nay của Cố Tương cực kỳ hài lòng, khen: “Tương Tương, hôm nay em biểu hiện thật trầm tĩnh, hoàn toàn không khẩn trương, xinh đẹp! Cứ như thế này sẽ có thể sánh vai với Klaus rồi!”

Cố Tương đang uống nước, nghe vậy “phốc” một tiếng, phun ra một ngụm nước, liếc mắt với Văn Tĩnh: “Chị có chút đạo đức nghề nghiệp có được không?” Vì sao chuyện gì cũng nhắc đến Triển không lẽ vậy hả?

Mà Triển không lẽ trong miệng hai người, giờ phút này đang ở chỗ đặc biệt trong phòng.

Đường Duệ vỗ vỗ vai Triển Dương, mặt nhất quyết không tha: “Nói mau Klaus, cậu coi trọng vị mỹ nữ vừa rồi phải không? Ddlqd.um.um Nếu không với một người mới chưa từng đóng qua phim truyền hình thì làm sao anh biết khả năng diễn xuất của người ta chứ?”

Tóc hấn có màu hơi nâu tự nhiên, hơi xoăn, đường nét gương mặt có nét Âu Mỹ, thoát nhìn có vẻ tán loạn. Nụ cười càng thêm rạng rỡ: “Muốn làm gì, là anh em nhất định ủng hộ!”

Triển Dương chậm rãi nhìn hấn một, nếu như nói Đường Duệ là một bức tranh mang đầy sắc thái rực rỡ của Tây phương thì Triển Dương lại là một quyền tranh thủy mặc màu sắc trong suốt nhã nhặn. Tóc anh đen nhẹ nhàng khoan khoái làm nổi bật làn da trắng gương mặt đoan chính, toát lên vẻ ưu nhã tận trong xương, càng làm cho anh thêm đậm phong cách hành văn lưu thủy. Anh nói: “Cút.”

“Đầu cần lạnh lùng như vậy!” Đôi tay Đường Duệ chống cằm, ngồi xồm xuồng giống như thiếu nữ ngẩng đầu nhìn Triển Dương: “Ông khai mau, ông làm sao biết cô ấy có kỹ thuật diễn xuất tốt?”

Triển Dương trừng mắt, nhớ tới vừa nãy trong phòng nghỉ người kia khí thế ngất trời, cảm giác chỉ thiếu chút nữa là có thể vác dao đi chém người, Cố Tương ở trên sân khấu nhìn quanh lưu luyến, rõ ràng giờ tay nhắc chân đều là theo thói quen tay chân khuôn mẫu khi chụp ảnh, hết lần này lần khác nói những lời kịch oanh động, đúng là... có bệnh.

“Vậy mà ông còn mở miệng cười!” Đường Duệ nhảy dựng lên: “Mẹ kiếp, tôi phải đi hỏi vị mỹ nữ kia cuối cùng là ai.” Nói xong làm bộ xoay người muốn đi.

“Đứng đó!” Triển Dương gọi hấn lại: “Ông không biết đâu.”

“Không tin.” Đường Duệ nhìn anh: “Bằng không tôi sẽ tìm bảo bối của tôi hỏi thăm.”

Triển Dương: “.....”

Đường Duệ là bạn nói khó của anh, đoá hoa Triển Dương ở trong chảo nhuộm Làng giải trí có thể giữ mình trong sạch như Bạch Liên Hoa điều kiện tiên quyết chính là sự tồn tại của Đường Duệ, hấn là hình ảnh tương phản của Triển Dương, Ăn chơi, không có nét na, là một người lăng từ đa tình. Đồi qua vô số bạn gái, bản thân Đường Duệ cũng là một người chế tác kim bài nên nghệ sĩ muốn bám lên chiếc thuyền của hấn nhiều đếm không xuể, nam nữ đều có. Nhưng mà Đường Duệ là thẳng nam, việc này bị hạn chế, hơn nữa chính hấn chỉ nhìn tài không nhìn người nên cũng không vì việc đó mà nể tình.

Dù là như vậy vẫn không thiếu nữ nghệ sĩ người trước ngã xuống người sau tiến lên bám lấy quần tây của Đường Duệ, cầu may chỉ là một nguyên nhân, nguyên nhân khác nữa là ý vào Đường Duệ luôn tỏ vẻ hoà nhã.

Hôm nay đột nhiên Triền Dương trở về nước đến đây là bởi vì Đường Duệ ở chỗ này. Tại sao Đường Duệ lại ở chỗ này, dĩ nhiên là vì vừa tìm được bạn gái mới, nữ số ba trong bộ “Mỹ nam khác biệt”, tuy rằng danh tiếng nhỏ nhưng lại được ở chỗ thân mình trong sạch.

“Không giỡn nữa.” Đường Duệ thấy Triền Dương im lặng, thu hồi nụ cười trên mặt: “Lần này về nước rốt cuộc muốn làm gì? Tôi có một kịch bản trên tay, chuẩn bị mở máy vào năm nay, ông có hứng thú không? Đóng vai nam chính.”

“Tôi không nhận nam chính.”

“Sao vậy?” Đường Duệ vô cùng đau đóm: “Ông xem, mặt này, chân này, eo thon này, dáng dấp này sinh ra là để làm nam chính. Ông sao cứ nhất định cứ diễn vai phụ trợ? Thích ngược đãi à?”

“Không hứng thú.”

“Tuỳ hứng!” Đường Duệ lên án.

Nguyên tắc nhận vai của Triền Dương, không nhận kịch vui, không nhận vai chính, trừ lúc mới ra nghề có nhận qua vai nam phụ tuyến hai, sau đó là tất cả các thành viên trong đoàn đều bị diệt. Lần nào anh cũng nói không có thời gian, nhân vật phụ trợ xuất hiện ngắn, bên ngoài đều nói rằng anh tuỳ hứng, luôn muốn chơi đùa. Thật ra Đường Duệ hiểu Triền Dương làm vậy thực sự là có lý do.

Anh không muốn bị làng giải trí trói buộc.

Người càng nổi danh, áp lực trên người càng nặng. Làng giải trí có bao nhiêu nghệ sĩ thân bất do kỷ, d.i.e.n.d.a.n.lqđ bối cảnh và tính tình của Triền Dương không thể nào gia nhập vào Làng giải trí quá sâu, giữ vững tình huống hiện tại, ít nhất nếu có vấn đề gì có thể toàn thân lui ra. Nhưng không phải ai cũng có thể khắc chế, vì danh, vì lợi, Triền Dương cũng là một đoá kỳ ba.

Đường Duệ buồn như đưa đám: “Thật ra thì bộ phim này tôi chưa tìm được diễn viên nào trong nước, vai nam chính trừ ông ra cũng chỉ có tôi mới đảm nhiệm được, mà tôi không thích diễn, ông không diễn thì tôi cũng không biết tìm ai diễn nữa.”

“Thế loại gì?” Triền Dương tò mò hỏi một câu.

“Hoàng tử hắc đạo, có tiền tuỳ hứng, hình tượng tươi sáng đẹp đẽ, hoàn mỹ.”“.....”

Đường Duệ vỗ vỗ vai: “Buổi họp báo còn chút nữa sẽ kết thúc, lát nữa cùng nhau đi ăn một bữa cơm với bảo bối được chứ?”

“Không được.” Triền Dương buông tay: “Đưa chìa khoá cho tôi, tôi về trước.”

Đường Duệ ném chìa khoá cho anh. Triền Dương nhận chìa khoá rồi đứng lên, đội mũ kéo áo che kín hơn nửa gương mặt, đeo kính mát lên chuẩn bị ra cửa liền bị Đường Duệ gọi lại.

Hắn nói: “Chắc là người kia vừa mới ra mắt, còn chưa bị đùa giỡn qua, Klaus, nếu ông thật sự coi trọng cô ta, tôi giúp ông một tay, thế nào? Không cần cảm ơn tôi.”

Triền Dương không nói lời nào, bước ngay ra cửa.

Chờ sau khi anh đi, Đường Duệ đứng trong nhà, sờ sờ cằm, tự nhủ: “Hình như là... Cố Tương?”

.....

Đương nhiên Cố Tương đang rất bận rộn.

Sau khi buổi họp báo kết thúc, tại cửa ra của khách mời là nơi truyền thông phỏng vấn, ngoài ra người đại diện dẫn cô đi xung quanh cuộc họp báo. Cơ hội của người mới thường ở lúc tình cờ đụng mặt bên ngoài. Biểu hiện của Cố Tương hôm nay không tệ, xuất sắc giảng hoà làm cho một vài khách mời chú ý đến cô, trong đó còn có ít đạo diễn.

Điền Lật là một trong số đó.

Đây xem như là một vị khách mời nổi tiếng nhất mà Hoa Sâm mời tới, nếu không tính đến việc xuất hiện bí ẩn của vị Triền Dương không lồ kia. Điền Lật là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, đeo mắt kính, cao cao hơi gầy, nhìn sơ qua không giống phó đạo diễn mà giống một giáo sư nghiên cứu học thuật hơn.

Vài năm sau, vị phó đạo diễn này trở thành đạo diễn, ông đạo diễn phim tốt hơn. Những phim ông đạo diễn vốn đầu tư không cao, phòng bán vé không cao cũng không thấp nhưng danh tiếng trong xã hội lại tốt bất ngờ.

Đôi khi một bộ phim hay không thể đơn giản nhìn vào phòng vé, ví dụ như phim điện ảnh trước đây, ở phòng vé không đạt được bao nhiêu nhưng tương lai mấy chục năm sau lại trở thành kinh điển không cách nào vượt qua. Đại chúng mới chính là những giám khảo tốt nhất, không phải thấy cháy vé phòng vé, cũng không phải thấy phim có đầu tư cao mà phải quan tâm đến độ chú ý và quan tâm của đại chúng đồng thời cảm giác của họ đối với bộ phim.

Điền Lật am hiểu đạo diễn nên có đề tài có ý nghĩa thực sự, giống như việc nữ sinh đại học bị bán vào núi sâu, trẻ con trong gia đình bị lừa bòn, những

người đồng tính không được thừa nhận... Điện ảnh của ông luôn đưa ra đề tài kích thích dân mạng sau khi xem phim thảo luận, có thể từ trong đời sống của người dân thành phố nhìn ra điểm nóng xã hội.

Cố Tương đã từng được Điền Lật mời, nhưng bản thân cô khi đó không để ý loại đề tài này, thời điểm quay thử không tập trung nên cũng không thể thông qua.

Đời này sống lại, Điền Lật một lần nữa đứng trước mặt cô.

“Cô Cố,” giọng Điền Lật cứng nhắc trước sau như một nhưng Cố Tương nghe lại cảm thấy hết sức thân thiết, ông nói: “Tôi có một bộ phim đang quay, cô có hứng thú Chủ nhật này đến thử vai hay không?”

Văn Tĩnh tròn to hai mắt, nói: “Xin hỏi đạo diễn Điền, phim đó thuộc thể loại nào vậy?” Lời nói này thật ra có chút lỗ mãng, nhưng Văn Tĩnh chính là bị vui mừng làm cho choáng váng. Cố Tương từ một vai phụ diễn không có tên tuổi đã được một đạo diễn chủ động mời đến thử vai? _um_um Văn khỉ này đừng nói là đâm trúng cú chố, nói ẩn cú chố cũng không phải là nói quá.

Điền Lật liếc nhìn Văn Tĩnh, nghiêm túc nói: “Phim điện ảnh chia phần, một phần nữ chính”

Nữ chính!

Cho dù chia làm bốn phần, mỗi phần có một nữ chính, vậy cũng được xem là một phần tư nữ chính, có thể bù đắp cho một nhân vật nữ tuyến số ba rồi.

Văn Tĩnh kích động không biết làm sao, ngược lại Cố Tương, cúi mình vái chào Điền Lật, cười nói: “Cám ơn đạo diễn, tôi rất hứng thú, ngại có thể cho tôi phương thức liên lạc với đoàn phim không?” Điền Lật nổi danh trong giới là người giữ quy củ, tính tình cứng nhắc giống như bễ ngoài. Nói thật tính tình như một giáo sư kiệt xuất, lễ nghĩa đầy đủ dù sao cũng không hại gì.

Quả nhiên, cử chỉ của cô lập tức nhận được hảo cảm của Điền Lật. Tuổi trẻ ở làng giải trí bây giờ cũng thật quá đáng tào bạo, thành danh khi còn trẻ không khỏi sẽ tự cao tự đại, việc Cố Tương vừa rồi xử lý trên sân khấu xem ra cũng có chút năng lực nên mới có ý nghĩ này. Ít nhất cử chỉ bây giờ của Cố Tương để cho lòng ông cảm thấy vô cùng an ủi. Ông nói: “Lát nữa phụ tá sẽ liên lạc với cô để bàn việc này, nếu như cô có hứng thú, tốt nhất nên nghiên cứu kỹ về nhân vật.”

“Dạ, cám ơn đạo diễn.” Cố Tương cười híp mắt nói.

“Tương Tương!” Đến khi không còn nhìn thấy hình ảnh Điền Lật nữa, Văn Tĩnh nắm tay cô lắc mạnh: “Lên đời! Nữ chính!”

Cố Tương: “..... Còn phải thử vai nữa.”

“Chị tin tưởng em!” Văn Tĩnh vui đến choáng váng, lập tức hình như lại nghĩ đến việc gì, xụ mặt lầm bầm: “Dù gì cũng chỉ là một nhân vật, đề tài gì cũng không rõ, chưa xem kịch bản cũng không biết có hợp không.”

Cố Tương cười cười, không đáp.

Cô biết bộ phim này, giúp Điền Lật trong giới đạo diễn tăng lên một bậc, là bộ phim nhận được sự quan tâm trong “Hỗ sơ xã hội”.

Sau nữa với nội dung chứa đề tài thực sự ý nghĩa, bộ phim được khen là một kiệt tác.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Nhân vật

Edit: Um-um

Về nhà, Cố Tương rửa mặt xong không vội mở máy vi tính mà lấy chiếc lap top trong ngăn kéo ra ngoài.

Trong buổi họp báo được gặp Điền Lật là một niềm vui ngoài ý muốn, cô chưa từng nghĩ tới Điền Lật lúc ấy lại cho cô một cơ hội quay thử. Dưới tình huống bình thường, đạo diễn đích thân đến mời thử vai đã là thành công một nửa. Bản thân Điền Lật lại là người hết sức bắt bẻ, kiếp trước sau khi cô nổi tiếng, Điền Lật mới liên lạc với người đại diện của cô nói muốn cô đóng phim.

Tiếc là Cố Tương một mực chú ý tạo hình xinh đẹp, cô không quan tâm lắm đến tạo hình dơ dáy bẩn thỉu trong phim ảnh của Điền Lật nên diễn không ra độ sâu trong đó. Cô thích đóng vai được chế tác hoàn mỹ, nay nghĩ lại, các tác phẩm có độ sâu đời trước thật là không có bao nhiêu. Mặc dù nhân vật đa dạng nhưng hình như thiếu một cái gì đó.

Nhưng bây giờ không phải như thế.

Thân là một người mới, dùng thực lực từng bước bò lên là bản lĩnh, một bước lên trời cũng là bản lĩnh. Người trước hao phí quá nhiều thời gian, đến lúc hết khổ cũng đã luống tuổi. Người sau leo cao nhanh quá hoá dở, khó có thể vượt qua nhân vật trước đó, ngược lại cũng không tốt. Xét kỹ thì bộ phim này của Điền Lật là vừa vặn, không phải tuyệt tác, lại có độ sâu, có cốt truyện, người mới đóng phim điện ảnh như vậy, tuy không nổi tiếng bằng những phim điện ảnh hút khách khác, nhưng lại có nhiều đất để diễn hơn.

Có xinh đẹp, có kỹ thuật diễn, xinh đẹp hút mắt, kỹ thuật diễn hút phần, không phải vẹn cả đôi đường sao?

Bộ phim của Điền Lật tên là “Trở Về”

Kiếp trước, Cô Tương tải bộ phim này từ trên mạng về. Lúc đó cô đã kết hôn với Lương Quý, ở nhà nhàm chán nên lúc thấy phim này định xem để giết thời gian, nào ngờ nó quá cuốn hút làm cô không thể kiềm chế mà khóc lên.

Phim này hoàn toàn theo phong cách Điền Lật, miêu tả thập niên 90 có bốn chị em trong son thôn có khát vọng đi tìm cuộc sống mới nơi thành thị, nhưng cuộc sống ấy không hề giống như trong tưởng tượng tốt đẹp của họ. Bốn chị em tốt này, một người làm công nhân trong công trường bị vật nặng rơi xuống đập chết, một người làm gái bán hoa, một người thành tình nhân lãnh đạo, còn có một người mở tiệm uốn tóc. Ddlequydon.um-um

Kịch bản bộ phim này chính là một bi kịch xảy ra trong thực tế, miêu tả trong cuộc sống hiện thực thì lý tưởng có bao nhiêu nhỏ bé, cực hạn của con người rất vô tận, sau khi tuổi thơ và thời niên thiếu qua đi, còn lại chỉ là những nhân cách xấu xí. Nhưng trong cái xấu xí đó, Điền Lật lại cho họ một chút phẩm chất tốt đẹp, cuối phim, ba chị em còn lại không hận mà cùng mua vé xe lửa về quê, trong khoảnh khắc đó, bỗng nhớ lại mơ ước ban đầu muốn rời đi son thôn của họ.

Nên “Trở về” không chỉ là về nhà mà còn là tâm hồn được gột rửa. Trong phim cảnh bốn nhân vật chính gặp nhau, thực tế họ còn sống chính là hình ảnh thu nhỏ của xã hội thời điểm đó.

Phụ tá Điền Lật gửi đến nhân vật chính là người làm gái bán hoa.

Tên nhân vật là Phương Phương. Phương Phương trong tác phẩm này là nhân vật tương đối khổ vì tình, khi còn là thiếu nữ xinh đẹp, trong nhà muốn thu lễ hỏi để nuôi dưỡng em trai cô nên quyết định đem cô gả cho người mù ở thôn bên cạnh. Nhưng người Phương Phương thích lại là con trai cùng làng tên Đại Khuê. Vì thế lúc Phương Phương mười tám tuổi hai người cùng nhau bỏ trốn.

Cưới là vợ, chạy là tình nhân. Khi tuổi còn nhỏ cho là có tình thì có tất cả nhưng thực tế không phải như vậy. Sau khi hai người ở thành phố lớn ổn định, tiền gửi ngân hàng cũng mau chóng tiêu tán. Đại Khuê bắt đầu đánh chửi Phương Phương cho hả giận, cuối cùng đến lúc không chịu nổi cảnh khổ nữa, để lại căn phòng chưa trả tiền thuê, một mình trở về quê cũ.

Phương Phương ở lại thành phố, cô tìm một công việc phục vụ khách sạn. Lúc ấy cô quen biết một họa sĩ rất có tài. Họa sĩ này thường thức Phương Phương, cảm thấy cô có một phong cách độc nhất vô nhị nên thường xuyên tặng quà cho cô. Phương Phương trước giờ chưa bao giờ được đối xử như vậy, không bao lâu đã đầu hàng, ở chung một chỗ với họa sĩ.

Nhưng người họa sĩ này trừ tài hoa ra chỉ có hai bàn tay trắng, kể cả tiền cũng không có. Vào lúc hần túng thiếu đã lừa bán Phương Phương cho một ông chủ.

Thời khắc đó, Phương Phương là một cô gái không có địa vị giống như lục bình trôi trên sông, không chỗ nương tựa. Sau thời gian mới mẻ ngắn ngủi qua đi, ông chủ cảm thấy chán Phương Phương, Phương Phương lại quen với cuộc sống tiêu tiền như nước nên đành trở nên phong trần.

Từ một người có cuộc sống khó khăn rồi hăm hở phấn đấu cải thiện cuộc sống đến đắm chìm trong tình trạng hiện nay, tính tình Phương Phương xảy ra biến hoá nghiêng trời lệch đất. Cô sinh ra đã xinh đẹp lại thành thạo thao túng đàn ông nên cô mau chóng nổi danh ở khu này. Cô trở thành một gái hạng sang, mỗi ngày xã giao và giao dịch đêm không xuê, cuộc sống hết sức thoải mái.

Đột nhiên một ngày, Phương Phương phát hiện mình có thai.

Cô không tính bỏ đứa bé, trốn tránh sự giám sát của má mì, trốn ở kho hàng bỏ hoang sinh ra một đứa con gái.

Vì con gái, Phương Phương trong tháng lập tức trở về đi làm. Nhưng khi đã sinh con thì thân hình phụ nữ thay đổi rất nhanh, cô không còn được chuộng như trước, tiền kiếm không được nhiều nữa. d.d.lequydon.u.m.u.m Bản thân Phương Phương đành giảm chi tiêu bản thân, tất cả đều dành mua sữa bột cho đứa bé.

Nhân vật Phương Phương này nếu nói khổ vì tình còn chưa đủ tác động đến khán giả, thân là người mẹ thể hiện tình yêu thương con của mình chính là để nhân vật của cô gia tăng xúc động. Cô vì muốn có đủ sữa, mỗi lần khách mời ăn cơm đều liều mạng ăn thịt, nhìn hết sức nhếch nhác. Để nuôi lớn đứa con gái này, thậm chí cô đi chợ bán thức ăn nhặt những rau củ thối. Những cô gái khác chế giễu cô, cô không thêm để ý đến.

Cảnh cô ôm con gái cầu bác sĩ trong mưa càng làm lòng người thêm thê lương. Con gái của Phương Phương cuối cùng vẫn không còn, đứa con gái mà cô dốc hết lòng chăm sóc trong một đêm mưa gió cũng đã không chịu nổi mà ra đi. Vào lúc chôn cất, Phương Phương mặc áo đen toàn thân, vừa đốt vàng mã, ánh mắt vừa mờ dần nói với người kẻ bên: “Đời của tôi đã khổ, tôi chỉ mong đời nó tốt hơn, lớn lên xinh đẹp, không cần giống tôi, nhưng cuối cùng cũng không được...”

Câu nói này làm cho lòng người ta thật chua xót.

Ban đầu nhân vật này phân cho một diễn viên mới, nhưng thật ra phong cách của người này không hợp với nhân vật, đoạn thời kỳ thiếu nữ coi như được nhưng diễn đến lúc cuộc sống Phuong Phuong trải qua giai đoạn thăng trầm thì có vẻ hơn quá sức. Dù là vậy nhưng do nhân vật rất đa chiều, tính tình hết sức phức tạp nên diễn viên mới cũng nhờ bộ phim này mà nhảy vọt lên thành ngôi sao mới.

Bây giờ danh hiệu của người mới này rơi xuống trên người Cố Tương.

Cô cẩn thận nhớ lại một số chi tiết ban đầu xem phim này, góc độ của khán giả xem phim và diễn viên xem phim cảm giác khác nhau. Ưu thế của Cố Tương là kiếp trước đã xem phim này với thân phận là một khán giả, biết phim này phân đoạn nào xúc động lòng người nhất cũng biết đoạn nào thử thách khả năng diễn xuất của diễn viên.

Chuyện phải làm bây giờ là phải đem những vấn đề cần chú ý và tính toán ghi xuống.

Nhân vật này, cô nhất định phải được.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Kỹ thuật diễn áp chế

Edit: Um-um

Sáng sớm chủ nhật, Văn Tĩnh tới dưới lầu đón Cố Tương, hai người cùng đi đến phim trường “Trở Về”

Cũng đúng lúc này, Cố Tương mới biết vì sao Điền Lật gọi cô đến thử vai.

Vốn dĩ nhân vật Phuong Phuong này đã có người diễn nhưng vì nghệ sĩ này đột nhiên nuốt lời, huỷ hợp đồng. Trước đây vì cô ấy thay đổi lịch trình, các vai diễn khác cũng đã chụp tạo hình xong, hiện nay chỉ còn lại vai của Phuong Phuong, cố tình lúc này cô ta lại bỏ gánh, vậy nên Điền Lật nóng lòng tìm một diễn viên khác thay thế.

Lúc này Cố Tương mới hiểu được, kiếp trước cô đã nói bộ phim này sao lại tìm một người mới không có danh tiếng gì diễn vai nữ chính, bây giờ nghĩ lại quả thật là hợp lý. Không ngờ sống lại đời này, người mới có vận dầm trúng cứt chó lại là cô.

Nhưng người tới thử vai cũng không phải có mình cô.

Bộ phim “Trở về” này dù không phải là siêu phẩm có kỹ xảo đặc biệt gì nhưng thắng ở chỗ kịch bản có chiều sâu. Phim điện ảnh miêu tả xã hội trong nước tương đối ít, hướng hồ bất ngờ lựa chọn diễn viên. Việc này đối với người mới mà nói không thể nghi ngờ là một cơ hội tốt. mà đến nay làng giải trí không thiếu nhất là người mới.

Cố Tương là người mới, tương tự, Trần Lôi cũng là người mới. Oan gia ngõ hẹp, ở phim trường thử vai cho “Trở Về”, Cố Tương thấy Trần Lôi.

Sau khi trải qua sự kiện ở microblog, Trần Lôi và Cố Tương xem như chính thức trở mặt. Lịch trình của Trần Hi sắp xếp không được, Trần Lôi trong “Mai Trang” dù phân diễn nhiều nhưng chỉ là một vai nhỏ, nhìn chung vẫn là vô ích. Bên này “Trở Về” vừa có cơ hội tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Cô ta không nhờ Cố Tương cũng đến phim trường, dĩ3nđ4n3quyđ0n sừng sốt một chút, từ xa cười lạnh với Cố Tương.

Cố Tương mặc xác cô nàng, ngược lại Văn Tĩnh nhìn thấy, bắt mắt tròn mắt liếc lại.

Hai bên trừng mắt khiến Trần Lôi nổi giận, cô ta đập mạnh giày cao gót “đùng đùng” đi tới, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Cố Tương một lúc, che miệng cười nói: “Tôi thấy người nào quen mặt như vậy, hoá ra là Cố Tương. Thế nào, đến thử vai phụ à? Nếu biết trước, tôi sẽ nói chị tôi giúp cô nói với đạo diễn một tiếng, cần gì phiền vậy?”

“Cô Trần.” Cố Tương không mở miệng, Văn Tĩnh nhìn không nổi, Cô ấy nhìn Trần Lôi, cười: “Đạo diễn Điền muốn mời Tương Tương đến thử vai, cô Trần đây cũng được mời đến à?”

Cô ấy nhấn mạnh hai chữ “muốn mời”, Cố Tương nhếch khoé miệng. Kiếp trước Văn Tĩnh trừ lúc bảo vệ danh dự của cô, bình thường cô ấy là người hiền lành ba phải, có bao giờ hùng hổ dọa người như vậy đâu? Không biết có phải do sống lại một kiếp, tính tình dịu dàng ít nói cũng bị sửa lại, nhưng mà tính tình hiện tại làm Cố Tương hứng thú hơn.

Nghe hai chữ “muốn mời” của Văn Tĩnh, Trần Lôi cảm thấy nghi ngờ liếc Cố Tương, cao giọng hỏi: “Sao có thể?”

Cố Tương khẽ mỉm cười, không để ý tới cô ta, nói với Văn Tĩnh: “Đi thôi, đến phía trước điểm danh cái đã.”

“Cố Tương. Cô có nghe lời tôi nói hay không!” Thấy Cố Tương không để ý đến mình, Trần Lôi tức giận sầm mặt, dậm giân nói. Âm thanh cô ta dè dặt,

thoáng chốc người ở phim trường đều nhìn về phía này.

“Liên quan gì đến tôi?” Cố Tương quay đầu rồi đi. Cô không phải là cô gái hai mươi mốt tuổi có tâm tư ở chỗ này tranh cãi vô ích với Trần Lôi. Nếu là trước kia cô sẽ cãi nhau một trận nhưng bây giờ nhìn lại, hoàn toàn không cần thiết.

Trần Lôi bị câu nói của Cố Tương làm cho khựng lại. Cô ta không ngờ Cố Tương không nể mặt như thế. Lần trước ở sự kiện tranh chấp trên Microblog, nhìn qua là cô ta chiếm phần thắng nhưng hôm nay khi đối mặt với Cố Tương, Cố Tương không có chút nào nể mặt, giống như một quyền đấm trên bông, làm Trần Lôi bỗng nhiên thấy bức dọc.

Cố Tương không quan tâm trong lòng Trần Lôi đang nghĩ gì, cô đi phòng thử vai đăng ký, lấy sổ, bình tĩnh ngồi bên ngoài chờ gọi tên. Mới vừa nhận được sổ thử tự liền nghe thấy đạo diễn bên kia gọi người: “Tiếp theo, Trần Lôi.”

Trần Lôi đi giày cao gót vào, trên đường đi còn trừng mắt hăm dọa Cố Tương đang ngồi bên ngoài một cái.

Cảnh quay thử là đoạn Phuong Phuong vừa mới bước vào phong trần, đối với việc gió trăng không biết phải làm sao. Ngay cả quay thử cũng vì muốn tìm được diễn viên thay thế trong thời gian sớm nhất, muốn tiết kiệm thời gian nên không chuẩn bị người diễn phụ, đều dựa vào diễn viên tự tưởng tượng để diễn.

Trần Lôi trẻ tuổi, ngũ quan đáng đáp ngọt ngào, hình tượng thật ra rất phù hợp với nhân vật. Trong “Mai Trang” cũng diễn vai bạn của nữ chính, là một nữ tử phong trần, khả năng ứng phó chắc chắn sẽ vững vàng. Cô ta khẽ mỉm cười, đứng ở giữa, bắt đầu diễn theo lời thoại.

“Cầu xin chị, chị Thu. Chị thả em đi đi. Em thật sự không thể nào ở lại chỗ này. Em muốn về nhà.” Cô ta quỳ rạp người xuống, làm bộ ôm “chị Thu” tưởng tượng, tiếng nói buồn bã khóc thút thít.

Sau khi Phuong Phuong bị lừa vào phong trần, ban đầu đúng là không phải tự nguyện, má mị chính là “chị Thu”, đối với Phuong Phuong, giống với hàng ngàn hàng vạn cô gái trong lúc vô tình mà lưu lạc chốn ấy, phải trải qua quá trình phản kháng, giãy dụa, thuận theo, trầm luân. Lúc đầu phản kháng thật ra là lựa chọn diễn xuất tốt nhất, vì phải biểu hiện cô gái tức giận và không cam lòng, diễn tâm trạng này không cần phải diễn xuất nội tâm gì, chỉ cần vẻ mặt sống động, nhìn qua thoải mái là được.

Trần Lôi ở “Mai Trang” rèn luyện đã lâu, đối với gái phong trần vô cùng nắm chắc, bởi thể nhân vật này cũng nắm chắc. Chưa kể cô ta còn có một ưu thế, cô ta có thể khóc cười dễ như trở bàn tay.

Nói như vậy, người mới khóc cười rất khó, có khi để diễn viên diễn tốt một cảnh có cảm xúc, đạo diễn thậm chí còn chấp nhận chờ đợi nhiều tiếng. Đối với việc khóc cười trong điện ảnh, có một diễn viên diễn tốt phần này tiết kiệm rất nhiều công sức. Bình tĩnh mà xem xét, Trần Lôi rất bản lĩnh, khóc cười dễ dàng, chỉ một tài này mà có thể nháy mắt đánh bại rất nhiều người mới.

Mặc dù Điền Lật cau mày nhưng vẫn để tư liệu của Trần Lôi riêng sang một bên, đang đạo diễn Từ Phong ngược lại không có nhiều quy tắc như vậy, rất hài lòng gật đầu.

Sau khi diễn xong, Trần Lôi đứng lên, phất bụi trên người. Cô ta mỉm cười gật đầu chào đạo diễn, nhận được sự tán thành rồi mới rời đi.

Ra cửa, thấy Cố Tương, Trần Lôi không tiếc rẻ cho Cố Tương một ánh mắt đắc ý, Văn Tĩnh tức giận muốn giơ chân.

“Người gì mà đáng ghét quá.” Văn Tĩnh cắn răng, ngược lại khuyên Cố Tương: “Tương Tương, chúng ta chỉ đến để tham dự, không cần đặt nặng chuyện được mất, thật, chủ yếu là gây ấn tượng cho đạo diễn, sau này lỡ có nhân vật thích hợp thì người ta có thể nhớ đến em là được rồi.”

Nói đi nói lại cũng là ý không coi trọng Cố Tương.

Ngược lại Cố Tương không hề cảm thấy lời nói của Văn Tĩnh là xúc phạm, thực tế, ở đời trước lúc mới ra mắt, hình tượng trong vai diễn của cô gần như cố định, đều là hình tượng tiểu tiên nữ thanh thuần khả ái, về sau chuyển đổi hình tượng rất khó khăn. Trong lúc thay đổi hình tượng phải nhận không ít phim kém chất lượng, cô hầu như đã trả giá bằng những tháng năm tuổi trẻ quý giá của người diễn viên.

Bây giờ cũng thế, ngoại hình và khí chất của cô không quá thích hợp với nhân vật phức tạp như Phuong Phuong. Thời gian thiếu nữ thì tạm được, về sau lúc chìm vào đời nữ tử phong trần, diễn xuất có chút khó khăn. Điền Lật muốn cô thử ống kính đoán chừng có thể là nhìn trúng gương mặt đẹp của cô thôi.

Nhưng mọi việc đều chỉ căn cứ vào “đời trước” mà nói.

Mãi suy nghĩ vu vơ không biết đã bao lâu, bỗng nhiên có tiếng người gọi: “Tiếp theo, Cố Tương.”

Cố Tương sửa sang lại váy, đi vào.

Điền Lật và Từ Phong ngồi sau bàn, xung quanh đứng không ít người, trong chớp mắt Cố Tương như trở lại cảnh tượng khó khăn lúc chưa có tên tuổi phải đi thử vai khắp nơi. Cô hít sâu một hơi, gật đầu với đạo diễn.

Cô chọn cảnh tượng hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của đạo diễn và những người xung quanh, cô chọn đoạn kịch bản sau khi Phuong Phuong trầm luân.

Phản diện khó nhất trong cả nhân vật chính là đoạn Phuong Phuong trầm luân và trở thành người mẹ. Hôm nay ở chỗ thử vai có không ít người nhưng

chọn diễn đoạn kịch này, Cố Tương là người đầu tiên.

Diễn xuất của đoạn này nếu chỉ dựa vào động tác và lời thoại là chưa được, muốn lột tả được nội tâm của nhân vật, một ánh mắt, một nét mặt đều phải đến nơi. Chỉ cần một điểm không tốt, toàn bộ phần diễn xem như xôi hỏng bỏng không.

Đạo diễn cũng không nghĩ đến sẽ có người chọn đoạn này mà diễn, nếu như diễn viên mới đang đóng, đã tiếp xúc với nhân vật một thời gian ngắn, diễn đoạn này nếu không tốt lắm thì cũng có thể tạm chấp nhận được. Nhưng vừa bắt đầu liền diễn, nói thật cũng không mấy khả quan.

Về mặt Từ Phong không tốt lắm, liếc mắt với Điền Lật, khề lác đầu.

Cố Tương mỉm cười, hôm nay cô mặc một chiếc váy len cao đồ đen nhánh, sau khi cởi áo khoác ra, hiện lên vóc người yếu điệu. Nơi cài nút váy hơi giống với sườn xám có màu đậu đỏ, màu đen và màu đỏ tương phản rất rõ nét. Mà cô hôm nay chỉ bôi chút phấn, không trang điểm, thoa một lớp son môi đỏ tươi.

Cô gỡ dây buộc tóc xuống, mái tóc dài rơi tán loạn trên bờ vai thon thả, quay người ngồi xuống ghế trống giữa phòng.

Tư thế ngồi của cô rất quyến rũ.

Thân mình khễ nghiêng, chân thon dài thẳng tắp, chân trái gác lên đùi phải, có vẻ thong dong, mũi chân khễ co lại, hiện lên một tia dụ dỗ.

Váy đen, chân trắng, trên chân là một đôi giày cao gót đen. Từ vòng eo mảnh khảnh nhìn lên, ngực đầy vun, cổ trắng ngần, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp động lòng người.

Da trắng như tuyết, mặt đẹp như hoa, lông mi cong mềm, diện mạo cực kỳ thuần khiết, môi hồng răng trắng, không biết từ khi nào trên tay đã xuất hiện một dấu thuốc, cô lấy ra một cái bật lửa đốt, ngậm trong miệng hít vào một hơi, thổi ra một vòng khói, tư thế vô cùng thành thạo.

Một bàn tay băng quơ nghịch tóc, cô nghiêng đầu, khề mở miệng: “Chị Thu, hôm nay không có khách sao?”

Lúc cô nói câu này, đôi môi khề cong lên cảm dỗ, đôi mắt khề chớp, sáng ngời lay động làm nao lòng người.

Cô giống như không diễn nhưng tất cả đều là diễn. ddlequydon.um-um

Không có nhiều lời thoại, không nhiều động tác, cô chỉ dùng một dấu thuốc, một câu nói, một tư thế ngồi, gương mặt liền thành công diễn tả sự trầm luân của một nữ tử phong trần.

Xinh đẹp không gì sánh được lại rơi xuống trong bóng đêm nặng trĩu, giống như theo một câu nói của cô, phòng làm việc không còn là phòng làm việc, ngược lại trở thành một góc đường lớn thập niên 90, có một tiệm rượu xa hoa trong hẻm nhỏ, một mỹ nhân đang bắt chéo chân vô tình quyến rũ người.

Không có ai lên tiếng, tất cả đều đang nhìn cô.

Cố Tương chống cằm, cười.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Thất vọng

Edit: Um-um

Cố Tương hai mươi tuổi ngoại trừ vẻ trẻ trung xinh đẹp thì không hề có sở trường, không thể diễn được vai người con gái mang tâm sự. Cô chỉ có thể dựa vào hành động hoặc biểu cảm gương mặt để diễn gần giống với vai diễn. Hơn nữa trong thời gian rất ngắn, muốn diễn được chính xác từng góc ngách tính cách phức tạp của nhân vật hoàn toàn không thể. Có diễn viên chụp tạo hình xong lại không thể diễn ra được linh hồn nhân vật, khán giả đánh giá diễn xuất vô cảm chính là vì vậy.

Nhưng Cố Tương đã phá vỡ thành công nhận thức của người ở đó.

Cố Tương 30 tuổi đã trải qua sự nghiệp lên voi xuống chó, tình cảm bị phản bội, bị công chúng chửi rủa, đi đến bước đường cùng thì làm sao không hiểu được cảm giác đắm mình trong tuyệt vọng? Kịp trước sau khi ly hôn với Lương Quý, cô không thể gượng dậy nổi. Cô vốn là người phụ nữ sống dựa vào tình yêu, mất đi tình yêu giống như một đoá hoa mau chóng tàn phai, hút thuốc lá, say rượu, mất ngủ, thức đêm, tự biến mình thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, hận không thể biến cuộc sống thành một giấc mơ, mơ mãi không tỉnh, không cần đối mặt tương lai, cuộc sống của Phương Phương và cô khi ấy có khác gì nhau đâu?

Huống chi, cô từng lấy góc độ “khán giả” để xem bộ phim này.

Tay Điền Lật không tự chủ vồ lấy bút máy, cầm tư liệu của Cố Tương, mắt nhìn chăm chăm không nháy một cái. Cố Tương vừa diễn xong, trong khoảnh khắc cảm giác mấy mươi năm giao thoa giữa mực nát và phù hoa bỗng chốc biến mất. Cô cúi đầu chào đạo diễn, mái tóc dài vén sau tai, trở lại với bộ dạng một cô gái ngoan ngoãn, yên tĩnh.

Từ Phong nhìn cô, hỏi: “Trước khi đã từng đóng phim chưa?”

Câu này cất lên biểu hiện ý tứ hết sức coi trọng của ông.

Cố Tương mỉm cười trả lời: “Từng đóng qua một vai làm nền.”

Ánh mắt Điền Lật không giấu được kích động, d.d.lequydon.u.m.u.m kịch bản lần này do ông và biên kịch cùng nghiên cứu sửa đổi, bao gồm nhiều cảnh diễn nội tâm. Phương Phương là nhân vật có độ phức tạp tương đối cao, cần một nghệ sĩ có kinh nghiệm diễn xuất, đáng về không tệ, nhưng vừa rồi khi Cố Tương diễn thử so với yêu cầu không thể nói là không vừa sức.

Giống như dự định ban đầu diễn viên mới phải là diễn viên phụ, nhưng nhân vật này được sinh ra là dành cho Cố Tương. Đây không phải vì là diễn xuất cơ bản của Cố Tương nên cô mới diễn tốt đến thế, khi cô cúi đầu chào, phong cách cả người so với khi diễn thử hoàn toàn khác biệt, có thể thấy được, diễn xuất của cô rất xuất sắc, là người trời sinh để làm diễn viên.

Kỹ thuật diễn tốt, người xinh đẹp, thái độ thành khẩn, trở thành nữ hoàng thăm dò chỉ là vấn đề thời gian, chỉ là cô còn thiếu một cơ hội.

Điền Lật muốn cho người mới xinh đẹp trước mặt mình một cơ hội.

Ông và Từ Phong nhìn thoáng qua nhau, rồi nói với Cố Tương: “Cô đi ra ngoài trước, chờ chúng tôi thông báo.”

Cố Tương cười bước ra ngoài.

Bên ngoài, Văn Tĩnh thấy cô vừa ra, vội đến gần hỏi: “Tương Tương, sao rồi?”

“Cũng được.” Cố Tương đáp qua loa. Trong lòng hết sức chần chẫn, trong lớp người mới không ai có kỹ thuật diễn tốt hơn cô, nếu cô thua trong tay những người đó, đúng là uổng phí bao nhiêu năm diễn xuất.

Văn Tĩnh thấy tâm trạng cô không tệ, thở phào nhẹ nhõm, nói thêm mấy câu, chờ nhân viên công tác đến sẽ đưa Cố Tương về nhà. Mấy hôm nay công ty tạm thời không sắp xếp việc, thời gian này Cố Tương rất rảnh rỗi.

Bên kia, sau khi tất cả đều thử vai xong, Điền Lật và Từ Phong thương lượng.

“Cố Tương rất tốt.” Điền Lật đẩy mắt kiếng, nhìn tài liệu trong tay: “Là người mới ra mắt năm nay của Hoa Sâm, là người nổi bật nhất trong lần ra mắt này, chỉ là tạm thời không có vai diễn. Nếu như đóng, cát sẽ cũng không quá cao, với chúng ta cũng là việc tốt.” Là một đạo diễn mang chủ nghĩa thực dụng, Điền Lật suy tính vẹn toàn trên mọi phương diện.

“Nhưng một người mới sẽ không có nhiều người hâm mộ.” Từ Phong lắc đầu.

“Bộ phim này của chúng ta không phải dựa vào người hâm mộ của diễn viên mà tăng tỉ lệ người xem.”. Điền Lật phân tích mạch lạc: “Không nhất thiết mỗi bộ phim đều phải có chiêu trò. Các vai chính khác đều có chút ít tiếng tăm, vai chính này có thể danh tiếng thấp một chút nhưng vượt trội ở tình tiết và kỹ thuật diễn.”

Thấy Điền Lật một mực phản đối, Từ Phong có chút bất mãn: “Cô ta chỉ là một người mới, làm gì có cái gì gọi là kỹ thuật biểu diễn?”

“Hành động của cô ta, ông không phải mới xem sao?”

Điền Lật trả lời qua quýt.

Từ Phong và Điền Lật vẫn luôn có chút bất đồng, Điền Lật chỉ là một phó đạo diễn nhưng ý tưởng và ý nghĩ bản thân quá nhiều, có khi giọng khách lấn át cả giọng chủ. Điền Lật cũng là một cái tên khá thu hút giới truyền thông, giống như phim “Trở về” lần này, đạo diễn rõ ràng là Từ Phong nhưng bên ngoài lại nhắc đến Điền Lật trước. Trong lòng Từ Phong tự nhiên cũng cảm thấy không thoải mái mà Điền Lật lại là người ý có tài càng thêm kiêu ngạo, phần kiêu ngạo này trong mắt Từ Phong chính là một sự khiêu khích.

Lời Điền Lật nói làm cho Từ Phong không cách nào phản bác. Lúc Cố Tương thử vai biểu diễn đã khiến cho từng đạo diễn kinh ngạc, nói thật lòng, nhân vật này Cố Tương tuyệt đối có thể không chế hơn nữa còn có thể làm tương đối khá.

“Cô ấy có thể đóng thành công bộ phim này.” Điền Lật nói. Làm đạo diễn, gặp diễn viên có thể hoá thân vai diễn của mình đều không cam lòng bỏ qua. Ddlqd-unum Điền Lật có một dự cảm nếu để Cố Tương tham gia diễn xuất, đối với Cố Tương, đối với bộ phim sẽ tiến xa hơn một bước.

“Tôi không đồng ý lời nói của ông.” Từ Phong ngắt lời: “Tôi thấy phong cách cô ta rất đơn thuần, không phù hợp với yêu cầu vai diễn.”

Điền Lật hừ nhẹ: “Nói nhảm.”

“Điền Lật!” Từ Phong tức giận.

“Ông muốn cho diễn viên sắp sẵn đóng, cần gì phải thử vai?” Điền Lật mặc kệ vẻ mặt khó coi của Từ Phong, làm bầm: “Đối trá.”

“Ông đừng có mà quá đáng.” Từ Phong xiết chặt nắm đấm. “Tôi mới là đạo diễn.”

“Đúng rồi, ông mới là đạo diễn.” Điền Lật liếc Từ Phong, giọng nói toát lên vẻ cổ quái: “Ông muốn làm gì cứ làm, chỉ là tôi nhắc nhở ông một câu, ông sẽ phải hối hận.”

Ông sẽ phải hối hận.

Nói xong câu đó, Điền Lật cầm toàn bộ tư liệu của Cố Tương ở trên bàn, quay người ra cửa.

Bỏ lại một mình Từ Phong với vẻ mặt khó coi khác thường.

Cố Tương về nhà, rót cho mình một ly sữa bò, định nấu mì ăn thì điện thoại di động bỗng reng lên, là Văn Tĩnh gọi điện thoại đến. Cô bắt máy, đầu dây bên kia vang lên tiếng Văn Tĩnh ngập ngừng: “Tương Tương...”

“Chuyện gì?” Cố Tương lấy mặt nạ trong tủ lạnh ra, nghe Văn Tĩnh nói: “Đã có kết quả của buổi thử vai.”

“Sao? Nhanh thế à?” Cố Tương hỏi tiếp: “Kết quả thế nào?”

“Xác định người đóng... Đừng nản lòng, lần sau chúng ta có thể kiếm được một nhân vật tốt hơn. Chưa kể đạo diễn chủ động mời thử vai cũng đã là thành công một nửa!” Nói đến đoạn sau, giọng Văn Tĩnh trở nên dòn dập, hiển nhiên là sợ Cố Tương đau lòng nên khuyên bảo một hơi.

Cái muỗng trong tay Cố Tương run rẩy, thiếu chút nữa rơi xuống. Cô cầm chặt di động, hỏi: “Xác định người đó là ai?”

Nghe được giọng Cố Tương khác thường, Văn Tĩnh vội vàng đáp: “Đừng lo, không phải Trần Lôi, là Vương Đan, cũng là người mới. Có thể phong cách tương đối phù hợp hình tượng nhân vật, không sao...”

Cố Tương không còn nghe rõ Văn Tĩnh đang thao thao bất tuyệt những gì, trong đầu thoáng qua một vài hình ảnh mơ hồ. Vương Đan, đó không phải là diễn viên diễn Phương Phương trong “Trở Về” ở kiếp trước sao? Diễn xuất của cô ấy trẻ trung, chỉ cần không phải bị mù sẽ không chọn Vương Đan. D.i.e.n.d.a.n.lqđ Nét mặt của Từ Phong và Điền Lật hôm nay không phải là rất hài lòng với cô sao?

Tâm tình Cố Tương cơ hồ suy sụp, đã nói rồi đâu phải sống lại là có hào quang nhân vật chính đâu? Đã nói rồi đâu phải xinh đẹp, diễn xuất tốt là có thể khuấy đảo làng giải trí đâu? Vì sao sống lại một đời mà việc này vẫn không đổi? Chẳng lẽ đời của cô vẫn như cũ, dù đã rất nỗ lực nhưng vẫn phải nhận lấy định mệnh như trước ư?

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Trợ giúp

Edit: Um-um

Giữa đêm, Điền Lật tìm một quán thịt nướng bên đường để uống rượu.

Ông chủ quán thịt vừa mới dọn dẹp quán, không để ý đến việc nấu nướng, gấp dài trông chờ hai vị khách mau chóng ra về.

Phụ tá của Điền Lật ngồi đối diện, khuyên nhủ: “Điền đạo diễn uống ít thôi, đừng tức giận làm hại thân.”

“Tôi không phục, người mới lúc này thế nào em cũng thấy rồi. Từ Phong đúng là không có mắt nhìn.” Mắt kiếng Điền Lật không biết đã lạc nơi nào, mùi rượu toả ra nồng nặc khiến phụ tá không nhịn được mà nhăn mũi.

Hắn nói: “Điền đạo diễn à, không sao đâu. Sau khi quay xong bộ này chúng ta sẽ tự làm riêng. Làm chung với loại đạo diễn không có mắt này thì sao có tương lai được.” Phụ tá cũng là người chuyện bé xé ra to, không chỉ không khuyên can mà còn châm dầu vào lửa.

“Không có tương lai!” Điền Lật khua khua tay.

“Đúng, không có tương lai!” Phụ tá phụ họa.

Ông chủ quán nhìn một già một trẻ say khướt rất nhức đầu, suy nghĩ có nên khuyên hai người này đi về, trời cũng gần sáng, ông còn phải về ngủ nữa.

Đang định bước đến bỗng thấy đối diện xuất hiện một chàng trai trẻ, ăn mặc sắc sỡ nhưng diện mạo tuần lã, xăm xăm đi tới quán thịt nướng.

“Còn không phải là Điền đạo diễn đây sao? Tôi còn tưởng mình nhìn nhầm ai chứ?” Sau khi đến gần, chàng trai cất tiếng chào hỏi hai người.

Phụ tá quay lại thấy người đàn ông liền giật mình, run giọng nói: “Đường, Đường thiếu.”

Đường Duệ nhú mày, tự động đến ghế dựa trống kế bên hai người ngồi xuống.

Hắn dừng xe lại định đến cửa hàng tiện lợi mua ít thức ăn, nào ngờ gặp người quen ở đây. Điền Lật và Đường Duệ mặc dù không quen thân nhưng cũng xem như thường thức lẫn nhau, người có tài luôn tìm thấy được điểm chung.

“Sao Điền đạo diễn lại say thế này?” Đường Duệ thấy Điền Lật say bất tỉnh nhân sự “chặc” một tiếng: “Tâm trạng không vui à? Không phải là bị phụ nữ vắt bò chứ?”

“Không có tương lai!” dĩ nhiên Điền Lật hét lớn.

Đường Duệ: “.....”

“Không phải đâu.” Phụ tá thoáng nghĩ, định nói thẳng: “Lúc ở phim trường vì một người mới mà tranh cãi với Từ đạo diễn, Điền đạo diễn bức tức nên mới ra ngoài uống rượu giải sầu.”

Bộ phim vừa mới khởi động lại truyền ra tin đồn Từ Phong và Điền Lật không hợp nhau, Điền Lật là một người theo đuổi nghệ thuật, Từ Phong lại là người coi trọng giá trị thương mại. Hai loại người không hợp nhau lại cộng tác, tự nhiên mâu thuẫn không ngừng. Vì một người mới mà tranh cãi, dùng đầu ngón chân cũng đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Đường Duệ thở dài: “Tính tình đạo diễn của em đúng là rất thẳng thắn, một người mới mà thôi, việc gì phải cãi nhau với Từ Phong, cãi cũng đâu thể thắng được.”

“Đúng vậy, Điền đạo diễn tiếc người mới kia.” Phụ tá nói: “Nói thật, kỹ thuật diễn của người này rất tốt, nếu không phải biết cô ấy là người mới, em cảm thấy diễn viên gạo cội diễn không hay bằng cô. Tính tình Điền đạo diễn không phải anh không biết, rất tiếc người tài. Cái cô người mới Cố Tương miêu tả nhân vật quá tốt...”

“Cố Tương?” Đường Duệ cắt đứt lời hắn, nhú mày: “Em nói là Cố Tương? Không phải là Cố Tương của bên Hoa Sâm đấy chứ?”

Phụ tá sững sốt, cẩn thận nhớ lại: “Hình như đúng là người mới của Hoa Sâm... Đường thiếu, anh cũng biết ư?”

“A.” Dĩ nhiên Đường Duệ khẽ cười, giống như phát hiện ra chuyện gì thú vị, nhìn Điền Lật: “Điền đạo diễn cãi nhau với Từ Phong vì chuyện này à?”

“Đúng, đúng.”

“Cuối cùng nhân vật này ai diễn?”

“Một người mới tên Vương Đan... Nghe đồn Từ đạo diễn chỉ đích danh muốn cô ta diễn vai này.” Phụ tá quan sát nét mặt Đường Duệ: “Đường thiếu, anh cũng biết Cố Tương hả?” Hắn nghĩ, Đường Duệ chưa bao giờ hỏi thăm người không quan trọng, nếu Cố Tương có quen biết Đường Duệ, vậy dựa vào mối quan hệ với Đường Duệ, cô ấy có thể giành được vai diễn Phương Phương này không? Dù cho Từ Phong là một đạo diễn lâu năm nhưng đối với kim bài người chế tác Đường Duệ thì lực ảnh hưởng sẽ bị giảm sút ít nhiều. Lòng hắn mừng rơn, chẳng lẽ lần này mình đứng đúng phe rồi? Ủng hộ người của Đường Duệ không phải là ủng hộ Đường Duệ sao? Chỉ là... một người mới sao có thể có quan hệ với Đường Duệ được? Chẳng lẽ là người tình?

“Em kể thử xem người mới này diễn xuất thế nào?” Đường Duệ bỗng hỏi.

Phụ tá hơi mơ hồ, không hiểu ý của đối phương, theo bản năng trả lời: “Rất tốt, lúc đó người ở phim trường cũng bị cô ấy dẫn dắt, hơn nữa còn rất tự nhiên, không có cảm giác không lưu loát.”

“Cô ta thử vai nhân vật gì?”

“Là một cô gái phong trần, một nhân vật có độ phức tạp rất cao, cô ấy diễn đoạn sau khi đã lạc bước, rất có cảm xúc.”

“Ok.” Đường Duệ vỗ mạnh tay, đứng dậy: “Anh biết rồi. Cảm ơn em. Có tí việc nên đi trước nhé.”

Phụ tá không ngờ hắn nói đi là đi, lập tức đứng dienddanleequyddon dậy gọi hắn lại: “Đường thiếu?”

Đường Duệ: “Có chuyện gì?”

“Về việc... cô Cố...” Phụ tá đổi cách gọi với Cố Tương: “Anh sẽ giúp Cố Tương lấy vai diễn này sao?”

“Dĩ nhiên... không biết.” Đường Duệ cười cười.

Trong lúc đó tại một căn nhà cao cấp, trên một chiếc giường to chứa được hai người, cô gái mở mắt, không nhìn được khuôn người bên cạnh: “Lão Ôn, có điện thoại.”

Người bên cạnh từ từ xoay người, lâu lâu nắm bắt: “Ai vậy, trễ còn gọi.” Vừa nói vừa cầm di động ở đầu giường lên bắt máy.

“Lão Ôn đấy à? Tôi Đường Duệ đây.”

“Đường thiếu?” Hình như người trên giường tỉnh táo một chút, hỏi: “Đã trễ vậy rồi, anh kiểm tra tôi có chuyện gì không?”

“A.” Âm thanh bên đầu dây bên kia có chút vui vẻ, biểu hiện tâm trạng không tệ: “Tê hậu truyện” của anh chuẩn bị mở máy đúng không?”

“Đúng vậy.” Ôn Lâm Dự đáp: “Đường thiếu có gì phân phó?”

“Nể tình tôi, an bài người.”

“Đường thiếu, anh đừng đùa chứ.” Ôn Lâm Dự kéo chần: “Vai chính đã chọn từ một năm trước, bây giờ anh nói tôi an bài người, đùa như vậy không hay đâu.”

“Không phải anh nên nghe thử xem tôi an bài ai sao?”

“Ai cũng không...”

“Triển Dương.”

Một hồi im lặng, âm thanh Đường Duệ chậm rãi cất lên: “Lão Ôn, vẫn còn chứ?”

Ôn Lâm Dự từ trên giường đứng dậy, con buồn ngủ lúc này đã biến mất, hắn quần chặt áo ngủ, nhanh chóng bật đèn ngủ đầu giường lên, nói: “Đường thiếu à, anh lại đùa gì vậy?”

“Tôi không nói đùa. Tôi có thể mời Triển Dương ra nhưng với điều kiện phải kèm theo một vai diễn khác.”

“Là ai?” Ôn Lâm Dự hoang mang.

“Một người mới. Tôi cũng xem qua kịch bản, nhân vật Quận vương phi không phải chưa có người đóng sao? Tôi cũng biết trong lòng anh đã chọn được người chẳng qua người của tôi có vẻ phù hợp hơn. Tôi thấy anh quen biết đã lâu nên mới giới thiệu cho anh đây.” Đường Duệ nói.

“Đại ca, một người mới đó!” Giọng Ôn Lâm Dự không tự chủ hơi lớn, _um_um bị vợ hắn đập một cái gối vào đầu, vội giảm âm lượng: “Đất diễn của Quận vương phi không ít đâu, vai này trong kịch bản là một vai kẻ chính, nhiều phân cảnh mà lại để cho một người mới diễn, không được đâu.”

“Anh có ngôi sao tới đóng sao?”

“Không có.”

“Quyết định vậy đi, anh không có ngôi sao đến diễn, chúng ta cũng chỉ cần diễn kẻ chính. Chưa kể còn tặng thêm một Triển Dương. Triển Dương chưa từng đóng qua phim cổ trang, có Triển Dương, chi phí quảng cáo có thể tiết kiệm được một khoản, anh là người làm ăn, đừng nói với tôi là không biết tính những thứ này.”

Ôn Lâm Dự sờ sờ đầu trọc, cắn răng nói: “Triển Dương nhận vai gì?”

“Tính tình của vị này không phải anh không rõ, vai diễn càng ít càng tốt, anh cứ tự chọn đi.”

“Không được.” Ôn Lâm Dự phát huy bản sắc thương nhân: “Vai diễn quá nhỏ chẳng phải tôi sẽ không có lời sao, cát sẽ nhiều chút cũng không sao, bộ phim này tôi rất coi trọng, nếu Triển Dương đóng cũng không thể qua loa cho có.”

“Tuỳ anh.” Đường Duệ nói: “Tóm lại chỉ đóng nhân vật khách mời, nếu anh muốn thêm phân cảnh thì phải thêm cảnh Quận vương phi và đối thủ của hắn.”

Ôn Lâm Dự không hiểu được, hỏi: “Lại lịch người mới này là gì? Đáng giá cho anh phải cố ý chăm sóc sao?” Chuyện Đường Duệ thích chơi mọi người trong giới ai cũng biết, quan hệ giữa Đường Duệ và Triển Dương tốt cũng là sự thật không thể chối cãi. Chỉ là Đường Duệ chơi thì chơi, bình thường không đem chuyện tình cảm lẫn vào công việc. Lão Ôn và Đường Duệ quen biết nhiều năm nhưng đây vẫn là lần đầu thấy Đường Duệ lợi dụng chức vụ để an bài vai diễn cho người khác. D.d.l.q.d.u.m.u.m Hắn suy đoán: “Đường thiếu, anh tìm được tình yêu đích thực rồi hả?”

“Biến.” Đường Duệ nói: “Nếu tôi yêu thật thì phải phiền phức vậy à? Tóm lại chuyện này giao cho anh. Anh an bài giùm tôi, thông báo cho Hoa Sâm. Ngày mai sẽ gửi tư liệu của cô ấy cho anh, không cần thử vai, trực tiếp chọn luôn.”

Sau khi cúp máy, hai tay Đường Duệ ôm đầu, dựa vào tường, càng nghĩ càng thấy thú vị, hắn ngăn người một lúc, lấy điện thoại ra, soạn một tin nhắn.

“Giúp tôi đóng một vai khách mời, nhất định phải đóng, có tin vui [mỉm cười].”

Người nhận tin: Klaus, đã gửi.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Nhân vật mới

Edit: Um-um

Cố Tương bị cú điện thoại của Văn Tĩnh đánh thức.

Kiếp trước sau khi ly hôn với Lương Quý, cô mắc bệnh stress nhẹ, mất ngủ cả đêm, phải uống thuốc mới có thể ngủ được. Sau khi sống lại cô vẫn giữ thói quen đó, trước khi ngủ vẫn bỏ một viên thuốc vào trong sữa bò.

Dù như vậy nhưng vẫn gặp ác mộng. Gương mặt của Lương Quý và Kiều Ánh Tĩnh luân phiên xuất hiện trước mắt cô, những đêm không gọi điện thoại được, những tin tức ác ý trên tạp chí, giấy thả thuận ly hôn của Lương Quý, nhẫn cưới trên ngón tay Kiều Ánh Tĩnh, từng cái từng cái như một chiếc gông khổng lồ xiết chặt khiến cô không thở nổi.

Cô nặng nhọc mở hai mắt, bắt máy điện thoại, tiếng Văn Tĩnh vang bên tai với tâm trạng vui mừng không thể kềm chế.

“Trung Trung, tốt rồi! Có một bộ phim truyền hình chỉ đích danh muốn em đóng, là nhân vật nữ tuyến ba, phần diễn so với nữ tuyến hai không xê xích nhiều, công ty cũng cố gắng lên, hỏi chị có phải em quen biết với đạo diễn kia không nữa.”

Cố Tương mơ mơ màng màng nghe lời nói của Văn Tĩnh, cảm xúc trong lòng hỗn loạn. Cô cho là vai Phương Phương đã nắm chắc trong tay chín phần mười lại chạy đi, đã kích không phải không lớn. Việc này để cho cô hiểu được, bất kể quá khứ hay hiện tại, làng giải trí dùng thực lực nói chuyện là rất khó khăn. Sống lại không có nghĩa là vô địch, ít nhất trước khi cô thành công trên màn ảnh sẽ phải vượt qua vô số vật cản trước mắt.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Cô vò vò đầu, giọng còn đang ngái ngủ.

“Chi tiết thì chị cũng không rõ, chỉ biết có người nói là cái ngày em đi thử vai ở “Trở về” kỹ thuật diễn cũng không tệ nên được người khác đề cử với đạo diễn phim này. Cơ hội đến đúng là khéo. Công ty còn đang muốn cho em nhận vài phim thần tượng đơn giản trước, bây giờ có bộ phim đầu tiên này đầu còn cần những thứ kia nữa, vai diễn cũng tốt hơn nhiều.”

Cố Tương trở mắt, biểu hiện ở phim trường “Trở về” tốt, có tâm trồng hoa hoa không nở, vô tâm cảm liễu liễu thành rừng, điều này vậy mà cũng có. D.i.e.n.d.a.n.lqđ Cô hỏi: “Phim gì vậy? Sắp mở máy sao? Sao vẫn còn chưa quyết định vai nữ số ba?”

“Cổ trang lịch sử, tháng sau mới mở máy, nghe nói trước đây cũng chọn nữ số ba xong rồi, có thể cảm thấy em phù hợp hơn, chị cũng không rõ lắm. Quan tâm nhiều làm gì? Chúng ta nhanh nhanh đi ký hợp đồng, điều khoản chị đã báo người ta fax qua để kiểm tra, cơ bản không thành vấn đề. Về phần chi tiết, nếu em có yêu cầu đặc biệt nào chị sẽ báo cho họ.” Văn Tĩnh nói một hơi lưu loát không ngừng nghỉ.

Cố Tương vẫn còn đang ngái ngủ, đầu óc chậm chạp, theo bản năng tiếp thu tin tức của Văn Tĩnh báo. Tháng sau mở máy, tin này khiến cô tỉnh táo không ít. Kiếp trước thời điểm này, sau buổi họp báo bị lộ hàng, cô trực tiếp bị đóng băng lại cố chấp không chịu dọn nhà, ở chỗ nhà trọ này hơn nửa năm, ngoại trừ Văn Tĩnh đến thăm cô, thỉnh thoảng Cố Nam đến quấy rầy, căn bản không giao tiếp với bên ngoài. Không có công việc, không có thu nhập, ngày tháng trôi qua rất tẻ nhạt. Hiện tại nhanh như vậy đã có hợp đồng, ít nhất thời gian tới cô sẽ không phải lo lắng về phí sinh hoạt nữa.

“Em hiểu rồi.” Cố Tương nói, tháng sau mở máy, nói cách khác công việc của cô được sắp xếp dày đặc, không có thời gian suy nghĩ vẩn vơ.

“Vậy lát nữa chúng ta gặp nhau, thôi, hay là chị đến chỗ em. Ở nhà chờ chị.”

“Được.” Cố Tương đang muốn cúp máy, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì, hỏi: “À chị, phim này tên gì vậy?”

“Là phim chuyển thể từ tiểu thuyết, nội dung cung đấu, tên “Tề hậu truyện”.

Điện thoại Cố Tương rơi “bộp” xuống đất.

Trong phòng, Triển Dương nhìn người đàn ông đối diện, hỏi: “Cuối cùng là ông muốn sao?”

Thân trên người đàn ông mặc một chiếc áo sơ mi trắng, thân dưới mặc một chiếc quần in hoa, hần mặc màu hoa sắc sỡ nhưng không có vẻ yếu ớt ngược lại làm cho hần toát lên một vẻ phong lưu nổi bật. Nghe hỏi khoẻ miệng nhếch lên: “Tôi chỉ nhận vai giùm ông thôi.” Đường Duệ nói: “Bộ phim này tôi

thấy hay đó, vai tôi tìm cho ông cũng chỉ là khách mời, nề mặt tôi, đừng từ chối.”

“Giờ trò quý gì đây?” Triền Dương không tin Đường Duệ nhận vai giùm mình mà không hề có lý do gì, trước đây Đường Duệ cho anh xem qua kịch bản nhưng vì thời gian và lý do cá nhân, anh chọn phim truyền hình thật ít cảnh, hoặc là vai diễn chỉ xuất hiện hai tập rồi chết. dienddanleequyddon Lần này không chỉ là phim truyền hình mà còn là một phim cổ trang, đó giờ anh chưa từng đóng phim cổ trang, nguyên nhân rất đơn giản, phim cổ trang thường rất dài.

“Klaus, ông nghĩ kỹ đi, cả đời chỉ đạo chơi ở làng giải trí là không thể.” Đường Duệ thu hồi lại nụ cười trên mặt: “Ông không thể giữ mãi một khoảng cách tốt như vậy, hoặc là ông phải về Canada, nhưng mà ông cam lòng ư?”

Triền Dương mặc bộ quần áo thể thao ở nhà màu nhạt, phong cách hưu nhân làm anh nhìn qua có nét ôn hoà lại ưu nhã, đang dùng khăn lông lau mái tóc vừa tắm còn sũng nước, nghe vậy ánh mắt trở nên sắc bén: “Ý ông là sao?”

“Nhận phim này biểu đạt thái độ của ông, làm cho người trong giới nhận định vị trí của ông và phương hướng phát triển trong tương lai. Ông là nghệ sĩ, ít nhất hiện tại ông chưa có ý định đổi nghề.”

“Ông đi tìm ông?” Sau một hồi trầm mặc, Triền Dương hỏi.

“No.” Đường Duệ khoát khoát tay: “Là ý nghĩ của tôi. Klaus, ông phải thay đổi.”

Triền Dương đặt khăn lông xuống, lấy gói thuốc trên bàn rút ra một điếu, đốt, hít một hơi thật sâu, nhìn Đường Duệ: “Ông nói đúng.”

“Quyết định vậy nhé.” Đường Duệ rút điện thoại di động ra: “Để tôi hẹn thời gian ký hợp đồng với họ.”

“Sao ông lại vui mừng quá vậy?” Bỗng nhiên Triền Dương hỏi. Anh nhận thấy trong lời nói của Đường Duệ có một chút vui mừng.

“À, mở máy đến phim trường ông sẽ biết.” Đường Duệ cười cười.

Cố Tương ngăn người nhìn kịch bản trên tay.

Văn Tĩnh mang bản photo hợp đồng và kịch bản đến cho cô, đạo diễn rất quan tâm, tháng sau mở máy, bây giờ Cố Tương phải làm quen với nhân vật. Thậm chí Văn Tĩnh còn đi tìm quyền tiểu thuyết lịch sử gốc đến cho cô để lúc rảnh rồi Cố Tương sẽ đọc qua một chút, hiểu nhân vật nhiều hơn.

Trong nhà chỉ còn lại mình Cố Tương, sau khi Văn Tĩnh đi, Cố Tương ngồi trên ghế salon không nhúc nhích.

Quyển tiểu thuyết màu xanh lá cây mới cứng là do Văn Tĩnh đi ngang tiệm sách tiện tay mua. “Tề hậu truyện” sắp mở máy, bộ sách này trở nên nóng sốt trở lại, được trưng bày trong khu vực nổi bật nhất tiệm sách.

Cố Tương nhìn kịch bản, đạo diễn phim này là Ôn Lâm Dự, một nhà sản xuất phim trong nước tương đối có tiếng, nhưng Cố Tương còn biết về sau ông trở thành một nhà sản xuất phim trong nước cực kỳ nổi danh vì ông là người khai sáng ra dòng phim chuyển thể từ tiểu thuyết, là người khơi dòng cho phim lịch sử cổ trang và đồng nhân trên truyền hình.

“Tề hậu truyện” chính là bộ phim làm nên tên tuổi của ông.

Bộ phim truyền hình này không chỉ giành được khen ngợi của khán giả trong nước mà còn được mua bản quyền quay lại tại Nhật, Hàn, Mỹ... đoạt được nhiều giải thưởng trong và ngoài nước, từ đó về sau, đề tài phim cổ trang “xx truyện” trong nước lan tràn như cỏ dại, nhưng “Tề hậu truyện” luôn là kinh điển không thể vượt qua. Dù cho mười năm, hai mươi năm sau, danh tiếng vẫn không hề suy giảm. d.d.lequydon.u.m.u.m Nhắc tới phim lịch sử cổ trang, đầu tiên vẫn phải nghĩ đến nó.

Một tác phẩm kiệt tác có thể cho ra lò vô số diễn viên kiệt tác, vai chính trong “Tề hậu truyện” là nhân vật nữ, trừ nữ chính mạnh mẽ, nữ phụ phong phú cũng có hình tượng rõ nét, bởi vì phim này gây ra không ít tiếng vang, thổi không ít người thành siêu sao. Có người từng nói: chỉ cần dựa vào phim này sẽ có thể được ăn cơm diễn viên mấy chục năm.

Cố Tương hết sức chú ý vai diễn của bộ này, cô đã đọc qua tiểu thuyết, cũng xem qua phim truyền hình, kể cả phỏng vấn hậu trường cũng không hề bỏ sót. Cô rất mê bộ phim này.

Vì sao ư?

Bởi vì phim này nam nữ chính là Lương Quý và Kiều Ánh Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Phim cung đấu

Edit: Um-um

Kiều Ánh Tinh là nữ chính của phim “Tề hậu truyện”.

Nhờ nó giá trị con người cô ta tăng lên gấp đôi, ban đầu chỉ là một diễn viên có diễn xuất tốt, kỹ thuật diễn trong phim này làm cho cô ta như mẹ một lớp vàng, nhảy vọt trở thành diễn viên hàng đầu trong nước.

Bản thân tiểu thuyết "Tề hậu truyện" là một bộ văn nữ cường, miêu tả một quan viên đưa nữ dòng chính Thanh Hoan vào cung, hi vọng có thể đạt được tương lai sán lạn. Vốn Thanh Hoan ái mộ hoàng đế nhưng vô tình nhất cũng là bậc đế vương, vì Thanh Hoan quá giống hoàng hậu trước nên hoàng đế cung chiều nàng, nhưng lại bị Tần phi trong hậu cung hãm hại biếm nàng vào lãnh cung. Thanh Hoan mất lòng tin vào hoàng đế, lúc này lại xuất hiện một Minh Quận vương.

Vai của Lương Quý chính là Minh Quận vương.

Minh Quận vương và Hoàng đế là anh em ruột, trong hoàng gia, loại tình cảm thân như thủ túc rất hiếm có và đáng quý. Minh Quận vương yêu Thanh Hoan thông tuệ kiên cường, cuối cùng hai người qua lại lén lút. Tuy nhiên trong tiểu thuyết sẽ dùng mọi phương pháp tẩy trắng cho nam nữ chính, nên dưới ánh mắt của độc giả, họ cũng chỉ là bày tỏ nỗi lòng cho nhau.

Nhưng mà Minh Quận vương đã có thể thất còn là do tiên hoàng ban hôn, nữ nhi của Trần Viễn tướng quân, Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu là một người ngang ngược, là một nữ nhân chuyên quyền độc đoán, nàng ái mộ Minh Quận vương đã lâu, lòng ghen tị rất lớn, thiếp thất trong nhà cũng bị nàng ép buộc gắt gao, biết Minh Quận vương ái mộ Thanh Hoan, bắt đầu nghĩ mọi biện pháp ngăn chân Thanh Hoan. Nhưng tính tình nàng phách lối lại không có não, tự nhiên không phải là đối thủ của Thanh Hoan, sau khi lớn lối mười mấy tập, cuối cùng tự nhận quả báo, rơi vào kết cục tự tử trong ngục.

Dù Thẩm Diệu đã chết, Minh Quận vương vẫn không thể kết duyên với Thanh Hoan. Hoàng đế nghi ngờ đệ mình và phi tử mình có dan díu, ra sức dò xét. Cuối cùng Minh Quận vương chết bởi tay hoàng đế. Ddlequydon.um-um Từ đó về sau, Thanh Hoan mất đi chút dịu dàng còn sót lại, trở nên vô cùng phức tạp, hậu cung càng đấu về sau chỉ còn mình nàng, hại chết hoàng hậu, đầu chết Thái hậu. Cuối cùng hoàng đế cũng chết, nàng trở thành Hoàng thái hậu, nhi tử trở thành thái tử.

Phần lớn bộ phim này miêu tả cung đấu, tuyến tình cảm trừ đoạn đầu mấy tập nữ chính yêu đương nồng cháy với hoàng đế, phần sau căn bản chỉ có Minh Quận vương và nữ chính trong cung nhìn nhau không thân cận ngược luyến. Nhằm nổi bật chủ đề “Nữ nhân trong cung đều rất tội nghiệp”, không có ý bôi đen mỗi nhân vật nhưng riêng nhân vật Thẩm Diệu này có thể thấy được tác giả có ác ý thật sâu.

Bởi vì Thẩm Diệu đúng là không có đầu óc, chuyện gì cũng làm được. Vốn là dòng nữ chính của Trần Viễn tướng quân, điều kiện tốt như vậy cuối cùng lại rơi vào cảnh cửa nát nhà tan. Dĩ nhiên kết quả này cũng có bàn tay cố ý chèn ép của hoàng đế giết người sau khi đã giúp mình, nhưng Thẩm Diệu là một nữ nhân đã gả ra ngoài, nếu như thật thà mà sống cũng không đến nỗi bị liên lụy.

Kết quả trở thành một khối đá kê chân trên đường nữ chính xưng bá hậu cung mà không có lý do.

Nhân vật Minh Quận vương đặt ra là cực kỳ thâm tình. Trong giới, bề ngoài Lương Quý là số một số hai, phong cách cũng rất đặc biệt, cổ trang hoá trang phong lưu tự nhiên, vì bộ phim này thu hút không ít sự quan tâm. Lúc Cố Tương mới bắt đầu xem phim này, ở làng giải trí cũng chỉ là một người mới, bị Lương Quý thu hút. Thậm chí cô thấy Kiều Ánh Tinh và Lương Quý trong phim yêu nhau, cảm thấy hai người này cực kỳ xứng đôi. Sau truyền ra chuyện họ yêu nhau thật, Cố Tương còn thật hạnh phúc.

Bây giờ nhìn lại, lúc đó cô thật ngu ghê gớm.

Sau khi kết hôn Kiều Ánh Tinh nhanh chóng ly dị Lương Quý, cô rất là tiếc hận, về sau cô hợp tác với Lương Quý, yêu Lương Quý, hẹn hò kết hôn, tất cả đều thuận theo tự nhiên. Trong lòng Cố Tương, Kiều Ánh Tinh là chuyện của quá khứ, dù sao mạnh ai cũng đều tự kết hôn rồi. Cô ngàn lần không ngờ, lúc đầu chia tay như thế nhưng có thể gương vỡ lại lành.

Trên web đều chửi rủa cô phá hoại hạnh phúc người khác, cô tức giận ngồi trước máy tính đến bệnh bao tử, đau đến chết đi sống lại.

Sống lại đời này, không ngờ thời gian diễn ra trước không ít, cô và Lương Quý lại hợp tác một lần nữa.

Mà vai diễn cũng mười phần châm chọc, Thẩm Diệu.

Nhân vật mà Cố Tương nhận, là Thẩm Diệu.

Vợ cả bị lợi dụng, cô gái thật lòng yêu thành vợ người khác, vì tình yêu mọi người đều có thể thành vật hi sinh, vợ cả độc ác như vậy nên là người tiền phong. Vì tôn lên sự vô tư của nữ chính, vai phụ nhất định phải ngược lớn nhưng không có não, tuy hững hờ ác độc.

Mẹ nó, đây nhất định là phiên bản cổ trang chuyện của cô và Lương Quý, Kiều Ánh Tinh.

Chỉ là đôi lại khi mình là nữ phụ ác độc thì mới phát hiện chẳng phải nữ phụ là người vô tội nhất sao? Vợ chính thế nào? Vợ chính nên bị tình yêu thật sự

độc khoét? Lúc bạn lập gia đình sao không nói? Lúc bạn mang nhần cười sao không nói? Nếu đúng yêu nhau thật lòng thì phải đi tranh đoạt giang sơn, cướp đoạt ngôi hoàng đế, ôm nữ chính đứng trên nóc nhà nói và nói: “Nàng xem, trăm vì nàng mà giành cả giang sơn.” Ddlqd-umum Lúc này mới giống lời nên nói được không? Chỉ dám thừa lúc Hoàng đế không có mặt lặng lẽ thổi địch quân quít buồn thương trong cung. Viết mấy bài thơ liên cho mình là thanh niên văn nghệ? Còn nhớ không đây là phim cổ trang lịch sử chứ không phải hệ liệt tuổi trẻ u sầu đâu.

Minh Quận vương đúng là một nam nhân hèn mọn không hơn không kém.

Còn nữ chính tiểu bạch liên, rõ ràng khúc sau chính là một hoa thược được đen, đoạn đầu có gì là thủy tiên? Nếu đúng là tiểu bạch liên sao lại chen vào hôn nhân của người khác? Tốt nhất là chen lẩn trong cung để hoàn thành sự nghiệp nữ vương của mình, sao lại còn phát triển chuyện tình cảm? Sử dụng câu nói của Thẩm Diệu: “h!”

Cố Tương bị kịch bản làm cho tức giận. Lần đầu tiên cô và Lương Quý hợp tác là trong một bộ phim hài. Trong phim ấy cô diễn vai cô bé lọ lem, tự bản thân Lương Quý là người có sức quyến rũ điện ảnh, ban đầu cô tỏ lộ tình cảm mới có thể trong phim diễn sủng bá Lương Quý vô cùng tự nhiên. Vì bộ phim này, cô tức giận, có liên quan với tình cảm của Lương Quý. D3nd4nl3quyd0n Làm lại một đời, Cố Tương tất nhiên mất đi cơ hội to lớn này, không phải vì cô cách xa Lương Quý mà bởi vì cô không thể thoát ra về ái mộ và sủng bá, thường thức và lưu luyến Lương Quý được nữa.

Kỹ thuật diễn có tốt hơn cũng không thể bù được tình cảm thật sự.

Cô không thể diễn ra được thiếu nữ ái mộ Lương Quý.

Cô cho rằng đời này sẽ không có cơ hội hợp tác với Lương Quý, không ngờ số mạng giống như duyên phận lại để cho họ một lần nữa gặp lại, chỉ là nhân vật lần này, cô rất tự tin nắm chắc.

Là một oán phụ, hận một cặp nam hèn mọn nữ ti tiện, ba người họ phối hợp cũng tốt, biểu diễn bản chất của mình, có khả năng phim này rất kịch tính.

Cố Tương gặm quả táo, suy nghĩ một lát, bắt đầu mở kịch bản lại.

Bộ phim này cô nhớ rất nhiều chi tiết, ban đầu người diễn Thẩm Diệu là một diễn viên hạng hai, diễn Thẩm Diệu lập luận sắc sảo, chính vì vậy nên quá mức nhập vai, khán giả không thể thoát khỏi nhân vật, thậm chí gây ra không ít phiền phức trong đời sống sinh hoạt của diễn viên.

Cố Tương không hiểu vì sao Ôn Lâm Dự chỉ đích danh mình nhận vai này, nhưng cô chắc chắn không muốn diễn một nhân vật bị tô đen, nhất là vì chuyện cặp đôi cận bã Lương Quý và Kiều Ánh Tinh.

 Cái duy nhất cô có là kỹ thuật diễn, Kiều Ánh Tinh dựa vào bộ phim này mà trở thành diễn viên hàng đầu, nhưng đời trước cô còn nhận giải ảnh hậu, ai kém hơn ai?

Nếu kỹ thuật diễn là vũ khí, cô hi vọng có thể dựa vào phim này khiến cặp đôi cận bã đó ném thù một chút hương vị bị ngược đãi.

Trước tiên phải nghiên cứu một chút tính cách của nhân vật.

Một diễn viên giỏi có thể diễn cho nhân vật sống dậy. Trong tiểu thuyết thật ra Thẩm Diệu là một nhân vật có trình độ, nhưng vì diễn viên quá muốn theo đuổi hiệu quả phản diện nên giống như biến trắng thành đen.

Làm cách nào lợi dụng nhân vật vai phụ phản diện thiếu não thu hút khán giả, không dùng cách có sẵn, cô biết rõ.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tiểu bạch liên Kiều

Edit: Um-um

(tiểu bạch liên ý chỉ cô gái nhỏ trong sáng, vô tội, thuần khiết - ở truyện này mang nghĩa bóng là người giả vờ ngây thơ thánh thiện)

Nửa tháng trôi qua, mỗi ngày Cố Tương chẳng làm việc gì ngoài chuyện nghiên cứu tiểu thuyết "Tề hậu truyện" và kịch bản.

Cố Nam đã đến mấy lần thấy Cố Tương không để ý đến cậu, cảm thấy tự ái của mình bị tổn thương, dứt khoát không đến nữa. Ngược lại Văn Tĩnh thấy Cố Tương bỗng nhiên trở nên cố gắng trong lòng thấy vui mừng. Trước kia, trong đám người mới ở công ty thì Cố Tương là người không có chí cầu tiến nhất, đúng là bề ngoài của cô khá bắt mắt nhưng trong lòng giải trí không phải cứ đẹp là có thể ra mặt. Hiện nay Cố Tương nỗ lực, chưa nói đến kết quả, ít nhất thái độ cũng rất nghiêm túc nên khi ở công ty, Văn Tĩnh ngày càng cố gắng tranh thủ cơ hội cho cô.

Thời gian trôi qua nhanh như chớp, chẳng mấy chốc đã đến ngày tiến hành nghi thức mở máy.

Lúc Văn Tĩnh tới đồn Cổ Tương thấy giặt mình, nói: “Tương Tương, sao hôm nay đẹp quá vậy?”

Tham gia nghi thức mở máy không nên trang điểm quá lộ liễu, nhất là mở máy phim truyền hình. Ngôi sao có khi còn đeo kính mát xuất hiện, chỉ là tham dự cho có. Hôm nay Cổ Tương mang trang sức thanh nhã, bộ dạng môi hồng răng trắng, tóc dài cột cao, mặc một áo khoác len màu hồng, sơ mi trắng, đôi chân thon dài được bao bọc trong chiếc quần jean túi đường cong rõ ràng, chân mang một đôi giày thể thao. Vốn cô chỉ mới hai mươi tuổi, phong cách cực kỳ thanh thuần, chỉ qua một ít trang điểm cô như biến thành một người khác, giống như một sinh viên vừa mới bước vào đại học.

Trong giới nghệ sĩ, vì tôn trọng trường bối, phần lớn những người mới đều trang điểm đậm. Ngoại trừ người hết sức tự tin với ngoại hình của mình mới trang điểm nhã nhặn như thế. Cổ Tương đương nhiên là người rất có tư cách tự tin. Cô cười nói với Văn Tĩnh: “Đây là lần đầu tiên, ở đó cũng có phóng viên, em chuẩn bị tươm tất một chút đỡ hơn mặt mày xấu xí mà đến.”

Văn Tĩnh thoáng suy nghĩ, Cổ Tương cũng không phải là những ngôi sao kia, d.d.lequydon.u.m.u.m có thể tùy tiện một chút, để ống kính bắt được hình ảnh xinh đẹp của cô cũng tốt, nên đồng tình với lời nói của Cổ Tương.

Thật ra Cổ Tương không muốn nhiều như vậy, cô chỉ biết, hôm nay là nghi thức mở máy, những người khác không nói, ít nhất nam nữ chính, Lương Quý và Kiều Ánh Tĩnh cô chắc chắn sẽ gặp. Cô không thể buông xuống oán hận trước kia, hình ảnh không cam lòng trước khi chết hiện ra rõ mồn một trước mặt cô, cô nhất định phải xuất hiện xinh đẹp trước mặt cặp đôi cận kề đó, sống thật tốt.

Văn Tĩnh lái xe chở Cổ Tương đi hội trường.

Trên đường đi, Cổ Tương không nói không rằng, Văn Tĩnh cho là cô đang hồi hộp, thỉnh thoảng nghiêng đầu quan sát Cổ Tương, nhìn thấy người nghệ sĩ bên cạnh mình nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ xe, ánh mắt không có tiêu cự, phảng phất như đang nhìn khung cảnh thành phố nhiều năm trước, một chút thần thờ, một chút bi thương.

Văn Tĩnh hơi mê mẩn, nhưng không biết vì sao, cô cũng không dám hỏi, vừa hỏi sợ Cổ Tương lại kích động, xem như chuyện này là chuyện đương nhiên.

Không khí bi thương cứ thế kéo dài đến khi xuống xe.

Nhân viên hội trường đứng ở khu đỗ xe tiếp đãi, sau khi Văn Tĩnh dừng xe thì đi với Cổ Tương vào hội trường.

Truyền thông đã tới lúc rắc rắc nhưng bây giờ vẫn chưa phải là lúc chụp hình, người mới như Cổ Tương lại không có mấy người nghe nói đến, vì vậy khi cô và Văn Tĩnh đến không gây ra bất kì sự chú ý nào đến ký giả, cứ thế mà từ tốn đi vào.

Vào phòng nghỉ ngơi đã có mấy diễn viên vào trước đó.

Cô gái ngồi trên ghế sa lon, tay bưng tách cà phê nóng nghe thấy âm thanh, ngẩng đầu lên sững sờ nhìn Cổ Tương, cất tiếng: “Cô là người mới đúng không? Diễn quần vương phi gì đó, tôi có nghe Ôn đạo diễn nhắc qua cô, không ngờ trẻ thế, cũng thật đẹp.”

Cổ Tương nhìn cô gái đối diện, ngăn người một lát mới nhớ ra cô ta là ai, là một diễn viên hàng đầu trong nước, Tường Lily.

Năm nay Tường Lily đã ba mươi tuổi, tiết tháng tư, mặc một bộ áo da cao cấp với váy ngắn giày boots, dáng người là đường cong chữ S, làn da màu lúa mạch sáng bóng tròn mịn, đôi mắt nhướng lên mang theo cảm giác hấp dẫn câu hồn. -umum Nếu như nói Cổ Tương là xinh đẹp ngây thơ, Kiều Ánh Tĩnh là đoan trang nhã nhặn thì Tường Lily tuyệt đối là một báu vật quyền rũ chọc người.

Cô ấy xuất thân từ người mẫu, diện mạo không tầm thường, kỹ thuật diễn không tệ, ở trong nước cũng là diễn viên hàng đầu, nhưng sau lại gả cho thương nhân, dần dần rút lui khỏi làng giải trí, sau đó ly hôn với người ấy, tuyên bố quay lại. Chỉ là khán giả vốn dĩ mau quên, làng giải trí có nhiều người mới như vậy, sau khi Tường Lily quay lại cũng không thể như trước đây, đã rơi xuống hạng hai.

Nhưng Cổ Tương biết, nhờ bộ "Tề hậu truyện", Tường Lily trong phim này diễn vai hoàng hậu ác độc, một lần nữa trở nên nổi tiếng. Mặc dù không bằng Kiều Ánh Tĩnh nhưng dần dần có thể phơi bày thực lực để củng cố vững chắc vị trí của mình.

Cổ Tương có ấn tượng với Tường Lily vì kiếp trước, sau khi Cổ Tương ly hôn với Lương Quý, trong đám người tít ít chúc phúc cho Lương Quý và Kiều Ánh Tĩnh thì Tường Lily lại lên Weibo chế giễu, trên đó còn viết một bài đồng tình Cổ Tương, bày tỏ ủng hộ Cổ Tương công khai.

Cổ Tương không biết vì sao Tường Lily làm như vậy, cô và Tường Lily chưa từng hợp tác trên công việc, cũng không có giao tình bí mật. Bây giờ nghĩ lại có lẽ vì Tường Lily cũng có một đoạn hôn nhân không hạnh phúc, đối với “kẻ thứ ba” cũng hiểu rõ, suy bụng ta ra bụng người nên cảm thông với cô?

“Chị Lily mới đúng là đẹp.” Cổ Tương cười nhìn cô ấy.

Trong mắt Tường Lily loé lên một tia kinh ngạc, Cổ Tương chỉ là một người mới, đối với sự khích lệ của cô lại không thừa dịp đáp trả để tạo mối quan hệ. Mặc dù cũng khen ngược lại cô nhưng Tường Lily nghe được chỉ là khách sáo. Cô nhìn Cổ Tương, cảm thấy Cổ Tương không có đáng về cao ngạo.

Tường Lily hơi ngạc nhiên.

Cổ Tương nhìn cô gái đối diện, trong ngành giải trí Tường Lily duy trì được một vẻ ngây thơ hiếm có, còn thêm tính tình sáng khoái. Cổ Tương từng xem tiết mục giải trí của Tường Lily, là một người thẳng thắn. Nhưng cách màn ảnh, ai cũng không biết được đó có phải là sự thật hay không, bây giờ gặp

mặt, Tường Lily có thể đúng là một người ngây thơ.

Tường Lily nói với Cố Tương: “Nhân vật của cô là loại người bị ghét bỏ, rất nhiều người mới nhận nhân vật phản diện, cuối cùng hiệu quả quá tốt, khán giả mắng chửi cả người nhà, không biết cô có chịu nổi không?”

“Nhân vật của chị Lily cũng là phản diện mà.” Cố Tương đón ánh mắt Lily trừng mình: “Chúng ta chung một phe đó.”

Thái độ của cô không được xem là thân thiện nhưng cũng không phải lạnh lùng, vừa vặn duy trì trong phạm vi thân thiết có lẽ phép. Tường Lily là một người rất quan tâm công việc, nghe vậy biết Cố Tương đã xem qua kịch bản một cách nghiêm túc, lập tức hào hứng bàn luận kịch bản với Cố Tương. Trong phòng nghỉ, mấy diễn viên khác thấy thái độ Cố Tương và Tường Lily không tệ nên cũng tham gia thảo luận. Thoảng chốc cả phòng đều vui vẻ hoà thuận, không khí rất sôi nổi.

“Đi từ xa đã nghe thấy tiếng mọi người nói chuyện vui vẻ, đang nói gì vậy?” Một giọng nữ dễ nghe bỗng cất lên.

Thân thể Cố Tương cứng ngắc, tay ở trong túi áo từ từ nắm lại thành nắm, môi mím chặt, từ từ quay người nhìn người đang đến.

Người tới có bề ngoài chừng hai sáu hai bảy tuổi, mái tóc dài quấn màu nâu sậm thả rũ trên vai, áo len màu trắng gạo, quần dài chiffon xanh đen, ăn mặc ưu nhã thoải mái, miệng nở một nụ cười dịu dàng, đôi mắt cười cong cong trời sinh, hết sức thân thiện.

Giống như một đoá hoa trắng mình trong ánh nắng mai, tiểu, bạch, liên.

Bên tai thoảng vang âm thanh dễ nghe trong điện thoại:

“Thật ra tôi vừa bắt đầu yêu chính là Lương Quý, chưa bao giờ thay đổi.”

“Là Lương Quý xin lỗi cô, nhưng chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, chúng ta đều là người trưởng thành, không nên làm phức tạp vấn đề.”

“Tại sao không ký hoà thuận ly hôn? Lương Quý không có cô.... Cô là người cản trở tương lai của anh.”

“Cố Tương, tôi cảnh cáo cô lần cuối. Về mặt tình cảm, cô mới là người thứ ba. Đừng ép tôi.”

Vì sao muốn dùng giọng điệu tiểu bạch liên đàm phán? Câu nào câu nấy cũng là mình cản trở tương lai của họ, đều là mình sống chết níu kéo, vậy sao lúc gạt cười không nói? Lúc lợi dụng kết hôn để lãng xê cho Lương Quý sao không nói? Trên thế giới sao có chuyện tốt như vậy, chuyện xấu cũng không chừa, cuối cùng còn được danh tiếng người tốt?

Cô chưa từng gặp được người vô sỉ mặt dày như vậy.

Cách một đời, lqđ.d.i.e.n.d.a.n đoá hoa cao quý điển nhã tiểu bạch liên Kiều Ánh Tinh một lần nữa lấy tư thế dịu dàng hào phóng xuất hiện trước mặt cô. Nhưng lần này cô không còn cảm thấy bạch liên hoa dịu dàng đáng yêu nữa.

Cô hận không thể lột da đoá tiểu bạch liên này.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tất cả vào vị trí

Edit: Um-um

Kiều Ánh Tinh là một ngôi sao nhưng chưa bao giờ kênh kiệu, dịu dàng dễ gần, sẵn sàng thiện lương, danh tiếng trong và ngoài giới đều rất tốt.

Nói thật nếu không phải cuối cùng ở kiếp trước cô và Lương Quý xảy ra chuyện, Cố Tương vẫn sẽ giữ vững ấn tượng tốt với Kiều Ánh Tinh nhưng bây giờ cô cảm thấy, Kiều Ánh Tinh đơn giản là người thiếu não. Người bình thường sẽ nói với vợ chính thức câu nói ngang ngược thế này sao: “Về tình cảm, cô mới là người thứ ba.”? Kiều Ánh Tinh là Mary Sue thánh thiện ngây thơ ư? Chẳng lẽ cuối cùng chiến thắng là nhờ vào bản tính ngu ngơ ngọt ngào? Thật đúng là làm mù mắt của đại đa số khán giả.

Tường Lily nói: “Cô đến muộn rồi. Ngôi sao nên muốn làm gì cũng được mà. Nào như chúng ta... haizz.” Câu này chỉ là nói đùa, Tường Lily nói xong cũng không có vẻ cười nhạo, tự nhiên Kiều Ánh Tinh cũng không quan tâm, cười nói: “Em nào dám xưng ngôi sao trước mặt chị.” Cô ta nhìn Cố Tương: “Người này là...”

Từ lúc bước vào Kiều Ánh Tinh đã để ý Cố Tương, nữ nhân đều có thị giác của động vật, lần đầu tiên nhìn thấy người xinh đẹp sẽ tò mò. Trong đội hình diễn viên bị gọi đến chụp "Tề hậu truyện" ngoại hình không tệ, d.i.e.n.d.a.n.lqđ trước có Kiều Ánh Tinh với hình tượng khuê tú, sau có Tường Lily như một báu vật, dù vậy cũng không che mờ được vẻ đẹp của Cố Tương, vốn phong cách là một thiếu nữ lại bị cô ép buộc bộc lộ ra khí thế bức người.

Tóc đen dài, da trắng, mũi thanh tú, ăn mặc tươi trẻ, đứng trong phòng vẫn toát lên cảm giác duyên dáng, nhưng thứ Kiều Ánh Tinh để ý không phải là sự xinh đẹp này.

Mà là ánh mắt của đối phương.

Cô gái trẻ tuổi cao gầy có một đôi mắt trắng đen rõ ràng, đuôi mắt cong cong, ánh mắt nhếch lên là mỉa mai, cúi xuống là ngây thơ, cô nhìn chăm chăm vào Kiều Ánh Tinh, ánh mắt vô cùng tinh mịch, hình như đang chứa đựng cảm xúc khác lạ làm cho nhiệt độ trong phòng nghỉ vốn không cao nhưng Kiều Ánh Tinh vẫn thấy lạnh sống lưng.

“Đó là Cố Tương?” Tường Lily cắt đứt suy nghĩ của cô ta: “Lần này diễn vai Quận vương phi, vẫn là người mới, rất đẹp đúng không? Tôi thấy có thể đi làm người mẫu được đấy.”

Kiều Ánh Tinh cười gượng gạo, thấy cô gái đối diện khẽ nhếch môi, một nụ cười xuất hiện, tự nhiên lưu loát khiến cô ta cảm thấy kì lạ không thể diễn tả.

“Chị Kiều”. Cố Tương chào hỏi.

Kiều Ánh Tinh gật đầu, không hiểu vì sao đàn chị như cô bỗng dưng không có hứng thú giao tiếp với người mới này, ngay cả việc xã giao qua loa cô cũng không muốn. Cô hỏi: “Tôi nhớ trước đây là một người khác mà, cô và Ôn đạo diễn chắc là có quen biết, cô đi thử vai chưa?”

“Chưa thử.” Cố Tương cười khách khí: “Nghe nói là Điền đạo diễn đề cử cho tôi nhận được vai này. Tôi cũng rất bất ngờ. Lúc trước tôi thử vai trong phim của Điền đạo diễn không đạt, chắc có lẽ ông thấy nhân vật này thích hợp với tôi hơn.”

Kiều Ánh Tinh không hồ là người đã lăn lộn nhiều năm ở làng giải trí, chỉ hỏi một câu đơn giản cũng có thể giấu cạm bẫy. Nói cô và Ôn đạo diễn có quen biết, lại hỏi xem cô có đi thử vai hay không, không phải ngầm hoài nghi cô được nhận vai là nhờ dựa vào quy tắc ngầm chứ là gì?

Nghe câu trả lời của Cố Tương, Văn Tinh thờ phào nhẹ nhõm. Ddlequydon.um-um Cô tự nhiên hiểu được ý nghĩa ác độc trong lời nói của Kiều Ánh Tinh, cũng may Cố Tương trả lời không hề có sơ sót. Cô cảnh giác liếc nhìn Kiều Ánh Tinh, cô diễn viên này vừa bắt đầu lại có ý hại Cố Tương, thật không phải là người tốt.

Tường Lily cũng nhận thấy lời nói của Kiều Ánh Tinh đối với Cố Tương có chứa đao kiếm sắc bén, cô không hiểu vì sao Kiều Ánh Tinh lại làm khó một người mới vừa gặp mặt lần đầu như thế. Chỉ là sự bình tĩnh của Cố Tương làm tăng lên thiện cảm trong lòng cô.

Lời vừa ra khỏi miệng, Kiều Ánh Tinh âm thầm ân hận. Cô là người luôn che giấu tâm tình rất tốt, không biết vì sao đối diện với Cố Tương lại luống cuống. Câu trả lời của Cố Tương khiến cô trở nên ngớ ngẩn, nhìn lại dáng vẻ mỉm cười của đối phương, trong lòng cô không ngăn được sự bức dọc.

Tường Lily chuyển chủ đề câu chuyện, mấy người mỗi người nói một câu cho đến khi nhân viên công tác vào thông báo, yêu cầu ra sau hậu đài chuẩn bị.

Bản thân Ôn Lâm Dự không phải là người coi trọng hình thức, nghi thức mở máy làm tương đối đơn giản, chỉ là nhóm diễn viên chính và nhân viên phụ trách chính cùng cất băng đảng hương.

Vào trong hội trường, phần lớn ký giả cũng đã chờ đợi từ sớm, nhiều phóng viên đã mở máy trước để chuẩn bị lấy hình. Vì có sự xuất hiện của Tường Lily và Kiều Ánh Tinh, xung quanh Cố Tương đèn flash chớp nháy cũng không ít.

Nhưng vẫn không nhiều bằng bên kia.

Xa xa, một chàng trai mặc áo da màu nâu, quần đen, giày boots ngắn bị một camera bám theo đang bước nhanh đến bên này. Di3nd4n3quyd0n Cho dù cách rất xa Cố Tương vẫn liếc một cái là nhận ra người đó.

Lương Quý.

Ánh mắt Cố Tương có chút hoảng hốt.

Chàng trai đang bước nhanh hơi mất kiên nhẫn đưa tay cầm ống kính, về mặt duy trì nét lạnh lùng.

Mọi cô gái đều có một ước mơ thiếu nữ, người yêu của mình phải là anh hùng cái thế, một ngày nào đó sẽ khoác áo giáp vàng, chân đạp mây lành bay màu đến cưới mình.

Nhưng giấc mộng thiếu nữ thường chỉ có đoạn mở đầu, không thể có được kết cục.

Cố Tương cũng vậy, cô cho là mình tìm được anh hùng, thành vợ một anh hùng, đứng ra nên có một cái kết vui vẻ, dù trong quá trình gặp bất công và uất ức cũng chỉ là những thử thách nhỏ nhỏ trên đường đi tìm hạnh phúc mà thôi. Cô chìm đắm trong hạnh phúc, lại bỏ quên sự thật đáng sợ.

Nếu người đến cưới cô không phải anh hùng của cô thì sao? Nếu như người cưới cô là một tên hèn hạ vô sỉ, tiểu nhân âm hiểm lợi dụng người khác thì làm thế nào?

So với tiểu bạch liên Kiều Ánh Tinh, nỗi hận của Cố Tương với Lương Quý càng sâu sắc hơn. Ít nhất cô chưa từng hi sinh gì cho Kiều Ánh Tinh, nhưng

đôi với Lương Quý cô tự nhận chưa từng làm gì có lỗi với hấn.

Lương Quý là người thế nào?

Phát biểu trong một tiết mục giải trí: “Tôi rất yêu vợ mình. Cố Tương là một phụ nữ thiếu hụt cảm giác an toàn, may mắn của tôi là gặp được cô ấy.” là hấn. Lúc ly hôn nói: “Tôi chưa từng yêu cô” cũng vẫn là hấn.

Quý xuống cầu hôn khi truyền hình trực tiếp, nói với cô: “Anh sẽ che chở cho em suốt cuộc đời” chính là hấn, khi cô nằm viện gọi đến một cuộc điện thoại, lạnh lùng cảnh cáo: “Không được quấy rầy Ánh Tinh.” cũng là hấn.

Vào lúc cô đang mang thai, hấn công bố với bên ngoài: “Anh rất mong chờ con cùng ra đời, em vất vả rồi.” chính là hấn, khi cô sanh non, người ở nhà Kiều Ánh Tinh một chữ cũng không hỏi han cô cũng là hấn.

Trong quá khứ hấn sẵn sóc bao nhiêu thì về sau lại càng tàn nhẫn bấy nhiêu. Cố Tương kết hôn với Lương Quý mấy năm, Cố Tương rút khỏi ngành giải trí, Lương Quý trở nên cực kỳ nổi tiếng nhờ chuyển đổi hình tượng lãng tử thành người chồng dịu dàng. Danh tiếng ngày càng tốt.

Tin tức về cô rất tệ, ngôi sao lớn, không thích làm việc nhà, gây nhau với cha mẹ chồng, tính tình hư hỏng, kèm theo là Lương Quý ân cần, có lòng trách nhiệm, là người chồng quốc dân, nhận được toàn tiếng tốt.

Sợ rằng những năm kia trong mắt người hâm mộ, cô và Lương Quý đã sớm là một đôi dưa lệch, sợ rằng, hôn nhân của họ cũng chỉ là một cuộc lãng xê. Những ngày tháng sau khi cưới trở thành công cụ điểm tô cho hình tượng bản thân hấn, mà cô trở thành vai hề làm nền cho màn kịch đó.

Cố Tương nhắm mắt lại.

Lương Quý đến đối diện Kiều Ánh Tinh, chào hỏi mọi người.

Thật ra lúc này hấn đã bí mật hẹn hò với Kiều Ánh Tinh, cho đến sau này bị paparazzi chụp được mới công bố. Kiều Ánh Tinh gật đầu cười với Lương Quý, Lương Quý thấy Cố Tương, không khỏi hơi ngẩn người.

Cô gái rất trẻ, vóc dáng cũng phát triển, diện mạo này trong ngành giải trí tuyệt đối có thể đứng đầu. Nhưng cặp mắt kia đen như mực, khoé miệng rõ ràng đang cười, ánh mắt lại không giống với nét mặt, nhìn làm cho người ta cảm thấy bị nhìn thấu.

Lương Quý nhíu nhíu mày, nhìn chằm chằm Cố Tương không nói. D.d.lequydon.u.m.u.m Tương Lily và Kiều Ánh Tinh phát hiện không đúng, ánh mắt Kiều Ánh Tinh nhìn quanh trên người Lương Quý và Cố Tương một lượt, cắn cắn môi, định nói.

“A... thật xin lỗi, chúng ta đến muộn.” Đột nhiên một giọng nói vang lên cắt đứt lời cô định nói.

Đường Duệ lau lau mồ hôi chạy đến.

“Klaus, còn không nhanh đi!” Hấn la lên với phía sau.

Một bóng dáng cao lớn chậm rãi đi tới, áo len màu tro thuốc và quần thường vàng nhạt, mũi lưỡi trai đề sát, trên mũi nổi bật một cặp mắt kính thật to, che hơn phân nửa gương mặt.

Anh tháo kính mát xuống, lộ ra gương mặt tuấn tú anh khí, chính là Triển Dương.

“Cô Cố!” Đường Duệ nhiệt tình đến chào hỏi Cố Tương.

Cố Tương nghi hoặc nhìn người đàn ông xa lạ, nụ cười Kiều Ánh Tinh cứng ngắc một chút, mở miệng nói: “Đường thiếu, mọi người biết nhau sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thị vệ nam thần mới

Edit: Um-um

“Đường thiếu, mọi người biết nhau sao?”

Đường Duệ cười hi hi nhìn Cố Tương, nói: “Điện đạo diễn có đề cử qua kỹ thuật diễn của người mới, tôi cũng là người tiếc nhân tài, tất nhiên sẽ không bỏ qua.”

Cố Tương hơi ngạc nhiên nhìn hấn, trong làng giải trí không ai không biết Đường Duệ. Chỉ là đòi trước ngay cả cơ hội hợp tác với Đường Duệ cô còn

không có chứ đừng nói biết. Đời này cô cũng xác định đây là lần đầu tiên gặp Đường Duệ, thì ra Đường Duệ là người nhiệt tình vậy ư?

Tướng Lily chào Triển Dương đang đứng sau lưng Đường Duệ: “Triển đại soái ca, mọi người tới tìm Ôn đạo diễn à?”

Những diễn viên ở đây cũng không quen biết hai người này, Ôn Lâm Dự và Đường Duệ có chút giao tình. Bộ phim này là hạng mục tâm huyết của Ôn Lâm Dự, là người có mối quan hệ bạn bè không tệ, Đường Duệ đến dự nghi thức mở máy cũng không có gì đáng ngạc nhiên, còn về Triển Dương có lẽ chỉ là tiện đường ghé ngang.

Nào ngờ Triển Dương lại cười, anh nói: “Không phải, tôi cũng đóng trong phim này.”

Cố Tương sững sờ, đời trước Triển Dương không tham gia bộ phim này. Hơn nữa bộ phim này chủ đạo là nhân vật nữ chính, phần diễn của vai nam không nhiều như nữ, đất diễn nhiều nhất là của Minh Quận Vương và Hoàng đế đã chọn người, còn lại chẳng lẽ diễn Trần Viễn tướng quân? Diễn vai cha con với cô?

Có ý tưởng này không chỉ một mình Cố Tương, nghe vậy mấy diễn viên khác cũng sợ run, Kiều Ánh Tinh cười nói: “Triển thần đừng đùa nữa, đạo diễn trả nổi thù lao cho anh sao?”

“Vai phụ qua đường thôi, đất diễn không nhiều lắm, vẫn có thể trả được.” Triển Dương nói.

Anh vừa nói vậy, mọi người nhận ra là anh nghiêm túc, trở mắt nhìn nhau. Cuối cùng Lương Quý nhìn Triển Dương hỏi: “Có thể cho biết là vai diễn nào không?”

Triển Dương nhìn Đường Duệ, ddlequydon.um-um Đường Duệ nói: “Vai phụ nhỏ thôi, là thị vệ do Minh Quận vương cho Quận vương phi, chỉ là một tay sai.”

Mọi người: “.....”

Cố Tương lại nghĩ đến.

Trong phim đúng là có một thị vệ, là người ác độc phù hợp với Thẩm Diệu cô nương. Lúc mới gả cho Minh Quận vương, tình cảm vợ chồng chưa sứt mẻ, Thẩm Diệu thấy Minh Quận vương có một thị vệ võ công cao cường, xin cho về làm hộ vệ của mình, cho tên này rất nhiều lợi ích, tên này cũng không phụ lòng trông đợi của mọi người, về sau vì hãm hại Thanh Hoan mà tốn không ít công sức, thậm chí thêm muốn gương mặt mỹ miều của Thanh Hoan, định hại Thanh Hoan. Đây là một trong những tay sai đắc lực trung thành của Thẩm Diệu, lúc diễn vai thị vệ này diện mạo thật đáng ghét, đúng là có thể thành công chọc tức khán giả.

Hiện tại anh chàng có con mắt đáng ghét đối thành Triển Dương, quan trọng không phải ở đây, quan trọng là, Triển Dương lại muốn diễn một người cận kề vô tài vô đức? Hơn nữa cũng thật trùng hợp, mỗi lần xuất hiện không phải giết người chính là làm việc xấu, phân đoạn nhiều nhất chính là đoạn định làm nhục Thanh Hoan.

Phi của trời! Trong đầu Cố Tương quanh quẩn thật lâu ba chữ này. Biết Triển Dương nhận vai cho đến bây giờ rất tầm thường, không phải vai chính cũng không phải vai tuyến hai, nhưng cái này cũng quá tầm thường. Cố Tương nhớ cuối cùng chân tướng bị Minh Quận vương biết được, kết quả sinh mạng tên thị vệ này kết thúc ở một chỗ xa lạ.

Vốn dĩ Cố Tương cảm thấy không có gì, sau đổi thành gương mặt của Triển Dương, bỗng thấy đầy ý xấu, ngay cả cô cũng không thể nhìn được, người hâm mộ của Triển Dương sao không cuồng nhiệt với bộ phim này được.

“Triển đẹp trai, chú đúng là có ý.” Tướng Lily oán giận nói: “Nhận vai phụ như vậy chắc là muốn giành hết danh tiếng của vai chính rồi.”

Dù Triển Dương chỉ diễn vai người qua đường, sợ rằng cũng giành nhiều ánh mắt của khán giả. Vốn chỉ là lời nói vô tình, về mặt Lương Quý khề cứng ngắc, tay trái không tự chủ xoa xoa ngón trỏ của mình.

Cố Tương liếc thấy, trong lòng cười lạnh.

Xoa tay là động tác quen thuộc của Lương Quý hay làm khi gặp phiền não. Lương Quý không phải là không có địch ý với Triển Dương, Làng giải trí là nơi cạnh tranh, Triển Dương ngoại hình tốt diễn xuất tốt, lúc nào cũng đề trên đầu Lương Quý, sao Lương Quý có thể cam tâm? Phim này vai diễn nam khá ít, Lương Quý cũng không có lòng tin.

“Đúng vậy.” Kiều Ánh Tinh vén vén tóc, giống như vô tình hỏi: “Sao tự nhiên lại nhận nhân vật này rồi? Muốn nhận vai phụ cũng không nên nhận vai qua đường như vậy chứ?”

“Còn không phải là lão Ôn,” Đường Duệ tiếp lời: “Nhất định Klaus nhận đóng bộ này, hẳn cực kỳ hẹp hòi, không chịu cho nhân vật gì tốt, vì mọi người có tình nghĩa nhiều năm nên gắng gượng đón nhận.”

Đang đi ngang qua cạnh mọi người Ôn Lâm Dự nghe được: “.....”

Lại nói mấy câu, nghi thức mở máy rất nhanh sẽ bắt đầu.

Ôn Lâm Dự không hổ là người tôn sùng chủ nghĩa thực dụng, quá trình cắt giảm rất nhiều. Lúc diễn viên đứng ngay ngắn cất băng dâng hương, diễn viên

đều theo vai diễn mà đứng ở chỗ định sẵn.

Kiều Ánh Tinh đứng cạnh Cố Tương, Tường Lily đứng cạnh người diễn vai hoàng đế Ngụy Khôn, Cố Tương đứng ở... cạnh Triển Dương.

Văn Tĩnh mừng như điên, tự mình dùng điện thoại di động đứng phía sau chụp ảnh, d.d.lequydon.u.m.u.m Cố Tương cũng đoán được là bà chị này sẽ về tạo một album mới: Một ngày ở cùng Triển Cự Cự.

Đường Duệ vẫn luôn cười hi hi, mắt nhìn Cố Tương khiến Cố Tương cảm thấy kỳ lạ, cô nhớ mình không có giao tình với Đường Duệ. Ngược lại Triển Dương bên cạnh vẫn không lên tiếng làm Cố Tương có chút không nhịn được nhìn anh.

Sự kiện cây kéo lần trước ở phòng nghỉ nghệ sĩ, vì lúc ấy quá hoảng hốt cũng không còn cách nào dò xét Triển Dương cẩn thận. Hiện tại gần trong gang tấc, lại phát hiện người đàn ông này so với ti vi còn cao lớn hơn.

Vóc người cũng tốt rất thần kỳ, chân dài vai rộng, Cố Tương cao một mét bảy, cũng không xem là lùn, vậy mà khó khăn lắm mới miễn cưỡng đứng đến bả vai Triển Dương. Từ mặt bên nhìn, ngũ quan Triển Dương rất bắt mắt, không có hai mí Châu Âu và lỗ mũi cao chót vót như kiểu phẫu thuật thẩm mỹ thường gặp trong làng giải trí. Gương mặt anh toát lên vẻ dịu dàng tuất đật, nhưng không phải chỉ toàn mềm mại, con mắt dài đen nhánh rất có thần, nhìn rất sắc bén.

Là một người đàn ông dung mạo rất đẹp. Dù Cố Tương từng gặp nhiều trai đẹp trong làng giải trí cũng không thể không thừa nhận, Triển Dương hơi hột, thật là vừa đẹp mắt vừa có phong cách.

Đang suy nghĩ, Triển Dương giống như cảm nhận được ánh mắt của cô, quay đầu nhìn cô, hơi ngẩn ra, ngay sau đó giật giật khoé miệng, tay phải diễn tả hình dáng cây kéo.

Cố Tương: “.....”

Anh còn nhớ rõ chuyện kia! Cố Tương không chớp mắt nhìn anh, chuyện này Triển Dương vẫn không nói ra, có thể vì ngôi sao lớn không muốn cùng nghệ sĩ nhỏ bé so đo, nhưng trong lòng Cố Tương, Triển Dương không phải là loại người nhiều chuyện. Biểu hiện của anh rất bình dị gần gũi, hoàn toàn không có dáng vẻ mình tinh để cho nhận thức của cô hơi bị đánh vỡ. Hiện tại mới thấy Triển Dương ẩn ý nhắc cô sự kiện ở phòng nghỉ, Cố Tương hơi nghi ngờ, gất gao im lặng nhìn chằm chằm Triển Dương.

Hình ảnh cô trầm tư suy nghĩ lọt vào ánh mắt người khác chính là ánh mắt điên cuồng, Đường Duệ vẫn chú ý bên này “Phốc” cười thành tiếng, làm cho mấy người chung quanh quay đầu nhìn hân. Thần trí Cố Tương cũng tỉnh táo lại, vội nhìn phía trước, không nhìn Triển Dương nữa.

Chờ đến khi nghỉ thức mở máy đã xong, Cố Tương đi nhận ít tài liệu, chuẩn bị trở về với Văn Tĩnh. Nghỉ ngơi một ngày lập tức tụ họp, bộ phim này ngoại cảnh cũng nhiều nên nhiệm vụ diễn viên thật ra rất nặng.

Kiều Ánh Tinh và Lương Quý luôn giữ khoảng cách, bởi vì tình yêu còn chưa công khai nên biểu hiện hai người và tất cả diễn viên đóng chung đều như nhau, khách khí lễ phép, vừa đúng cự ly. Cố Tương nhìn xa xa, vẻ mặt âm trầm không rõ.

“Cố Tương!” Ở bên kia Ôn Lâm Dự gọi tên cô.

Cố Tương vội vàng chạy về phía Ôn Lâm Dự. Đi mới phát hiện Triển Dương và Đường Duệ cũng ở đây.

Ôn Lâm Dự là một trung niên có gương mặt hiền lành dễ mến, nếu như nói Điền Lập là một khuôn mẫu giáo sư một lòng theo đuổi nghệ thuật thì Ôn Lâm Dự quan tâm đến thực tế, tính thương mại hoá, dĩ nhiên, ông làm rất xuất sắc, cũng không phải là thấp tẹt. Người như vậy có quan hệ rộng rãi, cho nên bởi vì có quan hệ với Đường Duệ, thái độ của ông đối với Cố Tương cũng không tệ.

“Do có Klaus tham gia, phân cảnh của cô và hân tương đối nhiều cho nên kịch bản có sửa đổi. Đây là kịch bản đã chỉnh sửa, chủ yếu là ở phân cảnh của hai người. Sau khi về cô xem qua, bắt đầu ngày một tập họp.” Ôn Lâm Dự giao kịch bản cho Cố Tương.

Cố Tương nhận kịch bản, ngẩn người. Cái gì gọi là “phân cảnh của cô và hân tương đối nhiều”? Nhiều hơn nữa thì có thể nhiều đến đâu? Hơn nữa Ôn Lâm Dự có ý là, vì Triển Dương mà sửa kịch bản? Mẹ nó, siêu sao được đối xử thật tốt nha. Cố Tương gật đầu đáp, cảm ơn Ôn Lâm Dự sau đó tạm biệt Triển Dương và Đường Duệ rồi mới cùng Văn Tĩnh rời đi.

Trên đường trở về, Văn Tĩnh một mực hưng phấn thu hoạch hôm nay, không ngừng nói thầm bên tai Cố Tương: “Tương Tương, nhất định phải tìm một cơ hội nhờ Klaus ký tên nha! Hôm nay chị chụp được rất nhiều hình em và Klaus, cũng tạo xong photo album, đặt tên là: Một ngày cùng Triển Cự Cự...”

Căn bản Cố Tương không nghe Văn Tĩnh đang nói cái gì, cô không thể đợi được mà mở kịch bản, muốn xem xem cuối cùng kịch bản đã sửa như thế nào.

Đọc chưa được mấy tờ, Cố Tương liền quỳ.

Ôn Lâm Dự cho biên kịch uống thuốc gì, thị vệ nói đôi lần sửa lại. Cố Tương đã diễn qua rất nhiều vai, biết đại khái khẩu vị khán giả.

Xoá đi cảnh Triển Dương định làm nhục coi như xong, hình tượng cục mịch từ sát thôn Vương Nhị Ma biến thành cao lãnh ít nói là như thế nào?

Cố Tương cũng muốn thử dài cho một anh trai thị vệ có hình đánh cao lãnh tuấn tú.

Với gương mặt và sự nổi tiếng của Triển Dương, Minh Quân vương sao có thể sống?

Cố Tương đỡ lấy đầu đang nhức nhối, cái gì mà qua đường, cô còn vì người qua đường mà đổi phân cảnh, quả thật là kỹ năng tẩy trắng, đúng là tùy tiện mà.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Lần đầu buru diễn

Edit: Um-um

(Vi bản gốc không có chương 19 nên mình xem qua nội dung và tách phần này thành chương 19 cho hợp lý nhé.)

*Buru buru ở đây chỉ sự mạnh mẽ nhé mọi người, nói chung câu này chỉ chị Cố Tương lần đầu phô diễn rất mạnh mẽ ấn tượng, chỉ tiết thì mời cả nhà xem truyện sẽ rõ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã đến ngày quay đầu tiên.

Là người đại diện của Cố Tương, Văn Tĩnh khẩn trương hơn nhiều so với Cố Tương. Trên thực tế, Cố Tương từ nhân vật phụ trợ trong “Mai Trang” còn chưa đóng qua bộ phim nào, lần đầu tiên liền diễn một vai phụ phân lượng không nhẹ, trong lòng Văn Tĩnh không thể nào không lo lắng.

Dù trong lòng không yên nhưng lúc gặp Cố Tương, cái chính vẫn là Văn Tĩnh khích lệ, thông báo là phụ. Ngược lại những người mới cùng thời với cô trong công ty Cố Tương lúc gặp cô cũng làm ngor, Cố Tương cũng làm như không thấy.

Đến phim trường, không có quá nhiều trình tự, trước đi hoá trang, nhân viên trang điểm gọi đều cho Kiều Ánh Tinh Tường Lily, trang điểm cho Cố Tương là một cô gái còn trẻ tuổi mới tới, vừa hoá trang vừa cảm thán: “Đa cô Cố thật đẹp, đánh phấn vào uống quá.”

Đây cũng là sự thật, khuôn mặt đẹp của Cố Tương trước nay luôn được đại chúng công nhận, mình tinh lên hình yêu cầu cao với da, đánh lót là quan trọng nhất, phần này ở Cố Tương, da cô trắng lại bóng loáng, không chút tí vết, chỉ cần đánh sơ một chút phấn tăng thêm độ sáng bóng là được.

Tường Lily nghe vậy cười nói: “Cũng không sai, tôi nói thiếu nữ trẻ tuổi là tốt nhất, không dùng gì cũng xinh đẹp sáng lên chả bù với dáng vẻ này của chúng ta.”

“Đúng đó, thật gan tị muốn chết.” Kiều Ánh Tinh mỉm cười tiếp lời.

Cố Tương cười cười, không lên tiếng. "Tề hậu truyện" yêu cầu rất cao với tạo hình, mặt dù là tiểu thuyết giả không cổ đại, trong nguyên tác ăn mặc tinh xảo, trang dung hoa lệ cũng là một việc quan trọng. Tạo hình cổ trang trong phim vốn nhiều hạn chế, kiểu tóc, quần áo cái gì cũng phải sửa soạn rất lâu.

Kiều Ánh Tinh là nữ chính, vì mới ban đầu vừa vào cung còn là một đoá hoa tiểu bạch liên kiều điểm, trang dung lấy đơn giản tươi mát là chính, thêm với kinh nghiệm thuần thực của phòng hoá trang rất nhanh sẽ tạo hình xong. Thêm vào phần vai nặng nên trước tiên Kiều Ánh Tinh phải đi ra bắt đầu tự hợp.

Cảnh đầu tiên là cảnh Kiều Ánh Tinh vào cung.

Thời đại không có thật này là Minh Tề, một thời kỳ triều đại tương tự Bắc Tống Trung Quốc.

Đạo diễn đưa ống kính ra xa, lqđ.d.i.e.n.d.a.n bầu trời thăm thẳm, một con chim ưng xẹt qua trên không, cung điện nguy nga, cột vàng son rực rỡ xanh vàng, trong cung thành tầng tầng lớp lớp, lộc non đầu xuân xanh tươi đang thông thả nảy mầm.

Biểu thị hồng nhan xương khô, quy luật tàn khốc người cũ người mới thay đổi không dứt trong cung.

Đưa vào cận cảnh, Chu Thanh Hoan trở thành tú nữ lần đầu tiên vào cung, đứng trước cửa cung, tò mò lại ngầy thơ nhìn xung quanh.

Kỹ thuật diễn của Kiều Ánh Tinh nói thật quả không kém. Bản thân cô ta phong cách thanh lịch duy dáng, rất phù hợp với hình tượng Chu Thanh Hoan trầm ổn dịu dàng trong nguyên tác, lần đầu tiên vào cung mặc dù cố gắng bình tĩnh nhưng trong ánh mắt vẫn vô tình lộ ra vẻ mới lạ và hứng thú. Đã là người hai mươi hai tuổi, được chăm sóc tốt cộng thêm kỹ thuật diễn xuất sắc, vậy nên diễn thiếu nữ xinh đẹp vô cùng tinh tế.

Đạo diễn hài lòng gật đầu, cũng không kêu cắt, diễn đến khi cảnh nhỏ đầu tiên kết thúc, Kiều Ánh Tinh cũng không có NG, thuận lợi khác thường.

*NG: No good: cảnh quay hỏng.

Hiệu quả tốt khủng khiếp, Tường Lily đã hoá trang xong ra ngoài nhìn theo một hồi cũng không nhận được khoa trương than thở: “Chúng ta không thể so được kỹ thuật diễn của ảnh hậu, có muốn cho người khác sống không đây?”

“Như vậy mà khen ngợi, vậy lát nữa đến phiên chị diễn có phải là em nên tặng hoa luôn không?” Kiều Ánh Tinh trêu ghẹo, trong mắt không nhận được có một chút tự đắc.

Phim về nữ cường, vốn chính là tôn lên nữ chính, ở đây chỉ có mình cô ta có giải ảnh hậu, Tường Lily dù sao cũng chỉ là một minh tinh lỗi thời, cô ta nếu là hoa hồng, tất cả mọi người nơi này là tán lá xanh biếc.

Đường Duệ và Triển Dương đứng phía sau, Triển Dương vừa mới hoá trang xong, thân là thị vệ cận thân, tạo hình của anh cũng hết sức đơn giản, trang phục Biên thị vệ áo đen viền bạc, vẻ ngoài vóc người đẹp. Tóc giả nhét vào trong mũ thị vệ, lộ ra ngoài gương mặt xuất sắc.

Vì vai diễn trở thành “trăm mặc ít nổi”, cuối cùng lại đi theo con đường bông hoa mọc trên núi cao, phòng hoá trang chỉ đánh cho anh một lớp phấn thật mỏng, khắc hoạ sâu đường nét của anh, vẽ sơ đôi mắt, lập tức cảm giác mỹ nam tử lạnh lạnh “mắt như điểm nước sơn, mày như mực vẽ”

“Diễn xuất cũng tạm.” Đường Duệ cau mày phê bình: “Nhưng không đủ nổi bật.” Là một người chế tác, ánh mắt Đường Duệ rất sắc bén. Diễn xuất của Kiều Ánh Tinh tất nhiên tiến bộ nhưng hoặc do cảm thấy ở đây không có đối thủ ngang tài với mình, diễn xuất có cảm giác uể oải, hoàn thành qua quýt, không thể nào lừa gạt chòm sao Xứ nữ nư Đường Duệ.

“Miễn cưỡng.” Triển Dương nói lạnh nhạt.

Đường Duệ liếc anh một cái: “Lần trước không phải ông nói diễn xuất của Trương---- Trương không tệ à, lát nữa có thể xem, suy nghĩ một chút coi chừng bị kích động đấy.”

Triển Dương: “.....”

Vừa nói xong, liền nghe tiếng Ôn Lâm Dự gọi: “Cố Trương xong chưa? Chuẩn bị đi.”

“Đây....” Văn Tĩnh đỡ Cố Trương thận trọng đi ra.

Váy trong phim cổ trang tầng tầng lớp lớp muốn bao nhiêu phức tạp có bấy nhiêu, Cố Trương diễn vai Minh Quận vương phi, vợ quan nhị đại, y phục lại càng hoa lệ. Làn váy quanh co uốn lượn nhiều đường, không cần thận là có thể xới hồng bông không, đến khi cô ra đến sau đó đứng lại, tất cả mọi người đều sững sờ.

Cô gái môi hồng răng trắng, lông mày kẻ đen như nước, tóc dài đen mượt búi thành kiểu Triều Hoàng Kế, quần lụa mỏng như ngàn đoá mây hoa đầy màu sắc, nét ứng hồng trên mặt không biết do xiêm áo chiếu vào hay là của bản thân, chỉ cảm thấy gương mặt không có chỗ nào không tinh mỹ, tư thế đứng thướt tha, lúc sống mắt lưu chuyển còn mang theo vẻ xinh đẹp phong lưu để cho người xem tròn mắt há mồm.

Đời trước Cố Trương rất ít diễn phim cổ trang, kỹ thuật diễn xuất sắc của cô hầu hết đều ở lĩnh vực phim hiện đại, vai tốt cũng được vai phụ cũng được, cũng đều được cô diễn cho nổi bật lên. Phim cổ trang chỉ diễn qua phim điện ảnh tiền hiệp, chỉ là chuyện đóng phim này, dù sao cô cũng không phải lần đầu tiên đóng, có chỗ không quen dựa vào kỹ thuật diễn bù đắp là được.

Người ở đây gồm Ôn Lâm Dự đều ngẩn ngơ, Cố Trương rất xinh đẹp không phải giả nhưng sau khi hoá trang trở nên xinh đẹp hấp dẫn mắt người khác như vậy là đã xảy ra chuyện gì? Cách ăn mặc của Kiều Ánh Tinh là thanh tân thoát tục, vốn hai loại này không giống nhau, mọi người thường ưu ái cho bên thoát tục hơn nhưng bây giờ Cố Trương thiên kiều bá mị đứng chỗ này, tạo hình này của Kiều Ánh Tinh, gương mặt này liền có vẻ quá nhạt nhẽo.

Nụ cười Kiều Ánh Tinh cứng đờ, nhìn Cố Trương cắn chặt môi, càng làm lòng cô ta lo lắng. Ánh mắt Lương Quý nhìn Cố Trương loé lên kinh ngạc. Cô ta nói với Ôn Lâm Dự: “Trương Trương hoá trang thật xinh đẹp, nhưng nhớ đừng quên lời thoại, bây giờ cũng không còn sớm, bắt đầu quay chứ?”

Cố Trương nhẹ liếc cô ta, nếu ở trước kia cô cũng coi như xong, bây giờ chả lẽ còn không nghe ra thâm ý của Kiều Ánh Tinh? Nói hoá trang xinh đẹp chính là dựa vào trang dung mà thắng. Mệt mõi nói lời thoại là tuyên bố bất quá người mới cũng không thuộc lời thoại, về phần diễn xuất, hấp tấp thành ra lộn xộn, lời thoại không dợt qua lần nào liền vào quay, ai có thể đảm bảo không xảy ra vấn đề?

Quả nhiên sau khi Kiều Ánh Tinh nói ra lời này, ánh mắt mọi người nhìn Cố Trương phai nhạt chút. Đường Duệ đung Triển Dương một cái: “Ánh mắt không tệ.”

Triển Dương không để ý hấn, người đại diện Kevin bên cạnh là một anh chàng cường tráng tí mĩ, vội vàng chỉnh sửa quần áo cho anh, vừa làm nhảm: “Như vậy vì sao Klaus lại muốn nhận vai phụ này? Tự bản thân ở đây chịu tội. Cảnh tiếp theo có mấy câu thoại? Không phải hai câu đó chứ?”

Sửa sang xong, dời góc máy, không cho Cố Trương bất kỳ thời gian chuẩn bị nào, cảnh diễn đầu tiên của Cố Trương sắp bắt đầu.

Diễn chung với Cố Trương cảnh này, là Triển Dương.

Là một nhân vật không có đầu óc phản diện tiêu biểu của toàn bộ phim, vai diễn thị vệ Giang Dạ của Triển Dương mỗi lần ra sân đều có quan hệ dây mơ rễ má với Thẩm Diệu. Biên kịch sửa lại thị vệ Giang Dạ có chút đáng thương, mà nhân vật Thẩm Diệu vẫn đáng ghét như trước, đoán chừng là tăng cảm giác bi thương cho Giang Dạ, khiến khán giả tiếc hận một thanh niên tài tuấn như vậy lại đi theo sai người.

Mà Ôn Lâm Dự lắng xê, cảnh đầu phim sẽ cho Giang Dạ ra sân mở màn danh tiếng, có thể nói làm vậy Giang Dạ chính là một tên tuổi quảng cáo, thành thạo lôi kéo tí lệ người xem tí vi.

Nhưng đối với người mới mà nói, việc diễn cùng một ngôi sao hàng đầu không phải là chuyện tốt. Người mới diễn với Triển Dương chính là tìm chết. Không phải bị cười nhạo kỹ thuật diễn thì là bị cười về nhan sắc, nhan sắc Cổ Tương đủ rồi nhưng kỹ thuật diễn thì sao? Triển Dương không cần phát huy gì cả cũng có thể nghiền Cổ Tương thành kẻ chạy cò.

Cảnh mở đầu này nói về sự ác độc và phách lối của Thẩm Diệu, trong phủ Minh Quận vương có một thiếp thất có thai, Triển Dương sai Giang Dạ trừ khử hai mẹ con này.

Đạo diễn gật đầu với thư ký trường quay, bắt đầu.

Trong phòng ở nguy nga lộng lẫy, trên giường trải một chiếc thảm lông cừu trắng như tuyết, từ chiếc mỏ chim hạc bằng đồng toả ra khói xanh lượn lờ, trong chiếc bình trong suốt lấp lánh những cành nho tím hấp dẫn.

Thị vệ toàn thân mặc áo đen đứng trước bàn con, chỉ cần nhìn phía sau cũng thấy được đây là một khí phái ung dung, anh tuấn bất phàm.

Mà đối diện với hắn là cô gái nghiêng người dựa trên giường, vạt áo dài đỏ xuống chạm đất, hoa lệ uốn lượn, ống kính làm cảnh tượng mờ ảo, chỉ thoáng thấy là một mỹ nhân.

“Chi Lan Uyển mang thai, Vương gia lại càng không chịu đến chỗ của ta.”

Âm thanh lười biếng vang lên, không mang theo bất kỳ cảm xúc nào.

Mọi người phía sau ống kính sững sờ, lúc này hình như chuyện cũng không hề gì giống như tưởng tượng.

“Cả ngày cả ngày âm ỉ, cũng mở ra một phòng bếp nhỏ, đơn giản là sợ ta làm trò gì trong thức ăn thôi, nhưng cũng không suy nghĩ một chút, Quận vương phủ vẫn không có chuyện vui, có người sinh nam hài, vui còn không kịp, làm sao có thể ác độc giống như họ nói chứ?”

Lời nói chậm rãi, hàm chứa than thở, như ở giữa trưa an tĩnh, phát ra một âm thanh thật nhỏ phui một con kiến bò qua tấm lụa trắng, làm cho người ta nổi lên một tầng da gà.

Ống kính chuyển tới mặt thị vệ Giang Dạ, cận cảnh, thị vệ lạnh lùng như sương, gương mặt hờ hững, nhìn cô gái đối diện lại giống như cái gì cũng không nhìn, tua ngọc của bội đao bên hông khẽ rung, dáng người thẳng tắp, im lặng, chỉ riêng biểu hiện trên mặt, cái loại áp bức đó đập vào mặt, không cần thận sẽ bị đè xuống, không khí khẩn trương cực điểm.

Tướng Lily nắm chặt tay áo, chỉ xem Triển Dương diễn trên màn ảnh, lần đầu tiên thấy ở hiện trường, chỉ có một ý niệm, kỹ thuật diễn của người này đã trải qua xuất thần nhập hoá, một giây nhập vai, hơn nửa căn bản không ra được. Giống như thế giới chia làm hai phần, d.d.l.q.d.u.m.u.m một phần ở chỗ Triển Dương chân chính là người Minh Tề, hắn chân chính là thị vệ, mà những người bọn họ cũng chỉ là diễn viên, ở phim trường bất kỳ ai diễn chung với hắn đều có cái cảm giác không hợp nhau kỳ cục ấy.

Đây mới thật sự là ảnh đế!

Ống kính lại di chuyển, dời đến trên mặt cô gái.

Sau đó Tướng Lily kinh ngạc phát hiện, cũng không phải là tất cả, có một người diễn chung với hắn sẽ không có cảm giác không hợp nhau.

Dung nhan cô gái kiều diễm như hoa, khoé môi hàm chứa ý cười nhẹ nhàng, đầu ngón tay mảnh khảnh vuốt ve bình lưu ly, âm thanh giống như ở một tầng mây mù: “Tiện nhân ấy đúng là kiêu cách, ngày trước là ta mềm lòng, lưu lại đường sống. Hôm nay nếu đã nói ta muốn làm cái gì, vậy ta cũng phải làm cái gì đó thật mới đúng, không thể nào tự nhiên gánh tiếng xấu này được.”

Ánh mắt nàng chuyển một cái, nhìn chăm chú vào mặt thị vệ, hiện lên vẻ ung dung tàn nhẫn và cuồng vọng: “Giang thị vệ, lần này cũng giống vậy.”

“Vâng.” Thị vệ mặt lạnh khom người đáp.

Trong từng câu từng chữ giống như phối hợp ăn ý nhiều năm, hình ảnh không chỉ nghiêng về một bên, chỉ có đầu ngang tài, khi ánh mắt đụng chạm, hình như có tia lửa tràn ra, không liên quan tình cảm, giống như một cuộc tranh tài đặc sắc, thực lực và lực lượng của tuyên thủ ngang nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Bị hiểu lầm

Edit: Um-um

Đóng bộ phim này cần khả năng phô diễn và khí thế.

Kỹ thuật diễn có thể do trời ban, khí thế và phô diễn phải trải qua thời gian tôi luyện. Bất cứ người mới nào, từ một người vô danh tiểu tốt ngoài đường muốn trở thành một mục tiêu vạn người theo dõi trên màn ảnh đều cần trải qua một quá trình.

Mà Cố Tương lại không giống người mới.

Đó không chỉ ở chuyện diễn xuất thành thực của cô mà còn ở chỗ cô diễn xuất trôi chảy, cảm giác như không có bất kỳ sự chuẩn bị hay vướng vấp nào, một giây là vào vai. Chuyện này đối với nhiều diễn viên thâm niên còn hơi khó khăn chưa kể cô chỉ mới diễn qua vai phụ làm nền.

Ánh mắt Đường Duệ loé lên một chút biến hoá, Ôn Lâm Dự nhìn Cố Tương trong ống kính rơi vào trầm tư.

Cảnh diễn của Giang Dạ đã kết thúc đi ra, mỹ nhân trên giường vẫn đang rũ mắt ngắm đầu ngón tay mình, khung cảnh phẳng phất như một bức tranh.

Cô đã diễn nhân vật này theo ý mình.

Thẩm Diệu là một mỹ nhân bình hoa không có đầu óc, nàng điên cuồng ác độc nhưng dưới diễn xuất của Cố Tương cũng không giống như trên bản thảo. Lời thoại vốn là oán trách Quận vương lạnh nhạt nàng, nàng là Vương phi nhưng chỉ hữu danh vô thực, không được sủng ái. Khi Cố Tương thông dong diễn ra lại có một cảm giác bi ai và khuê oán nhàn nhạt, tựa như có một tầng cảm xúc ngầm trong lời thoại được lột tả, vì vậy nhân vật này trở nên đa chiều hơn.

“Cát!” Đạo diễn kêu ngừng

Tay áo Cố Tương run lên, Ôn Lâm Dự gật đầu với cô, khen: “Diễn không tệ.”

Thật ra tất cả mọi người biết đây là khiêm nhường, Cố Tương không phải là diễn không tệ, phải nói là kỹ thuật diễn của cô khiến người xem bùng nổ.

Nếu đây chỉ là một cảnh diễn bình thường, có lẽ không thể nói rõ chuyện gì, nhưng đây là diễn chung với Triền Dương mà không bị danh tiếng của Triền Dương chèn ép, ngược lại còn phát huy được đặc điểm riêng của mình, đối với một người mới mà nói, nói giật nảy mình cũng không quá đáng.

Kiều Ánh Tinh đứng bên cạnh, d.i.e.n.d.a.n.lqđ ống tay áo trong phim cổ trang rộng rãi, tay giấu trong tay áo đã nắm chặt lại thành nắm đấm. Không biết vì sao, vừa mới bắt đầu Cố Tương đã làm cô cảm thấy không thoải mái, mà vừa rồi biểu hiện của Cố Tương còn để cho cô sinh ra một cảm giác nguy hiểm trước nay chưa từng có. Chuyện này không thể giải thích, dù gì đi nữa một người mới cũng không đủ tư cách so với cô.

Trong hai tập đầu của phần một, Cố Tương chỉ có hai cảnh. Cảnh đầu là Thẩm Diệu và thị vệ mưu đồ bí mật trừ đi con trai của thiếp thất, cảnh hai là cảnh Minh Quận vương và Thẩm Diệu cãi nhau sau khi thiếp thất đẻ non.

Dưới tình huống không đi thử vai, cảnh đầu tiên là để Cố Tương làm quen với kịch bản, tất cả mọi người đều chuẩn bị tâm lý Cố Tương sẽ liên tục NG, ai biết Cố Tương một lần là qua, hơn nữa thật sự không có chỗ nào để bắt bẻ.

Nhưng người điều là lựa xương trong trứng gà, Kiều Ánh Tinh nói: “Tương Tương, tính tình Thẩm Diệu trong kịch bản nóng cuồng hơn một chút, mới vừa rồi giọng điệu của em có phải nên hung ác thêm chút nữa không? Chị cảm thấy hơi dịu dàng.”

Địa vị và tư chất của Kiều Ánh Tinh trong đám nữ diễn viên đều là cao nhất, diễn viên lão làng hướng dẫn kỹ thuật diễn cho người mới cũng là chuyện bình thường. Cố Tương nghe vậy vẻ mặt lạnh lùng, nhân vật Thẩm Diệu này vô cùng đa chiều, đối với nhân vật Chu Thanh Hoan cũng không phải là tốt. Phẩm chất của nhân vật chính phải nhờ nhân vật phụ phối hợp diễn làm nổi bật lên, đương nhiên vai phụ diễn càng tốt càng có thể tôn lên sự đặc sắc của vai chính.

Đáng tiếc Cố Tương cũng không phải là người mới gì, cũng không khiêm tốn tiếp nhận đề nghị của Kiều Ánh Tinh, cô cúi đầu, có chút lo lắng: “A, em cũng không ý thức được vấn đề của mình, nhưng mà tính tình em thuộc dạng tương đối dịu dàng, muốn em khi đọc lời thoại phải ác độc, em không biết làm. Kỹ thuật diễn của chị Kiều tốt như vậy, loại nhân vật này nhất định có thể không chế, chị có thể dành chút thời gian biểu diễn cho em xem được không? Em cũng muốn học cách diễn người xấu.”

Kiều Ánh Tinh cứng họng, thế nào mà cô có cảm giác lời của Cố Tương nghe qua chính là mắng chửi người đây?

Ngược lại Triền Dương vừa mới cười ra, nghe vậy âm thầm cười.

Kiều Ánh Tinh khề cán môi, liếc thấy Lương Quý thay phục trang xong, nói: “Ôn đạo diễn, tiếp theo là cảnh của em phải không? Nhiệm vụ của em trong buổi quay hôm nay thật nặng.”

Xa xa Văn Tĩnh trợn trắng mắt, lời nói này, Kiều Ánh Tinh là vai chính, phần diễn của cô ta không nặng thì ai nặng đây.

Ôn Lâm Dự hơi do dự, Cố Tương biểu diễn rất lưu loát, phần diễn của cô cũng không nhiều lắm, hôm nay nhất định có thể quay xong. D.d.l.q.d.u.m.u.m Nhưng câu nói của Kiều Ánh Tinh rõ ràng cho thấy muốn chèn ép Cố Tương, Cố Tương là người Đường Duệ an bài vào, Kiều Ánh Tinh lại là nữ chính, hai bên đều không thể đắc tội. Ông nhìn Cố Tương một chút, hạ quyết tâm nói: “Được, vậy đến cảnh quay tiếp của em đi. Cố Tương, trước tiên em đi nghỉ ngơi một lát.” Dù gì Cố Tương vừa mới nói tính tình cô dịu dàng, bị chút uất ức chắc cũng không nghiêm trọng.

Trong lòng Cố Tương rõ ràng, người mới ở phim trường Trung Đô không có địa vị, có lúc vì chờ một cảnh quay, buổi sáng đi, đợi đến nửa đêm vai chính quay xong mới đến lượt cô. Kiều Ánh Tinh muốn chèn ép cô, cố ý ngáng chân, lúc này không để cho cô tiếp tục quay, hôm nay sợ là đợi cũng không được, cũng không thể đi nếu không sẽ bị nói người mới không hiểu chuyện, mất thời gian cả ngày ở phim trường, toi công hơn nửa ngày hoá trang vớ vẩn.

“Được.” Nhưng cô cũng không nói gì, thậm chí không thể tháo trang sức, chỉ tháo mấy cây trâm nặng nhất trên đầu xuống, ngồi xa xa bên kia quan sát.

Cảnh diễn của Tường Lily và Ngụy Khôn cũng đến, trong phim lịch sử, tiền triều và hậu cung đều có phần diễn, vừa giải quyết việc này, việc kia lại ập tới không ngừng nghỉ. Thật ra một hai tập đầu của "Tề hậu truyện" căn bản không phát triển nhiều kịch tính, chủ yếu là giới thiệu quan hệ giữa các nhân vật. Lúc Chu Thanh Hoan mới vào cung không có địa vị không tâm cơ, còn ngây thơ, bị chèn ép khắp nơi nhưng vẫn giữ được tâm lòng lạc quan sáng sủa.

Kiều Ánh Tinh diễn loại vai chính này đúng ra phải thuận buồm xuôi gió, không hiểu vì sao hôm nay liên tiếp phạm sai lầm, nếu không phải ánh mắt không đúng thì cũng là đọc sai lời thoại, không chỉ có Ôn Lâm Dự bắt nạt, Lương Quý cũng ngạc nhiên nhìn cô ta.

Dĩ nhiên Cố Tương hả hê, cô ngồi xa xa bên trong mái che nắng, cầm kịch bản gốc vừa đọc vừa chú ý Kiều Ánh Tinh bên kia, xuất hiện thêm một người ngồi kế bên vẫn không hay biết.

Một chai nước đưa tới.

Cố Tương hơi sừng sốt, lúc này mới phát hiện ra không biết từ lúc nào Triển Dương đã ngồi cạnh mình. Anh đã thay xong y phục, trong hai tập này anh cũng chỉ có mỗi cảnh diễn vừa này là kết thúc nhiệm vụ, có thể về nhà.

“Cám ơn.” Cô nói.

“Cô là quay phim lần đầu tiên?” Triển Dương hỏi cô.

Cố Tương không đoán được lqđ.d.i.e.n.d.a.n cuối cùng Triển Dương có ý gì, cẩn thận trả lời: “Có diễn qua một lần nhân vật quần chúng.”

Triển Dương cười, anh cười lên cả người vô cùng ôn hoà, khí chất sáng lạn, hàm răng rất trắng, mắt cũng rất sáng, chụp đại một tấm cũng có thể dùng làm hình nền. Anh nói: “Diễn rất tốt.”

“Cám ơn.”

“Cô vừa nói, tính cô rất dịu dàng?” Triển Dương hỏi.

Cố Tương: “.....”

Triển Dương nhún mày: “Lần trước lúc ở trong phòng nghỉ ngơi không thể nhận ra cô là người dịu dàng.”

“Ghê thật!” Một âm thanh thanh thúy chen vào: “Klaus, không nhìn ra ông là M nha.”

*M: ý anh Đường Duệ nói anh Triển Dương là người khổ tâm – thích nhận đau đớn từ người tình.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Diễn với đối thủ

Edit: Um-um

“Klaus, không nhìn ra ông là M nha.”

Cố Tương: “.....” Tại sao người này luôn tỏ vẻ quen biết với cô, bọn họ mới gặp nhau lần đầu tiên, đùa kiểu này được sao?

Hiển nhiên Đường Duệ không nghe được nội tâm Cố Tương châm chọc, tiếp tục đặt câu hỏi: “Cô Cố, cô và Klaus quen nhau thế nào?”

Cố Tương: “Phim trường.” Nói xong câu này, cô liếc Triển Dương một cái, cũng may Triển Dương không phản bác. Ánh mắt Đường Duệ lướt qua hai người bọn họ, cười mang theo ẩn ý.

Bên này bọn họ không khí vui vẻ hoà thuận, rơi vào mắt người khác không phải như vậy. Cố Tương là một người mới, nhanh như vậy có thể đi chung đường với Triển Dương, trong lòng diễn viên chung đợt không có cảm giác, tự lại một chỗ bàn tán. Có biết một chút ẩn tình nói: “Nghe nói là Đường Duệ đề cử với Ôn đạo diễn, tôi nói, chẳng qua là ôm đùi Đường chế tác thôi.”

“Cái này thì có gì không thể, dung mạo cô ta xinh đẹp, không phải người ta đều thích xinh đẹp sao?”

Tường Lily mới xong cảnh, nghe vậy cười lạnh: “Chuyện đó không ai thấy, nhưng kỹ thuật diễn vừa rồi ai cũng thấy qua, so với vài diễn viên cũ còn tốt hơn, cho nên mới nói làm diễn viên, phải xem ông trời có chiếu cố không mới đúng.” Tính tình Tường Lily tương đối thẳng, ấn tượng với Cố Tương không xấu, tự nhiên muốn bênh vực cô vài câu. Mấy diễn viên kia nghe, buồn bực giải tán.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mà Cố Tương cũng như ý nguyện của Kiều Ánh Tinh, hôm nay không có cảnh quay. Sau cũng không biết Kiều Ánh Tinh nói gì với Ôn Lâm Dự, sửa đổi kịch bản, cảnh quay của Cố Tương đẩy đến buổi tối. Diễn ban đêm vốn là rất vất vả, nhất là đổi cảnh diễn thành ban đêm cũng không biết khi nào mới đến lượt.

Vì vậy Văn Tinh hết sức không cam lòng, trên đường trở về vẫn thầm thì: “Sao bỗng nhiên đổi thành cảnh đêm? Vai diễn bên này nặng như vậy, Ôn đạo diễn lại muốn mọi người đều đến phim trường, chờ một ngày tinh thần cũng không tốt, không phải muốn chết người ta chứ?”

Người mới diễn cảnh đêm, trừ phi là đuổi theo tiến độ, nếu không cũng không cần thiết. Sắp xếp Cố Tương quay phim như vậy đúng là không có đạo lý.

“Không sao đâu.”

“Nhưng em chưa từng diễn qua cảnh đêm, dienddanleequyddon quay đêm yêu cầu trạng thái rất cao.” Văn Tinh vẫn rất lo lắng.

“Yên tâm đi.” Cố Tương an ủi cô nàng. Trước có một khoảng thời gian cô điên cuồng nhận phim, quay phim điện ảnh cường độ còn lớn hơn so với phim truyền hình, hơn nữa cô còn là diễn chính. Đó mới là căn bản không dừng được, tham gia họp báo, chạy thông báo, nhận quảng cáo sự kiện, đã từng có thời gian nửa năm mỗi ngày cô chỉ ngủ từ hai đến ba giờ, diễn đêm bây giờ so với cường độ công việc cao lúc đó cũng chỉ là gấp sự phụ.

Một đêm trôi qua, hôm sau cuối cùng Văn Tinh cũng giúp Cố Tương tranh thủ trước Ôn Lâm Dự một chút, tốn cả ngày ở phim trường thật sự không có ý nghĩa gì, mãi cho đến chạng vạng, hai người Cố Tương và Văn Tinh mới chạy đến phim trường.

Kỳ quái là, thế nhưng Triển Dương cũng ở đây, một hai tập đầu không có phần diễn của anh, nhưng anh vẫn đến. Đường Duệ chưa đến, trợ lý Kevin của Triển Dương thấy hai người Cố Tương đến, hừ một tiếng, nói: “Hai người cũng trễ quá đó.”

Cố Tương gật đầu với hần một cái, không do dự không nhìn tới hần. Kevin giận đến giờ chân, Triển Dương đang ngồi đọc kịch bản trong rạp, Cố Tương đi tới, suy nghĩ một chút, hỏi: “Hôm nay hình như không có cảnh của anh?”

“Ừ.” Triển Dương gật đầu: “Tối xem một chút.”

Kinh nghiệm người ta như vậy, Cố Tương còn nói gì được nữa. Kiều Ánh Tinh vừa mới diễn xong, không biết là do hôm nay Cố Tương không có ở đây, cô ta phát huy giống như cá gặp nước, quá trình quay diễn hết sức thuận lợi, thậm chí thấy Cố Tương liền thân thiết chào hỏi: “Tương Tương mới tới à.”

Cố Tương gật đầu với cô ta một cái. Di3nd4nl3quyd0n Tường Lily và Ngụy Khôn mới quay xong, có lẽ là quay cả một ngày, có vẻ hết sức mệt mỏi, buổi tối cũng không có cảnh của họ, chào hỏi với Cố Tương rồi mới thu dọn.

Phần quay tối nay chỉ có một cảnh, chủ yếu là Cố Tương và đối thủ Lương Quý diễn cảnh Minh Quận vương biết ái thiếp của mình bị Thảm Diệu hại chết, một xác hai mạng sau đó tìm Thảm Diệu tính sổ. Kiều Ánh Tinh trừng mắt nhìn Cố Tương: “Cảnh diễn tối nay rất nặng, lời thoại cũng nhiều, Tương Tương nên xem kỹ kịch bản, tránh cho quên thoại.”

“Cám ơn chị Kiều.” Cố Tương khẽ mỉm cười với cô ta, lúc này Kiều Ánh Tinh mới đi ra ngoài.

Lương Quý đã hoá trang xong, đang đọc kịch bản, Kiều Ánh Tinh đến nhìn hần nói: “Diễn một ngày, cảm giác thế nào?”

Lạnh lùng trên mặt Lương Quý hoà tan một chút, nhìn Kiều Ánh Tinh cười cười: “Tạm được.” Họ là người đóng nam nữ chính, quan hệ bình thường tốt hơn so với các diễn viên khác cũng không thể chỉ trích.

“Vậy thì tốt.” Kiều Ánh Tinh ngồi xuống kế bên Lương Quý, thờ dài.

“Em sao vậy?” Lương Quý quay sang hỏi. Mặc dù biểu hiện giống như bạn bè bình thường nhưng giọng nói rất quan tâm.

“Cố Tương...” Kiều Ánh Tinh muốn nói lại thôi.

“Cố Tương thế nào?” Lương Quý cau mày.

“Anh có đề ý không, Cố Tương giống như có ý kiến với em.”

“Có không?” Lương Quý nói: “Anh cũng không chú ý đến cô ta.”

Nghe vậy Kiều Ánh Tinh hơi nhếch khoé môi, vênh lên, sau đó cúi đầu: “Không biết vì sao, đối với em luôn xa cách khó gần, nói chuyện cũng không dễ chịu, khác với khi nói chuyện với Lily. Em còn nghe người ta nói, mới đầu cô ta còn muốn vai nữ chính...”

“Cô ta điên à?” Lương Quý không thể tưởng tượng được: “Một người mới còn muốn vai nữ chính?”

“Anh nhỏ tiếng một chút. Em cũng chỉ nghe nói. Không biết có phải vì chuyện này mà ghét em không. Nhưng cô ấy cũng rất tốt, rất đẹp, kỹ thuật diễn cũng không tệ, có thể thấy em kém hơn cô ấy. Ban đầu bộ phim này nếu không phải vì anh diễn vai nam chính, em cũng sẽ không nhận. . . anh cũng biết tham gia cái này, cản đường người khác cũng không hay. . .” Giọng nói Kiều Ánh Tinh càng lúc càng nhỏ, tựa như đang cố nén uất ức.

“Có phải em suy nghĩ nhiều quá không?”

“Hay là anh không tin em?” Kiều Ánh Tinh trừng to mắt nhìn hân: “Em chưa bao giờ nói vậy với ai, em cần gì hăm dọa một người mới như cô ấy?”

“Anh không phải có ý này.” Lương Quý vội nói. Kiều Ánh Tinh ở làng giải trí chưa bao giờ có thù với ai, tính tình cô ấy dịu dàng lại biết làm người, nơi nào cũng hoan nghênh. Hơn nữa Cố Tương là một người mới. dienddanleeqyddon Kiều Ánh Tinh lại là diễn viên kỳ cựu, việc gì phải có ý chinh cô ta. Lương Quý suy nghĩ: “Một người mới sao lại không có dáng vẻ của người mới? Như vậy đi, tối nay anh diễn với cô ta, anh sẽ dạy cô ta thế nào là diễn xuất. Làng giải trí có nhiều bình hoa như vậy, không phải cứ có bộ dạng xinh xắn là được khen có kỹ thuật diễn được.”

“Vậy có phải hoi. . .” Kiều Ánh Tinh hoi do dự.

“Em không cần bận tâm, không dạy dỗ cô ta một chút sau này coi chừng tâm tư còn lớn hơn.”

Kiều Ánh Tinh chần chừ một chút, mới gật đầu.

Chờ Ôn Lâm Dự bắt đầu kêu Cố Tương chuẩn bị, Cố Tương mới vừa vận hoá trang xong. Nhắc đến cũng lạ, cảnh đầu cô và Lương Quý đóng chung, thậm chí hai người cũng không đợt thoại. Lương Quý nghĩ thế nào Cố Tương không biết, Cố Tương làm vậy cũng bởi vì cô thậm chí không biết lấy thái độ nào để đối mặt với Lương Quý.

Đại khái có thể đề nén tức giận và oán hận trong lòng, ngoài mặt bình tĩnh đối mặt với người đã từng là chồng mình đã hao hết sức lực của cô.

Toàn bộ máy quay đã vào vị trí.

Khuê phòng nữ tử tinh xảo hoa lệ, ngồi lưu ly, rèm che cuốn lên, trên bàn bày lung tung mấy quyển thi từ chất đống, vài giọt mực to chưa khô còn mờ mờ in dấu.

Mưa nhân tạo, từng giọt từng giọt rơi ngoài cửa sổ, từng hạt mưa nằm trên lá chuối lộp độp rớt xuống bùn đất, bầu trời âm u, gió thổi mạnh, hầu gái cẩn thận khép cửa sổ lại.

Vận thấp ngọn đèn, cô gái chống cằm nhàm chán nhìn thế cuộc cờ trên bàn, mỹ nhân như vẽ, vẻ mặt không vui. Vẻ uất ức nặng trĩu giữa chân mày không ảnh hưởng gì đến vẻ đẹp bức người của nàng.

Cửa bị đẩy ra.

Hầu gái vội khom người hành lễ, nam tử gật đầu, hầu gái khom người rời đi.

Mỹ nhân nghe âm thanh, đứng dậy, trên mặt toả ra nụ cười vui mừng: “Vương gia. . .” Nàng rất vui, thậm chí ngay cả bàn cờ đang rối loạn cũng bị gạt đi. Nàng ảo não một chút, sau đó cười kéo tay áo to lớn của nam tử: “Lâu rồi vương gia không đánh cờ với cận thân rồi, ván cờ này cận thân nghĩ mãi không xong, Vương gia có thể chỉ dẫn được không?”

Nàng nói dịu dàng, vẻ mặt cũng dịu dàng, d.d.l.q.d.u.m.u.m đáng tiếc mặt nam tử đối diện vẫn lạnh lùng nhìn nàng, giọng nói mưng phần băng hàn: “Thẩm Diệu, Bôn Vương không phải đến tìm người đánh cờ.”

“Vương gia?” Thẩm Diệu khốn hoặc đứng im, tựa như đang khổ sở suy nghĩ, sau đó khoé môi giương lên: “Vậy Vương gia tìm cận thân làm gì?”

“Cất. . .” Ôn Lâm Dự hô lên.

Cố Tương đứng cách Lương Quý ra một chút, Ôn Lâm Dự đi tới, vẻ mặt hơi bất mãn: “Cố Tương, hôm qua cô không phải diễn tốt sao, hôm nay trạng thái sao lại thành như vậy, Thẩm Diệu thích Minh Quận vương, cô phải diễn lưu luyến si mê với hân, cô mới rồi là diễn về mặt gì? Kê thù?”

“Có phải hồi hộp quá hay không?” Kiều Ánh Tinh hỏi ân cần: “Lần đầu tiên diễn với Lương Quý có thể bị đè ép, dù sao cũng là người mới mà.”

Cố Tương nhìn Lương Quý, ánh mắt thâm trầm.

Mới vừa rồi Lương Quý cố ý áp chế diễn xuất của cô, hợp tác tốt là có thể dẫn dắt đối phương vào cùng một bầu không khí, hơn nữa còn thông thạo phối hợp. Vừa rồi Lương Quý ra vẻ cảm giác bị áp bức, nếu quả là một người mới, tuyệt đối sẽ bị diễn xuất của Lương Quý làm sai lệch, quan trọng hơn là không thể phối hợp diễn xuất.

Dĩ nhiên cô không phải vì nguyên nhân này mà diễn xuất thất thường, chỉ là lúc cô đối mặt với Lương Quý vẫn không thể lập tức điều chỉnh xong tình cảm. Giống như lời Ôn Lâm Dự, Lương Quý là kẻ thù chứ không phải người yêu, dù là kỹ thuật diễn cũng không thể che giấu sự thật.

“Nghỉ ngơi một lát rồi diễn lại.” Ôn Lâm Dự hơi thất vọng.

Lương Quý liếc Cổ Tương, xoay người đi với Kiều Ánh Tinh.

Cổ Tương ngồi xuống, Triển Dương d.d.l.q.d.u.m.u.m đưa cô một bình nước, nói: “Đừng hồi hộp.”

“Cám ơn.” Cổ Tương nhận lấy nước.

“Lương Quý có ý áp chế diễn xuất của cô, cô cũng không nên để ảnh hưởng.” Mắt Triển Dương rất đen, lúc nhìn người đặc biệt chăm chú, giống như có thể nhìn thấu đáy lòng người khác. Giọng anh trầm thấp dễ nghe, khuyên bảo nhẹ nhàng: “Có lúc không nhất định phải diễn, nếu như không diễn được thì bộc lộ bản thân mình. Có khi mình đã từng trải qua giai đoạn tình trạng và tâm tình giống như vậy, bắt đầu diễn vậy sẽ thoải mái hơn.” Anh vỗ vỗ vai Cổ Tương: “Có thể trở về nhớ lại.”

Cổ Tương sững sờ, lời nói của Triển Dương như từ một góc độ khác giải quyết vấn đề này. Cô không phải ban đầu đã có tâm trạng y hệt oán phụ, cũng có thời điểm ái mộ người không ít. Tạm thời quên đi vai diễn, thay vào khoảng thời gian ngọt ngào, lưu luyến si mê một người, vậy là không cần hao tổn tâm trí để “diễn” rồi đúng không?

Chỉ cần nhớ lại là được.

“Cần tôi giúp cô dợt thoại một chút không?” Triển Dương hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Diễn lần át

Edit: Um-um

“Bắt đầu bắt đầu!” Ôn Lâm Dự mới thông báo bắt đầu lần nữa, Cổ Tương đã hoàn toàn chuẩn bị xong.

Cảnh trí cũ, phân cảnh cũ.

Minh Quận vương bước vội đến.

Cô gái đang gục trên bàn vui mừng đứng dậy, trong mắt toát lên tình yêu không thể che giấu. Tình yêu đó phát ra từ sâu thẳm trong tim, giống như thê tử thật sự đang đợi tượng phu về muộn, thâm tình đến nỗi nam nhân đối diện không khỏi hơi sùng sốt.

“Lâu rồi vương gia không đánh cờ với cận thân, ván cờ này cận thân nghĩ mãi không ra, Vương gian có thể chỉ dẫn được không?”

“Thẩm Diệu, Bôn Vương không phải đến tìm người đánh cờ.”

“Vương gia? Vậy Vương gia tìm cận thân làm gì?”

Cô gái kiều diễm như hoa, nghiêng đầu hỏi với vẻ nghi hoặc, cho dù là bối rối nhưng trong mắt lại hết sức vui mừng và sùng bái.

Minh Quận vương ngậy người, chỉ trong chớp mắt ngấn ngùi, hần phát tay áo lạnh nhạt nói: “Thu Chi đã sinh non!”

Nét vui vẻ trên mặt Thẩm Diệu giảm bớt, ánh mắt lạnh lùng: “Vương gia tìm cận thân để hưng sư vấn tội ư?”

“Người dám nói không phải do người động tay động chân?”

“Không sai, là ta.”

Trong nguyên tác, Thẩm Diệu được miêu tả là một nữ phụ độc ác không có đầu óc, vì vậy mỗi khi có cảnh tranh cãi đều không che giấu những hành vi độc ác của mình, đây cũng xem như đại diện cho câu nói ngực to hơn đầu. Nàng phách lối, nàng cuồng vọng, bất cứ nữ nhân nào ở cạnh Minh Quận vương nàng đều không xem vào mắt. ddlequydon.um-um Minh Quận vương lại là một người lạnh lùng, hai người gặp nhau, người thua thiệt vĩnh viễn là Thẩm Diệu.

“Ta là chánh thê của Vương gia, vương phi danh chính ngôn thuận, xử lý một người thiếp thì có là gì?” Thẩm Diệu cười lạnh: “Huống chi trưởng tử chưa ra đời, thứ tử thứ nữ đã có, nếu chuyện này truyền đi, Vương gia cho là danh tiếng sẽ như thế nào? Còn nữa, uống canh tránh thai còn có hài tử, chẳng lẽ Vương gia thật cho là Chi Lan Uyển là người không có tâm cơ? Chuyện của tiện nhân trên đời này, Vương gia chả lẽ còn chưa từng nghe nói?”

Từng câu từng chữ không hề có thái độ nhận sai chút nào, chuyện hạ được hại thiếp thất để non nói ra không sót chút nào. Vốn định bày ra vẻ “nghiêm trang nói càn”, kết quả ngoài dự kiến lại là: “Nàng nói rất có lý, ta không thể phản bác được.” Người trong phim trường, bao gồm cả đạo diễn đều ngán

ra.

Tại sao lại như vậy?

Bởi vì diễn viên thay đổi.

Nếu đây là một diễn viên khác, muốn tạo ra đặc điểm một nhân vật bỗng nhiên có tính gây sự, quả thật có thể tạo được Thẩm Diệu như vậy. Nhưng người diễn vai này là Cố Tương, cô không muốn tạo nên một người toàn thân bị bôi đen, từng lời cô nói, ánh mắt chất vấn, giọng nói bị ai, thế nhưng làm cho người ta có cảm giác hơi cảm động.

Cố Tương biết, mấy năm nữa, ở thể loại phim cung đấu trạch đấu, “Tiểu bạch liên”, “Lục trà biểu”... nhân vật vai phụ phản diện sẽ xuất hiện liên tục. Mà bây giờ bộ “Tề hậu truyện”, nữ chính không phải là tiểu bạch liên sao? Nhưng bây giờ cô là nữ chính.

* Lục trà biểu: chỉ người phụ nữ giả vờ trong sáng, chuyên đi quyến rũ đàn ông của người khác.

Khuynh hướng lưu hành trong tương lai, loại nữ phụ thẳng thắn dứt gân não như Thẩm Diệu phải được thay đổi hình tượng, ngược lại khán giả sẽ hào cảm hơn. Sau đó chỉ cần tăng thêm cho nhân vật một ít điểm sáng, độ thiện cảm sẽ tăng lên ào ào.

Nhân vật Thẩm Diệu này có thể chiếm được hảo cảm của khán giả phải nhờ vào sự đồng tình của phụ nữ. Là một nữ nhân mà nói, nàng sống rất thất bại. Là do hoàng đế ban hôn, cũng không phải nàng bị ép gả. Yêu trượng phu, lại phải tranh đoạt với một đồng nữ nhân, cuối cùng lại vì tình yêu đích thực của phu quân mà rơi vào kết cục thê thảm.

Cố Tương và nhân vật Thẩm Diệu đều có chung một hoàn cảnh.

Giống như Triển Dương từng nói, nếu thật sự không thể diễn, chỉ cần nhớ lại tình huống tương tự là được.

Nếu muốn nhớ lời lúc ngọt ngào với Lương Quý còn có chút khó khăn, nhưng bây giờ nhớ lại lúc phát hiện trong lòng chồng mình có người phụ nữ khác, Cố Tương có thể biểu hiện người vợ giận dữ và chất vấn hoàn toàn thuần thực.

Đây đâu phải diễn? Đây chính là tình huống trước đây.

Chỉ mấy câu nói đơn giản trong kịch bản nhưng dienddanleequyddon Cố Tương diễn khiến cho tâm trạng người xem sục sôi.

“Độc phụ, không thể nói lý!”

“Còn lâu Vương gia mới giải thích hợp lý được. Ta là thê tử của Vương gia, trong phủ từ trên xuống dưới đều biết ta không hề vui vẻ! Tiệp nhân Chi Lan Uyển, dù sao chỉ là một thiếp thất cũng dám ý thể hiếp người. Đừng nói hại nàng sinh non, cho dù đánh nàng chết trước mặt mọi người cũng không ai dám nói một câu không phải! Dù bẩm báo phụ thân hay bẩm báo trước mặt bệ hạ, ta cũng không sai.”

“Người đang uy hiếp ta?” Minh Quận vương nắm chặt quả đấm

Thẩm Diệu cười lạnh: “Ta uy hiếp Vương gia khi nào? Chúng ta là phu thê mà.”

“Cắt.” Ôn Lâm Dự la lên.

Cố Tương lau lau mồ hôi trên trán, khi ngẩng đầu lên lần nữa thì ánh mắt đã rất bình tĩnh.

Triển Dương ở bên cạnh vỗ tay “bốp bốp”, cười cười: “Diễn không tệ.”

“Đúng là không tệ.” Ôn Lâm Dự cũng gật đầu, vừa rồi quay cận cảnh, Cố Tương diễn làm cho người ta cực kỳ kinh ngạc, chỉ cần Cố Tương diễn là có thể dẫn diễn viên nhập vai. Nhưng ông vẫn có chút không hài lòng lại không thể chỉ ra sai ở đâu, sau khi cắt mới nhìn lại vào ống kính, lại phát hiện, hình ảnh làm cho người ta cảm thấy hết sức không tự nhiên đó, người sai không phải Cố Tương.

Hình ảnh trên màn hình rất rõ, Cố Tương diễn rất tự nhiên, hoàn toàn không có dấu vết là đang “diễn”, ngược lại, dưới kỹ thuật diễn tuyệt vời của Cố Tương khiến Lương Quý bị lép vế, ép tới mức không có khả năng đánh trả, nhìn thật kỹ có thể thấy đã phạm vào nhiều sai lầm cơ bản. Về mặt rất cứng nhắc, thậm chí có mấy giây đứng ngẩn người.

Hồng hét!

Ôn Lâm Dự muốn nói Lương Quý mấy câu, lại thấy không thể tưởng tượng được. Lương Quý là một diễn viên có kinh nghiệm phong phú lại bị một người mới diễn lần ất? Sao lại có thể? Nhưng hình ảnh rành rành ra đó, chả lẽ gặp quý?

Lương Quý đứng yên, lòng bàn tay hơi run run.

Thời điểm diễn với Cố Tương lúc này, bỗng nhiên Cố Tương lộ ra tình cảm, ánh mắt và giọng nói như biến thành người khác. Không thể xác định là đang diễn hay không, giống như đang ép hỏi thật sự. Thậm chí Lương Quý có một ảo giác giống như mình đã làm ra chuyện gì có lỗi với vợ, Cố Tương là người vợ đến bất gian. Dưới cảm xúc mãnh liệt này, căn bản Lương Quý không thể diễn giống như trong kịch bản, hần á khẩu không thể trả lời.

Vì vậy không thể bắt kịp cảm xúc của Cố Tương, diễn xuất cũng không thể nói đến.

Hắn có thể cảm thấy rõ ràng mình bị diễn xuất của Cố Tương mạnh mẽ áp xuống, đương nhiên nhân viên quay phim cũng có thể thấy...um.um Một cảm giác xấu hổ dần dần dâng lên từ trong lòng, Lương Quý không thể ngăn được mình liếc qua Cố Tương.

Hình như Cố Tương thấy ánh mắt của hắn, khẽ mỉm cười gật đầu: “Vừa rồi chỉ là diễn xuất, cảm ơn lần đầu tiên Lương tiên bối chỉ giáo.”

Lần đầu tiên. ... Là Lương Quý chen ép diễn xuất của cô.

Diễn viên cũ chen ép diễn xuất của người mới, chỉ có thể nói do người mới không có kinh nghiệm.

Lần thứ hai, cô chen ép diễn xuất của Lương Quý.

Người mới lấn át vai diễn của diễn viên cũ, đó là gì?

Da mặt của Lương Quý trong nháy mắt nóng lên, đây là Cố Tương đang phản kích!

Chính xác là Cố Tương đang phản kích.

Nếu người này muốn dạy cô phải diễn thế nào, cô sẽ dạy người này làm người thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Bộc phát

Edit: Um-um

Sau buổi quay đó, Cố Tương như cá gặp nước.

Cô vốn là có kỹ thuật diễn, lại cố ý muốn lấn át vai diễn của Lương Quý, khiến diễn xuất của Lương Quý bị sút đầu mẻ trán, ép đến tay chân luống cuống.

Mới đầu mọi người cho là trùng hợp, sau khi Lương Quý sai nhiều lần, mọi người mới phát hiện ra, lúc Lương Quý đối mặt với Cố Tương, căn bản không hề chiếm ưu thế. Giống như hắn chỉ là một vai phụ đề tôn lên nhân vật của Cố Tương.

Sau khi ý thức được vấn đề này, Lương Quý nỗ lực điều chỉnh, nhưng hết NG lần này đến lần khác, hiệu quả không được như ý. Cuối cùng miễn cưỡng cho qua, nhưng chỉ là miễn cưỡng, trong bộ phim này, Cố Tương phát huy tương đối tốt, ngược lại Lương Quý trở thành nhân vật nền.

Văn Tĩnh trung ra vẻ mặt tự hào, đung đung Kevin: “Xem Tương Tương nhà tôi đi, diễn siêu hay đúng không?”

Kevin hừ một tiếng, quay đầu không để ý cô ấy. Ngược lại Kiều Ánh Tĩnh nhìn thấy, tức giận tái mặt.

Đội hết tuồng vui, Ôn Lâm Dự hết sức hài lòng với Cố Tương, vỗ vỗ vai Cố Tương: “Tiểu Cố à, tôi thấy cô rất có tương lai.”

Cố Tương cười cảm ơn khách lệ _um_um của đạo diễn, thấy Triển Dương và Kevin chuẩn bị kết thúc công việc đi về, đi tới nói với Triển Dương: “Hôm nay cảm ơn anh.”

Câu nói của Triển Dương giúp cô có rất nhiều linh cảm. Thân là diễn viên, nhân phẩm người này thật sự rất khá, ít nhất nếu là diễn viên khác cũng không nhất định sẽ chăm sóc người mới như vậy.

“Không cần.” Triển Dương cười cười, bỗng nhiên nói nhỏ: “Lấn át diễn xuất của hắn chỉ là chuyện nhỏ.”

Cố Tương: “.....”

Sau khi Triển Dương rời đi, Văn Tĩnh bu lại, nói: “Xem ra Triển đại thần không hề kiêu ngạo chút nào, đúng rồi, Tương Tương, diễn xuất mới vừa rồi của em đúng là giỏi, rất giỏi! Chị nghe nhân viên làm việc bên kia cũng khen em không giống người mới chút nào, giống như diễn viên kỳ cựu đã diễn qua mấy bộ phim rồi đấy.”

Cố Tương im lặng liếc mắt, sao cô chỉ có thể diễn qua mấy bộ phim, cô đây là diễn mười năm rồi có biết không!

“Hai ngày tới không quay phim, phát sóng cuối tuần, chị đoán hiệu quả sẽ rất cao.” Văn Tĩnh nói.

Cố Tương cười cười, dĩ nhiên hiệu quả của bộ phim này rất tốt. Nguyên tác cũng nóng hổi, có người hâm mộ sách làm trụ cột, còn tung ra vài tin tức thần bí, thời gian phát sóng cũng không hề báo trước, mấy ngày nay mới thông báo tin Triển Dương làm khách mời ra ngoài, không biết hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt.

Về việc có thể dựa vào nhân vật này để nổi danh không? Chờ xem sao.

.....

Tin "Tê hậu truyện" sẽ phát sóng vào biểu chiều thứ tư thứ năm, độc quyền tại Vệ thị, một tuần hai tập được tung ra.

Đoàn làm phim cũng chi số tiền lớn để tuyên truyền, trước có fan mê sách và phim làm tăng độ nóng, sau có Kiều Ánh Tinh và Lương Quý là nam nữ diễn viên trẻ nổi tiếng đóng vai nam nữ chính, trước khi phát sóng lại xuất hiện Triển Dương đóng vai phụ của phụ, trong thoáng chốc, tiếng tăm dâng cao, sốt trước khi chiếu.

Đỗ Vũ là một học sinh lớp 11, lúc buổi tối trong lớp tự học lên dùng di động lướt Weibo, nói với Tiểu Mẫn ngồi cùng bàn: "Còn hai giờ nữa là bắt đầu chiếu rồi, nếu bây giờ mình nói đi đâu chạy về nhà bạn thấy được không?"

"Dĩ nhiên không được." Tiểu Mẫn liếc cô: "Chủ nhiệm lớp vẫn ở bên ngoài nhìn chăm chăm."

"A, thật là hồi hộp. lúc "Tê hậu truyện" còn đang ra sách mình đã mê rồi, bây giờ quay thành phim truyền hình, nếu không hay mình sẽ dẫn đầu xé cả nhà biên kịch!" Đỗ Vũ là một fan sách truyện từ đầu đến chân, fan sách truyện đối với việc phim truyền hình sửa đổi nguyên tác vĩnh viễn luôn có một chút bất bẽ.

Chỉ là Tiểu Mẫn thuộc phe phim truyền hình, cô ấy vừa làm bài thi vừa nói: "Mình mặc kệ, mình là người thích cái đẹp. Nam thần nữ thần Kiều Ánh Tinh và Lương Quý hợp tác không cần quá hoàn hảo, dĩ nhiên quan trọng nhất... Triển Cự Cự!" Nói tới đây cô ấy kích động, tay ôm lấy vẻ mặt si mê của mình: "Không biết anh diễn nhân vật khách mời gì đây? Dù là diễn vai đồ phản mình cũng yêu."

"Đi đi đi, nhanh làm bài thi, thi xong về xem Triển Cự Cự."

Khó khăn đợi đến khi giờ tự học kết thúc, hai người không nói tiếng nào rời khỏi phòng học, không chỉ có hai người ở cửa, trong phòng học, trên hàng hiên, hôm nay các nữ sinh đều có vẻ cực kỳ hăng hái, bước chân về nhà cũng nhanh hơn so với bình thường rất nhiều.

"Nhanh lên! Còn mười phút là bắt đầu phát sóng rồi!"

"Mẹ kiếp! Sao xe buýt vẫn chưa đến?"

"Ngồi xe buýt làm gì, để mình đạp xe chở bạn một đoạn."

"Được được, Vệ thị lần nào cũng phải quảng cáo mười phút nữa, đừng gấp."

Chiều nay, tình bạn của các nữ sinh lần nữa lại tăng cao, chuyện này nói sau.

Đỗ Vũ vội vội vàng vàng ddlequydon.um-um về đến nhà, mẹ Đỗ đang xem TV.

Trên TV vừa mới phát xong bài hát đầu phim, một toà cung điện huy hoàng trang nghiêm xuất hiện trên màn ảnh.

Một tay nắm cổ áo thờ phào nhẹ nhõm, Đỗ Vũ đôi giày, chạy đến ngồi xuống ghế salon trong phòng khách.

"Chạy thực mạng, cuối cùng cũng kịp."

Mẹ Đỗ cũng hiểu ý, nói: "Phim truyền hình chuyển thể của tụi con vừa mới bắt đầu."

Ở nguyên tác câu chuyện được miêu tả theo thứ tự thời gian, vào cung, sóng gió, giới thiệu chung bối cảnh và quan hệ, sau đó đến chi tiết nhỏ của các nhân vật.

Dù gì cũng là thiếu nữ ở thời kỳ trưởng thành, sau khi cảm thấy hài lòng với phim truyền hình chuyển thể sẽ bắt đầu tìm kiếm diễn viên mình yêu thích. Bộ phim này cũng đưa ra chiêu trò như vậy, Triển Dương chính là mối câu trong lòng của mọi thiếu nữ.

"Ồ ồ ồ a a, Triển Cự Cự đi ra!" Đỗ Vũ lập tức kêu lên.

Trong màn hình TV, thị vệ áo đen cao lớn lạnh lùng, vốn dĩ bộ dáng anh khí xinh đẹp lại thêm khí chất tao nhã bất phàm, cứ vậy mà tạo nên một thị vệ tràn đầy hấp dẫn, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn người thị vệ này.

"Chỉ là... Đây là ai?" Đỗ Vũ nhướn mày, trên màn hình xuất hiện cô gái dung mạo xinh đẹp, lại rất xa lạ.

"Vóc dáng đẹp thật." Mẹ Đỗ khó được khen ngợi một câu: "Tiểu Vũ, đó là ai vậy?"

"Con cũng không biết nữa." Đỗ Vũ sờ sờ đầu: "Diễn vai Minh Quận vương phi sao?" Vì sao cảm giác khí thế gì đó, có chút *.

Đáng sợ hơn là, trong lúc xem Triển Cự Cự diễn, vậy mà có mấy lần cô không tự chủ nhìn cô gái xa lạ này!

Việc này không hề khoa học, con mắt của cô là não tàn chỉ thấy Triển Cự Cự, các nhân vật khác cũng có thể không thấy.

Nhưng mà... Cô gái này giống như có ma lực, diễn xuất bộ dáng diêm dā, khiến người ta không rời mắt, muốn tiếp tục nhìn cô ấy. di3nd4nl3quyd0n Trong cảnh diễn tương tác với Triển Dương, kỹ thuật diễn tinh xảo của Triển Dương diễn đáng về một thị vệ nên có thì cô gái kia cũng diễn sự cuồng vọng mà chủ tử mới có.

Khi xem tập hai, mọi người lại kinh ngạc phát hiện, vì sao khi Minh Quận vương phi bị phu quân áp bức, tất cả mọi người đều tập trung xem động tác thần thái của Vương phi, hơn thế nữa lại còn cảm thấy “Đúng vậy, đúng vậy, chính là như vậy.” “Nói rất có lý, không còn lời để phản bác.” Theo diễn giải của diễn viên, Minh Quận vương phi gần như một người bình thường, liên tưởng đến gần đây nổi lên các loại tiểu tam phách lối và vợ cả bánh bao, cách làm của Thẩm Diệu khiến người ta cảm thấy cực kỳ hả giận, quả thật là xứng đáng được 32 lượt thích.

*32 lượt thích là một từ được sử dụng trong mạng bắt nguồn từ cuộc thảo luận của Dương Khôn về 32 buổi hòa nhạc, Lý Vũ Xuân nói: Tốt! Tôi sẽ cho bạn một lời khen. Và bởi vì một bài đăng, một Weibo, một ID chỉ có thể là một lời khen ngợi, kể từ đó "32 lời khen ngợi" đã được phổ biến rộng rãi bởi cư dân mạng, trở thành một ngôn ngữ trực tuyến phổ biến. (từ Baidu)

Tập 2 kết thúc vào đoạn Minh Quận vương và Thẩm Diệu tranh cãi quyết liệt, mãi cho đến khi bài nhạc cuối phim vang lên, Đỗ Vũ mới hồi phục tinh thần.

A a a a mới này lúc xem truyền hình, các cảnh trong phim đều chú ý Minh Quận vương phi. Lương Quý thì sao? Dù gì cũng là nam thần, vì sao không liếc mắt đến hán cái nào, cảm giác tồn tại bị chó ăn rồi sao?

Nhưng..... người con gái xa lạ xinh đẹp, có kỹ thuật diễn xuất sắc kia là ai? Là người mới sao? Người nào tốt nghiệp trường điện ảnh, có chút *.

Đỗ Vũ mở điện thoại di động lên, Weibo đã bị việc thảo luận "Tề hậu truyện" vừa mới phát sóng làm ngập lụt.

Trong đó có rất nhiều đề tài, có một đề tài nổi bật # Minh Quận vương phi tuyệt vời #

Cái gì? Độ thiện cảm đã tăng đến mức này sao? Nữ chính đâu? Nam chính đâu? Bị chó ăn rồi sao?

Mọi người đều nhao nhao hỏi: “Diễn vai Minh Quận vương phi là ai vậy? Vì sao ngay cả Baidu cũng tra không ra?”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Nổi tiếng

Edit: Um-um

Cố Tương nổi danh.

Trong một đêm, "Tề hậu truyện" đạt được lượt xem cao nhất, trở thành đề tài nóng bỏng mọi người đều quan tâm.

Hình ảnh tinh xảo, đồng phục chăm chút, đoàn phim không cần bỏ tiền tuyên truyền, cộng thêm bỏ ra số tiền lớn mời diễn viên tài năng. Chỉ một hai tập mà tương đương với việc được giới thiệu trong sách giáo khoa, một con ngựa ô phi nước đại, danh tiếng lần át Tường Lily mới vừa quay lại, lần át Hoàng để chuyên nghiệp Ngụy Khôn tiên sinh, lần át hoa đán làng giải trí Kiều Ánh Tinh, lần át lăng tử bất kham Lương Quý, lần át... danh tiếng Triển Dương vẫn rất nổi, không có lần át.

Tóm lại, diễn viên diễn Minh Quận vương phi lấy tư thế tổng giám đốc bá đạo trực tiếp chiếm hết nội dung Weibo. Đáng sợ là bách khoa Baidu tìm không ra được diễn viên này, cho đến khi một cái Weibo tung ra.

Weibo tên Cố Tương, tung ra hai tấm hình, một tấm phục trang, áo gấm Minh Quận vương phi, trang dung tinh xảo, thiên kiều bá mị, nghiêng người tựa vào giường. Một tay chống cằm, ánh mắt cuồng vọng mà phách lối, nhíu miệng cười yếu ớt quả thật nhìn rất khí phách.

Tấm thứ nhất là gương mặt đơn thuần, không có đôi mắt gấn mi giả xinh đẹp, vẫn môi hồng răng trắng như cũ, trong nháy mắt giống như học sinh trung học mười sáu tuổi, tóc đen buộc thành đuôi ngựa, mặc quần áo thể thao rộng rãi nhìn ống kính, cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

Còn tự kèm một câu: Kèm nén nói chuyện, lẳng lặng xem cung đấu [mỉm cười].

Vốn weibo này fan hâm mộ cũng ít, cũng không có người chia sẻ, mãi đến khi phòng truyền thông Hoa Sâm chia sẻ.

Sau đó Tưởng Lily chia sẻ Weibo này, cũng nói: “Đến vào lòng bồn cung.”

Fan hâm mộ Tưởng Lily không ít, mới đầu còn tưởng Tưởng Lily thu hậu cung, sau nhìn lại, mẹ nó không phải đây là Minh Quân vương phi kinh diễm người xem hôm qua đây sao? Vào trang ảnh gốc vừa thấy, liền nổi sùng, sinh hoạt thể nào dịu dàng thanh thuần như vậy, không giống với phim truyền hình. Thật ngạc nhiên, đây không phải là diễn viên tuyến 18 trước đó tranh đoạt với Trần Hi sao?

Diễn viên nhỏ tuyến 18 hiện nay kỹ thuật diễn cũng * như vậy rồi à?

Sau đó Triển Dương cũng chia sẻ weibo này: “Được nương nương, không thành vấn đề nương nương [dog]”

Weibo bùng nổ.

Triển Cự Cự chia sẻ weibo của một diễn viên nhỏ tuyến 18, hơn nữa trong tiêu đề lại mang theo một chút thân mật, trong thân mật lại có chút hồn nhiên, trong hồn nhiên lại mang theo chút trêu đùa. Ddlqd.umum Chuyện gì đã xảy ra? Đây là người anh quen sao?

Không có đạo lý!

Nếu như nói Tưởng Lily đăng chỉ cho weibo của Cố Tương một số người theo dõi, cộng thêm Triển Dương, mỗi phút đồng hồ liền tăng lên một trăm ngàn người.

Weibo của Triển Dương đã có hơn nửa năm, bình thường trừ tuyên truyền điện ảnh đều không đăng weibo, quan hệ hợp tác với diễn viên không ít, chưa từng tương tác với người nào, lần này thế nhưng lại chia sẻ một weibo của diễn viên nhỏ không có danh tiếng gì, đây là chuyện gì?

Mặc kệ thế nào, Triển Dương có ý đăng giúp cho Cố Tương bớt đi không ít tiền thuê thủy quân. Thứ nhất bởi vì kỹ thuật diễn Cố Tương đúng là xuất sắc, thứ hai dung mạo của cô rất đẹp.

Giá trị nhan sắc trong ngành giải trí đúng là tài liệu hỗ trợ tốt nhất, có kỹ thuật diễn lại có nhan sắc, nếu như tính tình tốt, không có giấu giếm bí mật xấu nào, nếu còn không nổi tiếng thì thiên lý không tha.

Chỉ hai ngày ngắn ngủi, fan trên weibo Cố Tương lên đến triệu người.

Khi Văn Tĩnh đưa tư liệu cho Cố Tương, Cố Tương vẫn còn lướt weibo, nói: “Tương Tương, làm sao bây giờ, em sắp nổi tiếng, chúng ta có nên luyện tập việc phát biểu cảm nghĩ lúc cảm nhận thưởng đoạt giải hay không?”

Cố Tương: “.....”

Cô giờ di động lên: “Tiền thanh toán quan hệ xã hội sao?”

Thời đại hiện nay, mỗi người mới muốn nổi tiếng đều cần cơ hội. Nếu như không muốn lãng phí nhiều thời gian, thủy quân là một sự hỗ trợ không hề.

Kiếp trước khi Cố Tương là ảnh hậu, nhìn thấy nhiều người chìm nổi trong làng giải trí, cũng biết thủ đoạn của thủy quân, chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có một ngày chính mình sẽ dùng thủ đoạn như vậy. Cô càng không nghĩ đến, một giọt nước nhỏ xuống lại gây nên phản ứng tốt như vậy.

Cho nên nói, khán giả cũng rất tinh mắt, thủy quân cũng chỉ là lời dẫn làm cho mọi người chú ý, sau đó phải dựa vào tác phẩm nói chuyện. di3nd4nl3quyđ0n Cũng may tác phẩm của cô không tệ, người xem cũng không mù quáng. Điều cô không nghĩ tới nhất là, Triển Dương vậy mà lại chia sẻ weibo kia.

Weibo Triển Dương có số lượng lớn, nếu như đổi thành số lượng marketing, chia sẻ weibo này phải tốn ước chừng một triệu. Cứ cố tình đăng như vậy, Cố Tương vừa nghĩ đến thiếu Triển Dương mấy triệu nhân tình, cả người không thoải mái.

“Triển đại nhân thật đúng là quá tốt.” Văn Tĩnh không mở bình thì ai biết được trong bình có gì: “Tương Tương, đây chính là lần đầu tiên anh ấy tương tác với người khác đây. Anh ấy không phải muốn dùng tình yêu lãng xê em chứ? Nhưng anh ấy nổi tiếng như vậy cũng không cần thiết tuyên truyền. Chúng ta đúng là chiếm được lời rồi.”

Ý của câu này là cô có thể nhặt được cơ hội lãng xê miễn phí sao?

Cố Tương cười cười, ánh mắt nhìn vào điện thoại di động.

Thảo luận về "Tề hậu truyện" bay đầy trời trong weibo, tag #ThẩmDiệu không ít, phân tích nhân vật tiếp theo chỉ sau một hai tập phim, đủ loại phân tích xuất hiện.

Có một phân tích gọi là phân tích các vai diễn của diễn viên.

Đại ý là một hai tập đầu là giới thiệu bối cảnh và nhân vật, nhưng cũng chỉ có nhân vật phản diện trong nguyên tác là Thẩm Diệu xuất sắc, tại sao? Sau đó phân tích từ nhiều góc độ Thẩm Diệu là người tính tính thẳng thẳng, đại ý chính là trong nguyên tác miêu tả Thẩm Diệu độc ác và ngốc nghếch rất nhiều nhưng chưa nói đến tình cảnh bản thân và khổ sở của nhân vật. Trong kịch bản truyền hình, vì biên kịch soạn lại nội dung, nhân vật đa chiều rồi, mà diễn viên diễn xuất làm cho người ta thấy được đây là nhân vật sâu sắc bị bỏ lỡ.

Sau đó lần nữa khen ngợi Cố Tương kỹ thuật diễn xuất sắc không giống như người mới vân vân.

Lời nói thay đổi, phê phán trong kịch bản phải nâng nam nữ diễn viên chính, nhất là nam chính, trong lúc diễn xuất với Cố Tương, hoàn thành trở thành vật trang trí. Đừng nói là siêu sao Triền Dương, chỉ là một nghệ sĩ không có danh tiếng đều có thể ép hấn đến không thể ngẩng đầu. Phải chăng kỹ thuật diễn của Lương Quý đã bị thui chột, linh khí ban đầu đã mất?

Sự phân tích này đăng lên bỗng chốc trở nên nóng sốt trên mạng. Người hâm mộ Lương Quý và Kiều Ánh Tinh bắt đầu chuyển qua bên kia, nhiệt độ đề tài ngày càng dâng cao.

Sau đó có người nói đến cuộc sống của Cố Tương, nói Cố Tương diễn Minh Quân vương phi kiêu diễm mỹ lệ, gương mặt cũng thanh nhã động lòng người, nếu như Cố Tương diễn nhân vật Thanh Hoan có phải tốt hơn so với Kiều Ánh Tinh không?

Cứ như vậy, theo "Tề hậu truyện" phần một hai tập phát sóng, trên web xôn xao, đề tài nóng hổi lại là Cố Tương. Hơn nữa hình tượng đều rất tích cực, lqđ.d.i.e.n.d.a.n vì sao? Bởi vì Triền Cự Cự chia sẻ weibo của cô, cô gái này chắc chắn là một người tốt. Hơn nữa kỹ thuật diễn xuất chúng, thấy được cô rất xuất sắc.

Vì vậy, Cố Tương có nhóm fan nào tàn đầu tiên.

Thấy tin tức này không chỉ có một mình Cố Tương.

Khớp xương tay Kiều Ánh Tinh nắm con chuột trắng bệch, trong ánh mắt tràn đầy đổ kỵ. Cô ta bực bội nắm tóc, nhấn nút trên máy tính, bấm một số điện thoại.

“Lương Quý, rốt cuộc Cố Tương này có lai lịch ra sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tài Lâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Cảnh bắt kẻ ngoại tình

Edit: Um-um

Hiệu quả phát sóng "Tề hậu truyện" rất tốt.

Tỷ lệ tìm kiếm trên web đứng thứ nhất, lượng đề tài trên Weibo cũng siêu cao. Đồng thời với việc phát sóng "Tề hậu truyện", một nhóm người cũng mau chóng nổi tiếng. Kiều Ánh Tinh và Lương Quý có hào quang nhân vật chính trong phim nên toả sáng lấp lánh. Ngay Khôn nắm giữ vai Hoàng đế nên danh tiếng cũng có chừng mực. Bộ phim này đánh dấu việc Tường Lily quay lại màn ảnh nên giúp cho cô kiểm lại không ít mối quan hệ, bỏ đi bè ngoài quyền rũ trở thành nhân vật hoàng hậu mạnh mẽ ung dung khiến khán giả cảm thấy mới mẻ. Không ít người diễn viên diễn phi tần ở tuyến hai tuyến ba cũng được thổi lên trở thành ngôi sao.

Nhưng những người này không sánh nổi tốc độ Cố Tương nổi tiếng.

Giống như chỉ trong một đêm, cái tên Cố Tương ai ai cũng biết. Người nổi tiếng sẽ chịu nhiều tai tiếng, bất kỳ một nghệ sĩ nào trong giai đoạn trưởng thành đều không thể tránh bị nghi ngờ, vì thế kèm theo việc Cố Tương đột nhiên nổi tiếng, nhiều người cũng đào bới “lịch sử đen tối” của cô.

Đứng mũi chịu sào trong việc tranh cãi với Trần Lôi và Trần Hỉ, còn tranh đoạt tài nguyên với người mới cùng kỳ trong công ty, thậm chí còn bới ra được cô nhờ và Đường Duệ, có người còn suy đoán quan hệ giữa cô và Triền Dương. Đỉnh điểm bỗng nhiên xuất hiện vài chủ đề nóng bỏng, tựa đề đều là: “Tin đồn về một vị diễn viên mới đang nổi tiếng gần đây trong một bộ phim lịch sử.” Sau đó lấy danh nghĩa là một nhà báo kỳ cựu tung ra một đồng suy luận bí mật về Cố Tương.

Văn Tĩnh tức giận vỗ bàn mắng to: “Thật không chuyên nghiệp, phải gọi đội thủy quân (1). Năm xu phải không(2)? Nói cái gì mà tốt nghiệp trung học, rõ ràng chẳng những tốt nghiệp đại học chính quy mà còn là ngành tài chính chuyên nghiệp được không?”

(1)Thủy quân: một nhóm người được thuê để tạo dư luận trên mạng bằng cách bình luận theo yêu cầu của chủ đầu tư.

(2) Năm xu: giá bắt đầu mỗi bài của thủy quân có thể là năm xu, nên còn được gọi là Đàng Năm Xu.

(Nguồn: Baidu)

“Chị cần gì quan tâm nhiều vậy?” Cố Tương vừa sửa móng tay vừa lười biếng đáp: “Những chuyện này chưa cần phải sử dụng thủy quân, cứ để cho họ suy đoán, càng đoán mình càng nổi tiếng.”

“Đừng nói chuyện giống như em là diễn viên thâm niên có được không? Làng giải trí rất phức tạp đó.” Vú em Văn Tĩnh tận tình chỉ dạy người mới ngày

thơ, không biết trong lòng Cố Tương im lặng cười cợt, tất nhiên cô là diễn viên lão làng! Đồi trước cô từng lên voi xuống chó, chuyện gì không hiểu? Quan họ khúc khuỷu trong làng giải trí chả lẽ cô còn không biết?

Những đồn đại ác ý vừa nhìn là thấy trăm ngàn kẻ hờ, sao có thể gọi là bí mật được. Bây giờ dân mạng cũng không ngu ngốc, sẽ không dễ dàng bị thủy quân ảnh hưởng, bí mật thật sự vừa xuất hiện chắc chắn sẽ không cho cơ hội người ta kịp thờ dốt, giống như “hình khiêu dâm” đồi trước của cô và một vị đạo diễn.

Văn Tĩnh thấy Cố Tương không trả lời, quay đầu lại nhìn, thấy vẻ mặt Cố Tương nghiêm túc, không biết đang nghĩ gì mà sắc mặt tái nhợt liền quan tâm: “Tương Tương, em ổn chứ?”

“Em không sao.” Cố Tương phục hồi tinh thần, Văn Tĩnh chỉ chỉ vào tập giấy: “Nếu bây giờ em không ổn thoai, chút nữa đến phim trường có thể không có thời gian. Cảnh hôm nay rất nặng.”

“Tê hậu truyện” đã phát sóng được hơn hai mươi tập, phim cũng đã quay được ba tháng. Ba tháng này, phần diễn của Cố Tương không phải là quá nặng, dù là nữ phụ nhưng câu chuyện vẫn đang diễn biến theo hướng Minh Quận vương và Chu Thanh Hoan lên lút, cuối cùng sự tồn tại của nam nữ chính đã được thể hiện qua nhiều phân cảnh chồng chất, kỹ năng diễn xuất cũng được phát huy, thêm người biết đến, có nhiều quan hệ. Mà mỗi lần Thẩm Diệu lên sân đều khiến khán giả thêm ấn tượng sâu sắc về “Tôi là nữ nhân vật phản diện thiếu não đây.”

Hai mươi tập đầu diễn đoạn yêu đương cấm kỵ của nữ chủ ngọt ngào ngây thơ và vương gia bá đạo, giữa có mười mấy tập nguyên phối Vương gia phá hiện đoạn tình cảm này, nguyên phối dùng mọi thủ đoạn ác độc giết hại nữ chính không được, hoá ra lại trở thành chính bản thân tìm đường bị NTR(3) đến chết. Từ tập 40 đến 60 sau khi nguyên phối chết, Hoàng đế dùng các loại dò xét phát hiện sự thật, cực kỳ phẫn nộ giết chết thân huyênh. Cuối cùng tập 60 đến 100, với những âm mưu đen tối trong cung đấu, nữ chính trở thành người chiến thắng.

(3) NTR: là một thể loại truyện manga hoặc phim anime nói về người phụ nữ của nhân vật chính bị những nhân vật khác chiếm đoạt.

Vai diễn Cố Tương đến tập 40 là kết thúc, trước tiên là xuất hiện thoáng qua, thăm hỏi sức khoẻ của Minh Quận vương để tỏ rõ mặc dù ngu ngốc ác độc nhưng vẫn là một thể tử tốt, đoạn hay chân chính là 15 tập, từ tập 25 đến tập 40.

15 tập này có gì? Nữ chính diễn vai ngây thơ dịu dàng đấu với nữ nhân vật phản diện thiếu não, chịu tất cả hành hạ, thần kỳ là lần nào cũng được cứu đồng thời khắc sâu thêm mâu thuẫn giữa hai vợ chồng Vương gia.

Cố Tương cảm thấy kịch bản này tâm lý rất méo mó, đồi trước không cảm thấy, đồi này vừa nhìn, mẹ nó còn không phải là chuyện xưa bạch liên hoa tiểu tam phá hư gia đình còn chính vợ cả sao?

Nhưng dù trong lòng châm chọc thế nào, nên diễn vẫn phải diễn, nhất là tuồng vui hôm nay.

Tập 25 bắt đầu, sau khi Thẩm Diệu bắt đầu cảm thấy hoài nghi, phát huy chỉ số thông minh, vui mừng phát hiện chân tướng người Minh Quận vương ngưỡng mộ thì ra là Chu Thanh Hoan, nóng giận bắt đầu đối phó với Chu Thanh Hoan.

Đến phim trường, các diễn viên đều chào hỏi Cố Tương. Trong vòng giải trí, vĩnh viễn không nên coi thường người khác, bởi vì bạn vĩnh viễn không biết, một giây tiếp theo người ấy có nổi danh không. D(d)l(q(d(um(um Hiện tại Cố Tương nghiêm nhiên nổi tiếng, tuy chỉ là vai phụ nhưng nằm ở trọng tâm câu chuyện, có quan hệ với Triển Dương, diễn xuất không tệ, tương lai xác thực có thể phát triển hơn nữa. Cho dù trong lòng nghĩ gì, ngoài mặt những diễn viên này cũng hết sức thân thiện với Cố Tương.

“Tiểu Cố, cô nên đi hoá trang trước đi.” Ôn Lâm Dự đối với Cố Tương hết sức dịu dàng, diễn viên mới này không gây sự, kỹ thuật diễn tốt lại hiểu chuyện. Lúc truyền thông đến thăm, nhận phỏng vấn cũng biết chuyện gì nên nói, chuyện gì không nên nói, so với diễn viên gạo cội còn làm cho người ta yên tâm hơn. Trong lòng Ôn Lâm Dự rất hài lòng.

Cố Tương gật đầu, chờ đến phòng hoá trang, phát hiện Kiều Ánh Tinh cũng ở đó, đã hoá trang được hơn phân nửa. Cô ta nhìn thấy cô liền cười nói: “Đội lắt nhể chúng ta diễn với nhau, Tương Tương phải nỗ lực nhé tay nha.”

“Sao thế được?” Cố Tương mỉm cười: “Chị Kiều diễn xuất tốt như vậy, không hề mất vai diễn của em là hay rồi.”

Từ khi bắt đầu phát sóng đến nay, cô và Kiều Ánh Tinh chưa đối diễn với nhau bao giờ, hôm nay là trận đầu tiên.

Sau khi Kiều Ánh Tinh hoá trang xong, ra ngoài tập thoại với Lương Quý.

Tuồng vui này là vợ chồng Minh Quận vương vào cung tham gia dạ yến với Hoàng đế, lúc này Chu Thanh Hoan mới bị Hoàng đế lâm hạnh. Đại hoàng đế còn cảm thấy “Tiểu Hoa là cô gái đơn thuần nhất mà trẫm từng gặp.” “Trên đời này vẫn còn nữ nhân không biết trẫm là Đại hoàng đế.” “Nữ nhân thành công gọi lên hứng thú của trẫm” “Ngồi lên chính mình đi chuyện.” Mọi việc từ từ như thế, Chu Thanh Hoan mới thăng cấp thành Chiêu dung.

Sau đó... sau khi dạ yến kết thúc, Thanh Hoan muội tử không kèm chế được tâm tình kích động gặp mặt Minh Quận vương, chuyện này ngược đãi đến chó độc thân là một tiểu cung nữ vô danh, chó độc thân cũng là chó, bị hành hạ sẽ tức giận, tiểu cung nữ mặt báo với Minh Quận vương phi, Minh Quận vương theo dõi phát hiện đôi tra nam tiện nữ này.

Bỏ qua việc vì sao Minh Quận vương và Chu Thanh Hoan ở trong cung lên lút gặp nhau không bị hoàng đế phát hiện, bỏ qua việc tại sao cố tình bị tiểu cung nữ phát hiện, bỏ qua tại sao tiểu cung nữ là chó độc thân, cũng bỏ qua việc tại sao tiểu cung nữ cố tình có thể tìm tới Minh Quận vương phi, tất cả đều là hào quang của nhân vật chính. Một tập này là đất diễn khó có được của nữ nhân vật phản diện, chủ yếu bày ra vẻ giận dữ của nữ nhân vật phản

điện, hùng hực lửa giận bất kể thông dâm

Nhưng tập này không phải diễn theo kiểu bình thường, bởi vì nữ nhân vật phản diện một người đấu hai người, hơn nữa bộ phim này đặt ra là: “Trừ nữ chính ra, tất cả đều là khác máu tanh lòng”, muốn khen ngợi nam nữ chính là tình yêu thật sự, nữ nhân vật phản diện là một nhân vật phản diện! Nhân vật Thẩm Diệu này chính là đến thọc gậy bánh xe chỗ người ta yêu đương, trông rất đáng ghét.

Người trong phim trường vây quanh một vòng, _um_um tất cả diễn viên lớn nhỏ đều tới. Hôm nay Triển Dương cũng xuất hiện nhưng chỉ đứng ở phía sau. Đường Duệ cũng đến một chuyến.

Tất cả mọi người đều muốn xem cảnh Cổ Tương và Kiều Ánh Tinh diễn đấu nhau, cảnh diễn chen ép này trong phim hết sức đặc sắc, hết sức câu huyết.

Kiều Ánh Tinh tập thoại với Lương Quý, bỗng nói nhỏ: “Trận đấu diễn đấu, không thể để vai phụ áp đảo.” Cô ta nhìn Lương Quý: “Anh và em ăn ý, dư sức áp chế cô ta.”

Lương Quý hơi giật mình, sau đó gật đầu: “Không thành vấn đề.”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Tranh diễn

Edit: Um-um

Chờ đến khi Cổ Tương hoá trang xong thì Lương Quý và Kiều Ánh Tinh cũng đã tập thoại được hai lần.

Nhắc đến cũng lạ, nhân vật Chu Thanh Hoan này, theo tiến độ kịch bản, vì chứng tỏ thân phận và tính cách nữ chính biến hoá, ngoại hình đến giai đoạn này đã là vô cùng xinh đẹp điểm lẹ. Có lẽ theo định luật ngược chỗ nên phải trang điểm nhấn mạnh tình yêu đẹp đẽ của phụ nữ. Nhưng không hiểu vì sao, mỗi lần sau khi hoá trang xong, nếu không đứng gần Cổ Tương thì thôi, lỡ đứng kế Cổ Tương thì dù trước đó có thể xem là một mỹ nhân cũng sẽ trở nên lồi thối như một nha hoàn.

Đặc biệt là khi bắt đầu tập 25, tình cảm Thẩm Diệu thất bại, hình ảnh bắt đầu tiêu tụy tái nhợt, sắc vóc Cổ Tương vốn xinh đẹp tinh xảo, càng mọc mọc lại càng thêm kiều diễm. Kết quả hai người tạo thành một loại hình ảnh kỳ quái, Cổ Tương trang điểm trang nhã nhưng xinh đẹp, Kiều Ánh Tinh trang điểm trau chuốt nhưng nhạt nhẽo.

Ôn Lâm Dự hỏi Cổ Tương: “Chuẩn bị xong chưa?”

Cổ Tương cũng không đọc lại lời thoại. Rất kỳ lạ, bộ phim này từ lúc bắt đầu đến nay, bất kể lời thoại nhiều hay ít, Cổ Tương cũng chưa bao giờ quên thoại. Xem như diễn viên mới có tâm lý vững vàng, nhưng loại lời thoại này ít nhiều gì cũng sẽ có lúc quên, ấy mà Cổ Tương chưa quên lần nào. Người khác suy đoán sau khi về nhà ngày ngày cô học kịch bản, chỉ có bản thân cô biết, đời trước diễn 80 chương trình thì đã có 50 chương trình đợi sẵn, nghĩ hệ đang diễn cho xong thì đã có lịch diễn của nghi đồng, sáng sớm đang diễn thì lịch chiều đã chuẩn bị sẵn, là một người có thể nhìn là thuộc như cháo, sao có thể quên thoại được?

Cô gật đầu: “Đã sẵn sàng.”

Mọi bộ phận đã chuẩn bị ổn thoả, tất cả ok, Ôn Lâm Dự làm một động tác tay.

Ban đêm trong bụi rậm u ám ở rừng cây, ánh trăng soi sáng cả mặt đất, soi bóng hai người thành một đôi.

Chàng có tình, thiếp có ý, chỉ hận gặp nhau không đúng lúc. Bất kỳ một bộ tiểu thuyết nào chỉ cần mang tên “Người tình của tôi là chị dâu”, “Người đàn ông trong lòng tôi là em chồng” phần lớn đều không có kết cục tốt đẹp. Đừng nói là nữ nhân Đại hoàng đế đang cung chiều, cho dù đã biếm lãnh cung, chỉ cần chưa chết thì vẫn là người của Đại hoàng đế.

Bên kia, tiểu cung nữ chính nghĩa cầm một ngọn đèn lồng trong tay, chạy chậm mở đường cho Minh Quận vương phi. Bước chân hơi nhún nhảy, vẻ mặt vui sướng biểu hiện quyết tâm phá hoại tình cảm đôi uyên ương của nàng ta.

Hai tay Thẩm Diệu xách váy áo, chân bước dòn dập đi theo sau lưng tiểu cung nữ. Cảnh tượng mỹ nữ gấp gấp nhưng vẫn không mất đi dáng vẻ ưu nhã. Lqđ.d.i.e.n.d.a.n Dù sao cũng là khuê nữ xuất thân từ gia đình giàu có, tính tình có ương ngạnh liêu lĩnh thế nào thì những lễ nghi tốt đẹp mà nàng đã được nuôi dạy từ nhỏ cũng khiến nàng có biểu hiện hơi khác biệt.

Triển Dương nhú mày.

Cổ Tương vẫn diễn xuất tính cách nhân vật này có chút lơ đãng, bề ngoài của cô, khí chất của cô, động tác và tư thái của cô đã ngăn chặn ác cảm của

khán giả đối với sự hung hăng của nhân vật này. Cho dù là nhân vật phản diện nhưng cũng là nhân vật phản diện ưu nhã xinh đẹp, khác biệt rất lớn với hình tượng một người đàn bà ghen tuông chanh chua và đáng thương. Bản thân người trước không hề toả sáng, người sau chỉ là vận số hơi kém một chút mà thôi.

Tiểu cung nữ dừng lại sau rừng cây, e dè nhìn Thẩm Diệu, trong mắt như cỏ vữ: “Đi đi, đi đánh chết đôi cầu nam nữ không biết xấu hổ ấy đi.”

Rừng cây cách bóng người dưới tàng cây không đến mười mét, kể cả phản khoa học đến thế nào, hai người cũng không phát hiện sau rừng cây có nhiều người.

Ổng kính quay đến sau lưng Thẩm Diệu, có thể thấy được Thẩm Diệu khẽ nhưn cổ, biến thành một tư thế thám thính, hình như nóng lòng muốn nghe rõ họ đang nói gì.

Mây đen dần che lấp ánh trăng.

Đôi bóng người dưới tàng cây có lẽ tình cảm đã dâng cao không còn phân rõ là ai với ai, đôi tay nam nhân ôm nữ nhân vào lòng, nhẹ nhàng đọc mấy câu thơ. Đàn ông dễ dàng phụ nữ thường có hai loại hành động, quẹt thẻ và thẻ thốt. Đạo này lời thẻ mười cân một xu cũng chề đất, Minh Quận vương là thành phần trí thức, thành phần trí thức ra về nhỡ nhỡ lấy thơ đưa tình. Minh Quận vương tỏ rõ dù núi Himalaya không còn, trời có sụp xuống thì ta cũng không muốn rời xa nàng, Chu Thanh Hoan đáp dù tuyết rơi mùa hè hay sét đánh mùa đông ta cũng không thay lòng đổi dạ với chàng.

Sau khi ôm ôm ấp ấp phát thệ, hai người bắt đầu hôn môi.

Vì là bộ phim lịch sử cổ trang hoành tráng, hiện tại Cục Điện Ảnh xét duyệt rất nghiêm khắc, sau khi xây dựng đất nước động vật không thể thành tinh, đóng cảnh hôn không thể quá nhiều. Toàn bộ phim trừ Chu Thanh Hoan và Đại hoàng đế có vài cảnh mờ ảo ra, nam nữ chính đều là dạng tình yêu Plato(1), cảnh này tuy diễn ra hơi trễ nhưng cũng là một trong số ít cảnh hấp dẫn trong phim của nam nữ chính, không, phải nói là cảnh nóng mới đúng.

(1) Tình yêu Plato: một kiểu tình yêu trong sáng, thuần khiết, chỉ có những mối liên hệ tinh thần và hoàn toàn không có quan hệ tình dục, đừng chạm xác thịt. (Nguồn Google)

Minh Quận vương đến gần Chu Thanh Hoan, ôm Chu Thanh Hoan vào lòng, hôn nàng.

Ôn Lâm Dự sừng sốt.

Cảnh này có đặc tả, vì duy mỹ động lòng người còn phải dùng hiệu ứng xoay tròn. Trong màn ảnh, Minh Quận vương và Chu Thanh Hoan hôn đến quên trời đất, tất nhiên là vì biểu đạt tình cảm nhưng bọn họ lại hôn đặc biệt nóng bỏng, trong một bộ phim thuần khiết thế này thì hình ảnh đó cũng đủ bốc lửa.

Lương Quý và Kiều Ánh Tinh đã ra nghề nhiều năm, diễn không ít cảnh hôn nhau nhưng không có bộ nào nóng bỏng như bộ này, thậm chí còn giống như tình nhân thật sự. Đạo diễn Ôn Lâm Dự trước nay đều gặp qua không ít cảnh tượng nhưng vẫn không nhin nổi mà nuốt nước miếng.

Mẹ nó, hai người thế nào lại bùng nổ rồi? Hôn đến... Đây là đang khoe khoang hả?

Bỗng nhiên mặt ông tỏ vẻ hưng phấn, Ôn Lâm Dự là một thương nhân, thương nhân luôn muốn nắm được cơ hội buôn bán. Cảnh diễn này của Lương Quý và Kiều Ánh Tinh có thể làm thành chiêu trò, tập này tỷ lệ người xem TV mà không tăng vọt thì đúng là chó chết! Quan tâm khi gió gì đến nhẹ nhàng hay nóng bỏng, càng * càng tốt! Nghĩ như vậy, Ôn Lâm Dự kéo dài phần đặc tả ống kính của nụ hôn này.

Triển Dương nhú nhú mày.

Bất kể trong một bộ phim nào đều có một điểm trọng tâm vượt trội. Trọng tâm của cảnh này tất nhiên có cảnh hôn, nhưng quan trọng nhất là tình tiết tạo nên bước ngoặt xung đột to lớn về sau. Bây giờ Lương Quý và Kiều Ánh Tinh làm như vậy, nhiều đặc tả nhưng tất nhiên đã làm sai lệch trọng tâm của cảnh diễn.

Nói dễ nghe là diễn động tình không thể quá nhiều, _um_um nói chính xác là cố ý giọng khách lẫn giọng chủ, giành ống kính. Hai diễn viên lâu năm sao có thể phạm vào sai lầm cơ bản thế này, không cần nghĩ cũng biết là nhắm vào Cổ Tương.

Ánh mắt Triển Dương chăm chú nhìn màn ảnh, sau khúc đặc tả khá dài, cuối cùng hình như Ôn Lâm Dự nhớ đến bộ phim này có một tình tiết xung đột, ống kính quay lên người Thẩm Diệu phía sau rừng cây.

Trong bụi cây, nữ nhân tro tro hơi ngời, hai tay nắm cây khô, móng tay dùng sức bầu chặt vỏ cây, khớp xương hơi trắng bệch. Nhìn kỹ, hình như cơ thể lão đạo muốn ngã.

Nhìn phía trên, mặt tái nhợt.

Trong tròng mắt chứa một tầng lệ nhưng không rơi xuống, đôi môi khẽ run, ánh mắt trừng to. Về mặt đó, nói thế nào nhỉ, thật sự là khổ sở đến tận cùng, tức giận đến tận cùng, bi ai đến tận cùng, oán hận cũng đến tận cùng.

Nhiều năm sau đó, Ôn Lâm Dự nhớ đến cảnh này cũng không khỏi thất thần.

Ông chưa bao giờ gặp qua một diễn viên có cảm xúc phức tạp giãu giũa trong ánh mắt như vậy, giống như không phải là diễn mà là bộ phim phóng sự thực tế. Qua ống kính, qua các kỹ thuật công nghệ bên ngoài, vậy mà ông vẫn bị cảm động bởi cảm giác bị phản ánh, giống như chính mình bị phản bội, trong một buổi sáng phát hiện tình yêu và niềm tin nhiều năm bị ruồng rẫy, trong lòng tuyệt vọng vì hiểu cả đời này cũng không đạt được người đó.

Đây là loại cảm giác gì?

Trong màn ảnh, gương mặt ấy bùng nổ đóa hoa trong màn đêm, khổ sở nhanh chóng biến thành chất dinh dưỡng, ánh mắt tràn đầy điên cuồng đến cực hạn, đẹp đến nổi trong đêm tối cũng phát ra ánh sáng kiêu diễm.

Chính Ôn Lâm Dự cũng không biết ống kính mình dừng ở gương mặt của Cố Tương bao lâu, giống như một giấc mộng dài, um um cho đến khi cảnh này quay xong, người kế bên nhắc nhở, Ôn Lâm Dự thấy mắt kiếng hơi mờ, lấy mắt kiếng xuống nhìn mới phát hiện trông kiếng có hơi sương.

Triển Dương cười, Cố Tương sửa lại tóc, nhanh nhẹn bước ra từ bụi cây.

Cô cũng không liếc nhìn hai người dưới tàng cây cái nào.

Hôn đến như vậy, Kiều Ánh Tinh và Lương Quý đúng là càng già càng không nên nét, họ tưởng là đang đóng phim AV trong rừng cây ở hoàng cung sao?

Trong giới nghệ sĩ, tất nhiên phải dùng thực lực nói chuyện. Thấp kém như vậy, không bằng đổi qua nghề đóng phim cấp 3 cho rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Đánh

Edit: Um-um

Triển Dương lên tiếng khen ngợi Cố Tương.

Đầu tiên Cố Tương sững sờ, sau đó phản ứng kịp. Với tư cách của Triển Dương, không thể nào không nhìn ra được dòng nước ngầm mới vừa rồi, đoán chừng Triển Cự Cự cũng cảm thấy loại thủ đoạn này thật sự không lên được mặt bàn.

Vốn Cố Tương cảm giác đời trước của mình là một chuyện cười, chưa bao giờ hiểu được Lương Quý đang suy nghĩ gì, hiện tại lại càng không muốn hiểu. Dù gì cũng là người từng nhận các giải thưởng lớn về diễn xuất, sao lại nghĩ đến việc dùng da thịt biểu diễn để giành vị trí như thế? Cũng không phải là người non nớt mới vào nghề, dù là người non nớt còn phải làm bộ dè dặt một chút đây.

“Trời ạ, Tương Tương thật là xuất sắc.” Tường Lily bước đến, vừa sợ làm lem phần trang điểm nên cầm khăn giấy chùi nước mắt, vừa nói: “Chị khóc luôn, má ơi, vốn đúng là ngược, nhưng vừa mới nghĩ đến BE (1) là cả người chị khó chịu. Quý xin biên kịch đôi kết cục!”

(1)BE: từ viết tắt của Bad Ending. Có nghĩa là kết thúc tồi tệ, rất bi thương, buồn đau.

Cố Tương: “.....”

Lúc này Kiều Ánh Tinh và Lương Quý cũng bước đến. Ôn Lâm Dự còn chìm trong mớ cảm xúc không thể kiểm soát, liếc thấy nam nữ chính tới, cuối cùng bình tĩnh lại. Nghĩ đến hai người này đáng giận và hi sinh hình tượng của mình đóng một pha nóng bỏng như vậy, đúng là nên khích lệ khen ngợi một phen, liền nói: “Vừa rồi diễn không tệ.”

Kiều Ánh Tinh cười, cô ta và Lương Quý trong lúc quay không thấy được biểu diễn của Cố Tương, vì vậy không cảm thấy có gì không đúng. Thủ đoạn này hơi thấp kém nhưng hôm nay khí thế Cố Tương quá mạnh, dù gì đi nữa, trước mắt đề áp uy phong cô để cho cô thu liễm lại một chút quan trọng hơn.

Cố Tương không có tâm trạng chú ý cảm giác trong lòng Kiều Ánh Tinh. Tối nay tập hợp những phân diễn hết sức nặng. Bắt đầu từ tập 25, số lần nhân vật Thẩm Diệu ra sân ngày càng tăng lên, hơn nữa đều là diễn chính chung với Minh Quận vương và Chu Thanh Hoan.

Vừa rồi đối diễn, nói chung cũng không thể gọi là đối diễn. Bởi vì từ đầu đến cuối chỉ có hai bóng lưng, màn nóng bỏng vừa rồi không đáng kể, ngay cả lời thoại và mặt đối thủ cũng không có một miếng. Nhưng cảnh kế tiếp không giống như vậy.

Hiếm có khi Cố Tương liếc nhìn kịch bản.

Trước tiên, Ôn Lâm Dự sắp xếp cảnh Cố Tương và Kiều Ánh Tinh chung nhau, bởi vì đều là cảnh đêm.

Cảnh tiếp theo là sau khi Thẩm Diệu thành công bắt kẻ thông dâm cũng không tổ giác đôi tình lữ chó má yêu nhau ngay tại đó, vì nàng còn yêu sâu đậm

trượng phu của mình. Cho là “Đều do cái ả không biết xấu hổ này quyến rũ nam nhân, lão nương ta sẽ thay trời hành đạo.” Đây cũng là cách bước ngày càng gần đến con đường chết kinh điển của nữ nhân vật phản diện. Thủ đoạn Thẩm Diệu cũng không phải chỉ có mấy loại.

Tấn công ngôn ngữ, tấn công vật lý, đánh đập tàn khốc.

Thủ đoạn của Thẩm Diệu luôn rất đơn giản và thô bạo với tiểu tam, chính là không ngừng mắng chửi, sau đó dưới con nóng giận dút khoát ra lệnh thị vệ trung thành Giang Dạ đi chiếm trong sạch của người ta. Việc này đúng là có chút thiếu não. Đầu tiên Chu Thanh Hoan là nữ nhân của Đại hoàng đế tất nhiên không còn cái gì gọi là thân trong sạch, thứ hai cũng không hợp lý, nếu thật sự muốn Chu Thanh Hoan mãi mãi không thể trở mình, trực tiếp tố cáo gian tình không phải nhanh hơn sao?

Tuy nhiên đây là nhân vật phản diện, luôn đặc biệt thiếu não, có thể hiểu được.

Thẩm Diệu có quan hệ bà con xa với Lương Hoàng hậu, ban đầu Thẩm Diệu có thể gả cho Minh Quận vương cũng nhờ Lương Hoàng hậu làm ty muội tốt giúp nói qua vài lời. Vì vậy Thẩm Diệu tiến cung chỉ cần phản trần: “Bệ hạ, Hoàng hậu cho đòi ta vào cung tán gẫu.”

Thẩm Diệu mượn cơ hầu Hoàng hậu nói chuyện để vào cung. Sau khi vào cung không làm gì cả, chỉ tìm người bắt Chu Thanh Hoan, nhốt vào phòng tối đen, uy hiếp và đe dọa.

Cảnh quay này là Cố Tương và Kiều Ánh Tinh đối diễn nhau, mặt đối mặt, một ngang ngược can rờ, một đáng thương thông tuệ, hai mặt trái phải khắc hoạ rõ nét. Nhưng trong thời gian này biểu hiện của Cố Tương làm cho mọi người cảm thấy mơ hồ, ảnh hậu kỳ cực đối phó với người mới có năng lực, không ai biết kết quả sẽ ra sao.

Kiều Ánh Tinh rất xem trọng cảnh diễn đầu tiên, có lẽ làm nữ chính lại không thể chiếm hết danh tiếng hoặc là dân mạng hay so sánh cô ta và Cố Tương ai đẹp hơn nên Kiều Ánh Tinh nhất quyết không thể thua được. Cảnh này cô ta đã tập đi tập lại rất nhiều lần, tập từng vẻ mặt, từng động tác, hầu như dốc hết lòng hết dạ. Cô ta có lòng tin có thể diễn được, người mới có năng lực thì sao? Cái cô ta có chính là kinh nghiệm tích lũy đã nhiều năm đấy.

Cố Tương rất mong chờ cảnh diễn này, không liên quan với việc đối thủ là ai mà do cảnh này có tiết mục bạt tai.

Bạt tai _um_um là một trong những cảnh quay kinh điển trong điện ảnh. Có yêu đương, có cầu huyết, có dấn xé tất nhiên phải có bộp phát. Bạt tai là một kỹ thuật, đánh phải đánh đặc sắc, chịu phải chịu xinh đẹp.

Trong đoạn thời gian Cố Tương mới vừa ly hôn khi ấy, vì cuộc sống khó khăn, bắt buộc dĩ phải nhận phim bên ngoài. Nhưng trong vòng giả trí, mình tỉnh hết thời không bằng chó, chỉ có thể nhận bừa một phim gia đình.

Phim gia đình trong nước cũng được đi, có chiều sâu cũng tốt, tiếc là cô nhận được phim câu huyết dạng Mary Sue, ví dụ như các loại “Thái Thái hấp dẫn”, mà khi đó giá trị nhan sắc của cô sụt giảm nghiêm trọng, người xinh đẹp diễn vai chính, tất nhiên xấu xí phải diễn vai phản diện.

Nhân vật phản diện chắc chắn phải bị tát tai. Có một phim Cố Tương nhớ rất rõ ràng. Cô diễn vai tiểu tam bị vợ cả tát một bạt tai, diễn viên đó là một diễn viên tuyến ba, chỉ cần tát một cái là xong, nào ngờ tát mất mười mấy cái.

Ban đầu Cố Tương tưởng mình diễn không đạt, sau thấy thái độ đạo diễn và nhân viên trong đoàn hơi kì lạ, cười hi hi, giống như cố ý cười nhạo cô. Sau nữa, từ trong miệng một người hậu đài biết được, phía trên có người chào hỏi. Còn ai ngoài Kiều Ánh Tinh. Kiều Ánh Tinh ám chỉ nên cho cô “biết tay” một chút, nếu làm tốt việc đó sẽ giúp tuyên truyền phim này lên web.

Cố Tương bị đánh sưng cả mặt, cơ thể vừa mới sinh non không khoẻ vì chuyện này mà chứng uất ức tăng lên đã vậy còn bị chụp ảnh phát tán lên mạng. Trên mạng có vài người thấy cũng nói chuyện giúp cô, cảm thấy cuộc đời của cô hơi thê thảm, sau đó trong một buổi phỏng vấn Kiều Ánh Tinh bị hỏi có ý kiến gì với chuyện này không.

Cố Tương nhớ rõ khi ấy Kiều Ánh Tinh trả lời thế nào, Kiều Ánh Tinh nói: “Tôi nghĩ đó là việc hàng ngày của diễn viên, bị bạt tai nhiều lần hay đóng cảnh nguy hiểm cũng là để khán giả được xem những cảnh tuyệt vời nhất. Nếu một diễn viên không thể chấp nhận những việc như vậy thì đúng là không chuyên nghiệp.”

Vì câu trả lời này, Cố Tương trở thành tâm điểm chỉ trích của mọi người, từ người bị hại biến thành “diễn viên không chuyên nghiệp.” Lời nói Kiều Ánh Tinh đáng hoàng nhưng lại quên mất mỗi lần cô ta diễn cảnh nguy hiểm đều dùng thể thân.

Cố Tương đặt kịch bản xuống, xoay xoay khớp tay một vòng. Triển Dương thấy kì lạ, hỏi: “Đau tay?”

“Đang tập luyện.” Cố Tương cười cười: “Cảnh cuối là bạt tai.”

Triển Dương cũng cười, cho là cô đang nói đùa, hơi nhếch mày: “Nhớ dùng sức.”

“Tất nhiên.” Cố Tương gỡ cài tóc.

Cảnh cuối mau chóng bắt đầu.

Lương Quý và Triển Dương ngồi phía sau Ôn Lâm Dự, không biết vì sao mỗi lần Cố Tương diễn với mấy nhân vật chính thì phim trường đều có cảm giác vô cùng khản trương. Nhưng nếu diễn với vai phụ thì cảm giác này hoàn toàn biến mất. Ôn Lâm Dự gọi nó là phản ứng hoá học tuyệt mỹ.

Phản ứng hoá học bắt đầu.

Trong căn phòng tối, cô gái xinh đẹp cài trâm, gương mặt tinh xảo, ngồi ngay ngắn trong phòng. Không thể không nói, nhân vật Thẩm Diệu do Cố Tương diễn xuất, dù có phách lối cuồng vọng cũng hoàn toàn là bộ dáng của chính thật.

Chu Thanh Hoan bị tỷ nữ dẫn đến trước mặt Thẩm Diệu, nàng ta có chút hoang mang, cẩn thận hành lễ Cố Tương theo đúng lễ nghi.

Tỷ nữ lui xuống.

“Chu Thanh Hoan.” Thẩm Diệu đứng dậy.

Chu Thanh Hoan không nhúc nhích.

“Chu Chiêu dung.” Thẩm Diệu bước đến đối diện đối phương.

Chu Thanh Hoan ngẩng đầu.

“Tiện nhân!” Thẩm Diệu giơ tay lên.

Tát một cái “Chát!”, tiếng vang thanh thúy khiến mọi người trong phim trường sợ ngây người.

Triển Dương đang uống nước, phun “Phụt!” toàn bộ nước ra ngoài.

Ôn Lâm Dự choáng váng, Đường Duệ choáng váng, Trương Lily choáng váng, Ngụy Khôn choáng váng, Lương Quý choáng váng, tất cả mọi người choáng váng.

Kẻ đầu tên không hề phát hiện, d(d(l(q(d(un(um hoàn toàn nhập vai. Chỉ thấy đôi mắt đẹp của Thẩm Diệu trừng to, chân mày giương lên, giọng nói hoàn toàn kiên cố, cuồng vọng: “Tiện nhân táng tận lương tâm, phu quân của bốn vương phi mà ngươi cũng dám mơ ước? Hôm nay ta sẽ dạy ngươi biết cái gì gọi là nữ giới phụ đức.”

“Chát” Dứt khoát xuống tay tát một cái.

Âm thanh vang lên khiến Ôn Lâm Dự rối rắm, động tác cũng không dừng lại.

Không thể kêu ngừng được!

Diễn quá tốt!

Đánh mà cũng đẹp như vậy, đây đâu phải là phản ứng hoá học, đây mẹ nó là tai nạn hoá học mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Toilet nam

Edit: Um-um

Liên tục bị tát hai cái khiến tầm mắt Kiều Ánh Tinh trở nên mơ hồ.

Đến khi Ôn Lâm Dự nhân đạo hô cắt, Lương Quý là người phản ứng trước tiên, hấn vọt tới trước mặt Cố Tương, căm tức nhìn cô: “Cô làm gì vậy?”

“Tôi thế nào?” Cố Tương giả ngu nhìn hắn.

“Em...” Nước mắt Kiều Ánh Tinh cũng dâng lên.

Cố Tương ngồi xuống, nhìn Kiều Ánh Tinh, xin lỗi: “Xin lỗi chị Kiều, tay em ngắn, vừa rồi đánh chị chắc hơi đau hả?”

Không phải tay ngắn, đó là tay gấu thì đúng hơn. Trong lòng mọi người thầm nói, gương mặt Kiều Ánh Tinh nhìn hơi đáng thương, muốn bao nhiêu đặc sắc liền có bấy nhiêu. Nhưng mọi người còn kinh ngạc về hành động của Cố Tương hơn.

“Sao cô lại đánh thật? Cô chưa từng đóng phim sao?” Giọng điệu Lương Quý nóng nảy, bình thường về mặt hấn lạnh lùng, lúc nổi giận rất đáng sợ.

Tuy nhiên Cố Tương cũng không bị tâm tình của hắn ảnh hưởng tí nào, cô liên tục cúi đầu xin lỗi: “Ngại quá, tôi chưa từng đóng phim qua, chỉ mới đóng

một vai quần chúng, không biết không thể đánh thật. Hoá ra không thể đánh thật sao?”

Trong nháy mắt Lương Quý cứng họng, lời nói của Cố Tương đáp trả làm hấn á khẩu, quả thật người ta là lần đầu quay phim, là một người mới hoàn toàn. Họ là những diễn viên gạo cội nhưng cố ý không hướng dẫn Cố Tương vì muốn cô tự bêu xấu. Kết quả cho đến nay Cố Tương một chút sơ sót cũng không có. Nếu không phải biết cô là người mới của Hoa Sâm, thậm chí Lương Quý sẽ cho rằng đây là một diễn viên lão làng nhiều năm kinh nghiệm.

Kỹ thuật diễn lưu loát, quen thuộc nghiệp vụ, chưa bao giờ nhắc đến vấn đề thương thức nào, hỏi chớ chớ cũng không tin.

Hay Cố Tương nhắm vào Kiều Ánh Tinh?

Kiều Ánh Tinh che mặt, đây là tình huống đột xuất, tối khuya cũng không có túi chườm đá. Cái tát kia của Cố Tương xuống tay quá nặng, đau đến nỗi cô ta thở ra một hơi. Nước mắt tự động rơi xuống, Kiều Ánh Tinh nói: “Tương Tương, sao em xuống tay nặng thế?”

“Mỗi lần Tương Tương xuống tay đều không phân biệt nặng nhẹ.” Văn Tinh chạy tới nghe Kiều Ánh Tinh nói liền đáp lời: “Có lần vạt tay với tôi bẻ tay tôi bị thương, có khi còn trật khớp. Mong cô Kiều đừng chấp nhặt nha.”

Vạt tay trật khớp... mắt Cố Tương hơi liếc, cô là Popeye sao? Muốn tìm lý do thì nên tìm lý do có tâm một chút giùm đi chị đại diện!

“Đúng là rất đau...” Kiều Ánh Tinh bày ra dáng vẻ vốn có, vừa đau vừa tức, đáng về che mặt có phần điềm đạm đáng yêu.

Cố Tương hơi ái ngại nhìn cô ta, giống như không biết phải làm sao.

Không phải mình cô khổ sở, Ôn Lâm Dự cũng phiền não gãi gãi đầu tóc của mình.

Vừa rồi Cố Tương diễn hình tượng quá sống động khiến cho một trong những nhân vật chính của cảnh này không thể diễn được, chính là diễn xuất của Kiều Ánh Tinh hơi cứng nhắc, có lẽ bị Cố Tương tát một cái đè ép, cả người có vẻ yếu thế. Lqd.d.i.e.n.d.a.n Nhưng loại yếu thế này không kích thích được đồng tình của khán giả. Tóm lại, cảnh quay hỏng rồi.

Nhưng nếu diễn lại lần nữa, mặt kia làm thế nào? Hơn nữa lỡ như Cố Tương lại xuống tay tát một cái áp bức người ta nữa thì sao?

Suy tư hồi lâu, Ôn Lâm Dự cắn răng, nói: “Cảnh mới vừa rồi, qua.”

Kiều Ánh Tinh hoàn toàn sững sờ.

Cô ta biết vừa rồi mình phát huy không được, dựa trên việc đạo diễn phải suy tính mọi việc theo nhân vật chính mà nói, không phải nên bảo vệ cô ta sao? Sao lại qua? Trong lòng Kiều Ánh Tinh biết rõ cảnh này phát ra gây ra hiệu quả gì.

Cô ta vô cùng uất ức: “Tương Tương, em chưa bao giờ xem TV à, đánh cũng không đánh thật như thế...” Lúc cô nói vậy, xung quanh đã có nhân viên làm việc lên dùng đi động chụp hình.

“Em không biết.” Đột nhiên Cố Tương thu hồi vẻ mặt áy náy, cô nói: “Em nghĩ đó là việc hàng ngày của diễn viên, bị bạt tai nhiều lần hay đóng cảnh nguy hiểm cũng là để khán giả được xem những cảnh tuyệt vời nhất. Nếu một diễn viên không thể chấp nhận những việc như vậy thì đúng là không chuyên nghiệp. Lúc này em mạnh tay, em có lỗi với chị. Nhưng lời nói của chị, em không đồng ý.”

Lúc cô nói lời này chưa tháo trang sức xuống, gương mặt hoá trang điểm lệ, mắt vẽ xếch, bộ dạng người gây sợ, cả người toả ra ánh sáng chính nghĩa.

Để cho con kỹ nữ này gây ông đập lưng ông đi, cảm giác dùng lời nói của đối phương đáp lại đối phương đúng là sáng khoái.

“Nói hay lắm.” Đường Duệ chỉ sợ thiên hạ không loạn, vỗ tay “Bốp bốp!”, hần cười nhìn Cố Tương: “Không tệ, người mới có tư chất này, có thể nói lời này, cảnh giới tư tưởng rất cao. Cô Cố, cô giỏi lắm.”

Lương Quý và Kiều Ánh Tinh sững sờ. Nói đường hoàng như vậy thật không biết xấu hổ. Nhưng Cố Tương là người mới có thể nói năng tùy tiện, diễn viên gạo cội không thể nói vậy, chả lẽ nói: “Tôi không chuyên nghiệp nên không được đụng vào một đầu ngón tay của tôi” sao?

Kiều Ánh Tinh ăn thiệt thòi lớn, sau khi người của phim trường nghe câu nói của Cố Tương tuy không biết nghĩ gì trong lòng nhưng rốt cuộc cũng không chỉ trích Cố Tương.

Đối với việc tranh đấu của các diễn viên, từ trước đến nay Ôn Lâm Dự luôn mắt nhắm mắt mở, hơn nữa ông cũng không hiểu. Dù gì Kiều Ánh Tinh là một diễn viên kỳ cựu sao lần nào cũng so đo với người mới? Mặc dù tư chất người mới này không tệ nhưng bây giờ cần bản hai người không ở cùng một đẳng cấp mà.

Mặc kệ mọi người nghĩ sao, cảnh này cũng đã quay xong. Kiều Ánh Tinh không nói tiếng nào, sững mặt vào phòng nghỉ ngơi. Trong lòng Cố Tương không hề áp lực, trong lúc đợi cảnh tiếp theo tranh thủ đi toilet.

Từ toilet ra ngoài, chưa kịp đi ra đã bị người ta kéo đến toilet nam.

Các diễn viên có toilet chuyên dụng, tối nay sau khi kết thúc công việc chỉ còn lại vài người. Cố Tương khoanh tay, nhìn Lương Quý đối diện.

“Lương tiên sinh, anh muốn gì đây?”

Lương Quý nhìn chăm chăm cô gái trước mặt.

Dung mạo của cô rất đẹp mắt, đúng là cô gái trời sinh để xuất hiện trên màn ảnh, trên ống kính cũng đẹp, người thật cũng đẹp, ngũ quan xinh đẹp không cần hoá trang cũng có thể giết cả đám người trong chớp mắt.

Tính tình cô dịu dàng, có thể trò chuyện với Tưởng Lily và Ngụy Khôn trong phim trường. Nghe nói cô cũng không ít kiến thức, trong diễn xuất cũng có nhiều tâm đắc, không có lỗ mắng của người mới cũng không có ý nịnh bợ ai.

Một cô gái mà tất cả mọi người đều nói như vậy, lúc đối diện với hắn và Kiều Ánh Tinh lại có địch ý rõ ràng. So với bây giờ, ý lạnh trong mắt Cố Tương không hề che giấu, hình như còn kèm theo một chút chán ghét.

Chán ghét?

Không biết vì sao Lương Quý luôn có cảm giác quen thuộc khó tả với Cố Tương. Loại cảm giác này không thể nói là tốt hay không nhưng khiến hắn càng thêm bực bội. Hắn cảnh cáo: “Không nên trêu chọc Kiều Ánh Tinh.”

Cố Tương cười lạnh, từ đời trước đến nay, ddlequydon.um-um Kiều Ánh Tinh đều là đầu quả tim của Lương Quý. Thậm chí không tiếc hình tượng để cảnh cáo một người mới, nên nói là ngày trước cô không tự lượng sức mình đi chia rẽ tình yêu sao? Tại sao bây giờ nhớ lại cảm thấy thật đáng buồn nhưng lại muốn cười.

Có lẽ nụ cười lạnh của cô chọc giận Lương Quý, Lương Quý hung hăng nắm bả vai cô lặp lại lần nữa: “Người mới, lòng giải trí không đơn giản, đừng tưởng mình vô cùng ghê gớm. Tính tình Kiều Ánh Tinh tốt không có nghĩa là tính tình tôi tốt.”

“Lương tiên sinh.” Cố Tương gỡ tay hắn trên vai mình xuống, lạnh nhạt nói: “Tôi chỉ làm theo kịch bản, trên kịch bản có động tác gì, tôi làm động tác đó. Nếu anh có bất mãn gì với kịch bản có thể yêu cầu biên kịch thay đổi.”

“Quan hệ giữa anh và chị Kiều thế nào tôi không xen vào, tôi cũng không nhằm vào người nào. Chúng ta chỉ đang đóng phim, chúng ta đóng phim, tôi là chính thất, chị ấy là tiểu tam, không hơn. Có phải anh nhập vai quá sâu không rồi không?”

Ánh mắt cô khinh miệt, giọng nói giễu cợt, dạy thẳng Lương Quý tức giận đến mặt tái nhợt.

“Cô...” Hắn định nói, lại thấy cửa ngăn phòng vệ sinh bị người đá mở ra “Đùng” một tiếng, Triển Dương từ bên trong bước ra.

“Ồn ào quá!” Anh nói.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Edit: Um-um

“Ồn ào quá!”

Cố Tương:”.....”

Bước chân Triển Cự Cự thong dong, thần thái bình tĩnh, trong toilet cũng có để tạo cảm giác đi trên sàn diễn, khoan thai đi đến bồn rửa tay để rửa tay.

Lương Quý không ngờ Triển Dương đến bây giờ vẫn chưa đi. Cảnh quay của Triển Dương rất ít, ba ngày có thể quay xong tất cả cảnh diễn. Nhưng không hiểu sao lúc quay bộ này ngày nào cũng ngồi chồm hóm ở phim trường, cũng không ngại tạo hình phiền phức. Hiện tại anh còn đang mặc quần áo thị vệ màu đen, eo gầy chân dài, hoàn toàn không tương xứng với toilet phong cách hiện đại.

Anh lau tay sạch sẽ, đi ngang qua Cố Tương và Lương Quý, hình như chợt nhớ điều gì, quay đầu lại hỏi Cố Tương: “Cảnh sau có lời thoại, cô vào tập thoại với tôi đi.”

Triển Dương này, ở kiếp này từ khi Cố Tương thật sự tiếp xúc đến nay vẫn rất ôn hoà. Thái độ của anh vô cùng lễ phép hơn nữa tính tình rất tốt, không mắc bệnh ngôi sao, là một người làm người ta thấy thoải mái. Có lúc Cố Tương cũng rất kỳ lạ, nhân vật Triển Dương nhận đóng đều có tính cách mạnh mẽ dứt khoát, nhưng trong cuộc sống hiện thực anh hoàn toàn là người ấm áp ôn hoà.

Nhưng vừa rồi khi nói những lời ấy, Triển Dương lại dùng giọng điệu sai bảo. Mặc dù lời nói là nói với Cố Tương nhưng ánh mắt lại nhìn Lương Quý.

Vốn anh có đáng người mẫu. Chiều cao 1m80 của Lương Quý so với anh vẫn còn thấp hơn nửa đầu, có lúc độ cao quyết định khí thế cộng thêm cho tới bây giờ Triển Cự Cự không phải là một người thiếu hụt khí thế.

Không thể không nói thực lực diễn xuất của anh rất trâu bò, trong nháy mắt Cố Tương bị vẻ mặt của anh trấn áp. Mới vừa rồi Lương Quý cảnh cáo Cố Tương, thái độ này của Triển Dương rõ ràng muốn cảnh cáo Lương Quý.

Triển Dương liếc nhìn Lương Quý: “Nói xong chưa?”

“Đi thôi.” Không đợi Lương Quý trả lời, Cố Tương bước ra khỏi toilet: “Tranh thủ thời gian.”

Triển Dương không nhìn lại Lương Quý chút nào, theo Cố Tương rời khỏi.

Một mình Lương Quý trong toilet, không chỉ tức giận vì bị Triển Dương xen ngang, không biết vì sao, đáng về Triển Dương bảo vệ Cố Tương khiến hắn cảm thấy rất chướng mắt. Giống như đây là chuyện không nên xảy ra, hắn không thể tự giải thích được tâm tình này từ đâu đến, nhưng giờ khắc này, một loại cảm giác si nhục sâu sắc xuất hiện trong lòng hắn.

Cố Tương ra khỏi toilet, nhìn Triển Dương cười: “Vừa rồi cảm ơn anh.”

Triển Dương gợn tay nhưng đến trên đầu cô liền dừng lại, sau đó rút tay về, nói: “Đừng khách sáo.”

“Thật ra tôi rất thắc mắc.” Cố Tương đi kề bên anh: “Hình như anh luôn giúp tôi. Vì sao vậy?”

Từ đầu đến giờ, Triển Dương xem như đã giúp cô rất nhiều việc, dù chỉ là chuyện nhỏ không đánh kể nhưng đối với một người mới thì đó có thể là việc lớn ảnh hưởng cả sự nghiệp. Nếu bây giờ Cố Tương là một người mới thật sự, sợ rằng trong lòng xem Triển Dương không khác gì một ân nhân.

Không có chuyện tốt nào mà không có mục đích, Triển Dương có âm mưu gì? Nhân phẩm của anh tốt, làm việc khiêm tốn, nhưng vì một người mới mà cảnh cáo vai chính, Cố Tương không cho là mình và Triển Dương có giao tình tốt đến vậy. Về phần muốn theo đuổi cô thì càng không thể.

“Thật ra thì...” Triển Dương hơi trầm ngâm, đang muốn mở miệng.

“Tương Tương, đạo diễn Ôn gọi em kìa.” Văn Tĩnh đi nhanh đến gọi cô.

Triển Dương cười cười, không nói gì nữa.

Đến khi Cố Tương và Ôn Lâm Dự bàn bạc xong cảnh diễn, bên kia Triển Dương đã chuẩn bị sẵn sàng. Quay xong cảnh này nữa là phần diễn tuần này cũng xong, đợi cuối tuần phát sóng xem hiệu quả thế nào.

Mấy ngày nay đoàn phim quay cực trễ, Cố Tương rất mệt mỏi. Sau khi kết thúc quay phim liền ngủ bù hai ngày. Ngủ không được sẽ ảnh hưởng lần quay sau. Văn Tĩnh từ chối mấy hoạt động của công ty để cô an tâm nghỉ ngơi.

Nhưng trailer được phát sóng vào tối thứ Hai.

Phần giới thiệu trước tổng cộng có chừng hai mươi giây, vì tạo nên sức hấp dẫn, có cảnh nóng của Minh Quận vương và Chu Thanh Hoan, lại có cảnh Thẩm Diệu đánh mặt Chu Thanh Hoan, kết thúc là Chu Thanh Hoan phân phó thị vệ Giang Dạ: “Ta muốn mạng của nàng!”

Đồng thời với việc xuất hiện phần trailer, trên web lập tức bùng nổ. Thứ nhất có cảnh nóng, thứ hai Triển Cự Cự xuất hiện ngang qua, thứ ba cuối cùng nữ chính và nữ phụ phải đối diện nhau.

Hơn hai mươi tập vừa qua, khán giả đã khẳng định kỹ thuật diễn của Kiều Ánh Tinh, vốn Kiều Ánh Tinh diễn không tệ, sao phải cạnh tranh với một Cố Tương bất ngờ xuất hiện?

Đã nhiều năm qua trong làng giải trí chưa bao giờ có người mới tài năng như vậy. Mỗi lần Ôn Lâm Dự nhận phỏng vấn cũng không hề tiếc rẻ tán dương Cố Tương: “Có kỹ thuật diễn, có linh cảm. Diễn xuất tự nhiên, có thể hoà vào nhân vật.” Đúng là một nghệ sĩ toàn năng. Trong đó tất nhiên có quan hệ với Đường Duệ, nhưng tài nghệ Cố Tương thế nào tất cả mọi người có thể nhìn nhận.

Mỗi một bộ phim có thể tạo danh tiếng vài người, nhưng lần này, Cố Tương là người mới đóng vai phản diện nhưng có thể thu hút ánh mắt khán giả, không dựa vào lăng xê chỉ bằng thực lực, không thể không nói là có chút bản lĩnh.

Cô không lăng xê, không có nghĩa người khác không lăng xê. Trong nguyên tác nhân vật Thẩm Diệu vốn không được người ái mộ, _um_um trong phim nhân vật Thẩm Diệu này vậy mà cũng kiếm được một nhóm người ái mộ. Cả ngày trên Weibo có đủ loại nhà phê bình thảo luận phim, hơn nữa còn giả thuyết, lúc hai nhân vật này đối đầu nhau, ai sẽ là người phát huy xuất sắc hơn đây?

Hai mươi tập trước không có cảnh đối đầu nhau, lần này cảnh đối diện nhau xuất hiện, vì vậy đảng Thanh Hoan và đảng Thẩm Diệu rục rịch ngóc đầu dậy chuẩn bị một màn chiến tranh lớn.

Tối thứ tư, giờ tự học buổi tối giáo viên không có ở đây, trong phòng học vẫn náo nhiệt như thường ngày.

“Thật chán, muốn về xem TV quá đi.” Đỗ Vũ nằm lên sách bài tập, nghịch nghịch cây bút bi trong tay: “Tối nay Triển Cự Cự ra sân, thích ghê.”

“Có cảnh đổi diễn.” Tiểu Mẫn nói: “Chu Thanh Hoan bị ngược... trời ạ.”

“Bị ngược thì bị ngược.” Đỗ Vũ hoàn toàn thất vọng: “Dù sao cô ta cũng không đáng hoàng, có bản lĩnh đào góc tường thì phải có bản lĩnh chống trả.”
Hiển nhiên Đỗ Vũ là một Thẩm Diệu đẳng, nói không do dự.

“Mẹ kiếp, bạn mới không đáng hoàng.” Tiểu Mẫn giận dữ nói: “Chu Thanh Hoan là nữ chính đấy. Tính tình Thẩm Diệu độc ác như vậy, BE không phải tốt sao?”

“Thẩm Diệu ác độc chỗ nào?” Đỗ Vũ phản bác: “Đã bị giành mất nam nhân cũng không thể đáp trả. Ở đâu có quy định phải để người ta nhào nặn? Chu Thanh Hoan bị đánh thì sao? Làm đi còn muốn lập đền thờ, đúng là kiểu cách tiện nhân.”

“Này, bạn mới nói gì đấy?” Tiểu Mẫn bỏ qua sách luyện tập, cầm giận nhìn Đỗ Vũ.

Vì sao bạn bè tốt trở mặt nhau? Bình thường đều vì thấy người kia sai.

Những tưởng hai người sẽ tranh cãi ầm ĩ một trận, bỗng nhiên thấy gương mặt của chủ nhiệm xuất hiện sau cửa sổ, hai người lập tức im lặng nhưng vẻ mặt vẫn tức giận.

Đỗ Vũ lấy lại cục gôm đã cho Tiểu Mẫn.

F*ck, f*ck, f*ck, vấn đề gốc rễ căn bản không thể nhìn. Thay vì nói cô ấy là Thẩm Diệu đẳng, chẳng bằng nói cô ấy là Cố Tương đẳng. Cố Tương xinh đẹp biết bao, kỹ thuật diễn lại tốt, không biết vì sao lần nào cũng thu hút ánh mắt Đỗ Vũ. Cảm giác tồn tại quá mạnh mẽ, Đỗ Vũ cảm thấy Cố Tương sẽ trở thành siêu sao chỉ là vấn đề thời gian.

Nói chuyện bằng thực lực đi, dù sao còn một giờ nữa là có thể về xem TV rồi.

Đỗ Vũ muốn ngược chết ả ta đi.

Cô ấy muốn nhưng không nghĩ đến sau khi phát sóng, hiệu quả so với cô ấy nghĩ còn bùng nổ gấp trăm lần.

Hai chữ có thể hình dung, Mẹ Nó.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Chung tình chân chính

Edit: Um-um

Giống như lịch phát sóng hàng tuần, "Tề hậu truyện" gây sự chú ý và tung ra trailer có thể giữ vững được nhiệt lâu dài, như thế, kịch bản có thể giữ như cũ hay chạy lệch ra khỏi quỹ đạo cũng chưa thể biết được.

Phát sóng hàng tuần bình thường, tùy theo phản ứng khán giả, biên kịch sẽ thay đổi kịch bản ít nhiều. Có kịch bản sửa đổi không tệ nhưng đa số vì để thoả mãn khán giả, ngược lại không cẩn thận thay đổi còn bị tiếng xấu nhiều hơn.

Ôn Lâm Dự cho là "Tề hậu truyện" sẽ không dấn lên vết xe đổ vì "Tề hậu truyện" căn cứ vào nguyên tác. Muốn sửa đổi cũng chỉ đổi vài chi tiết, nhưng từ lúc phát sóng đến nay, những bình luận trên web và nhiệt độ lần lượt làm thay đổi góc nhìn của ông.

Ví dụ như, vốn nam nữ chính có thể từ phim này trở nên "hot" hơn, kết quả cuối cùng cũng không nổi được. Vốn tưởng rằng người mới vào bằng cửa sau lại "hot" đến mức người ta không thể tưởng tượng nổi. Mặc dù Làng giải trí là một nơi chú trọng cơ hội, nhưng với kết quả hiện nay Ôn Lâm Dự cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Đúng là giống như một giấc mộng.

Đỗ Vũ nghiêm túc ngồi trước TV, trong nhóm WeChat đều là nữ sinh xem phim. Bình thường là bạn cùng lớp quan hệ không nóng không lạnh, lần này bất kể là học sinh ưu tú hay học sinh dốt đều hăng hái thảo luận nhóm, cả đám con gái bàn tán, chính là chỗ này sao không có đạo lý.

Mẹ Đỗ cũng ngồi kế bên, mỗi tuần "Tề hậu truyện" hai mẹ con cũng ngồi xem chung. Trong nhà mở máy điều hoà, mẹ Đỗ Vũ cầm cây gỗ đan áo len.

Trên TV đang chiếu đến đoạn sau khi Thẩm Diệu dự dạ yến trong cung, núp ở bụi cây phát hiện Chu Thanh Hoan và Minh Quận vương có gian tình, nơi

này có cảnh nóng, Minh Quân vương và Chu Thanh Hoan hôn nhau đến không thể tách rời. Đỗ Vũ len lén liếc mắt nhìn mẹ bên cạnh, hơi ngại ngùng.

Quả nhiên, mẹ Đỗ bất mãn: “Hiện giờ tiêu chuẩn phim truyền hình thế nào vậy?” Xem phim đều là cô gái nhỏ tuổi, có người vẫn còn đi học, ôm ôm ấp ấp chàng chàng thiếp thiếp dạy hư đứa bé thì sao? Bà nói: “Kiều Ánh Tinh lớn tuổi như thế, sao còn không biết xấu hổ đóng cảnh loại này? Không biết xấu hổ.”

Đỗ Vũ: “.....”

Người ta mới 26 tuổi thôi mà!

Dù Đỗ Vũ là Thẩm Diệu đáng nhưng hình dáng trai xinh gái đẹp đi chung với nhau vẫn đủ bỏ mắt, hơn nữa tình cảm lén lút làm cho người xem chưa xót. Đối với nụ hôn tình tứ này, Đỗ Vũ xem say sưa ngon lành.

Nhưng cảnh nóng không kéo dài quá lâu, ống kính nhanh chóng chuyển sang Thẩm Diệu bên cạnh. Sau đó... Đỗ Vũ liền ngớ ngẩn.

Cho đến nay, Thẩm Diệu vẫn diễn một nữ nhân vật phản diện tiêu chuẩn, nhưng có lẽ liên quan đến diễn viên, d.i.e.n.d.a.n.lqđ có thể từ trong cách hành động thiếu não toát ra một chút đau khổ và đáng thương. Xem phim đa số là phụ nữ, mà phụ nữ lại là động vật phong phú tình cảm nhất trên thế giới.

Ống kính đặc tả Thẩm Diệu, sắc mặt cô gái trắng bệch, thân thể lão đạo muốn ngã, dưới ánh sáng đoàn phim chiếu vào, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp như trong tranh vẽ. Vậy mà cái khiến người ta không rời mắt được lại là ánh mắt của cô.

Từ không tin đến tức giận rồi tuyệt vọng, cảm xúc nắm chắc vô cùng tinh tế, qua màn ảnh có thể cảm nhận được nội tâm bi phẫn của cô gái. Không có “diễn xuất”, chỉ là “xảy ra.”

Dù cô gái mạnh mẽ ương ngạnh thế nào, trong tình cảm vĩnh viễn đều có chấp muốn độc chiếm, hay ghen tị, thù đoạn tàn nhẫn, nhưng cô đẹp như thế, vì yêu mà cúi đầu nhưng vẫn không được đối xử công bằng. Số phận thật đáng buồn hoặc bản thân chỉ là câu chuyện cười. Trong lòng Đỗ Vũ khẽ thờ dài.

Ngay lúc đó, cô ấy nghe được tiếng khóc sột sùi.

Mẹ Đỗ quay mặt qua chỗ khác, bả vai khẽ run.

Cây đàn và chiếc áo len đỏ đã xong một nửa rồi thành một đám, khoảng mấy phút sau, mẹ Đỗ cũng không ngẩng mặt.

Hốc mắt Đỗ Vũ trong chớp mắt liền đỏ.

Gia đình cô ấy là một gia đình đơn thân. Năm Đỗ Vũ học lớp sau, ba Đỗ ngoại tình bên ngoài bị mẹ Đỗ tự mình bắt gặp tại trận trong khách sạn.

Mẹ Đỗ là một người phụ nữ mạnh mẽ, khi còn trẻ đáng đáp cũng đẹp, tính tình càng thêm cứng rắn. Nhưng Đỗ Vũ vĩnh viễn nhớ mẹ Đỗ khi đó, d.d.lequydon.u.m.u.m một người ngồi trong phòng khách chống tay run lay bầy. Mẹ Đỗ gây gỗ tranh chấp với người phụ nữ kia, ba Đỗ vẫn giữ dáng vẻ bảo vệ đối phương làm lòng người lạnh lẽo. Cuối cùng thậm chí ông còn ra khỏi nhà, kết hôn với người kia. Từ đó cắt đứt liên lạc với hai mẹ con cô ấy.

Đó là quãng thời gian tối tăm nhất của Đỗ Vũ, cũng may cuối cùng mẹ cô ấy cũng vượt qua. Đã nhiều năm trôi qua, tính tình của bà từ từ lắng đọng chững chạc, xem như đã ném những chuyện không vui vào quá khứ. Có khi xem phim gia đình trong nước gặp hoàn cảnh tương tự, mẹ Đỗ còn bình luận: “Đáng đáp tiêu tam này căn bản không đủ xinh đẹp.”

Nhưng hôm nay, bà lại khóc.

Đỗ Vũ không nói gì, lặng lẽ cầm tay bà. Đến mấy phút sau, mẹ Đỗ mới ngẩng đầu lên.

Năm tháng đã hằn nhiều dấu vết lên người bà nhưng cũng cho bà thêm phần ưu nhã ấm áp. Bà cười nhặt lên đồ đan, nói: “Cô gái này diễn hay thật, tuổi quá trẻ, diễn đến mấy bà già chúng ta cũng xúc động.”

Đúng vậy, diễn rất hay, những bi ai và tuyệt vọng, tức giận và oán hận, xóa bỏ toàn bộ tình yêu ngu xuẩn của mình, khi ấy trong đầu trống không và mờ mịt đều được thể hiện trong một ánh mắt. Thậm chí khiến cho bà nhớ lại dáng vẻ ban đầu của mình, hình như giống y như đức.

Cảm giác trong một đêm vì bị thương mà lớn lên, mộng đẹp bị bể tan tành phải đối mặt với hiện thực tàn khốc, tương lai không thể không tinh táo để cho bà cảm động lay. Bà không biết vì sao, sau nhiều năm như vậy bà lại bị một cô gái trẻ chừng hai mươi tuổi kích thích nhớ lại chuyện xưa. Nhưng bà cảm thấy, cô gái trẻ này thật không giống như chỉ mới hai mươi.

Khó có khi bà hỏi một câu: “Tên Cô Tương há?”

“Dạ.” Đỗ Vũ gật đầu.

Trong nhóm WeChat đã sớm bùng nổ.

Xã hội hiện nay gia đình đơn thân ngày càng nhiều. Loại cha cặn bã bên ngoài... tình tiết mẹ rơi lệ không nhiều lắm. Đỗ Vũ là một, tự nhiên sẽ có những người khác. Những người này là nhóm khán giả gia đình đơn thân mẹ con xem "Tề hậu truyện", có thể ảnh hưởng mẹ Đỗ, tất nhiên có thể ảnh hưởng những người khác.

Cho dù không phải gia đình đơn thân, chỉ cần là phụ nữ, dễ dàng đồng tình với phụ nữ khác, cũng bị cảnh này hấp dẫn. Trong WeChat phần lớn nữ sinh chưa quyết định cũng nghiêng về phe Thẩm Diệu đằng.

“Mẹ kiếp, lão tử xem đến roi lệ, tra nam tiện nữ Minh Quận vương và Chu Thanh Hoan không nên quá vô sỉ, hôn thật buồn nôn.”

“Rừng cây.avi, giám định hoàn tất.”

“Lạnh lạnh không khóc, cầu xin biên kịch xoay ngược kết cục, ngược chết tra nam tiện nữ, khoan để tôi khóc trước một lát đã.”

“A a vừa rồi cha tôi sang nhìn một cái, nói Minh Quận vương ngu ngốc, có vợ xinh đẹp như Thẩm Diệu mà đi tìm phụ nữ của đại ca. Mau nhìn đây là trực nam thừa nhận xinh đẹp.”

“Nói thật, chúng ta hợp thành đội đi đánh Chu Thanh Hoan đi. Nhìn vương phi Lạnh lạnh khóc lòng tôi cũng đau theo.”

Đỗ Vũ xem một hồi, tâm tình khó chịu từ từ trở lại như cũ, “Phụ” cười ra tiếng.

Hôm qua trong nhóm WeChat thế lực đảng Thẩm Diệu và đảng Thanh Hoan còn ngang nhau đầu ròi, hôm nay đã nghiêng về một bên. Trong đám không có người nào lên tiếng vì Chu Thanh Hoan, vì sao, đương nhiên là bị vương phi Lạnh lạnh bẻ cong queo rồi, không, thu phục.

Cho nên nói, nói chuyện phải dựa vào thực lực sao?

Cô ấy nhìn TV, trong lòng nghĩ, ngược chết cô ta, ngược chết cô ta, thật đúng là không biết xấu hổ. Nghiễm nhiên quên bộ phim này ai mới là vai chính, ai mới là nhân vật phản diện, hơn nữa quên luôn ban đầu mình đọc nguyên tác lúc đó ghê tởm nhân vật Thẩm Diệu này thế nào rồi.

Phong thủy xoay chuyển, người xưa nói cấm có sai.

Lúc này các bạn nhỏ đã bện lại thành một sợi dây, kịch bản đã chạy lệch đến Thái Bình Dương, vốn nên là kỹ nữ liên hoa trong nháy mắt thành như một nhân vật phản diện, mà nữ nhân vật phản diện Đại ma vương trở thành đối tượng mọi người đau lòng. Hiện tại mọi người hận nhất không thể xông lên thay Thẩm Diệu báo thù, táng cho mấy bạt tai.

Bộ phim "Tề hậu truyện" này, nữ phụ trên con đường càng chạy càng xa, vì ra về tính tình nữ phụ “tàn nhẫn độc ác vô tình vô nghĩa”, tất nhiên sẽ tới cuộc tỷ thí của Chu Thanh Hoan và Thẩm Diệu.

Trên TV, vẻ mặt Thẩm Diệu cao ngạo, trong mắt toát ra không phải ghen tị hay tức giận đơn thuần mà là không ngờ bị xâm phạm lãnh địa. Giống sư tử, cho dù thua trận, tư thế vẫn kiêu ngạo. Mà cô xinh đẹp bức người, ăn mặc hoa lệ, dù là người gây sự nhưng không làm cho người ta chán ghét, phong cách như nam châm hấp dẫn ánh mắt khán giả, chỉ cần liếc qua nữ chính một chút cũng là lãng phí.

“Chu Thanh Hoan.”

“Chu Chiêu dung.”

“Tiện nhân!”

“Bóp bóp” hai bàn tay, giống như đang mùa hè nóng bức có một cơn gió mát thổi qua, lồng ngực nín thở từ đầu đến giờ được giải phóng, giống như chạy 800m xong được nốc một chai Coke ướp lạnh, giống như người bệnh ám ảnh cưỡng chế(*) cuối cùng có thể gỡ hoàn chỉnh nắp hũ sữa chua.

(*)Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (Obsessive Compulsive Disorder O.C.D.) là một rối loạn dựa trên những suy nghĩ và thói quen mang tính ám ảnh, lặp đi lặp lại, như nỗi sợ sự dơ bẩn đi kèm với sự thôi thúc, thói quen thực hiện một hành động cụ thể, như tắm rửa quá nhiều – nguồn google.

Hai chữ, sáng khoái!

Giây phút đó, Đỗ Vũ thì thấy được vẻ thoải mái trên mặt mẹ mình.

Tất cả phụ nữ từng bị phản bội, nhất là phụ nữ mềm yếu, đoán chừng trong lòng đều có một giấc mộng đẹp. Tay đánh tiểu tam, chân đá tra nam, uy chấn bốn phương tiếng tăm lừng lẫy. Đáng tiếc vì họ thiện lương hoặc có các nguyên nhân khác, um.um có thể biến giấc mơ thành hiện thực chỉ được mấy người.

Phim truyền hình câu huyết là vì thỏa mãn ảo tưởng tình cảm phụ nữ. Tin tưởng tới nay cảnh này để lại dấu ấn thật sâu trong lòng vô số phụ nữ cả nước.

Bực tức sao? Khổ sở sao? Tức giận sao? Oán hận sao?

Khán giả như thế, diễn viên cũng vậy.

Không thoải mái sao? Vậy hãy để mình thoải mái. Như thế nào mình mới có thể thoải mái? Ngược cặn bã.

Không cần khán giả lên tiếng phê phán, bản thân Thẩm Diệu đã tự thay mình hành đạo.

Cảnh đối diễn của Chu Thanh Hoan và Thẩm Diệu, vốn là vì muốn tranh thủ độ đồng tình cho Chu Thanh Hoan, làm cho nhân vật phản diện khắc sâu thêm hình ảnh phản diện của mình. Nhưng có ai ngờ, một cảnh này “Nữ chính kiên cường mà lỗi ở số phận” đã đổi thành “Chính thất ngược chó tiểu tam”

Tỷ lệ người xem TV vẫn hot như cũ, đề tài cũng xếp hạng đầu bảng nhưng tính chất bất đồng, ý nghĩa đại biểu sai lệch quá nhiều.

Cuối tập, Thẩm Diệu nhìn thị vệ Giang Dạ, lạnh lùng phân phó: “Ta muốn mạng của nàng!”

Mẹ Đỗ cười, cây gỗ khều sợi len lên, xinh đẹp móc một đoá hoa.

Đỗ Vũ bắt chước Thẩm Diệu cười lạnh, rót cho mình một ly sữa bò.

Đi đi Lạnh lạnh, muốn mạng kẻ tiện nhân ấy đi.

Mặc kệ tam quan (*) có đúng không, dù sao cái tát tối nay...

Cực kỳ sáng khoái!

(*) Tam quan: thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Đối diễn

Edit: Um-um

Cuộc đời giống như một sân khấu, mọi việc đều dựa vào diễn xuất.

Lúc Cố Tương tỉnh dậy, mọi người trên thế giới đã phát cuồng.

Trong ấn tượng của cô, "Tê hậu truyện" đúng là một tác phẩm nâng đỡ nữ chính, bất kể là phim truyền hình hay nguyên tác đều sống chết tăng hao cảm cho Chu Thanh Hoan.

Từ lúc sống lại đến nay, mặc dù có một số việc đã thay đổi nhưng Ôn Lâm Dự vẫn là đạo diễn, người phụ trách chính vẫn không đổi. Biên kịch không vì con số của khán giả mà thay đổi kịch bản cho nên Chu Thanh Hoan vẫn là Chu Thanh Hoan như cũ, phần diễn ác độc của Thẩm Diệu cũng không giảm bớt.

Nhưng vì sao bây giờ chuyện lại phát triển đến thế này?

Toàn bộ bình luận trên Weibo hầu như nghiêng về một bên. Đề tài trên bảng weibo #Vương phi lạnh lạnh đáng đánh# cũng ở trong hàng ngũ đó, mà bên dưới weibo chính thức của "Tê hậu truyện" nhìn qua tất cả đều là bình luận của dân mạng: quý gối xin biên kịch đổi kết cục!

Trời ơi, Cô thế lần này tuyệt đối không có gọi thủy quân!

Cố Nam ghé qua một lần, dùng máy tính của cô lên Weibo, mờ mờ ám ám tìm kiếm từ khoá nổi bật trên Weibo: Cố Tương. Phát hiện cả đồng kết quả tìm kiếm, hầu hết đều là những lời khen ngợi. Thiếu niên bị chấn động tam quan, hấn hỏi: “Bây giờ chị đã nổi tiếng à?” Về nghi ngờ không hề che giấu trong giọng nói.

“Cũng không hẳn.” lq.d.i.e.n.d.a.n Cố Tương vừa rủa rủa vừa đáp: “Xong bộ phim này có thể sẽ nổi tiếng.” Bây giờ đề tài đã hot đến như vậy, phỏng chừng đến khi hết đoạn diễn của cô tuy không thể nói một lần thành danh nhưng cũng có thể xem là nửa nổi tiếng trong giới văn nghệ rồi.

“Không phải chị bị phụ tình chứ?” Cố Nam nghi ngờ nhìn cô.

“Em xem tivi à?” Cố Tương hỏi ngược lại.

“Không có.” Cố Nam khinh thường nói: “Chỉ có phụ nữ mới xem phim cung đấu thiếu não đó.”

Cố Tương “À” một cái, bỏ rủa vào chén thủy tinh.

“Nhưng mà, tập sau là gì? Có bí mật gì không?”

Cố Tương nhìn chăm chăm cậu ta, Cố Nam gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói: “Ừ, em hỏi giùm bạn thôi.”

Cậu ta sẽ không nói cho Cố Tương biết tuần nào cậu ấy cũng theo dõi phát sóng của "Tề hậu truyện" đâu. Vì chuyện này mà anh em chung phòng ngủ cười nhạo cậu rất lâu. Tất nhiên cậu cũng không nói cho bọn họ biết nhân vật phản diện xinh đẹp nhất trong phim là chị ruột của cậu. Hừ, phim của chị ruột mình, quỳ cũng phải xem cho hết.

“A, người bạn nào tình mắt quá vậy? Không phải trong lòng hận chị chứ? Chị diễn vai phản diện đấy.” Cố Tương cố ý nói.

“Làm gì có?” Nghe vậy Cố Nam kích động phản ứng: “Rõ ràng Thẩm Diệu cũng rất đáng thương mà. Cái thứ nữ nhân như Chu Thanh Hoan có gì tốt? Minh Quân vương là một tên dân đen. Sao chị không nói biên kịch thay đổi kịch bản một chút, để Thẩm Diệu bỏ Minh Quân vương rồi một mình xông xáo giang hồ trở thành bá chủ?”

Cố Tương: “....”

“Em hiểu rõ nội dung phim quá nhỉ?” Một lúc sau, Cố Tương lạnh lạnh nói.

Đứa nhỏ xui xẻo giật mình một lát, hất mặt giận dữ: “Lúc nào bạn chung phòng em cũng kể tình tiết phim cho em nghe, em nói không nghe cũng bắt em nghe nữa, phiền phức lắm.”

“Em nhớ là em hâm mộ Kiều Ánh Tinh mà.” Cố Tương không lật mặt hẳn: “Sao? Lần này ủng hộ chị à?”

Cố Nam hoàn toàn không nghe ra bẫy rập trong lời nói của Cố Tương, đành hoảng đáp: “Bây giờ không thích nữa.” Loại thiếu niên như Cố Nam luôn si mê những chị gái xinh đẹp ưu nhã. So với Cố Tương tính tình nóng nảy cứ ba câu không vừa ý liền nổi giận, Kiều Ánh Tinh đúng là một chị gái dịu dàng hiền lành người. Nữ diễn viên Cố Nam thích không nhiều lắm, Kiều Ánh Tinh đứng hàng thứ ba trong số đó.

Nhưng không biết vì sao, sau khi "Tề hậu truyện" phát sóng, bỗng nhiên cảm giác của cậu với Kiều Ánh Tinh thay đổi. Nhìn qua vẫn ôn nhu ưu nhã, tính tình nhân vật cũng diễn thông tuệ chừng chặc, nhưng khi đối đầu với Cố Tương lại không còn cảm giác ấy. Cảm giác cô ta giống như một tiểu tam phá hư gia đình người khác còn giả vờ làm thánh mẫu.

Cậu biết cảm giác của mình rất kỳ lạ, cũng hiểu nhất định không phải vì Cố Tương là chị mình mà mình thiên vị cô. Dù sao thì Kiều Ánh Tinh dịu dàng rất phù hợp với phim cổ trang, đáng đáp Cố Tương đẹp, cái này làm mờ đi hình tượng đặc sắc của Kiều Ánh Tinh một chút. Kỹ thuật diễn Kiều Ánh Tinh cũng rất được nhưng căn bản Cố Tương không phải đang diễn nhân vật này.

Nhân vật này giống như bản thân cô. Vài tập tới qua khiến một đấng mày râu như Cố Nam xem mà thấy trong lòng xót xa. Cho nên hôm sau cậu không thể đợi được mà đến đây, muốn hỏi Cố Tương có phải đang bị thất tình không, nếu không phải bị phụ tình làm sao có thể diễn chân thật đến thế?

Cố Tương cười cười: “Người trẻ tuổi đúng là hay thay đổi nha.”

“Chị lớn hơn em 2 tuổi chứ mấy.” Cố Nam liếc cô, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì: “Đúng rồi, tháng sau là sinh nhật cha, dì cũng tham dự... chị, chị đi với em nhé.”

Cố Nam rất ít khi gọi cô là chị (*), mỗi khi gọi chị đều là lúc có chuyện nhờ vả. Từ khi Cố Tương sống lại đến nay, quan hệ với Cố Trường Xuân cũng dịu đi không ít. Cũng ghé thăm ông mấy lần, mặc dù vẫn nhạt nhẽo nhưng quan hệ vài chục năm không phải một sớm một chiều là có thể thay đổi. So với giương cung bạt kiếm ở đời trước bây giờ đã khá hơn nhiều. Tuy vậy vài lần ghé thăm ông, cô cũng cố ý tránh vợ hiện tại của Cố Trường Xuân.

(*) Trong xưng hô ở tiếng trung chỉ có 我 (tôi) 你 (bạn) như tiếng Anh, nên chữ 姐 (chị) Cố Nam rất ít dùng nhưng khi mình edit vẫn dùng nhân xưng chị em để mọi người dễ hiểu nhé.

Cũng không phải là không thoải mái, chỉ là trong lòng vẫn còn vách ngăn cách vô cớ, giống như việc thừa nhận mẹ kế chính là phản bội lại người mẹ đáng thương điên cuồng của mình.

Cô hơi suy nghĩ một chút, cười: “Được.”

“Thật hả?” Cố Nam lập tức sáp lại gần nói: “Không được đổi ý!”

Cố Tương ghét bỏ cốc đầu cậu một cái: “Biết rồi.”

“Nhưng mà,” Cố Nam ném một quả nho vào miệng: “Cuối cùng thì tập sau Thẩm Diệu có giam cầm Chu Thanh Hoan không vậy?”

.....

Bài kiểm tra trắc nghiệm số học mới được phát ra vào giờ tự học buổi tối, 150 câu, thành tích chỉ đạt chưa đến mức trung bình 89.5 điểm cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng tốt của Đỗ Vũ.

“Trời ơi rớt.” Nữ sinh phía sau cô ấy nói: “Không đủ điểm mà bạn vẫn vui vậy hả? Đỗ Vũ bạn quên uống thuốc phải không?”

“Bạn biết cái gì?” Đỗ Vũ tự đắc hả hê liếc nhìn bạn cùng bàn: “Đây gọi là chính nghĩa thắng lợi.”

Tập 25 tối qua đã mở ra cánh cửa thế giới mới, vừa tỉnh dậy cả thế giới đều biến thành thiên đường của đảng Thẩm Diệu.

Cố Tương dùng sắc đẹp và kỹ thuật diễn nhanh chóng chinh phục khán giả, antifan chuyển thành người đi đường, người đi đường thành fan, fan người đi đường trở thành fan cuồng.

Nữ sinh trong lớp văn khoa ghét ác như cừu, cộng thêm mấy ngày trước đề thi thiên ngữ văn hàng tháng là đoạn tích Đỗ Thập Nương. Mặc dù tình tiết không bằng nhưng ý chính không khác mấy, tất cả đàn ông cận bã đều đi tìm chết. Coi lại phát sóng tối qua, tự nhiên không chút do dự nghiêng về phe Thẩm Diệu.

Kiểu nhân vật Thẩm Diệu này ấy vậy mà có thể từ vai phản diện giành lấy danh hiệu chính nghĩa. Mà nữ chính không có một vết đen nào bỗng dưng toàn thân đều đen, lấy được danh hiệu “kỹ nữ hoa sen”

Trong lớp trừ Tiểu Mẫn, tất cả mọi người đều đứng về phe Thẩm Diệu. Là một người bạn tốt ngồi chung bàn, không chỉ một lần Đỗ Vũ muốn kéo Tiểu Mẫn về phe mình, bắt đầu đi Tiểu Mẫn lại là fan của Kiều Ánh Tinh, rất hâm mộ cô ta, nói thế nào cũng không nhúc nhích.

“Bạn thật là, bạn xem qua tình huống kịch bản thử đi, bạn không thể về phe mình sao? Chúng ta không thể vui vẻ đùa giỡn với nhau à?” Cuối cùng Đỗ Vũ nổi giận: “Mọi người chơi với nhau lâu như vậy, mỗi lần xem phim, đọc sách đều ở chung một phe, vì sao lần này phải chia ra? Chẳng lẽ tình bạn cả năm của chúng ta không bằng một Kiều Ánh Tinh hay sao?”

“Tất nhiên không bằng!” Tiểu Mẫn cảm xúc phác thảo địa đồ: “Chỉ là một người mới hơi nổi danh thôi. Bạn chính là người gió thổi chiều nào theo chiều ấy. Ban đầu đọc nguyên tác không phải thích nữ chính sao? Đã nói là trung thành với nguyên tác, bây giờ tôn sùng nhân vật phản diện là thế nào?”

“Do nguyên tác không đào sâu đặc điểm nhân vật, hơn nữa chúng ta cũng bỏ quên hoàn cảnh. Bạn dám nói lúc xem truyền hình, d.d.l.q.d.u.m.u.m trong lòng không có chút nào đồng tình với Thẩm Diệu không? Không hề có giây phút nào hâm mộ gương mặt đẹp của Thẩm Diệu không?” Đỗ Vũ đối qua dùng chính sách dụ dỗ: “Bạn nói đi!”

Trong mắt Tiểu Mẫn hơi phức tạp. Mẹ nó, cô ấy không phải là người có lòng dạ sắt đá, dĩ nhiên cũng biết cảm động. Chó chết, không hiểu vì sao bộ phim này quay đúng theo nguyên tác vậy mà có thể quay ra cảm giác một tiểu bạch liên thẳng thức. Mỗi lần nhìn Chu Thanh Hoan mỉm cười thông dong ứng phó mọi chuyện xảy ra đều nảy sinh cảm giác muốn xé rách mặt nạ của cô ta.

Chẳng lẽ vì diễn viên Thẩm Diệu diễn quá chân thật nên nhìn nhân vật Chu Thanh Hoan lúc nào cũng có cảm giác cô ta đang “diễn”. Nhưng không khoa học được, Cố Tương là người mới, Kiều Ánh Tinh là diễn viên kỳ cựu mà.

Chắc chắc ánh mắt của mình có vấn đề.

“Mình không nghe!” Tiểu Mẫn che tai lại, kiên quyết không thay lòng với thần tượng mình. “Mình là đảng Thanh Hoan, mình không chịu khuất phục.”

“Không thể cứu chữa.” Đỗ Vũ thương hại nhìn bạn mình, đột nhiên chuông tan học vang lên, Đỗ Vũ ném bài thi vào ngăn kéo, cầm cặp sách chạy như điên ra ngoài: “Không nói vòng vo nữa, tối nay Triển Cự Cự ra sân, mình muốn tranh thủ thời gian về xem.”

Oh oh oh Triển Cự Cự của mình, tối nay tới đoạn Thẩm Diệu muốn Triển Cự Cự đi làm Chu Thanh Hoan. Nguyên tác có cảnh này, thật là khó tiếp nhận được việc Triển Dương diễn cảnh cưỡng gian.

Biên kịch sẽ không sắp xếp như vậy. Mọi thiếu nữ đều lặng lẽ tự an ủi trong lòng, Triển Cự Cự đẹp trai đến thế sao có thể diễn thành một tội phạm cưỡng gian, nếu diễn thật thì hôm sau có thể chữ ký của tất cả phái nữ sẽ đổi thành “Chán quá, muốn bị cưỡng gian quá”.

Quan trọng nhất là, bây giờ mọi người cảm thấy tính kỹ nữ của Chu Thanh Hoan rõ ràng như thế, tại sao còn được Triển Cự Cự cưỡng gian? Loại chuyện bánh thịt trên trời rơi xuống trên người cô ta mà không bị người người oán trách mới lạ.

Tối nay hơi kẹt xe. Khi Đỗ Vũ chạy như điên đến nhà, đã chiếu được 20’ rồi. Vừa kịp cảnh đối diễn giữa thị vệ Giang Dạ và Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu ra sân vẫn luôn toả sáng bức người, trên tivi vẫn là áo tơ trắng, đồ trang sức trang nhã, có lẽ vì diễn tiêu tụy nên không hề trang điểm nhưng ngũ quan lại thêm lung linh, thật sự vô cùng đẹp để động lòng người.

Về mặt năng có chút vô lực, sau khi biết thái độ si tình của Minh Quận vương và Chu Thanh Hoan, cuối cùng cũng không còn bộ dáng ngang ngược như ban đầu. Mặc dù giọng nói tàn nhẫn lại có chút bi ai: “Giang thị vệ, lần này...”

“Vâng.” Lần đầu tiên Giang Dạ cắt đứt lời nàng.

Thẩm Diệu ngẩng đầu, _um_um nhìn thị vệ một cái. Thị vệ áo đen phía trước cũng hơi cúi đầu nhìn nàng. Ánh mắt hai người thoáng giao nhau.

Người thị vệ này chứng kiến nàng xuất giá, cũng chứng kiến nàng không được sủng ái. Thay nàng làm nhiều chuyện xấu lại chưa bao giờ đứng ở góc độ chính nghĩa chỉ trích nàng. Nhân vật có suy nghĩ lệch lạc như vậy không ngờ luôn đáp ứng mọi yêu cầu của nàng.

Trung thành ư? Thờ ơ ư? Đồng tình ư? Bảo vệ ư?

Nàng khẽ khép mắt, trong giọng nói có chút ý mơ hồ: “Dù sao Chu Thanh Hoan cũng là người trong cung, lần này lành ít dữ nhiều. ... Không cần thận sẽ

mất mạng. Giang Dạ, người...”

“Thuộc hạ hiểu.” Giang Dạ nói.

Thẩm Diệu lại nhìn hấn lần nữa.

Mẹ Đỗ bỏ len sợi đã đan một nửa trong tay xuống, nói ra câu nói kinh người: “Hai người này nhìn rất xứng đôi.”

“Phụt----” Sờ tươi trong miệng Đỗ Vũ phun ra.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Cặp đôi Dạ Miêu

Edit: Um-um

Trong nguyên tác, Thẩm Diệu là một nữ nhân vật phản diện độc ác đáng sợ.

Trong phim truyền hình, Thẩm Diệu là một người vợ chính vô cùng xinh đẹp đáng thương.

Trong nguyên tác, Giang Dạ là một kẻ hủ bại nhân âm hiểm thô bỉ.

Trong phim truyền hình, Giang Dạ là một thị vệ anh tuấn cao lớn lạnh lùng.

Hai con người có giá trị nhan sắc cao ở chung với nhau rất dễ khiến khán giả tưởng tượng, nhất là nếu hai người có cảm giác couple, đơn giản chỉ là mở ra một cánh cửa thế giới mới.

Hơn nữa trong cùng một tập, cảm giác Giang Dạ và Thẩm Diệu hoà hợp thật không nên quá mạnh a a a. Sau khi bị câu nói của mẹ Đỗ nhắc nhở, Đỗ Vũ cũng thấy hai người này quả thật rất xứng đôi.

Rõ ràng tình tiết ngược đến vậy, rõ ràng nhất định là cặp đôi BE(1) thế mà lại có chút lãng mạn. Thật là chó chết! Chẳng lẽ đây chính là trong đường có phân, trong phân có độc trong truyền thuyết (2)?

(1) BE: Bad ending. Kết cục không hạnh phúc, kết thúc buồn.

(2) Trong đường có phân, trong phân có độc: Một câu thành ngữ của TQ, ý chỉ khi tình hình quá tốt, sẽ luôn có một cuộc khủng hoảng tiềm ẩn ở góc tối. (nguồn baidu)

Thẩm Diệu sai Giang Dạ đi làm thịt Chu Thanh Hoan, nữ nhân của Đại hoàng đế há có thể để cho những thứ tôm tép nhỏ nhỏ này động vào? Giờ giờ phút phút đều tràn đầy nguy hiểm. Kết quả thị vệ trung thành Giang Dạ bày tỏ: Vâng nương nương, nương nương không thành vấn đề, dù chết thuộc hạ cũng phải giết chết tình địch của người.

Đây chính là yêu!

Có lẽ toàn bộ nội dung của "Tề hậu truyện" chỉ có nữ chính và Minh Quân vương căn bản không thoả mãn nhu cầu khán giả, sau khi xuất hiện một cặp đôi mới, cuối cùng mọi người đã phát hiện một người mới toả hào quang.

Bọn họ gọi cặp đôi này là Dạ Miêu, hay có tên khác là phu thê thị vệ.

Sáng sớm, trên web # Vương phi Lạnh lạnh đáng đánh # đã bị # Quý gồi van xin Dạ Miêu ở chung một chỗ # # phu thê thị vệ # thay thế. Nếu như nói Thẩm Diệu đa phần thu hút sự chú ý với hình tượng cô gái mộng manh ngập tràn tính thần tượng nghĩa, lại thêm Giang Dạ tạo thành một cặp đôi toả hào quang bóng bóng trái tim màu hồng, đúng là hình ảnh không tệ để thu hút người xem.

Tiểu Mẫn ngồi chung bàn cười lqđ.d.i.e.n.d.a.n híp mắt cho Đỗ Vũ một cái bánh bao nhỏ.

“Không chung một phe, không cần phải làm quen.” Đỗ Vũ đường hoàng nói lời từ chối.

“Ái chà, sao lại không cùng một phe nào?” Tiểu Mẫn cười đến cả người run rẩy: “Bây giờ mình không còn là đảng Thanh Hoan nữa mà.”

“Cái gì?” Đỗ Vũ kích động nắm tay cô ấy: “Cuối cùng bạn đã chuyển qua đảng Thẩm Diệu sao?”

“Cũng không hẳn.” Tiểu Mẫn rút tay mình ra, cắn một miếng bánh bao: “Hiện giờ mình về phe Dạ Miêu. Dạ Miêu thật tốt!”

“What?”

“Mặc dù Kiều Ánh Tinh là thần tượng của mình nhưng Triển Cự Cự mới là mạng sống của mình. A ha ha ha ha ha.” Tiểu Mẫn cười phóng túng: “Tình cảm trong bộ phim này luôn khác lạ, tối qua sau khi xem mấy tập, bỗng dưng mình phát hiện đây chính là mở ra một góc độ mới! Mình quyết định về phe Dạ Miêu không rời bỏ.”

“Ha ha.” Mất Đồ Vũ lạnh lẽo nhìn cô ta: “Bạn đúng là ba phải, gió thổi chiều nào theo chiều ấy.”

“Đi đi đi.” Tiểu Mẫn lấy điện thoại đi động ra: “Đi xem bình luận quý gối xin thay đổi kết cục của bà con nào.”

Ngay lúc đó, Cố Tương mở máy vi tính ra vào Weibo cũng cảm thấy choáng váng.

Whatthe?

Dạ Miêu là cái quý gì? Phu thê thị vệ ở đâu chui ra vậy?

Mọi người muốn xem đến điên rồi sao? Cặp đôi chính cũng không thêm? Sao chỉ trong một đêm cặp thị vệ và vương phi tính tình méo mó lại nổi lên rồi? Còn nói gì mà tràn đầy tình yêu, một ánh mắt cũng nhìn ra được tình nghĩa ăn giấu lò mờ trong đó. Nhìn sao có thể ra tình nghĩa? Cơ bản cũng không có tình yêu nào hết có được không?

Ghép đôi thì cũng thôi đi, phía dưới còn có bình luận nói quý gối xin người thật ở chung một chỗ làm Cố Tương đọc mà cả người sợ hết vía.

Cô nghĩ nghĩ, không biết nói gì, tắt máy vi tính.

Đầu sóng ngọn gió thế này không nên đăng lên Weibo, cũng không cần đăng hình tự sướng, chỉ cần im lặng một thời gian là qua thôi.

Phía cô bình thản nhưng có người trong lòng nóng nảy.

Kiều Ánh Tinh ẩn trán, vẻ mặt mệt mỏi uất ức: “Lương Quý, em cảm thấy mệt quá.”

“Đừng nghĩ nhiều.” Lương Quý ôm cô ta vào lòng, an ủi: “Có lẽ phim này không thích hợp với em, nhân vật này cũng không hợp với em.”

Kiều Ánh Tinh ở trong lòng hấn lắc đầu một cái.

Ban đầu cô ta nhận diễn bộ phim này là vì quan hệ với Lương Quý, nhưng sau khi đọc kịch bản cũng cảm thấy rất hài lòng. Thứ nhất đây là bộ phim có nguyên tác là tiểu thuyết chuyển thành phim truyền hình, chỉ cần không quá tệ cũng có thể tạo tiếng vang cho diễn viên. Sau nữa đoàn làm phim cũng chịu chi tiền, diễn viên trong đoàn là những người có thực lực, rất dễ dàng nâng cao danh tiếng. Nói cách khác, diễn xong bộ phim này, mối quan hệ và danh tiếng sẽ có thu hoạch rất lớn.

Cho nên Kiều Ánh Tinh luôn nghiêm túc đối với bộ phim.

Không biết tại sao, phim này giống như có xung khắc với cô ta. Không, phải nói là Cố Tương có xung khắc với cô ta, từ khi bắt đầu đã không thuận lợi.

Hai tập tuần này vừa chiếu, nhà phê bình phim đã phê phán cô ta đến thâm. So sánh kỹ thuật diễn giữa Cố Tương và cô ta, có rất nhiều người kết luận khả năng của cô ta không bằng Cố Tương. Nhất là những cảnh đối diễn, nói diễn xuất của cô ta bị đè áp đến nỗi không có cảm giác tồn tại.

Nếu như đổi lại người bị so sánh là Tưởng Lily hoặc là một diễn viên đặc biệt nào đó, Kiều Ánh Tinh sẽ không cảm thấy tức giận đến vậy. Nhưng đó lại là Cố Tương, Cố Tương chỉ là một người mới, nói một diễn viên nhiều năm kinh nghiệm bị người mới áp chế diễn xuất không khác nào tát một bạt tai thật mạnh vào mặt cô ta.

Không chỉ trên phương diện công việc, kể cả về phương diện cá nhân, cô ta cũng không ưa gì Cố Tương, có thể nói là chán ghét. Đúng ra loại diễn viên nhỏ không có căn cơ này không lọt vào mắt cô ta nhưng không hiểu sao mỗi lần nhìn thấy Cố Tương, cô ta đều cảm thấy cả người không thoải mái.

Cô ta nói: “Lương Quý, nếu như bây giờ em ngưng quay thì sao?”

Lương Quý sợ hết hồn: “Em đừng có đùa.”

Kiều Ánh Tinh biết vừa rồi mình có hơi xúc động. "Tê hậu truyện" cũng đã quay hơn phân nửa sao có thể tùy hứng ngưng diễn, dĩ nhiên lúc này không diễn nữa chẳng phải phơi bày điểm xấu của mình cho đám phóng viên ư? Trong lòng cô ta phiền muộn: “Bây giờ em nên làm gì? Mấy tập gần đây em đều bị áp chế diễn xuất, chẳng lẽ em diễn tệ vậy sao? Em cảm thấy mình không diễn nổi nữa.”

Lương Quý thở dài, vuốt tóc cô ta: “Tiểu Tinh, đừng tự tạo áp lực lớn cho mình. Không phải em diễn không tốt, phải...” là Cố Tương diễn tốt. Nửa câu nói sau hấn không nói tiếp. Cho dù là đối thủ, Lương Quý không thể không thừa nhận thiên phú diễn xuất của Cố Tương làm cho người ta kinh ngạc. Đáng tiếc, Cố Tương lại là đối thủ của Kiều Ánh Tinh.

Kiều Ánh Tinh dụi dụi mắt, hình như là rót nước mắt, cô ta nói: “Lương Quý, em rất buồn.”

Lương Quý ôm cô ta càng chặt. Mặc dù bề ngoài Kiều Ánh Tinh nhìn đoan trang ưu nhã, là một phụ nữ trưởng thành, nhưng trước mặt hắn, cho đến bây giờ đều giống như chìm nhỏ nép vào lòng. Hắn thích cô ta ngoan ngoãn hiểu biết, thích cô ta cao nhã thiện lương. Lần này nhìn cô ta khó chịu như vậy, trong lòng hắn trở nên bất mãn với Cố Tương. Nhất là bây giờ trên Weibo tên cặp đôi Dạ Miêu bay đầy trời càng làm hắn thêm buồn bực. Hắn nghĩ chẳng lẽ mình nhập vai quá sâu, xem Thẩm Diệu như vợ mình như lời Cố Tương nói? Nếu không tại sao vừa xuất hiện cặp đôi Dạ Miêu hắn lại có cảm giác mình bị đội nón xanh?

“Lương Quý....” Thấy Lương Quý vẫn mãi ngẩn ngơ, Kiều Ánh Tinh khẽ đẩy hắn.

Lương Quý phản ứng kịp, hơi suy nghĩ, bỗng nói: “Thế này đi, vai diễn của Cố Tương trong mấy tập cuối có cảnh nguy hiểm phải dùng diễn viên đóng thế. Có thể lợi dụng việc này gây ra tin tức bất lợi, đã kích hình tượng cô ấy.”

Trong lúc diễn viên thực hiện cảnh hành động, bởi vì rất nhiều nguyên nhân, nhất là diễn viên nữ để bảo đảm an toàn bản thân thường dùng diễn viên đóng thế.

Nhưng nếu như dựa vào đó mà viết bài, có thể gia tăng thêm độ khó, hoặc có thể nói Cố Tương diễn xuất không chuyên nghiệp, hoặc nói là Cố Tương không chịu dấn thân ra trận. Tóm lại viết theo hướng này vẫn có sức thuyết phục. Đối với một người mới vừa được quan tâm mà nói, bất kỳ tin tức không tốt nào cũng đều là chỉ mangan.

Lúc Lương Quý nghĩ ra cách này, hắn có cảm giác hơi có lỗi với Cố Tương nhưng cảm giác này nhanh chóng bị nước mắt của Kiều Ánh Tinh hoà tan.

Kiều Ánh Tinh sững sờ, sau đó chân chừ gặt đầu: “Như vậy ổn chứ?”

“Chỉ tổn hại hình tượng một chút, cô ấy vừa mới ra sân, con đường phía trước còn dài. Đây chỉ là dạy dỗ một chút thôi.” Lương Quý nói rất đường hoàng.

Kiều Ánh Tinh không nói gì nữa, chờ sau khi Lương Quý đi khỏi, cô ta mới đi về phòng ngủ, bấm một số điện thoại.

“Phóng viên Vương đúng không? Bên tôi có một tin, ông chuẩn bị một chút. Đại khái tháng sau có thể dùng đến, tin rất hay, rất hấp dẫn. Có thời gian chúng ta hẹn nhau nói chuyện nhé.”

Nửa phút sau, cô ta cúp máy.

Đề nghị của Lương Quý rất hấp dẫn nhưng còn chưa đủ ác. Từ một người mới vô danh một đường đi đến vị trí hôm nay trong giới điện ảnh, cô ta không phải dựa vào lương thiện và ngay thơ. Làng giải trí không hề có nguyên tắc, cô ta dám chọt không ít bí mật ở sau lưng bạn bè, đập lên bao nhiêu bạn tốt cũng đã không còn nhớ rõ.

Sự tồn tại của Cố Tương uy hiếp nghiêm trọng đến cô ta. Đối với uy hiếp nếu không mạnh mẽ diệt trừ mà chỉ cho một bài học nhỏ trên đường phát triển của đối phương thì đó không phải là Kiều Ánh Tinh.

Phải cho Cố Tương té ngã vĩnh viễn không đứng dậy được, phải cho cô vĩnh viễn nhớ rõ bài học xương máu này.

Trong vòng giải trí, _um_um làm việc phải sạch sẽ. Đây là một vị tiền bối dạy cho cô ta, cho nên cuối cùng cô ta đập vị tiền bối này để trèo lên.

Cố Tương chỉ là một trong số đó.

.....

Đường Duệ nhìn bình luận ầm ĩ trên web, sờ sờ cằm, nhìn Triển Dương đang rót nước, nói: “Klaus, bây giờ hai người đang được người hâm mộ chúc phúc, hay là ông thử luận đi?”

Triển Dương nhìn hắn: “Sao ông không thử?”

“Vậy hay là thôi.” Đường Duệ ngồi xuống ghế sofa. “Chỉ là tốc độ nổi tiếng của cô nàng này nhanh quá, tôi ở trong giới này lâu như vậy cũng thấy có chút kỳ lạ.”

“Sao hả?” Triển Dương đưa cái ly cho hắn.

Đường Duệ nhận cái ly: “Nói gì thì ông cũng từng đóng phim qua, không phải chưa từng sắp xếp người hợp tác nhưng chưa có ai có thể thành công ghép đôi với ông được.” Triển Cự Cự chính là bông hoa mọc trên đỉnh núi cao, người nào hợp tác với anh đều có cảm giác không phù hợp.

“Nhưng bây giờ ông xem, căn bản Cố Tương và ông không có hướng tình cảm mà có thể ghép đôi đến như vậy thật là không khoa học. Nếu nói có cảm giác yêu đương nhất định phải diễn ra tia lửa, cô ấy có thể diễn với ông đến cảm giác yêu đương, chắc chắn kỹ thuật diễn có thể hoà hợp với ông. Một người mới...” Nhìn về Triển Dương: “Ông cảm thấy đây là lần đầu tiên cô ấy đóng phim sao?”

Lần đầu đóng phim? Lừa người khác thì được nhưng không thể qua mặt Triển Dương, dù không thể giải thích vì sao nhưng chỉ dựa vào năng lực và thiên phú chắc chắn không thể làm được như vậy.

Nhưng anh chỉ cười cười, nói: “À, có lẽ là khả năng trời cho.”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33-1: Phản đòn (1)

Edit: Um-um

Mặc kệ bên ngoài phán xét thế nào, "Tề hậu truyện" vẫn thông thả quay tiếp tục.

Ngoài dự kiến của mọi người, Ôn Lâm Dự không vì phản ứng của khán giả mà sửa đổi kịch bản, nhưng vô tình hay cố ý vẫn chính thức lộ ra chút tình cảm mập mờ.

Ví dụ như lúc Thẩm Diệu ở cùng thị vệ Giang Dạ luôn vô tình cố ý quay đặc tả ánh mắt của thị vệ. Phần lớn là lặng lẽ đứng nhìn chăm chú sau lưng Thẩm Diệu, thâm tình như có như không làm tan nát trái tim bao nhiêu cô gái.

Mà sau khi Thẩm Diệu bắt đầu kỹ năng tìm đủ loại đường chết, tiến vào giai đoạn bị ngược đãi hạn. Minh Quận vương chính là ngựa được thâm tình trong truyền thuyết, rõ ràng trong hậu viện thu một phòng thiếp thất, ngủ với một đồng nữ nhân ấy vậy mà trong lòng chỉ thích một mình Chu Thanh Hoan. Chu Thanh Hoan bị ngược đãi thì Minh Quận vương sẽ trả lại gấp đôi ngược đãi ấy.

Người ngược Thẩm Diệu luôn là Minh Quận vương, ai có thể ngược mình nhiều hơn nam nhân mình yêu sâu đậm. Tình yêu càng mù quáng càng cố chấp, mỗi lúc Thẩm Diệu càng gầy hơn, nhưng nàng càng tiều tụy thì lại biểu hiện ra nét đẹp yếu đuối đến nao lòng.

Người ái mộ trong Weibo của Cố Tương tăng lên như hoa tiễn, còn đứng trước mấy người cuối bảng. Đối diện giữa Kiều Ánh Tinh và Cố Tương càng nhiều thì vấn đề xuất hiện càng nhiều, ở trước mặt người mới không hề chiếm ưu thế thậm chí nhiều lần còn bị đè áp diễn xuất đến thê thảm không thể nhìn.

Đời trước những việc này chưa từng xảy ra, chỉ là điều Cố Tương không thể tưởng tượng được bộ phim "Tề hậu truyện" này, cặp đôi nổi bật lại là Dạ Miêu.

Đời trước tình cảm của nam nữ chính Minh Quận vương và Chu Thanh Hoan nóng lên vào thời điểm nghỉ hè, tình cảm của người thật cũng được hâm nóng. Vì vậy cũng tăng lên không ít người ủng hộ cặp đôi Kiều Ánh Tinh và Lương Quý. Sau mỗi người đều kết hôn với người khác khiến người hâm mộ rất đau lòng. Về sau nữa họ tái hợp, còn có người lấy tác phẩm này ra nói chuyện, nói nhất định đây là duyên nợ trời ban.

Không ngờ trở lại một lần, tình cảm của Lương Quý và Kiều Ánh Tinh vậy mà không nóng lên ngược lại còn xuất hiện đoạn tình yêu giọng khách át giọng chủ. Đời trước khi Lương Quý và Kiều Ánh Tinh công bố tình yêu cũng khiến đoạn tình cảm này được lãng xê thêm một bậc. Hiện tại chuyện tình cảm không nóng, họ còn có thể công bố tình yêu được sao?

Cố Tương lau lau mồ hôi trán, thời tiết tháng tám, phim trường vừa không có máy điều hoà, cô còn phải mặc cổ trang thật dày, chỉ có thể quạt quạt cho mát một chút. Triển Dương ngồi bên cạnh, , toàn thân mặc áo đen kín kẽ nhưng tinh thần rất sáng khoái. Kevin đưa cho anh chai nước lạnh, anh chuyển qua cho Cố Tương, Kevin tức giận tròn mắt hung dữ nhìn Văn Tĩnh, lại đưa Triển Dương một chai nữa.

Văn Tĩnh bị hấn trừng không giải thích được, hỏi Cố Tương: “Tương Tương, cảnh cuối sẽ dùng diễn viên đóng thế, chúng ta có thể nghỉ ngơi rồi.”

“Tương Tương.” Tường Lily nhào đến, trên đầu cô ấy còn đội mũ phượng nặng nề, thiếu chút nữa là rớt xuống đất, vội vàng lấy tay vịn lại. Cô ấy nói: “Đây là hai tập diễn cuối cùng của em, vậy mà biên kịch không đổi kết cục, đúng là điên rồi!” Cô ấy nói: “Chút nữa xin em đừng diễn tốt quá, chị sẽ khóc đó. Chị mà khóc vương miện sẽ hỏng mất.”

Cố Tương: “.....”

Tường Lily là một trong những diễn viên chính cũng là một fan cuồng trong đảng Dạ Miêu, thường lên mạng tìm truyện đồng nhân(*) hoặc cắt nối biên tập video chia sẻ cho Cố Tương xem với quy mô lớn. Mỗi lần Cố Tương thấy đều không nói nên lời, lại không thể phản đối, chỉ có thể rung rung ăn thức ăn Anway mà mình không muốn ăn.

(*) Truyện đồng nhân: Thể loại truyện lấy bối cảnh từ truyện tranh, phim ảnh, phim hoạt hình, hoặc một câu chuyện nào đó có sẵn. Nhân vật chính có thể là nhân vật đến từ thế giới hiện thực hoặc một nhân vật hoàn toàn mới trong câu chuyện đó.

Chính mình tự ăn cảnh yêu đương của mình có cảm giác là lạ.

Tường Lily nói: “Sao diễn viên đóng thế vẫn chưa tới?”

Cố Tương quay đầu lại.

Cảnh quay của cô trong "Tề hậu truyện" đã sắp kết thúc. Đây là hai tập cuối cùng, cảnh một đám người hành hạ thị vệ chó săn mạnh mẽ Giang Dạ đến chết, Minh Quận vương chứng tỏ người dám động đến nữ nhân của bốn vương, bốn vương sẽ khiến người không chỗ dung thân. Di thể thị vệ Giang Dạ bị người ta tiện tay ném ở bãi tha ma.

Sau khi Thẩm Diệu biết Giang Dạ chết, giống như người cuối cùng ở cạnh mình cũng không còn. Nàng trở nên điên cuồng, trí thông minh logout lần nữa, quyết định vào cung tự mình giết Chu Thanh Hoan.

Tất nhiên chuyện này không thể xảy ra, Chu Thanh Hoan đã tiến hoá từ tiểu bạch liên thành thú bạch liên, phát huy trọn vẹn trí thông minh của mình khiến Thẩm Diệu thiệt thòi to, lược bớt quá trình trung gian, đợi đến khi Thẩm Diệu tỉnh lại đã ở trong tù. Hơn nữa còn bị sắp xếp một tội danh đáng sợ: ý đồ mưu hại thánh thượng.

Tội danh mưu hại thánh thượng vừa ban ra, sau đó liền không có cách nào cứu vãn. Thêm nữa Hoàng đế có ý sửa trị Thẩm gia, toàn bộ Thẩm gia bị dính líu, chứng cứ tạo phản được trình lên, tài sản tất cả đều bị tịch thu, cả gia tộc bị chém đầu. Thẩm Diệu bị giam ở đại lao, tùy ý xử trảm.

Minh Quận vương sớm hận Thẩm Diệu có mưu đồ hại nữ nhân trong lòng hắn, càng thêm hận ban đầu Thẩm gia dựa vào quyền thế ép mình chấp nhận cuộc hôn nhân này nên không chỉ không tìm cách cứu chính thể mà còn bỏ đá xuống giếng. Một kích chí mạng định tội Thẩm gia đến từ cô gia nhà họ Thẩm, Minh Quận vương.

Thẩm Diệu sống trong lao cũng không yên ổn, ngày trước lúc ngang ngược đắc tội quá nhiều người, họ mua chuộc ngục tốt cho nàng nếm mùi đau khổ. Một cô nương ăn sung mặc sướng phải chịu không ít khổ sở, cuối cùng không thể chịu được nổi nhục bèn treo đai lưng lên xà nhà thắt cổ tự vẫn.

Cảnh cuối Cố Tương phải diễn là cảnh bị người ta khi dễ chèn ép trong nhà lao. Nàng bị quát roi, lăn lộn trên mặt đất, bị người đập tay, kéo tóc đập vào tường, trên đầu toàn là vật dơ bẩn. Tóm lại phải dùng đến diễn viên đóng thế để diễn.

Nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa thấy bóng dáng của diễn viên đóng thế, rốt cuộc Văn Tĩnh hơi nóng nảy, đi qua chỗ đạo diễn xem tình hình, _um_ không lâu sau vội chạy về, vẻ bức bối hiện lên mặt: "Tương Tương, không ổn rồi. Hôm nay diễn viên đóng thế tạm thời có việc bận không đến được."

Sao có thể trùng hợp như vậy? Cố Tương nhíu nhíu mày: "Chắc chắn không đến được hà chị?"

"Nếu không ngày mai quay cũng được." Tương Lily nói.

"Diễn viên đóng thế không đến à?" Kiều Ánh Tĩnh gần đó nghe thấy, đi đến hơi khó xử nói: "Gần đây thời gian quay rất gấp, ngày mai muốn quay gấp cảnh của chị. Tốt nhất hôm nay chúng ta quay cho xong phần này đi."

"Nhưng mà bây giờ không có người đóng thế." Tương Lily nhìn lại kịch bản: "Cảnh này không có người đóng thế thì Tương Tương không thể nào quay một mình xong đâu."

"Đề chị đi nói chuyện với đạo diễn thử xem." Văn Tĩnh đứng lên: "Trong hợp đồng không nói đến biện pháp giải quyết tình huống này, bây giờ chỉ có cách hợp tác với nhau thôi."

"Đúng vậy." Kiều Ánh Tĩnh nhìn Cố Tương: "Tương Tương, diễn viên đóng thế rất khó tìm, không thể tìm người thay ngay được." Dung mạo Cố Tương rất xinh đẹp, người đóng thế cô có năm phần tương tự cô, "Tề hậu truyện" theo đuổi sự hoàn mỹ trong từng chi tiết nên rất kén chọn đối với diễn viên đóng thế.

"Tương Tương nè," Kiều Ánh Tĩnh mỉm cười nói: "Nếu không thì em dùng dùng người đóng thế nữa, cũng chỉ là một cảnh diễn không hề có nguy hiểm, chỉ hơi cực khổ xíu thôi. Nhưng mà bây giờ đề kịp tiến độ nên đừng so đo nhiều làm gì. Em xem Ngụy Khôn và mọi người đều đang chờ, lãng phí thời gian không tốt lắm đâu."

"Cô nói có vẻ đơn giản quá." Không đợi Cố Tương mở miệng, Tương Lily giành nói trước: "Phim trường chúng ta nhiều người như vậy, cảnh diễn cực khổ nào không phải do người đóng thế làm. Trời nóng đến nổi mặt đất muốn chảy ra, cô không thấy trên đất nóng đến nổi đặt trứng gà lên có thể chín luôn sao? Da Tương Tương như vậy nhất định sẽ phỏng mất."

"Nhưng diễn viên đóng thế của chúng ta không xảy ra vấn đề." Kiều Ánh Tĩnh không tức giận, vẫn cười híp mắt như cũ: "Hôm nay vừa khéo có nhóm phóng viên đến tham quan, nếu xem Tương Tương kết thúc công việc, không chừng lại muốn viết gì nữa? Đối với chúng ta chẳng có gì ghê gớm nhưng đối với những người mới như Tương Tương có thể là phiền phức lớn đấy."

Mặc dù nụ cười Kiều Ánh Tĩnh dịu dàng nhưng lời nói rất chói tai. Cho đến bây giờ, ít nhiều cô ta cũng không che giấu mâu thuẫn giữa mình và Cố Tương. Đúng vậy, có ai bị một người mới diễn đề ép mà có thể vui được chứ?

Nhưng lời của cô ta cũng có lý, hiện nay Cố Tương càng nổi tiếng thì càng nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm cô. Paparazzi hận không thể đào bới thêm nhiều tin tức bí mật của cô, nếu có phóng viên biết hôm nay Cố Tương không ra diễn không biết là sẽ viết linh tinh đến thế nào nữa.

Nhưng mà nếu cố gắng diễn cảnh loại này, đối với một người mới mà nói, tuyệt đối hết sức khó khăn.

Lúc Kiều Ánh Tĩnh mới tham gia vào giới nghệ sĩ từng chịu qua loại thua thiệt này, sau gặp không ít người mới, lần đầu tiên quay cảnh phải dùng người đóng thế cũng xảy ra rất nhiều vấn đề. Diễn viên cũng là người, khi người mới bắt đầu bước chân vào nghề tất nhiên cũng cần một quá trình thích ứng.

Đối mặt với loại cảnh diễn này, Cố Tương tỏ ra chán ghét, nếu không giải quyết tốt vấn đề này sẽ trở thành tảng đá khổng lồ ngáng chân cô. Mà phóng viên Vương do Kiều Ánh Tinh mời tới cũng là một tay lão làng có thâm niên kinh nghiệm.

Cho dù hôm nay Cố Tương không diễn, tên phóng viên Vương cũng có thể khiến chuyện này thành tội ác khó tha.

Làm thế nào, hôm nay Cố Tương cũng không thể tránh khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33-2: Phản đòn (2)

Edit: Um-um

Nhưng ngoài dự liệu của cô ta, Cố Tương không hề nghĩ ngợi, liền nói: “Vậy cũng không cần người đóng thế nữa.”

Tương Lily và Văn Tinh sững sờ, Văn Tinh vội la lên: “Tương Tương, trời nóng lắm, chị Lily nói đúng đó, em đừng nên miễn cưỡng...”

“Cũng không phải là miễn cưỡng.” Không đợi cô ấy nói xong, Cố Tương cắt ngang: “Em là một diễn viên, phải là người chuyên nghiệp.” Cô nhìn Kiều Ánh Tinh khẽ mỉm cười: “Làm phiền chút nữa chị Kiều nói với nhóm phóng viên một tiếng, viết về em chuyên nghiệp chút nhé.”

Lúc cô nói lời này, giọng nói nghiêm túc, không nhìn ra một chút nhạo báng nào nhưng Kiều Ánh Tinh cảm thấy lời này đang châm chọc cô ta.

Trong lòng cô ta dần lại, ngay sau đó cười: “Nhất định rồi. Vậy để chị thay em nói với Ôn đạo diễn một tiếng nha.” Quay người đi, nụ cười đã biến mất.

Nếu Cố Tương đã tự mình không biết sống chết, cô ta phải thừa dịp Cố Tương hạ hê chính chết cô.

Tương Lily nhìn thấu dụng ý của Kiều Ánh Tinh, lo lắng nhìn Cố Tương: “Em so đo với cô ta làm gì cho mệt, phải biết quý bản thân mình chứ. Làm diễn viên không cần giận lẫy, bây giờ đôi ý vẫn còn kịp.” Cô ấy cho là Cố Tương đồng ý không dùng người đóng thế vì trúng phép khích tướng của Kiều Ánh Tinh.

“Em không có giận lẫy.” Cố Tương nói: “Em hiểu rõ mình đang làm gì. Nhưng mà nghiệp diễn là vậy, có thể diễn vinh quang chói lọi, cũng có thể diễn xấu xí dơ bẩn. Đó là công việc thôi.” Cô cười cười: “Cảm ơn chị Lily, em đi hoá trang lại cái đã.”

Văn Tinh vội vàng đi theo, còn muốn khuyên bảo Cố Tương, lại thấy Cố Tương vào phòng nghỉ ngơi ngồi xuống, nhìn bốn bề vắng lặng, hỏi Văn Tinh: “Trong tay chị có số điện thoại phóng viên không?”

“Có vài người.” Đầu tiên Văn Tinh sững sờ, sau đó bừng tỉnh hiểu ra: “Tương Tương, em định... Nhưng mà...” Cô ấy hơi khó xử: “Đây đúng là lần đầu tiên em diễn loại cảnh này, gọi phóng viên tới cũng không có ích gì.”

Ý của Cố Tương là, nếu đã muốn quay cảnh diễn này sao không gọi thêm phóng viên đến viết vài bài, ca ngợi kinh nghiệm, thái độ làm việc nghiêm túc, cái gì cũng được. Nhưng Văn Tinh cảm thấy, lần đầu tiên Cố Tương đóng cảnh mạnh mẽ như vậy, hình tượng cũng không tiện, nói không chừng lúc đó sẽ cảm thấy khó khăn, gọi truyền thông đến không phải là vạch áo cho người xem lưng sao?

“Tin em đi.” Cố Tương nhìn cô ấy: “Tìm truyền thông nào có ảnh hưởng lớn một chút, với lại tìm thêm một người có quan hệ cá nhân tốt với chị, hai người là được rồi.” Cô nhìn lướt qua bên ngoài: “Dù sao cũng phải chói sáng, đã thế thì chói sáng thêm một chút vậy.”

Nếu Kiều Ánh Tinh đã gây rắc rối cho cô khắp nơi, thậm chí còn gọi truyền thông thì cũng nên để đám lửa này cháy bùng lên thêm chút. Lần đầu tiên diễn cảnh nguy hiểm? Dĩ nhiên không phải. Lúc đầu cô đóng một bộ phim ma, các loại màu đỏ đội lên đầu cô, bị đẩy từ trên cao xuống té ngã trầy da, roi xuống nước, nhảy khỏi xe, các loại nguy hiểm đều có. Mà lúc đó gặp đạo diễn rất khó tính, không cho diễn viên nào được dùng người đóng thế, dùng nói là hình tượng, đúng là dùng cả tính mạng để quay phim.

Vậy nên cảnh diễn bây giờ có gì không thể đóng? Kiều Ánh Tinh đang kể chuyện cười à?

Đợi đến khi Cố Tương bước ra từ phòng nghỉ ngơi, người bên ngoài cũng đã chuẩn bị xong. Điều khiến người ta kinh ngạc là bỗng nhiên hiện trường xuất hiện ba vị phóng viên nói đến tham quan trong đó có hai vị có tầm ảnh hưởng khá lớn.

Biến cố này khiến người trong phim trường lúng túng, Ôn Lâm Dự lại cảm thấy không việc gì. Mỗi ngày đều có phóng viên đến tham quan phỏng vấn, để duy trì độ hot thì đây là việc nên làm. Mà hôm nay mấy vị phóng viên này rõ ràng đến vì cảnh quay của Cố Tương, Tương Lily và Ngụy Khôn hơi lo lắng, chỉ cần không tốt một chút là có thể lên trang nhất như chơi.

Đường Duệ đứng cạnh Triển Dương, vừa dùng đá lạnh xoa mặt vừa nói: “Người yêu ông sắp đi đóng cảnh của diễn viên đóng thế kia, sao ông không đi

giúp một tay?”

“Không cần.” Triển Dương hào hứng nhìn Kiều Ánh Tinh đang chộn rộn, cười: “Có người muốn xui xẻo.”

“Có ý gì?” Đường Duệ nghe không hiểu.

Trong lòng Kiều Ánh Tinh rất hả hê. Vốn cô ta chỉ gọi phóng viên Vương không ngờ phim trường lại đến thêm hai nhà truyền thông khác, nhất định là đi săn tin tức. Cả ba nhà truyền thông cùng đánh, Cố Tương không ngờ một cú thật đau mới là lạ.

Trong lòng cô ta xuất hiện cảm giác sung sướng vì trả được thù, Cố Tương không phải diễn xuất tốt sao, không phải rất có thiên phú, rất có năng lực sao? Cô ta phải xem thử, diễn cảnh hao sức mà không có kết quả tốt thế này, diễn cảnh hoàn toàn không có hình tượng như vậy, Cố Tương phải làm sao bình thần tiếp tục không coi ai ra gì, làm sao phát huy diễn xuất siêu nhân của cô đây?

Người mới thì vĩnh viễn chờ vọng tưởng một bước lên trời.

Máy quay vào chỗ sẵn sàng, Ôn Lâm Dự hô một tiếng bắt đầu.

Trong phòng giam tối đen, bóng Thảm Diệu ngồi một mình cô đơn.

Trong phòng giam còn có chuột và trùn bò ngo ngoáy, trên giường được đắp bằng rom rạ và rác rến lộn xộn giống như thông qua hình ảnh có thể cảm nhận được hương vị ẩm mốc mục rữa của nó.

Cô gái đầu bù tóc rối, xiêm áo dơ bẩn, thậm chí trong móng tay cũng chứa đầy cặn bẩn. Thân hình nàng khòm xuống, giống như một lão bà.

Kiều Ánh Tinh nhú mày, cho dù cảnh diễn này hoàn toàn không có hình tượng, Cố Tương cũng biểu hiện hết sức tự nhiên. Dường như vừa bắt đầu đã là một nhân vật xấu xí như thế, một chút cũng không có cảm giác gượng ép.

Cô luôn là người nhập vai cực nhanh.

Ngực tốt đi vào, không nói hai lời, một thùng chất dơ dỏ “Ào” một cái lên người Thảm Diệu.

Người trong phim trường không nhìn được run lên, dù là chất dơ giả nhưng trời nóng như vậy mà bị một thùng đồ nghề dơ xuống không phải là ai cũng có thể chịu được.

Thảm Diệu thờ hồn hèn hai cái, lập tức vén mớ um.um tóc tán loạn trên trán ra, dù ở chỗ tối tăm, người đầy dơ bẩn nhưng vẫn không thể che giấu hào quang trên người nàng. Không có bất kỳ thừa thãi và gượng gạo nào, nàng hung hăng trừng mắt nhìn ngực tốt.

Một đôi mắt sáng lấp lánh như sao.

Đường Duệ không tự chủ cắn “Cốp” nát cục đá đang ngậm trong miệng.

Ba người phóng viên không hẹn mà cùng đưa camera về cô gái dơ bẩn ấy.

Có người trời sinh luôn tỏa sáng, giống như vì sao trong bóng tối, không bao giờ lu mờ.

Cho dù lúc chán nản nhất, trong xương tủy luôn có sự kiêu ngạo của quý tộc. Thảm Diệu cao giọng nói: “Cần rồi!”

Cần rồi! Kiều Ánh Tinh thật cần rồi, còn muốn dùng mấy cái này đến làm khó cô? Quả là chuyện hài.

Đời trước, cô từng diễn qua vai thi thê không đầu, diễn qua tiểu nhân gian trá, diễn qua cảnh già nua, thiện lương, tà ác, xinh đẹp, xấu xí, tốt-xấu, có thể nhìn và không thể nhìn, chỉ có cái không tưởng tượng ra chứ không có cái không làm được.

Một tội phạm từ tù lại còn là một từ tù xinh đẹp, giống như là quả bóng!!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Lành Lạnh tấn công! (1)

Edit: Um-um

“Còn tưởng mình là tiểu thư phủ tướng quân sao?” Ngực tốt cười nhạo nói: “Thảm tiểu thư đừng trách ta, đều là lấy tiền làm việc, muốn trách chỉ trách ban đầu Thảm tiểu thư đây đắc tội với quá nhiều người. Bây giờ Thảm gia đã rơi đài đừng trách người ở trên đến đây báo thù.” Gã vung tay lên, mấy tên

lâu la lập tức đi tới, đồng thanh cười cợt: “Cô xem, dù sao cũng đã ở đây rồi, thôi thì ráng chịu khổ một chút đi.”

Cảnh sau, quả thật Thẩm Diệu chịu không ít “đau khổ”.

Vừa kéo tóc vừa tạt chất bẩn lên người, gây gộc liên tục giáng xuống đầu cô khiến không khí tại hiện trường dâng cao. Không biết có phải do đã được dặn dò trước không, mặc dù những người đóng vai quần chúng không đánh đến chết nhưng xuống tay tuyệt đối không hề nhẹ nhàng chút nào.

Bây giờ thời tiết đã cao hơn 30 độ, cảnh hành động vừa diễn ra, mọi người sẽ không chịu nổi. Kiều Ánh Tinh nóng lòng muốn nhìn thấy vẻ mặt đau khổ không chịu được của Cố Tương, chỉ cần chụp được phút giây ấy, dưới ngòi bút của phóng viên có thể đẩy cô vào chỗ chết.

Nét mặt Thẩm Diệu đúng là rất khổ sở, thân là tiểu thư phủ tướng quân được sủng ái, có lẽ cả đời đều không nghĩ có lúc mình sẽ phải trở thành một tù nhân. Bị người hạ tiện đánh đập vũ nhục, loại khổ sở này không chỉ đến từ thân xác mà còn là sự sỉ nhục trong tâm hồn.

Nàng cắn răng, nhịn nhục đòn roi của ngục tốt. Nhưng... Dù trong cơn đau nhưng không ai có thể xem thường sự phẫn nộ trong mắt nàng. Bởi vì quá mức tức giận nên vẻ đau đớn trên mặt cũng có vẻ không nghiêm trọng.

Có lẽ đây là lúc Thẩm Diệu tức giận nhất trong đời mình, bị phản bội thì thôi, nhưng bị chính người mình yêu sâu đậm đẩy xuống vực sâu không đáy, dđldq.um.um chôn cả Thẩm gia theo nàng có phải là quá thảm hay không? Mặc dù nàng ngang ngược tuy hừng, độc ác vô tình, nhưng cũng là cô nương xuất thân từ phủ tướng quân, lớn lên trong cảnh cung chiều, sâu trong xương cốt vẫn kể thừa khí phách tôn quý và ngông nghênh của tổ tiên. Bị ngục tốt đánh không khác nào chà đạp lên tự tôn của nàng.

Không có bất kỳ một mảnh thú nào khi bị bắt sẽ ngoan ngoãn khoanh tay chịu trói, cho dù gặp đau đớn đến nhường nào, trong lòng cũng sẽ tức giận và không cam lòng.

Ánh mắt của Thẩm Diệu giống như chứa tể son lâm bị giam giữ, trong suốt, không có tuyệt vọng và chấp nhận, chỉ có giận dữ và báo thù khiến người ta không thể nghĩ đến, nếu có một ngày nàng có cơ hội chắc chắn sẽ trả lại gấp trăm gấp ngàn lần.

Cuối cùng Ôn Lâm Dự cũng kêu cắt.

Cảnh này diễn thật lâu cuối cùng cũng quay xong, biểu hiện của Cố Tương chẳng những không có bất kỳ gượng gạo và thiếu tự nhiên nào mà còn hoàn toàn cực kỳ xuất sắc.

“Nhìn không giống người mới chút nào.” Lão đại Ngụy Khôn khó có khi ca thán một câu, Tưởng Lily nghe vậy gật đầu: “Nói thật em cảm thấy hành động của em ấy tốt hơn em, nếu đổi lại là em không thể nào diễn được vậy đâu.”

Đây là cảnh quay cần đóng thế, vốn không nên chiếm nhiều đất diễn như vậy. Chỉ cần quay kết quả tình trạng bị thảm và nhếch nhác của Thẩm Diệu sơ qua là được. Nhưng Cố Tương khéo léo thay đổi toàn bộ trọng tâm tình cảm của bộ phim, vì vậy “nhếch nhác” biến thành “tức giận”, “buồn cười” biến thành “tức nuối”.

Không phải ai cũng có bản lĩnh thiên biến vạn hoá, lần đầu tiên Cố Tương quay cảnh cần đóng thế ấy vậy mà chẳng những không xuất hiện cảm giác khó chịu lại còn tăng thêm không ít cảm giác tồn tại. Không thể không nói cô rất xuất sắc.

Giống như trời sinh cô đã có khả năng như nam châm thu hút mọi ánh nhìn, mỗi động tác giờ tay nhắc chân đều nhập vai.

Phóng viên Vương hơi xấu hổ đứng yên một chỗ. Gã biết mục đích của mình đến đây hôm nay là gì nhưng Cố Tương diễn đến như thế, gã không có cách nào tìm ra được điểm sai sót. Nếu không có hai nhà khác ở đây, gã còn có thể “tuyệt ý phát huy”. Nhưng hiện giờ có hai nhà này, một khi gã viết tin không giống nhau, người khác sẽ mang tội danh “nói hươu nói vượn” gắn lên cổ công ty bọn họ.

Còn nếu gã giống hai nhà này đi phỏng vấn Cố Tương, viết tốt cho cô chắc chắn Kiều Ánh Tinh sẽ nổi điên lên mất. Đúng là lui hay tiến gì cũng không thể làm được.

Gương mặt Kiều Ánh Tinh đen như đáy nồi, dù đang ở phim trường cũng không thể duy trì nổi mặt nạ hoàn mỹ của mình. Cảnh diễn Cố Tương vừa xuất hiện, mặt của cô ta liền đen xì, hằm hằm quay về phòng nghỉ, nhắm mắt làm ngơ.

Micro của phóng viên đưa tới, gương mặt Cố Tương mỉm cười, trên mặt cô vẫn còn lớp hoá trang bẩn thỉu, tóc rối bù đầy rơm, y phục rách nát, dù như vậy vẫn không làm giảm sút nhan sắc xinh đẹp của cô chút nào.

“Đây chính là diễn viên đóng vai vương phi Lạnh Lạnh Thẩm Diệu của chúng ta, tôi nghe nói ở tập này vốn sẽ dùng diễn viên đóng thế, nhưng vì sao cuối cùng cô lại không sử dụng nữa vậy?” Phóng vấn Cố Tương hình như là một phóng viên thực tập, một thanh niên trắng trẻo non nớt, có hơi hơi hộp.

Cố Tương cười cười, trong cuộc sống hàng ngày cô không hề có tính cách cao ngạo của Thẩm Diệu, cực kỳ ôn hoà: “Bởi vì người đóng thế tạm thời bị sự cố không thể đến được mà hiện nay tiến độ quay phim đang rất gấp rút nên tôi tự mình đảm nhiệm cảnh diễn này.”

Bé trai phóng viên thấy cô dễ nói chuyện nên lá gan cũng to ra, lại hỏi: “Xem ra cảnh này rất vất vả, lần đầu tiên quay một cảnh có yêu cầu cao như vậy, cô có chương ngại tâm lý nào không?”

“Chương ngại tâm lý?” Cố Tương nói với hắn: “Công việc của phóng viên là đến đây phỏng vấn thì tôi là diễn viên nên diễn cũng là công việc của tôi. Làm công việc của mình thì sao có thể bị chương ngại tâm lý được. Giống như phóng viên cũng sẽ không vì phỏng vấn tôi trong hình dáng rối bù này mà

có chương ngại tâm lý vậy.”

Cô đánh đồng công việc của mình với phóng viên, không hề có cảm giác vượt trội hơn người, lời nói hợp lý dễ nghe. Trong lòng phóng viên hết sức dễ chịu, cười nói theo cô: “Cô diễn hay lắm”

“Vây mong mọi người ủng hộ 'Tề hậu truyện' nhiều hơn.” Cô không quên quảng cáo cho phim, cười tươi tấn đáng yêu. Bé trai phóng viên hơi sững sờ. Phóng viên nhà bên cũng không chịu thua thiệt, trang đầu không thể để một mình phóng viên này giành được nên chạy theo đến phỏng vấn. Cố Tương rất kiên nhẫn, không vì thời tiết nóng bức mà nóng nảy, trả lời mỗi câu đều rất tận tình. Thỉnh thoảng lại nói đùa vài câu nho nhỏ, nắm chắc không khí cực tốt, không để cho những phóng viên này trở về mà không có đề tài viết nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến công tác bảo mật lâu dài.

Cuối cùng còn mưa nước mưa thức ăn mời mấy phóng viên, chủ khách đều vui vẻ, cả đoàn đều là hình ảnh vui vẻ hoà thuận.

Trong lòng Ôn Lâm Dự cực kỳ vui mừng, nếu người mới ai cũng hiểu chuyện như Cố Tương thì trong vòng giải trí này thiên hạ thái bình. Càng nhìn Cố Tương càng thấy tương lai người này vô tận, Ôn Lâm Dự khẽ xoa xoa tay, quyết định hai tập cuối cho Cố Tương thêm vài cảnh.

Cuối cùng chuyện Kiều Ánh Tinh tính toán bị thất bại.

Chẳng những Cố Tương không bị bôi đen vì cảnh đóng thế này mà cô còn được hai phóng viên cổ vũ ca ngợi một hồi, nói thái độ nghiêm túc lại có kinh nghiệm, người thật vừa đẹp vừa tốt, dđlqđ.um.um trời cực nóng vẫn tự mình quay cảnh phá vỡ hình tượng. Lúc chụp tặng một tấm hình, Cố Tương chỉ vào đầu tóc rối nùi, quần áo rách rưới, trên mặt bẩn thỉu, gương mặt cười tươi như hoa. So với nhân vật Thẩm Diệu luôn từ trên cao nhìn xuống, bỏ đi lớp hào quang nhân vật, cô hiện ra với dáng vẻ gần gũi của hàng xóm nhà bên, cộng thêm tạo hình của bản thân khiến người ta có cảm giác hơi ngây ngốc ngơ ngạc nhiên.

Lúc hình ảnh này được hai tờ báo và mấy nhân viên trong làng giải trí tung ra, Weibo lập tức nổ.

“Dáng vẻ thật là tùy tiện, tạo hình giống như cứt mà có thể tạo ra cảm giác xúc động thế này. Khó đỡ quá.”

“Lầu trên +1, thật đau lòng cho nhan sắc của mình. QAQ”

“Nữ thần thật chuyên nghiệp, người vừa đẹp, ngọt ngào lại cần cù, muốn mấy người phụ nữ như chúng ta sống thế nào đây?”

“Thật dễ thương quá đi, người ta cũng muốn đi xem nữa ~~~~~”

Nếu như nói mà không có bằng chứng, có lẽ còn cho là mua chuộc thủy quân để tuyên truyền, hình ảnh thực tế có giá trị vừa tung ra, đội quân bôi đen đành im lặng không lên tiếng. Huống chi hai đơn vị truyền thông này, một đơn vị rất có sức ảnh hưởng trong giới, đơn vị khác thì lại không hề có danh tiếng. Nếu đúng là thuê thủy quân thì cấp bậc khác biệt cũng khá lớn.

Chuyện làm người ta bất ngờ nhất là sau khi hình ảnh Cố Tương được tung ra, có bạn tốt trên mạng biên tập lại hình ảnh của Kiều Ánh Tinh đăng lên so sánh.

Khi Kiều Ánh Tinh diễn vai chính, cảnh diễn gian khổ và phá hủy hình tượng giống như Cố Tương rất nhiều nhưng lần nào cũng dùng diễn viên đóng thế. Ngoại trừ cái lần bị Cố Tương tát tai ra thì hầu hết đều do người đóng thế diễn thay. Kể cả cảnh Cố Tương tát tai thì ở trên màn ảnh cũng không thấy có gì khác biệt lắm. Cư dân mạng soi tới soi lui bỗng phát hiện ra môi trường quay phim của Kiều Ánh Tinh đúng là rất dễ dàng.

Trên internet chưa bao giờ thiếu anh hùng bàn phím, lập tức liền có người hô hào kinh nghiệm Kiều Ánh Tinh không bằng một người mới, còn nhớ đến trước đó khi đối diện với Cố Tương còn bị Cố Tương đè ép, vì vậy đạt được danh hiệu “Ngôi sao lớn diễn xuất tệ”.

Đa số mọi người ở đây có thể đều theo chê bai theo phong trào, nhưng Cố Tương cảm thấy, chê bai rất tốt, chê rất hay, chê này không phải là chê mà là thiên thần nhỏ đại diện cho chính nghĩa và công lý.

Cả đời Kiều Ánh Tinh đánh nhận, có lẽ đây là lần đầu tiên bị nhận mỗ vào mắt. Phải biết rằng cô ta là một người rất cố gắng bảo vệ hình tượng, lần này bị vấp chân té nhào, cho dù bộ phận PR có làm tốt thế nào thì con mắt tinh tường của dân mạng cũng có thể nhìn thấu.

Cho nên nói, lên voi xuống chó.

Cố Tương không có tâm trạng quan tâm nhiều như vậy, cô vẫn nghiêm túc quay phim, nếu như nói mười mấy tập trước đây hành động của cô chỉ ở mức tài nghệ “Xem như không tệ” thì ở hai tập cuối này, mục tiêu của cô là phải bùng nổ kỹ thuật diễn.

Cũng có thể không phải là bùng nổ kỹ thuật diễn, bởi vì hai tập cuối chính là cảnh quay thách thức kỹ thuật diễn của diễn viên, cô nghĩ nhân cơ hội này nhất định phải tạo nên danh tiếng cho mình. Dù sao đây cũng là bộ phim đầu tiên cô tham gia, cảnh diễn cô chết ở “Tề hậu truyện” này sẽ là lúc cô phơi bày ra giá trị của mình, giúp cho cô nâng cao vị thế của mình trong giới diễn viên.

Chà, suy nghĩ một chút cũng thấy hơi hồi hộp đây.

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó mà đã đến tối thứ năm.

Vì phải truyền hình trực tiếp lễ trao giải nên tập phim của “Tề hậu truyện” ngày thứ tư chuyển sang thứ năm, thứ năm phát sóng hai tập liên tiếp. Cuối cùng học sinh cũng được nghỉ hè, thứ năm là ngày nghỉ hè đầu tiên của họ nên đón xem diễn biến của “Tề hậu truyện”.

Chường ngại vật trên đường yêu đương, boss phản diện cuối cùng phải bị trừng trị, nhân vật chính đã có thể xử lý triệt để nhưng trên Weibo lại xuất hiện không khí buồn bã chán nản là thế nào?

Giống như có cảm giác mơ hồ đau thương.

Tương Lily đăng Weibo: “Chú ý "Tề hậu truyện" tối nay, cặp đôi Dạ Miêu có phát đường(*) nha.... Lừa mọi người thôi ~ vậy vậy ~ [dog]”

(*) Phát đường: ý chỉ hình ảnh thân mật, âu yếm ngọt ngào của các cặp đôi.

Phía dưới một đồng bình luận: “Tôi bị lừa.. nữ thần Lily là người mình!”

“Ha ha ha ha ha Dạ Miêu hay quá! Ở bên Dạ Miêu một trăm năm không nhúc nhích!”

“Chú ý của lâu trên đặt sai chỗ rồi. Không phải nên quan tâm chuyện phát đường sao?”

“Cho dù tin chính thức mình cũng không tin đâu (ノ`Д)/ hi hi hi mình mở TV lên canh chừng đây.”

Cũng khó có dịp Triền Dương xuất hiện đăng Weibo: “Đang cày phó bản [hẹn gặp lại]”

Cố Tương chống cằm nhìn một đồng fan hâm mộ náo nhiệt tham gia đòi CP, nghĩ đi nghĩ lại liền đăng lên: “Toàn đội gửi dao hỏi thăm sức khoẻ biên kịch [tức giận]” sau đó đóng Weibo, quyết định đắp mặt nạ sớm một chút rồi đi ngủ.

Cái Weibo này thật đáng ghét, lướt một phát là mất mấy giờ. Có biết giấc ngủ rất quan trọng đối với nhan sắc không hả?

Sự thật chứng minh, quyết định của cô là chính xác.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34-2: Lành Lạnh tấn công! (2)

Edit: Um-um

Một giờ trước khi chiếu, Đỗ Vũ đã ngồi yên trước TV.

Mẹ Đỗ hỏi: “Con đã chuẩn bị cho bài thi viết số học xong chưa?”

“Không gấp.” Đỗ Vũ lấy một đồng đồ ăn vặt trong tủ lạnh ra chất đầy lên khay trà, ăn một miếng kem, đường hoàng nói với mẹ Đỗ: “Tối nay chiếu hai tập rất quan trọng, cả đời người có rất nhiều bài thi số học nhưng hai tập này chỉ chiếu một lần thôi.”

“Đã là tập cuối đâu...” mẹ Đỗ lầm bầm mấy câu, thuận tay cầm lấy áo len đan tiếp.

Lúc mẹ Đỗ xem "Tề hậu truyện" đều hăng hái đan áo len. Mỗi lần Thẩm Diệu xuất hiện đan càng nhiệt tình, vốn trước kia khi đan áo len đều đan hoa văn đơn giản, ngờ đâu mỗi khi xem "Tề hậu truyện" lại có thể phát minh ra nhiều hoa văn màu sắc mới lạ. Đỗ Vũ cảm thấy đây giống như tâm trạng kích thích muốn giết người.

Tất cả mọi người trong nhóm online chat chit đều ôm TV đợi phát sóng. Giống như mẹ Đỗ trêu chọc, chỉ là một tập cao trào thôi mà lại có cảm giác như đang ngồi chờm hờn chờ tập cuối. Đây là lần đầu tiên sau khi nghỉ hè Đỗ Vũ xem "Tề hậu truyện", kết quả phải xem cảnh thần tượng của mình chết đi khiến cô ấy thật sự có chút mất mát.

“Vừa nghĩ tới tối nay Dạ Miêu bị hành hạ, cả người mình không vui [tan nát cõi lòng]” Tiểu Mẫn online gửi một câu: “Mình ủng hộ CP, quỳ cũng phải xem hết /(ToT)/~~”

“Không phải nữ thần Lily nói chính thức sẽ có đường ăn à? Kệ xác kết cục thế nào, có đường ăn là vui rồi o(*__▽__*)o~” lớp trưởng trả lời.

“Nói thật, Weibo Triền Cự Cự làm mình có dự cảm không tốt lắm. Hơn nữa, cô gái Tương cũng đòi cho biên kịch một lưỡi dao, trái tim tôi muốn vỡ tan rồi. (ノ`Д)/ ㄟ_____”

“Vậy còn chưa rõ hả? Nói bạn đọc nguyên tác không chịu đọc, không sao, có yêu. Chết chung với nhau cũng là một loại HE (ノ^_^) ”

Đỗ Vũ vừa lướt Weibo vừa vội vàng nhìn nhóm chat, còn muốn ăn đồ ăn vặt. Cuối cùng đã đến giờ "Tề hậu truyện" phát sóng.

Cô ấy lập tức mở toàn bộ gói đồ ăn vặt ra, không quan tâm mẹ Đỗ xem thường, bắt đầu nhiệt tình ăn đồ ăn vặt.

Thật ra ai đã từng xem qua nguyên tác đều biết, cuối cùng cái chết của Thẩm Diệu hết sức thâm trầm vật, nhưng lần này nhân vật phản diện có vẻ trở thành nữ nhân vật chính, mặc dù biên kịch không đổi kịch bản nhưng bí mật gài vào rất nhiều tình thế mập mờ như có như không của cặp đôi Dạ Miêu. Vì vậy CP này trở nên nổi tiếng, so với cặp đôi đàn ông có vợ và phụ nữ có chồng suy nghĩ méo mó như nhân vật chính thì loại nhân vật phụ trao đổi nhẹ nhàng tất nhiên càng có thể kích thích sự quan tâm của khán giả hơn.

Cuối cùng Giang Dạ chết, hân chết rất dứt khoát, bị thủ hạ của Minh Quân vương một kiếm cắt cổ, thi thể nhét vào bãi tha ma. Nhân vật của Triển Cự Cự thật ra rất thu hút, bởi vì bị biên kịch cố ý sửa lại hình tượng nhân vật lạnh lùng, cho dù chết cũng không quá hủy hình tượng, thi thể tái nhợt anh tuấn khiến khán giả nổi lên kích thích yêu mến.

Nhưng khán giả chưa kịp đau lòng, tình tiết lại bay vèo tới đoạn sau như hoả tiễn. Cuối cùng vương phi Lành Lành đã bị giam vào đại lao.

Việc này nói cho chúng ta biết cuộc đời luôn có bất ngờ. Có lẽ Thẩm Diệu chưa từng nghĩ đến có ngày Thẩm gia sẽ bị lật đổ, ân sủng thân thuộc với vua bỗng nhiên trở thành bữa đòi mạng, cũng không nghĩ đến là bữa nguyên rửa này lại do nam nhân mình yêu cả đời dấn dím vào cửa Thẩm gia.

Nàng bị đánh đập trong nhà lao, bị dội chất bẩn, bị người đê tiện chà đạp, chính tai nghe Thảm gia bị diệt toàn tộc.

Khi phóng viên đang hình chụp trong phim trường, d(d)l(q(d(un(um Thẩm Diệu mặc áo tù hơi ngây ngô. Thế nhưng khi hình ảnh đó đặt trong màn ảnh lớn lại làm người ta không hề cảm thấy thoải mái chút nào.

Hai mắt nàng đầy hân ý mãnh liệt và không cam lòng, ban đầu yêu sâu bao nhiêu bây giờ hận đầy bấy nhiêu. Vốn nàng chính là cô gái có tình cảm mãnh liệt, yêu một lòng một dạ, hận cũng hận đến mức muốn đồng quy vu tận.

Thẩm Diệu rất đẹp, vẻ đẹp liễu lĩnh mà kiều diễm. Hôm nay ở trong ngục giam tối tăm, vẻ đẹp của nàng lại phủ thêm tính xâm lược mãnh liệt. Cách màn ảnh, bỗng nhiên tình cảm toé ra buộc chặt cả người khiến khán giả nhìn mà không thờ nổi.

Ánh mắt của nàng như bùng cháy, thù hận làm cho nàng đẹp hơn cũng không cho phép ai chà đạp nàng.

Tay mẹ Đỗ đan áo thật nhanh, trên tay như có thêm sức mạnh, căn bản không thể dừng lại được.

Đỗ Vũ chằm khò sợi nhằm giữa tương ớt với sốt phô mai cũng không hề hay biết.

Thoáng chốc, không khí trở nên khàn trương giống như thời gian đã dừng lại theo cô gái xinh đẹp bị giam cầm ấy.

Cuối cùng ngực tốt cũng rời khỏi, trước khi đi còn chiếu cố nói cho Thẩm Diệu biết khi nào hành hình.

Một mình Thẩm Diệu ngồi trong phòng giam, cả người nàng trắng tái đoan trang, không như những phạm nhân kia bình thường có cả người lại, trên mặt nàng không hề có chút sợ hãi nào.

Nàng lẳng lặng ngồi, không ai biết nàng đang nghĩ gì.

Trước mặt nàng, bên trong kẽ đất có một cong cỏ dài ngang ngang sống sót. Ông kính đặc tả cọng cỏ dài.

Mắt nàng nhìn còng cỏ.

Trong đầu nhớ lại, ngày xưa tại sân cỏ khu vực ngoại ô của Thẩm tướng quân, thiếu nữ thanh xuân tràn đầy sức sống đã gặp một thiếu niên áo trắng.

Cả đời nàng yêu thiếu niên ấy, cũng đời hận người đó. Vì lý do gì liên lụy cả đời của gia tộc mình giống như một câu chuyện cười. Mà nhục cười nhất là nàng vẫn mãi không giác ngộ.

Nhưng cuộc sống đâu có thuốc hồi hân?

Bi ai nhất trong cuộc đời này chính là đừng quá yêu sai một người, chọn sai đường, một bước sai tất cả đều sai, không có cách nào quay trở lại được.

Một bóng dáng thoáng qua trong mắt nàng, là gương mặt anh tuấn của thị vệ áo đen lạnh lùng, hấn hỏi: “Giang Dạ nhất định xuất hết sức lực nhưng nương nương có từng hồi hân không?”

Lúc ấy nàng kiêu căng đáp: “Dứt khoát.”

Thẩm Diệu nhắm mắt lại.

“Ta hối hận.” Trong phòng giam, cô gái nhẹ nhàng nói. Tiếng nói nhỏ như tiếng thì thầm của người tình trong đêm yên tĩnh không khỏi làm khán giả xót xa.

“Ta hỏi hân.”

“Ta hỏi hân.”

Một lần lại một lần, nàng cứ thì thầm như thế, giống như đang lặp lại quá khứ buồn cười của mình.

Dứt khoát oán hận Chu Thanh Hoan, dứt khoát muốn giết Chu Thanh Hoan, dứt khoát muốn đồng quy vu tận với nàng ta.

Chỉ hối hận vì nàng mà Thẩm gia diệt vong, chỉ hối hận vì nàng mà Giang Dạ chịu chết. Hối hận thời gian quý báu, quãng thời gian thanh xuân, yêu sai người, cô phụ cả đời. Chỉ hối hận đời này, chưa từng tốt với người bên cạnh.

Rất hối hận.

Trong bóng tối, có một người cứ lặp đi lặp lại hối hận.

(edit đoạn này editor cũng mún rớt nước mắt luôn)

Mặt trời vừa ló dạng, gà vừa gáy ngày sang.

Cô gái tháo đai lưng vắt qua xà ngang, đá chiếc ghế kê chân ngã ra đồng cỏ khô.

Cho dù chết cũng không phải chết ở khu phố xá để người vây xem. Quý tộc sa sút cũng có kiêu ngạo. Dù không cam lòng, có oán hận, cả đời này cứ như vậy mà kết thúc.

Chỉ mong có đời sau, chỉ mong dứt khoát, chỉ mong không hối hận.

Mẹ Đỗ thờ nhẹ một hơi, không thể nào _um_um xuống tay kết thúc chấm cuối cùng được.

Mặt Đỗ Vũ đã ướt đầy nước mắt.

Cô ấy không biết mình đã từng xem nhiều phim truyền hình cầu huyết như vậy, cũng xem qua nguyên tác "Tề hậu truyện", biết rõ kết thúc BE, vậy mà lại bị một nhân vật phản diện làm rớt nước mắt. Nhưng trong lòng cô ấy rất đau khổ, không thể xua được cảm giác ngọt ngào, giống như đã trải qua cuộc sống hối hận với Thẩm Diệu.

Dường như chính cô ấy là người bị phụ tình.

Cố Tương diễn quá tốt. Một ánh mắt của cô, từ trong mắt bùng lên ngọn lửa làm người ta không thể xem thường. Cô khiến cho người khác có một cảm giác cô không chỉ diễn vai Thẩm Diệu mà cái cô diễn chính là cuộc đời của Thẩm Diệu.

Tình cảm có thể hoá thành thực chất tồn tại trong lòng người, gần như đã biến thành hình dáng. Trong đầu Đỗ Vũ nhớ đến đều là hình ảnh đôi mắt sáng như sao lấp lánh trong bóng tối.

Xinh đẹp đến tan nát cõi lòng.

Cô ấy khóc lóc rồi rít cần di động lên, nhìn nhóm bạn chat lên tiếng, kết quả đều là một hàng nét mặt [khóc lớn].

Giống như cái gì cũng không nói nên lời, cái gì cũng không nói ra đã cảm thấy uất nghẹn. Kềm nén. Kềm nén. Kềm nén.

Coi như tình cảm đã bị phá hủy, cái chết vẫn đẹp thế lương như thế. So sánh với khi Thẩm Diệu còn sống, bỗng cảm thấy kịch bản "Tề hậu truyện" giống như một bãi phân chó.

Thật buồn cười, sao lại có cảm giác cảnh này Thẩm Diệu ép cao đến bất thường? Những đặc sắc của đoạn sau ai còn muốn xem nữa chứ?

Một đêm này, trong mộng Đỗ Vũ vẫn rơi lệ, sáng hôm sau, mắt đỏ bừng mở máy vi tính.

Vừa mở máy ra, Weibo lại bị càn quét.

Đầu tiên là tỷ lệ người xem "Tề hậu truyện" hôm qua đã đạt kỷ lục cao nhất trong lịch sử, trở thành bộ phim truyền hình có tỷ lệ người xem cao nhất trong năm. Tiếp theo chính là nhằm vào kết cục của Thẩm Diệu và CP Dạ Miêu.

Cảnh cuối trong "Tề hậu truyện" có một đoạn trong trí nhớ Thẩm Diệu thấp thoáng hình bóng Giang Dạ, nhóm người ủng hộ CP được ăn một hòng phân bọc đường thật to.

Tất cả khu bình luận bên dưới đều bị đảng Dạ Miêu chiếm đóng.

“Biết đây là đồng phân cũng muốn liếm lớp vỏ bọc đường bên ngoài của nó /(ToT)/~~”

“Ha ha biên kịch, không thể cho một cái kết mở được sao? Sao lại ngược vương phi Lạnh Lạnh? (´□´) 〰️”

“Biên kịch, cái lưỡi dao sét này là của ông hả? Chúng ta ngồi xuống tâm sự một chút, tôi đảm bảo không đánh chết ông đâu!!”

“Đau đến chết mất. Xem xong tập này tôi bỏ phim luôn, đau lòng quá. Đau đến không thở nổi nữa. ￣o(>_<)o￣”

“Cõi lòng tan nát lữ thừa năm ngôi sao. Chỉ muốn yên lặng. Đừng hỏi tôi yên lặng là ai.”

“Kết cục này đúng là tào lao!! Quý gỏi van xin phần hai! Biên kịch mau nhìn tôi nè!”

“Lầu trên, phần hai là cái quý gì →→ mong chờ hai người kia hợp tác bộ phim truyền hình HE nào.”

Sức nóng của tình yêu CP Dạ Miêu không hề suy giảm nhưng hai tập phim tối qua của Cố Tương lại có thể để cho nhà bình luận phim truyền hình cũng ngồi không yên.

X Nhai, Trương Du, Đạo Hồ, các trang web lớn không hẹn mà đồng thời xuất hiện một luồng sóng phân tích, chủ đề tập trung vào phân tích về Thẩm Diệu, dĩ nhiên quan trọng nhất vẫn là phân tích kỹ thuật diễn của Cố Tương.

Phản diện tối qua đúng là bùng nổ mạnh mẽ. Giống như một viên kim cương được che giấu, bắt đầu chỉ mờ hồ trên choker cho người ta nhìn thoáng qua, làm người ta chỉ thấy viên kim cương này chất lượng không tệ lắm. Kết quả Cố Tương xoay người, vén toàn bộ bức màn lên khiến người ta không kịp chuẩn bị mà bị chói mù mắt.

Vì vậy tất cả mọi người đều sụp đổ, chết yếu... Thì ra diễn xuất của cô nàng này tốt như vậy!

Mười mấy tập trước đó giống như đang đặc biệt diễn chơi!

Thật đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Tự diễn về mình

Edit: Um-um

Thời gian nghỉ hè mau chóng trôi qua.

Đầu đó vài cơn gió từ điều hoà thổi tới, ngồi xem vài bộ phim, vui vẻ ăn đồ ăn vặt, mờ tích tụ thêm một lớp, chớp mắt là đã trôi qua cả mùa hè.

Chỉ là mùa hè năm 2014 đã xảy ra hai sự kiện lớn.

Sự kiện thứ nhất, "Tề hậu truyện" trở thành truyền kỳ trong giới, tỷ lệ người xem nửa phần đầu cao dọa người, nhìn giống như bị hack số liệu. Nửa phần sau tụt dốc thảm hại cũng giống như bị hack số liệu.

Dù đài Hương Tiêu luôn thích đạt rating nhưng chưa đến mức phải làm giả số liệu, cho nên hiện tượng cực đoan do tỷ lệ người xem TV trước và sau hai phần của bộ phim có khác biệt là sự thật.

Sự kiện thứ hai chính là: do nguyên nhân kết quả đạt được từ "Tề hậu truyện" khác nhau nên vai phụ giống như được kích thích, đóng một lần là nổi tiếng, còn vai chính ... trực tiếp rớt xuống hạng hai.

Thực sự không hề khoa trương, nếu như nói trước đây do Kiều Ánh Tinh và Lương Quý gặp đủ loại may mắn, điều kiện xuất thân tốt, chắc chắn không thể nghĩ ngờ được việc sau khi quay xong "Tề hậu truyện" sẽ trở thành siêu cấp nổi danh. Thế nhưng trái tim fan hâm mộ của hai người hoàn toàn tan vỡ, đã nói là thù hoa trên gấm mà? Bộ phim này có phải bị nguyên rủa không vậy?

Người xấu xí không thể oán xã hội. Vai chính của Kiều Ánh Tinh và Lương Quý chiếm phần lớn đất diễn nhưng không nổi bật được mà những người khác lại trở nên nổi tiếng. Xem như không đề cập đến Hoàng đế chuyên nghiệp Ngụy Khôn đi, Trương Lily trở lại màn ảnh cũng nổi tiếng, diễn vai phụ qua đường Triển Dương nổi tiếng, ngay cả một người mới vừa ra mắt không lâu như Cố Tương cũng cực kỳ được yêu thích.

Mặc kệ nhà bình luận thấy thế nào, cặp mắt khán giả luôn trực quan nhất. Nửa đầu phim rất bắt mắt người xem, sau đêm Thẩm Diệu và Giang Dạ chết, cảm giác khó coi nên không xem nữa. Nhưng khi đọc nguyên tác cũng không xuất hiện việc bỏ dở nửa sau vì nhân vật phản diện, cho nên chỉ có thể kết luận là, không phải nguyên tác sai, không phải soạn giả sai, là do diễn viên sai thời.

Cố Tương diễn quá hay, hai diễn viên chính quá tệ.

Ôn Lâm Dự buồn rầu đến nỗi đầu trực phát ra hào quang sáng bóng. Ông không biết mình nên vui hay giận, một bộ phim như vậy, dù tỷ lệ người xem TV của hai phần bộ phim khác biệt nhau nghiêm trọng nhưng cũng vì biến cố này mà khi qua hết mùa hè, chủ đề về "Tề hậu truyện" càng ngày càng nóng thêm.

Nói một cách khác là: Cố Trương thành công nhờ "Tề hậu truyện", "Tề hậu truyện" thành công nhờ Cố Trương.

Vì mười mấy tập sau tỷ lệ khán giả giảm kịch liệt nên bắt buộc phải thay đổi đại cương và kịch bản, rút ngắn toàn bộ độ dài của bộ phim.

Một tháng sau khi tựu trường, cuối cùng bộ phim "Tề hậu truyện" đã kết thúc.

Không giống như trước đây, mỗi thứ tư thứ năm đều có người ở nhà háo hức chờ xem phim, tập cuối giống như một hạt cát nhỏ xối vào bể nước, ngay cả một bong bóng cũng không nổi lên. Nếu không phải chủ nhật có lễ mừng công của đoàn phim chắc là không có ai biết nó đã chiếu xong.

Kể từ khi Cố Trương chết giống như phim đã chiếu đến đoạn kết, không còn tình trạng náo nức chờ xem phim nữa.

Mà cư dân mạng sau một thời gian im lặng bắt đầu xôn xao, em gái Trương ba tháng không gặp cuối cùng đã xuất hiện ở Lễ mừng công.

Đúng vậy, sau khi Cố Trương diễn phần tự sát, cô không còn đến phim trường "Tề hậu truyện" lq.d.d.i.e.n.d.a.n, cô cũng không tham gia hoạt động do công ty sắp xếp. Công ty sắp xếp hoạt động quá thấp, tuy biết rằng mỗi nghệ sĩ phải trau dồi kinh nghiệm theo lộ trình từ thấp đến cao nhưng Cố Trương định vị vị trí của mình tương đối rõ ràng. Nếu đã quyết định phát triển theo lối thực lực trong ngành điện ảnh thì những hoạt động game show kiếm fan kiếm tiền có thể không cần phải tham gia.

Lại nói phần lớn mọi người thích bị ngược, nếu cả ngày thấy anh lấp lánh trong TV, người ta cảm thấy anh rất nhàm chán. Ngược lại nếu mấy tháng không gặp sẽ cảm thấy nhớ nhung làm sao.

Ai, đó là như có như không, để cho người ta thấy chua chua ngọt ngọt thì anh mới có giá trị.

Mấy tháng này Cố Trương không phải không làm gì, cô nhận được lời mời một kịch bản phim điện ảnh.

Không phải kịch bản truyền hình mà là kịch bản điện ảnh. Trước Cố Trương từng xem qua phim này, bộ phim "Sát Thủ Bất Đắc Dĩ". Nội dung về những năm đầu thập niên 90 ở đặc khu Hongkong, một người phụ nữ tên Trương Ngư khi còn trẻ là một nữ sát thủ. Sau khi cô quen được người yêu của mình thì giải nghệ. Hai người kết hôn, sống một cuộc sống bình dị. Nhưng chưa được mấy năm thì chồng cô bệnh mất, cô đành nuôi hai đứa con thơ trong hoàn cảnh nghèo khó.

Khi ấy, ở trấn nhỏ của họ xuất hiện một đám đàn ông uống rượu say đánh gái bán hoa rồi huỷ hoại gương mặt của họ. Cảnh trường ở địa phương bao che tội phạm để hung thủ ung dung ngoài vòng pháp luật. Nhóm gái bán hoa rồi rút góp tiền mời sát thủ đến, một trong hai người được mời đến là "Chàng trai chính nghĩa". "Chàng trai chính nghĩa" mới xuất sư ngoại trừ bản lĩnh tốt ra thì cái gì cũng không biết, đối phương lại quá gian xảo, Trương Ngư nhìn không vừa mắt nên nhiều lần lên ra tay cứu giúp. Sau vì thân phận bị bại lộ, muốn cho đám trẻ một nhà bình yên, Trương Ngư quyết định hùn hạp kinh doanh với "Chàng trai chính nghĩa", một lần nữa rời núi.

* Tên phim có thật nhưng nội dung không giống các bạn nhé. Các bạn có thể tìm phim này xem thử.

Kịch bản "Sát Thủ Bất Đắc Dĩ" chẳng qua chỉ là một chuyện xưa báo thù bình thường, thật ra thì ở kiếp trước, bộ phim này tương đối xuất sắc. Bản thân nó đạt được giá trị thương mại khá cao, đồng thời phim mô tả thành công cuộc sống dân chúng trong đầu thập niên 90 cũng như những phong cảnh xinh đẹp của xứ Cảng Thơm.

Về phần tình tiết, chuyện tình giữa một nữ sát thủ rửa tay gác kiếm và thiếu niên trẻ trung mới xuất sư rất hấp dẫn phái nữ, bộ phim cũng có những pha hành động đặc sắc. Về phần nhân vật chính Trương Ngư tương đối có cá tính, trước đây cô không quan tâm đến lý do chính đáng, cô chỉ đơn giản là một sát thủ bắt người vì tiền, thay người giải nạn, từng giết người tốt cũng từng giết người xấu. Lần này cô rời núi xem như vì chính nghĩa, nhưng đây thật sự là chính nghĩa ư? Toàn bộ phim thật ra không một ai đáng chết, không ai có quyền quyết định sống chết của người khác. Lục lâm hảo hán chỉ là nhân vật trong sách mà trong lòng của Trương Ngư, cô chỉ muốn làm một người mẹ bình thường mà thôi.

Cô ấy có một lời thoại rất ấn tượng: "Tôi không thích giết người. Tôi là người tốt."

Cố Trương đồng ý thử vai nhân vật này, thứ nhất rõ ràng bộ phim này là một xu thế trong tương lai, là một bộ phim kiệt tác về mảng tội phạm; thứ hai cô cũng muốn thử diễn một người cá tính phức tạp.

Một người có tính tình phức tạp, một nhân vật vừa lạnh lùng vừa dịu dàng. Kiếp trước, vì cô giả vờ vui vẻ nên trước khi cô rút lui khỏi sân khấu cô luôn đảm nhiệm vai hiền lành đáng yêu. Kiếp này cô quyết định từ bỏ những thứ không cần thiết, rèn luyện thật tốt diễn xuất của mình.

Thử vai sẽ diễn ra vào tháng mười nên khi nghỉ hè Cố Trương đều ở nhà nghiền ngẫm kịch bản. Cô nhờ Văn Tĩnh tìm giúp mình những bộ phim có liên quan đến quả phụ, sát thủ và cả tình cảm mẹ con, trong nước ngoài nước cũng không tha, tất cả đều là phim nổi tiếng thế giới. Đúng là có rất nhiều tài liệu để tham khảo. Trong lòng Văn Tĩnh rất vui, viết lên tờ lịch ngày nhiều lời khích lệ từ đáy lòng, ví dụ: "Khổ ba mươi ngày, hạnh phúc ba mươi năm", "Nếu có một ngày trở thành siêu sao, sẽ phải là một siêu sao đứng trên đỉnh thế giới", "Trở thành cặp đôi phim ảnh với Triển Cự Cự".

Cố Trương: "....."

* Lại tám nhầm một tí. Um-um vừa đăng truyện được 1 ngày là hôm sau đã thấy trên ss...,web..., ... gì đó rồi. Công nhận các bạn nhanh ghê gồm mà còn copy bỏ luôn hẳn tên của editor ra nữa. Thật là cặn lõi. Mình không khó chịu khi bị copy nhưng mình khó chịu khi thấy các bạn xem việc xoá tên editor như là mặc nhiên. Nếu các bạn muốn, vui lòng tự edit thì không cần để tên editor. Nếu không thể tự edit, vui lòng để nguồn và tên editor lại như việc tôn trọng người khác nhé.

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lễ quý đôn đều không chính chủ ~~

Vốn cô là người có thiên phú, đã có kinh nghiệm kiếp trước lại thêm kiếp này luyện tập chăm chỉ, Cố Tương cảm thấy thu hoạch ở nhà của mình vào mùa hè thật phong phú.

Đang lúc cô cảm thấy có thể hiểu nhân vật chính này được bảy tám phần thì nhận được thông báo Lễ mừng công của "Tề hậu truyện".

Thay vì nói là Lễ mừng công có thể nói rằng đây là một buổi họp báo nhỏ thông báo kết thúc bộ phim. Ất hẳn bản thân Ôn Lâm Dự cũng rất bối rối, mở đầu bộ phim rating cao như thế, bây giờ lại thấp như vậy. Nhưng đề tài vẫn còn độ hot rất cao, hơn nữa Cố Tương nhờ vậy mà nổi tiếng, nói sao nhỉ, chẳng qua việc đòi khó lường thôi.

Văn Tinh rất kích động, nhất định lôi kéo Cố Tương đi hoá trang. Đây là lần đầu tiên sau khi kết thúc bộ phim Cố Tương xuất hiện, có thể đoán được lúc đó báo chí sẽ phong vân cô, nếu để đầu đầy bụi đất lên tin tức tạp chí không phải sẽ thảm luôn sao?

Gương mặt đẹp thế nào cũng không chịu nổi ống kính chụp lộn xộn của phóng viên.

Cố Tương tìm khắp nhà, cuối cùng cũng tìm được một chiếc váy. Chiếc váy này là lúc cô vừa đến thành phố G, Cố Trường Xuân biết cô tham gia giới nghệ sĩ nên sai Cố Nam tặng quà cho cô. Tuy nhiên lúc đó cô không chịu nhận, vẫn không mặc mà nhét vào tủ treo quần áo. Bây giờ nhìn qua lại cảm thấy hợp mắt.

Dù sao bây giờ cũng nên chú ý ăn mặc đàng hoàng một chút, không thể giống như trước kia mặc đại một cái váy tạm tạm là có thể đi dự tiệc được rồi. Điều đáng sợ nhất giữa các nữ minh tinh là so sánh. Cô đoán bây giờ giá trị con người mình nằm ở hạng hai, nhưng mà vì bộ phim này so sánh giữa cô và Kiều Ánh Tinh nên lần này khi cô xuất hiện chắc chắn sẽ bị so sánh.

Cố Tương không muốn so sánh ngoại hình với Kiều Ánh Tinh tuy nhiên không thể quá yếu thế được.

Đã giải quyết được chuyện váy, Văn Tinh lại nhất định kéo cô đi làm tóc, kết quả người đến người đi, chờ đến khi đến được chỗ Lễ mừng công thì cô đã là người cuối cùng.

Tường Lily vừa thấy cô liền nhiệt tình nhào tới. Cô ấy mặc một chiếc váy màu tím đậm cổ chữ V, phô bày vóc dáng nóng bỏng cực kỳ hấp dẫn, trước lời sau vênh d.d.l.q.d.u.m.u.m, Cố Tương nhìn thấy cũng không khỏi cảm thấy toát mồ hôi.

"Tương Tương, hôm nay nhìn em thật đáng yêu!" Tường Lily chăm chú nhìn một vòng trên người cô: "Tóc này đẹp đấy, em làm ở tiệm nào vậy? Chị còn nhắn tin dặn dò em chú ý mọi việc, hoá ra chị làm điều thừa rồi. Nhìn em là biết có chuyện gì mà em không hiểu nữa đâu." Trước đó Tường Lily sợ Cố Tương là người mới không biết rõ tình huống cho nên cô tình gửi tin nhắn cho cô, dặn dò cô Lễ mừng công đồng thời là họp báo phải ăn mặc thế nào, kết quả bây giờ nhìn lại, người ta phối hợp thoải mái, đúng là thêm một phần thì nhiều giảm một phần thì ít, rất hợp lý.

Trong lòng Cố Tương im lặng chăm chọc, cô không phải đứa nhà quê không biết gì, kiếp trước cô đã đi trên thảm đỏ không biết bao nhiêu lần. Ở nhà cô, lễ phục có thể sử dụng không nhiều, nếu không phải hiện tại không được dư dả như trước kia, cho cô một phòng quần áo, cô còn có thể đi trình diễn thời gian ở Milan luôn ấy chứ!

Dù sao xu hướng thời trang mười năm sau cô đều nắm trong tay. Người dẫn đầu xu hướng sẽ là cô! Sau này nếu không thành công ở giới điện ảnh và truyền hình, cô có thể tham gia làm chuyên viên tạo hình cũng không tồi.

Những phóng viên đang chờ bên ngoài vừa thấy cô liền lập tức chụp "Tách! Tách!" không ngừng.

Tường Lily còn sợ cô không quen, kết quả thấy Cố Tương bình tĩnh đối phó, mỉm cười tự nhiên thân thiết, sắc đẹp kết hợp thân thái tạo nên hình ảnh 360 độ không góc chết.

Tường Lily: "...". Âm thầm nghĩ: Vì sao giữa người và người có thể khác nhau đến thế chứ?

Sau khi xong bên này, cô trò chuyện với những diễn viên kia vài câu. Tất cả mọi người đều ồn ào lấy lòng nói nhớ Cố Tương đã lâu không gặp. Cố Tương cũng bày tỏ một chút tình cảm thân thiết.

Ngược lại Kiều Ánh Tinh trở lại đáng vẻ ưu nhã khi xưa, ân cần hỏi han Cố Tương, không biết từ đâu lại biết được chuyện thử vai "Sát Thủ Bất Đắc Dĩ" còn hỏi thăm cô đang chuẩn bị ra sao, Lương Quý trước sau như một vẫn trung đáng vẻ lạnh lùng, không quan tâm đến ai.

Ngoài suy nghĩ và dự đoán của Cố Tương, hôm nay Triển Dương không hề xuất hiện. Vốn cho là cơ hội tuyên truyền thế này, nhất định Ôn Lâm Dự sẽ ép Triển Dương tham gia nhưng không ngờ không hề thấy bóng của anh.

Sau khi trò chuyện một hồi, lễ mừng công chuẩn bị bắt đầu.

Các phóng viên phải đợi bên ngoài đến khi tàn tiệc mới có thể vào. Trước tiên mọi người cùng nhau cắt bánh, khai sâm panh. Lúc Cố Tương còn đóng ở phim trường, chỉ cần đối diễn không phải là Kiều Ánh Tinh và Lương Quý thì cô đều tận tình hợp tác. Càng hợp tác tốt thì phần đối diễn càng đặc sắc, dù cô là người mới nhưng nhìn giống như lão thành. Những diễn viên từng đối diễn với cô trong phim trường đều có mối quan hệ không tệ với cô, về phía nhân viên làm việc, Văn Tinh thường mua nước mời họ nên độ thiện cảm dành cho Cố Tương vẫn tăng lên không ngừng.

Lễ mừng công xem như tương đối thành công. Tất cả mọi người khen ngợi vất vả của nhau, nhớ lại cực khổ đã trải qua sẵn dịp hi vọng một tương lai mới. Nhìn qua không biết còn tưởng rằng họ là đồng chí vai kề vai chiến đấu.

Trải qua một quãng thời gian phù hợp, nên đi vào vấn đề chính. Một loạt phóng viên tiến vào.

Cả nhóm diễn viên bị micro và phóng viên bao vây xung quanh, trong đó Kiều Ánh Tinh, Lương Quý và Cố Tương là ba người được chú ý nhiều nhất. Kiều Ánh Tinh và Lương Quý là vai chính, Cố Tương là người mới nổi bật nhất. Các phóng viên vây ba người vào giữa, định phỏng vấn cả ba một lúc.

Có vài người bắt đầu so sánh hình ảnh Cố Tương và Kiều Ánh Tinh tại hiện trường.

Nhảm nhá! Chỉ có hai người phụ nữ, lúc này chắc chắn là lúc phải khoe nhan sắc rồi.

Kiều Ánh Tinh vẫn là người ưu nhã nhẹ nhàng, lễ phục là chiếc váy màu gạo trắng cao cổ dài ngang gối, chân mang giày cao gót nhọn mảnh dẻ, tóc búi lơi. Cả người phối hợp với nhau không hề có một lỗi nhỏ nào.

Nhưng Cố Tương thì sao đây? Làn váy lễ phục thêu màu vàng tinh xảo rũ nhẹ, giày đinh nhọn cao gót thoải mái, tóc cột đuôi gà, hai bên buông lơi vài lọn tóc dài loăn xoăn.

So với gương mặt Kiều Ánh Tinh lạnh lùng ưu nhã, cô vừa thoải mái lại ngọt ngào, lễ phục không phải hàng giá rẻ nhưng cũng không quá dọa người, mang đến một cảm giác trang trọng.

Cô vẫn rõ ràng khí chất của mình là tinh khiết nên trang phục có vẻ người lớn không phù hợp với cô, quá diêm dúa loè loẹt lại càng không thích hợp. Dù sao Thẩm Diệu chỉ là một nhân vật, _um_um trong cuộc sống thật không nên ngang ngược như thế.

Vì thế cả hai tạo thành sự chênh lệch rõ ràng. Không biết có phải vì Chu Thanh Hoan và Thẩm Diệu là hai nhân vật khác biệt quá rõ nét mà lại có cảm giác Kiều Ánh Tinh đang giả vờ nghiêm túc, ngược lại Cố Tương đứng kế bên có đáng vẻ dịu dàng hơn nhiều.

Hơn nữa còn rất trẻ tuổi.

Chính bản thân Kiều Ánh Tinh hiểu rõ cô ta không chiếm được ưu thế gì trong lần so sánh này, đành cười dịu dàng. Lương Quý cũng bắt đầu trả lời phỏng vấn của phóng viên.

Một thanh niên tóc xoăn không biết là phóng viên toà soạn nào đưa micro đến trước mặt Cố Tương, hỏi: “Xin cho hỏi Cố Tương, đối với lần đầu tiên hợp tác với hai vị diễn viên có bề dày kinh nghiệm, cô có thể cho biết cô có đánh giá gì đối với kỹ thuật diễn của họ không?”

Toàn bộ máy quay đều tập trung quay cô, micro vây xung quanh, Lương Quý và Kiều Ánh Tinh nhìn sang.

Trong lòng Cố Tương muốn ngửa mặt lên trời cười dài.

Câu hỏi này hỏi hay thật nha.

Tóc xoăn, trở về cho anh thêm tiền lương!

Kiều Ánh Tinh và Lương Quý lén lút liếc nhìn cô, không phải cô không biết nhưng hiện tại cô đang là người thấp cổ bé họng, trước mắt đành phải chịu thua thiệt. Nhưng thực sự nhìn là không thể, kiếp trước Cố Tương cô là một người tính tình nóng nảy, kiếp này dần lòng lại nhưng nội tâm vẫn không đổi được.

Một cái hớ lớn, nói cho đúng thì đây không phải là một cái hớ gì, chẳng qua xem như là một lỗ nhỏ như đầu ngón tay thôi. Sau đó lấp lại một tí là được rồi.

Cô khẽ cười, giọng nói cực kỳ thành khẩn.

“Diễn xuất của hai vị tiền bối vô cùng tốt, có thể nói đây là tự diễn về mình.”

Tự diễn về mình?

Tóc xoăn: “? ? ?”

Tóc xoăn: “! ! !”

Mẹ nó!

Đám ký giả lập tức xôn xao.

Người mới mạnh mẽ này quả nhiên không phải người tốt, lần đầu tiên tỏ thái độ, một mũi tên trúng hai đích!

Chương 36: Thử vai “Sát Thủ Bất Đắc Dĩ”

Edit: Um-um

Chớp mắt, sắc mặt Kiều Ánh Tinh và Lương Quý trở nên cực kỳ vặn vẹo.

Tóc xoắn chưa kịp lên tiếng, thấy Cố Tương cười nói: “Chu Thanh Hoan thông tuệ chứng chắc, Minh Quận vương anh tuấn tiêu sái, không phải tự diễn về mình thì là gì?”

Tóc xoắn: “.....” Chị gái nói chuyện đừng có lấp lửng vậy chứ!

Dù sao cậu chi là một phóng viên thực tập, không hiểu được vòng vèo trong giới phóng viên. Lời giải thích của Cố Tương thế nào cậu tin thế ấy, lại không thấy những đồng nghiệp khác đang bày ra vẻ mặt sâu xa.

Tự diễn về mình, cái gì gọi là tự diễn về mình, bên trong cách nói này có thể suy diễn ra rất nhiều thứ. Minh Quận vương và Chu Thanh Hoan trong "Tề hậu truyện" là một đôi chẳng lẽ lời này của Cố Tương ý là trong cuộc sống thực họ cũng là một đôi ư?

Có vẻ như bắt được một tin giật gân nào đó, đến khi các phóng viên chìa micro nhắm đến Kiều Ánh Tinh và Lương Quý, vấn đề đã trở nên kịch tính hơn nhiều.

Cố Tương nhìn đáng vẻ lúng túng của hai người, trong bụng cười thầm.

Kiếp trước, nhờ vào độ nóng của đoạn tình cảm trong phim nên việc họ ở chung một chỗ là chuyện rất tự nhiên. Kiếp này, đối với chuyện tình cảm trong phim truyền hình không hề có chút cảm giác yêu đương nào, hình như bản thân họ cũng không có ý công bố tình yêu. Đây có thể là họ đang nghĩ đến sự phát triển về sau. Nhưng vì lý do gì mà mọi chuyện trên đời này phải theo ý muốn của họ? Lúc quay phim họ đã ngáng chân cô không biết bao nhiêu lần, coi như lần này cô đòi lại chút lỗi vậy.

Dù gì bọn họ cũng yêu nhau thật lòng mà.

Cô muốn như vậy nhưng không ngờ rằng một câu nói vu vơ của mình gây nên bao nhiêu sóng gió khắp Weibo.

Phỏng vấn tại lễ mừng công mau chóng được phát hành. Quan hệ giữa hai người Cố Tương và Kiều Ánh Tinh trong phim là đối thủ, trong cuộc sống hiện thực dần dần cũng có dấu hiệu cạnh tranh. Cố Tương thắng ở trẻ tuổi có hiểu biết. Kiều Ánh Tinh có kinh nghiệm và chứng chắc. Fan hâm mộ hai người ngày nào cũng đấu đá nhau, phỏng vấn vừa tung ra, lập tức lại đấu tiếp.

Về mặt tạo hình tạm thời không nhắc đến, chỉ riêng câu nói “Tự diễn về mình.” của Cố Tương đã bị các paparazzi lớn suy diễn vòng vo.

Paparazzi là ai? Một đóa hoa cũng có thể tưởng tượng ra mùa xuân năm sau biết đâu có dịch cơn trùng, trí tưởng tượng vô cùng phong phú, ngòi bút sắc bén. Cố Tương chỉ cần vạch một nét nhỏ, bọn họ liền phơi bày hết tất cả ruột gan bên trong ra ngoài.

Tất cả đều xoay quanh chuyện tình yêu bí mật của Kiều Ánh Tinh và Lương Quý.

Nhưng mà không phải fan hâm mộ nào cũng thấy như vậy, nhất là fan hâm mộ của Cố Tương. Họ xem "Tề hậu truyện" là xem hội ký thăng chức của kẻ thứ ba. Chu Thanh Hoan là người thứ ba đoạt đàn ông của người khác, Minh Quận vương là nam cận bã có cả đồng tiểu thiếp. Câu nói “Tự diễn về mình” của Cố Tương đúng là khiến mọi người xoắn xít.

Sức chiến đấu của anti-fan vô cùng mãnh liệt, sức chiến đấu của người đi đường bỏ đá xuống giếng cũng mãnh liệt hơn nữa tạo thành một phong trào anti, đủ để đẩy lên một trào lưu: “Vô cùng tức giận, tiểu Kiều mau rút ra khỏi làng giải trí.”

Vì vậy chuyện này đã dội cho gương mặt nữ thần vạn năm Kiều Ánh Tinh một thau nước bẩn, hơn nữa còn điên cuồng truy tìm cô và tên chó chết Lương Quý.

Cố Tương không có thời gian quan tâm nhiều chuyện như vậy, cô đang tích cực chuẩn bị cho “Sát Thủ Bất Đắc Dĩ”.

Văn Tinh bắt đầu lên kế hoạch, theo ý cô ấy, hiện nay Cố Tương diễn phim truyền hình tốt như vậy, hoàn toàn có thể nhận thêm mấy bộ phim truyền hình để lấy thêm chút danh tiếng. Dù sao chu kỳ một phim truyền hình tương đối ngắn mà đối tượng thì nhiều. Không thể nào vừa nắm phim truyền hình vừa nắm phim điện ảnh, hiện tại kỹ thuật diễn của Cố Tương trong lĩnh vực phim truyền hình được công nhận nhưng chưa từng thử qua phim điện ảnh bao giờ, thật rất khó nói trước.

Huống chi kể từ khi quay xong "Tề hậu truyện", có rất nhiều kịch bản hay muốn mời Cố Tương làm nữ chính phim truyền hình nhưng thái độ cô rất kiên

quyết, nhất định muốn phát triển theo mảng điện ảnh.

Văn Tĩnh rất bất đắc dĩ, cảm thấy hoàn cảnh Cố Tương bây giờ giống như mình khi còn bé phân vân nên chọn Thanh Hoa hay Bắc Đại, cuối cùng ở lại lớp.

Cố Tương không biết chị gái đại diện của mình là người có tính cách bi quan như vậy, cô vẫn hết sức vui vẻ, kịch bản “Sát Thủ Bất Đắc Dĩ” không tệ, nhân vật Trường Ngư rất có tính thách thức. Khác biệt hoàn toàn so với tạo hình của Thẩm Diệu, dạng vai chính tính cách méo mó thế này nếu diễn tốt có thể phô bày xuất sắc kỹ thuật diễn.

Thay quần áo xong, Cố Tương và Văn Tĩnh đến điểm quay thử “Sát Thủ Bất Đắc Dĩ”.

Tại điểm quay thử đã có mặt không ít người, hầu hết là người đến thử vai nữ chính. Cố Tương ngạc nhiên phát hiện, những người có mặt đều là diễn viên nữ hơn ba mươi tuổi, tất cả đều có thâm niên trong lĩnh vực phim hành động. Cho dù diễn viên nữ trong ngành điện ảnh trong nước nhiều như vậy, _um_um Cố Tương vẫn có thể gặp vài gương mặt quen thuộc. Vì phải diễn vai một quả phụ sát thủ lạnh lùng không quan tâm đến mọi việc nên hình dáng diễn viên nữ bình thường cũng phải cường tráng, tuổi hơi lớn một chút. Một cô gái xinh đẹp đáng yêu như Cố Tương đứng trong đó thật giống như nhân viên công tác đi nhảm phim trường.

Văn Tĩnh mau chóng không nỡ ngược nhìn, Cố Tương vẫn bình thản đến chỗ nhân viên công tác ký tên, chờ đến lượt quay thử.

Trong khoảng thời gian đang đợi bỗng nghe có người gọi cô: “Cố Tương?”

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lễ quý đôn đều không chính chủ ~~

Cố Tương quay đầu lại, nhìn thấy một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi đang nhìn cô. Người phụ nữ da hơi ngăm, đường nét gương mặt sắc sảo, là một phụ nữ rất mạnh mẽ, mặc một chiếc áo sơ mi trắng và quần jeans, có vẻ rất gương mẫu.

Cố Tương hơi ngớ người, cô biết người này.

Người phụ nữ này chính là nữ chính của phim “Sát Thủ Bất Đắc Dĩ” trong đời trước, tên là Trình Lâm.

Nếu như nói diễn viên nữ ưu tú trong ngành điện ảnh trong nước không nhiều lắm thì Trình Lâm tuyệt đối nằm một trong số họ. Cô ta không giống như những diễn viên nữ đầy son phấn, làm việc gọn gàng, kỹ thuật diễn rất xuất sắc. Kiếp trước nhân vật Trường Ngư do cô ta đảm trách cũng không hề có cảm giác sai sót nào.

Nhưng cô ta chính thức nổi tiếng là do vấn đề giới tính của mình. Vài năm sau, Trình Lâm công khai giới tính. Sau đó sự nghiệp cô ta liên tục dốc không phanh, có lẽ công ty cảm thấy định vị hình tượng của cô ta có vấn đề. Nói chung sau đó dần dần biến mất trong giới phim ảnh.

Cố Tương không có ý kiến đối với tính hướng của người khác cũng không có ý kiến gì với bản thân Trình Lâm, thậm chí còn rất thương thức hành động của cô ta, nhưng đáng tiếc Trình Lâm là bạn của Kiều Ánh Tĩnh.

Kiếp trước, hai người họ thỉnh thoảng còn bày tỏ tình bạn thân thiết trên Weibo. Sau khi Trình Lâm công khai, thậm chí người ái mộ còn suy đoán quan hệ giữa cô ta và Kiều Ánh Tĩnh, chỉ là cho đến bây giờ Kiều Ánh Tĩnh luôn là người thông minh, lập tức đăng một thông báo thanh minh mình yêu người khác phái, vân vân... lên Weibo. Sau đó không đăng hình chụp chung với Trình Lâm lên Weibo nữa.

Chỉ là xem xét đến phong cách xử sự của Kiều Ánh Tĩnh, đoán chừng không còn giá trị lợi dụng. Dù sao sự nghiệp Trình Lâm rớt xuống vực thẳm không còn có thể giúp gì được cho cô ta. Đáng tiếc cho Trình Lâm bị bạn thân của mình cầm cho một dao.

Bây giờ còn cách thời gian Trình Lâm công khai mấy năm, quan hệ bạn bè giữa Trình Lâm và Kiều Ánh Tĩnh rất thân thiết. Hễ có liên quan đến Kiều Ánh Tĩnh, Cố Tương thật lòng không muốn dính dáng đến chút xíu nào.

Quả nhiên, cô chưa kịp mở lời, Trình Lâm nhìn cô nói: “Nghe Tiểu Tĩnh nói cô đến thử vai tôi còn không tin, không nghĩ tới thật.” Cô ta cười nhẹ, còn rất mờ ám nói: “Có phải cô nhầm kịch bản rồi không? Đây không phải là phim trạch đấu, nữ chính cũng không phải là bình hoa xinh đẹp đâu.”

Cố Tương: “.....”

Người này thật đáng ghét! Có lẽ trong ngành giải trí tính tình thẳng thắn rất đáng quý, nhưng không nên không biết tốt xấu mà nói người ta là bình hoa, thật là muốn tát cho cô ả một cái. Kiều Ánh Tĩnh có tài đức gì mà có thể tìm được một người bạn tốt bao che cho mình như thế. Thật là muốn hỏi chị gái này một chút xem mắt có bị mù hay không đấy.

Nếu đổi lại là Cố Tương ở kiếp trước, biết đâu có thể liều mạng lớn tiếng với cô ta ở đây rồi, nhưng bây giờ cô chỉ cười cười: “Ừ, đúng là tới góp vui thôi. Kịch bản này tôi rất thích.”

“Cũng phải. Không phải lần trước nhân vật cô nhận cũng là dạng người có tính cách bệnh hoạn sao? Tôi thấy đúng là cô rất thích dạng nhân vật này đó.”

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lễ quý đôn đều không chính chủ ~~

Cố Tương: “.....” Mẹ kiếp, đúng là nói chuyện không có não mà. Trình Lâm không biết câu ấy cũng là tự mắng bản thân mình sao? Cô ta không phải đến thử nhân vật tốt này ư?

Nhưng Cố Tương không phải không có thiên sứ che chở cho mình. Văn Tĩnh vừa trở về đã thấy có người khi dễ nghệ sĩ của mình, mặc dù địa vị d(d)l(q(d(un(um của đôi phương cao gấp mười lần của nghệ sĩ mình, danh tiếng vang hơn mười lần, giá trị con người cũng gấp mười lần, cô ấy cũng không hề sợ hãi mà nói: “Tương Tương, mới vừa rồi chị hỏi trợ lý, đạo diễn nghe nói em đã đến rồi thì rất vui, cho một số thứ tự, không cần chờ bao lâu là đến lượt chúng ta. Em nhớ cố gắng nhé!”

Giọng điệu làm nũng của cô ấy khiến Cố Tương nổi da gà, Trình Lâm hừ lạnh, xoay người bỏ đi.

Sau khi Trình Lâm đi, Văn Tĩnh hỏi Cố Tương: “Sao cô ta lại đến gây sự với em vậy?”

Cố Tương: “Em đẹp quá nên cô ta ganh tị.”

Văn Tĩnh “Oh” một tiếng, hết nói nói.

Cũng không biết là đúng như Văn Tĩnh nói đạo diễn mở cửa sau hay không, không đợi bao lâu liền đến lượt Cố Tương. Nhưng làm cho Cố Tương có hơi khó chịu là Trình Lâm cũng ở đây.

Trình Lâm có chút giao tình với các vị đạo diễn, dù sao cũng là diễn viên thâm niên, Cố Tương biết, hôm nay nếu mình không đến, vị trí nữ diễn viên chính nhất định sẽ là của Trình Lâm. Cô ta ngồi trên một chiếc ghế ở góc phòng, gương mặt tỏ vẻ đang chờ xem kịch vui.

Trình Lâm đã thử vai xong, ở lại chỗ này chính là muốn xem chuyện cười của Cố Tương. Kiều Ánh Tinh từng nói với cô ta, người tên Cố Tương này thích giờ trò trong bóng tối, một người mới không nê nang ai, ý mình có chỗ dựa nên gây khó dễ cho Kiều Ánh Tinh. Nghĩ đến mấy chuyện này Trình Lâm liền nóng giận. Cô ta ngồi ở đây là muốn xem thử xem Cố Tương bị bêu xấu thế nào, trở về kể mấy chuyện tốt đẹp này cho Kiều Ánh Tinh biết.

Cố Tương đến giữa phòng, đứng trước mấy đạo diễn cúi đầu chào. Thái độ cô rất tốt, gần đây dù được nhắc đến rất nhiều nhưng gương mặt vẫn rất khiêm tốn, điểm này bất kể là ở đâu cũng có thể giành được thiện cảm của người khác.

Sau đó cô móc một sợi thun màu đen trong túi ra, cột mái tóc đen thành kiểu tóc đuôi ngựa thật cao. Hôm nay Cố Tương mặc bộ áo khoác đen, bên trong là áo thun trắng, lúc đến nhìn đáng vẻ rất an nhàn. Bây giờ cô dựng cổ áo lên, khề quần áo khoác, gây nên cảm giác đang có một cơn gió thu lạnh lẽo thổi qua.

Từ trước đến nay cô nhập vai rất nhanh, dù có Trình Lâm ở đây cũng không hề thấy hồi hộp chút nào.

Gương mặt đạo diễn Tạ Hoa không khỏi tự chủ nghiêm túc theo cô. Khi gặp cô ở "Tề hậu truyện" cảm thấy cô diễn rất có sức hút. Nhưng điện ảnh dù sao cũng không phải phim truyền hình, nếu không phải Điền Lập hết sức tiến cử, ông cũng không cho người mới này một cơ hội. Dù sao đáng về Cố Tương quá mềm yếu nhưng nữ chính này đòi hỏi phải mạnh mẽ.

Trình Lâm nhếch mép về chê bai, theo ý cô ta, Cố Tương bị mắc bệnh hình thức, làm mấy động tác lòe loẹt như vậy, một cô gái yếu điệu cho rằng có sách lược thì có thể khống chế bất kỳ nhân vật nào sao? Sợ là Cố Tương đang tưởng rằng nhân vật này chỉ là một nhân vật trong sáng thánh thiện mà thôi.

Cố Tương diễn đoạn một đêm kia sau khi Trường Ngự đưa cảnh ô liu cho “Chàng trai chính nghĩa”, do dự thật lâu, quyết định tái xuất giang hồ.

Cô cúi đầu, giả vờ như đang đối mặt với hai đứa con có thật, dịu dàng ghé góc chăn cho chúng. Thời khắc này, cô chỉ là một người phụ nữ bình thường, tất cả tâm tư đều đặt trên người cốt nhục của mình.

Một lát sau, cô rời khỏi phòng. Giả vờ lấy súng trong ngăn kéo ra, đếm đạn, giấu nó vào ngực.

Trên mặt Trình Lâm bên cạnh vẫn còn mang vẻ cười nhạo, lại không phát hiện rằng hai mắt mình đang nhìn Cố Tương chăm chăm

Trường Ngự bước ra khỏi nhà.

Trên người bộ quần áo dài đen như màu mắt của cô. Một phút trước còn là người mẹ dịu dàng xinh đẹp như hoa, một phút sau lạnh lùng như một khối băng, bước sải bước trong đêm.

Cô dừng trước một quán rượu nhỏ, khề nhui mảy, dường như không thích đám người ồn ào náo nhiệt trong quán. Hơi dừng bước, sau đó nhanh chóng đi vào.

Một ly bia lớn, Trường Ngự ngồi trong góc yên lặng như một pho tượng gỗ.

Có người đàn ông say rượu đứng trước mặt cô, nói nhăng nói cuội gì đó, cô cũng không trả lời. Giống như đã quen thuộc với cuộc sống như vậy từ rất lâu, cuối cùng vẫn lộ ra vẻ thản thờ.

“Đã lâu rồi.” Cô nói: “Mình đã thay đổi.”

Một người phụ nữ, không hề có trái tim phụ nữ, vì tình yêu mà chia tay quá khứ. Nhưng những thứ là bản chất đã ngấm trong xương tủy, thói quen sinh hoạt hầu như cũng không đổi. Khi thời gian qua đi, nếu có cơ hội, cô vẫn có thể thấy bản thân mình chưa hề từ bỏ.

Cô cầm ly bia lớn uống một hơi cạn sạch.

Xuống núi.

Trong kịch bản chỉ có động tác, mọi việc phải nhờ vào khả năng biểu diễn của chính bản thân mình. Một mình Cố Tương đã diễn xong mấy phần diễn của mấy người, giống như chỉ cần một mình cô ở đây, cả cảnh tượng sẽ hiện lên trước mặt mọi người. Bao gồm quán rượu ồn ào náo nhiệt, gã đàn ông say rượu, đám nhân viên pha chế, kể cả nữ sát thủ xinh đẹp lạnh lùng.

Sao có thể làm được như vậy? Trình Lâm mỉm cười.

Trương Ngự đề ly xuống bàn, trong ánh mắt hiện ý tàn nhẫn và phản kích nhưng cảm giác kích thích kia được che giấu rất nhanh. Cô thờ ơ khoanh tay trước ngực.

Đêm đen giết người, tấm máu quán rượu. Giang hồ của cô, tối nay, cô sẽ trở lại.

Cả phim trường im lặng thật lâu.

Cố Tương đứng dậy, bước đến cúi đầu chào mấy người Tạ Hoa: “Cám ơn đạo diễn, tôi là Cố Tương, vừa rồi là phần biểu diễn của tôi.”

Tạ Hoa run sợ một lúc lâu mới phản ứng lại, trong ánh mắt không kìm được sự kích động.

Việc này... đây chính là nữ chính của ông!

Nhân vật Trương Ngự này vừa phức tạp vừa mâu thuẫn, dịu dàng và lạnh lùng, ngây thơ và tàn nhẫn đi kèm với thói quen bạo lực được cô diễn rất sống động. d.d.lequydon.u.m.u.m Nói sao nhỉ, một mình cô diễn cả một cảnh phim.

Cô chính là bộ phim.

Cố Tương mỉm cười nói cám ơn, chuẩn bị rời đi, quay đầu lại thấy ánh mắt Trình Lâm nhìn cô chăm chú.

Hình như là không tin, lại có vẻ giống như tức giận.

Cố Tương vừa nhìn thấy ánh mắt này liền hiểu.

Thật xin lỗi, không cẩn thận giành được vai nữ chính rồi.

Đúng là đẹp cũng là cái tội mà.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Chồng trước vĩ đại

Edit: Um-um

Sau khi kết thúc thử vai đến khi rời khỏi phim trường, Trình Lâm không nói câu nào với Cố Tương.

Đại khái Cố Tương cũng đoán được suy nghĩ của cô ta, mọi người đều nói chuyện bằng thực lực, nếu hôm nay Cố Tương diễn quá gượng ép, chắc hẳn Trình Lâm sẽ tranh thủ vắng mặt cô. Nhưng Cố Tương chỉ diễn như bình thường khiến con người Trình Lâm với tính cách như vậy không thể không biết xấu hổ mà bối rối cô được.

Nhưng ánh mắt nóng rực đó khiến Cố Tương có chút không được tự nhiên.

Ngược lại Tạ Hoa rất nhiệt tình, còn cố ý hỏi cô lịch trình làm việc trong thời gian sắp tới, xác định không trùng thời gian, gần như rất xem trọng khả năng của cô. Cố Tương rất hài lòng về bản thân. Sau khi “Sát Thủ Bất Đắc Dĩ” chọn được diễn viên sẽ bắt đầu quay, sống lại ở đời này, cô cực kỳ quý trọng thời gian của mình, cô không muốn lãng phí thời gian vào những chuyện không đâu. Cô rất nghiêm túc đối với bộ phim này, tất nhiên cũng hi vọng có thể đạt được kết quả tốt nhất.

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lê quý đôn đều không chính chủ (Um-um) ~~

Bộ phim "Tề hậu truyện" đã kết thúc, trên mạng bắt đầu rớt rít đánh giá toàn bộ diễn viên trong phim, tất cả đều kết luận Cố Tương trở thành người mới thành công nhất, khả năng trong tương lai sẽ vươn rất xa. Cuối cùng cô cũng từ một người qua đường không có danh tiếng trở thành một diễn viên hạng hai nổi bật, chỉ cần một bộ phim đóng vai chính, cô nhất định có thể ngồi vững vàng vị trí Hoa Đán.

Văn Tĩnh rất hớn hờ, mặc dù lo lắng việc Cố Tương chiến đấu trên chiến trường ở giới điện ảnh nhưng dần dần cũng bắt đầu tiếp nhận danh xưng “Nghệ sĩ nhà ta là một thiên tài”, cô ấy cảm thấy tương lai Cố Tương nhất định sẽ giành được vị trí ảnh hậu. Mỗi ngày cô ấy dốc lòng tìm các quyển sách cảm hứng cuộc sống cho Cố Tương, hi vọng cô tiếp tục giữ vững tinh thần này tiến lên phía trước.

Trong khi đợi kết quả thử vai, Cố Tương vẫn làm việc ở nhà. Đọc sách một chút, ngủ một chút, vô cùng yên tĩnh. Hoa Sâm cảm thấy tương lai cô có thể trở thành át chủ bài kiếm tiền cho công ty nên không hề gò bó, diendanleeqyddon cho cô thoải mái vô cùng. Khó có thể hưởng thụ được ngày nghỉ như vậy, cô cũng không có ý gia tăng gánh nặng cho mình. Chưa nghỉ ngơi được bao lâu sẽ phải làm tiếp tục đi cày, nên bây giờ cứ tận hưởng, xả thôi.

Nhưng đoàn làm phim “Sát Thủ Bất Đắc Dĩ” lâu rồi không có tin tức.

Qua hơn một tháng, cuối cùng Cố Tương có cảm giác hơi khác thường.

Khi ở phim trường thử vai, rõ ràng Tạ Hoa hỏi rất nhiều vấn đề về lịch trình của cô. Nếu như nói có chuyện gì làm trễ nãi, quả thật nửa tháng không có tin tức cũng hơi kỳ lạ.

Cô nghĩ nghĩ, tự mình gọi điện thoại cho Tạ Hoa. Điện thoại Tạ Hoa cho cô là điện thoại phòng làm việc, hiện Tạ Hoa không có ở đó, điện thoại do trợ lý của ông bắt máy. Trợ lý đáp ứng, chỉ nói đoàn phim cảm thấy Cố Tương không phù hợp các kiểu, nói chung chính là thử vai thất bại.

Sau khi cúp máy, bản thân Cố Tương hơi bất ngờ. Lúc ấy nói năng nhiệt tình như thế, bây giờ lại nói một câu không phù hợp, con mẹ nó mấy người ghẹo tôi đó hả?

Cô còn chưa kịp tiêu hoá việc này liền nhận được một cuộc điện thoại.

Âm thanh bên đầu kia điện thoại nhẹ nhàng: “Cố Tương?”

“Cô là?”

“Tôi là Trình Lâm.”

“... Chào chị.” Cố Tương hơi bối rối, quan hệ của Trình Lâm và cô đại bác bắn không tới. Bỗng nhiên cô nghĩ đến, chẳng lẽ cuối cùng nhân vật này vẫn do Trình Lâm thủ vai. Đòi trước Trình Lâm là nữ diễn viên chính trong “Sát Thủ Bất Đắc Dĩ”, sống lại đời này, dù cô rất cố gắng muốn thay đổi nhưng có lẽ đây chính là vận mệnh an bài. Số mệnh cô chẳng lẽ giống như những con khỉ làm trò hề mua vui ư?

Nhưng lời nói của Trình Lâm mau chóng cắt đứt suy đoán của cô, Trình Lâm nói: “Cô đừng chờ kết quả thử vai của “Sát Thủ Bất Đắc Dĩ” nữa.”

Cố Tương: “À. Chúc mừng chị.”

“Không phải là tôi.” Bên kia điện thoại hơi ngập ngừng, mới nói: “Là Kiều Ánh Tĩnh.”

Cố Tương: “! ! !”

Nói thật, Cố Tương tuyệt đối không ngờ vai chính sẽ do Kiều Ánh Tĩnh đảm trách. Dù sao trước đây khi Kiều Ánh Tĩnh nhận vai đều là quý phu nhân đoan trang hiền thực hoặc là nhân vật thẳng thắn. Bản thân đáng về cô ta quá mức chói lọi, diễn vai sát thủ như trong “Sát Thủ Bất Đắc Dĩ” gì đó hoàn toàn không hợp. Hơn nữa khi chất cô ta rất tao nhã, diễn vai dân chúng bình thường... không thể giống được.

Bây giờ kết quả Trình Lâm nói cho cô biết, “Sát Thủ Bất Đắc Dĩ” là do Kiều Ánh Tĩnh đóng chính?

Bỏ Cố Tương qua một bên, bây giờ Trình Lâm và Kiều Ánh Tĩnh là bạn tốt, ít nhất ngoài mặt là thế, Kiều Ánh Tĩnh sao lại giành vai với bạn của mình như vậy?

Cô nghĩ nghĩ, hỏi: “Sao chị nói việc này với tôi?”

“Không riêng gì “Sát Thủ Bất Đắc Dĩ.”” Trình Lâm không trả lời thẳng vấn đề của cô: “Gần đây cô ... nên chú ý một chút.” Nói xong câu đó, cô ấy cúp điện thoại.

Dù sao Cố Tương cũng là người lẩn lộn trong làng giải trí. Trình Lâm chỉ cần nhắc nhở vài câu, cô đã hiểu được vấn đề. Lập tức gọi điện thoại nhờ Văn Tĩnh hỏi mấy hợp đồng gần đây.

Quả nhiên Văn Tĩnh rất nhanh lấy về được tin tức, gần đây những buổi thử vai phim điện ảnh, phim truyền hình, thậm chí kể cả tiết mục giải trí và quảng cáo toàn bộ đều hủy bỏ. Họ không nói rõ nguyên nhân, giống như trong một đêm tài nguyên của Cố Tương đều bị người ta cướp mất hết.

“Chuyện gì xảy ra? Có phải có sai lầm ở đâu không?” Văn Tĩnh có chút kinh ngạc: “Tương Tương, chị đi hỏi công ty bên kia một chút, trước mắt em đừng nóng vội.”

Rất nhanh công ty bên kia cũng báo tin về, không có nguyên nhân cũng không có tài nguyên.

Chuyện này căn bản không thể nào, hiện nay chống lưng phía sau Hoa Sâm chưa đủ lớn, giao thiệp không nhiều, nếu như xuất hiện nghệ sĩ có tiềm năng

tất nhiên sẽ mau chóng thúc đẩy nâng đỡ. Bây giờ thái độ công ty thế này, nói rõ là không can thiệp, không cho tài nguyên.

Chuyện gì đã xảy ra? Cổ Tương ngồi trên ghế salon, trong lòng sáng tựa như gương, có người muốn chinh cô chứ sao.

Người này là ai? Ddlequydon.um-um dùng đầu ngón chân cô cũng nghĩ ra được, Kiều Ánh Tinh.

Cô thật không hiểu, vì sao Kiều Ánh Tinh chinh cô giống như chó điên, sử dụng mặt trận lớn như vậy đối phó với một người mới, ăn no không có việc làm? Đúng là trên thế giới này có người trời sinh không hợp nhau. Kiếp trước cô thua thiệt trên người Kiều Ánh Tinh, kiếp này cô không muốn lãng phí thời gian trên người đôi câu nam nữ này, thế mà vẫn không tránh được dính vào phần.

Nhưng người sau lưng Kiều Ánh Tinh là ai?

.....

Trong gian phòng rộng rãi, cô gái mặc quần áo ở nhà thoải mái. Tuổi cô ta vừa đúng, có một cảm giác nữ tính nhàn nhạt. Gương mặt rất dịu dàng nhưng giữa đôi mày lại thấp thoáng nét gợi cảm.

Bà vai trắng như tuyết phoi bày trong không khí, hình như có chút mát mẻ, cô ta không thèm để ý chút nào, vén mái tóc xoắn dài lên lộ ra chiếc cổ mảnh khảnh.

“Lão Lý, chuyện lần này phải làm thoả đáng nha.”

Trên chiếc salon đối diện cô ta, một người trung niên hơn bốn mươi tuổi đang ngồi. Cơ thể mập mạp, tóc hơi hói, thật không thể gọi là người đàn ông đẹp trai phóng khoáng. Ngón tay cái đeo một chiếc Ngọc Ban Chi không lồ, nhìn người cô gái cười cười: “Không tin tôi thì tìm tôi làm gì?”

Kiều Ánh Tinh giận trách: “Làm sao em không tin bản lãnh của anh? Nếu lúc đầu không phải anh ủng hộ.... Lúc nào em cũng nhớ ân của anh đó.”

“Nhớ hả?” Người đàn ông cười bỉ ổi: “Em định trả thế nào đây?”

“Tuy anh muốn sao chứ.” Kiều Ánh Tinh đá lông nheo với gã. Bình thường cô ta nhìn có vẻ đoan trang nhã nhặn, một khi ông ọ làm đáng, sức hấp dẫn bộc phát cũng không hề nhỏ.

Quả nhiên ánh mắt lão Lý sáng lên, ngay sau đó cười cười: “Thật ra tôi rất lấy làm lạ, vì sao cô em phải hao tâm tốn sức chèn ép một người mới kia chứ?”

“À ta cũng chả phải người mới gì.” Kiều Ánh Tinh nói: “Từ ngày ra mắt đến giờ, em chưa bao giờ bị thua thiệt lớn như vậy. Hiện tại bao nhiêu người nói em không bằng một người mới, hơn nữa à còn gây phiền phức cho em.” Cô ta nói nhỏ nhẹ: “Lão Lý à, em do một tay anh nâng đỡ, giao tình chúng ta nhiều năm như vậy, anh cũng không thể thấy chết mà không cứu chứ.”

“Tôi sao có thể thấy chết mà không cứu.” Gã đàn ông tên Lão Lý cười thích thú: “Yên tâm đi, một người mới, phía sau không có người chống lưng, chính à ta đơn giản lắm. Nhưng mà em phải báo đáp tôi thật tốt mới được...”

Kiều Ánh Tinh ném cho gã một cái hôn gió khêu gợi: “Dĩ nhiên rồi.”

.....

Bỗng nhiên, Cổ Tương gặp phải chuyện phong sát ngầm trong giới, người ái mộ và cư dân mạng không biết, người nội bộ trong làng giải trí không thể nào không biết. Ví dụ như Đường Duệ.

Triển Dương vừa đáp máy bay về đến nhà, còn chưa kịp uống nước đã thấy Đường Duệ hấp tấp chạy tới, nói: “Klaus, em gái ông xảy ra chuyện rồi!”

Triển Dương: “.....”

“Là con mèo nhỏ của ông đó!” Đường Duệ sợ anh không nhớ ra, nhắc nhở: “CP của ông, ông ra ngoài một chuyến là quên luôn hả?”

“Chuyện gì?” Triển Dương lười phải nói nhiều với hắn, ddld-umum để hành lý xuống rót cho mình một ly nước, ngồi xuống ghế salon.

“Bị phong sát, ông biết là ai làm không?” Hắn hỏi.

Triển Dương lắc đầu.

“Lý Thạc đó!” Về mặt Đường Duệ méo mó: “Tôi không biết em gái ông làm thế nào mà đắc tội với Lý Thạc. Hiện nay trong giới đều nghe được phong thanh, rõ ràng muốn chèn ép Cổ Tương. Nghe nói vượt qua thử vai ở một đoàn phim nhưng vì xảy ra chuyện này nên đã bị loại luôn rồi.”

“Chuyện hồi nào?”

“Mới đây thôi.” Đường Duệ vô cùng đau đớn: “Diễn xuất Cổ Tương tốt như thế, đắc tội Lý Thạc sợ rằng sau này không có cách nào lấn lộn làng giải trí. Phía sau cô ấy cũng không có ai, hiện tại ai cũng quan tâm đến Lý Thạc, tôi thấy em gái ông muốn rút lui khỏi làng giải trí rồi. Nhưng tôi không hiểu vì

sao bỗng dưng Lý Thạc lại hạ sát. Chắc không phải vì yêu rồi.”

Đường như Triển Dương có điều suy nghĩ, nhìn cái ly không lên tiếng.

“Ông làm ơn lên tiếng coi.” Đường Duệ đẩy anh một cái: “Dù gì cũng là em gái CP với ông, ông nở nào nhìn người ta bị treo trong làng giải trí à?”

Giờ phút này trong lòng Cố Tương giống như chạy qua hàng vạn con ngựa.

Cô không phải người ngu, đời trước đấu đá với Kiều Ánh Tinh không ít, đoạn hôn nhân tồi tệ trước kia với Lương Quý cũng giúp cô biết được nhiều bí mật không ai biết.

Sau lưng Kiều Ánh Tinh làm sao có bối cảnh nào lớn như vậy được, nói phong sát một người liền phong sát. Cố Tương nhớ lại tất cả mối quan hệ thân sơ của Kiều Ánh Tinh, đột nhiên loé lên một tia sáng, đoán được một người, chính là Lý Thạc, chồng trước Kiều Ánh Tinh.

Nói đến Lý Thạc này, làng giải trí không ai không biết. Chủ tịch tập đoàn Cảnh đế, nhà sản xuất phim điện ảnh nổi tiếng trong nước. Người này vô cùng giàu có, là chủ mấy công ty điện ảnh, những nghệ sĩ nổi danh thời kỳ đầu đều do ông ta nâng đỡ. Làng giải trí là nơi bán mỗi quan hệ, mà Lý Thạc không thể nghi ngờ là đầu mối then chốt trong đó.

Nhà họ ở trên chính đàn có ít quan hệ đặc biệt, bản thân cũng có địa vị giang hồ nhất định, đại khái có thể xem là một tay che trời ở làng giải trí. Có nghệ sĩ xích mích với Lý Thạc, đừng nói là rút lui khỏi Làng giải trí, cuối cùng có thể làm người bình thường sống đơn giản cũng khó. Bối cảnh người này tương đối phức tạp, cũng cưới hai lần, ban đầu lúc Kiều Ánh Tinh tuyên bố kết hôn với Lý Thạc làm cả đám fan hâm mộ kinh ngạc sái quai hàm. Dù sao so với Lương Quý trẻ tuổi anh tuấn mà nói, Lý Thạc có thể xem là nửa lão già hòm hèm. ddld.um.um Kiều Ánh Tinh có nhiều gút mắc trong lòng mới chia tay Lương Quý chọn ông ta. Nhưng lúc ấy Kiều Ánh Tinh trả lời giới truyền thông là: “Tôi rất ngưỡng mộ tài hoa của Lão Lý, cá nhân tôi mới là người không xứng với anh ấy.”

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lê quý đều không chính chủ (Um-um) ~~

Lúc ấy Cố Tương và những người hâm mộ đều có cùng quan điểm, đầu của Kiều Ánh Tinh bị cửa kẹp rồi. Tất cả mọi người đang thờ dài là cái trắng bị heo ừn mắt. Vài năm sau hai người ly hôn trong hoà bình, nhưng trước đó, sự nghiệp của Kiều Ánh Tinh càng ngày càng đi lên.

Cố Tương biết, có lẽ vì Kiều Ánh Tinh kết hôn với Lý Thạc mới kích thích Lương Quý đến với mình, có thể để cho Lý Thạc sau khi ly hôn vẫn làm bạn bè, Kiều Ánh Tinh cũng là một nhân tài.

Dưới tình huống trước mắt, trừ bút tích của Lý Thạc ra, Cố Tương không nghĩ ra còn người nào khác.

Nhưng đời trước, vài năm sau Kiều Ánh Tinh mới tuyên bố kết hôn với Lý Thạc, bây giờ đang là lúc cô ta và Lương Quý yêu đương cuồng nhiệt, thế nào lại có quan hệ với Lý Thạc? Chẳng lẽ bởi vì cô, Kiều Ánh Tinh vừa yêu Lương Quý vừa thông đồng với Lý Thạc?

Cố Tương bị tưởng tượng của chính mình làm sợ ngây người. Cô có tài đức gì khiến Kiều Ánh Tinh không màng chuyện phải bán thân thể của mình cũng muốn chinh chiến cô?

Chỉ vì không biết lý do nên ngược lại Cố Tương càng không buồn bã, gấp gáp. Có lẽ vì đời trước trải qua chuyện uất ức đến sảy thai, ly dị, nhảy lầu cho nên chuyện dả kích như vậy, theo ý cô chỉ là chuyện nhỏ.

Cuộc sống luôn có lối thoát, trước hết cô phải nghĩ xem làm cách nào phá vỡ thế cục.

Văn Tinh hỏi: “Tương Tương, có phải em buồn quá hay không mà lại cười như vậy?”

“A, người hay cười thì số mạng sẽ không tệ mà.” Cố Tương nói.

Đĩ nhiên vận may của cô không phải quá kém bởi vì có người đang thay cô giải quyết vấn đề trước mắt này.

Triển Cự Cự đưa cho bạn thân một điều thuốc, lạnh nhạt nói: “Ông và Lý Thạc quen thân lắm à?”

“Không quen!” Đường Duệ thiếu điều nhảy dựng lên: “Tuyệt đối không quen biết gì hết!”

“Vậy thì tốt.” Triển Dương gật đầu, hời hợt nói: “Nếu không quen biết thì không tính là đặc tội.”

“Tôi không thể.” Đường Duệ nổi giận: “Sao ông có thể vì em gái của mình mà phá hủy sự nghiệp của tôi! Không được, không làm không làm không làm!”

“Không phải lần trước ông nói với tôi có một kịch bản sao? Xác định nữ chính chưa?” Triển Cự Cự không thèm để ý đến lời từ chối của bạn tốt xiu nào, d.d.lequydon.u.mu.m tự nhiên nói.

“Mẹ kiếp, ông còn dòm ngó nữ chính của tôi. Không được! Chết cũng không...”

“Nam chính.” Triển Dương ngắt lời hắn.

Đường Duệ chăm chú nhìn anh lom lom.

“Tôi diễn vai nam chính.”

“Đồng ý! Tôi lập tức gọi điện thoại.”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: “Sur muội mới đến.”

Edit: Um-um

Bộ phim "Sur muội mới đến" này vừa công bố nam nữ chính, trong giới ngoài giới đều bùng nổ.

Người trong giới bùng nổ vì mọi người ngầm hiểu sự kiện phong sát của Cố Tương, không biết là ai không sợ chết dám mời Cố Tương diễn. Sau đó nhìn thấy Đường Duệ, trong lòng liền hiểu. Người tên Đường Duệ này bình thường làm việc không quan tâm xung quanh, ý tài phóng khoáng, nếu như là hắn cũng dễ hiểu.

Người ngoài giới bùng nổ bởi vì Triển Cự Cự lại nhận vai nam chính rồi.

Từ khi ra mắt đến nay đam mê các loại nam phụ, từ nam hai đến nam qua đường, Triển Cự Cự vẫn luôn giữ quan điểm của mình, chết cũng không đóng vai chính. Hôm nay tin này vừa được tung ra, fan nào tàn thiếu điều chiếm hơn nửa top 10 của Weibo.

Hoan nghênh, cuối cùng nam thần chịu diễn nam chính rồi! Diễn vai nam chính có nhiều đất diễn một chút! Có trời mới biết cắt ghép hình ảnh từ mấy đoạn diễn ít ỏi của vai nam phụ khó khăn đến cỡ nào. Từ nay chúng ta có cả kho tư liệu sống để làm clip đồng nhân rồi.

Và nữ chính đóng chung với Triển Cự Cự, bất ngờ chính là người vừa nổi danh với "Tê hậu truyện" trước đây, người mới Cố Tương.

Từ khi Cố Tương quay quảng cáo son môi rồi đến "Tê hậu truyện" mới chính thức tiến vào tầm mắt mọi người, tất cả chỉ trong thời gian hơn nửa năm. Kết quả mới vừa cho giá trị con người mình chỉ ở hàng đơn vị, quay đầu lại liền nhận bộ phim như vậy. Hợp tác với nam chính Triển Cự Cự, người chế tác là Đường Duệ làm cho người ta không khỏi suy đoán đôi trước có phải cô đã cứu vớt cả hệ ngân hà không nữa.

Đỗ Vũ xem đi xem lại tin tức này không dưới 20 lần, xác định không phải tin tức giả, vui mừng đi mua bánh phở về ăn chung với bạn tốt.

“Mình không thể ngờ được cặp đôi Dạ Miêu lại muốn tái hợp rồi!” Tiểu Mẫn nâng cằm, hút cọng bánh phở nói: “Phía chính phủ nhất định thấy phản đối của chúng ta, mình biết ngay Dạ Miêu là do trời sinh, thế nào không có lúc ngọt ngào chứ.”

“Chỉ mong không phải là bi kịch thôi.” Đỗ Vũ hơi lo lắng: “Lần trước ngược như chó, lần nào Triển Cự Cự cũng nhận bi kịch, lần này mà nhận BE nữa mình sẽ cảm giác thế giới này không có tình yêu.”

“Không đâu!” Tiểu Mẫn chỉ vào điện thoại di động: “Nhìn chữ "Sur muội mới đến" này biết là phim hài rồi. Đại chế tác Đường mỗi lần quay phim đều chọn trúng tim thiếu nữ, lần này cũng vậy thôi”. Cô ấy làm về mặt si mê: “Anh ơi, anh à, thật mong mau chóng đến lúc quay, mình sẽ kêu gọi hợp nhóm đi xem.”

“+1” Đỗ Vũ gật đầu.

Cuối cùng thì "Sur muội mới đến" có phải là một bộ phim hài hay không đây?

Nhận được hợp đồng, Văn Tĩnh còn mơ hồ, lòng Cố Tương đã hiểu rõ.

Nếu như nói đề tài tình yêu trong thương nghiệp cũ nhưng không nhằm chán thì phim tình cảm như Cô bé Lọ Lem này tuyệt đối không lỗi thời.

"Sur muội mới đến" chính là một bộ phim hài tình yêu như thế.

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lê quý đôn đều không chính chủ (Um-um) ~~

Kiếp trước, Cố Tương thích xem phim kinh dị, phim hành động, phim tình cảm xem cũng không nhiều nhưng không trở ngại địa vị của "Sur muội mới đến" trong lòng cô. Tuy rằng lq.d.i.e.n.d.a.n độ sâu hay ý nghĩa không rộng bằng “Sát Thủ Bất Đắc Dĩ” nhưng đây là một bộ phim vô cùng kinh điển.

Nhưng kinh điển có thể là kinh điển là nhờ biểu đạt được ý nghĩ của đạo diễn hay biên kịch. Có thể nó không phải là sâu sắc, cũng không phức tạp. Đơn giản hài hước, dễ dàng nói yêu thương vẫn có thể tạo thành kiệt tác màn ảnh như thường. Trong lòng mỗi người phụ nữ đều có ước mơ thành Cô bé Lọ Lem, không phải vì hư vinh mà đó chỉ đơn giản là ước mơ của mỗi thiếu nữ.

"Sur muội mới đến" đại diện cho ước mơ của thiếu nữ đã thành kinh điển.

Cha của nữ chính A Quyên là một cảnh sát hi sinh trong lúc làm nhiệm vụ, cô quyết tâm trở thành một cảnh sát giống cha mình nhưng vì thành tích cuộc thi quá kém nên chỉ có thể nhận việc ở cục cảnh sát giữ đồ thất lạc. Kết quả ngoài ý muốn nhận được một nhiệm vụ không tầm thường, muốn tiếp cận người sắp nổi nghiệp thủ lĩnh xã hội đen Văn thiếu gia, cảnh sát mai phục thiên la địa võng tại một quán cà phê, A Quyên tạm thời trở thành người nằm vùng.

Kết quả nhiệm vụ nằm vùng lần lượt thất bại, trong quá trình đó A Quyên và Văn thiếu gia quen biết nhau, hai bên nảy sinh tình cảm. Một là anh đẹp trai thân trong gang hồ nhưng tính tình lương thiện, một là cô gái ngu dân luôn mơ hồ. Nhiều hiểu lầm trong tình yêu hai người gây ra không ít chuyện cười.

Thời thiếu nữ trong lòng ai cũng có một đôi giày thủy tinh, cho dù qua rất nhiều năm, trải qua rất nhiều chuyện, mỗi khi nhớ lại đôi giày thủy tinh trong mộng cũng sẽ không ngăn được ý nghĩ muốn thử. Dù biết rõ đây chỉ là điện ảnh, chúng ta sẽ không may mắn như A Quyên, cũng không có nam thần hoàn mỹ như Văn thiếu gia xuất hiện còn vừa lúc mất bị mù để ý mình. Bộ phim này là giấc mộng xuân đáng ngưỡng mộ của thiếu nữ.

Chuyện xưa Cô bé Lộ Lem, làm không tốt là Mary Sue, làm tốt là giấc mộng thiếu nữ. Cho nên "Sur muội mới đến" trở thành kinh điển ngoại trừ nhờ đề tài bên ngoài vô cùng hấp dẫn còn có chi tiết nhỏ làm rất có tâm. Ví dụ như một số vai phụ sự huynh đệ tính cách khác nhau cũng giúp bộ phim thêm đặc sắc.

Kỳ lạ là, đây là một bộ phim đơn giản nhưng lại trở thành kinh điển nhiều năm.

Kiếp trước, bộ phim này không bắt đầu quay nhanh như vậy, diễn viên không phải Triển Dương và cô. Là hai diễn viên trẻ, bản thân cũng là trai xinh gái đẹp, diễn rất thành công. Kiếp này bỗng nhiên mời Cố Tương diễn, trong lúc nhất thời cô không tiếp thu kịp.

Thứ nhất, trong lòng cô đã có định hình tượng nhân vật, muốn cô diễn cảm thấy lạ lạ. Thứ hai, kiếp này nếu để cô diễn loại vai tướng mạo bình thường, ngực lớn nóng nảy, nữ chính hơi ngu ngốc có vận may tốt một chút, cảm giác thật là áp lực. Cô đã quen với các loại nhân vật phản diện, quả phụ và các nhân vật có tính cách phức tạp, loại nhân vật đơn giản này hơi khó kiểm soát.

Diễn tốt vai đơn giản mới là khó khăn nhất trong diễn xuất.

Nhưng dù sao đi nữa, cô rất cảm kích Đường Duệ cho cô cơ hội này. Dưới tình huống trước mắt, Đường Duệ chịu ra mặt thì dù thế nào cũng là một sự ủng hộ lớn lao.

“Tương Tương, Triển Cự Cự cũng giúp một tay cho nhân vật lần này nhỉ? Không phải anh ấy có quan hệ rất tốt với Đường Duệ sao?” Văn Tĩnh thận trọng nhìn cô: “Có phải Triển Cự Cự muốn theo đuổi em không?” Không đợi Cố Tương trả lời, cô ấy lại lẩm bẩm: “Điều này sao có thể được?”

Cố Tương: “.....” Cô cũng rất muốn biết nguyên nhân có được không!

Chuyện bánh thịt trên trời rơi xuống thế này đến quá nhanh làm cô hơi lo lắng! Hơn nữa... Cô liếc tin trên Weibo ùn ùn nổi lên “Cặp đôi Dạ Miêu thiên hạ vô địch”, gian nan nuốt nước bọt.

Người không biết còn cho là cô tuyên truyền đấy!

Trong lòng cô không yên, có người còn nóng nảy hơn so với cô.

Kiều Ánh Tinh kêu người bên đầu kia điện thoại, giọng nói có vẻ cực kỳ tức giận: “Lão Lý, chuyện này là thế nào? Sao bỗng dưng Đường Duệ lại mời Cố Tương đóng phim? Không phải anh đã nói với em là ổn rồi sao?”

“Làm sao tôi biết. Tên Đường Duệ vốn không thân thiết với tôi, công ty của hắn cũng không liên hệ nhiều với tôi. Tôi có thể chen ép hắn nhưng sẽ liên lụy đến lợi ích của mình, Kiều Ánh Tinh, em không thể vì chuyện của mình mà gây tổn thất quá nhiều cho tôi. Đầu tiên em phải xem em có giá trị như thế không đã.”

Kiều Ánh Tinh còn muốn nói tiếp nhưng đầu dây bên kia đã cúp máy. Cô ta tức giận ném điện thoại đi động lên giường lại không phát hiện từ lúc nào sau lưng đã xuất hiện một bóng người.

Cho đến khi một âm thanh quen thuộc cất lên: “Em ở chung một chỗ với Lý Thạc thật ư?”

Cô ta quay đầu lại, Lương Quý nhìn chòng chọc vào mắt cô ta, sắc mặt tái nhợt.

Trong lòng Kiều Ánh Tinh thoáng hoảng hốt nhưng cô ta bình tĩnh lại rất nhanh, lạnh lùng nói: “Đây là chuyện bình thường trong làng giải trí thôi. Đừng nói bây giờ anh mới hiểu nhé.”

“Anh chỉ hỏi em, đúng hay không?” Lương Quý chậm rãi nói.

“Đúng.” Kiều Ánh Tinh nhún mày: “Giống như chuyện anh ở chung với mấy cô diễn viên khác thôi. Em cũng có cuộc sống của mình. Chỉ cần không vượt qua ranh giới cuối cùng, tức là không can thiệp chuyện riêng của nhau là được.”

“Ranh giới cuối cùng?” Lương Quý cười lạnh: “Tôi không ngờ cô là người như vậy.”

“Tôi là hạng người gì?” Hình như bị những lời này đâm vào chỗ đau, đột nhiên vẻ mặt Kiều Ánh Tinh trở nên kích động: “Anh còn không biết tôi là hạng người gì sao? Lúc anh và tôi đi chung với nhau thì nên hiểu rõ rồi chứ.” Thật ra Lương Quý không tệ, anh tuấn cao lớn, gia cảnh bản thân cũng không chê được. Nhưng trong giới giải trí, so về quyền thế, Lý Thạc có thể cho cô ta nhiều hơn. Hơn nữa, bản thân Lương Quý có một cố chấp kỳ quái, tình cảm của hắn ràng buộc quá mức làm ảnh hưởng nghiêm trọng cuộc sống cô ta.

“Bây giờ tôi hiểu rồi.” Lương Quý lạnh lùng nói: “Chúng ta chia tay đi.”

Kiều Ánh Tinh hơi sững sốt.

“Chúng ta chia tay đi. Bắt đầu từ bây giờ.” Lương Quý liếc nhìn cô ta, quay người bỏ đi.

Kiều Ánh Tinh đứng im một chỗ, sợ run một hồi. Lương Quý nói chia tay?

Ban đầu Lương Quý vừa thấy đã yêu cô ta, nếu như nói Kiều Ánh Tinh trong Làng giải trí không thiếu người theo đuổi thì Lương Quý nhất định là kẻ si tình mãnh liệt số một. Từ khi cô ta chưa có địa vị như bây giờ đến khi nổi tiếng đều đối với cô trước sau như một, Lương Quý giống như một vò xe phòng hồ cao cấp, chỉ cần cô ta muốn, lúc nào cũng có thể đặt Lương Quý trong lòng bàn tay.

Nhưng sao bây giờ Lương Quý lại nói lời chia tay?

Tất nhiên cô ta không biết, điều đàn ông khó tha thứ nhất chính là bị phụ nữ của mình phản bội. Nhất là Kiều Ánh Tinh luôn tỏ ra bộ dáng thanh cao tự trọng trước mặt Lương Quý. Lương Quý cũng thích dáng vẻ nữ thần của cô ta. Nên khi đến một ngày phát hiện dáng vẻ người yêu mình không phải như vậy, lòng tự ái của Lương Quý không thể chấp nhận được.

.....

Ngày khởi quay "Sur muội mới đến" quyết định nhanh hơn so với tưởng tượng, đúng là giống như tên bay. _um_um Hình như kịch bản phim này trước đây đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn chưa chọn được diễn viên. Hiện nay đã xác định diễn viên, không nói hai lời liền bắt đầu, dĩ nhiên so với thời gian bắt đầu của “Sát Thủ Bất Đắc Dĩ” còn sớm hơn một chút.

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lê quý đôn đều không chính chủ (Um-um) ~~

Sáng sớm Cố Tương đến phim trường. Quay bộ phim kinh điển này, cô hết sức quen thuộc với kịch bản của "Sur muội mới đến". Lời thoại cũng không quá khó khăn. Bây giờ cô đến, đơn giản là làm quen một số diễn viên hợp tác. Nhắc đến cũng khéo, Trương Lily và Ngụy Khôn cũng tham gia. Ngụy Khôn diễn cấp trên của cô, sau thành cha nuôi của cô, là một cảnh sát có vẻ hơi ngây thơ. Trương Lily diễn vai phản diện, bạn gái trước của Văn thiếu gia.

Trình Lâm cũng ở đây, vai diễn của cô ấy là đồng nghiệp A Quyên, cũng là một cảnh sát ngờ nghệch. Có lẽ vì châm chọc cảnh sát Hongkong nên mọi người đều là người gốc, nhưng cũng vì vậy mà rất đáng yêu. Nhìn thấy Cố Tương, Trình Lâm phá lệ gật đầu chào cô một tiếng.

Cố Tương hơi ngạc nhiên, không chỉ vì ở đây có nhiều người quen mà vì kiếp trước phim này dù vai phụ cũng rất xuất sắc nhưng chỉ là diễn viên hạng ba mà thôi. Bây giờ một lần sóng diễn viên kỳ cựu có bản lĩnh đến làm nền, bộ phim này Đường Duệ muốn đập vào bao nhiêu tiền đây hả?

Hơn nữa cát sê Triển Dương cũng không thấp đâu.

Trương Lily vừa thấy cô liền nhào tới, nắm vai cô nói: “Tương Tương, chị vui quá. Cảm ơn em và anh đẹp trai Triển Dương thoả mãn tâm hồn CP của chị.”

Cố Tương: “.....” Nhận bộ phim này không phải vì để thoả mãn tâm hồn CP của người nào đó được không?

Những diễn viên còn lại đang dồn lại một chỗ tám chuyện, đang nói, bỗng nghe có người kêu: “Mọi người tới sớm ủng hộ thể này làm tôi cảm động quá.”

Toàn thân Đường Duệ mặc áo thun hoa, quần màu hồng quýt đã tới, muốn bao nhiêu bánh bao có bấy nhiêu. Hắn đeo kính đen, dáng vẻ không giống như thường ngày, chào hỏi: “Nam nữ chính gặp mặt, trao đổi tình cảm chút đi.”

Sau lưng hắn là Kevin, Kevin đang cầm khăn lông ánh nắng kiêu ngạo nhìn mọi người, bên cạnh là Triển Dương mặc áo khoác đen.

Cho dù Đường Duệ bánh bao như thế nhưng vẫn không thể che lấp được ánh sáng Triển Cự Cự mặc áo khoác đen. Dáng người cực tốt, eo thon chân dài, đẹp đến ngất ngây, gương mặt tuấn tú mịn màng, chưa kể ánh mắt dịu dàng chết người. lq.d.i.e.n.d.a.n Cố Tương có thể cảm thấy Trương Lily kể bên mình đang chảy nước dãi. Ngay cả bản thân Cố Tương cũng không nhịn được mà rung động.

Có người có vóc dáng bên ngoài ưa nhìn nhưng ở Làng giải trí chưa bao giờ thiếu người có bề ngoài đẹp, cùng lắm thì có đi Hàn Quốc để phẫu thuật thẩm mỹ. Nhưng bề ngoài xinh đẹp khí chất tuyệt vời thì hơi thiếu. Phong cách Triển Dương rất sạch sẽ, thuần khiết giống như trong chảo nhuộm lớn của Làng giải trí nhưng vẫn có thể gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, không, tiểu bạch liên. Khi anh dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn người khác, rất khó có người phụ nữ nào chống cự được sức hấp dẫn của anh.

Anh đến gần mọi người, nụ cười thân thiện lại đẹp trai, lễ phép chào hỏi.

Cố Tương nhìn một lát, trong lòng khẽ thở dài.

Kiếp trước, nam diễn viên diễn Văn thiếu gia là một chàng trai xem như tuần tú đã có thể khiến khán giả trong rạp hò hét thật lâu. Huống chi Triền Cự Cự không phải tuần tú bình thường mà là tuần tú quá mức. Nếu như nam diễn viên trước kia diễn rất tốt, nhưng dưới góc nhìn của một người từng trải như cô, khi bộ phim này trình chiếu, đoán là trên đời này sau Triền Dương sẽ không còn Văn thiếu gia nào nữa. Có lẽ Triền Dương sẽ kéo cấp bậc thẩm mỹ của phụ nữ trong nước cao lên. Nói không chừng sẽ xuất hiện các loại bình luận phim như: “Những điều tốt đẹp đến với những ai biết chờ đợi.”

Tại sao ư? Bởi vì phong cách Triền Dương bây giờ quá giống với Văn thiếu gia trong phim.

Rõ ràng sau lưng có bối cảnh khí thế kiêu “Tôi có chỗ dựa sau lưng đủ để đè chết các người” vậy mà có thể bộc lộ cảm giác nội tâm trong sạch thanh thản như thơ con. Văn thiếu gia là đại diện cho hình tượng chú chó ngoan, con nhà giàu đẹp trai, Triền Cự Cự đâu rồi, hình ảnh con sư tử uy vũ với bộ lông vàng phát sáng của anh đâu?

Thật sự là quá đẹp, đủ thanh thản, đủ mê người, đủ tuần tú.

Không ai không thích một bạn trai vừa đẹp trai vừa ngoan ngoãn như cún, vừa sâu sắc lại vừa thâm tình, dịu dàng có thể lấy tiền đập chết người, hơn nữa còn mất mủ.

Quả thật làm người ta mê mẩn không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Cảnh tình cảm

Edit: Um-um

Cuối cùng thì phim "Sur muội mới đến" vẫn không hề giống với "Tề hậu truyện".

Một lần nữa được trở về với việc diễn xuất phim điện ảnh, trong lòng Cố Tương rất vui vẻ. Giống như trở về thời điểm những năm sự nghiệp thăng hoa của đời trước, những lúc quay phim luôn khiến cô tràn đầy ý chí chiến đấu.

Có lẽ cuộc sống chính là như vậy, mãi mãi không thể đoán được tương lai sẽ xảy ra chuyện gì. Cô không thể ngờ được bộ phim kiệt tác của kiếp trước sẽ do mình ở kiếp này đảm nhận, càng không nghĩ đến người phối diễn với mình lại là Triền Dương.

Có lẽ Triền Dương cũng không nghĩ đến có ngày mình sẽ thủ vai chính, người phối diễn lại là người mới chưa từng đóng phim điện ảnh bao giờ.

Bộ phim này do bản thân Đường Duệ làm đạo diễn.

Thật ra Tưởng Lily hơi lo lắng cho Cố Tương, cô ấy cảm thấy Cố Tương đóng "Tề hậu truyện" rất tốt bởi vì nhân vật Thẩm Diệu có tính tình tương đối rõ ràng đồng thời phong cách Cố Tương hoàn mỹ, diện mạo xinh đẹp, vào vai nhân vật có tính cách rõ ràng như thế rất phù hợp. Tuy nhiên nhân vật A Quyên trong "Sur muội mới đến" lại là một dạng vai khác.

“Lý lịch trong sáng, không có lịch sử phạm tội, không ai biết cô, trong nhà không có người cần chăm sóc, cô cũng không có anh chị em, không có bà con thân thích, không bạn bè, chưa từng yêu ai, ngay cả chó cũng không có. Trên cái đất Hongkong này, thêm một người như cô cũng không nhiều, thiếu một người như cô cũng không ít...”

Đây chính là nữ chính A Quyên, ngực phẳng người lùn, giống như phần lớn những cô gái ngoài đường, có thể đếm ra cả móng, ai cũng có thể mỗi ngày gặp được vô số người như vậy, sao có thể nhớ được cô?

Giống như rẽ cỏ, càng sát thực tế càng khó để diễn tốt. Bởi vì đa phần cuộc sống nghệ sĩ luôn bị người khác săn soi, bọn họ đã quen với sự tồn tại của ánh đèn flash, thói quen lúc nào cũng tìm góc độ chiếm ống kính tốt nhất, lúc nào cũng có khán giả xoay quanh, lúc nào cũng là diễn xuất, muốn diễn một nhân vật nhỏ giống những người bình thường chỉ biết đánh đấm, la hét, chảy nước mũi thật sự rất khó.

Nhân vật như thế rất cần phải diễn như không diễn, mà vừa vặn là các nghệ sĩ thiếu nhất chính là cách diễn như thế.

Đường Duệ xông vào chỗ Triền Dương đang hoá trang: “Thành thật mà nói, tôi rất hồi hộp với biểu hiện của cô ấy.”

“Đừng lo lắng.” Triền Dương nhìn Cố Tương đang đọc kịch bản ở đằng xa nói: “Cô ấy là một diễn viên rất có kinh nghiệm.”

Đường Duệ liếc anh: “Bản lĩnh trợn mắt nói mò của ông đừng có dữ dội như vậy được không? Cô ấy có kinh nghiệm? Ngoại trừ đóng vai phụ ra thì đây là lần đầu tiên cô ấy đóng phim đấy.”

“Có liên quan gì đến số lần?” Triển Dương cười. lq.d.i.e.n.d.a.n Bởi vì đây là phim hiện đại nên cũng không cần hoá trang nhiều. Chỉ cần xịt một chút keo tạo kiểu tóc, thoa một chút son đường môi. Người có ngoại hình đẹp luôn tùy tiện như vậy, Cố Tương ở phía bên kia cũng như thế.

Chuyện xưa bắt đầu như thế đó.

Ở phim trường có vài phòng viên có quan hệ với đoàn phim đến. Dĩ nhiên rất thân thiện, chỉ là chụp vài tấm hình thoải mái hiểu kỳ và tạo dư luận cho khán giả, quan trọng nhất là hai diễn viên chính.

Với mối quan hệ đại bác bản không tới trong phim truyền hình cũng có thể trở thành cặp đôi nóng hổi, một là nam thần như bông hoa mọc trên đỉnh núi cao của diễn xuất, một là người mới ra đời đầy tiềm năng. Loại va chạm này không thể không làm cho người ta vui vẻ.

Đối với Cố Tương luôn có nhiều câu hỏi được đặt ra.

Mặc dù diễn xuất của Cố Tương trong "Tề hậu truyện" quá rõ ràng, dù sao cũng có nguyên tác làm cơ sở, cô là người mới không thể nào ngay lập tức chứng tỏ được tài năng. Luôn có một vài nhà phê bình đầu trướng rảnh rỗi muốn đào xương trong trứng gà, nói Cố Tương chỉ là ăn may. Lần này quay "Sư muội mới đến" đảm nhận một nhân vật hoàn toàn khác biệt, cô có thể kiểm soát được sao?

Tất cả mọi người đều đang mong chờ diễn xuất của cô.

Đến khi trời nắng lên, A Quyên mũm mĩm khoác lên người trang phục cảnh sát xuất hiện, hình tượng này vốn không có gì đặc sắc nhưng khi cô mặc vào lại có chút đáng yêu. Vốn hơi tròn trịa, khi cau mày lại làm người ta thương yêu, nụ cười ngây thơ ngốc nghếch... tươi sáng như ánh dương.

Đường Duệ và nhân viên quay phim đều giật mình.

Trong màn ảnh, A Quyên cười ngây ngô, không hề làm gì nhưng đáng vẻ mỹ nhân tinh xảo lập tức phát huy, nói thế nào nhỉ, cô vẫn rất đẹp như cũ nhưng không ai chú ý bề ngoài của cô.

Sĩ quan nói: “Thể lực, bắn súng, điều lệ cảnh sát và tiếng anh đều không đạt.”

Sĩ quan nói: “Cô nên cảm ơn vì cô vào trường khi lực lượng cảnh sát đang thiếu người nghiêm trọng.”

Sĩ quan nói: “Danh số của cô là 11166, cô được điều đến tổ trọng án thuộc đồn cảnh sát Từ Văn Sơn. ... Ghi danh ở tổ nhận đồ thất lạc đối diện đó.”

A Quyên vui mừng, A Quyên xấu hổ, A Quyên thất vọng, dậm chân chào, cuối cùng cười ngớ ngẩn. giống như một cây cỏ có sức sống tràn trề, một con bão có ập tới cũng không sao, ít nhất đây không phải là mưa đá.

Sau đó chính là ghi danh với di đồng nghiệp ngồi ở tổ ghi nhận vật thất lạc, giả vờ làm mất tính đi qua mấy anh cảnh sát đẹp trai.

Tướng Lily không giữ hình tượng cười lên ha ha, khoé môi Trình Lâm cũng không nhin được mà nhếch lên.

Kịch bản rất hài hước, nhân vật A Quyên lâu lâu phát bệnh thần kinh ngu ngốc còn kèm theo bộ dáng háo sắc rất xuất sắc. Cố Tương nổi tiếng từ nhân vật đau khổ vì tình, muốn từ nhân vật này cố định hình tượng thật ra cũng có chút khó khăn, bởi vì cảnh diễn "Tề hậu truyện" cũng không nhiều, chưa kể trong mắt mọi người, Thẩm vương phi còn là vật hi sinh.

Nhưng bây giờ nhân vật trước mắt không hề có một chút dấu vết nào của Thẩm vương phi, là một người hoàn toàn khác, rất tùy tiện, đúng với hình tượng cô bé lọ lem vô tư.

Nụ cười của Tướng Lily dần tắt.

Ở góc độ của khán giả, có thể làm cho người ta bật cười là một diễn viên hài. Nhưng ở góc độ một diễn viên chuyên nghiệp thì ý nghĩa không còn giống như vậy. Muốn hoàn toàn thay đổi sức ảnh hưởng của nhân vật trước đó là một việc cực khó. Diễn bao nhiêu nhân vật cũng sẽ tồn tại một chút dấu tích trước đó, nếu diễn những nhân vật hoàn toàn khác nhau thì thói quen này sẽ không có cách nào lập tức thay đổi được.

Lúc Cố Tương diễn Thẩm vương phi và A Quyên thì thói quen không giống nhau. Khán giả chỉ thấy rằng cô diễn những nhân vật khác nhau, nhưng cùng là một người vừa có thể khiến người ta khóc vừa có thể khiến người ta cười, thật sự có bao nhiêu khó khăn?

Phòng viên vẫn chưa phát hiện ra các diễn viên chuyên nghiệp trong phim trường đang từ từ nghiêm túc.

Nếu như đây là diễn viên có thâm niên kinh nghiệm thì cũng không có gì là xuất sắc. Nhưng trước mặt họ chỉ là một người mới chừng hai mươi tuổi. Trước đây cô cũng chưa từng diễn qua phim điện ảnh, trừ phi có tài năng bẩm sinh, thật khó có thể chấp nhận tình huống đang xảy ra.

“Klaus.” Đường Duệ nói: “Tôi muốn rút lại lời nói vừa rồi, cô ấy rất có kinh nghiệm.”

Rất có kinh nghiệm vào vai một người khác.

Cảnh thứ nhất thăm dò độ hấp dẫn của bộ phim được quay hết sức thuận lợi, do không quen hoàn cảnh nên NG hai ba lần, sau đó công việc hết sức trôi chảy.

Sau một lúc nghỉ ngơi, Đường Duệ nói: “Trước đây ông diễn với cô ấy có vẻ hợp ro. Tuy nhiên lần này nhân vật của hai người hơi khác nên tranh thủ tìm cảm giác trước đi.”

Mặc dù CP Dạ Miêu rất hot nhưng cũng do khán giả tự tưởng tượng ra, cộng thêm biên kịch mơ hồ phát đường, mọi người gán ghép họ chung với nhau chủ yếu vì do nhan sắc của họ quá xứng đôi. Nhưng trong "Sur mười mới đến" họ chân chính diễn một cặp tình nhân.

Chuyện diễn vai yêu nhau thế này, đại khái vẫn phải va chạm ra lửa mới được, khi hai người diễn "Tề hậu truyện" không hề diễn ra mờ ám nào nhưng lại dễ khiến chúng bàn tán đến khói bụi mù mịt. Việc này đủ chứng minh tính chất thích bị ngược của khán giả. Một chút mờ ám cứ như vậy mà tấn công làm cho mọi người vô cùng hào hứng.

Thật áp lực quá đi!

Cổ Trương rất áp lực, kiếp trước cô là một người phụ nữ ngu ngốc yêu đương mù quáng, diễn vai thiếu nữ háo sắc rất dễ dàng. Kiếp này cô quan điểm “Đàn ông là thứ chà tốt lành gì”, phải diễn lại vai một thiếu nữ đơn thuần khiến cô cảm thấy mình cần phải có rất nhiều can đảm đồng thời phải phù hợp định suy nghĩ của bản thân.

Liệu cô có thể diễn được cảm giác si mê đó không? Bây giờ cô giống như phụ nữ đã từng li dị, hoàn toàn cảm thấy thất vọng với đàn ông trên đời này.

“Sao mặt ông lạnh lùng vậy?” Đường Duệ hỏi Triển Dương: “Không phải bây giờ trong lòng ông nên mừng hết lớn sao? Còn không mau tập trung lo kịch bản đi.”

“Còn phải tập trung thế nào?” Triển Dương hỏi ngược lại: “Có cô ấy là đủ đảm bảo rồi.”

“Ông đúng là che chở cô ấy.” Đường Duệ suy nghĩ một lát: “Klaus, tại sao ông nhận bộ phim này vì cô ấy? Ông định nói chuyện yêu đương hả?”

“Không muốn giải thích.” Triển Dương đặt nước xuống: “Đừng suy đoán linh tinh.”

Đường Duệ nhún nhún vai: “Cô ấy rất đặc biệt.”

“Đúng thế.”

Cho dù trong lòng mọi người suy đoán thế nào, cảnh thứ hai có sự tham gia của Triển Cự Cự đã bắt đầu.

Trình Lâm và Ngụy Khôn đã thay cảnh phục, diễn vai đồng nghiệp Trình Phong, Trâu Hâm và Bạch Lỗi. Ba người họ đều xuất thân là diễn viên hài, loại nhân vật này vốn rất dễ dàng với họ, không biết có phải vì đồng chung với Triển Cự Cự không mà họ cũng có vẻ rất nghiêm túc.

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lễ quý đôn - d.d.l.q.d đều không chính chủ (Um-um) ~~

Văn thiếu gia là con trai của một đại ca xã hội đen, sắp kế thừa vị trí quản lý. Cảnh sát nghi ngờ họ tham dự một đường dây buôn lậu nên tìm A Quyên - một người hết sức bình thường đến tạm thời nằm vùng, làm một nhân viên phục vụ trong quán café, đặt máy nghe lén trong sốt cà chua để trên bàn Văn thiếu gia.

Trên màn ảnh đang diễn đến cảnh này.

Các đồng sự đang núp trong nhà kho, A Quyên mặc đồng phục nhân viên phục vụ, lấy bộ dáng “tinh bơ ngáo ngo” trao đổi với các đồng sự.

“Chú ý chú ý.” Cảnh sát Phương nói vào điện thoại: “Nhân vật mục tiêu đã xuất hiện”

A Quyên thấy chết không lùi cảm sốt cà chua bước ra ngoài, không khí nặng nề giống như muốn hi sinh anh dũng.

Thấy vậy nhưng cũng không phải vậy, _um_ cô chỉ là đi gặp chân mệnh thiên tử của cô mà thôi.

Như một giác mộng tràn đầy hoa hồng, chàng thanh niên mặc chiếc áo da màu đen xuất hiện. Anh đeo kiếng đen giống như mỗi phút đều tuyên bố với thế giới: “Ông đây là xã hội đen, ông đây oai phong凛冽.” Đúng là như vậy, liếc thấy là biết đây chính xác là một play boy.

Cổ tích không cần logic, chỉ cần trùng hợp là đủ. A Quyên đắm đầu vào lòng Văn thiếu gia, đầu của cô vừa đụng đến ngực Văn thiếu gia, Văn thiếu gia cúi đầu nhìn cô, hai bên cao thấp vừa tầm.

Phóng viên vội vàng chụp lấy chụp để cảnh này.

Vì đeo mắt kiếng nên A Quyên không thể nhìn rõ ánh mắt Văn thiếu gia, cô vội vàng đứng vững cơ thể, hỏi: “Mấy người?”

“Hai người.” Văn thiếu gia ngồi xuống ghế.

Cảnh diễn bắt đầu chùng xuống đến khi bạn gái trước Văn thiếu gia bước vào.

Bạn gái trước là một cô gái bạo lực, bị ép buộc chia tay nên rất không cam lòng, muốn cưỡng chế quay lại. Thiếu gia bày tỏ ông đây nói chia tay là chia tay, đàn ông chân chính không bao giờ lảng nhảng với người cũ.

Cô gái mạnh mẽ bạo phát, cầm chai sốt cà chua muốn đánh người. A Quyên là người đầu óc ngu ngơ, thấy máy nghe lén giả trang trong sốt cà chua bị người ta lấy mất lập tức muốn giành lại, vì vậy tham gia cuộc chiến này.

Vốn dĩ chỉ là cảnh mở đầu cho bộ phim không ngờ lại có kết quả tốt thế, Đường Duệ ở phía sau ống kính không hề có bất kỳ âm thanh hay tiếng động nào, vậy mà xem đến xuất thần. Là một đạo diễn nhiều kinh nghiệm nhưng không biết vì sao hôm nay Đường Duệ cảm thấy những diễn viên này đều phát huy tốt hơn ngày thường rất nhiều.

Cho dù chỉ là một đồng diễn viên phụ đồng nghiệp gây hài, hay là Ngụy Khôn quen sẫm mặt nghiêm nghị bỗng nhiên hơi ngu ngơ, ngay cả Tường Lily cũng diễn xuất sắc làm cho người ta không dừng lại được.

Thật ra rất đơn giản, một diễn viên giỏi có thể dẫn dắt người khác nhập vai. Triển Dương là diễn viên chuyên nghiệp, Cố Tương cũng không kém cạnh. Hai người dư sức hấp dẫn toàn phim trường. Vì vậy khi họ bắt đầu vào vai đối diễn, tất cả vai phụ đều có thể cảm nhận được lực hút từ diễn xuất của họ, mỗi người đều xuất thần nhập vào vai diễn.

Tường Lily im lặng, cô đóng vai cô gái bạo lực, mặc dù thô bạo với bạn trai cũ nhưng không thể buông tay, cảnh này cô diễn rất tuyệt. Vì sao? Bởi vì khi cô nhập vai, thật sự không thể buông tay được bạn trai cũ đẹp trai đến vậy. Lần đầu tiên cô diễn chung với Triển Cự Cự, cảm thấy kỹ thuật diễn của mình bị kéo lên một bước, cảm thấy chưa bao giờ đóng phim lại có thể dễ dàng và vui vẻ như thế.

Trong lúc bạn gái cũ và Văn thiếu gia đang tranh chấp, A Quyên cố gắng lấy lại bình tĩnh cà chua, bỗng nhiên bị cô gái nổi điên cầm chai nện vào đầu. Rồi sau đó, cô ấy bị đàn em của Văn thiếu gia vác đi, A Quyên che đầu lẫn lộn nói lung tung trên mặt đất được Văn thiếu gia ân cần hỏi thăm.

“Có phải mặt tôi ghê lắm không? Có phải không ai thèm lấy tôi không? A a...” A Quyên lăn qua lăn lại trên đất.

Văn thiếu gia ngồi xổm người kiểm tra vết thương cho cô, đưa tay nhẹ nhàng đụng vào trán cô, giọng nói dịu dàng làm người ta muốn chết chìm: “Không đau, cô là người đẹp nhất.”

Người tốt! Người tốt siêu cấp! Triển Cự Cự thật đúng là biết lừa người nha!

Cố Tương nhìn gương mặt tuần tú gần trong gang tấc, trong lòng bỗng thấy vô lực.

Thật ra không cần phải băn khoăn vấn đề có thể diễn được vai góc nghiệt hạo sắc này hay không, bởi vì chỉ cần có nam thân ở trước mặt, không cần diễn cũng cứ thế mà mất hồn.

Cô khẽ ngậy người trong nháy mắt, Triển Dương giống như phát hiện cô hơi thất thần, thú vị nhìn cô, đưa lưng về phía máy quay, khẽ mỉm cười.

Kỹ thuật diễn là cái gì?

Là khán giả xem yêu thích, đồng nghiệp xem không thể chê trách.

Ấn tượng với mọi người vĩnh viễn là những tình tiết tạo nên cảm xúc, bộ phim muốn tạo ấn tượng thì cảm xúc cũng phải thật ấn tượng.

Rõ ràng là chiêu trò cũ rích từ tám trăm năm trước những vẫn có thể gây xúc động lòng người.

Người quay phim phía sau Đường Duệ che ngực.

Thân là trai thẳng lại bị cảnh trước mắt này làm rộn lòng thiếu nữ, đây là chuyện quý dị đến mức nào.

Anh cúi người dịu dàng nhỏ giọng, cô ngây thơ góc nghiệt đầy may mắn, xinh đẹp như ngàn đoá hồng trong giấc mộng khiến người ta không muốn tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Hậu quả xấu

Edit: Um-um

Mãi cho đến khi buổi quay kết thúc, trên mặt của mỗi diễn viên đều cười híp mắt, không phải là không mệt mỏi nhưng bản thân trong phim trong thế giới thích được, lúc quay tâm trạng rất dễ chịu. Cộng thêm hai vị diễn viên chính rất có sức hút, hiệu quả tốt đến nỗi Đường Duệ muốn khóc đến rụng trời sập đất.

Mà cái phản ứng hoá học giữa Cố Tương và Triền Cự Cự đúng là quá tuyệt vời. Bỏ việc tình cảm riêng tư qua một bên, từ góc độ khán giả, Đường Duệ có thể đoán được CP Dạ Miêu sẽ cháy đến thế nào. Mờ ám giữa bọn họ rất nồng ấm. Vốn Triền Dương là vua diễn xuất, vị người mới Cố Tương này ngoài dự đoán lại có thể theo kịp tiết tấu của anh hơn nữa cũng rất khá. Loại cảm giác kết hợp này tất cả mọi người đều nhận ra được. Lúc đóng máy, Tường Lily còn len lén kề tai nói nhỏ với Cố Tương: “Này, hay là hai người thành CP thật luôn đi.”

Đường Duệ là một đạo diễn bốc đồng, người tài hoa chưa bao giờ hành động theo lẽ thường. um um Có lẽ hẳn cảm thấy trạng thái của "Sur mọii mới đến" tốt như vậy giúp cho hẳn có lòng tin vào tiến độ quay phim, dám nói: “Sau khi dọn dẹp, tôi sẽ mời khách. Mọi người đi ca hát xả hơi một tí được chứ? Xong rồi nghỉ ngơi một ngày lại tiếp tục.”

Loại đề nghị này tất nhiên trên dưới đều nhất trí đồng ý, Cố Tương chưa từng gặp qua đoàn phim nào tùy ý như vậy. Dường như cả đoàn là nghiệp dư, kiếp trước lúc cô đóng chung với nhiều đoàn phim, hẳn không thể mỗi ngày đều làm việc đến rạng sáng.

Đường Duệ là một đạo diễn tốt, theo ý hẳn, hoàn cảnh đóng phim và bản thân diễn viên cảm thấy vui vẻ là quan trọng nhất. Lúc làm việc mà vui vẻ thì dù có kém cũng không quá khó xem. Cho nên nói, hẳn có thể lấy được danh hiệu “Người chế tác vàng” trong giới phim ảnh cũng không phải là không có lý do.

Một nhóm người hăng hái theo Đường Duệ bước chân vào Ngụ Lạc Thành.

Dĩ nhiên Đường Duệ là khách quen của chỗ này, chỉ cần đến nói một tiếng, phục vụ liền dẫn cả nhóm họ vào phòng.

Phòng rất lớn, ít nhất mấy diễn viên còn có thể nhảy nhót tung bừng trong đó. Ngoài dự đoán của mọi người, Trình Lâm cực kỳ cuồng nhiệt, hoàn toàn chiếm micro, chọc cho Trình Phong muốn ra hát song ca với cô ta.

Trình Phong là một hot boy trẻ tuổi, đại khái có chút ý tứ với Trình Lâm. Đáng tiếc hoa rơi có ý nước chảy vô tình, người ta là một phụ nữ mạnh mẽ, tiếc rằng xu hướng tính dục khác biệt.

Bạch Lỗi và Trâu Hâm chơi đồ xí ngầu bên cạnh, Ngụy Khôn và Đường Duệ ba hoa với nhau về sự phát triển của làng giải trí trong tương lai. Tường Lily và phụ tá thảo luận lần sau xuất hiện trên sân khấu nên mặc trang phục gì.

Cố Tương ngồi yên lặng. Lúc còn trẻ cô thích náo nhiệt, sau khi kết hôn với Lương Quý, bố mẹ chồng quản lý nghiêm ngặt, bình thường ở nhà làm bà chủ nhà, rất ít khi ra ngoài giải khuây. Hôm nay một lần nữa, có cảm giác không phù hợp, như một người già đang nhìn lũ trẻ điên cuồng.

Chán chết, cô đành cầm rượu trên bàn uống. Vì chăm sóc cho diễn viên nữ nên Đường Duệ gọi rượu trái cây có độ cồn thấp, ngọt ngào cũng không dễ gì say.

Nhưng rượu dù sao cũng là rượu, uống nhiều quá sẽ khiến đầu vầng mắt hoa. Tất cả mọi người mạnh ai nấy chơi hăng hái nên không ai chú ý đến Cố Tương đang ngồi một góc.

Trình Lâm vẫn say mê ca hát, chết tiệt đó là bài hát do Lương Quý biểu diễn trong một MV. D(d(l(q(d(um(um Đây là một bộ phim điện ảnh thanh xuân vườn trường, so với yêu sớm phá thai đau khổ như hiện nay thì chỉ là một bộ phim điện ảnh rất trong sáng. Vốn Lương Quý là người có phong cách lạnh nhạt, áo trắng bông bênh rất ra dáng hot boy.

Đã say, xem MV này lại càng say.

Cho đến khi cái ly trong tay bị người ta lấy đi.

Cô ngẩng đầu lên, Triền Dương đang cúi đầu nhìn cô.

“Sao uống nhiều vậy?” Anh hỏi.

“Vui mà!” Cố Tương đáp: “Không được à?” Người say không nói lý lẽ, mãi mãi bạn không thể đánh thức một người già vờ ngủ, bạn cũng vĩnh viễn không thể thuyết phục một người già vờ say.

“Vui sao khóc?” Giọng anh thản nhiên, ánh mắt lại sắc bén.

Cố Tương ngẩn ra, sờ sờ mặt, thế mà ướt đầm. Vội vàng tay chân luống cuống muốn lau đi.

Một xấp khăn giấy nhét vào tay cô, Triền Dương cười cười, lấy tất cả bình rượu trái cây trước mặt đi, từ tốn nói: “Con gái nên uống ít rượu thôi, về sớm một chút.” Nói xong liền bước ra ngoài.

Cố Tương hơi sững lại đến khi Văn Tĩnh này giờ vẫn núp rình xem ở phía sau nhào tới. Đèn trong phòng loé lên. Cô ấy nhìn không rõ nước mắt trên mặt Cố Tương, nói rất hưng phấn: “Tương Tương, hai người vừa nói gì đó? Em có vẻ hạnh phúc ghê. Có phải Triền Cự Cự khen em diễn xuất tốt, người vừa tốt lại còn đẹp đúng không?”

Cố Tương: “.....” Sức tưởng tượng của phụ nữ không ngờ lại lớn đến thế. Hơn nữa, vừa rồi cô hạnh phúc chỗ nào? Đúng là ánh mắt của Triền Dương và Văn Tĩnh không hề giống nhau mà.

Đến khi Văn Tĩnh xuất hiện chặn lời cô, cô mới có thể dần dần từ trong cảm giác mơ hồ đau đớn đi ra.

Ngoài phòng, Triển Dương dựa vào tường, châm một điếu thuốc, hít thật sâu.

“Này,” Đường Duệ đi theo ra ngoài, vỗ một cái lên vai anh: “Ba ông gọi điện thoại cho tôi đây này.”

“Ồ.”

“Đúng là phiền phức.” Đường Duệ bắt chước anh dựa vào tường, châm một điếu thuốc cho mình, nhìn bạn tốt: “Quyết định chưa?”

“Cứ vậy đi.”

“Nếu đã quyết định, hay là giải quyết luôn vấn đề cá nhân đi?” Nghiêm túc chưa đến một phút, Đường Duệ chọc cười theo thói quen: “Tôi thấy ông tốt với cô ấy quá đó.”

Triển Dương liếc hân: “Đi mà lo chuyện của ông đi.” Dập tắt điếu thuốc trong tay vứt vào thùng rác, quay người lại trở về phòng.

Đường Duệ nhún nhún vai, _um_um không biết nghĩ đến điều gì, bật cười.

.....

"Sur muội mới đến" không nổi tiếng lúc công bố mà phải nói là nổi tiếng lúc khởi quay.

Người hợp tác vàng còn thêm người chế tác vàng, toàn bộ phim cũng phủ lên một màu vàng kim sáng chói loá.

Cuối cùng mấy phóng viên trước đây đến tham quan cũng đã mang tin chiến thắng về cho đoàn phim, một hai bức ảnh đã được tung ra.

Tất nhiên là để tạo dư luận, nhưng lần tạo dư luận này rất tốt.

Trong vài tấm hình, mặt Cố Tương mặc cảnh phục có nét ngây thơ, tay che đầu tỏ vẻ giận dỗi. Triển Dương mặc áo khoác đen, tạo hình thành một công tử ăn chơi, dịu dàng cúi đầu như thì thầm với Cố Tương. Mặc dù cảnh tượng này nhìn thoáng qua có hơi kì lạ nhưng vẫn làm xôn xao lòng mến mộ của các khán giả nữ trẻ tuổi như cũ.

Đối với phụ nữ mà nói, trái tim thiếu nữ rất đắt giá.

Đỗ Vũ ôm mặt, nói: “Bạn biết không, mình cảm thấy giây phút này tình cảm của CP sẽ được hạnh phúc. Trời ơi, mình muốn diễn luôn.”

Trên Weibo tất cả đều tràn ngập tin tức “Cặp đôi Dạ Miêu lại tái hợp lần nữa”. ddlqd.um.um Mấy tấm hình chỉ trong vài giờ ngắn ngủi đã được chia sẻ một trăm mấy chục ngàn lượt.

“Đang Dạ Miêu cho tôi ôm một cái!”

“Chíp chíp chíp chíp, cảm ơn trời đất, mừng rớt nước mắt! Đường đạo diễn, em muốn sinh khi con cho anh.”

“Mặc dù nam thần không phải là của tôi nhưng tôi vẫn rất hạnh phúc.”

“Nam thần nữ thần rất xứng đôi. Tôi quý xin hai người đến với nhau!”

Tiểu Mẫn tiếp tục lật sách ôn thi tuyển sinh đại học: “Bạn làm gì mà tăng động thể hả? Mình thấy vai diễn của em gái Tương lần này rất ngốc nghếch. Mấy tấm hình kia mình còn chưa xem nữa đây.”

“Ai là diễn viên cũng vậy mà.” Đỗ Vũ bĩu môi. “Lần này chắc là Triển Cự Cự đổi thành bình hoa rồi. Không biết khi nào mới chiếu phim nhì? Mình nôn đi xem quá!”

“Không nên thân.” Đầu Tiểu Mẫn gục xuống bàn: “Lớp 12 rồi sao bạn vẫn lướt Weibo xem CP Dạ Miêu mỗi ngày vậy? Nhưng đúng là dễ thương thật.”

Cho dù địa điểm chụp hình rất tuy tiện, về mặt Cố Tương khi mặc bộ đồ này biểu hiện hoàn toàn khác biệt với Thẩm Diệu. Tất nhiên nguyên nhân có người chuẩn bị nhưng phần lớn vẫn do bản thân người diễn viên thể hiện. Thêm nữa, nhờ vào việc phóng viên từ các công ty truyền thông đi tham quan phim trường trở về, không biết đã nhận được bao nhiêu chỗ tốt từ Đường Duệ mà tăng bốc Cố Tương trở thành người độc nhất vô nhị, nói là kỹ thuật diễn xuất xuất sắc, kinh nghiệm tuyệt vời, lúc nào cũng có một sự ấn ý vô hình với Triển Dương. Mức độ nổi tiếng Cố Tương và "Sur muội mới đến" cùng bay lên thẳng tắp.

Mà khai mạc phim “Sát Thủ Bất Đắc Dĩ” cùng lúc nhưng lại không được may mắn như thế.

Tạ Hoa là một đạo diễn rất xem trọng chất lượng phim nhưng không phải chỉ làm nghệ thuật đơn thuần như Điền Lập, di3nd4nl3quyd0n tiêu chuẩn chất lượng của ông vẫn căn cứ trên cơ sở đảm bảo lượng vé bán tại phòng chiếu.

Trong phim “Sát Thủ Bất Đắc Dĩ”, ông vốn xem trọng Cố Tương, không biết trời xui đất khiến thế nào cuối cùng lại trở thành Kiều Ánh Tinh.

Chuyện này đối với ông mà nói không ảnh hưởng nhiều. Bản thân Kiều Ánh Tinh rất nổi tiếng, kỹ thuật diễn không tệ, chưa kể sau lưng cũng có tài nguyên, là một cái tên có khả năng đảm bảo lượng vé. Cho nên ông chỉ thoáng tiếc nuối liền nhanh chóng chấp nhận quyết định này.

Nhưng tất nhiên tình trạng hiện nay không tốt như Tạ Hoa suy đoán.

Chỉ sau mấy ngày khởi quay, vấn đề chồng chất.

Kiều Ánh Tinh chưa từng đóng những bộ phim có đa số cảnh hành động, chưa kể thỉnh thoảng còn phải hoá trang hình ảnh máu me vô cùng khó nhìn. Trước đây Trình Lâm từng đóng khá nhiều cảnh hành động, rất có kinh nghiệm trong tình huống này, cũng có thể chịu được nên không cần lo lắng. Theo lời nói của Cố Tương, cô là người mới chấp nhận chịu vất vả, hơn nữa trong "Tề hậu truyện" thể hiện thái độ rất chuyên nghiệp, bất chấp hình tượng. Nhưng khi Kiều Ánh Tinh đối mặt với tình huống này lại có chút khác biệt.

Bây giờ trong giới điện ảnh, địa vị của cô ta xem như rất cao, không thiếu tài nguyên và quan hệ, như vậy nếu không phải có ý định thi đua với Cố Tương trong lĩnh vực điện ảnh cô ta sẽ không tham gia. Cô ta vẫn làm việc theo phương pháp trước kia, những cảnh nguy hiểm và hành động vất vả đều để cho diễn viên đóng thế phụ trách.

Nếu đây chỉ là một bộ phim điện ảnh bình thường, lấy tình yêu làm đề tài chính như ở phim tình cảm hoặc phim hài cũng có thể chấp nhận được. Nhưng đây là một bộ phim về tội phạm. Toàn bộ phim từ đầu đến cuối không hề thiếu cảnh hành động nên chẳng lẽ toàn bộ đều để người khác đến đóng thế sao?

Tuy nhiên nhược điểm của Kiều Ánh Tinh lại là diễn cảnh hành động. Vì vậy hề động một tí là xảy ra vấn đề. Động tác không đủ nhanh..., về mặt không đủ hung ác tàn nhẫn..., chạy bộ quá chậm phối hợp không kịp với tốc độ tay. Tóm lại vấn đề chồng chất, có lúc Tạ Hoa nhìn không được nổi, trong lòng thầm nghĩ vì sao Kiều Ánh Tinh nhìn không khác gì với người mới? Hơn nữa còn khó hầu hạ hơn người mới nữa kia.

Một mình Kiều Ánh Tinh làm chậm tiến độ của đoàn phim, vì cô ta liên tiếp NG nên vai nam chính hợp tác với cô ta cũng bắt đầu bất mãn.

Một diễn viên không nổi tiếng bằng mình còn dám có ý kiến với mình? Kiều Ánh Tinh bị chọc tức. Trước nay cô ta luôn là vàng trắng được mọi vì sao xoay quanh, vì vậy bắt đầu tỏ ra thái độ không thân thiện khi hợp tác với diễn viên nam chính.

Một đoàn phim mà cặp diễn viên chính có mâu thuẫn thì trên cơ bản đoàn phim này sắp phải giải tán.

Đúng lúc này ảnh phim trường của "Sur muội mới đến" xuất hiện. Phóng viên miêu tả đoàn phim "Sur muội mới đến" đoàn kết vui vẻ hoà thuận, giữa cặp diễn chính quan tâm lẫn nhau, vô cùng khoa trương khen ngợi Cố Tương. Những tin tức này làm cho Kiều Ánh Tinh tức giận thêm. Quay phim mà tâm trạng không tốt, hiệu quả càng tệ hơn.

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lễ quý đôn - d.d.l.q.d đều không chính chủ (Um-um) ~~

Cảnh này lại không qua, Kiều Ánh Tinh lau mồ hôi trán, sa sầm mặt vào toilet.

Lúc chuẩn bị bước ra lại nghe được có tiếng người xì xào bên ngoài: “Cố Tương ở trong phim "Sur muội mới đến" thật đúng là may mắn. Bây giờ nổi tiếng như vậy, phim chiếu ra không phải sẽ bay lên trời luôn sao?”

Tay Kiều Ánh Tinh cầm trên nắm vịn cửa chợt rút lại.

Bên ngoài vẫn tiếp tục bàn tán.

“Không biết vì sao kết quả lại đổi thành người đó. Tiếng tăm với địa vị thì có nhưng nhân phẩm chẳng ra sao, mỗi ngày mặt bả giống như bị ai thiếu tiền vậy.”

“Đừng nói nhân phẩm, chỉ xem kỹ thuật diễn thôi.” Một người khác nói: “Tôi khinh, tôi chưa thấy qua diễn viên chính ở đâu mà thường xuyên NG như bà, cứ theo đà này không biết tiến độ kéo dài đến lúc nào. Tôi thấy trong lòng đạo diễn Tạ chắc cũng hối hận, ai ngờ nhận người như vậy. Nếu ban đầu chọn Cố Tương thì bây giờ tốt rồi. Tất cả đều vui vẻ.”

Nói tới nói lui một lát, hai người mới đi. Ddlqd-umum Cho đến khi trong phòng rửa tay hoàn toàn im ắng, Kiều Ánh Tinh mới mở cửa bước ra.

Cô ta đến chỗ bồn rửa tay, mở vòi cho nước chảy ào ào, ngăn người nhìn mình trong gương.

Kiều Ánh Tinh đã đi diễn nhiều năm vẫn thuận buồm xuôi gió nhờ sau lưng có người nâng đỡ. Cô ta là người thông minh, nương theo thế mà trèo lên, cuối cùng có được thành tựu như hôm nay.

Nhưng Cố Tương thì sao? Cô không có bối cảnh, không có kinh nghiệm, ngay cả một gốc đại thụ dựa vào cũng không có. Chỉ bằng một vận may đến bất ngờ, một bộ phim "Tề hậu truyện" giúp cô nổi tiếng đến trình độ có thể trở thành một diễn viên nữ chính.

Nói thật Kiều Ánh Tinh không hề có thâm thù đại hận gì với Cố Tương, nếu muốn nói có thì cũng chỉ là trong lòng hơi không thích thôi. Nhưng người cô ta không thích rất nhiều, không có ai khiến cô ta cảm thấy muốn thắng như thế.

Chẳng lẽ là đồ kị? Ganh ghét cô chẳng cần phải làm gì cả, trong sạch bỏ lên đến độ cao này? Con người luôn có những so sánh kì lạ. Tại sao mình vất vả cực khổ mới có được, người khác không cần mất chút sức nào lại cầm trong tay. Giống như bây giờ, rõ ràng cô ta dựa vào mối quan hệ với Lý Thạc để

giành vai nữ chính của Cố Tương, ngoảnh lại Cố Tương có thể vào đoàn phim của Đường Duệ, còn hợp tác với Triển Dương.

Nhìn lại cô ta, bị nghi ngờ khả năng diễn xuất, gây ra mâu thuẫn với đồng nghiệp, kể cả những diễn viên vô danh cũng nói xấu sau lưng cô ta. Tất cả những thứ này đều do Cố Tương.

Vì sao có người may mắn đến thế?

Tay Kiều Ánh Tinh siết chặt.

Ở bên ngoài đoàn phim, không biết diễn viên quần chúng nào cảm kích bản la lên: “Đây là cái lời kịch quý gì thế? Tôi đọc cho mọi người nghe này, thiện ác đều có báo ứng, thiên đạo xoay vần, không tin nhìn lên trời xem, ông trời đâu có bỏ sót ai đâu?”

Ý trời có bỏ sót cho ai?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Cảnh hôn

Edit: Um-um

Thời gian dần dần trôi qua, đảo mắt đã đến cuối năm.

"Sur muội mới đến" cũng đã quay được ba tháng, bởi vì hiệu quả cực kỳ tốt, tiến độ quay phim nhanh gấp đôi so với trước kia. Cứ tiếp tục như thế đến tháng đầu của mùa xuân là có thể phát sóng.

Dù là năm mới nhưng Cố Tương vẫn không có quá nhiều thời gian nghỉ ngơi. Không chỉ vì phải quay "Sur muội mới đến" mà còn vì rất nhiều lễ trao giải vào cuối năm sắp diễn ra.

"Tề hậu truyện" đã trở thành quán quân về tỉ lệ người xem truyền hình trong năm, tuy chỉ ở phần đầu nhưng cũng giành được sự khen ngợi của các chuyên gia trong ngành. Hơn nữa đây được xem như là bộ phim mạnh mẽ khởi xướng trào lưu cổ trang lịch sử, cuối năm nhất định giành không ít giải thưởng. Nước lên thì thuyền lên, tự nhiên diễn viên trong phim cũng được nâng giá trị bản thân lên không ít. Là một người mới được quan tâm nhất, hầu như Cố Tương lên như điều gặp gió, trước mắt có thể thấy giải thưởng diễn viên mới xuất sắc của năm không thể thoát khỏi tay cô.

Bởi vì phải chuẩn bị tham dự các buổi lễ trao giải, trong thời gian này Cố Tương trở nên rất bận rộn. May mắn về mặt đóng phim tương đối thuận lợi, không đến nỗi cuối năm mà công việc còn xếp chồng chéo lên nhau.

Trong giới giải trí thật ra có thói quen đạp cao nâng thấp, có giải diễn viên mới xuất sắc nhất, cũng có giải hâm xôi vàng. Kiều Ánh Tinh thật bất hạnh, qua nhiều năm cô ta xuôi chèo mát mái như vậy cuối cùng đón nhận vực thẳm của cuộc đời.

Đầu tiên trong "Tề hậu truyện", thân là nữ chính lại bị người mới dùng kỹ thuật diễn đánh knock out. Sau đó gia nhập đoàn phim "Sát Thủ Bất Đắc Dĩ", không biết đã xảy ra chuyện gì, trong nội bộ tung ra tin tức, sau lưng Kiều Ánh Tinh có chỗ dựa, vốn nữ chính phim này dự định là Cố Tương nhưng Kiều Ánh Tinh lại chen chân vào. Chen vào cũng thôi đi, nhưng trong "Sát Thủ Bất Đắc Dĩ" vì cô ta tham dự vào nên rất khó khăn, nhân cách và khả năng diễn không hề ổn, thường kiểm duyệt gây sự với các đồng nghiệp.

Tin tức nóng hổi này vừa được tung ra, Kiều Ánh Tinh trở thành cái bia cho mọi người chỉ trích. Vốn Cố Tương chính là người mới đang nổi tiếng, hình tượng rất tốt, mọi chi tiết trong tin tức kia đều rất xác thực. Lập tức Weibo nổi lên phong trào tẩy chay Kiều Ánh Tinh.

Sau đó có thêm người tung tin nói Kiều Ánh Tinh cố ý chèn ép Cố Tương, không tiết lộ cụ thể người sau lưng là ai nhưng thủ đoạn rất ác liệt.

Nghệ sĩ, nhất là nghệ sĩ nữ, chỉ cần không thăng tiến bằng scandal thì việc duy trì hình tượng tốt đẹp hết sức quan trọng. Nhất định Kiều Ánh Tinh bị gây ông đập lưng ông, nếu không thì sao lại có chuyện xoay chuyển tình thế như vậy, việc bỏ đá xuống giếng trước nay ở làng giải trí không nhiều đến thế. Lqđ.d.i.e.n.d.a.n Trong phút chốc, trên Weibo tràn ngập tin tức những nghệ sĩ từng bị Kiều Ánh Tinh hãm hại. Những tin tức này nói, Kiều Ánh Tinh đâm sau lưng người khác, giành tài nguyên người ta, thậm chí thu mua thủy quân bôi nhọ đối thủ, thật thật giả giả, tóm lại khiến cho không ít người tin tưởng. Hình tượng tiểu bạch liên thuần khiết lập tức sụt giảm.

Vì vậy việc đóng phim "Sát Thủ Bất Đắc Dĩ" lập tức ngưng lại, Tạ Hoa tạm thời dừng một thời gian. Ngoài mặt nói cuối năm cho mọi người nghỉ ngơi, thật ra người sáng suốt cũng nhìn ra được nội bộ đoàn phim có vấn đề, nhất thời lòi đòn bay đầy trời.

Từ đó việc so sánh Cố Tương và Kiều Ánh Tinh ngày càng nhiều. Một là ngôi sao mới đang từ từ vươn lên bằng chính thực lực của mình, một là nữ minh tinh đang lao dốc bằng một đóng scandal. Tương lai ai tốt hơn ai? Cố Tương đã có fan nảo tàn của mình, Kiều Ánh Tinh bằng vào thâm niên cũng có không ít mối quan hệ không kém. Người hâm mộ hai bên ngày càng tranh cãi gay gắt, có thể nói như com bữa.

Nhưng tình huống cụ thể thế nào chỉ có người trong cuộc mới biết được.

Kiều Ánh Tinh ngồi trên ghế salon, cầm điện thoại di động nói chuyện: “Lão Lý, anh đã giúp em một lần thì giúp em thêm lần cuối đi. ...”

“Tiểu Kiều, không phải tôi không giúp em. . . bây giờ với địa vị của em cần gì phải so đo với một người mới. Tôi không biết cô ta đắc tội em thế nào, nhưng thời điểm này tốt nhất em nên an phận một chút.”

Sắc mặt Kiều Ánh Tinh có chút tái nhợt, giọng nói hết sức gay gắt: “Không phải. Tất cả do cô ta chơi sau lưng em. Lão Lý, anh cảm thấy tình trạng hiện nay là tình cờ sao? Từ lúc bắt đầu Cố Tương đã cố tình nhắm vào em. Hiện nay cô ta đạp lên vị trí của em, làm sao em có thể nhìn được chứ?” Giọng nói của cô ta thay đổi, đột nhiên trở nên nhẹ nhàng: “Hơn nữa, em như thế này đối với anh cũng không có gì tốt. Cô ta dám đâm sau lưng em chính là muốn đối chọi với anh. Anh có thể nhìn ư?”

Bên kia im lặng một lúc mới nói: “Bây giờ em muốn thế nào?”

“Em muốn cho à ta thân bại danh liệt, không thể tồn tại nổi trong làng giải trí này nữa.” Cô ta nói.

“Tiểu Kiều, đây là lần cuối.”

Trên mặt Kiều Ánh Tinh hiện lên vẻ vui sướng, tùy ý đáp: “Em bảo đảm với anh đây là lần cuối cùng. Lão Lý, anh giúp em, sau này em nhất định sẽ báo đáp anh.”

“Tùy em.” Bên kia có chút không nhìn được: “Chỉ là không được làm lớn chuyện, vừa đủ thôi.”

Kiều Ánh Tinh gác điện thoại, nhìn chăm chăm vào màn ảnh máy tính. Trên đó tràn ngập tin tức liên quan đến scandal của cô ta, trong đó bao gồm cả việc cô ta đoạt vai chính của Cố Tương, kết quả trở thành tình huống trớ trêu không được còn mặt mũi gào.

Cô ta xem một lát, bỗng nhiên tắt máy tính, đứng dậy.

Trong giới giải trí muốn bôi xấu danh tiếng một người rất dễ dàng. Chụp mấy tấm hình, tung vài đoạn clip, một phút đồng hồ là có thể khiến cho một nữ nghệ sĩ lâm vào cảnh không ngóc đầu dậy nổi. Mặc xác là thật hay giả cũng sẽ không ai để ý bởi vì mọi người chỉ tin tưởng vào thực tế mà mình tận mắt chứng kiến.

Cố Tương không phải rất trong sạch sao? Bò lên trên bằng thực lực của mình sao? Cô ta muốn xem thử, sau khi Cố Tương thân bại danh liệt còn có ai có thể giúp đỡ nâng cô lên? Sợ là đoàn phim "Sur muội mới đến" cũng sẽ không do dự tung một cước đá cô đi.

Đây chính là làng giải trí, không có tình cảm, chỉ có lợi ích. Cô ta hại chết nhiều kinh địch, thêm một người mới chẳng qua cũng thế thôi.

.....

Dĩ nhiên Cố Tương rất bận rộn. Vội vội vàng vàng nên không rảnh nhìn tin tức trên mạng, ngược lại thỉnh thoảng Văn Tĩnh làm bộ làm tịch đưa những tin tức của Kiều Ánh Tinh cho cô nhìn, trong giọng nói cũng mơ hồ có ý tứ hả hê.

Văn Tĩnh không thích Kiều Ánh Tinh. Có lẽ trước đây không ghét đến vậy, chỉ là thấy mấy lần Cố Tương nói chuyện với Kiều Ánh Tinh, cộng thêm sau vấn đề của phim “Sát Thủ Bất Đắc Dĩ”, Văn Tĩnh cực kỳ ghét Kiều Ánh Tinh. Nếu không phải sợ gây phiền phức, Văn Tĩnh hận không thể mỗi ngày mắng Kiều Ánh Tinh trên Weibo.

Ngược lại Cố Tương chung sống rất hoà thuận với đoàn phim "Sur muội mới đến". Vốn cô rất biết diễn xuất, thời điểm diễn xuất cũng chăm sóc hợp tác. Diễn viên chuyên nghiệp thích thái độ chuyên nghiệp của cô, mến tính cách quan tâm chăm sóc của cô. Thỉnh thoảng khi cô vui vẻ còn mang bánh ngọt mình tự nướng cho mọi người. Việc này cần bản không xảy ra đối với diễn viên nữ nên mọi người rồi rít khen cô đảm đang hiền thực.

Trong lòng Cố Tương cũng hoang mang. Kiếp trước ngày ngày cô ở nhà quán xuyến gia đình, làm bữa tiệc Mãn Hán còn bị ba mẹ chồng chê lên chê xuống, không cho sắc mặt tốt. Đời này tuy tiện làm vài cái bánh mang đến lại có thể nhận được vẻ mặt hạnh phúc là sao?

Quả nhiên không phải cô không có tài nấu nướng mà do đời trước những người trong nhà kia quá soi mói.

Trên đời này đúng là vẫn còn nhiều người tốt.

Tướng Lily bu lại, vừa đưa một ly cà phê nóng cho cô vừa bày vẻ mặt hóng hớt thì thầm: “Cảnh cuối rất nóng bỏng, em chuẩn bị thế nào?”

“Hả?” Cố Tương gỡ bao tay lông ra nhận lấy cà phê.

“Cảnh hôn đó!” Tướng Lily chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn cô: “Em không cần bình tĩnh như vậy chứ? Có phải trong lòng nở hoa rồi không?”

Cố Tương: “Không có.”

“Ủi chà, đừng mắc cỡ mà.” Tướng Lily đung vai cô, lấy tư thế người từng trải ân cần chỉ dạy: “Lần đầu tiên người mới quay cảnh hôn sẽ hồi hộp, nhưng khi đã là diễn viên chuyên nghiệp thì sẽ xem nó chỉ là một loại diễn xuất mà thôi.” Cô ấy nói xong lại kích động: “Chỉ là khó trách em hồi hộp, nếu đôi là chị chị cũng vậy thôi. Đây là Triển Cự Cự đó! Hôn Triển Cự Cự! Trời ạ, tề tề tâm hôn. Chỉ cần nghĩ đến thôi là muốn bay lên rồi.”

Cố Tương: “.....”

Tương Lily thấy cô không có phản ứng liền bất mãn: “Sao mặt em có vẻ ghét bỏ vậy? Xí, chắc chắn không phải ghét bỏ Triền Cự Cự rồi. Nói thật, ” Cô ấy nhìn Cố Tương từ trên xuống dưới, miệng kêu chắc chắn: “Mặc dù nhan sắc của em cũng đẹp nhưng so với Triền Cự Cự vẫn còn hơi kém. Vậy là em có lỗi lắm nha.”

“Tương Lily vào vị trí” Bên kia trợ lý kêu lên, d(d(l(q(d(um(um Tương Lily vội vàng khoác tay Cố Tương, nói: “Chị đi trước đây. Em chuẩn bị cho cảnh sắp tới đi, nhớ chuẩn bị tư tưởng. Đừng để điện giật hôn mê nhé!”

Tương Lily vừa đi, Văn Tĩnh ào tới, mở ba cái máy chụp hình trong tay ra loay hoay. Cố Tương cảm thấy kì quái, hỏi: “Chị làm gì thế?”

“Tương Tương, có phải em quên cuối ngày có cảnh hôn giữa em và Triền Cự Cự không?” Văn Tĩnh ngồi xuống kế bên cô, thở dài, sâu xa nói: “Nếu như em không phải nghệ sĩ của chị, từ nay chị có thể làm bạn với em.”

Cố Tương: “.....”

“Nhưng mà chị lại là một người đại diện có đạo đức nghề nghiệp.” Văn Tĩnh nắm chặt tay, ngược mặt lên: “Tình yêu thực sự là phải để người ấy tìm được hạnh phúc. Cho nên chị chuẩn bị ba máy chụp hình, đợi lát nữa chụp hình, cho dù xấu hay đẹp, trước hết chụp mấy trăm tấm cái đã. Đây chính là nụ hôn đầu trên màn ảnh của Triền Cự Cự đó.”

Cố Tương: “Khùng quá.” Có ai có thể nói cho cô biết, cái này có còn đạo đức nghề nghiệp hay không? Văn Tĩnh theo đuổi thần tượng còn có thể làm người đại diện sao? Vì sao ai nấy cũng đều kích động vậy nè?

“Sao em nói thế? Em không hề tôn trọng nụ hôn đầu của Triền Cự Cự gì cả.” Văn Tĩnh rất bất mãn: “Dù ở góc độ nghệ thuật hay góc độ hành động đều phải thể hiện đầy đủ sự tôn trọng với người ta. Nên cảnh tiếp theo phải diễn cho tốt, không được phụ lòng nụ hôn đầu của người ta.”

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lê quý đôn - d.d.l.q.d đều không chính chủ (Um-um) ~~

Cố Tương: “Haha. Chị đừng có mà đóng khung tấm hình nụ hôn đầu của anh, mỗi ngày đốt nhang ba lần đó nha.” Hôm nay thật xui xẻo, vì sao tất cả mọi người đều có vẻ mặt như hoa lài cấm bãi phản trâu đối với cảnh hôn này chứ, hơn nữa tại sao người được xem là hoa lài lại là Triền Dương chứ?

Đã nói rồi, đây là thời đại của sắc đẹp.

“Có phải đây là lần đầu tiên diễn cảnh của hôn của em không Tương Tương?” Bỗng nhiên Văn Tĩnh nghĩ ra vấn đề: “Em có cảm thấy hồi hộp không?”

“Cám ơn chị cuối cùng đã nhớ đến em” Cố Tương liếc cô ấy: “Em nghĩ là chị chỉ nhớ mỗi nụ hôn đầu của nam thần thôi đó?”

“Đừng nói vậy mà, chị đã tặng nam thần cho em để tình tứ rồi.” Văn Tĩnh uất ức: “Nhưng xem ra em rất bình tĩnh đấy. Sao không thấy em hồi hộp xiu nào vậy?”

“Bởi vì em chuyên nghiệp.” Cố Tương liếc cô ấy. Cảnh hôn thì sao? Có thể ăn không? Trong lúc quay phim hay chụp hình, um um diễn viên chuyên nghiệp luôn coi người đối diện là một khúc cây, muốn yêu đương hôn hít thì cứ vậy mà hôn thôi. Ôn ào náo nhiệt như vậy, đoàn phim này có thể có chút trình độ chuyên nghiệp nào hay không? Tất cả đều tới xem diễn hài hay sao?

Hừ! Không đáng hoảng tí nào!

Không đợi cô thâm oán xong, Đường Duệ đã gọi cô qua.

“Hiệu suất của Lily không được tốt lắm. Tôi đã đề cử cô ấy nghỉ một lát. Bây giờ quay cảnh vui giữa cô và Klaus nhé.” Về mặt Đường Duệ chỉ hận không mau mau chóng chóng được xem náo nhiệt: “Tương Tương, cô chuẩn bị tâm lý chưa?”

Cố Tương mặc kệ bọn bệnh thần kinh này, nói: “Sẵn sàng.”

“Cô có muốn vận động một chút cho nóng người không?” Đường Duệ còn không sợ chết hỏi.

Cố Tương: “.....” Mau giáng sét xuống đánh chết đám ngớ ngẩn này đi được không!

Cuối cùng Triền Dương đã bước đến, trước đó anh vẫn thần nhiên diễn với Bạch Lỗi. Hôm nay cảnh diễn với Cố Tương là cảnh hôn, bề ngoài của anh vẫn hết sức bình tĩnh. Nhìn thoáng qua Đường Duệ, anh nói: “Xong chưa?”

Đường Duệ vội vàng nghiêm túc: “Đã xong.”

Trong phim trường, tất cả diễn viên lớn nhỏ đều vây quanh, một đám người ánh mắt sáng lấp lánh chăm chú nhìn Triền Dương và Cố Tương.

Đây là nụ hôn đầu của Triền Dương trên màn ảnh, cũng là nụ hôn đầu của Cố Tương trên màn ảnh. Mọi người đều rất kỳ vọng.

Cố Tương nhìn một đám người, trong lòng muốn hòng mắt.

Kiếp trước cô từng đóng qua không ít cảnh hôn. Những nhân vật cô hôn qua có người, cũng có không phải người. Có nam, có nữ, có nhỏ, có già. Cảnh hôn đối với cô mà nói không khác gì những cảnh khác. Nếu nhưng phải nói sự khác biệt của nó chính là lúc cô quay cảnh hôn với Lương Quý, vì si mê hẳn nên cô hồi hộp không diễn được.

Bây giờ một đám người như gặp phải đại địch nhìn chăm chăm vào cô, bộ sọ cô hôn đến mức Triền Dương phải nhập viện sao?

Đường Duệ còn chưa la bắt đầu, Triền Dương nhú mày. Cảnh này là Văn thiếu gia dẫn A Quyên về gặp cha. Người thân hai người gặp nhau tại tiệc sinh nhật Văn thiếu gia. Tình cảm phát triển hết sức thuận lợi, hai người thuận theo tự nhiên bắt đầu hôn nhau.

Màn vui này Triền Dương mặc âu phục, _um_um Anh xây dựng hình tượng thường ngày trong bộ phim theo hướng thoải mái, rất ít khi mặc đồng phục trang trọng. Âu phục may thủ công ôm gọn hông, eo nhỏ chân dài, nhìn đúng là một cái móc treo quần áo. Mà ánh mắt anh Triền đẹp trai dịu dàng nhìn sang giống như kèm theo ánh sao chiếu lấp lánh, đủ để làm người ta tơ tưởng đến choáng váng.

Anh nhỏ nhẹ: “Đừng lo lắng. Cảnh hôn cũng giống như mấy cảnh khác thôi. Nếu cô chưa sẵn sàng, cô có thể nghỉ ngơi một chút. Có gì không hiểu có thể trực tiếp hỏi tôi.”

Cố Tương: “.....”

“Hình như cô rất hồi hộp. Có muốn đi uống chút nước không?” Anh mỉm cười nói.

Mặt Cố Tương bình thản nhìn anh: “A, lỗi tại anh đó kìa.”

Làn da Triền Cự Cự trắng trẻo, trời sinh gương mặt tuấn tú nổi bật. Thần thái ưu nhã, vẻ mặt thông dong làm cho người ta không khỏi than thở nghĩ anh như một chàng đẹp trai an tĩnh thoát tục.

Đáng tiếc hai cái tai nhỏ xinh hồng hồng giống như chó lông vàng đeo một cái tóc tai thô, có cảm giác tương phản kì lạ.

Triền Dương: “.....”

Cố Tương khẽ mỉm cười: “Hay là anh nên đi uống miếng nước đi?”

Cô lẳng lặng nhìn trang phục trên người anh.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: So sắc đẹp

Edit: Um-um

Đường Duệ đã biết Triền Dương vài chục năm, lần đầu thấy Triền Dương chật vật như vậy.

Triền Dương trong lòng hẳn chính là người lúc nào cũng có tính toán mọi chuyện sẵn trong lòng, hình như trên thế giới này không có chuyện gì có thể phá huỷ sự bình tĩnh của Triền Dương. Về khả năng diễn xuất, Triền Dương chính là vô địch tướng quân, bách chiến bách thắng.

Nhưng vì sao chỉ một cảnh hôn lại NG nhiều lần như vậy?

Hơn nữa vấn đề không phải ở người mới.

Người mới, nữ phải là người ngưng ngưng mới đúng. Kết quả mọi người nhìn thấy về mặt Cố Tương thông dong, nhập vai cũng nhanh. Bởi vì bây giờ đã đến đoạn A Quyên và Văn thiếu gia ngọt ngào, đón nhận nộ hôn này rất tự nhiên.

Cố Tương vô cùng tự nhiên, tự nhiên làm cho người ta cảm thấy cô hoàn toàn không hề có chút sai sót nào. Làm cho mọi người mở to mắt là Triền Dương.

“Klaus, sao lẳng nhả lẳng nhàng thế?”

“Hôn đại đi!”

“Bên này Cố Tương không thành vấn đề. Klaus mau chỉnh lại vẻ mặt của ông! Cố gắng tự nhiên!”

“Anh Hai, tư thế cơ thể của anh là sao vậy?”

Bốn chữ “tư thế cơ thể” cũng bật ra đủ thấy Đường Duệ đã bị hoàn cảnh này làm bức mình đến cỡ nào.

Triển Dương vẫn bày ra bộ dáng rất chuyên nghiệp, mỗi lần đều điều chỉnh theo chỉ thị nhưng điều chỉnh không thành công. Trái lại dù NG rất nhiều lần nhưng về mặt anh cũng không hề lúng túng, còn là nhẹ nhàng thản nhiên, chỉ có điều lỗ tai đỏ ửng đã bán đứng anh.

Trong lòng Cố Tương không nói nên lời. Chỉ thấy chàng trai trẻ tuổi đối diện khẽ cúi đầu, hình dáng chiếc cằm hết sức đẹp mắt, nhìn vào đôi mắt bất gặp lông mi thật dài, thật sự vô cùng tuần tú.

Nếu bỏ qua dáng vẻ hơi rối rắm đó.

Cố Tương là ai? Cô diễn qua nhiều bộ phim như vậy, hiểu nhất là những chi tiết nhỏ biểu lộ cảm xúc của đối phương. Triển Dương có bộ dáng như cô gái ngây thơ, làm cho cô giống như ác bá, nói thật, cô hoàn toàn không thể nào hiểu được lý do.

Cuối cùng kiên nhẫn của Đường Duệ cạn kiệt, hần vồ máy quay: “Mẹ kiếp, không được. Nghỉ một lát. Klaus, ông theo tôi vào đây.”

Đúng là muốn giáo dục lại cách yêu đương.

Cố Tương nhún vai, đứng dậy, tốt bụng đưa cho Triển Dương một bình nước, vỗ vai anh: “Đừng lo lắng, uống nước đi.”

Triển Dương: “.....”

Ai có thể biết được Triển Cự Cự vậy mà không biết diễn cảnh hôn đây. Lật bàn!

Tường Lily và Văn Tĩnh chạy theo tới, về mặt hai người đồng thời thờ phào nhẹ nhõm, Văn Tĩnh nói: “Hại chị này giờ lo muốn chết.”

“Đứng thế, đứng thế. May mà em chưa hôn được.” Tường Lily cũng vỗ ngực, về mặt may mắn.

Đây là lời người nên nói sao?

Cuối cùng nhờ Trình Lâm nói một câu công đạo, cô từ mấy người bên cạnh đi qua, nhẹ nhàng quăng xuống một câu: “Trạng thái đóng cảnh hôn không tệ.”

Cám ơn nha. Tiếc là căn bản vẫn chưa hôn được.

“Chẳng qua đây là lần đầu tiên chị thấy Triển đại soái ca NG nhiều lần như vậy. Chẳng lẽ ảnh quan tâm em thật à?” Tường Lily hỏi.

Trong lòng của Cố Tương cũng rối bời không thể giải thích.

Trong phòng nghỉ, Đường Duệ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn bạn tốt: “Klaus, hôm nay trước mặt nhiều người như vậy ông lại thất bại. Ông định trêu tôi đó hả?”

Triển Dương nhìn thoáng qua hần, hút một ngụm thuốc trên tay: “Không có.”

“Ông đây thật phục chú.” Đường Duệ nói: “Không phải chỉ là một nụ hôn đầu sao? Mắc gì ông lúng túng giống như đêm đầu vậy? Người ta con gái còn là một người mới cũng không có phản ứng. Ông thì làm như xe bị tuột xích. Ông có thấy mấy anh em trong phim trường cười chê không hả?”

“Đừng hút nữa.” Hần gạt thuốc lá trong tay Triển Dương xuống: “Chút nữa còn phải quay cảnh hôn, chú ý tình trạng của ông cho tôi.”

“Tạm dừng đi.” Triển Dương gạt lại điếu thuốc, ngậm trong miệng ậm ừ nói: “Qua một thời gian nữa lại quay.”

“Đừng.” Đường Duệ nhìn anh: “Cái này là bị bóng ma tâm lý hả? Lần đầu tiên thôi mà bị vậy à?”

Triển Dương suy nghĩ một lát, bỗng nhiên hỏi: “Ông thấy tôi có đẹp trai không?”

Đường Duệ: “.....”

“Thôi.” Anh khoát khoát tay, dập đầu thuốc lá rồi bước ra ngoài.

Đường Duệ phục hồi tinh thần, mẹ nó! Đây là do Cố Tương biểu hiện quá tự nhiên nên Triển Dương hoài nghi với sức hấp dẫn của bản thân ư? Thân là bạn tốt sao có thể khoanh tay đứng nhìn, vội vàng chạy theo ra ngoài ôm cổ của Triển Dương hét lớn: “Đẹp trai đẹp trai đẹp trai, đẹp trai đến ngất trời!”

Dù sao đi nữa, cảnh hôn này cũng bị Đường Duệ dời lại.

Mà đến cuối tháng, lễ trao giải điện ảnh hàng năm cũng bắt đầu.

Sáng sớm Văn Tĩnh liền thúc giục Cố Tương chuẩn bị cảm nghĩ khi lên nhận giải. Đối với một người mới lần đầu tiên nhận giải mà nói, chân không run rẩy là được rồi, muốn phát huy gì gì đó chờ đến khi nổi tiếng nói tiếp. Hiện tại chỉ cần chuẩn bị tốt bài phát biểu cảm nghĩ mới không bị xấu mặt.

Cố Tương cảm thấy choáng váng, chưa đoạt giải đã phải nghĩ bài phát biểu nhận giải, đúng là Văn Tĩnh có tự tin với cô mà.

Nhưng lúc trang điểm lại xảy ra vấn đề.

Bây giờ công ty cấp cho Cố Tương một chuyên viên tạo hình, bởi vì việc của “Sát Thủ Bất Đắc Dĩ”, Cố Tương mơ hồ cảm thấy cấp trên có quan hệ lợi ích với Lý Thạc. Không biết có phải cố ý hay không mà nhân viên trang điểm đưa y phục cho Cố Tương khiến Văn Tĩnh không thể nhận được muốn nhìn người.

Lễ phục Altuzarra (*) màu đỏ ôm lấy vòng eo yếu đuối, áo ngắn váy dài, vạt áo xoè ra đẹp mắt, đường may tinh tế. Là một chiếc váy cực kỳ đẹp.

(*)Altuzarra: Một thương hiệu của nhà thiết kế người Pháp được thành lập tại New York năm 2008 (theo wiki).

Nhưng trong một buổi lễ trao giải điện ảnh, Cố Tương mặc như thế này có vẻ hơi cứng nhắc.

Lần đầu tiên người mới xuất hiện trong buổi trao giải luôn nhận được sự quan tâm của giới báo chí. Hơn nữa các trang báo đều có đánh giá so sánh nên không thể biến mình trở thành chuyện cười.

Nhưng chiếc váy đỏ trước mặt Cố Tương thật sự rất khó mặc.

Bảo thủ mà đoàn trang tất nhiên không thích hợp với một cô gái trẻ. Nếu tuổi lớn hơn một chút có thể cảm thấy ưu nhã phù hợp, có cảm giác thanh thoát. D.d.l.q.d.u.m.u.m Nhưng Cố Tương mặc lên sẽ không thể hiện được phong cách của bộ trang phục này, có vẻ rất lạ lùng. Những phóng viên trong lễ trao giải có ánh mắt tốt như vậy, mỗi lần sau lễ trao giải trên Weibo sẽ xuất hiện tin tức về nhan sắc của các nữ minh tinh. Cố Tương mặc chiếc lễ phục này vào, nhất định sẽ có mặt trong “Những nữ minh tinh ăn mặc lố lăng trong lễ trao giải”.

Văn Tĩnh đã đàm phán với người phụ trách thật lâu không có kết quả. Cô ấy dù sao cũng chỉ là một cô gái trẻ, tức giận đến đỏ mặt. Lòng Cố Tương ảm áp, đi đến lời cô ấy đi: “Thôi, nếu đã chuẩn bị chiếc váy này thì mặc thôi.”

Trong bụng cô biết rõ, không có một công ty nào lại muốn chèn ép nghệ sĩ của mình cả. Cuối cùng thì giá trị của cô không bằng điều kiện của Lý Thạc, xem ra đây là lúc nên suy nghĩ đến việc kết thúc hợp đồng với Hoa Sâm.

Người phụ trách thờ phào nhẹ nhõm, cô ta còn sợ Cố Tương tiếp tục dây dưa. Ngược lại Văn Tĩnh vội vàng giải thích với Cố Tương: “Tương Tương, không phải em không biết phải giải quyết vấn đề trang phục này. Trước đã nói không phải phong cách này. Tại sao không báo gì mà đã đổi mất. Công ty làm như vậy có phải là thiếu quan tâm hay không?”

Dù sao Hoa Sâm cũng chỉ là một công ty nhỏ, diễn viên hạng hai cũng phải lo lắng, tự nhiên không có nề nếp. Cố Tương cười cười: “Cũng không phải không có nhờ vả gì. Lễ phục đôi cũng được nhưng tôi muốn được đôi người trang điểm, có được không?”

Người phụ trách không ngờ Cố Tương nêu yêu cầu này, gọi điện thoại hỏi ý kiến một lát mới gật đầu nói: “Có thể, nhưng mà...”

Cố Tương một câu cũng không muốn nói với cô ta, kéo Văn Tĩnh ra ngoài. Trong lòng Văn Tĩnh vẫn không yên, muốn trở về tiếp tục tranh cãi với bên kia, thì thầm: “Em không phải không biết tính nghiêm trọng của việc này. Lần đầu tiên tham dự lễ trao giải, nhất định không được làm vậy.”

Cố Tương đang muốn trả lời bỗng đụng mặt một người quen. Người này không phải ai khác chính là Bồ Vũ.

Là nghệ sĩ ký hợp đồng cùng một lúc, hiện nay Bồ Vũ vẫn thỉnh thoảng nhận vài quảng cáo nhỏ như cũ, vì có thể vào vai nữ thứ ba trong phim thần tượng mà liều cả mạng. Gặp lại người quen, đầu tiên cô ta hơi ngạc nhiên, sau đó sắc mặt trở nên khó chịu.

Bây giờ Cố Tương đã là người nổi tiếng, kỹ thuật diễn trong “Tề hậu truyện” được mọi người khen ngợi, và lại còn nhận thêm vai nữ chính trong phim của Đường Duệ, hợp tác với Triển Dương. Đối với Bồ Vũ mà nói, đây là chuyện nghĩ cũng không dám nghĩ, nhưng vào một năm trước, họ đều chung một điểm xuất phát.

Mà phong cách Cố Tương cũng thay đổi một trời một vực. Nếu như nói trước đây xinh đẹp nhưng bốc đồng thì hiện tại đã có cảm giác toả sáng bốn phía. Cô chỉ thoáng nhìn Bồ Vũ rồi lướt qua.

Mọi người đều không quen biết nhiều lắm, cũng không phải quan hệ rất thân nên không cần phải cố ý chào hỏi nhau.

“Dừng lại.” Bồ Vũ gọi cô.

Cố Tương quay đầu, Bồ Vũ cắn môi, ddlqd.um.um đột nhiên nói một câu: “Cô cho rằng cô rất giỏi sao? Cẩn thận khi nào chết cũng không biết.” Nói xong dậm chân chạy đi.

Văn Tĩnh giận dữ: “Nói cái gì vậy? Cha mẹ không biết dạy à? Loại người gì thế?”

Cố Tương cười lên: “Hiểu được mà.” Ganh tị là chuyện thường tình của con người. Nhất là người có chung điểm xuất phát nhưng kết quả không giống nhau. Một người luôn tự cho mình thông minh như Bồ Vũ sao có thể chấp nhận được.

Chỉ là cô không muốn lãng phí bất kỳ một khoảnh khắc nào trên người không quan trọng như thế.

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lễ quý đôn - d.d.l.q.d đều không chính chủ (Um-um) ~~

Quay lại phòng làm việc của mình, Văn Tĩnh lại bắt đầu cầu nhàu: “Tương Tương, em không cần thợ trang điểm bên kia là do sợ cô ta phá hoại à? Hiện tại xin thợ trang điểm khác thì phải mất một quãng thời gian để thử nghiệm đó.”

“Không cần.” Cổ Tương nói. Cô lấy chiếc váy từ trong túi xách ra, nói với Văn Tĩnh: “Đem kim chỉ đến đây giúp em”

Văn Tĩnh ngần người, bỗng dưng cười: “Em đừng có đùa nữa. Không phải em muốn tự mình may chứ? Việc chưa đủ phiền toái hay sao mà em còn có tâm trạng đùa nữa hả?”

“Em không gờn mà.” Bỗng nhiên Cổ Tương thu lại nụ cười: “Nhanh một chút, làm trễ giờ thì mình thua mất.”

Khó có khi cô thúc giục, Văn Tĩnh lại bị cô nói không thể phản kháng, đợi đến khi cô ấy tỉnh táo lại đã đặt cây kéo và kim chỉ vào tay Cổ Tương.

Cổ Tương bắt đầu cẩn thận chỉnh sửa lễ phục.

Vài năm sau, Altuzarra có tung ra một cái có kiểu dáng tương tự, kích thước không khác lắm nhưng hơi thay đổi chi tiết. Mà có vài thứ, thay đổi vài chi tiết có thể dẫn đến hiệu quả khác biệt rất xa.

Có một năm trên thảm đỏ, một nữ diễn viên mặc lễ phục đã được chỉnh sửa. Lễ phục kia trong bữa tiệc vô cùng nổi bật, giúp cô ấy trở thành người có tạo hình thành công nhất trong buổi lễ.

Một lần luân hồi, vừa đúng mười năm cũng là một luân hồi. Bản thân cô đi qua rất nhiều thảm đỏ, xem qua nhiều tạo hình của mình tình, tự nhiên biết rõ làm sao có thể nổi bật, làm thế nào vẫn trong chừng mực. Nếu như Kiều Ánh Tinh muốn dùng cách này để làm xấu mặt cô chỉ sợ đã sai hoàn toàn.

Nắm chặt trong tay xu hướng của mười năm sau thì những thứ này không phải là vấn đề.

Về phần trang điểm càng không cần quan tâm D.d.lequydon.u.m.u.m Là người từng là ảnh hậu, thay đổi rất phong cách trang điểm tại lễ trao giải, đổi nhiều như vậy, bây giờ tùy ý chọn một cái cũng có thể đối phó với vấn đề trước mắt.

Nhưng mà nếu muốn rực rỡ thì phải làm mình trở nên tươi đẹp nhất.

.....

Tối đến, tại khu vực diễn ra lễ trao giải đã xuất hiện không ít nghệ sĩ. Đối với lễ trao giải mỗi năm diễn ra một lần, giải thưởng về diễn xuất có tính chất quyết định đối với giá trị của nghệ sĩ trong làng giải trí. Giống như đây là thước đo, rất nhiều giá trị con người của nghệ sĩ được thể hiện trong trường hợp này. Đối với người mới mà nói là cực kỳ quan trọng.

Kiều Ánh Tinh mặc lễ phục trắng như tuyết, tóc dài búi lơi, vài lọn rũ xuống tai có vẻ hết sức dịu dàng. Từ trước đến nay cô ta luôn thích kiểu cách ăn mặc nhã nhặn thanh cao. Hôm nay cô ta cố ý đổi phong cách, không ít ống kính phóng viên chĩa về phía cô ta, vừa đúng lúc cô ta cười đoan trang, thanh lịch.

Nhưng chỉ một lát sau, bỗng phóng viên phía trước chuyển hướng góc kính, xung quanh vang lên những tiếng xì xào.

Cô ta nhìn theo hướng camera, gương mặt liền đanh lại.

Toàn thân Cổ Tương là chiếc váy đỏ, bên dưới cô cắt ngắn đến bắp đùi, phía trên ôm gọn thân hình của cô tạo thành một đường cong hoàn hảo.

Làn da cô trắng nõn, mặc chiếc váy đỏ này càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết. Mà chiếc lễ phục này to gan cắt thật ngắn, nhìn tinh tế hơn một chiếc váy ngắn nhưng vì lộ ra bắp đùi mà thấy không quá nghiêm túc.

Những trang phục dạng này đều phải dựa vào khuôn mặt để phát sáng.

Mái tóc đen tuyền của Cổ Tương được uốn thành những lọn to, xoã tung trên vai giống như buông thả tùy ý, nhìn qua vừa cảm thấy lười biếng lại quyến rũ. Trang điểm rất nhẹ nhàng, môi chỉ tô chút son hồng.

Dáng người gương mặt đẹp, mặc vài rách cũng sẽ thấy đẹp. Huống chi Cổ Tương biết rõ khí chất và tạo hình của mình, làm sao có thể không đẹp được.

Trừ việc diễn xuất ra, khi xuất hiện trên màn ảnh hoặc selfie trên Weibo cô đều rất mộc mạc. Khi cô nhận phóng vấn tính tình cũng hiền hoà, không bao giờ mặc những trang phục diêm dúa chói mắt.

Hôm nay trang phục của cô đã phá vỡ phong cách quá khứ. Bộ váy này có phong cách tươi sáng, người không có khí thế mạnh mẽ không có cách nào hoà hợp với nó. Nhưng Cổ Tương lại có thể làm được, hơn nữa còn làm rất tốt.

Cô đứng dưới ống kính, đôi mắt lạnh lợi toả sáng, nhìn vu vơ xung quanh. Vậy mà mọi cử động đều tự nhiên bá đạo, giống như nghệ sĩ thâm niên có nhiều kinh nghiệm. Giờ tay nhắc chân rất khí thế, xinh đẹp áp chế người khác.

Sau đó ánh mắt của cô nhìn xa xa, nhìn thấy Kiều Ánh Tinh khẽ cong môi.

Sắc mặt Kiều Ánh Tinh trắng bệch.

Bất cứ chuyện gì cũng đều tương đối. Màu trắng này so với màu đỏ rực kia thật quá mức buồn bã. Mà bên kia người thiếu nữ chói sáng như ánh sao được truyền thông vây quanh, so sánh với cô ta ở đây không ai ngó ngang thật giống như chuyện cười.

Cố Tương cười.

Y phục không hợp? Bều xấu tạo hình? Người mới không có kinh nghiệm? Những chuyện này chả có gì ghê gớm.

Đẹp thì có thể trở thành giấy thông hành, xấu xí thì trở thành tấm bia mộ ngu ngốc đi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Tin giật gân trang nhất.

Cuối cùng lễ trao giải văn hoá nghệ thuật hàng năm cũng được bắt đầu.

Tất nhiên truyền thông luôn đua nhau đưa tin về tạo hình của các vị minh tinh nhưng chủ đề quan trọng nhất vẫn là giải thưởng sẽ rơi vào tay ai.

Bộ phim truyền hình "Tề hậu truyện" được sản xuất trong năm nay đã thắng đậm, giành được rất nhiều giải thưởng. Ví dụ như giải phim truyền hình xuất sắc nhất năm, giải kịch bản hay nhất, giải được khán giả yêu thích nhất... Điều làm cho người ta kinh ngạc là tất cả giải đều liên quan đến chính bộ phim, diễn viên chính Kiều Ánh Tinh và Lương Quý không hề đạt được giải nào.

Lương Quý thì còn có thể hiểu nhưng một bộ phim lãng xê cho nữ diễn viên chính như vậy mà Kiều Ánh Tinh vẫn không đạt được giải nào khiến tất cả không khỏi bất ngờ.

Tương Lily giành được giải kỹ thuật diễn xuất sắc nhất, cô ấy diễn vai hoàng hậu ác độc âm hiểm đã phá vỡ hình tượng Những thiên thần của Charlie trong quá khứ của mình, kỹ thuật diễn được tất cả mọi người công nhận, có thể nói lần quay trở lại màn ảnh này rất thành công.

Mà Cố Tương thì việc tốt không nhường người khác, giành được giải "Người mới xuất sắc nhất của năm".

Cuộc cạnh tranh hạng mục "Người mới xuất sắc nhất của năm" tại giải thưởng văn hoá nghệ thuật thường niên luôn rất khốc liệt. Mỗi năm có rất nhiều người mới xuất hiện trong mắt khán giả, có người có hậu thuẫn, có người có tài lực, có người gặp may mắn. Mỗi người đều có ưu điểm, sóng sau xô sóng trước, không ai biết được ngọn sóng nào là ngọn sóng cao nhất.

Vậy mà lại để cho Cố Tương trở thành một con ngựa ô, không có người chống lưng, không có cửa cái, bị người ta lên chà đạp, sau lưng bị người ta nói xấu. Kết quả từ khi bắt đầu "Tề hậu truyện", thắng tiền về phía trước, phô bày khả năng, cuối cùng trở thành người mới giỏi nhất.

Ai dám không phục? Hình như không có.

Lúc cô bước lên bục nhận giải, Văn Tinh khẩn trương nắm chặt tay. Phát biểu khi lên bục nhận giải thưởng cần phải có kỹ xảo, giới nghệ sĩ không thiếu những chuyện cười đi vào lịch sử, rất nhiều đại thần khi lần đầu tiên lên nhận thưởng vì hồi hộp mà lúng ta lúng túng, dù chuyện đã qua nhiều năm nhưng vẫn bị người khác lấy ra bàn tán mãi.

Cố Tương không giống vậy, từ lúc cô bắt đầu bước vào trong mắt khán giả đã là người mới có phong cách của dân lão làng. Sẽ không xảy ra chuyện gì lúng túng mất tự nhiên.

Trong lòng cô hơi xúc động.

Cuối cùng đã đạt được rồi. lqđ.d.i.e.n.d.a.n Không thể nghi ngờ gì nữa, giải thưởng này chính là nước cờ tuyệt hảo, là sự công nhận đầu tiên dành cho cô khi cô gia nhập giới giải trí. Lễ trao giải văn hoá nghệ thuật này hoàn toàn không giống với các giải thưởng khác. Nó vô cùng công bằng, không bị bất cứ ai ảnh hưởng. Cho nên muốn nhận được giải thưởng này hoàn toàn phải nhờ vào giá trị của bản thân.

Người trao giải cho cô chính là ca sĩ Đặng Hâm. Anh ta là người đã đạt được giải người mới xuất sắc nhất năm ngoài. Chỉ mới qua một năm mà liveshow của anh ta đã đến trình độ không còn chỗ trống. Dĩ nhiên Cố Tương còn biết, trong tương lai anh ta càng nổi tiếng, lượng tiêu thụ đĩa nhạc nhiều đến nỗi có thể quán được một vòng quanh trái đất.

Đặng Hâm cười trao giải cho cô, hỏi cảm nghĩ của cô trong thời khắc giành được giải thưởng này.

Kiều Ánh Tinh ngồi trên khán đài nhìn chằm chằm Cố Tương, mong chờ nhìn thấy dáng vẻ Cố Tương lấp bấp.

Nhưng nguyện vọng của cô ta rơi vào không khí.

“Tôi rất vinh dự...” Cố Tương cười lên, bản thân cô có vóc dáng xinh đẹp, ăn mặc táo bạo, vậy mà mỗi hành động đều không thô kệch mà lại chín chắn đẹp đẽ. Nói năng lưu loát vẫn không thiếu hài hước khiến người ta thấy người mới này khiêm tốn và tự tin.

Những minh tinh có mặt trong khán phòng không thể ngăn được sự kinh ngạc. Đặng Hâm cũng vô cùng bất ngờ. Tính tình anh ta tuy tiện, chính anh ta lúc lãnh thưởng vào năm ngoái cũng rất hồi hộp. Vậy mà một cô gái nhìn có vẻ mềm yếu như Cố Tương sao lại có thể biến chỗ này thành sân sau nhà mình được thế nhỉ?

Chẳng lẽ lúc cô đi học thường phát biểu trong buổi lễ chào cờ?

Dù gì đi nữa, Cố Tương lên nhận giải phát biểu đúng mực, vẻ mặt tự nhiên nên giành được rất nhiều lời khen ngợi kể cả Đặng Hâm cũng dành thêm cho cô không ít thiện cảm.

Đến khi cô trở về chỗ ngồi của mình, Trương Lily âm thầm hỏi: “Chúc mừng em, nhưng sao không giống với bài phát biểu khi lên nhận giải mà Văn Tĩnh cho em vậy?”

“Em quên lời rồi.” Cố Tương nói.

Văn Tĩnh đưa cô bài phát biểu cảm nghĩ khi lên nhận giải là cảm ơn tất cả mọi người, những ai có thể cảm ơn đều phải cảm ơn một lần, thật sự rất dài dòng. Cố Tương thay đổi một chút, biểu hiện đơn giản phóng khoáng được rồi, nếu không trình bày hết mấy lời diu dằng đó chắc nước miếng trong người cô khô cạn mất.

“Không sao đâu. Em làm tốt lắm.” Trương Lily an ủi cô.

Triển Dương đạt giải nhân vật được yêu thích nhất trên mạng internet. Đối với một người cả năm đều diễn vai phụ của phụ mà nói thì năm nào cũng nhận được giải thưởng này đủ làm cho người khác ganh tị.

Đội đến khi lễ trao giải kết thúc là đến buổi tiệc chúc mừng. Đây chính là buổi tụ họp riêng tư của các nghệ sĩ đã đạt giải hàng năm, bình thường giới truyền thông không được tham dự. Các nghệ sĩ tham gia buổi tiệc cùng nhau chụp ảnh đăng Weibo, cùng tâm tình về chuyện một năm đã qua. Trước đây Cố Tương không hề thích tham gia loại tiệc này nhưng vì đoàn phim "Sur muội mới đến" đang ở đây nên vẫn quyết định ở lại.

Cô chuẩn bị đi vào phòng nghỉ thay váy, đi ngang qua hành lang của phòng nghỉ là dãy phòng thay đồ, vô cùng tiện lợi. Nào ngờ vừa mới bước được một bước đã thấy Ngụy Khôn cầm hai ly rượu đến.

“Tôi tìm em khắp nơi.” Ngụy Khôn đưa ly rượu cho cô. “Em không muốn dự tiệc với tụi này à?”

“Không phải, em muốn đi thay đồ đã.” Cố Tương cười cười: “Bộ váy này không tiện lắm.” Quá dài, dễ vướng chân.

“Uống ly này trước đã, cô Cố à, chúc mừng em đã đạt giải, chắc chắn tương lai sau này rất rực rỡ. Lúc đó đừng quên đám già này nhé.”

Cố Tương nhìn hẩn: “Làm gì có chuyện đó. Ly rượu này em thiếu nha. Chút nữa quay lại uống.”

“Không được. Em phải uống liền bây giờ, đừng có mà coi thường đám già tụi tôi chứ.” Ngụy Khôn nghiêm mặt. Trước hẩn đóng vai Hoàng đế trong "Tề hậu truyện", sau lại diễn vai cấp trên và là cha nuôi của A Quyên trong "Sur muội mới đến". Đã hợp tác hai lần với Cố Tương xem như là có duyên phận. Bình thường ở phim trường giống như người cũ chăm sóc người mới, là một nghệ sĩ thâm niên rất có đạo đức, có quan hệ không tệ với các diễn viên trẻ trong phim trường.

Cố Tương bắt đầu đi thờ dài, : “Thôi được, chẳng qua vì em đang vội quá.” Cô bưng ly rượu lên uống cạn một hơi, nuốt xuống sạch sẽ, đặt lại ly rượu rồi lên tay Ngụy Khôn. Còn chưa kịp tạm biệt Ngụy Khôn đã vội vàng chạy về phòng nghỉ.

Ngụy Khôn đứng im nhìn ly rượu trống không trên tay, trong mắt có chút phức tạp.

.....

Đoàn phim "Sur muội mới đến" tự gom thành một đoàn nhỏ, mọi người nâng ly chúc mừng. Trình Lâm bước ra khỏi toilet, vừa lúc nhìn thấy ngay sát khúc quanh, Kiều Ánh Tinh đang đứng đối diện gọi điện thoại.

Kể từ khi Kiều Ánh Tinh đoạt mất vai diễn trong “Sát Thủ Bất Đắc Dĩ” của cô ấy, quan hệ giữa hai người có chút lạnh nhạt. Không phải Trình Lâm thấy vai diễn này quan trọng, cô ấy chỉ cảm thấy Kiều Ánh Tinh không hề nói trước tiếng nào đã giành lấy vai diễn, biết đâu sẽ có lúc làm nên chuyện có lỗi với hai chữ bạn bè này đây?

Nhưng dù sao cũng là bạn bè nhiều năm, cô ấy và Kiều Ánh Tinh gia nhập giới giải trí cùng một thời gian, chỉ khác loại hình, coi như là giúp đỡ lẫn nhau. Cô ấy thờ dài, muốn hàn gắn lại một mối quan hệ thì tốt nhất nên thẳng thắn.

Kết quả vừa đến gần đã nghe Kiều Ánh Tinh nói nhỏ: “Không sai, sắp xếp chào hỏi phía phóng viên, lát nữa tôi muốn kết quả phải hết sức chấn động. Anh nhớ truyền hình trực tiếp tại hiện trường nha.”

“Vậy thì sao? Làng giải trí chưa bao giờ quan tâm đến nguyên nhân, tất cả chỉ nhìn kết quả. Lão Lý đã sắp xếp xong cả rồi, cũng không điều tra được anh, sợ cái gì chứ?”

“Ngụy Khôn đã làm xong việc, tận mắt thấy cô ấy uống xong.”

Trình Lâm nhướn mày, Ngụy Khôn? Ngày ngày cô ấy và Ngụy Khôn quay phim chung với nhau, việc này có liên quan gì đến Ngụy Khôn?

Giây kế tiếp, cô ấy nghe Kiều Ánh Tinh nói: “Lần này, tôi muốn Cố Tương vĩnh viễn không thể trở mình.”

Đầu óc Trình Lâm muốn vỡ tung, chợt hiểu chuyện gì đã xảy ra, cô ấy không nghĩ ngợi nhiều chạy về phía buổi tiệc. Đúng lúc đụng phải một người.

Triển Dương cúi đầu nhìn cô ấy, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Anh có thấy Cố Tương không?” Giống như bắt được phao cứu sinh, cô ấy vội hỏi.

Bị ánh mắt sắc bén của anh nhìn tới khiến Trình Lâm rụt rè hơn, người đàn ông này bình thường nhìn ôn hoà, khí thế cũng rất kinh khủng. Cô ấy nói: “Không biết, nhưng có cảm giác.... Có người muốn hại cô ấy.”

Đồng thời, phóng viên thực tập Vu Phi của tờ Giải Trí Hàng Ngày đang sắp xếp tài liệu, đầu cúi xuống ăn mì ăn liền nhìn rất ngốc nghếch. Nhìn các đồng nghiệp đang vội vàng vàng, tò mò hỏi: “Hôm nay mấy anh chị ai cũng gấp gấp như vậy, có tin gì sao?”

“Tin giật gân.” Các phóng viên giống như vừa gặp sự cố vừa cắn thuốc lắc, ai nấy đều kích động: “Có thể chiếm trọn trang nhất luôn đấy.”

“Cái gì vậy?” chàng trai tóc xoăn nắm lấy một phóng viên lâu năm có quan hệ tốt với mình: “Nói chút xiu cho em biết với được không?”

Người đó là người tự tay dẫn dắt cậu, thêm nữa Tóc xoăn rất nghe lời thầy, bình thường hai người cũng rất thân thiết. Ngó dáo dác xung quanh, lên lại gần kề tai nói nhỏ với Tóc xoăn: “Tin xấu của Cố Tương, chú nói có sốc không hả?”

“Cố Tương...?” Tóc xoăn hơi suy nghĩ, đột nhiên nhớ ra: “Đó không phải là người mới nổi tiếng mà lần trước mình mới phỏng vấn sao?”

.....

Cố Tương đang ở phòng thay đồ kẻ hành lang.

Cô ở phòng thay đồ bên phải thứ hai từ dưới đếm lên, nhưng cô không đi vào mà chỉ đứng sát vách.

Thật kỳ lạ, sao chỗ này không có bảo vệ. Vì đảm bảo an toàn, phòng nghỉ ở đây sẽ có bảo vệ nữ, nhưng bây giờ không hề thấy bóng của một người nào.

Cô có cảm giác bị người theo dõi nên dứt khoát đi vòng quanh vài vòng, phòng nghỉ bên này vì tiện cho các nơi đến cũng gần hơn nên xây theo kiểu hình tròn. Cô đi vòng qua vòng lại vài lần nhưng tạm thời không dám trực tiếp bước khỏi cửa ra ngoài.

Cô không hề uống ly rượu Ngụy Khôn đưa cho. Trong làng giải trí, dù là bạn bè thân thiết cũng không được hoàn toàn tin tưởng đối phương. Nhất là đồ uống cho người khác mang đến.

Cô chưa bao giờ sợ gì bằng những người có âm mưu ác ý. Kiếp trước, cô đã bị vấp té ngay tại chỗ này, sau đó những hình ảnh kia bị tung ra ngoài ngay khi Lương Quý ly hôn với cô tạo thành một cú đấm chí mạng. Khi Ngụy Khôn ép cô uống rượu, cô đã nhận ra ngay.

Cho nên nhân lúc vội vàng chạy ra ngoài nhờ toàn bộ rượu đi. Nhưng mà tất nhiên đối phương đã có chuẩn bị, còn để lại chiêu ngầm. Trận chiến lớn như vậy, bảo vệ cũng không có, thật sự làm cho lòng người lạnh lẽo.

Khoé mắt liếc thấy có bóng người thoáng qua, cô vội vàng vào một phòng thay đồ. Đây chính là một phòng thay đồ chung, tương đối rộng rãi. Cô sờ sờ di động lại phát hiện di động không biết mất từ lúc nào.

“Fuck!” Cô thảm máng.

Cô đã đoán được Kiều Ánh Tinh muốn làm gì, lập lại chiêu cũ thôi. Chỉ là cô không uống rượu, nếu như phóng viên có đến cùng lắm là cá chết lười rách. Cô còn tỉnh táo, kiện người có ý cường hiếp thì sao?

Cô nghĩ muốn tìm vật phòng thân, bỗng thấy có người bắt ngờ mở cửa, một bóng dáng rào bước đi vào.

“Anh.....” Cô nhìn chăm chăm vào Triển Dương đột nhiên xuất hiện.

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lê quý đôn - d.d.l.q.d đều không chính chủ (Um-um) ~~

“Không sao chứ?” Triển Dương thấy cô vẫn hoạt bát, nhìn cô từ trên xuống dưới đánh giá một lát, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Sao anh tìm được chỗ này?” Cố Tương hỏi.

“Trình Lâm nói em gặp nguy hiểm, đoán là em đi vào phòng thay đồ để thay quần áo. Những phòng khác không hề mở cửa chỉ có phòng nghỉ chung không khoá nên tôi đến thử xem sao.”

“Anh có gặp ai khác không?” Cố Tương hỏi.

Triển Dương liếc nhìn cô: “Ở ngoài cửa có một người đàn ông. Tôi thấy lạ lắm, đánh cho ngất xỉu kéo tới nhét trong phòng, để lát nữa gọi cho bảo vệ.” Anh giờ giờ cây côn điện trong tay.

Cố Tương: “.....” Con mẹ nó thật đơn giản thô bạo quá.

Nhưng Triển Dương nói, thật sự có người theo dõi cô? Kiểu Ánh Tinh đã làm chuyện lỗ vốn rồi. Sau khi chuyện này xử lý xong, cô không trả lại gấp trăm lần thì cô không gọi là Cố Tương nữa.

Triển Dương ném côn điện vào trong, nói: “Không sao thì đi thôi!”

Cố Tương gật đầu đuôi theo, vừa ra cửa, một ánh đèn chói sáng muốn mù mắt cô xuất hiện. Âm thanh “lách tách lách tách” vang lên không ngừng, chỉ nghe có người la hét: “Cố Tương, Cố Tương, xin hỏi d.d.l.q.d.u.m.u.m bây giờ cô cảm thấy thế nào? Sao cô phải làm chuyện như vậy?”

Bước chân Triển Dương hơi dừng lại, môi Cố Tương căng ra, một nụ cười lạnh xuất hiện. Mời thủy quân ở đâu đến vậy, có thể chuyên nghiệp một chút không? Chuyện gì cũng không thấy rõ liền dám nói lung tung, thật nực cười. Cô nói: “Làm chuyện gì?”

Giọng nói của cô tỉnh táo, tất cả mọi người không khỏi giật mình. Trong nháy mắt yên lặng bao trùm, không có ánh chớp loé của máy ảnh, cuối cùng mọi người cũng thấy rõ, quần áo trên người Cố Tương toàn vẹn, lớp trang điểm vẫn hoàn hảo, không có chút xù nào không phù hợp.

Phóng viên trước mặt đưa cổ hóng vào trong phòng, không có gì cả. Thậm chí Cố Tương còn nhường đường cho hắn, mỉm cười: “Có muốn vào trong chụp không?” Ý tứ mười phần châm chọc.

Về mặt giật mình, đoán chắc hôm nay tin giật gân thất bại, tròng mắt đảo tròn, thấy Triển Dương đứng kế bên, bỗng nhiên đưa micro đến trước mặt Cố Tương “Xin hỏi Cố Tương, vì sao Triển Dương ở chỗ này, có phải hai người đang hẹn hò không?”

“Hai người tránh mặt mọi người lên lút hẹn riêng ở đây làm gì? Hai người bắt đầu hẹn hò nhau từ bao giờ?”

“Là người mới giành được giải, sau lưng cô không phải do Triển Dương ủng hộ chứ?”

“Hai người quen nhau khi quay chung "Tề hậu truyện" phải không? Xin hỏi có thể nhận được nữ chính ở "Su muội mới đến", có phải nhờ Triển Dương giúp một tay không?”

Từng câu từng chữ, từng từ đâm thẳng vào tim.

Mỗi một câu nhìn như vô tình thật ra rất hiểm độc. d(d(l(q(d(um(um Nếu như Cố Tương đứng ở đây không phải là người từng chết qua một lần, chỉ sợ đã bị những câu này chọc điên đến mức giờ chân múa tay, qua hôm sau không giành luôn trang nhất với dòng tít “Nữ minh tinh hành hung phóng viên” mới lạ.

Nhưng bây giờ, cô chỉ muốn mau chóng giải quyết chuyện trước mắt.

Rất xin lỗi đã kéo Triển Dương vào, xem ra hôm nay không thể tránh được scandal nghi ngờ lăng xê, đối với người mới đang lúc nổi tiếng mà nói, thật không tốt. Các loại tin đồn sẽ bay đầy trời, cũng sẽ tổn hại đến hình tượng nghệ sĩ.

Cô hít sâu một hơi, định nói, bỗng nhiên Triển Dương bước lên một bước, kéo cánh tay của cô về phía sau, che chở cô sau lưng mình. Giọng nói anh trầm tĩnh, ánh mắt lạnh lùng.

“Không có hẹn hò.”

Các phóng viên vội vàng: “Lách tách lách tách” liên tục.

“Thực ra là tôi theo đuôi cô ấy.” Anh nói.

(Mẹ ơi, yêu quá!!)

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tài Lâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Ký tên ảnh

Edit: Um-um

“Tôi theo đuổi cô ấy.”

Từ ngày Triển Dương ra mắt đến nay, cho dù là lúc nổi tiếng nhất cũng rất khiêm tốn. Dù vừa có tác phẩm đều bị các tạp chí giải trí lớn đưa lên trang nhất, bản thân anh khi thành nghệ sĩ không hề có scandal hay tin tức xấu nào. Ngoại trừ quay phim rất ít tham gia các game show này nọ, mọi người không hiểu nhiều về anh nhưng những diễn viên từng hợp tác chung đều biết anh là một người vô cùng khiêm tốn và hoà nhã.

Anh có một người đại diện kiêm phụ tá rất thông minh, cũng rất duy trì hình tượng, cho nên nhiều năm trôi qua không hề dính vào bất kỳ rắc rối nào. Kết quả hôm nay dưới tình huống bao nhiêu ánh mắt nhìn chòng chọc, đèn flash chớp tắt liên tục, nói lời dọa người.

“Tôi theo đuổi cô ấy.”

Một câu nói lau chùi sạch sẽ gian tình bí mật giữa Cố Tương và Triển Dương. Vốn làng giải trí hơi khắc nghiệt với nghệ sĩ nữ. Triển Dương không hề bắn khoăn hứng lấy toàn bộ nước bắn dội trên người Cố Tương lên người mình. Nếu như hôm nay Triển Dương không nói những lời này, không chừng ngày mai tạp chí sẽ dám viết “Người mới quyền rũ đại minh tinh nổi tiếng màn ảnh.”

Cố Tương cũng không ngờ Triển Dương sẽ nói thế, những lời chuẩn bị nói ra đều bị rối loạn. Triển Dương nói xong, kéo cô bước ra ngoài. Dù sao anh là một người đàn ông có cá tính, mỗi lần nổi giận rất có thể dọa người. Thế nên không ai dám can.

Nhưng mà... đây dù sao cũng là truyền hình trực tiếp.

Hình chụp và clip phát tán như bay ra ngoài. Thậm chí Cố Tương không thể trở về dự tiệc. Mới đến cửa hành lang, nghe tiếng Kevin và Đường Duệ xuất hiện, dẫn theo bảo vệ sau lưng.

“Cậu!” Kevin vênh Lan Hoa Chi, giọng nói tức giận cũng cao thê lên, kéo Triển Dương về phía mình, giống như sợ anh bị Cố Tương truyền nhiễm. Đường Duệ nháy mắt với một đàn bảo vệ bên này, ý bảo họ cản người, lên tiếng: “Đi ra ngoài rồi nói, ở đây không tiện đứng lâu.”

Mấy người đi mất.

Cuối cùng đã tới phòng làm việc của Đường Duệ.

Buổi khuya, Đường Duệ rót ly trà cho Cố Tương, Kevin thờ dài, nói với Đường Duệ: “Đường tiên sinh, làm phiền anh ra ngoài trước, đây là chuyện công việc của Klaus, chúng tôi phải xử lý một tí.”

Đường Duệ nhún nhún vai, biết Kevin vô cùng cảnh giác với chuyện của Triển Dương nên tạo dáng fight-ing với Cố Tương rồi ra ngoài, còn thân thiện đóng cửa.

“Klaus! Cậu có biết mình làm gì không hả?” Đường Duệ vừa đi, Kevin liền bùng nổ, hấn khoa trương chỉ chỉ Cố Tương, lại buông tay ra: “Sao cậu muốn nghĩ quần vậy hả?”

Cố Tương: “.....”

“Em rất xin lỗi.” Cố Tương nói: “Đây là chuyện ngoài ý muốn, _um_um nếu có thể, em nguyện ra mặt giải thích.” Nếu cuối cùng thủ đoạn của Kiều Ánh Tinh không thành công, dù giải thích có hơi khó khăn nhưng so với kết quả trước đó đã tốt hơn rất nhiều. Nếu Triển Dương giúp cô, cô cũng không phải người lấy oán báo ân.

“Không cần.” Triển Dương ngắt lời cô, châm thuốc: “Chuyện không liên quan đến em.”

“Ha ha.” Kevin liếc nhìn Cố Tương, nói: “Lời đã nói ra, bây giờ cô giải thích thế nào? Việc này sao giải thích được? Người khác sẽ cho rằng Klaus của chúng ta bị vứt bỏ đó biết chưa? Đây sẽ là một sự sỉ nhục lớn đến thế nào.”

Cố Tương: “.....” Nói thật, Kevin rất giống như cha Triển Dương, chỉ sợ hoá hoa cải trắng Triển Dương bị cô ùi trúng. Cô không muốn cũng tốt mà.

“Được rồi!” Triển Dương nói: “Chuyện này là do tôi gây ra, tôi sẽ phụ trách.”

“Cậu phụ cái gì trách?” Kevin tức muốn nghẹt thở, đập bàn nói: “Cho nên nói mấy người tuổi trẻ này, tính tình nóng nảy, vừa có chút vấn đề là không thể kềm chế, đừng phải chuyện lớn như vậy lại tạo cho mình không ít phiền phức.” Hắn tự tay vẽ một vòng tròn lớn trước mặt mình.

Thảo luận tiến vào bế tắc, Cố Tương và Triển Dương nhìn nhau im lặng.

Kevin nhìn hai người một cái, thờ dài, nói: “Klaus, thật sự đòi trước tôi nợ các người mà. Được rồi, chuyện cũng đã như vậy, hai người giả vờ hẹn hò đi.”

“Cái gì?” Cố Tương bị ngằm ép duyên à?

“Nếu không Klaus của chúng ta phải mang tiếng bị đá sao? Cô cảm thấy việc này đáng tin không?” Kevin lớn giọng nói: “Bây giờ hẹn hò, nửa năm sau giả bộ chia tay hoà bình, chỉ có như thế mới có thể dẹp yên chuyện này xuống. Nếu không Cố Tương cô cho rằng chỉ cần cô từ chối Klaus cũng sẽ không ảnh hưởng đến độ yêu thích của cô? Cô phải giải thích, đây chính là nói dối trước mặt công chúng. Chuyện hôm nay nhất định có người điều khiển sau lưng, lấy lòng truyền thông không xong, bọn họ viết, cô có thể làm gì?”

“Cách tốt nhất chính là để mọi chuyện yên lặng, nửa năm sau chia tay trong hoà bình, nói là khoảng cách xa tình cảm phai nhạt, cô và Triển Dương chỉ có thể làm bạn bè, ok?”

Nói thật, đây đúng là một cách giải quyết tốt. Chỉ là giả vờ hẹn hò, nghe cũng có chút cảm giác kích động.

Triển Dương giơ một cánh tay lên: “Tôi đồng ý.”

Triển Dương cũng đồng ý, Cố Tương còn có thể nói gì đây? Dù sao lần này người ta cũng là người thua thiệt. Cô hơi do dự, gật đầu: “Được.”

Kevin hừ một tiếng: “Vậy bây giờ tôi điện thoại cho bộ phận PR.”

.....

Mỗi năm làng giải trí đều có chuyện lớn, năm nay đặc biệt nhiều.

Cái tên Cố Tương giống như câu thần chú, đi đâu oanh động tới đó. Chỉ ngắn ngủi hơn nửa năm đã xuất hiện trên biết bao nhiêu tiêu đề. Lần này cũng vậy.

Trong vòng một tiếng, # Triển Dương theo đuổi Cố Tương, vợ chồng làm trò cười cho thiên hạ cầu thành đôi # trở thành trang đầu Weibo.

Cố Tương phun ra một ngụm máu, vợ chồng làm trò cười cho thiên hạ là cái quỷ gì? Sao khó nghe vậy chứ?

Văn Tinh cũng chạy tới, trước đó cô ấy bị người của Đường Duệ ngăn không cho vào, lúc nhận được tin lòng nóng như lửa đốt, một cô gái đánh không lại Đường Duệ, thiếu chút nữa đi báo cảnh sát. Cuối cùng biết Cố Tương đã về nhà nên mới chạy đến. Đi vào liền ôm Cố Tương quan sát: “Thế nào? Có sao không? Có phải bọn họ ép em không? Hừ chị chết mất. Đường Duệ ngăn không cho chị đến, em không sao chứ?”

Cố Tương lắc đầu: “Không có gì.”

Văn Tinh kéo cô ngồi xuống ghế sofa, uống một hộp nước trên bàn, giọng chậm rãi: “Chuyện Triển Dương là thế nào? Sao bỗng dưng nói theo đuổi em? Có phải là thủ đoạn lăng xê của họ không? Bắt em tiêu hao giá trị đội quân hâm mộ CP?”

Bây giờ cô ấy không gọi Triển Cự Cự nữa mà đổi thành Triển Dương, tất nhiên là có mùi phản hoài nghi với Triển Dương. Giữa thần tượng và nghệ sĩ của mình, quả nhiên Văn Tinh vẫn có tác phong nghề nghiệp, vẫn đặt an toàn của nghệ sĩ lên hàng đầu.

Biết Văn Tinh đang lo lắng chuyện gì, Cố Tương đành phải giải thích: “Không phải đâu chị, hôm nay anh ấy đã giúp em, có người tính toán sau lưng em...” Cô nói rõ ràng sự việc cho Văn Tinh, sau khi Văn Tinh nghe xong, tức giận đến mặt mũi trắng nhợt: “Người phía sau là ai? Làm sao dám làm chuyện như vậy? Diên rồi, chị có người bạn làm thám tử tư, chuyện như vậy phải điều tra.”

Văn Tinh biết bây giờ thái độ của quản lý công ty chính là mặc kệ Cố Tương, dựa vào người không bằng dựa vào mình. Cô ấy nói xong câu này, liền nghĩ đến gì đó, vội la lên: “Nhưng tình trạng bây giờ của Triển Dương không đúng, làm sao để kết thúc chuyện này? Nếu xử lý không khéo chắc chắn sẽ rắc rối to.”

“Đã thoả thuận với bên đó, nhất trí làm bộ hẹn hò rồi sau sẽ chia tay.” Cố Tương nói kế hoạch của Kevin cho Văn Tinh nghe. Bộ phận PR bên Kevin không tệ, giao cho họ cũng yên tâm. Văn Tinh nghe xong thật lâu không nói gì. Đây là biện pháp tốt nhất trong thời điểm trước mắt, đối với Cố Tương và Triển Dương có thể lấy thêm một ít fan từ chuyện này. Nhưng mà... cô vẫn lo lắng nói: “Thiệt thòi cho em rồi. Lần này là chị suy nghĩ không chu đáo.”

“Đừng tự trách mình.” Cố Tương vỗ vỗ vai cô ấy, đùa: “Chị không phải muốn ghép em và Triển Dương thành một cặp sao? Tương lai tụi em thành đôi rồi, chị phải vui mừng chứ.”

Văn Tinh lâu bầu làm bầm: “Ai biết anh ta có giấu giếm ai đó không?”

Cô gái nào lại ngốc đến vậy? Không hề tin tưởng vào tình yêu của mình vậy ư?

Đang suy nghĩ, bỗng điện thoại bàn reo lên. Điện thoại Cố Tương đến giờ vẫn chưa tìm thấy, trong ống nghe vang lên tiếng Cố Nam gào thét: “Có phải bà diên rồi không Cố Tương? Triển Dương là cái quỷ gì vậy hả? Hiện nay khắp nơi TV đều đưa tin, không phải bà nói bà không tìm người trong giới sao? Bà biết hẳn được bao lâu hả?”

Giọng Cố Nam giống như gọi đến hồi tội, hơn nửa đêm cũng không sợ làm phiền hàng xóm, cô nói: “Bình tĩnh lại nào.”

“Tĩnh táo con khỉ! Đề ý tên đàn ông bình thường chả có gì xuất sắc như vậy. Bà diên à? Mai về nhà một chuyến. Chuyện không thể xong như vậy đâu!” Nói xong, cậu thiếu niên bốc khói cúp máy cái rụp, một mình Cố Tương nghe âm thanh bên đầu kia điện thoại: “.....”

Một tên đàn ông bình thường không có gì xuất sắc....

Cô cảm thấy, tính tình Cố Nam đúng là giống cô y đúc. Nhìn thấy Cố Nam, cô cảm thấy đang nhìn kiếp trước của mình.

Vô cùng mắc cỡ, không dám nhìn thẳng.

“Á!” Văn Tĩnh bật dậy như lò xo: “Có con gián!”

Cô nàng người đại diện nào đấy vào thời điểm đặc biệt cũng là một cô gái yếu đuối mảnh mai. Cố Tương nhú nhú mày: “Chắc là từ cống thoát nước trong nhà bếp bò ra.” Nói xong thân nhiên đi tới, “Bụp” một cái đập dẹp, xé một tờ khăn giấy nhét lên ném vào thùng rác.

“Hay, thật là mạnh mẽ.” Văn Tĩnh hơi giật mình.

Cố Tương khẽ mỉm cười: “Mấy lời nói thôi tha, dldld.um.um em cũng một phát đập chết.”

Nụ cười của cô có chút lạnh lùng.

Nhìn ngoài mặt chuyện này có biện pháp giải quyết nhưng vì đây là Kiều Ánh Tinh, cô không có ý định bỏ qua cho cô ta. Cho đến nay, Cố Tương một lòng quan tâm sự nghiệp, tạm thời không muốn mất công sức trên người Kiều Ánh Tinh. Nhưng năm lần bảy lượt chọc tới cô, xem cô như người dễ bị bắt nạt, đúng là quá đáng.

Trong giới giải trí, kiếp trước lẫn kiếp này, cô biết không ít bí mật Kiều Ánh Tinh. Kiều Ánh Tinh có thể tạo ra chuyện xấu của cô, cô biết những chuyện xấu này là hoàn toàn có thật. Trên thế giới không chỉ có một phóng viên, cũng không chỉ có một nhiếp ảnh.

Mắng người không mắng điểm yếu, đánh người không đánh mặt. Nhưng đối phương phải là người mới được. Còn đối với thứ đề tiện mà nói thì không được tính là người rồi.

Đừng trách cô nhân nhượng mà lên mặt.

Cô nghĩ nghĩ, bấm một số điện thoại.

.....

Ở phòng làm việc tại “Giải trí Hàng ngày” của Tóc xoắn, Tóc xoắn đang cúi đầu xem tin tức trên mạng. Cậu ta đã nói rồi, nữ thần làm sao có thể có tin xấu được, tuyệt đối là các tiền bối sợ cậu ta giành chén cơm nên tùy tiện lấy lý do lừa cậu ta. Tóc xoắn nhìn người vô số, bên trong mình tính là cái gì liếc mắt có thể đoán 80-90%. Cố Tương không phải phụ nữ thâm độc, haizz, chỉ là bị Triển Dương theo đuổi, chắc hẳn rất nhanh sẽ phải ở chung một chỗ rồi.

Trong lòng hơi buồn bã, nữ thần yêu, nam chính không phải là mình.

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lê quý đôn - d.d.lq.d đều không chính chủ (Um-um) ~~

Cậu ta thở dài than ngắn, bỗng trên di động hiện lên một tin nhắn do một người bạn thân gửi đến. Người kia là chuyên gia Cầu Từ, là đồng bọn ngu ngốc tầm ngu mà tầm nã với cậu ta. Theo lời của Cầu Từ, nếu anh ta gia nhập xã hội đen, chắc chắn sẽ là người đứng đầu giới xã hội đen trong truyền thuyết. Vừa ra tay, trên giang hồ sẽ đầy gió tanh mưa máu.

Có lẽ vì cậu ta quá ngốc, anh em nhìn thấy không đành lòng, thỉnh thoảng có tin giật gân nào cũng tự nguyện chia cho cậu ta một phần, Tóc xoắn ngu ngốc có đại thần che chở nên mới không bị “Giải trí Hàng ngày” đá một cước văng ra khỏi cửa.

Hôm nay anh em cũng vô cùng nghĩa khí, nhắn một câu: “Có tin hot, tham gia không?”

“Đi đi đi ~(≥▽≤)~ cảm ơn đại thần (づ￣3￣)づ ~” Tóc xoắn trở lại sự vui vẻ thường ngày, quay người lấy balo. Tiền bối ngạc nhiên nhìn cậu ta: “Đi đâu đó?”

“Ăn cơm.” Tóc xoắn xoay người bừa bãi, tiền bối gạt người, nói xấu nữ thần. Cậu không thèm nói thật cho tiền bối biết.

.....

Sáng sớm Cố Tương đi đến nhà Cố Trường Xuân.

Ấy vậy mà Cố Trường Xuân không có ở đây, dldld-umum chỉ có Cố Nam mặc bộ đồ ngủ hình Pikachu dụi mắt ngái ngủ mở cửa. Cố Nam nhìn thấy cô cũng cực kỳ kinh ngạc: “Sao chị tới đây?”

“Không phải em gọi chị tới à?” Cố Tương giận dữ hỏi.

“Em giận nói vậy thôi, ai biết chị sẽ thật...” Cố Nam lầm bầm, đón cô vào nhà.

“Đi ra ngoài mua thức ăn, ba đi công ty.” Cố Nam rót cho cô ly nước: “Hôm qua ba nhìn thấy tin tức giận đến nổi thiếu chút nữa tái phát bệnh tim, nói

muốn đi liều mạng với Triển Dương, còn muốn hỏi chị xem đám người của công ty định xử lý thế nào? Em với di khuyên thật lâu mới can được ba. Chị tính sao?”

“Không tính toán gì cả.” Cố Tương không muốn Cố Nam biết những thứ rối loạn trong làng giải trí, nói: “Ảnh theo đuổi chị, không may bị chụp được.”

Cố Nam đập bàn: “Coi như ảnh không có mù.”

Cố Tương: “.....” Tối hôm qua em không phải nói vậy nha.

Cố Nam bình tĩnh hỏi: “Thật, bây giờ chị định làm thế nào?”

“Còn làm gì nữa? Tất nhiên là hẹn hò thử xem sao. Ảnh vừa đẹp trai, tính tình cũng tốt. Chị cũng không mù.” Cố Tương mỉm cười.

“Chị.....”

Nửa giờ sau đó, Cố Nam giáo dục Cố Tương phương pháp yêu đương, tóm lại là: “Con gái ngàn lần đừng để mình thiệt thòi.” “Không nên để đàn ông có vẻ ngoài đẹp dụ dỗ.” “Trai thẳng không có gì tốt cả, đàn ông tốt đều là con, chỉ có ba và em trai là tình yêu thật sự.”

Chờ Cố Nam đi toilet thì Cố Tương mới có cơ hội thở phào nhẹ nhõm. Bình thường Cố Nam bày ra dáng vẻ cao quý lạnh lùng, bên trong lại giống như phụ nữ thời kỳ tiền mãn kinh thích làm nhảm. Thật khiến người ta không chịu nổi. Cô đi dạo một vòng phòng khách, thấy một bức tranh thêu to tinh tế, muốn lấy xuống nhìn kỹ. Vừa mới cầm lên liền có một tờ giấy bên trong bay ra.

Là một tấm hình, trong hình Cố Tương vẫn đang thay răng, mặc một bộ đồ đời Đường đỏ sậm, giữa trán chấm một nốt đỏ, miệng bôi son, hai bên má có vết phấn đỏ dài đến mang tai, miệng thiếu răng cửa cười toe toét và đôi mắt ngậy thơ ngốc nghếch.

Mẹ ơi! Cố Tương choáng váng. Cô vẫn còn mấy tấm hình xấu vậy hả? Cô cho là cả đời mình chỉ toàn những hình ảnh đẹp đến không thể đẹp hơn chứ!

Vậy mà bất ngờ vẫn còn ở phía sau.

Sau lưng hình có một chữ ký rồng bay phượng múa rất tự nhiên, vừa nhìn là biết có luyện qua. Chữ ký này Cố Tương cũng không lạ gì, trong phim trường cô đã nhìn thấy vô số lần người này ký tên cho người ta như vậy, cô còn từng hâm mộ nét chữ đẹp của đối phương.

Triển Dương.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Ngoại truyện 1: Triển Dương

Edit: Um-um

Trong phim luôn có những tình tiết đặc sắc mà cuộc sống thì luôn yên bình, không có gì lạ.

Cho dù trong mắt người ngoài nhìn thấy là một siêu sao kỹ thuật diễn xuất sắc, cuộc sống rất lý kỳ nhưng tự đánh giá cuộc sống của mình cũng chỉ là bốn chữ không có gì lạ như thường.

Chỉ có đang diễn xuất mới có thể cảm giác được cảm xúc dâng trào trong nháy mắt, đa số mọi trường hợp Triển Dương luôn nhẹ nhàng bình tĩnh vì hiếm có chuyện gì có thể khiến tâm hồn anh xao động.

Anh đóng vai một hiệp khách trong bộ phim võ hiệp, hiệp khách nói: “Ta muốn cưỡi ngựa nhanh nhất, leo lên ngọn núi cao nhất, cầm thanh đao sắc bén nhất, giết người tàn nhẫn nhất, uống rượu mạnh nhất, ngủ với cô nương đẹp nhất.”

Giết người là phạm pháp, không thể mang theo đao một cách bất hợp pháp, ngựa nhanh nhất quá nguy hiểm, núi cao nhất anh không có thời gian leo, rượu mạnh nhất hại thân, càng không gặp qua cô gái đẹp nhất.

Đây chính là cuộc sống của anh.

Có lẽ cuộc sống là hai thái cực. Trong công việc anh có thể gặp nhiều loại người, tình tiết nhẹ nhàng khản trương, cực kỳ bình tĩnh, lướt gió tung mây, phóng khoáng tự do.

Trong thực tế anh gặp ngàn người như một, vì danh vì lợi, đa số lươn lẹo xung quanh nhưng không thấy ai thật lòng.

Nhìn bề ngoài Triển Dương ôn hoà khiêm tốn, là một thân sĩ hiếm thấy nhưng chỉ có anh tự biết bản thân mình là người vô cùng lạnh lùng.

Giống như xem một bộ phim vạn lần, mỗi ngày đều đơn điệu nhàm chán.

Hôm nay cũng thế.

Trong chuyến bay từ Canada về nước, trong khoang hạng nhất, Triển Dương đeo khẩu trang che hết mũi miệng, mũ rộng sùm sụp, khoá áo kéo đến cằm, d.d.lequydon.u.m.u.m đeo mắt kính gần như che cả khuôn mặt. Trang phục và phụ kiện như muốn nói với mọi người: “Ông đây là siêu sao đây, mau đến xem ông!” nhưng không làm vậy cũng không được.

Ngồi bên cạnh anh là một người đàn ông trung niên, hình như là một người có sự nghiệp thành đạt. Một cô tiếp viên hàng không xinh đẹp, tay bưng khay tạp chí, đi ngang qua anh thì thầm mắc cỡ nói: “Triển Dương, em là người hâm mộ anh, có thể ký tên cho em được không?” Nói xong cẩn thận đưa một cuốn sổ ghi chép có ảnh cho anh.

Đây thật sự là fan cuồng của anh, toàn bộ ảnh bên trong đều là ảnh của anh. Có ảnh chụp hậu trường cũng có ảnh được bán công khai, đối với người hâm mộ, anh luôn rất kiên nhẫn, trên thế giới này có người thích mình luôn là một điều khiến anh rất vui sướng và cảm động. Anh nghiêm túc ký tên, gật đầu với cô tiếp viên: “Cám ơn.”

Nữ tiếp viên hàng không kích động đến nghẹn lời, giấu sổ nhỏ ra sau lưng, cúi đầu bước đi nhanh.

Chỗ ngồi của anh rất khuất, tạm thời không ai phát hiện mờ ám ở đây. Mà người đàn ông trung niên bên cạnh vừa nhìn đã biết là nhân vật cha chú chỉ xem bản tin thời sự và bóng đá, càng không thể nào biết anh là ai.

Nhưng Triển Dương nghĩ sai rồi.

Người đàn ông quay đầu, hỏi nhỏ: “Cậu là Triển Dương?”

Trong nháy mắt, Triển Dương kinh ngạc, sức hấp dẫn của anh đã tiến vào giới cha chú rồi sao?

Người kia thấy anh ngần ngại gật đầu, lập tức hưng phấn: “Tôi biết rõ cậu. . . cậu là đồng nghiệp của con gái tôi!”

Đồng nghiệp. . .

Người cha này có phải nhận lầm người rồi hay không?

Anh kiên nhẫn giải thích: “Tiên sinh, chỉ sợ ông lầm. . .”

“Không lầm!” Người đàn ông ngắt lời anh: “Tôi biết rất rõ, nó là người trong làng giải trí mấy người. Có một kỳ trong “Giải trí Hàng ngày” hai người còn ở chung một tờ, đáng tiếc là tôi không mang theo, nếu không có thể cho cậu xem thử.”

Triển Dương cẩn thận nhớ lại tờ “Giải trí Hàng ngày”. Gần đây anh có nhận lời phỏng vấn của một người, không hợp tác với nhân vật nữ nào mà? Chẳng lẽ trí nhớ của anh hiện đã xuất hiện hiện tượng lão hoá?

“Con gái tôi mới vào làng giải trí, đáng vẻ cực kỳ xinh đẹp. Lần trước xem giải thưởng Kim Phượng gì gì đó. Giải nhất không xinh đẹp bằng một nửa Trương Trương nhà tôi. Chỉ là nó không phải đi theo hướng thần tượng, nó muốn đi theo hướng thực lực. Đứa nhỏ này theo tôi, đầu óc tốt, thông minh, kỹ thuật diễn cũng tốt. Gần đây cũng nhận một phim điện ảnh, tên là “Mai trang”, tôi đoán chắc không lâu sau sẽ nổi tiếng cho xem.”

Chần chần bình thường người đàn ông này không hề chú ý làng giải trí, nhưng vẫn theo dõi sát sao tình trạng của con gái mình. Chỉ là Triển Dương cũng nghe hiểu, người tên “Trương Trương” trong miệng vị này là một người mới, hàng năm có bao nhiêu người mới gia nhập làng giải trí, không phải ai ai cũng có thể nổi tiếng, nếu vậy còn có gì đặc biệt?

“Tiểu Triển,” người đàn ông tự nhiên vỗ vai anh, lấy dáng vẻ người lớn sâu xa nói với anh: “Nếu hai người là đồng nghiệp, bình thường trong công việc nên giúp đỡ nó một chút. Đứa nhỏ Trương Trương này cái gì cũng tốt, tính tình dịu dàng hiểu chuyện, hào phóng thoải đáng, chưa bao giờ làm xấu mặt ai, nói lớn tiếng một chút cũng sẽ ngại ngùng. Chỉ là tính cách bướng bỉnh, có lúc đắc tội người ta mà không biết. Nếu con là tiên bối, chần chừ có nhiều kinh nghiệm hơn nó, chú nhờ con, nếu có thể hãy chăm sóc nó giúp chú.”

Tiểu Triển. . . . Chú. . .

Triển Dương: “.” Sao có thể quen thuộc thế nhỉ? Giống như hàng xóm gần nhà lâu năm, nhưng chú tên gì con cũng không biết mà?

“Trước khi Trương Trương ra mắt đã thích con rồi. Con là thần tượng của nó. Nó nói con vừa tốt vừa thông minh, tính tình ôn hoà, khiêm tốn lễ độ, là người trẻ tuổi không kiêu ngạo không nóng nảy, trầm ổn thực tế khó có được trong làng giải trí.”

Sao lời này nghe quen tai thế nhỉ? Không sai, đây chính là lời của một biên tập đã đánh giá anh được đăng trên “Giải trí Hàng ngày” đây mà.

“Trương Trương nói rồi, sau này nhất định sẽ trở thành một nghệ sĩ có thực lực như con vậy.”

Triển Dương đeo khẩu trang che khuất mặt mũi không biết vì sao bỗng đỏ lên, không phải chưa từng được người khác tặng bốc, trong giới kinh doanh vẫn có fan, nhận phỏng vấn từ chương trình điện ảnh, anh từng nhận được vô số lời khen. Ddlequydon.um-um Chỉ là được một người đàn ông trung niên

dùng đáng về người trên dây đồ thể này là lần đầu.

Bỗng nhiên người đàn ông nghĩ tới gì đó, nói: “À thể này, có thể ký tên cho con gái chú hay không?” Ông móc ví tiền ra, từ một ngăn nhỏ trong ví lấy ra một tấm ảnh cũ. Ảnh có nếp nhăn đã ngả màu vàng, trên đó có hình một bé gái bốn năm tuổi, toàn thân mặc bộ áo dài Đường màu đỏ sậm, tóc cột thành hai chùm hai bên đầu, giữa hai hàng chân mày chấm một nốt ruồi, má đánh hồng đến mang tai, nụ cười sún răng cực kỳ ngây ngô.

Triển Dương: “.....”

Con mẹ nó, chú trên con đây à?

Người đàn ông trung niên cổ tình cười híp mắt hỏi anh: “Có phải rất đẹp không? Từ nhỏ đã có nét của một mỹ nhân.”

Triển Dương: “.....”

Trái tim mỗi mệ, muốn im lặng.

Triển Dương cảm giác cả người mình đều không ổn. Người cha trung niên này hơi kỳ lạ lại hơi điên rồ. Sau khi anh ký tên cho ông ta, ông còn lôi kéo anh bàn luận về làng giải trí gì đó. Cũng không có gì đặc biệt, chỉ là hoàn cảnh sinh hoạt của mấy nghệ sĩ, công việc cực khổ không, có phải chịu các loại khi dễ hay không.

Tính tình dễ chịu như Triển Dương cũng có chút không thể chịu nổi. Sau khi máy bay hạ cánh, tình cờ anh nghe tiếng ông nói chuyện trong điện thoại.

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lê quý đôn - d.d.l.q.d đều không chính chủ (Um-um) ~~

Giọng điệu rõ ràng, mạch lạc, chứa đựng bản chất thương nhân khôn khéo và xảo trá, cân nhắc một hơn hai thua, đáng về hoàn toàn là một tài năng kinh doanh, làm gì có một tí nào hình ảnh ông chú ngây ngô lúc này?

Sau đó anh thấy ông lấy điện thoại gọi cho một người khác, nói với bên đó: “Cố Nam, hôm nay cha gặp đồng nghiệp của chị con. Con rảnh rồi thì qua thăm chị đi, cường độ công việc lớn như vậy, coi chừng bị chèn ép đến bệnh mất.”

Bỗng nhiên trong chớp mắt anh sáng rõ mọi chuyện, nhưng trong lòng vì thái độ khác lạ mà trở nên mềm mại. Cái gì mà giả vờ ngốc nghếch, cũng chỉ là người cha muốn giúp con gái tìm một “tiền bối” có thể giúp đỡ cô ấy mà thôi, dù cách thức có chút ngây thơ.

Anh về đến nhà, hỏi Đường Duệ đòi máy tò “Giải trí Hàng ngày”, cuối cùng trong đó anh tìm được Trương Trương trong miệng ông ấy.

Tên gọi Cố Trương, nếu nói chung một tờ, cũng chỉ là trong khu quảng cáo ở góc phải phía dưới, có quảng cáo nước giải khát, độ phân giải không rõ ràng nhưng có thể nhận ra đây là một cô gái xinh đẹp mắt ngọc mày ngài.

Quả nhiên con gái 18 không thể nhận ra.

Anh nghĩ, nếu có cơ hội cũng có thể chăm sóc một chút.

Nhưng không ngờ cơ hội đó lại đến nhanh vậy.

Anh đang chờ Đường Duệ trong phòng nghỉ, diendandeequyddon nghe được một kịch hay. Giọng nữ kia tinh táo lại phách lối, về mặt giấu cột thấp thoáng qua tấm rèm.

“Cô nói, cây kéo cô nhanh hay tay tôi nhanh?”

Kẻ địch đối đầu, ai can đảm hơn sẽ thắng. Anh gần như muốn vỗ tay cho cảnh đặc sắc này. Vậy mà, trong chớp lát tấm rèm kéo lên, anh liền nhận ra, cô gái trẻ tuổi đang mặc một bộ lễ phục, gương mặt tinh xảo trước mặt chính là cô nàng xinh đẹp trong bức ảnh quảng cáo nước giải khát chỉ rộng cỡ hai ngón tay.

Cũng là “Trương Trương” trong miệng người cha kia.

Anh có chút ngoài ý muốn, cũng không phải vì bỗng nhiên bị bắt gặp mà xấu hổ, chỉ là vì...

“Đứa nhỏ Trương Trương này cái gì cũng tốt, tính tình dịu dàng hiểu chuyện, hào phóng thoải đáng, chưa bao giờ làm xấu mặt ai, nói lớn tiếng một chút cũng sẽ ngại ngùng.”

Triển Dương: “.....”

Hoàn toàn không nhìn ra đó.

Cô cũng kinh ngạc. Đôi mắt sáng lấp lánh như ánh sao trên bầu trời đêm, bình tĩnh kéo lại bức rèm, bộ mặt tinh bơ nói dối với người đại diện, lời này người cha không hề nói dối--- kỹ thuật diễn rất tốt---

Bỗng nhiên anh cũng có chút mong chờ.

Làm tiền bối nâng đỡ một người mới có gì sai? Không phải ba Cố nói anh là thần tượng của Cố Tương sao?. Xem như tình nghĩa ngòi chung máy bay với ba Cố, sau này có chuyện gì, anh miễn cưỡng sẵn sàng một chút.

Tất nhiên anh không biết, những ngày sau này, anh không chỉ không hề miễn cưỡng ngược lại còn nhiệt tình đi khắp bốn phương để giúp đỡ người ta. Anh cũng không biết, thật ra đối phương căn bản chưa từng lên tiếng nhờ vả anh giúp.

Anh chỉ biết, giống như cuối cùng cuộc sống bình thân đã có gọn sóng, và cuối cùng tâm tình của anh không phải chỉ có lúc diễn xuất mới có thể cảm thấy hào hứng. Những người bên cạnh anh vẫn như cũ, mà cô là người đặc biệt nhất.

Cuộc sống không bình thường không có gì lạ, chỉ là đặc sắc xuất hiện tự mình tự biết, nếu không cảm thấy, có lẽ chỉ là thiếu diễn viên chính.

Bạn có từng cười ngửa nhanh nhất, leo đỉnh núi cao nhất, uống qua rượu mạnh nhất, ngủ với cô gái đẹp nhất chưa?

Ngửa nhanh nhất rồi sẽ cười được, đỉnh núi cao nhất cuối cùng sẽ leo đến. Rượu mạnh nhất có ngày chắc chắn sẽ ném thử, mà cô gái đẹp nhất đó, cuối cùng có một ngày sẽ xuất hiện trước mặt bạn.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: First Blood

Edit: Um-um

Sau sự kiện “Tò tình” của Triển Dương mấy ngày, người đại diện đứng ra tuyên bố trước mặt hai người đã bắt đầu qua lại, hi vọng nhận được sự chúc phúc của mọi người. Đề tài này chiếm được nhiều sự quan tâm tại các phương tiện truyền thông trên internet. Nhiều người tỏ ra tan nát cõi lòng đối với việc nam thần lên tiếng thổ lộ nhưng vẫn gạt nước mắt mạnh mẽ chúc phúc cho anh.

Đỗ Vũ cho Tiểu Mẫn xem đoạn video đồng nhân đã cắt nối biên tập trên điện thoại di động, vợ chồng làm trò cười cho thiên hạ đi chơi ở Công viên Ánh Sao, trong đoạn phim cắt nối hình ảnh Triển Dương và Cố Tương từ nhiều đoạn khác nhau nhưng không thể chèn vào đầu được.

“Tim mình muốn vỡ nát rồi này.” Tiểu Mẫn đau khổ nhìn nam thần trên màn hình: “Anh ấy đã rời khỏi hội FA, thật là độc ác mà.”

“Đừng nói vậy chứ.” Đỗ Vũ rất hài lòng với tình huống hiện tại: “Bạn nhìn nữ thần Tương Tương xem, muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn kỹ thuật diễn có kỹ thuật diễn, lại còn trẻ tuổi. Nhìn khắp làng giải trí, bạn có thể tìm ra được người thứ hai xứng đôi với Triển Cự Cự như cô ấy sao? Cái này gọi là xứng đôi vừa lứa, trời sinh một cặp.”

“Oe, bạn nói nham nhở quá đi.” Tiểu Mẫn bĩu môi: “Này, bạn đoán xem có phải do công ty lăng xê không? Thật ra thì không hề hẹn hò gì hết.”

“Trừ khi Triển Cự Cự bị bệnh.” Đỗ Vũ không chần chờ đáp: “Danh tiếng của anh tốt như vậy cần gì làm ba cái chuyện ruồi bu này?”

Tiểu Mẫn nghĩ nghĩ cũng thấy đúng, tiếp tục ôm lấy nỗi đau đang chảy xiết của mình.

Lại nói trong phòng làm việc tại “Giải trí Hàng ngày”, hôm nay thái độ Tóc Xoăn khác thường, trời tháng bảy tháng tám nhưng mặc một áo ngắn tay mở hơi đầm đìa, tiền bối nhìn thấy, lắc đầu nói: “Người trẻ tuổi bây giờ, sao mà nóng nảy vậy? Uống ly trà hoa cúc hạ nhiệt này.”

Tóc Xoăn gật đầu đồng ý, một tay thò vào balo mình, tay còn hơi run run.

Một lần photo thành 20 bản đủ để biết tin tức này có giá trị đến thế nào trong mắt cậu ta. Tối qua thức nguyên đêm để chụp ảnh và ghi âm tin giật gân này đủ để cho cậu ta kích động muốn bay lên. Từ lúc tốt nghiệp đại học đến nay, cậu ta chỉ là thực tập sinh trong toà soạn báo giải trí, mỗi ngày đều bị người này người kia sai tới sai lui làm những việc linh tinh vớ vẩn. Cuối cùng cũng có cơ hội thể hiện bản lĩnh rồi!

Tất nhiên vẫn phải nhờ đại thần giúp một tay. Đại thần cũng rất hào phóng, để cho cậu ta trực tiếp tung tin ra, tính ra còn có tình có nghĩa hơn cả anh em ruột.

Muốn đưa tin, đưa tin ở chỗ nào đây? Đó là một vấn đề cơ bản rất quan trọng. Dĩ nhiên sẽ đưa tin ở “Giải trí Hàng ngày” rồi nhưng sau đó thì sao?

Sau đó, cứ theo như lời của đại thần đi, làm cho đối phương phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Tóc Xoăn cười phóng túng.

.....

Hiện nay tiết mục cực kỳ được quan tâm chính là “Bí quyết làm đẹp của nữ thần”, chủ yếu mời các nghệ sĩ nữ nổi tiếng lên sóng chia sẻ một số kinh nghiệm trang điểm, dưỡng da, rút ngắn khoảng cách giữa nghệ sĩ và khán giả, tăng thêm độ thân thiện, nói vài ba câu tâm tình cảm động...

Mặc dù không ít khán giả chê nhạo nhưng hiệu quả tiết mục không kém. Hầu hết khán giả xem chương trình đều là phụ nữ, mà đa số cô gái trẻ lại là kiểu công chúa nhỏ “đã nghiệm còn ngại”. Cho nên vừa mắng vừa xem say sưa, có khi còn ghi chép lại nữa.

Không thể phủ nhận, mặc dù tiết mục do chính Amway tài trợ mỹ phẩm để quảng cáo nhưng có thêm chút kỹ xảo trang điểm và ăn mặc cũng rất có ích, dĩ nhiên điều kiện tiên quyết bạn phải là người đẹp, da trắng, chân nhỏ, vóc dáng cao ráo, gương mặt xinh đẹp mới được.

Hôm nay nghệ sĩ tham gia là Kiều Anh Tinh.

Từ trước đến nay Kiều Anh Tinh đều đi nổi tiếng với “phong cách hiện thực”, bàn về ngoại hình, cô ta không được xem là đẹp đến chìm sa cá lặn, tẩy trang ra chỉ là một cô gái dễ thương. Nhưng nhờ vào hoàn cảnh gia đình cha mẹ là nhạc sĩ cộng thêm trình độ học vấn cao giúp cô ta thêm phần phong cách, trong bụng có thơ từ, ăn mặc đơn giản, tỏ vẻ thân thiện giúp chiếm thêm rất nhiều thiện cảm từ người khác.

Tuy nhiên gần đây có khá nhiều scandal của cô ta, mặc dù dựa vào lực lượng fan thiếu não hùng hậu tích lũy nhiều năm có thể tẩy trắng ở một cấp độ nào đó, nhưng một khi đã có một vết nhơ nhỏ thì người nghệ sĩ đó không thể nào tiếp tục là người hoàn mỹ không tì vết.

Có lẽ vì muốn tăng thêm thiện cảm và thay đổi hình tượng nên cô ta nhận lời tham gia tiết mục này, nói như vậy, cô ta không nhận gameshow vì muốn xây dựng hình tượng nữ thần không dính bụi trần thôi.

“Bí quyết làm đẹp của nữ thần” cũng không phải tự dung mời cô ta, sao có thể trùng hợp đến vậy. Tất nhiên đây là tiết mục do Lý Thạc đầu tư, thay vì nói Kiều Anh Tinh là người tình của Lý Thạc thì có thể nói đây là một cuộc trao đổi tình quyền theo nhu cầu. Giá trị con người của Kiều Anh Tinh gắn liền với lợi ích của Lý Thạc, ông ta nâng đỡ Kiều Anh Tinh thành siêu sao tất nhiên cũng muốn nhân lúc Kiều Anh Tinh còn nổi danh mà kiếm càng nhiều ích lợi từ cô ta rồi.

Trước đó người dẫn chương trình đã nhận được tin, tiết mục kỳ này thời gian kéo dài hơn so với trước đây. Các phong cảnh và dụng cụ cũng được thiết kế tinh xảo, Kiều Anh Tinh thay đổi từ hình tượng nữ thần sang hình tượng dí dỏm đáng yêu khiến người ta cảm thấy vô cùng mới mẻ.

Đến đoạn thời gian tâm tình, MC hỏi: “Nghe nói trước đây Anh Tinh chưa bao giờ dùng sản phẩm dưỡng da nhưng bây giờ thấy cô vẫn y như lúc mới gia nhập vào giới nghệ sĩ, cô có bí quyết gì vậy?”

“Thật ra không thể nói hoàn toàn không dưỡng da...” Kiều Anh Tinh cười nói: “Chỉ là tôi làm tương đối đơn giản hơn so với người khác, chỉ đắp mặt nạ thôi. Nhưng nếu nói bí quyết thực sự là nằm ở tâm trạng. Nếu trong lòng yên tĩnh nhẹ nhàng, sắc mặt tự nhiên sẽ đẹp. Bản thân tôi thích du lịch đọc sách, thích bay khắp mọi nơi để cảm nhận những nền văn hoá khác biệt. Tôi rất tin Phật. Tôi cảm thấy những việc này rất quan trọng, nó có thể giúp cho chúng ta có vẻ đẹp hoàn mỹ từ trong ra ngoài.”

“Thì ra Kiều Anh Tinh tin Phật à?” Ngay lúc này MC tỏ vẻ kinh ngạc: “Bây giờ ít thanh niên nào chịu tin Phật lắm.”

“Vào những lúc nóng nảy cần phải nhớ đến lời dạy của Phật để lòng thanh tịnh lại. Đạo Phật rất hay, tôi cảm thấy được sự lương thiện, bình tĩnh, thuần khiết. Những thứ này giúp cho phụ nữ xinh đẹp hơn. Cũng có thể nói về đẹp nội tâm cũng sẽ là vẻ đẹp của ngoại hình.”

“Anh Tinh nói chuyện hay ghê.” MC cười híp mắt nhìn cô ta: “Đúng là một người đẹp từ tâm hồn đến dáng vẻ đây mà.”

Ở bên này họ tâm tình thấm thiết, không biết giờ phút này trên Weibo bắt đầu rúng động.

Fanpage của “Giải trí Hàng ngày” đăng mộ tấm hình.

“Nữ diễn viên nổi tiếng đi câu lạc bộ với nhà làm phim lớn”. Hình ảnh quần áo cũng mờ mờ ảo ảo, độ phân giải không cao nhưng phóng lớn vẫn có thể thấy rõ 2 gương mặt.

Kiều Anh Tinh Lý Thạc.

Trong hình, Lý Thạc ôm hông Kiều Anh Tinh, Kiều Anh Tinh đội nón lưỡi trai, mặc áo khoác lớn bình thường không giống hàng ngày, rõ ràng đang nhiệt tình hôn môi với Lý Thạc.

Weibo nổ thành từng mảnh vụn nhỏ!

Nếu như nói trước đây những scandal của Kiều Anh Tinh không hề có chứng cứ, nhưng “Giải trí Hàng ngày” đăng hình giống như một quả bom lớn nổ bay những người ủng hộ Kiều nữ thần.

Ai nói hiện đang độc thân vậy? Ai nói tạm thời tập trung cho sự nghiệp sản xuất vậy? Ai nói khi nào có tin tức sẽ cho mọi người biết vậy?

Đừng nói có tin gì sẽ nói cho mọi người, dám không? Lý Thạc là đàn ông đã có vợ đấy.

Nực cười hơn nữa là giờ phút này “Bí quyết làm đẹp của nữ thần” vẫn đang tiếp tục phát sóng trực tiếp. Vì vậy có dân mạng nhiệt tình lập tức tạo ảnh gif, nội dung bên trong đều là ảnh Kiều Anh Tinh cười thùy mị.

“Vào những lúc nóng nảy cần phải nhớ đến lời dạy của Phật để lòng thanh tịnh lại. Đạo Phật rất hay, tôi cảm thấy được sự lương thiện, bình tĩnh, thuần khiết. Những thứ này giúp cho phụ nữ xinh đẹp hơn. Cũng có thể nói về đẹp nội tâm cũng sẽ là về đẹp của ngoại hình.”

Lương thiện, bình tĩnh, thuần khiết. con khi!

Một thông báo chính thức từ Weibo đã đăng: “Tôi đã tin lầm kẻ xấu!”

Không thể tin rằng, Kiều Ánh Tinh là một nữ thần trong giới nghệ sĩ, cho đến nay nhân cách và kỹ thuật diễn đều tốt, thỉnh thoảng có vài scandal mọi người còn thương tiếc cho rằng cô ta bị hãm hại. Kết quả hình vừa đăng lên đã phá vỡ cả thế giới.

Nói cái gì mà thích bay khắp mọi nơi để cảm nhận những nền văn hoá khác biệt, bị Lý Thạc lấn tới lấn lui muốn hư người, không chừng Kiều nữ thần thích hai người bay chung với nhau chẳng? Về phần văn hoá, xem khách sạn.avi chắc cũng là thường thức nhỉ?

Vừa quay xong tiết mục, được người đại diện báo cho chuyện này, gương mặt Kiều Ánh Tinh lập tức trắng bệch.

Mà ở “Giải trí Hàng ngày”, Tóc Xoăn vẫn bí mật nhấn tin cho đại thần: “Anh hai đại thần khen em đi ~(≥▽≤)/~. Sáng mai vẫn đăng tin theo kế hoạch đúng không?”

Mặc dù “Giải trí Hàng ngày” là một toà soạn báo giải trí chính quy, số lượng phát hành cũng rất lớn, đã từng phỏng vấn rất nhiều nghệ sĩ nhưng điểm mạnh mẽ nhất là toà soạn báo chính thống làm việc không cần phải nể mặt ai. Tôn chỉ của toà soạn chỉ có một, chỉ cần có trang nhất, tình nguyện mất việc. Đây chính là tôn nghiêm của paparazzi. Nếu như nói toà soạn giống như một giới giang hồ thì nhất định “Giải trí Hàng ngày” là một tên giang hồ có thể lực hùng mạnh nhưng phải đi làm lưu manh, ông vua cũng thua thắng liêu. Cứ vậy mà trong giới giải trí đều có vài phần e dè với toà soạn này. Bình thường toà soạn cũng không nói xấu ai nhưng một khi đã tung tin giật gân ra thì luôn tạo sóng to gió lớn.

Kiều Ánh Tinh đúng là xui xẻo, bị “Giải trí Hàng ngày” trực tiếp đăng lên fanpage.

Cố Trương vừa ăn cam vừa chăm chú đọc hết bình luận.

Như trò chơi của trẻ con làm người ta buồn cười, d.d.l.q.d.u.m.u.m bỗng nhiên đi động của cô rung lên, một tin nhắn được gửi đến. Suy nghĩ một lát, cô trả lời mấy chữ: “Đăng hết đi.”

Quy tắc Làng giải trí chính là cá lớn nuốt cá bé, có lúc người khơi mào châm chọc chưa chắc sẽ là người chiến thắng cuối cùng. Tới nay cũng chỉ là mờ mịt, vết dao ngày mai kia, cô muốn cả đời Kiều Ánh Tinh nhớ mãi không quên.

Tóc Xoăn nhận được trả lời của đại thần: “Xem Weibo, có đồ cho cậu.”

Nửa tiếng sau, fanpage “Giải trí Hàng ngày” lại đăng một bài mới lên Weibo: “Thứ hai gặp [dog]”

Kiều có tin muốn tiết lộ lại còn giấu giếm giếm giếm làm cho dân mạng hồi hộp muốn chết, vừa chửi đấm admin không biết xấu hổ vừa ngồi chồm hổm ôm đi động hóng hót.

Hôm nay là chủ nhật.

Một tiếng nữa là không giờ sáng ngày thứ hai.

Sẽ có gì hay? Sẽ náo loạn sao?

Một đêm này, điện thoại phòng công tác của “Giải trí Hàng ngày” reng muốn bể, có uy hiếp cũng có mua chuộc, nhưng mỗi người đứng ở vị trí này cũng là người có thâm niên kinh nghiệm, tình huống trước mắt không phải là lần đầu tiên họ gặp, mỗi lần có tin scandal của ai đều xuất hiện cảnh này. Giống như con thú bị vây hãm tuyệt vọng giãy dụa, không phải chỉ vì muốn đánh cuộc lần cuối sao?

Tóc Xoăn nhìn gương mặt nghiêm túc của các đồng nghiệp, bỗng trong tim trào dâng cảm xúc hào hùng.

Hóng đến trời vừa rạng sáng cũng không thấy fanpage đăng thêm thông tin gì mới, cư dân mạng rồi rít chửi má nó rồi lên giường ngủ. Hôm sau ai nấy đều mang theo đôi mắt thâm quầng thiếu ngủ đi làm.

Phận chó không thể không làm việc được.

8 giờ sáng thứ hai, một con chó đeo mắt kính đang còn mơ mơ màng màng, mở sữa đậu nành ra, cắn một miếng bánh bao, quen tay mở máy vi tính trên bàn làm việc, chuẩn bị tranh thủ lướt Weibo trước khi bắt đầu vào làm.

Thứ nhất, tử vi hàng ngày, pass.

Thứ hai, bán mặt nạ, pass.

Thứ ba, bài viết của “Giải trí Hàng ngày”, pass... Ah sao lại không pass hết được?

Một bài viết dài trên Weibo, máy tính treo luôn rồi.

Nhân viên chó đẩy mất kiếng, dứt khoát phóng lớn màn hình.

Vừa mở ra, nhìn 20' không chớp mắt.

So với mưa bụi đêm qua, tin tức hôm nay đúng là bùng nổ! Nhiều năm qua “Giải trí Hàng ngày” đưa tin scandal đều chỉ có một hai tấm hình, vài câu nói là có thể xác định. Chưa bao giờ tung ra một bài viết đơn độc dài như vậy.

Có thể để cho toà soạn đăng một bài Weibo giật gân dài như vậy, _um_um lịch sử xấu cũng không nên quá nhiều.

Mà người này, bất ngờ chính là Kiều nữ thần đêm qua còn lương thiện, bình tĩnh, thuần khiết.

Từ khi ra mắt đã tự đề cử về dưới sự che chở của gốc cổ thụ Lý Thạc, quá khứ kinh điển từng vì Lý Thạc mà sảy thai, có nhiều năm quan hệ tình nhân bí mật với Lý Thạc, thậm chí còn gây ra sự kiện tạt vào mặt vợ Lý Thạc trước mặt ông ta. Đến việc phá hoại nghệ sĩ nữ cùng thời, xúi giục họ hút ma túy, tìm thủy quân âm thầm bôi nhọ người khác, chưa kể còn giành hợp đồng. Ngay cả người mới Cổ Tương đang được chú ý thời gian gần đây, cô ta cũng thuê người dùng chút thủ đoạn trong “Chụp ảnh”, đáng tiếc không biết vì sao không thành công.

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lê quý đôn - d.d.l.q.d đều không chính chủ (Um-um) ~~

Từng việc từng việc một đều có ảnh chụp màn hình làm chứng. Ngoài ra còn có link kèm theo, đích đến là một đoạn âm thanh đã được xử lý qua. Người đưa tin có thể là nghệ sĩ đã từng bị Kiều Ánh Tinh chà đạp, nói vô cùng rõ ràng mạch lạc làm trong lòng khán giả sợ run.

Mà trong hình có những cảnh cực kỳ thân mật với Lý Thạc không biết lấy được bằng cách nào. Bây giờ kỹ thuật hacker rất cao nên đột nhập vào máy vi tính người khác cũng không quá khó khăn. Khung cảnh ướt át làm người ta nôn mửa, hình tượng nữ thần của Kiều Ánh Tinh dường nói là vỡ tan thành đồng rác, có thể trực tiếp bốc hơi, muốn nhúc nhích một chút cũng không thể.

Càng khiến cho người ta tức đến học máu hơn là người đưa tin còn đào ra được cha mẹ Kiều nữ thần chả phải là nhạc sĩ gì cả mà chỉ là người bán hàng rong bình thường, hoàn cảnh tương đối khó khăn. Lúc đi học Kiều nữ thần thường ra ngoài làm thêm để cải thiện cuộc sống. Đừng nói là học sinh giỏi, nói học sinh yếu đã làm cho học sinh yếu thấy uất ức. Tất nhiên trình độ học vấn cao cũng là giả, không biết làm thế nào lại có thể lừa gạt được trong suốt từng ấy năm.

Trong một đêm bị đào đến tận đáy, giống như cô gái đẹp tẩy trang. Dân mạng nhao nhao bày tỏ hình ảnh đẹp đến nỗi không dám nhìn. Người giang hồ đặt một nghệ danh mới cho Kiều nữ thần: Kỹ nữ khóc mướn.

Cổ Tương uống một ngụm trà, từ tốn lật tờ “Giải trí Hàng ngày”. Hôm nay lượng tiêu thụ của tạp chí tăng lên gấp mấy lần, tình huống này thật ra rất hiếm thấy trong lịch sử.

Kiều Ánh Tinh lấy chuyện gì đập cô, cô sẽ ăn miếng trả miếng lại. Kiếp trước cô biết được bao nhiêu, kiếp này cô đào ra toàn bộ mọi việc không sót một chữ cho công chúng xem. Đập một người phải đập một cái là chết.

Bình tĩnh, lương thiện, thuần khiết.

Thật ra chỉ so xem ai hung ác hơn ai thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Moahz

Edit: Um-um

“Tổ chức họp báo, lập tức liên lạc truyền thông, lập tức mở họp báo.” Đợi mãi Kiều Ánh Tinh run rẩy, không ngừng lặp đi lặp lại với người đại diện bên cạnh.

Lúc này người đại diện muốn phát điên. Tốc độ lan truyền của truyền thông thực sự quá nhanh. Đáng sợ hơn là hình như có thống nhất trước, không chỉ có “Giải trí Hàng ngày”, các mạng xã hội và web trên internet cũng tung tin shock này ra. Hơn nữa thời gian trôi đi, số lượng tin nóng ngày càng nhiều, thông tin xấu ngày càng lớn giống như tất cả mọi người hẹn nhau đăng tin. Tin giật gân lớn khủng bố như vậy, vốn có thể nói do thủy quân nhưng người đưa tin đều kèm theo chứng cứ, hình ảnh chất lượng rõ nét và file âm thanh liên tiếp xuất hiện nên không thể lừa được người khác. Làm thế nào cũng không phủ sạch được. Lúc này mở họp báo có thể nói gì đây? Chắc chỉ có thể lấy cái chết để tạ tội.

Khán giả là một quần thể rất thú vị. Khi họ yêu thích một minh tinh, có thể nâng cô ta lên tận trời, đến khi có vết nhơ xuất hiện, bạn có thể cảm nhận được sự tàn khốc của thế giới. Nếu như trước đây một nghệ sĩ không che giấu hình tượng của mình, có lẽ sẽ còn những fan trung thành. Nhưng một người nghệ sĩ khi xuất hiện với hình tượng sạch sẽ thuần khiết, cuối cùng bị phát hiện hình tượng hoàn toàn không giống như ngoại hình, fan trung thành

cũng sẽ hoàn toàn chia tay.

Điện thoại của Lý Thạc không gọi được, xảy ra chuyện lớn như vậy ngay cả ông ta cũng bị liên tụy. Tuy nói tin của Lý Thạc bay đầy trời thật ra cũng không chịu ảnh hưởng gì, nhưng gần đây Kiều Ánh Tinh liên tục gặp chuyện không may, hiện nay toàn bộ hình tượng bị huỷ, làm lại từ đầu là điều không thể nào.

Lý Thạc là người tình của Kiều Ánh Tinh nhưng trước tiên ông ta là dân làm ăn. Kiều Ánh Tinh không còn giá trị, ông ta không cần tiếp tục đầu tư thêm vào Kiều Ánh Tinh mà không biết khi nào thu hồi lại được. Cho nên ông ta buông tay tương đối dứt khoát.

Kiều Ánh Tinh tuyệt vọng ngã đơ trên ghế sofa, cô ta biết, lần này mình xong rồi.

Lương Quý cũng xem tin tức trên internet.

Sắc mặt hắn đặc biệt khó coi, không nhận bất kỳ cuộc gọi nào từ người đại diện. Tin xấu của Kiều Ánh Tinh tầng tầng lớp lớp, gồm cả chuyện Lương Quý và Kiều Ánh Tinh hẹn hò cũng bị lật ra. Kiều Ánh Tinh gian dối với Lý Thạc mà vẫn lui tới với Lương Quý, phần lớn mọi người đều bày tỏ đồng tình với Lương Quý. Dù thế nào đi nữa một người đàn ông bị cảm sùng luôn cảm thấy bị sỉ nhục, còn có một bộ phận dân mạng cho rằng không chừng Lương Quý đã biết chuyện này từ lâu. Cuộc sống riêng trong giới nghệ sĩ luôn lộn xộn phóng túng, biết đâu có khi ba người còn vui chơi với nhau nữa đây.

Mặc dù trên internet hắn là nạn nhân. Lương Quý vẫn cảm thấy bị sỉ nhục sâu sắc. Hiện nay khi bắt đầu ra mắt, hắn dựa vào ngoại hình và kỹ thuật diễn xuất được đào tạo chính quy xem như vẫn thuận lợi, không ngờ bị mọi người gọi thành “Người khổng lồ xanh”, trong lòng không khỏi tức giận. Trước đây hắn không hề biết chuyện của Kiều Ánh Tinh và Lý Thạc, hắn vẫn cho rằng Kiều Ánh Tinh và Lý Thạc mới qua lại với nhau gần đây thôi, nếu không phải tin tức được tung ra ngoài, hắn sẽ không biết mình vùng tiền như rác nhiều năm như vậy.

Có ảo giác như bị tình nhân gan dạ bao nuôi trai trẻ.

Hắn và Kiều Ánh Tinh ở chung đã hơn hai năm. Kiều Ánh Tinh vẫn luôn đoan trang ưu nhã. Hôm nay tin tức vừa xuất hiện, hắn cảm giác mình chưa từng hiểu người phụ nữ này, cũng may mắn vì đã sớm chia tay Kiều Ánh Tinh.

Nhưng Kiều Ánh Tinh vẫn gọi điện thoại cho hắn.

Bây giờ Kiều Ánh Tinh xem Lương Quý như chiếc phao cứu sinh cuối cùng, d.d.lequydon.u.m.u.m có lẽ do trước đây Lương Quý luôn nghe lời cô ta, hết sức yêu thương cô ta khiến Kiều Ánh Tinh cảm thấy dù chia tay cũng là giận dỗi một lát, chỉ cần cô ta muốn, Lương Quý sẽ trở lại bên cạnh cô ta.

Nhưng Lương Quý lại trực tiếp từ chối điện thoại của Kiều Ánh Tinh.

Lúc đàn ông yêu bạn chính là yêu, lúc không thương thì vô cùng lạnh lùng. Huống chi bây giờ, Kiều Ánh Tinh giống như là một đồng bần nhão, ai dính vào sẽ bị xui xẻo. Lương Quý yêu sự nghiệp như mạng sao có thể vì một á gái điếm mà buông tha mọi thứ được?

.....

Đường Duệ quăng “Bộp” chồng báo trên tay vào lòng Triển Dương.

Sau sự kiện của “Giải trí Hàng ngày”, từng phút đều có chuyện xấu của Kiều Ánh Tinh tuôn ra, các toà soạn báo nắm chặt thời khắc này, huy động toàn bộ nhân viên, từng tin một đăng lên, càng ngày càng đáng sợ. Từ “ngọc nữ” đến “*”, “Kỹ nữ khóc mướn” “Ni cô xinh đẹp”, “Bình thuận thiện”, biệt danh của Kiều Ánh Tinh xuất hiện không ít.

“Không cần người khác hỗ trợ, tự mình có thể giải quyết tốt việc này.” Đường Duệ giờ ngón cái: “Cao, đúng là cao.”

Một chiều này của Cố Tương căn bản không cho người ta cơ hội lấy hơi, mạnh mẽ đập hết cái này đến cái khác, không đến 24h, cái tên Kiều Ánh Tinh trong giới giải trí giống như chuột bị người ta đuổi đánh, người đi đường thấy đều muốn nhổ nước miếng.

Việc này tiến hành thật lưu loát, tự nhiên, phong cách trẻ trung lại có vẻ bá đạo, trong bá đạo lại có thêm một chút kiêu căng, trong kiêu căng lại có một chút khí phách của nhà lãnh đạo. Hiệu quả có thể thấy ngay lập tức.

Kết quả của Kiều Ánh Tinh cho dù không róc xương lột da thì cũng phải khiến quỷ thần chán ghét.

Danh tiếng đen đến thế, kinh nghiệm tư cách làm việc không thể giúp cô ta xoay chuyển cuộc đời, có thể nói phải gỡ từ làng giải trí thôi.

Chỉ là Đường Duệ không cảm thấy việc làm của Cố Tương là ác độc. Thứ nhất, những việc này đúng là Kiều Ánh Tinh đã làm. Thứ hai, Kiều Ánh Tinh là người khơi mào chọc phá, không báo thù là ngu.

“Em gái của ông ác thật đấy.” Đường Duệ ôm ngực nói: “Tôi vừa ý cô ấy rồi.”

Triển Dương mở tờ báo đọc lướt qua, hầu hết đều là Kiều Ánh Tinh, tiêu đề cực kỳ bắt mắt, khoé miệng nhếch lên: “Đốt thêm chút lửa.”

“Cần thiết không?” Đường Duệ nhìn chằm chằm anh: “Đã cháy lớn lắm rồi. Ông lại đốt? Muốn thành tro luôn à?”

“Ừ!”

“Được được được, ông đẹp trai ông có quyền.” Đường Duệ hùng hổ nói.

.....

Sự kiện scandal của Kiều Ánh Tinh kéo dài một tháng.

Mỗi ngày dân mạng nhận được hàng ngàn tin tức lớn nhỏ của xã hội, mỗi ngày đều có tin mới xuất hiện nên không thể nào giữ được độ nóng của một chuyện. Tuy đề tài về mình tinh có sức hấp dẫn lớn nhưng khả năng giữ được độ hot lại thấp, bản tán một vòng là hết ngay.

Nhưng scandal lần này giữ vững sự quan tâm trong một tháng.

Một tháng, mỗi ngày đều xuất hiện ở trang đầu Weibo, Nước Tương là một diễn đàn lớn về vấn đề này, thường thì scandal của một mình tinh sẽ không thoát khỏi cảnh trở thành trận cãi vã, nhưng scandal lần này trên dưới một lòng, hết sức hoà thuận, cuối cùng ai nấy cũng có lợi, mặt ai cũng đều cười tươi hơn hờ.

Bộ phận PR của công ty Kiều Ánh Tinh cố gắng giải quyết nguy cơ, đáng tiếc không biết vì sao mọi con đường đều bị bít kín, phòng PR đưa ra thông cáo báo chí lên mạng để giải thích, cư dân mạng phân tích từng câu từng chữ để tìm lỗi bất hợp lý trong đó. Cuối cùng kết luận lại: thủy quân nhà người ta mạnh còn phòng PR của họ Kiều thì giống như lũ mặt thộn.

Đối với chuyện còn con này, Cố Tương hoàn toàn không biết. Mỗi ngày cô vội vàng quay phim, không ngừng quay phim. Tiến độ quay phim "Sư muội mới đến" đã sắp đến hồi kết.

Triển Dương có thể đoán được chuyện này có liên quan tới cô, có lúc ngưng quay thấy cô muốn nói lại thôi, hình như muốn hỏi cô, dù sao những tin tức xấu xa của Kiều Ánh Tinh không phải ai cũng có thể có được.

Cố Tương biết được vì kiếp trước sau khi cô và Lương Quý ly hôn, Kiều Ánh Tinh tự mình nói hết mọi chuyện cho Cố Tương biết. Trước đó chuyện cặp kè với Lý Thạc là Kiều Ánh Tinh giấu Lương Quý, đáng tiếc khi dối chất Lương Quý không nghe được. Vài năm sau, trong giới chụp ảnh nổi lên một nhân vật lợi hại tên Cầu Tử, hành tung người này thần bí, bản lĩnh khó lường, đào ra vô số chuyện xấu của mình tinh, đăng lên rất nhiều hình ảnh chất lượng rõ nét, nhìn không biết còn tưởng rằng photoshop, chính là kiểu vẻ đẹp sống động, độ nét siêu cao.

Kiếp trước người này gây nên một cơn sóng to gió lớn trong giới truyền thông về đạo đức của làng giải trí. Đoạn thời gian đó, người người trong giới nghệ sĩ đều cảm thấy lo lắng, quán bar khách sạn giảm sút doanh số đáng kể. Người này nổi lên hơn một năm sau đó tuyên bố rửa tay gác kiếm không làm nữa. Từ đó trong giang hồ chỉ còn là truyền thuyết.

Kiếp trước sau khi ly hôn Cố Tương có đi tìm hẩn. Lúc ấy muốn sống mái với Kiều Ánh Tinh, đáng tiếc người này đã thoái ẩn giang hồ dù cho Cố Tương năn nỉ đến gãy lưỡi cũng không đồng ý. Kiếp này người này vẫn chưa nổi tiếng nhưng đã bắt đầu thể hiện bản lĩnh. Cô vẫn nhớ rõ cách liên lạc của hẩn, gọi thử không ngờ lại được.

Đạo đức nghề nghiệp của phóng viên lương thiện rất mạnh, hẩn muốn khai ra bí mật thì chắc chắn đó phải là bí mật thật sự, không lừa dối, đảm bảo chính xác. Không có tin tức thật sự tìm hẩn cũng vô ích, nhưng chỉ cần có bí mật thì hẩn có thể đào được tổ tông ba đời của người ta ra.

Cố Tương có tin tức, phóng viên thu thập hình. Hai người hợp tác ăn ý. Hơn nữa dựa vào trí nhớ tìm một nghệ sĩ ban đầu bị Kiều Ánh Tinh chèn ép, chứng cứ không cần phải nhiều lắm.

Ra ngoài lẩn lộn phải biết trước sẽ có ngày trả giá. Kiều Ánh Tinh tự mình tìm đường chết. Không thể trách người khác.

Cô uống một hóp nước, mới vừa xong một cảnh. Trời cuối năm, qua ngày mai thời tiết sẽ ấm hơn, cô mặc áo khoác ngoài rất dày nên bây giờ cảm thấy nóng.

Từ bên kia Ngụy Khôn chạy đến, ánh mắt của hẩn có chút né tránh không dám nhìn Cố Tương, trong lúc diễn xuất, chỉ cần đối diện với Cố Tương hẩn cũng sẽ mất tự nhiên.

Dù sao lần trước Kiều Ánh Tinh có ý đồ chụp cảnh mất mặt của Cố Tương thì Ngụy Khôn tham gia tiếp tay cho kẻ xấu. Thật ra trong lòng Ngụy Khôn rất phân vân, hẩn rất thương thức Cố Tương, trong lòng một diễn viên chuyên nghiệp cũng sẽ tôn trọng đối với một người mới tài năng như vậy. Thế nhưng có tôn trọng cũng không bằng lợi ích riêng của bản thân.

Ngụy Khôn đã già, do tuổi tác và hình tượng của hẩn nên không thể phát triển sự nghiệp diễn xuất được. Nhiều năm trôi qua vẫn không nóng không lạnh. Lý Thạc cam kết sau khi giúp ông ta sẽ cho hẩn đóng vai nam chính thứ hai trong một bộ phim truyền hình. Việc này đối với hẩn chính là một cơ hội trở mình, nếu như làm tốt cũng được xem là thành công.

Hẩn không muốn cả đời tồn tại trong giới giải trí suốt ngày đóng vai phụ. Hẩn muốn diễn vai chính. Cho nên tương lai của Cố Tương hẩn không quan tâm, áy náy cũng bị khát vọng thành công chiếm lĩnh. Ai biết thế mà Cố Tương không bị sao cả. Triển Dương nguyện ý giải vây cho Cố Tương. Hẩn càng không ngờ, Kiều Ánh Tinh rút dài nhanh như vậy. Hẩn dám cá chuyện này không thể không liên quan đến Cố Tương được.

Một mặt xấu hổ không dám đối diện, một mặt trong lòng run sợ không yên. Ngụy Khôn cảm thấy mỗi ngày mình ngồi trên đồng lửa, chỉ sợ ngày nào đó Cố Tương sẽ trả thù mình giống như đã làm với Kiều Ánh Tinh.

Cố Tương không nghĩ nhiều như Ngụy Khôn tưởng. Trải qua chuyện này, cô sẽ không tôn kính Ngụy Khôn như một tiền bối nữa, kể ra cũng chỉ là người đập lên người khác mà lên. Vì vậy cô trở nên đặc biệt xa lánh Ngụy Khôn.

Tương Lily nhảy vèo đến cạnh Cố Tương, đưa cho cô một bình nước: “Này, vừa rồi chị nghe Đường đẹp trai nói tháng này có thể sẽ đóng máy. Trong lòng chị cảm thấy hơi tiếc đó.” Cô ấy ngắt mặt Cố Tương: “Em đoán xem sau bộ này chúng ta có thể hợp tác nữa không?”

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lê quý đôn - d.d.l.q.d đều không chính chủ (Um-um) ~~

Cố Tương bật cười: “Có thể.” Cô nghĩ nghĩ: “Nhưng mà bộ sau chị phải đóng nữ chính, dù đóng chung em cũng đóng vai nữ phụ thôi.”

Cô nhớ rất rõ, trong vòng một năm Tương Lily đã nhận một bộ phim đề tài xã hội nói về bạo lực học đường. Tương Lily diễn vai giáo viên nữ mới vào nghề. Bộ phim này phản ánh rất nhiều vấn đề học đường, lúc ấy rất được quan tâm.

“Nhờ lời tốt lành của em nhé...” Tương Lily rất vui vẻ: “Nhưng mà nếu chỉ là vai phụ thì em nên nhận vai chính một bộ phim khác đi. Em phải nhận vai tốt mới có thể nổi tiếng hơn nữa chứ.”

Cố Tương mỉm cười, chợt nghe tiếng Đường Duệ kêu ở bên kia: “Cố Tương, chuẩn bị cảnh cuối.”

Cảnh cuối là cảnh hôn.

Bởi vì nguyên nhân ở Triển Dương nên cảnh hôn trước đó với anh bị dời lại, hiện tại quay phim đã đến giai đoạn cuối, mọi người vô cùng quen thuộc nhau, có thể quay thử.

Cố Tương hơi choáng váng, nụ hôn ngọt ngào của chàng trai mới lớn chắc sẽ không khó để diễn đâu.

Bởi vì trước đây đã làm quen với kịch bản nên không cần dợt thoại lại. Chỉ cần nắm chắc nụ hôn này là được.

Triển Dương sửa lại cà vạt, ngồi trên ghế salon, nhìn Cố Tương bên cạnh.

Dù sao Đường Duệ vẫn mong đạt được hiệu quả tốt nhất, sợ trên đường không ngừng NG nên đòi Triển Dương tâm sự với Cố Tương trước.

Cố Tương cởi áo khoác ngoài, bên trong mặc chiếc váy cúp ngực, trong phòng có máy điều hoà nhưng vừa cởi ra vẫn không kèm được mà hơi rùng mình.

Cho dù đang ngồi nhưng Triển Dương vẫn cao hơn Cố Tương một cái đầu, một tay cô chống má, nhìn chàng trai trẻ tuổi đẹp trai trước mắt.

Trong thời gian này, giới truyền thông điên cuồng tập trung vào tin scandal, dù tin giật gân cô đưa ra hiệu quả rất cao, nhưng cách lan truyền việc này có cảm giác liên quan đến Triển Dương. Nhưng vì sao?

Một lần rồi lại một lần giúp đỡ cô, từ việc thổ lộ đến việc scandal. Triển Dương luôn bày tỏ thiện ý với cô. Điều này khiến cô vô thức xem đối phương thành người tốt có thể tin tưởng tuyệt đối. Nhưng cuối cùng là vì sao?

Có một số việc cần nguyên nhân, chẳng lẽ để ý cô thật ư? Cố Tương hơi sợ hãi, sức hấp dẫn của cô lớn vậy à?

Cô muốn hỏi: “Có phải anh thích em rồi không?”

Nhưng lời ra khỏi miệng lại là: “Có phải... anh chưa yêu bao giờ không?”

Triển Dương nghẹn họng cúi đầu, Cố Tương cũng 囁, mẹ ơi, không cẩn thận nói lời trong lòng ra mất rồi.

Gương mặt cô xinh đẹp, dưới ánh đèn càng thêm lộng lẫy động lòng người, sâu trong mắt cô hiện lên một tầng hơi nước muốn hút lấy anh vào đó.

Sau một phút, Triển Dương vươn người đến nâng cằm cô, cúi đầu hôn xuống.

Thình lình Cố Tương bị người ta hôn trộm, theo bản năng lấy tay đẩy lồng ngực anh ra. Lúc răng môi giao nhau mơ hồ nghe tiếng đối phương trả lời:

“Ah.”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Chấm dứt hợp đồng.

Edit: Um-um

“GJ”(*) Đường Duệ huyết sáo, Triển Dương buông Cổ Tương ra, Cổ Tương ngẩng đầu thấy Đường Duệ giờ ngón tay cái cho họ, nói: “Giữ vững trạng thái ban nãy, làm lại lần nữa.”

(*) GJ: Theo mình hiểu là Good job: Tốt lắm

Cổ Tương: “.....”

Máy quay nhanh chóng chuẩn bị lần nữa, Cổ Tương là diễn viên chuyên nghiệp, cảnh hôn chỉ cần quay một lần là được. Triển Dương vừa mới khởi động nóng người, biểu hiện cũng rất tốt. Cảnh quay này quay đến trái tim bay phấp phới khắp nơi.

Mãi đến khi Đường Duệ kêu cắt, hai người tách ra, Triển Dương quay đầu sang chỗ khác giống như không việc gì mở chai nước uống.

Ừ, nếu như không tính đến việc tai và cổ đều đỏ ửng.

Cổ Tương nhún vai, Triển Dương thật sự rất ngây thơ. Cô quay phim nhiều năm như vậy mà mới gặp lần đầu. Nếu như có ai phỏng vấn Cổ Tương, Cổ Tương sẽ nói một câu thôi: “Tiểu Triển là một bé trai đơn thuần nhất mà tôi từng biết.”

Bé trai ngây thơ quay xong cảnh hôn phải đi toilet hút thuốc cho tỉnh táo, tiện đường nghỉ ngơi một lát. Tường Lily đưa khăn lông cho Cổ Tương, ngồi kế bên Cổ Tương nói: “Thật hâm mộ hai người, quay phim chung với người yêu chính là muốn ngược chó độc thân đây mà.”

Cổ Tương: “.....” Nếu không nhắc cô cũng quên mất việc hai người đang hẹn hò rồi! Nếu Triển Dương còn tiếp tục xấu hổ như vậy thì chỉ cần phỏng vấn sẽ lộ ra mất.

“Nghe bảo em muốn dọn nhà à?” Tường Lily hỏi.

“Dạ, Văn Tĩnh liên hệ rồi. Chỗ ở hiện tại không thoải mái lắm.” Cổ Tương trả lời. Cô không muốn nói rằng, hiện nay theo danh tiếng của cô tăng lên đã không còn thích hợp ở trung tâm thành phố nữa. Chưa kể con chó điên Kiều Ảnh Tĩnh biết chỗ cô ở. Chuyển sang chỗ nào yên tĩnh một chút cũng tốt. Văn Tĩnh đã liên hệ với một căn hộ cá nhân. Cả toà nhà đã được mua và cho thuê nhưng vì giá quá cao nên thực ra số người thuê có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Mặc dù giá thuê hơi cao nhưng cô lấy được một mớ thù lao không ít khi đóng "Tề hậu truyện", còn thêm "Sur muối mới đến" nữa. ddlqd.um.um Ngày càng nổi tiếng thì thù lao sẽ ngày càng tăng lên.

Dĩ nhiên việc Cổ Tương cần phải tính toán bây giờ chính là chấm dứt hợp đồng với Hoa Sâm.

Thoáng một cái đã đến đầu mùa xuân, tháng tư tới. "Sur muối mới đến" đã hoàn thành phần tiền kỳ, đoàn làm phim cắt lực tăng cường chế tác hậu kỳ, hi vọng có thể công chiếu vào cuối năm. Mà hợp đồng của Hoa Sâm và Cổ Tương cũng đã đến hạn.

Ngày 13 năm ngoái Cổ Tương được người tìm kiếm tài năng của Hoa Sâm phát hiện. Sau khi quay xong quảng cáo đầu tiên thì ký hợp đồng với Hoa Sâm. Vì còn ở giai đoạn thử nghiệm nên hợp đồng mỗi năm ký một lần. Đây thực ra là việc có lợi cho công ty nhưng không hề có lợi cho nghệ sĩ. Phần lớn nghệ sĩ không có giá trị sử dụng hoặc là đúng hạn sẽ cắt hợp đồng hoặc là cắt giảm bớt quyền lợi. Nếu ai có tiềm năng sẽ được giữ nguyên hợp đồng ban đầu, tốt hơn nữa thì có thêm một chút quyền lợi nhỏ lúc tái ký.

Nhưng nếu như nghệ sĩ một bước lên mây, bỗng dưng nổi tiếng, công ty sẽ quỳ xuống ôm chân vị nghệ sĩ này giữ lại. Nếu như công ty nhỏ thì không phải nói, sẽ được dành riêng cơ hội lựa chọn tất cả những gì tốt nhất. Vì bản thân trong công ty cạnh tranh không ít nên dù công ty lớn muốn giành người, rất nhiều nghệ sĩ chọn việc ở lại công ty cũ trong vài năm đầu.

Nhưng Cổ Tương là ngoại lệ.

Thứ nhất, cô nổi danh quá nhanh, thật sự quá quá nhanh, giống như được tăng thêm hiệu ứng đặc biệt, người khác chưa kịp phản ứng cô đã chói sáng rực rỡ. Bàn về kỹ thuật diễn – có, bàn về nhan sắc – có, bàn về độ nóng – ha ha. Bạn gái hiện tại của Triển Dương có đủ không? Kể từ đó khiến người ta hoài nghi không phải cô quá may mắn rồi chứ?

Thứ hai, Hoa Sâm và Cổ Tương đang chiến tranh lạnh. Trong giới mọi người đều biết, trước kia khi Cổ Tương quay xong "Tề hậu truyện", vốn công ty nên giúp nghệ sĩ tranh giành hợp đồng để mau chóng nổi tiếng. Hoa Sâm không hề có hành động gì, thậm chí còn có ý định lạnh lùng chen ép. Hoặc là Hoa Sâm ngốc, hoặc là đã đạt được thỏa thuận nào đó với người sau lưng.

Dù lý do gì đi nữa, công ty nhỏ chính là công ty nhỏ, không có giá trị, không có ánh mắt, vô duyên vô cớ làm mất đi con gà đẻ trứng vàng.

Sáng sớm ông chủ Hoa Sâm – Trần Vĩ Đức và Chung Lâm đã đến cạnh công ty. Không vì cái gì khác, chỉ bởi vì cuộc điện thoại tối qua của Cổ Tương xác nhận một vấn đề, hôm nay là ngày hết hạn hợp đồng, cô muốn chấm dứt.

Trong lòng Trần Vĩ Đức xót xa, lúc đầu trong những nghệ sĩ được phát hiện chung một đợt tới công ty, Cổ Tương chỉ xinh đẹp hơn người khác một chút

nhưng thật sự không biết làm người. Nghệ sĩ mà, cần tự trọng làm gì? Trần Vĩ Đức thấy tính tình Cố Tương phải rèn luyện mấy năm mới có thể nổi tiếng được cho nên không kỳ vọng cao với cô.

Sau khi trải qua sự kiện “Mai Trang”, Trần Vĩ Đức càng chắc chắn phỏng đoán của mình hơn. Muốn lợi dụng cơ hội này dạy dỗ Cố Tương một chút nhưng không biết Cố Tương gặp hên thế nào, gia nhập đoàn phim "Tề hậu truyện". Những chuyện sau đó xảy ra không thể cảm nổi, kỹ thuật diễn được khen đến xuất thần.

Trần Vĩ Đức là một người kinh doanh, bản thân không hề có một tế bào nghệ thuật nào. Anh ta không cảm thấy kỹ thuật diễn của Cố Tương tốt lắm, xác định là do truyền thông lăng xê, mà Cố Tương lại là một người may mắn. Anh ta muốn nhân cơ hội này nâng đỡ Cố Tương một chút, nào ngờ bên kia Lý Thạc liên lạc anh ta, nói nếu bí mật đóng băng Cố Tương thì ông ta sẽ đầu tư vào công ty.

Đến tận bây giờ Hoa Sâm chỉ là một công ty giải trí nhỏ. Bình thường Trần Vĩ Đức rất keo kiệt, bóc lột nghệ sĩ mới ra mắt mà sống. Đừng nói là đầu tư, chỉ cần có mối quan hệ với gốc cổ thụ Lý Thạc này, Lý Thạc thuận tay dư dả một chút, tương lai Hoa Sâm sẽ trở nên rực rỡ. Mất một Cố Tương không sao, chỉ cần được thêm nhiều lợi ích Trần Vĩ Đức không chút do dự vứt bỏ Cố Tương.

Nhưng thế sự xoay vần, ai biết Cố Tương không chỉ không bị đóng băng mà còn một phát hoá rồng, lọt vào mắt Đường Duệ, hẹn hò với Triển Dương. D.d.lequydon.u.m.u.m Còn Lý Thạc kia, mấy ngày nay không hề có chút hành động nào. Trần Vĩ Đức không dám đắc tội ông ta, tự biết chuyện này đa phần là thất bại, trong lòng vừa tức vừa giận. Vừa ở nhà thăm rủa Lý Thạc nói không giữ lời, vừa mắng Cố Tương không có lương tâm, cánh cứng cáp rồi muốn bỏ đi.

Trần Vĩ Đức ngồi ngay ngắn ở ghế chủ tọa trong phòng họp, kế bên là Chung Lâm đang lật hợp đồng. Mỗi hợp đồng công ty ký với nghệ sĩ, người được lợi luôn là công ty giải trí, không chỉ vì tính chất đặc biệt của ngành giải trí mà kể cả ở những ngành nghề khác, người lao động và người sử dụng lao động không bao giờ có mối quan hệ bình đẳng, dù ngoài mặt nhìn như nhau.

Bọn họ chờ đến mỗi mồn, Trần Vĩ Đức nhịp nhịp đôi giày da, gương mặt cực kỳ lo lắng. Khoé miệng nổi mấy vết bóng rộp, đó là hậu quả của việc giận đến ứa gan tới qua. Đầu Chung Lâm tóc ngắn mượt mà, đeo một chiếc kiếng gọng bạc, đáng vẻ cô ta hơi gầy gò, nhìn sơ qua có thể thấy đây là một người giỏi giang khó gần, toát ra phong thái thật sự mạnh mẽ.

Kim giờ của đồng hồ trên tường chỉ đến số 9, Cố Tương đến.

Cô mặc một chiếc áo mỏng dài màu đen, áo khoác rộng tới mắt cá chân được cột lại bằng một chiếc thắt lưng màu vàng nhạt làm nổi bật dáng người yếu điệu của cô. Tóc dài hơi xoắn rối, khuôn mặt nhỏ nhắn to cỡ bàn tay đeo một chiếc kính mát to bản. Bây giờ cô được xem như người nổi tiếng, không thể ra đường mà không chuẩn bị. Đôi giày cao gót Cố Tương mang khá cao, bản thân cô trong nhóm nghệ sĩ cùng thời cũng không thấp bởi vậy cô càng cao hơn. Từ phòng họp bước vào, nhịp chân lép cộp nhanh như gió, từng tiếng từng tiếng vang lên làm đau tai Trần Vĩ Đức.

Trần Vĩ Đức đứng lên. Anh ta mau chóng phát hiện dù mình cao 1m6 nhưng vẫn còn thấp hơn Cố Tương đang mang giày cao gót một cái đầu, muốn nhìn phải ngước đầu lên.

Cố Tương gỡ kính mát xuống, mỉm cười: “Ông chủ Trần, lâu không gặp.”

Từ khi bắt đầu quay "Tề hậu truyện", cô chưa từng thấy Trần Vĩ Đức. Bởi vì Văn Tĩnh cảm thấy công ty có ý chèn ép nên muốn tìm Trần Vĩ Đức để đàm phán, rất tiếc cũng không gặp được anh ta.

Trần Vĩ Đức nhìn gương mặt thiếu nữ trẻ tuổi. Dung mạo cô rất đẹp, bây giờ lại thêm khí chất mạnh mẽ, phong thái ngôi sao không phải ai cũng có, có người cả đời chỉ có thể làm nhân vật phụ vị trí thứ ba, không phải không có cơ hội, cũng không phải khả năng diễn xuất kém mà là ông trời chỉ cho người đó chén cơm bình thường thôi.

Có lẽ ông trời cho Cố Tương một chén cơm bằng sứ Thanh Hoa luôn rồi. Thật khó tưởng tượng chỉ trong một năm ngắn ngủi, Cố Tương thay đổi thật khác lạ, giống như hai người.

Trên mặt Trần Vĩ Đức nhanh chóng nở một nụ cười dễ gần: “Tiểu Cố ngồi đi nào.”

“Không cần, chúng tôi không có thời gian.” Cố Tương cũng cười với anh ta một cái, đưa tay cho Văn Tĩnh. Văn Tĩnh vội lấy tài liệu trong cặp ra.

“Ông chủ Trần, ký tên thôi.”

Trần Vĩ Đức giống như hoàng đế của Hoa Sâm, nhiều năm qua những nghệ sĩ dưới tay anh ta đều nịnh nọt, cố sức làm anh ta hài lòng. Chưa có ai như Cố Tương không hề nể mặt mà chống đối anh ta. Trong chớp mắt, anh ta nổi giận, nhưng nhanh chóng hạ nhiệt: “Tiểu Cố, Hoa Sâm tốt với cô như vậy, cô ơn khai thác ra cô. Bây giờ cô đạt được những thành tựu này đều nhờ vào việc Hoa Sâm tìm kiếm người mới. Cô làm như vậy là không coi trọng tình nghĩa rồi. Cô muốn gì chúng ta có thể bàn bạc thêm mà.”

“A, đóng băng giống như trước đây sao?” Văn Tĩnh không nhịn được lên tiếng châm chọc. Đã thấy nhiều người không biết xấu hổ nhưng chưa thấy ai không biết xấu hổ như vậy.

Trần Vĩ Đức cười cười: “Tôi thấy trước đây có hơi hiểu lầm. Thanh niên không nên làm việc bốc đồng quá, phải suy nghĩ tương lai của mình một chút. Hoa Sâm chúng tôi cũng rất có thành ý.”

“Thành ý?” Cố Tương cười như có như không nhìn anh ta: “Ông chủ Trần đang kể chuyện hài à?”

Trần Vĩ Đức nghẹn lời, anh ta coi như đã hiểu, Cổ Tương chính là người thích cứng không thích mềm, nếu không phải thấy Cổ Tương còn giá trị cần gì anh ta phải xuống nước khuyên cô. Nếu đã không uống rượu mời thì sẽ cho cô uống rượu phạt.

Anh ta gật đầu với Chung Lâm. Chung Lâm đầy mắt kiếng, nghiêm túc nói: “Tiểu thư Cổ, căn cứ vào hợp đồng này, cô không có tư cách...”

“Chỉ có biết Kiều Ánh Tinh bị roi dài thế nào không?” Cổ Tương không hề do dự ngắt lời cô ta.

Chung Lâm dừng lại, Trần Vĩ Đức nhú mày.

“Trước đây ông chủ Trần không phải mở công ty giải trí. Theo tôi biết, trước đây là công ty tín dụng ôm tiền của người gửi tiền chạy, sau lại thay đổi hình dạng thành Hoa Sâm. Nội bộ Hoa Sâm có thứ gì à? Tôi nghĩ, ông chủ Trương, ông chủ Thích, ông chủ Văn? À, còn có ông chủ Lưu kinh doanh bất động sản nữa, nghệ sĩ công ty chúng ta không phải thỉnh thoảng vẫn đi tiếp khách sao?”

“Ông chủ Trần lên kút bán cổ phần không biết mấy ông chủ kia biết chưa nhỉ? Nếu biết rồi thì... không biết có vui hay không đây?”

“Truyền thông chắc sẽ có hứng thú với tin tức này. Dù Hoa Sâm không nổi tiếng thì cũng vẫn còn vài nghệ sĩ mà.”

Trần Vĩ Đức lập tức bật dậy.

Đáng tiếc dù anh ta có đứng lên thì vẫn có hơi kém khi đối diện với Cổ Tương đang ngồi.

Đầu ngón tay anh ta chỉ Cổ Tương, run rẩy: “Cô... cô... Sao cô biết được?”

Chung Lâm mơ hồ nhìn Trần Vĩ Đức, Văn Tĩnh không hiểu chuyện gì xảy ra.

“Sao tôi biết à?” Cổ Tương hỏi ngược lại: “Hoa Sâm có ơn gặp gỡ với tôi, tôi là tiền bối tất nhiên muốn có được thông tin rõ ràng.”

“Chúng ta là người ngồi chung một chiếc thuyền đây.” Cô mỉm cười, nói chậm rãi.

Trần Vĩ Đức không ngăn được lão đảo lui về sau một bước. Nhìn Cổ Tương không nói nên lời.

Có thể người khác nghe không hiểu nhưng sao anh ta lại không hiểu cơ chứ? Những bí mật này, trừ người trong cuộc ra thì người ngoài không ai biết được. dienddanleequydon

Nhưng sao Cổ Tương có thể biết? Chẳng lẽ cô cũng có quan hệ với mấy người kia.

Anh ta nhìn cô gái đối diện, khuôn mặt Cổ Tương cười nhẹ nhàng nhưng ánh mắt tương đối trên chọc và tà ác.

Cô đang uy hiếp.

Tại sao không ra bài theo lẽ thường? Tại sao không ra bài theo lẽ thường? Tại sao không ra bài theo lẽ thường? Trong lòng Trần Vĩ Đức hốt hoảng, muốn lật bàn, muốn yên tĩnh. Anh ta sai Chung Lâm lợi dụng chỗ sơ hở trong hợp đồng hù dọa Cổ Tương, trói Cổ Tương lại; được thôi, Cổ Tương không tiếp chiêu, người ta trực tiếp đơn giản thô bạo, vừa ra tay là đánh mạnh, uy hiếp còn đe dọa, ai dám không nghe theo?

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lê quý đôn - d.d.l.q.d đều không chính chủ (Um-um) ~~

Chung Lâm lúng túng không biết làm sao, bỗng nhiên có chút sợ ông chủ. Cô ta không hiểu vì sao Cổ Tương nói một câu mà Trần Vĩ Đức lại phản ứng mạnh như vậy. Nhưng cô ta là người thông minh, hiểu ngay Cổ Tương đã thay đổi tình thế, chuyển bị động thành chủ động.

“Ông chủ, hợp đồng này...” Chung Lâm do dự hỏi.

“Ký hay không đây?” Cổ Tương nhàn nhã vén vén tóc.

Im lặng một lúc lâu, Trần Vĩ Đức nhắm mắt, cắn răng nói: “Ký!”

Dù sao Cổ Tương uy hiếp chí mạng, anh ta không dám đánh cược.

Tuy Văn Tĩnh không hiểu đầu cua tai nheo nhưng trong lòng rất sung sướng. Lúc trước khi ra khỏi cửa cô ấy hỏi Cổ Tương: “Tương Tương, em là người tự tin. Vậy hôm nay có tự tin không? Cái người tên Trần Vĩ Đức này rất khó đối phó.”

Khi ấy Cổ Tương trả lời rằng: “Thứ người như Trần Vĩ Đức, nếu hần nói chuyện đạo lý, chị phải giở trò lưu manh, nếu hần giở trò lưu manh chị phải nói chuyện văn hoá, nếu hần nói chuyện văn hoá, chị phải nói chuyện luật lệ, nếu hần nói chuyện luật lệ với chị, chị phải giảng đạo lý cho hần.”

“Ý gì?”

“Không ra bài theo lẽ thường.”

Cố Tương hải lòng nhìn Trần Vĩ Đức ký tên chỗ đại diện pháp luật, cẩn thận xem xét xong xuôi mới cất hợp đồng vào túi xách. Mím cười đứng lên, hai tay chống trên bàn họp, trên cao nhìn xuống Trần Vĩ Đức.

“Ông chủ Trần, tặng ông một câu. Ra ngoài lăn lộn thế nào cũng gặp quả báo.”

Không phải cô chỉ ở Hoa Sâm một năm, lq.d.i.e.n.d.a.n trước kia khi kết hôn với Lương Quý cô đã ở lại Hoa Sâm. Mặc dù Hoa Sâm bóc lột nhưng cô cảm ơn họ đã khám phá được cô giữa đám đông, vì thế ở lại lâu hơn, nhìn thấy được càng nhiều giao dịch bẩn thỉu. Vài năm sau, Hoa Sâm lục đục nội bộ, những chuyện này bị phanh phui, ai ai cũng biết.

Bây giờ chỉ cần lấy ra một cái là có thể dọa được Trần Vĩ Đức rồi.

Quy tắc là thứ hai bên phải tuân thủ. Mà trong trò chơi này, Hoa Sâm đã phạm quy thì sao muốn cô phải ra bài theo lẽ thường?

Nghĩ hay ghê!

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Cành ô liu

Edit: Um-um

Ngày dọn nhà, Văn Tĩnh và Tường Lily đến giúp một tay, Cố Nam cũng đến.

Cố Tương vậy mà không muốn mang bất kỳ hành lý nào, trừ mỹ phẩm và quần áo. Bình thường cô ít mua sắm, năm vừa qua do bận rộn lịch quay nên ngay cả thời gian thư giãn cũng không có. Thấy cô thu dọn đơn giản nhẹ nhàng như vậy, mọi người đều tỏ ra khâm phục. Tường Lily rất thích Cố Nam, đáng vẻ Cố Nam thư sinh, có phong thái lạnh nhạt kèm thêm cảm giác non nớt, Tường Lily hỏi cậu: “Em trai nhỏ, em có hứng thú gia nhập làng giải trí không?”

“Không.” Cố Nam từ chối không cần suy nghĩ. Lòng Tường Lily vẫn chưa dứt hi vọng, lấy tay khều khều Cố Tương: “Nếu không hai chị em lập thành một nhóm đi, giá trị nhan sắc này mà bị mai một thì lãng phí quá.”

“Thôi.” Cố Tương không đồng ý: “Em còn muốn sống vài năm nữa.”

Bởi vì đồ đạc gọn nhẹ nên tất cả đều được bỏ vào thang máy. Cả toà nhà cô ở cơ bản cũng không có ai. Cố Nam hơi lo lắng, hỏi: “Sao lại vắng tanh vậy nè? Hay là em dọn qua ở chung với chị nhé.”

“Đừng.” Cố Tương nói: “Trường học của em cách đây khá xa. Chị không muốn ngày nào cũng phải đưa em đi học đâu.”

Cố Nam còn định nói tiếp bỗng thang máy dừng lại ở tầng 11, mới vừa bước ra liền nghe thấy có người gọi: “Cố Tương?”

“Đường Duệ?” Tường Lily kinh ngạc nhìn hấn.

Trên người Đường Duệ mặc đồ ở nhà, tay xách gói đồ ăn vừa mua bên ngoài: “Mọi người tới thăm Klaus à? Sao có thể tìm được chỗ này?”

“Em dọn nhà.” Mặt Cố Tương không cảm xúc nói. Fuck, đừng nói với cô là Đường Duệ và Triển Dương cũng ở đây chứ hả?

“Thật không đó?” Đường Duệ sững sờ, lập tức vui vẻ nói: “Chúng tôi cũng ở đây này, chỗ này này.” Hấn tiện tay chỉ chỉ.

1102, ha ha, vừa hay là hàng xóm với 1101 là cô.

“Trùng hợp quá!” Tường Lily phản ứng nhanh: “Tương Tương, hoá ra em cố ý chọn nơi này vì muốn hẹn hò với Triển Dương đúng không?”

Cố Tương: “.....” Cô không có mà.

Mặt Văn Tĩnh tràn đầy vẻ lo lắng. Cô ấy biết chuyện tình cảm của Cố Tương và Triển Dương là giả, nhưng ở gần như vậy khó tránh khỏi việc phóng viên sẽ viết linh tinh, đến lúc đó tuyên bố chia tay trong hoà bình sẽ còn gặp rắc rối to.

“Đây là Triển Dương cái kia sao?” Cố Nam nhượng mảy, liếc Đường Duệ, lấy giọng điệu vô cùng nghiêm trang chất vấn: “Hai người ở chung à?”

“Tôi á?” Đường Duệ nhìn xung quanh một chút, xác nhận người Cố Nam nói là hấn chứ không phải ai khác, khoát tay nói: “Không phải đâu, tôi thắng mà.” Sau đó hấn móc chìa khoá cửa ra thật nhanh, lq.d.i.e.n.d.a.n hét lớn: “Klaus, em vợ ông tới đây này!”

Mọi người: “.....”

Cố Nam cúi đầu liếc nhìn Cố Tương, trong giọng nói lộ vẻ chán ghét: “Mau sớm sớm chia tay thôi.”

Cố Tương: “.....” Cô cũng rất muốn mau chóng chia tay mà! Lúc làm việc đã phải diễn xuất, bây giờ tan việc cũng phải diễn xuất sẽ rất dễ khiến tâm lý lệch lạc đó biết không?

Nhà thuê của Đường Duệ rất lớn, theo phong cách nhà ở của đàn ông độc thân, bày trí tương đối sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái. Đường Duệ nói: “Tôi ở 1103, nhưng vì thuận tiện nên hay ghé ở đây.”

“Thuận tiện là sao?” Tường Lily tò mò.

“Có người quét dọn vệ sinh, giặt quần áo.” Mặt Đường Duệ tỏ vẻ đương nhiên.

Mọi người: “.....” Hoá ra hình tượng trong nhà của Triển Dương là bà thím ưa sạch sẽ ư?

Đang nói bỗng nghe tiếng cửa vang lên, Triển Dương nhú cái đầu còn ướt, khoác áo choàng tắm bước ra.

Thật ra áo choàng tắm rất kín đáo, không hề lộ ra chỗ nào không nên lộ. Chỉ là hình ảnh giọt nước theo cổ áo từ từ trượt xuống ngực luôn gây ra sức hấp dẫn chí mạng đối với phái nữ.

Bình thường hình tượng của Triển Dương trên màn ảnh đều chỉ theo phong cách cấm dục, ăn mặc rất kín kẽ. Loại hình ảnh riêng tư vô cùng cảm dỗ và gợi cảm này khiến lòng người cảm thấy chéch choáng.

Anh không ngờ trong nhà bỗng nhiên xuất hiện một đám người, liếc Đường Duệ, về mặt bình tĩnh vào phòng ngủ thay quần áo để lại cả đám đứng chết trân.

Tường Lily cầm tay Cố Tương: “Mẹ ơi, đàn ông của em thật quá gợi cảm, thì ra Triển Cự Cự lại là người như vậy, sao em có thể tóm được thế?”

“Đòi phong bại tục.” Cố Nam hừ lạnh, mọi ánh mắt chuyển sang cậu, giọng điệu của mấy cụ bà phong kiến này ở đâu ra đây? Chẳng lẽ anh chàng baby này bệnh rồi sao?

“Em trai em thật đáng yêu.” Tường Lily giờ ngón cái với Cố Tương.

Triển Dương nhanh chóng thay đổi quần áo dài ra ngoài, mái tóc ngắn vẫn ướt sũng. Anh mời mọi người trong phòng khách ngồi xuống, không biểu hiện quá ngạc nhiên khi biết sắp trở thành hàng xóm với Cố Tương.

Ngược lại Cố Nam nghiêm trang nói: “Cố Tương, em thấy em nên dọn qua ở với chị thì tốt hơn.”

Mọi người: “.....”

“Ở đây giá thuê phòng rất cao.” Đường Duệ cười lớn. “Hơn nữa..... không cho sinh viên thuê.”

“Lý do?” Cố Nam nổi giận: “Anh nói cái gì thì là cái đó hả?”

“Ừ, tôi là chủ nhà.” Đường Duệ nói: “Khu nhà trọ này là tài sản của tôi, vốn không cho bên ngoài thuê. Nhưng dạo gần đây cảm thấy có thể gây dựng thêm mối quan hệ mới nên cường cho thuê vài chỗ.”

Trong lòng mọi người reo hò: Đại gia! Cho xin ôm bấp đùi!

“Anh rể cậu cũng sở hữu một nửa.” Hần thân thiết giải thích với Cố Nam.

Hiển nhiên Cố Nam bị hai chữ “anh rể” này làm cho dao động. Văn Tĩnh hơi không thể thích ứng. Trước đây không lâu kể cả việc đóng chung cũng là nằm mơ rồi, bây giờ lại còn có cả cảm giác đối phương gấp gấp muốn bám dính lấy. Nhất định đây là ảo giác.

“Vì sao anh ta có quyền sở hữu một nửa. Quan hệ của hai người là gì?” Ánh mắt Cố Nam sắc bén.

Cố Tương: “.....” Trong lòng vô cùng mệt mỏi, một người rồi hai người không ai có thể làm cho người ta bớt lo mà.

“Klaus, em vợ ông nghi ngờ tôi với ông có quan hệ không đúng đắn kia. Ông định giải thích sao đây?” Đường Duệ nhẹ nhàng thấy quả bóng này cho Triển Dương.

Cuối cùng Triển Dương nhìn thẳng vào “em vợ” trên trời rớt xuống này, Cố Nam không sợ hãi nhìn vào mắt anh, chỉ nghe Triển Dương lạnh nhạt nói: “Cậu học kiến trúc?”

“Không sai.” Cố Nam có chút kiêu ngạo, đại học F thành phố G là nơi chuyên đào tạo nhân tài chủ chốt trong ngành kiến trúc, điểm thi tốt nghiệp trung học của cậu rất cao, lấy thành tích hạng nhất toàn thành phố gia nhập đại học F, luôn luôn nằm trong top của trường.

“Tôi cũng học kiến trúc.” Triển Dương gật đầu với cậu. “Tôi có một bản vẽ, cậu có hứng thú xem qua không?” Anh đứng dậy đi vào phòng ngủ.

Cố Nam hơi do dự, lúc sau mới đi theo Triển Dương vào phòng. Chờ sau khi họ rời khỏi, Văn Tĩnh thận trọng hỏi: “Giang đại thần học kiến trúc sao?”

“Đúng vậy.” Đường Duệ uống một hớp nước. “Lúc học đại học ở Canada thì học ngành kiến trúc, trước khi gia nhập giới nghệ sĩ, chúng tôi cho rằng ông muốn làm kỹ sư. Thành tích của ông rất xuất sắc.” Hần nhìn Cố Tương: “Hình như em trai cô cũng rất giỏi.”

“Hình như vậy.” Cố Tương gật đầu: “Ít nhất ở lĩnh vực này còn có thành tích.”

“Vậy thì thật thú vị.” Đường Duệ cười nói: “Klaus am hiểu nhất là thu phục bằng trí tuệ.”

Cố Tương: “.....” Có thể dừng vừa nâng lên lại đập xuống liền như vậy không hả? Đây là em trai ruột của cô đó! Đã là một học bá trong ngành kiến trúc sao lại còn muốn làm diễn viên đây? Nhất định phải trở thành học sinh phát triển toàn diện ba tốt sao? Không thể nhường cơ hội cho người mới được à?

“Đừng nói đến chuyện em trai cô nữa, nói đến chuyện cô chút đi.” Đường Duệ chuyển đề tài: “Nghe nói cô kết thúc hợp đồng rồi?”

“Tương Tương em cắt hợp đồng à?” Lần đầu tiên Tường Lily nghe nói, ngạc nhiên hỏi.

“Vâng, hợp đồng đã đến hạn, không muốn gia hạn nữa nên hủy luôn.” Cố Tương nói rất đơn giản.

“Vậy bây giờ không phải em không có công ty sao? Có muốn gia nhập công ty bọn chị không?” Tường Lily nhiệt tình giới thiệu: “Bây giờ em nổi tiếng như vậy, chắc sẽ có nhiều người mời chào em. Nếu em đến chỗ bọn chị, chúng ta có thể ở chung một chỗ.”

“Khụ khụ.” Đường Duệ ho khan hai tiếng. “Cô Tương, cô có thể ngang nhiên thọc gậy bánh xe trước mặt tôi vậy à?”

Tường Lily ngẩn người: “Cái gì chứ...”

“Cô có hứng thú gia nhập công ty tôi không?” Đường Duệ ném cành ô liu cho Cố Tương: “Tôi đánh giá cao cô, không gian phát triển cũng rất lớn. Công ty chúng tôi cam kết, nếu cô gia nhập sẽ nhận được sự đầu tư tốt nhất.”

Văn Tĩnh kềm nén tiếng hét, nhìn chằm chằm Đường Duệ với ánh mắt không thể tin được. Bao nhiêu nghệ sĩ đánh nhau bể đầu để tranh vào công ty Đường Duệ, ai nấy đều kiêu ngạo, tất cả là ngôi sao hạng nhất. d.d.l.q.d.u.m.u.m Người mới như Cố Tương tuyệt đối không có tư cách được họ ký hợp đồng, phần lớn đều là những nghệ sĩ hết sức nổi tiếng.

“Vi nể mặt em hay vì mặt mũi Triển Dương?” Cố Tương mỉm cười hỏi.

Nụ cười Đường Duệ cứng lại, trầm mặc trong phút chốc: “Thành thật mà nói, tôi cho rằng ký hợp đồng với cô đối với sự phát triển của hai người cũng có chỗ tốt.”

Lời này chính là ngầm thừa nhận, mời Cố Tương vì mặt mũi Triển Dương. Đúng thật bây giờ với trình độ của Cố Tương vẫn không đạt đến tiêu chuẩn được Đường Duệ ký hợp đồng. Nhưng một khi ký hợp đồng, không thể phủ nhận, giá trị bản thân của cô sẽ nhảy vọt trong chớp mắt. Con người có lúc nên chớp lấy thời cơ, cả Văn Tĩnh và Tường Lily cùng nghĩ, đây là cơ hội cực tốt, người ngu mới bỏ qua.

Nhưng Cố Tương nói: “Được rồi, em từ chối.”

Tất cả ngây người, ánh mắt Đường Duệ loé sáng, cười nói: “Vì sao?”

“Mặc dù cơ hội thật tốt nhưng bây giờ chưa phải lúc. Nếu ký hợp đồng với công ty của anh, tình yêu với Triển Dương sẽ bị nói thành lãng xê. Về sau xảy ra chuyện gì sẽ dễ dàng biến thành scandal. Đối với em rất bất lợi.” Ánh mắt cô thần nhiên: “Dĩ nhiên, nếu như ký hợp đồng, đây quả không còn gì là tốt hơn. Cho nên quyết định từ chối là một quyết định hết sức ngu ngốc.”

“So?” Đường Duệ buông tay ra.

“Cho em hai tháng, em muốn tham gia một buổi thử vai. Nếu như thành công, em sẽ ký hợp đồng với anh.”

“Ok. Đại khái tôi có thể hiểu được ý của cô. Ý của cô là lần này casting có thể chứng minh giá trị của mình, làm cho người ta cảm thấy chúng ta ký hợp đồng không phải vì mối quan hệ với Klaus. Vậy có thể nói cho tôi biết cô định casting phim gì không?”

“Đạo Mã Đán(*)” Cố Tương đáp.

Sắc mặt Đường Duệ thay đổi.

(*) Đạo Mã Đán là một bộ phim Hồng Kông năm 1986 của đạo diễn Từ Khắc. Bộ phim kết hợp hài kịch, hành động Hồng Kông và chính kịch với những cảnh liên quan đến Kinh kịch. Đạo diễn Từ Khắc mô tả bộ phim như một lời châm biếm về "sự thiếu hiểu biết của dân chủ Trung Quốc". (Theo wiki)

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Casting phim "Đao Mã Đán";.

Edit: Um-um

Phim "Đao Mã Đán" là một kiệt tác điện ảnh, nếu có lời nào dùng để nói về phim này thì chỉ có thể nói rất tiếc vì thiếu nữ chính nên khiến cho bộ phim không thể thực hiện được.

Nội dung bộ phim kể về thời kỳ Dân quốc, dân chúng lầm than, con gái nhà quân phiệt Tào tướng quân – Tào Vân là một người yêu nước, không muốn cha mình gia nhập vào đội của Viên Thế Khải lấy danh nghĩa đất nước để mượn tiền các ngân hàng nước ngoài gây ra khủng hoảng tài chính quốc gia nên lén liên lạc với các đồng chí cách mạng. Một bên là đất nước, một bên là cha ruột làm cho cô cảm thấy khó xử. Trương Hồng là em gái sinh đôi đã thất lạc của Tào Vân, hoàn cảnh biến cô ấy trở thành một nữ ca sĩ tham tiền, nhân lúc người cha quân phiệt của mình chạy trốn cô ấy đã trộm một rương châu báu trong nhà, run rủi sao lại giấu vào một đoàn hát nhỏ là cứ điểm liên lạc giữa Tào Vân và chiến sĩ cách mạng. Hai chị em gặp lại và tạo nên một câu chuyện truyền kỳ về lòng yêu nước.

Kịch bản phim đã sớm có nhưng vẫn chưa quyết định được nữ chính. Kịp trước đến khi Cố Trương đã chết bộ phim vẫn chưa được quay, không vì lý do gì chỉ vì đặt ra yêu cầu quá cao đối với nữ chính.

Tào Vân là người mạnh mẽ phóng khoáng, tính tình có chấp bướng bỉnh. Trương Hồng dịu dàng yếu đuối, mong manh quyến rũ. Dù là diễn viên bình thường muốn thay đổi phong cách diễn xuất đã diễn mấy chục năm cũng không hề dễ dàng, huống chi hai nhân vật này đều do một người diễn, một người diễn hai vai là một yêu cầu hết sức khó khăn, nếu không có tài năng không thể đảm đương nổi. Mà hiện nay phim điện ảnh trong nước, những diễn viên diễn xuất tốt một chút đều đã có tuổi, hình ảnh Tào Vân và Trương Hồng được mô tả ở tuổi 18 đến 19, để cho một diễn viên nữ hơn 30 tuổi diễn vai thiếu nữ, cho dù có hoá trang cỡ nào đi nữa thì cũng khiến những khán giả khó tính cảm thấy chướng mắt.

Hơn nữa, đạo diễn Tần Hạo đã nói, nhân vật này không chỉ yêu cầu có khả năng diễn xuất cực tốt mà còn yêu cầu ngoại hình phải đẹp, rất đẹp, rất rất đẹp.

Rất rất đẹp, nói thì dễ nhưng làm thì khó. Ban đầu cũng có người đến thử vai, dáng vẻ rất xinh đẹp, là một nữ thần trong làng giải trí, kết quả bị mắng như tát nước vào mặt chạy ra. Tần Hạo là một nhân tài, lúc mắng người không hề nể tình: "Cô là ca sĩ nữ chứ không phải kỹ nữ! Đây không phải phim cấp ba!" Mắng ngay tại chỗ làm diễn viên kia phải bưng mặt mà chạy.

Vì kịch bản khá tốt, um um bản thân Tần Hạo lại là một đạo diễn nổi tiếng nên có rất nhiều người đến muốn tranh thủ giành vai nữ chính. Cuối cùng thì có kỹ thuật diễn lại không có ngoại hình, có ngoại hình lại diễn không tốt... Sau đó bộ phim này bị người ta lén đặt tên là "Bộ phim địa ngục". Ai dám vào người đó trở thành vật hi sinh. Kịch bản rất nhiều, ai ai cũng chỉ muốn xem cho biết chứ không hề muốn thử nữa.

Bây giờ Cố Trương lại nói, cô muốn đi casting phim "Đao Mã Đán"?

Đường Duệ hỏi: "Nữ chính?"

Cố Trương gật đầu.

Trương Lily ngồi kế bên gờ ngón cái với Cố Trương: "Trương Trương, em thật can đảm, có chí khí. Chị đây nè em rồi đấy!"

Ngược lại Cố Trương không muốn nhiều lời. Kịp trước cô vẫn rất hứng thú với kịch bản này, cũng từng bỏ ra công sức nghiên cứu và suy nghĩ về nó. Rất tiếc khi ấy cô đã kết hôn. Cô từng hỏi Lương Quý có thể cho cô tham gia không, Lương Quý chưa kịp trả lời, bố mẹ chồng đã làm um lên, cô cũng đành phải từ bỏ.

Hôm nay được sống lại, diễn bộ phim mình muốn diễn còn gì hạnh phúc hơn?

Đường Duệ suy nghĩ một lát, ngẩng đầu lên cười: "Cô nghĩ vậy cũng tốt. Bộ phim "Đao Mã Đán" này tạm gác lại đã được hai năm. Bây giờ cô đi casting có lẽ sẽ đến tai giới truyền thông. Dù sao trong đoàn phim đông người nhiều miệng. Nếu casting thất bại rất có thể sẽ có tin bất lợi cho cô, nói rằng cô không biết thân biết phận." Hắn dừng một chút: "Lời nói khó nghe nhưng đó là sự thật. Cô đã chuẩn bị tinh thần cho việc này chưa?"

"Những chuyện này không quan trọng." Cố Trương nói: "Không có việc gì quan trọng hơn diễn xuất."

Chỉ có diễn xuất mới chứng minh giá trị của cô, cho dù cô đi thử vai thất bại cô cũng không tin kỹ thuật diễn của mình sẽ bị Tần Hạo mắng xối xả. Dù sao cô đã từng nghiên cứu rất kỹ hai nhân vật này. Huống chi Cố Trương không nghĩ mình sẽ bị đánh rớt.

"Cô rất giỏi." Thân hình Đường Duệ tựa về sau: "Cố lên!"

“Cám ơn.”

Tường Lily cũng nói: “Cố lên! Cố lên! Để cho bọn họ thấy được bản lĩnh xuất sắc của em nào!”

Đang nói, Cố Nam và Triển Dương trong phòng ngủ bước ra. Cố Nam cầm mấy quyển sách dày cộp trong tay.

Cố Tương hỏi: “Em lấy cái gì vậy?”

“Anh rẻ tặng sách cho em! Em tìm mấy quyển này ở trong nước lâu lắm rồi mà không có. Mấy quyển của anh rẻ còn có chữ ký của tác giả nữa! Quá ngầu!” Cố Nam buông xuống thái độ kiêu ngạo trước đó, mặt mày hớn hờ: “Chỉ không biết trong thư phòng anh rẻ có nhiều cỡ nào đâu!”

Anh rẻ.... anh rẻ....

Cố Tương tiêu hoá hai chữ đáng sợ này. Cố Nam ngay cả chữ “Chị” cũng rất ít gọi cô, vậy mà gọi một người đàn ông mới gặp một lần là anh rẻ rất thuận miệng! Không chơi vậy đâu! Trò này không vui chút nào! Kiếp trước Cố Nam là cái cây, gió thổi chiều nào theo chiều đó à?

Tường Lily ngơ ngác nhìn chằm chằm Triển Dương, lâu bàu: “Bị đánh phá rồi...”

Cố Nam quay đầu nhìn Triển Dương, nắm cánh tay Triển Dương, giọng nũng nịu kỳ quái: “Anh rẻ, sau này em có thể đến tìm anh chứ?”

Bling – Bling ánh mắt vô tội toả sáng làm Cố Tương xém chút nữa sặc phun nước ra ngoài. Hành vi bây giờ của Cố Nam thật quá mất mặt, không dám nhìn. Cô không quen người này.

“Dĩ nhiên.” Triển Dương sờ sờ đầu Cố Nam, ánh mắt ôn hoà khiến Văn Tĩnh không nhận được thì thầm hỏi Đường Duệ: “Nè, anh là thẳng thật chứ?”

Đường Duệ: “.....”

Dọn nhà gặp người quen tất nhiên là muốn tụ lại ăn cơm rồi. Biết Cố Tương ở 1101, Triển Dương và Đường Duệ giúp cô dọn dẹp phòng rồi mới về.

Mấy ngày sau, hình như Triển Dương và Đường Duệ có việc bận, phòng 1102 và 1103 không có ai, Cố Tương cũng vội vàng nghiên cứu kịch bản "Đao Mã Đán".

Cô gọi điện thoại cho trợ lý của Tần Hạo để sắp xếp thời gian đi thử vai, trợ lý gạt nãy mình. Thử vai "Đao Mã Đán" tương đương với việc xảy ra tai nạn tại hiện trường. Mặc dù bây giờ nói với bên ngoài vẫn là giai đoạn tuyển diễn viên nhưng thật ra lâu rồi không có ai đến tham gia, nghệ sĩ không có tiếng tăm muốn đến, rất tiếc không có tư cách. Có chút nổi tiếng, hơn nữa còn bảo vệ hình tượng của mình lại không muốn đến để trở thành trò cười cho paparazzi khai thác.

Không thể nghĩ ngờ Cố Tương tham gia là một người ngoài ý muốn.

Là một người năm ngoài vừa được công chúng biết đến, tốc độ nổi tiếng của cô tăng lên chóng mặt. Vốn là người mới muốn nhanh nổi tiếng như vậy bình thường phải có một đội ngũ hoạt động phía sau. Đáng tiếc công ty đại diện của cô là Hoa Sâm, một công ty nhỏ bé trong giới. Hơn nữa trong thời kỳ cô đang vươn lên, Hoa Sâm không chủ động đầu tư giúp đỡ cho cô, trong đây có lẽ có nguyên nhân sâu xa nào đó nhưng rõ ràng Cố Tương không hề nhận được bất kỳ sự hỗ trợ nào từ công ty.

Nếu chỉ có một mình một ngựa có thể tiến đến vị trí này, vận may của cô gái này phải khiến người ta kinh ngạc.

Vận may và thực lực, điều mọi người nghĩ đến trước tiên đều là vận may. Hình như thực lực cần phải có vận may mới có dịp thể hiện. Nói gì đi chăng nữa, đây vẫn là nhận thức của công chúng.

Trợ lý gửi kịch bản cho Văn Tĩnh, ý muốn cho Cố Tương tham khảo trước. Thực tế, ở kiếp trước Cố Tương đã nghiên cứu kịch bản này rất sâu. Làm diễn viên khi gặp kịch bản tốt liền muốn nghiên cứu, đó gọi là bệnh nghề nghiệp. Bây giờ nhìn kịch bản này, đồng thời có kinh nghiệm hai kiếp hình như càng có thêm cảm giác sâu sắc hơn.

Việc này rất kỳ diệu.

Bất kể thế nào, thời gian hơn nửa tháng trôi qua rất mau. Cuối cùng ngày thử vai "Đao Mã Đán" cũng đến.

Văn Tĩnh đi đón Cố Tương, Cố Tương đã chấm dứt hợp đồng với Hoa Sâm, cô ấy cũng rời khỏi Hoa Sâm. Hai người thân cô thế cô không những không cảm thấy không có chỗ dựa mà còn tràn đầy ý chí chiến đấu với tương lai, làm người quan trọng nhất chính là vui vẻ. Văn Tĩnh cô vũ Cố Tương: “Tương Tương, hiện nay khi mọi người nhắc đến em đều nói em là người phụ nữ của Triển Cự Cự. Một ngày nào đó khi nhắc đến em, người ta sẽ nói, Triển Cự Cự là người đàn ông của em”

Cố Tương: “.....” Hai cái này khác nhau sao?

Đến địa điểm thử vai, Văn Tĩnh không tự chủ run lên: “Sao không có ai thế này? Vắng vẻ quá.”

Đúng thật đây là nơi thử vai điện ảnh đầu tiên mà Cố Tương thấy vắng đến vậy, chẳng có mấy nhân viên làm việc, diễn viên tới thử vai cũng chỉ có mình cô.

“Cô thay quần áo đi.” Nhân viên công tác nói.

“Còn phải thay quần áo?” Văn Tĩnh hơi giật mình. Thường khi thử vai, vì không có thời gian nên đều trực tiếp vào diễn. Chẳng lẽ vì quá ít người nên ai cũng quá rảnh rỗi, thấy người liền kiếm việc để làm?

Cố Tương nhìn Văn Tĩnh lắc đầu: “Chị ở ngoài chờ em chút xíu.” Cô không hề bất ngờ bởi vì Tần Hạo chính là người nghiêm khắc như vậy. Là một đạo diễn lớn, hình ảnh trong phim của ông rất tinh tế, hợp lý, tác phẩm dưới bàn tay của ông đều trở thành kinh điển. Nếu "Đạo Mã Đán" có thể trở thành bộ phim ông xem trọng, thậm chí vì nữ chính mà gác mấy nhiều năm không quay đủ để chứng minh tầm quan trọng của nó đối với ông.

Trong phòng hoá trang, thợ trang điểm là một cô gái trẻ, nhìn thấy Cố Tương hai mắt liền sáng rỡ: “Chị là Cố Tương sao? Người thật còn đẹp hơn trong phim nữa. Em rất thích chị, chị có thể ký tên giúp em được không?”

Sau khi Cố Tương ký tên cho cô ấy, em gái đó cảm thấy cô giống như người rất thân thiện, khi đã hơi quen biết liền mạnh dạn nhắc nhở cô: “Tĩnh tĩnh đạo diễn Tần không tốt, trước khi thử vai cũng có thể bị mắng. Chị là người mới nên có thể ông ấy sẽ hơi nghiêm khắc với chị. Nếu như có bị mắng chị cũng đừng buồn nhé. Làm gì có ai đến đây thử vai mà chưa từng bị ông ấy nói nặng nói nhẹ bao giờ.”

Cố Tương mỉm cười: “Cảm ơn.”

“Chị muốn hoá trang thành vai nào đây?” Em gái hỏi: “Đây có hai nhân vật. Tào Văn mạnh mẽ, Tương Hồng quyến rũ. Gương mặt chị đẹp như vậy, rất phù hợp với hình tượng Tương Hồng. Vòng đầu em thấy nên thử ở vai Tương Hồng sẽ tốt hơn, em sẽ hoá trang nhân vật đó cho chị nhé.” D(d(l(q(d(un(um Thật ra cô ấy nghĩ rất đơn giản, thường những diễn viên đến thử vai ngay cả nhân vật đầu tiên cũng không đạt, nếu như Cố Tương thua ở nhân vật thứ hai xem như còn có chút mặt mũi.

“Không cần, em cứ hoá trang thành Tào Văn cho chị.”

“Nhưng.....” Thợ trang điểm hơi do dự, tốt bụng nhắc nhở: “Thử vai vòng đầu nên chọn vai đơn giản sẽ không bị áp lực quá.”

“Cứ vậy đi em” Cố Tương cũng rất kiên trì.

Thợ trang điểm không nói gì nữa, nghiêm túc hoá trang cho cô.

Gần nửa tiếng trôi qua, thợ trang điểm vỗ tay một cái, thu dọn dụng cụ, xoay ghế một vòng để mặt Cố Tương đối diện tấm gương: “Được rồi.”

Cố Tương nghiêm túc nhìn hình ảnh mình trong gương. Cô đã thay đổi trang phục. Nhân vật Tào Văn này rất trung tính, mà vóc dáng của cô quá mềm mại, khó tránh khỏi cảm giác kỳ lạ. Nhưng tay nghề thợ trang điểm rất xuất sắc, lông mày vẽ xènh xếch, đuôi mắt kéo dài sắc sảo, không dùng quá nhiều son phấn, tạo dáng nhân vật rất mạnh mẽ. Rất may cô có một gương mặt không tệ, đường nét uyển chuyển, chỉ cần tuý tiện trang điểm sơ sài cũng đạt được hiệu quả vô cùng kinh ngạc.

Cô nhú mày, nhếch môi cười với thợ trang điểm: “Cảm ơn.”

“Đừng, đừng khách sáo.” Em gái trang điểm sững sờ, sau đó cúi đầu đỏ mặt, hơi không dám nhìn cô. Trong lòng gào thét, mắc cỡ gì mà mắc cỡ, người ta là con gái mà...

Cố Tương nhún vai, cô chỉ thử đưa mình vào nhân vật, không cần thận quyền rũ hơi quá, thật có lỗi.

Mà hiện giờ trong phòng thử vai đã đầy áp người là người ngồi thành một vòng tròn, giữa phòng để trống một khoảng không.

Đạo diễn Tần Hạo ngồi vị trí đầu tiên, bên cạnh là chú Tiểu biên kịch hỏi: “Ông Tần này, Cố Tương đó có được không vậy?”

Tần Hạo không trả lời, chàng trai trẻ tuổi ngồi bên phải Tần Hạo nói: “Đạo diễn Điền đề cử, còn có Đường Duệ cũng nói không tệ chắc không đến nỗi quá tệ đâu.”

“Còn chưa chắc.” Một người phụ nữ tóc ngắn khác hừ lạnh, giọng nói có hơi ganh ghét: “Cậu có thấy người nào mà nổi tiếng với tốc độ nhanh như vậy không? Không đủ năng lực, mới ra mắt đã tung tin yêu đương, chắc gì đã có thể tập trung vào chuyện diễn xuất.”

“Trần Gia Linh, cô đừng vì con gái mình đến giờ vẫn chưa nổi tiếng mà đánh giá người khác như vậy chứ. Nếu Trần Hi có năng lực sao không nhận được giải thưởng người mới xuất sắc nhỉ?” Chàng trai không nhịn được phản pháo.

“Cậu...” Người phụ nữ tóc ngắn đang muốn đáp trả, chợt nghe cửa kêu “Két.” Tiếng một người con gái vang lên: “Chào ngài.”

Ánh mắt mọi người tập trung về phía cửa.

Mắt Tần Hạo khẽ động.

Người đứng trước cửa, mặc đồ Tây trang thẳng thớm, áo bành tô xám xanh khoác ngoài, tóc hót cao, áo sơ mi trắng, quàng khăn cổ màu đen, vậy mà có thể thấy thấp thoáng cúc áo sơ mi là một viên trân châu, trong oai hùng lại có chút quyến rũ.

Nhìn lên trên, là một gương mặt nam tính, rõ ràng chỉ là nhẵn mày nheo mắt vậy mà ánh mắt trong suốt như con thú nhỏ mới sinh, thuần khiết lương thiện, trong đáng vẻ hiền ngàng mạnh mẽ vô hình có thêm vài phần điềm đạm đáng yêu.

Môi cô khê cong, cảm nhếch nhẹ, biểu hiện rõ ràng là một cậu ấm trong thời quân phiệt do một cô gái giả trang, không hề kiêu cạo, chỉ có đẹp, một nét đẹp vừa mạnh mẽ vừa mềm mại khiến Trần Gia Linh trước đó còn gây sự phải sửng sốt, làm cho mọi người trong phòng đều im lặng chìm đắm trong vẻ đẹp này.

Hay cho một chàng trai trẻ môi hồng răng trắng ddlequydon.um-um khí khái anh hùng hùng hực.

Cổ Tương cười anh tuấn đa tình, ánh mắt liếc qua hình tròn nằm chơ vơ trên mặt đất.

Thử vai có nhiều người vậy không nói, lại còn có cái vòng này ở đây? Chuyện gì xảy ra? Chơi bỏ khăn tay (*) à?

Chà, người thành phố cũng biết cách chơi quá chứ.

(*)Bỏ khăn tay là một bài hát do nhạc sĩ nổi tiếng Guan Heyan sáng tác, Bao Tong viết lời. Bài hát này được hát khi chơi một trò chơi trẻ em của Trung Quốc như sau (bạn nào thích có thể chơi thử nhé):

Tất cả ngồi thành một vòng tròn, người được chọn sẽ cầm một chiếc khăn tay đi vòng quanh vòng tròn và bất ngờ bỏ lại chiếc khăn tay sau lưng một người bất kỳ. Người này phải nhặt lên và đuổi theo người được chọn. Nếu người được chọn chạy được đến vị trí trống và ngồi vào thì người kia sẽ thua và phải chịu phạt như: hát, múa, kể chuyện...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Hoàn mỹ

Edit: Um-um

“Cổ Tương” Người đàn ông trung niên phía bên phải lật lật giấy tờ trên tay: “Trước tiên cô hãy diễn thử nhân vật Tào Vân. Kịch bản cô đã đọc qua, vòng đầu thử vai là cảnh Tào Vân liên hệ đảng cách mạng. Chúng tôi cần xem khả năng diễn xuất của cô.”

Cổ Tương bước vào trong vòng, vừa rồi nhìn còn có cảm giác kỳ quái. Nhưng việc xuất hiện nhiều người ở đây có thể thấy Tần Hạo coi trọng bộ phim này như thế nào.

“Cậu tới diễn chung với cô ấy đi.” Tần Hạo chỉ vào một người đang khoác áo ở phía sau vòng tròn, Cổ Tương nhìn kỹ lại, đó là Mạc Phong. Trong giới giải trí Mạc Phong được xem như một diễn viên lão làng, là một trong số ít diễn viên được kính nể. Người như vậy sẽ hết sức kén chọn trong diễn xuất. Cũng vì vậy nên hơi mâu thuẫn với trào lưu điện ảnh đương thời, không hợp đã lâu nên sẽ hết sức bất bẽ các diễn viên trẻ.

Mạc Phong rất kính trọng Tần Hạo nhưng không hề thân thiện với Cổ Tương. Nhìn lên nhìn xuống đánh giá Cổ Tương một hồi, cũng không biết ghét bỏ gì Cổ Tương, gật đầu với Tần Hạo, bắt đầu nhập vai không cho Cổ Tương một chút thời gian chuẩn bị nào.

“Vị quay Bắc Kinh.” Mạc Phong mang thái độ giải quyết việc công, giọng nói đều đều, tất nhiên chỉ là đọc lời thoại, không hề có ý muốn nhập vai.

Bỗng thấy Tào Vân lộn nón xuống tùy tiện ném đi, ngồi đối diện, khẽ nghiêng đầu: “Một con làm ba món hay làm một món thôi?”

Lúc cô nói câu này, cố ý nhỏ giọng, mặc dù cô có tùy ý nhưng trong giọng nói vẫn có chút lo lắng. Tất nhiên lần đầu tiên gặp gỡ với người bên cách mạng, một đại tiểu thư như cô không thể không hồi hộp.

Khi câu nói của cô vừa dứt, nét mặt Mạc Phong trở nên nghiêm túc, không tự chủ ngồi lại ngay ngắn, trong giọng nói mang ý tứ dò xét: “Phiền phức quá thì ăn sống vậy.”

Tào Vân nhú mày, đáng vẻ nam nhi của cô tương đối phong lưu, tuấn tú. Bỗng nhiên nhú mày, vẫn mang hình dáng công tử phong lưu như cũ nhưng trên mặt đã có chút vui sướng lại hết sức kềm nén. D.d.lequydon.u.m.u.m Một tia kích động và hưng phấn xuất hiện trên chân mày cô, cô nói: “Anh là đồng chí Ninh Bắc Hải?”

“Cậu là cậu chủ Tào?” Mạc Phong nói.

“Không sai.”

“Đội trưởng Tổng đang ở phía sau.” Mạc Phong nghiêng người sang.

Sau đó Tào Vân sau lưng Mạc Phong giống như có một “đội trưởng Tổng” thật sự lộ người ra, quay đầu nhìn lại cười một cái.

Nụ cười kia có chút gào hoạt và đặc ý của trẻ con làm cho gương mặt trở nên phấn khởi, đôi mắt sáng lấp lánh khiến ai nhìn thấy cũng đều yêu thích, giống như cậu ấm bắt đầu hiểu chuyện đời, rồi khát khao mãnh liệt được sống vì tương lai đất nước, vô cùng quang minh lẫm liệt.

Thực sự đúng là một chàng trai trẻ mới bước chân vào xã hội.

Mạc Phong sững sờ nhìn Cố Tương, Cố Tương chấp tay với anh ta, đứng dậy, vái Tần Hạo một cái.

Xung quanh mọi người im lặng.

Người phụ nữ tóc ngắn ngồi hàng đầu muốn nói gì đó, môi mấp máy rồi lại thôi. Tần Hạo trầm ngâm một lát cũng không nói nhiều, chỉ nói: “Chuẩn bị vòng hai, tướng quân Tào xung đột vũ trang.”

Tần Hạo thật nghiêm khắc, trong hai nhân vật Tào Vân và Trương Hồng này, Tào Vân là một nhân vật thẳng thắn, Trương Hồng là một nhân vật có cá tính phức tạp. Nhưng Tào Vân càng khó diễn hơn Trương Hồng bởi vì một diễn viên nữ muốn diễn tốt vai Trương Hồng thì phải thể hiện rõ mặt nữ tính của nhân vật, nhưng muốn diễn tốt một nhân vật trung tính lại rất khó khăn. Trung tính không có nghĩa là có mái tóc ngắn, ăn to nói lớn, bởi vì trong kịch bản không phải nữ cố tình giả thành nam mà là một cảm giác phong lưu của thời đại, khi anh hùng xuất hiện tầng tầng lớp lớp, tiểu thư nhà giàu cũng có sự phong lưu thuộc về mình.

Thế nhưng Cố Tương lại có thể diễn ra được nét phong lưu này, thường thì người trẻ tuổi rất khó diễn ra được cảm giác thời đại, loại thần thái và không gian vượt thời đại này không phải ai cũng có thể làm được.

Nhưng Tần Hạo vì muốn an toàn, ông nhất định phải xem bộ dáng Cố Tương khi tình cảm cao trào sẽ như thế nào mới biết được cô có thể khống chế tốt nhân vật Tào Vân này hay không.

Với cảnh này của cha Tào, Tào Vân phải đối mặt với một lựa chọn khó khăn. Cô có lý tưởng của bản thân, tướng quân Tào là một người cha tốt nhưng không phải là một quân nhân tốt. Xưa nay trung hiếu khó vẹn toàn, sau khi Tào Vân ngã bài với cha mình, dùng súng chỉ vào cha rồi trốn ra khỏi nhà. Cảnh này chính là lúc tình cảm dâng cao.

“Cậu Mạc, cậu diễn với cô ấy cảnh này nhé.” Tần Hạo nói.

Mạc Phong gật đầu, đứng dậy, ban đầu khi thử vai, anh ta chỉ hỏi hột làm cho có lệ nhưng bây giờ bắt đầu có thái độ nghiêm túc. Thái độ thay đổi rõ đến ai cũng thấy được. Diễn viên chuyên nghiệp điều hiểu, đây chính là tôn trọng với bạn diễn. Mà người được Mạc Phong tôn trọng tất nhiên phải có điều gì đặc biệt.

Mạc Phong nhìn Cố Tương, không biết vì sao, đối với một cô gái trẻ như Cố Tương mà anh ta vẫn hết sức tập trung. Diễn viên trẻ tuổi trước mặt này có một ma lực kỳ quái, giống như tuổi không lớn nhưng kỹ thuật diễn lại được mài dũa nhiều năm, bản thân khi nhập vai có một cảm giác nhìn thấu cuộc đời, loại cảm giác này giúp cô khi điều khiển tình cảm nhân vật rất đơn giản nhẹ nhàng.

“Ba.” Trong chớp mắt, đôi mắt Tào Vân đỏ bừng, cô dùng súng chỉ vào Mạc Phong: “Bên ngoài rất nhiều đồng chí hi sinh vì đất nước, sao ba có thể bán mạng cho Viên Thế Khải? Ba đặt nhân dân ở đâu? Ba làm như vậy sao có thể là một người lính chân chính được?”

“Láo xược.” Tướng quân Tào giận dữ: “Thật không ngờ con gái của ba lại là quân phản loạn! Tiểu Vân, để súng xuống trở về với ba. Ba sẽ xem như chưa có chuyện gì xảy ra.”

“Không!” Khí khái hào hùng của cô gái giả làm thanh niên bùng lên, rõ ràng yếu đuối muốn rơi nước mắt nhưng vẫn như một con thú nhỏ mới sinh kiên trì phải đi về phía khu rừng của mình, cô chấp nói: “Ba, xin hãy tha thứ cho sự bất hiếu của con gái, thiên hạ rộng lớn, con gái không thể đi chung đường với ba được.” Cô quay cây súng lục chĩa về phía mình: “Ba, đừng đuổi theo con.”

“Tiểu Vân!” Tướng quân Tào hét lớn.

Tào Vân lại dùng súng chỉ vào đầu mình, quay người bước về trước. Đầu tiên cô bước từng bước chậm chạp, sau gần như chạy chậm. Ban đầu trên mặt còn gượng cười đến cuối cùng nước mắt rơi xuống cuộn cuộn.

Dù gì đây cũng là lần đầu tiên một thanh niên vì đại nghĩa mà cắt đứt với cha mình, nhưng cô không ngờ rằng, sau này trong tương lai, vì cái đại nghĩa ấy mà cô phải hi sinh nhiều thứ quý giá hơn nữa. Người thân, tình yêu, bạn bè còn cả cuộc đời của mình.

Mà ngay lúc này, ddlequydon.um-um tất cả mọi người chỉ có thể nhìn thấy nước mắt và lòng kiên trì, niềm tin tưởng quý báu mà mong manh. Kiên trì của tuổi trẻ như một giống mộng đẹp, trong thời đại phồn hoa mà mơ hồ này kết thành một bóng lưng thiếu niên chìm trong đêm tối.

Tần Hạo thở nhẹ một hơi dài.

Ông nói: “Cô đi thay quần áo, chuẩn bị diễn vai Trương Hồng.”

Ai nấy đều giặt mình!

Từ khi "Đạo Mã Đán" tuyển diễn viên đã qua hơn hai năm. Ban đầu người đến dự tuyển cũng nhiều nhưng từ trước đến nay, dù là diễn viên có nhiều năm kinh nghiệm nhất, chỉ cần đến thử vai nữ chính, không lúc nào không bị mắng té tát. Hôm nay Cố Tương đến, lúc đầu mọi người chỉ cho là một người mới

không biết trời cao đất dày muốn leo lên toà nhà cao chọc trời này thôi.

Không ngờ hôm nay Tần Hạo luôn hà khắc lại một câu phê bình cũng không có, chỉ bảo cô tiếp tục chuẩn bị.

Điều này nói lên cái gì, nói rõ Cố Tương đã thành công phân nửa!

Trần Gia Linh ngồi bên tay trái Tần Hạo, lặng lẽ nghiêng răng.

Trần Hi là con gái của bà, hiện nay là một Tiểu Hoa Đán trong giới. Ban đầu khi quay “Mai Trang”, Trần Lôi mâu thuẫn với Cố Tương, tất nhiên bà phải giúp cháu gái của mình. Sau Cố Tương nổi tiếng, một lượng lớn người hâm mộ Cố Tương bắt đầu đảo bói chuyện trước đây của Trần Lôi, nói Trần Lôi ỷ thế hiếp người, thật giả lẫn lộn làm liên lụy tới Trần Hi.

Trần Gia Linh hết sức quen thuộc với lớp trẻ trong làng giải trí, tất nhiên biết Cố Tương nổi tiếng không dễ đối phó. Nhưng hôm nay bà muốn lợi dụng lần thử vai này của Cố Tương làm một vài chuyện, nên mời phóng viên đến, nghĩ đến khi Cố Tương có kết quả sẽ mạnh mẽ thêm mắm dặm muối, ví dụ như không biết trời cao đất dày, tự cao tự đại không xem ai ra gì... Nào ngờ... thế mà qua được một nửa?

Cố Tương mới từ phòng thử vai ra ngoài muốn đi thay quần áo và hoá trang, vừa ra khỏi hành lang bị người ta đụng một cái, cúi đầu xuống thấy một mớ tóc xoăn màu vàng nằm dưới chân.

Người đó ngẩng đầu lên, ban đầu nhìn thấy Cố Tương có hơi lơ mơ, ngay sau đó nhìn chăm chăm Cố Tương một lát, đột nhiên hét to: “Nữ thần!”

Cố Tương: “.....”

Tóc Xoăn nhảy dựng lên: “Tôi là phóng viên của tờ “Giải trí Hàng ngày”, hôm nay tôi nghe nói cô thử vai phim “Đao Mã Đán”, toà soạn phái tôi đến phỏng vấn cô. Chào cô chào cô.”

“Sao anh vào được đây?” Cố Tương tò mò hỏi. Phóng viên đều phải chờ ở ngoài, sao có thể vào được nơi này?

“Tôi trèo tường vào.” Mặt Tóc Xoăn tự hào. Lần trước vì scandal của Kiều Ánh Tinh, toà soạn chẳng những nhận cậu ta vào làm nhân viên chính thức mà còn quan tâm bồi dưỡng, mà yêu cầu của họ chỉ là tập trung tin tức về Cố Tương.

Cố Tương hơi suy nghĩ, dlequydon.um chuyện cô thử vai trừ mấy người hôm đó ở khu nhà trọ Triền Dương ra, bên ngoài không có ai biết. Những người này sẽ không chủ động đưa tin cô thử vai bán cho toà soạn, chỉ có thể là những người trong đoàn phim. Nhưng Cố Tương không cảm thấy đây là ý tốt, chẳng qua muốn xem trò cười của cô thôi.

“Bây giờ tôi không thể nhận phỏng vấn của anh được.” Cố Tương mỉm cười nói: “Tôi còn một vòng thử vai phải chuẩn bị nên không có thời gian.”

“Vòng tiếp theo?” Tóc Xoăn ngạc nhiên: “Cô đã qua vòng đầu sao?”

“Đúng vậy.”

“Tôi biết ngay nữ thần chắc chắn được.” Tóc Xoăn nhảy lên: “Trước đây tôi đã đánh cược với các đồng nghiệp, cô nhất định sẽ qua thôi.” Tóc Xoăn hơi kích động, mặt ửng đỏ nhìn Cố Tương: “Phục trang khi thử vai cảm giác không giống trước đây, tôi không phỏng vấn, cô... Cô có thể cho tôi chụp vài tấm được không?”

“Tất nhiên.” Cố Tương gật đầu. Kịch bản “Đao Mã Đán” và phục trang đã bị lưu truyền từ lâu nên dạng hình chụp này sẽ không hề ảnh hưởng đến đoàn phim. Cô nghĩ nghĩ, nếu có người đã giúp cô mời phóng viên, vậy cũng không nên lãng phí.

Cô nói: “Anh chụp tôi đẹp trai chút nhé.” Nói xong chớp mắt nhìn Tóc Xoăn.

Dáng vẻ tuấn tú phong lưu khiến hai chân Tóc Xoăn mềm nhũn, thiếu chút nữa quỵ xuống.

Chàng thanh niên cute, nhưng lại là thiếu nữ, đây đúng là hình ảnh đặc biệt chấn động.

Trong phòng thử vai, mọi người đang thảo luận.

“Tôi thấy người mới này không tệ, rất có linh khí.” Một người kích động nói: “Chúng ta quay thử nhiều lần nhưng đây là lần đầu tiên có người phù hợp. Còn là một người mới, thật không thể tưởng tượng nổi.”

“Cũng chưa chắc.” Cuối cùng Trần Gia Linh không nhịn được, lạnh lùng nói: “Không phải còn nhân vật Trương Hồng chưa thử sao? Trương Hồng là một nhân vật quan trọng đấy!”

“Cô ấy có thể không chế Tào Vân, sao có thể không không chế được Trương Hồng?” Người đó không chịu yếu thế, phản bác.

“Tào Vân rất có khí khái anh hùng, Trương Hồng lại tương đối phức tạp. Nếu không cẩn thận không chừng diễn ca sĩ nữ trở thành kỹ nữ.” Trương Hồng quyến rũ mê người, ích kỷ tham tiền, lại có dáng vẻ ngây thơ mơ màng. Nhân vật như vậy rất dễ đặc tả từng phẩm chất của cô ấy nhưng có vẻ khoảng cách lại quá mong manh.

“Chị Trần, trước kia không phải Trần Hi cũng không diễn qua kỹ nữ sao? Sao không thấy chị yêu cầu cao với cô ấy vậy?” Lời nói người đó cũng hung hăng, một chiêu giết địch.

“Đủ rồi.” Tần Hạo nhíu nhíu mày: “Yên lặng.”

Hai người trừng mắt liếc nhau, không dám lên tiếng.

Hai mươi phút sau, cửa bị đẩy ra.

Cô gái mặc áo sườn xám không bầu có thêu hoa, bên dưới là váy dài, tóc búi trái đào, hai bên rũ vài cọng tóc mai buông lơi, thân nhiên bước vào.

Rõ ràng vẫn hàng mi này, nét mày đó vậy mà lông mày cong cong, đôi mắt mơ màng, mọi cử chỉ trở nên sinh động, cô khẽ đóng cửa, đầu ngón tay vênh lên. Giống như rất vui mừng, trên mặt nở nụ cười hài lòng, không giống như cách hài lòng của Tào Văn... Hài lòng nhưng có chút lỗ mãng và phách lối.

Sau đó cô che giấu sự đắc ý của mình, cười có vẻ nhỉnh hót, nhưng vì gương mặt cực đẹp nên không hề khó coi. Ngược lại chỉ khiến ánh mắt người ta không thể rời khỏi.

Đây là Trương Hồng, rõ ràng là chị em song sinh nhưng vì hoàn cảnh đưa đẩy, ở trong phố phường tự mình lăn lộn, khoé mắt đuôi mày đều là tính toán, cho dù tính toán thông minh nhưng không giấu được bản tính ngây thơ của thiếu nữ.

Đây là một cô gái phức tạp, cô thông minh nhưng cũng ngu xuẩn, ích kỷ lại nói nghĩa khí, vô tình lại có lúc có tình có nghĩa. Mặc dù chẳng phải là người tốt lành gì nhưng vẫn giữ được bản chất lương thiện đáng quý.

Cô thành thực đi tới, vòng eo lắt nhẹ, hoàn toàn không còn bộ dáng thanh niên khí khái anh hùng hừng hực như lúc này, rõ ràng là hai người.

Tuy là hai người rất khác nhau nhưng ánh mắt đều trong suốt như nhau, vì vậy trở thành một điểm kết nối giữa hai người khiến người ta không thể nghi ngờ, chắc chắn đây chính là một cặp sinh đôi không lẫn đi đâu được.

Một mình cô diễn xuất hai người.

Hai người nhưng có mối liên quan rối rắm.

Cùng một dáng vẻ nhưng nét đẹp khác nhau. Ddlequydon.um-um Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Tần Hạo không dám tin sẽ có người như vậy.

Ông cho là "Đao Mã Đán" vĩnh viễn sẽ bị xếp xó vì không có diễn viên nào có thể diễn xuất hai người như thế.

Trong thời đại rối ren như thế, họ xuất hiện khác biệt về khí chất, vẻ đẹp, kiêu ngạo, mọi thứ.

Cảm giác như thời thanh xuân của thiếu niên thiếu nữ trong thời đại lắng đọng lại như một bầu rượu, người trước uống cay, người sau thấy ngọt.

Đều làm say lòng người như nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Khúc chủ đề

Edit: Um-um

Làng giải trí vĩnh viễn không thiếu đề tài, nhất là không thiếu đề tài nữ vương. Nhưng đa số đề tài nữ vương đều là tình cảm hoặc nhạy cảm mà tác phẩm vốn là thứ nên được mọi người chú ý lại bị bỏ quên. Khán giả luôn đầu đuôi lẫn lộn, còn giới nghệ sĩ thì cứ theo thể mà làm.

Nhưng có một người ngoại lệ.

Từ khi ra mắt đến khi nổi tiếng, đề tài trên người Cố Tương chưa bao giờ dừng lại, cho dù có chĩa vào cái danh hiệu bạn gái Triển Dương nhưng đề tài mọi người bàn luận nhiều nhất vẫn là tác phẩm của cô, không hề lạc đề. Cô giống như một chiếc hộp pandora, mỗi lần mở ra đều sẽ gặp bất ngờ.

Vì vậy sau bộ phim truyền hình cổ trang kịch tính, sau bộ phim hài hước vui vẻ, cuối cùng cô cũng tiếp nhận bộ phim thứ ba của mình, vai nữ chính trong phim "Đao Mã Đán".

Vài năm qua, "Đao Mã Đán" đã trở thành một thước đo tiêu chuẩn về kỹ thuật diễn của diễn viên, đơn độc đứng đó, không ai dám khiêu chiến, nghệ sĩ

rất coi trọng mặt mũi của mình, càng rất khó chấp nhận sự thất bại. Nhưng hôm nay, đoàn phim "Đạo Mã Đán" bỗng tuyên bố, bộ phim đã gác lại nhiều năm chuẩn bị mở máy, mọi công tác chuẩn bị đang được tiến hành, đã quyết định nữ chính là diễn viên vừa nổi danh vào năm ngoái, Cổ Tưng.

Tin này vừa tung ra, trong ngoài giới đều chấn động. Nếu nói việc nổi tiếng nhờ bộ phim "Tề hậu truyện" là ngoài ý muốn, bản thân phim truyền hình yêu cầu không cao, "Sur muối mới đến" là may mắn, độ khó của phim hài tương đối thấp thì "Đạo Mã Đán" chính là một bộ phim nói chuyện bằng thực lực. Có tên đạo diễn ma quỷ Tần Hạo cộng với bản thân nhân vật trong kịch bản yêu cầu lại cao, khung cảnh Dân Quốc rất chú trọng cách tạo hình phong cách nhân vật từ trong ra ngoài, đáp ứng được một trong những điều đó có lẽ đơn giản nhưng đáp ứng hết tất cả rất khó. Có thể nhìn ra việc này từ chuyện nhiều năm qua không ai thử vai nữ chính của "Đạo Mã Đán" thành công.

Kết quả Cổ Tưng lại được.

Vì vậy trong thoáng chốc, những tin soi mói trên mạng nói Cổ Tưng dựa vào may mắn và lãnh xê, còn có Triển Dương sau lưng giúp một tay mới nổi tiếng nhanh như thế, kỹ thuật diễn không phải tốt gì.. lập tức biến mất. Có lúc nhân vật chính trong đề tài không cần lên tiếng, trực tiếp dùng sự thật tát cho cả đám ba hoa một cái là được.

Nội dung trên tờ "Giải trí Hàng ngày" tràn ngập hình ảnh thử vai của Cổ Tưng. Tào Vân mặc tây trang trắng thớm, áo sơ mi khăn quàng cổ, mái tóc lộn lợ ra ngũ quan xinh đẹp sắc sảo, vừa tao nhã lịch sự vừa hùng hực khí phách anh hùng, quả nhiên là một anh chàng môi hồng răng trắng. Một Cổ Tưng khác khoác áo choàng màu đỏ, tóc dài xoã trên vai, mi cong mắt long lanh, khoe môi hơi cong, toàn thân không chỗ nào không cảm thấy phong tình.

Hình tượng trên hai tờ đối lập vô cùng rõ ràng, màu sắc và hình ảnh tương phản nặng nề. Người chụp có tay nghề cao, chụp giống như chụp ảnh quảng cáo, màu sắc và góc độ rất rõ nét, cắt xuống có thể trở thành ảnh áp-phích dán lên tường ngay.

Quan trọng nhất là d(d(l(q(d)u)m)u)m khí chất người trong hình, rõ ràng cùng một gương mặt nhưng vẫn nhìn ra hai người khác nhau. Chụp ảnh tĩnh khó thể hiện phong thái hơn quay phim nhưng khi nhìn người trong hình vẫn cảm giác say say.

Thật không thể chịu được, vì sao bây giờ mình tỉnh có thể vừa công vừa thụ thể này, đẹp trai như vậy còn tìm người yêu làm gì, tự luyện mới là chân lý!

Weibo nổ tung, đồng thời một đảng CP quý dị ra đời, song Tưng...

Hơn nữa tiếng nói của CP song Tưng còn vang dội hơn tiếng nói của vợ chồng Tưng Dương nhiều.

Ồ ồ, gen tốt có thể tự có tự dùng, đàn ông gì đó đứng qua một bên, hơn nữa đàn ông cũng không thể sinh con!

Tào Vân bề cong một phần ba những cô gái nữ tính, Tưng Hồng bề cong một phần ba những cô gái nam tính, tự xưng là Loan Tử bến tàu (*), trong chốc lát nổi như cồn.

(*) Loan tử bến tàu (Wanchai Ferry) là tên của một công ty nổi tiếng về bánh bao, được sáng lập bởi nữ doanh nhân Chong Kin-wo hay còn gọi nữ hoàng bánh bao Hongkong. Bà nổi tiếng với câu nói: "Quý nhân lớn nhất chính là bản thân, không phải van xin quy lụy bất cứ ai!". Có thể tham khảo tại link: <https://cafef.vn/tu-ke-tay-trang-toi-nu-hoang-banh-bao-nguoi-nguoi-ne-phuc-nu-trieu-phu-day-con-bai-hoc-sau-cay-quy-nhan-lon-nhat-chinh-la-ban-than-khong-phai-van-xin-quy-luy-bat-cu-ai-20190418170734243.chn> để hiểu thêm về cuộc đời bà, một người phụ nữ vô cùng mạnh mẽ.

Đỗ Vũ cười đến đau cả ruột: "Ha ha ha Nữ thần Tưng Tưng có thể công có thể thụ, vừa ngẫu vừa nữ tính, vừa cong vừa thẳng. Ai tha cho mình con đường sống với đi!"

"Ôi trời, Triển Cự Cự bị NTR(*) hả? Trong lòng Tiểu Mẫn mình thật đau lòng." Tiểu Mẫn từ fan cuồng của Triển Dương dần dần trở thành người ủng hộ cặp Tưng Dương, vừa mới khó khăn chấp nhận tình yêu của cặp này, bỗng nhiên tượng đài bị rung rinh hơn nữa còn là vì tượng đài tự luyện.

(*) NTR: người vợ / người yêu của nhân vật chính bị chiếm đoạt bởi một người khác một tự nguyện hoặc ép buộc.

Có thể đừng tùy hứng như vậy chứ?

Tường Lily chia sẻ lại tin tức của "Giải trí Hàng ngày" kèm theo bình luận: "Đã gia nhập phái tự luyện, song Tưng vạn tuế!"

Mà dưới Weibo Cổ Tưng chia làm hai nhóm.

Một nhóm là: "Em Tưng, cầu xin gả!"

Một nhóm là: "Anh Tưng, em muốn sinh khi con cho anh!"

Anh Tưng em Tưng cái gì, một cái Cổ Tưng cũng không biết. Đối với việc mình tạo nên phong trào tự luyện, Cổ Tưng hoàn toàn không hề hay biết. Trước mắt cô đang giải quyết một chuyện đáng ghét đây.

"Đạo Mã Đán" xác định cô là nữ diễn viên chính nhưng vì kịch bản gác lại quá lâu, các diễn viên phụ khác cần thông báo và sắp xếp lịch trình, chưa kể còn phải chuẩn bị thật kỹ mới xác định thời gian. Công tác chuẩn bị quá nhiều, mặc dù đã bắt đầu chạy tiến độ nhưng tạm thời vẫn chưa gấp.

Mà bên "Sur muối mới đến" thì ca khúc chủ đề đã bắt đầu thu. Người viết ca khúc là Đặng Hâm, chính là người ca sĩ lần trước trao giải cho Cổ Tưng. Hiện nay một bài hát của Đặng Hâm rất khó có, bao nhiêu người muốn anh ta sáng tác cũng không được. Cũng nhờ Đường Duệ thân thông quảng đại mới mua được bài hát này của Đặng Hâm.

Đường Duệ hết sức coi trọng "Sự muội mới đến", đối với ca khúc này muốn chia thành bản nam ca, bản nữ ca, bản song ca nam nữ. Bản đơn ca chỉ cần ghi âm trong studio, bản song ca cần quay một MV tóm tắt lại nội dung bộ phim.

Cố Tương cảm thấy MV không thành vấn đề nhưng ca khúc này để cho hai người nghiệp dư hát được chứ? Đòi trước Đặng Hâm hát bài hát này, bài hát này truyền khắp bốn phía vô cùng kinh điển. Bây giờ muốn Cố Tương hát, cô sợ sẽ làm hỏng nó mất.

Cũng không phải ngũ âm(*) của cô có vấn đề, d&d&l&q&d thực ra là lúc cô mới bắt đầu ra mắt đã từng có công ty băng đĩa muốn ký hợp đồng với cô, hi vọng có thể đào tạo cô thành ca sĩ. Nhưng tiếc là Cố Tương có hứng thú với diễn xuất cho nên không hề do dự từ chối. Sau khi cô nổi tiếng trong lĩnh vực diễn viên đã từng hát ca khúc chủ đề, cũng từng thu đĩa đơn nhưng thời gian đã qua nhiều năm, cô không còn nắm chắc về chuyên môn nữa.

(*) Ngũ âm: Năm âm thanh: Cung, Thương, Giốc, Chủy, và Vũ - được xem là 5 âm giai cơ bản trong âm nhạc cổ truyền Trung Hoa.

Luôn có cảm giác lịch sử đen tối của mình đang bị người ta vây xem.

Văn Tĩnh kỳ quái nói: “Tương Tương, có gì phải sợ. Chỉ là hát thôi mà. em là diễn viên, không phải ca sĩ nên dù hát không tốt cũng không ai trách em đâu. Hơn nữa Triển Cự Cự cũng đâu phải là ca sĩ chuyên nghiệp, không chừng anh ấy hát còn dở hơn em nữa đó.”

Nói như vậy không sai, nhưng không thể không chột dạ.

Cho dù trong lòng Cố Tương nghĩ gì thì ngày thu ca khúc chủ đề cuối cùng vẫn phải đến.

Phòng thu âm do Đường Duệ sắp xếp, khi Văn Tĩnh đưa Cố Tương đến, Triển Dương đang nói gì đó với Đường Duệ. Thật ra thì cũng hơn nửa tháng rồi Cố Tương không thấy Triển Dương, anh không về nhà trọ lại không quay phim, không biết đang mua bán gì. Mặc dù Cố Tương hơi tò mò nhưng cũng chỉ tò mò thôi, rất nhanh liệng qua sau đầu. Lúc này nhìn thấy anh lại cảm thấy hơi là lạ.

“Nè, qua đi, đứng làm gì.” Văn Tĩnh chợt cánh tay Cố Tương: “Bên kia có ký giả đang chụp trộm kia. Dù gì bây giờ hai người đang là một cặp. Chẳng lẽ em muốn có tin “Nghị viên vợ chồng Tương Dương chia tay” xuất hiện trên báo à?”

Cố Tương: “.....” Một bước sa chân ngàn năm ân hận, nói láo một lần kết quả ngày ngày phải đóng kịch, cái này đúng là tự làm tự chịu.

Trong lòng cô than thở, đi đến chỗ Triển Dương và Đường Duệ. Đường Duệ thấy cô, ngoắc ngoắc, chào hỏi nhiệt tình: “Chào anh Tương!”

Xém chút nữa Cố Tương bị nước miếng của mình làm cho sặc chết. Đường Duệ đúng là một cái bệnh xà tinh(*)!

(*) Bệnh xà tinh: thuật ngữ mạng của giới trẻ TQ nghĩa là bệnh thần kinh, nhưng không phải bệnh thật mà ám chỉ người có hành vi kỳ quái, hơi biến thái.

Triển Dương thuận tay vuốt nhẹ tóc Cố Tương: “Tĩnh thần không tệ.”

Cố Tương như bị thiên lôi đánh xuống, dd*lequydon* theo ánh mắt Triển Dương nhìn về phía sau thấy một phóng viên đang chỉnh xác ống kính qua đây, trong lòng sáng tỏ, không thẹn là Triển Cự Cự, đóng cảnh thân mật cũng đóng tự nhiên đến vậy.

“Hai người các người thật buồn nôn.” Đường Duệ xoa xoa tay: “Tôi qua bên kia hỏi thăm tiến độ, hai người trò chuyện chút đi. Hôm nay sẵn tiện quay MV luôn, Cố Tương cô hãy thử hát đơn ca trước, không cần hồi hộp, chỉ thử một chút thôi.”

Cố Tương: “Ah?” Sao là cô trước vậy?

Mỗi người đều có thứ mà mình sợ hãi, hiện tại Cố Tương tương đối ngại việc ca hát. Mặc dù cô hát không tệ nhưng sao vẫn cảm giác hơi ngại ngùng. Rõ ràng các loại vai hài, vai phản diện, nhân vật không biết xấu hổ cũng từng đóng qua vậy mà lại sợ một việc ca hát nhỏ xíu thế này?

Có lẽ khi còn bé, ở tuổi thay răng thì ca nhạc trong vườn trẻ, việc hát rớt răng đã lưu lại bóng ma trong lòng cô. Mẹ nó, thế mà ám ảnh đến bây giờ!

“Nghe nói tôi trở thành kẻ thứ ba?” Đột nhiên Triển Dương mở miệng, Cố Tương nhìn anh, bỗng anh cúi đầu sát xuống một chút, thiếu chút nữa là chạm mặt Cố Tương, trong ánh mắt có vẻ dò xét lại có chút mất hứng.

Sau đó Triển Dương chậm chạp nói: “Nhờ ơn của em.”

Cố Tương bùng tình hiểu ra, vì gần đây có phải tự luyện anh Tương em Tương gì đó, thật sự quá hung hãn. Phải tự luyện so gắng cùng cặp vợ chồng Tương Dương, CP Tương Dương thua, vì vậy phải tự luyện kêu gào Triển Dương là kẻ thứ ba, là người ác phá hoại gia đình người khác, muốn lỗi ra ngoài bắn chết, dâm bôi nhọ tình yêu thuần khiết của anh Tương em Tương.

Thật đúng là hiện tượng lạ ngàn năm khó gặp của làng giải trí.

Tất nhiên chuyện này để cho người cả đời làm nam thần trong mộng người khác Triển Cự Cự mất hứng, nghĩ thử mà xem, cả đời làm “ông xã” của fan hâm mộ, bỗng nhiên trở thành người thứ ba? Hơn nữa đối thủ lại là con gái.

Đù hỗn loạn.

Cố Trương nghiêm túc nói: “Xem ra anh không đẹp trai bằng em.”

Lúc cô không cười, vẻ mặt nghiêm túc. Bộ mặt phớt tình nói nhăng nói cuội có chút gian xảo, Triển Cự Cự bị ghẹo, bắt ngờ mỉm cười, ngay sau đó lại nhú mày, trong mắt ranh mãnh: “A, nhưng mà em sợ hát.”

Cố Trương: “!!!” Cô hỏi: “Sao anh biết?” Chẳng lẽ Triển Dương có siêu năng lực? Hay là anh cũng sống lại?

“Em vợ nói tôi biết.” Triển Dương gõ đầu cô một cái, đi về phía trước: “Đi thôi, đi phòng thu.”

Cố Trương khó khăn lắm mới nuốt được “em vợ” trong lời anh nói là ai, Cố Nam đứng là thằng em chết bầm, dám đem chuyện lúc nhỏ của cô nói khắp nơi, không có tình chị em. Vô sỉ!

Mặc kệ quá khứ đen tối, MV hay thu âm.

MV sẽ lấy một số trích đoạn trong "Sur muội mới đến" nhưng sẽ thêm vào một vài tình tiết phức tạp. Nếu "Sur muội mới đến" là một câu chuyện hài, ca khúc chủ đề tình cảm nồng nàn, sẽ thêm một số cảnh bi thương, lấy góc độ nữ chính A Quyên để diễn tả tất cả sự bần khổ trong tình yêu và việc cô không hề do dự đến với tình yêu của mình.

Đường Duệ là một người tài, trong nhiều cảnh tình cảm, cảnh mở màn MV muốn quay là Văn thiếu gia nằm ngủ say trên ghế salon, cô gái A Quyên ngồi trên ghế nhìn gương mặt ngủ say của nam thần, muốn hôn lại không muốn hôn, muốn đến gần lại không dám đến, cứ do dự rồi rầm như vậy, can đảm hoá thành sức mạnh, từng câu từng lời hát cất lên. Vừa hát còn phải vừa làm dáng tỏ vẻ mình rất bối rối nhưng vì yêu vẫn muốn tiến lên phía trước.

Dĩ nhiên hình ảnh sau khi hậu kỳ chắc chắn rất đẹp dù ở hiện trường nhìn rất ngốc.

“Diễn!” Ở phía xa, L3qu1d0n Đường Duệ hô to.

Trên ghế salon, ánh nắng xuyên qua khung cửa sổ, rọi lên người chàng trai mặc áo màu trắng sữa. Gương mặt chàng trai anh tuấn, khi nhắm mắt, lông mi dài khép lại làm cho người ta không nhận được ý nghĩ muốn hôn một cái. Đúng là ngủ đẹp như tranh, trong không khí tràn ngập hơi thở ngọt ngào mà trong ngọt ngào hình như có chút xót xa.

A Quyên ngồi bên cạnh anh, ngón trỏ như vẽ lại hàng mi nét mày của đối phương, nụ cười ngây ngô nhưng vẻ mặt mau chóng ưu thương.

Nếu một người ngây thơ hiểu được đau buồn, chắc chắn nguyên nhân vì tình yêu chiếm hầu hết khả năng. Cô là người bình dân giản dị, anh là hoàng tử quý tộc. Thậm chí thân phận của cô chưa bị bại lộ, nếu như phải đứng vào hai chiến tuyến, phần tình cảm này sẽ bị mọi người xem thường. Cô làm gì bây giờ, có nên kiên trì bước tiếp không?

Nhưng những bần khổ trong lòng bị gương mặt của người đang ngủ đánh bại, thật ra vì sao trong tình yêu có người dốc hết sức mình nhất quyết theo đuổi, hầu hết nguyên nhân chỉ có một, nhìn vào gương mặt.

A Quyên thận trọng cúi người, hình như muốn hôn người đó một cái.

Vốn là cảnh vô cùng lãng mạn phù hợp tâm lý phái nữ, nhưng không biết tên đáng chết nào đổ nước dưới chân ghế salon không lau khô, chiếc dép xinh xắn cũng trơn trượt, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, chỉ nghe “bồm bộp” một tiếng, cả người A Quyên ngã nhào, Văn thiếu gia đang ngủ say bắt được cánh tay cô, không để cho cô trực tiếp hôn mặt ghế salon.

Nhưng chờ khi mọi người thấy rõ hình ảnh trước mắt, bỗng nhiên cảm thấy cú ngã này hơi bị khá.

Đầu Cố Trương đối diện với giữa hông Triển Dương, tư thế * nguy hiểm, từng giây trôi qua cô gái ngây thơ trong MV hoảng hốt không dám nhìn thẳng.

Trong lòng Cố Trương hoảng hốt. Cô biết mà. Cô biết mỗi lần cô hát sẽ có chuyện xui xuất hiện! Mẹ nó, cái tư thế thần kỳ này sẽ gây ra chuyện gì đây. Cái ông Đường Duệ không biết xấu hổ đó vẫn còn quay! Vẫn còn quay!

Lần đầu tiên sau khi sống lại, cô chỉ thề giống như đời trước.

Lại nghe thấy người nào đó trên đầu bình tĩnh lên tiếng: “Hát tiếp sao?”

Hết hát nổi rồi, anh nằm xuống ngủ tiếp đi!

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Nam cận bã

Edit: Um-um

Trong đời chắc chắn sẽ có một hai lần vô cùng lúng túng như vậy.

Tư thế của Cố Tương được xem như khơi gợi sự rung động của thiếu nữ, nhưng điển tiết là về mặt Triền Dương lại rất bình tĩnh nhìn cô, mặc dù không tỏ bất kỳ thái độ kì lạ nào nhưng Cố Tương có thể đoán được trong lòng người này đã cười như chó.

Bỗng nhiên cô nhếch môi cười khê, vì hơn nửa người đưa lưng về ống kính nên người khác không thấy vẻ mặt của cô, Triền Dương lại thấy rõ. Cố Tương chu miệng nhỏ nhắn, cười như không cười làm bộ đáng huyết sảo, giống như thích chí huyết với chỗ nào đó của Triền Dương, tất nhiên người khác không thấy được.

Cơ thể Triền Dương cứng ngắc, Cố Tương hất hất tóc đứng lên, lặng lẽ tìm khăn giấy lau nước đọng dưới đất để lại một mình Triền Cự Cự ngón ngang trong gió.

Cảnh thân mật có gì mà diễn không được, trước kia cô còn diễn cảnh thân mật hơn thậm chí còn có cảnh giả H nữa kia. Triền Dương lại khác, chàng trai đơn thuần chưa biết đời nên phản ứng vẫn tương đối thú vị. Có phản ứng thì sao? Camera đang ở bên kia. Còn nếu không có phản ứng vậy có còn là đàn ông không đây?

Triền Dương thấy khiêu khích cực kỳ trắng trợn trong mắt Cố Tương, anh hít sâu một hơi. Cố Tương đưa một bình nước cho anh: “Uống nước nhé? Lỡ tai anh đổ rồi kia.”

Triền Dương: “.....”

Chọc ghẹo anh chàng trong sáng cũng không cần quá mức! Lỡ tai anh bán đứng anh rồi này!

Bên kia Đường Duệ kêu: “Klaus mắc toi! Vợ ông lơ tay mà ông đỏ mặt cái gì? Có chuyện gì về nhà nói!”

Triền Dương phun luôn ngụm nước vừa mới uống ra ngoài.

Thân mật gì đó, quá lắm rồi.

Khúc nhạc đệm nhỏ này rất nhanh leo lên đầu đề tin tức, tất nhiên do phóng viên quen của Đường Duệ chụp hình ướt át, bài viết dí dỏm đáng yêu biến một sự cố nhỏ thành một khung cảnh tràn đầy lãng mạn.

Bên dưới bài viết là một loạt bình luận giống nhau: “Anh Tương mạnh mẽ, thu phục Triền Cự Cự.”

“Anh Tương xuất hiện, có mùi vị đam mỹ đâu đây.”

“Ôi trời, vì sao Triền Cự Cự chịu như vậy, liếm liếm (=)”

“Không thể chờ được! Cầu clip!”

“Đừng can mình, để phóng cận cảnh. Mình nhìn thấy cái gì lòi lên này →_→”

Đỗ Vũ ôm di động lăn lộn: “Chíp chíp chíp chíp kích thích quá, muốn đi xem”

“Còn một tháng nữa là thi tốt nghiệp trung học.” @don Tiểu Mẫn chống cằm “Thi Đại học xong chúng ta đi tham quan đoàn phim không? Dù sao địa điểm quay "Đao Mã Đán" cách không xa chỗ chúng ta, xem như tiện thể đi du lịch luôn.”

Đề nghị này rất nhanh được Đỗ Vũ đồng ý, hai người hưng phấn bùng bùng bắt đầu lên kế hoạch.

Việc quay MV "Sur mọii mới đến" cứ tiến hành trong khó khăn như thế, tồn không ít thời gian nên việc thu đơn ca phải tạm hoãn. Mà phim "Đao Mã Đán" chính thức mở máy.

Việc khiến người ta không vui nhất là gặp Lương Quý ở phim trường.

Thấy Lương Quý, Cố Tương thoáng ngạc nhiên. Ngược lại Lương Quý có vẻ như đã sớm biết, thật ra cũng không ngoài ý muốn, Cố Tương trúng tuyển vai nữ chính là một chuyện lớn trong làng giải trí, nhưng không có ai nhắc tới việc Lương Quý diễn vai phụ.

Vì chuyện Kiều Ánh Tinh, bây giờ Lương Quý trở thành đối tượng được mọi người đồng tình trong giới, mà bản thân Lương Quý là một người kiêu ngạo, cảm thấy nhục nhã nên tạm thời yên lặng một thời gian. Đây là lần đầu tiên nhận đóng phim sau khi xảy ra chuyện của Kiều Ánh Tinh.

"Đao Mã Đán" là một bộ phim đề cao vai nữ chính giống như "Tề hậu truyện", nhưng hiển nhiên "Đao Mã Đán" đòi hỏi kỹ thuật cao hơn nhiều lắm. Không có tình tiết mạnh mẽ tổn thương, nội dung thẳng thắn không tập trung vào chuyện yêu đương với đàn ông, tô điểm thêm cho nét đẹp dũng cảm bất khuất của phụ nữ.

Vai diễn của Lương Quý là một người đàn ông làm nền cho nữ chính. Hắn diễn vai Bùi Tú, một người chung đẳng cách mạng với Tào Văn, bị hấp dẫn bởi phong cách của Tào Văn nhưng ngiệt ngâ là Trương Hồng lại thích hắn.

Cho nên mặc dù Lương Quý là một vai nam phụ nhưng Cố Trương không có quá nhiều cảnh diễn chung với hắn.

Nhân vật của Lương Quý không đòi hỏi kỹ thuật diễn quá tốt nên khi đóng chung với Cố Trương vẫn bị Cố Trương chen ép, nhưng đây chính là hiệu quả đạo diễn mong muốn. Bộ phim này đề cao nữ giới, nếu nam giới quá xuất sắc sẽ giành mất danh tiếng của nữ giới.

Bây giờ đang quay cảnh Trương Hồng uống rượu với Bùi Tú, vốn Trương Hồng ưa thích Bùi Tú, thời điểm này không biết người Bùi Tú yêu là chị của mình. Cô mặc sườn xám thêu hoa màu đỏ, gương mặt đỏ hồng vì uống rượu, mặt hoa da phấn, đôi mắt mơ màng như say như không, chống cằm cười ngây ngô nhìn Bùi Tú.

Trương Hồng là ca sĩ nữ nổi tiếng nhất trong gánh hát, dĩ nhiên vừa xinh đẹp vừa quyến rũ, khi cô ấy nghiêng đầu nhìn bạn, bất kỳ người đàn ông nào cũng không thể kiềm chế muốn che chở. Cho dù là Bùi Tú đã có người trong lòng, đối mặt với gương mặt đẹp như vậy trong nháy mắt cũng sẽ mất hồn.

Trương Hồng cười híp mắt: “Dù sao tôi cũng là một cô gái lương thiện, chẳng lẽ Bùi tiên sinh cho rằng nữ ca sĩ không thể ra ngoài gặp ai sao? Tôi cũng muốn gả cho người đài hoàng, vì anh ấy rửa tay nấu canh. Tuy tôi thích ca hát nhưng vì anh ấy, tôi có thể bỏ mặc tất cả. Bởi vì trong lòng tôi anh ấy quan trọng hơn rất nhiều.”

Lúc nói lời này, mặt mày Trương Hồng rạng rỡ, hình ảnh cô gái phong trần hơi thoáng trên ghẹo và tâm trạng hồi hộp khi lần đầu tiên ra ám hiệu với người mình yêu được cô thể hiện vô cùng tinh tế từng chi tiết.

Bùi Tú nuốt một ngụm nước bọt, nói: “Sao cô lại vì đàn ông mà buông tha lý tưởng của mình?”

“Tôi không giống chị mình. Từ nhỏ đã lớn lên trong gánh hát nhỏ này thì làm gì có cái gọi là lý tưởng, chỉ muốn gả cho một người tốt, cùng người ấy ăn ái đến già. Không biết đời này tôi có gặp được người chồng của mình không đây?” Ánh mắt cô nhìn Bùi Tú như có như không.

Mặt Bùi Tú dần dần đỏ, sao hắn có thể chống đỡ nổi sóng mắt người đẹp, bị hạ gục chỉ là chuyện sớm hay muộn. Hắn nhìn Trương Hồng, ánh mắt có hơi ngơ ra.

“Cắt!” Tần Hạo la lên.

Tần Hạo nói: “Qua cảnh này. Lương Quý anh phát huy không tệ. Hôm nay tới đây thôi. Sáng mai mọi người tập trung lại. Bây giờ kết thúc công việc.”

Trước màn ảnh Lương Quý luôn giữ hình tượng đàn ông lạnh lùng, phong cách cá nhân hắn cũng nghiêng về lạnh nhạt nên thể loại si tình này hắn rất ít diễn. Kết quả cảnh này tốt như vậy thật đúng là ngoài mong đợi.

Cố Trương đứng dậy sửa sang đầu tóc. D(d(l(q(d(um(um Lúc này Lương Quý mới bừng tỉnh, hắn không dám thú nhận khi nãy mình nhìn Cố Trương đến ngây người, hưởng chi lời thoại của Trương Hồng khiến hắn có cảm giác quen thuộc. Hắn đứng lên theo, muốn nói vài lời nhưng nhìn thấy trong mắt Cố Trương loé lên vẻ chán ghét.

Giống như lập tức bị đâm trúng, bất mãn trong lòng Lương Quý dâng lên. Hiển nhiên Cố Trương ngay cả một câu cũng không muốn nói với hắn, cô chuẩn bị lánh mặt, đi vào phòng nghỉ ngơi thay quần áo.

Đến khi Cố Trương từ phòng nghỉ đi ra đã thấy Lương Quý chờ ở bên ngoài.

“Xin lỗi, xin nhường đường.” Cô nói.

Lương Quý quay đầu, nhìn cô chằm chằm, ánh mắt kỳ quái. Hắn nói: “Cố Trương, có phải cô có hiểu lầm gì với tôi không?”

Cố Trương nhìn hắn như người ngoài hành tinh. Sống chung với hắn nhiều năm, trừ ôn hoà dịu dàng với Kiều Ánh Tinh ra, Lương Quý đối với bất kỳ ai trong làng giải trí đều lạnh nhạt hờ hững. Một Lương Quý can trước mặt người không quen biết hỏi có phải hiểu lầm gì hay không như thế, không phải Lương Quý điên thì người điên chính là cô.

Cô lười phải nói nhiều, chỉ hỏi: “Anh nói vậy nghĩa là sao?”

Loại trả lời qua loa cho có lệ khiến trong lòng Lương Quý mơ hồ nảy sinh phiền muộn. Khi đang quay "Tề hậu truyện" chung với Cố Trương, hắn phát hiện mình hay vô tình chú ý Cố Trương. Thái độ Cố Trương đối với hắn rất lạnh nhạt, thậm chí còn lạnh nhạt hơn kẻ chạy việc vặt trong đoàn phim. Hắn cực kỳ khó chịu nhưng không biết vì sao bản thân mình cứ mãi canh cánh chuyện này trong lòng.

Sau khi xảy ra scandal của Kiều Ánh Tinh, Lương Quý ở nhà nghỉ ngơi và hồi phục, tin tức của Cố Trương cũng bay đầy trời. Hắn phát hiện mình hết sức chú ý Cố Trương. Trước đây "Đạo Mã Đán" có mời hắn đóng vai phụ nhưng hắn cho rằng bộ phim này chủ yếu ca ngợi nữ chính nên không có nhiều hứng thú. Sau biết Cố Trương thành nữ chính, không biết vì sao, hắn nhận lời.

Nhưng nhận rồi, quan hệ với Cố Trương lại không lạnh không nóng như vậy.

Hắn không biết tâm tình kỳ quái này đến từ đâu. Chỉ cảm thấy tất cả mọi thứ hiện nay đều không đúng, không giống bình thường. Nhưng bình thường là

thế nào, bản thân Lương Quý cũng không biết.

“Hình như cô rất ghét tôi, vì sao?” Giọng Lương Quý khi nói những lời này có thể xem là êm ái, nhưng vào trong tai Cố Tương cảm thấy như gập quỳ.

“Lương tiên sinh,” cô nghiêm mặt: “Anh hợp tác với cô Kiều tính toán tôi. Chẳng lẽ còn muốn tôi phải cảm ơn anh?” Cô không nhìn sắc mặt thay đổi của Lương Quý: “Vỡ tuồng cũ rích như cười một cái xóa bỏ hận thù không còn đâu. Anh là diễn viên chắc cũng biết hiện nay trào lưu chính là có thù báo thù có oán báo oán chứ?”

Lương Quý vội giải thích: “Không phải vậy đâu. Cô hiểu lầm rồi.”

Cố Tương cảm thấy thật khó chịu, dldld. um.um đời trước khi cô yêu đến chết đi sống lại, cảm thấy Lương Quý cái gì cũng tốt, ích kỷ xem như có cá tính, vô tình xem như phong cách cao ngạo lạnh nhạt. Sau khi dùng tính mạng để chứng minh cho cái tình yêu sai lầm ấy, sống lại một đời, nhìn mọi việc lúc trước với góc độ của một khán giả, cô chỉ cảm thấy ánh mắt của mình quá tệ.

Chỉ có thể đổ lỗi cho tuổi trẻ, không nhìn rõ người hay chó.

Giống như ăn một đồng phân, bây giờ nhìn thấy đồng phân này liền đi vòng đường khác, kết quả đồng phân lại gần mình và nói: “Thật ra tôi thơm lắm. Cô hiểu lầm tôi rồi, cô có muốn ném thử tôi một chút không?”

Bỏ qua! Cô không phải là chó!

“Lương tiên sinh, nếu anh thiếu tình yêu muốn đi kết bạn, tôi nghĩ anh nên đến những trung tâm mai mối chuyên nghiệp. Chỗ của tôi đây cũng không phải chỗ làm quen.” Cô vòng qua Lương Quý đi ra ngoài bị Lương Quý nắm bả vai lại: “Không phải, tôi cảm thấy quan hệ chúng ta không nên như vậy...”

“Nên thế nào?” Một âm thanh quen thuộc chen vào, Cố Tương ngẩng đầu lên, Triển Dương đứng trước mặt, hờ hững gạt bỏ tay Lương Quý trên vai Cố Tương, đồng thời gác tay mình lên vai cô. Hành động này chứa thái độ rất rõ ràng khiến về mặt Lương Quý ngày càng khó coi hơn.

“Sao anh lại đến đây?” Cố Tương hỏi.

“Đi ngang qua đây, Đường Duệ đuổi anh xuống xe nên anh tiện đường đến đón em.” Cách Triển Cự Cự nói chuyện luôn kiêu ngạo như thế, Cố Tương cười: “Cảm ơn sự “tiện đường” của anh nha.”

“Về chưa?”

“Ừ.” Cố Tương gật đầu.

Căn bản hai người không thèm nhìn Lương Quý một cái, tự nhiên nói chuyện rồi sau đó rất tự nhiên nắm tay nhau bước ra ngoài, không hề quay đầu lại nhìn Lương Quý.

Khi ra đến bên ngoài, d.d.lequydon.u.m.u.m vô tình gặp phải bạn đồng nghiệp trong đoàn, mọi người nhao nhao vừa hâm mộ vừa ganh tị với cảnh tượng thân mật này. Văn Tĩnh thành công rút lui. Triển Dương cúi đầu khẽ khàng: “Bây giờ được xem là vợ lớn rồi.”

Mặt mày anh giãn ra, vốn gương mặt đẹp trai ngất trời vì lý do nào đó cảm thấy thích chí nên càng có vẻ nhu hoà, muốn chọc mù mắt người khác. Cố Tương sững sờ, người này còn ghi thù chuyện trở thành kẻ thứ ba của cặp đôi song Tương à? Cô vỗ vỗ tay Triển Dương: “Được rồi, em sẽ giúp anh.”

Triển Dương lặng lẽ đưa tay ra, dùng ánh mắt của một chú chó to nhìn cô.

Cố Tương: “.....”

Ánh mắt đáng thương làm nũng khắp nơi của chú chó này là muốn gì đây? Bàn tay của Triển Cự Cự thanh cao xa cách nhân gian là sao vậy?

Châm chọc, thật đúng là châm chọc. Cố Tương vẫn thân mật khoác tay Triển Dương, trong lòng lặng lẽ rơi lệ, diễn tình nhân quả là một con đường không lối thoát, nhân vật này rõ ràng không thích hợp với cô. Đáng yêu, thẹn thùng cái quỷ gì chứ. Còn không bằng diễn anh Tương có biết không!

Triển Dương giống như cười cô: “Vừa rồi giúp em giải vây, tối nay phải bồi thường cho tôi đấy!”

Cố Tương xem chút nữa suy nghĩ lệch lạc, vội vàng để bản thân tỉnh táo lại, nhìn anh: “Bằng cách nào?”

“Tôi tới ăn cơm. Hôm nay không muốn ăn đồ ăn bên ngoài.” Triển Dương và Đường Duệ đều không nấu cơm, thường gọi đồ ăn ở ngoài. Thình thoảng Cố Tương phát huy tinh thần láng giềng tương thân tương ái, khi nấu cơm sẽ gọi hai người tới dùng chung, một người lười nấu, hai người trò lên thì cô còn có hứng thú nghiền cứu món này món nọ. Kết quả Đường Duệ giống như phát hiện vùng đất mới, mỗi lần ăn cơm của cô đều dùng đôi mắt đắm luyến mong lung hô to nữ thần khiến Cố Tương hoài nghi mấy mươi năm qua người này đều ăn phân mà sống.

Nhưng cách đối xử này cũng làm cho cô có cảm giác vô cùng tự nhiên thoải mái.

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lê quý đôn - d.d.l.q.d đều không chính chủ (Um-um) ~~

Bóng lưng gắn kết thân mật giống như một bức tranh, Lương Quý đứng ở cửa, đôi tay xiết chặt thành nắm đấm đến trắng bệch.

Loại cảm giác này vô cùng xa lạ, hẳn biết hành động của mình đối với Cố Tương rất kỳ lạ. Không phải hẳn thích Cố Tương, việc đó không hề liên quan đến chuyện tình cảm. Nhưng sâu trong chốn vô hình có một loại trực giác thôi thúc hẳn làm vậy, giống như mới vừa rồi thấy Triển Dương dẫn Cố Tương đi, bỗng nhiên hẳn cảm thấy tức giận.

Thay vì nói ghen, không bằng nói không cam lòng.

Không cam lòng, dĩ nhiên giống như tất cả vốn không phải thế. Hình như người phụ nữ này không nên thuận buồm xuôi gió như vậy, tồn tại của cô phải phụ thuộc vào người khác, không nên có thiên phú diễn xuất khiến người ta phải ganh tị, cũng không nên nổi danh một cách nhanh chóng. Cô nên khiêm tốn che giấu tài năng của mình, che giấu luôn cả ánh sáng của mình.

Mà người đàn ông bên cạnh cô bây giờ cũng không phải người đó.

Là ai? Lương Quý khổ sở nhớ lại.

Rất nhanh hẳn biết đáp án, bởi vì tối đó hẳn nằm mơ.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Đề nghị

Edit: Um-um

Hôm sau, Lương Quý xin với đạo diễn cho nghỉ, không làm việc được, lý do là ngã bệnh.

Tần Hạo hơi tức giận, nhưng phim này phần diễn của nam giới không nhiều lắm, mà Cố Tương là vai chính, một mình diễn hai vai, tuy đoàn phim có gấp nhưng không đến nỗi không có việc làm. Chỉ là tiến độ bị rối loạn.

Thực tế không có Lương Quý, Cố Tương phát huy càng như cá gặp nước. Ngay cả Tần Hạo xưa nay hà khắc cũng không hề phàn nàn, không phải lần nào cô quay một lần cũng qua nhưng Cố Tương rất biết điều chỉnh. Mỗi khi bị Tần Hạo chỉ ra điểm sai, lần tiếp theo cô sẽ tiếp thu sai phạm trước đó, cô có năng lực học tập và chỉnh sửa rất mạnh, hơn nữa cũng không phải cố ý diễn mà hoàn toàn dung nhập vào suy nghĩ của nhân vật. Còn trẻ có tương lai như vậy, cả người lại không hề kiêu căng thì đạo diễn nào mà không thương. Vì vậy cuối cùng cả đoàn phim đã có thể thấy đáng về tươi tắn hài lòng của đạo diễn lớn mặt nghiêm Tần Hạo. Tất cả đều nhờ phụng Cố Tương thành linh vật.

Văn Tĩnh cũng nước lên tuyền lên, đi đến đâu đều có người làm quen, so với thời gian trước kia theo Hoa Sâm thì tốt hơn nhiều. Lúc này, Văn Tĩnh bắt đầu tính toán khi nào ký hợp đồng với công ty Thịnh Đường của Đường Duệ.

Hôm nay Cố Tương xong việc rất sớm, khi Tần Hạo cho cô về, Cố Tương hơi ngạc nhiên, hỏi: “Tối nay không quay nữa à?”

Kết quả mặt Tần Hạo hiện lãnh nói: “Nghe nói hôm nay cô có việc, về trước đi. Chắc chắn cô sẽ hoàn thành tiến độ ở đây trước thời hạn, không cần phải gấp.”

Từ lúc nào mà Tần Hạo trở nên dễ dãi thế này, lập tức khiến cả đám sợ đến rớt răng. Văn Tĩnh vội vàng đi đến, kéo Cố Tương vừa chạy vừa thì thầm: “Bên Kevin điện thoại, hôm nay có một buổi phỏng vấn, là buổi giới thiệu nhỏ cho “Sur muội mới đến”, nhưng nội dung chính nói về em và Triển Dương.” Cô ấy dừng một chút, nhìn Cố Tương: “Sau khi công khai yêu nhau, hai người chưa từng chính thức xuất hiện chung trên mặt báo. Ý của Kevin là nâng cao hình tượng đồng thời hâm nóng tin tức.”

Từ sau khi chính thức tuyên bố qua lại, dĩ nhiên quả thật Triển Dương và Cố Tương không thể hiện tình yêu của mình trước mặt giới truyền thông, tại thời điểm hiện tại, bạn càng che giấu, truyền thông càng muốn viết linh tinh. Càng bình thản cho bọn họ thấy, bọn họ càng cảm thấy tò mò. Tin xấu, tin hậu trường, tin tức hỗn loạn mới là món yêu thích của họ, mà tin công khai, rõ ràng như ánh mặt trời ngược lại thành đồ bỏ đi. Không thể không nói thực tế buồn cười như vậy.

Cố Tương hơi suy nghĩ, đáp: “Được, khi nào bắt đầu?”

“Tối nay. Phát sóng trên Plurk (*), có người xem tại hiện trường.” Văn Tĩnh nói: “Bên kia Kevin sẽ đến đón chúng ta.” Văn Tĩnh liếc Cố Tương, mặt tràn ngập lo lắng: “Tương Tương, chút nữa nhất định em phải giả vờ thân mật nhé, đừng lạnh lùng quá. Đề tài hai người yêu nhau đang rất được quan tâm, cho dù sau này muốn chia tay thì bây giờ xây dựng hình ảnh tích cực, đến khi chia tay cũng không bị ảnh hưởng.”

(*)Plurk: một dịch vụ mạng xã hội và blog vi mô miễn phí, cho phép người dùng gửi thông tin cập nhật thông qua các tin nhắn hoặc liên kết ngắn, có thể dài tối đa 360 ký tự văn bản.

“Không thành vấn đề.” Diễn người yêu sao? Cô rất giỏi, yên tâm.

Quả nhiên hai mươi phút sau Kevin chạy tới phim trường đón người. Triển Dương ngồi trong xe, vẫy vẫy tay với Cố Tương. Nhân viên trong đoàn phim có vài người là fan hâm mộ Triển Dương, lập tức bong bóng hồng bay lên khắp nơi: “Hôm nay nam thần đẹp trai quá đi!”

“Đẹp trai muốn chết người!”

Cố Tương đã quen với: “Người đàn ông (giả vờ) của tôi đẹp trai vậy đó!” theo lệ thường, chào hỏi nhân viên đoàn phim, chui vào xe ngồi cạnh Triển Dương. Kevin quay lại nhìn cô, hừ một tiếng: “Cô cô ý mặc đồ tình nhân với Klaus.”

Cố Tương nghe vậy, nghiêng đầu quan sát Triển Dương. Triển Dương mặc áo dài tay màu xám. Không biết vì sao anh rất thích phong cách nhân nhả này, nhìn không khác với sinh viên đại học là mấy, cực kỳ trẻ trung. Mà Cố Tương vì để thuận tiện thay quần áo khi đóng phim, mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, nhìn qua hai người tràn ngập cảm giác CP.

Triển Dương đưa một thanh chocolate cho Cố Tương: “Không có thời gian ăn cơm, ăn cái này đỡ vậy.”

“Klaus, nữ diễn viên thường muốn giảm cân nên không ăn tối...” Kevin nói chưa dứt lời đã thấy Cố Tương dứt khoát xé giấy, bóc ra cắn một cái, nói cảm ơn Triển Dương.

“Tương Tương của chúng ta chưa bao giờ giảm cân.” Cuối cùng Văn Tĩnh không thể nhịn được nữa, mở miệng: “Dáng anh sao lại thế này? Kevin, có phải anh không chịu tập thể dục không? Còn trẻ tuổi sao lại có bụng bia? Đừng trừng em, tập trung lái xe đi.”

Hai người kia xúm lại sẽ có cãi vã, đều theo kiểu mèo khen mèo dài đuôi. Cố Tương hỏi: “Sao buổi giới thiệu chỉ mời hai người chúng ta?” Nếu là giới thiệu “Sur muội mới đến”, dù muốn dùng CP để tăng sự nổi tiếng, có thể mời thêm vài vai chính khác, chỉ mời hai người, xem ra chủ đích không phải vì giới thiệu tác phẩm.

“Chỉ vì em.” Triển Dương nói. Hai tay gác sau đầu, người nghiêng về phía sau, nói từ tốn: “Đường Duệ đang suy nghĩ việc ký hợp đồng với em, “Đạo Mã Đán” đã bắt đầu quay. Tôi hiểu rõ em sẽ không tham gia mấy chương trình giải trí, loại phỏng vấn một người không hiệu quả bằng phỏng vấn hai người đâu.”

Vì cô sao? Cố Tương ngó người.

“Dĩ nhiên không hẳn chỉ vì em.” Triển Dương liếc cô: “Năm sau tôi muốn nhận phim, coi như hâm nóng tên tuổi.”

Cố Tương cười, danh tiếng của Triển Dương cho dù có yên lặng vài năm cũng không suy sụp, đúng là một con cò phiếu Trường Thanh, anh nói vậy chẳng qua muốn cô bớt áp lực thôi. Cô “À” một tiếng, hỏi: “Em không có kinh nghiệm phỏng vấn yêu đương thế này, làm sao đây?” Kiếp trước cô và Lương Quý khi phỏng vấn chuyện tình cảm đều sắp xếp trước lời thoại, nên nói gì, nói thế nào so với đóng phim còn bài bản hơn. Bây giờ nhận phỏng vấn với Triển Dương nhưng ngay cả một tờ giấy cũng không có.

“Tôi cũng không có kinh nghiệm.” Triển Dương nhún mày, hình như hơi đau đầu, nói: “Em cứ phối hợp với tôi là được.”

Cố Tương ghen lời, không biết vì sao gần đây Triển Dương như trút bỏ lớp vỏ bọc nam thần, ngày càng gần với khối lửa nhân gian, đôi lúc giống như chàng trai đơn thuần ngây thơ, đôi lúc lại như cậu bé đáng yêu kiêu ngạo.

Vào tám giờ tối, tiết mục mỗi tuần chào đón một nhân vật trên Plurk chủ đề “Sur muội mới đến” – vợ chồng Tương Dương” bắt đầu.

Đỗ Vũ và Tiểu Mẫn lén lén lút lút giấu đi động sau chòng sách tham khảo, dienddanleequyddon đeo tai nghe xem video trực tiếp tại buổi tự học.

Người dẫn chương trình là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, thấy Triển Dương bước vào, con mắt muốn dính chặt lên người anh nhưng phải giả vờ như fan cuồng nhìn thấy thần tượng, đồng thời không quên khen ngợi Cố Tương một hồi.

Bên dưới phim trường phỏng vấn còn có người ngồi, MC hỏi: “Hôm nay hai người hẹn nhau mặc đồ tình nhân à? Nhìn hai người có cảm giác rất trẻ trung tươi sáng, có thể đóng phim thanh xuân vườn trường luôn đấy.”

Lập tức bên dưới xôn xao. Khi Cố Tương trang điểm thường rất xinh đẹp sắc sảo, hình ảnh bình thường lại là cô gái đơn giản. Hôm nay khi rời khỏi đoàn phim, cô chỉ tẩy trang rồi đánh nhẹ một lớp BB nhưng da vẫn mịn màng. Vì cô ăn uống điều độ không giống nữ diễn viên khác, sức khỏe tốt nên sắc mặt hồng hào sáng bóng, non mềm như muốn bám ra bước.

Bình thường ngoại trừ trên màn ảnh, Triển Dương rất ít xuất hiện trước công chúng. Mà nhân vật anh diễn đều theo hướng chừng chạc hoặc sắc bén. Mặc quần áo đơn giản như vậy, thoáng nhìn qua giống như hai người là một cặp sinh viên đang yêu nhau.

Đỗ Vũ uống một hớp sữa chua, không quên dặn dò Tiểu Mẫn: “Print screen print screen! Mẹ nó, quả là xứng đôi vừa lứa!”

“Dung lượng mình sắp hết rồi. Có xài thuê bao cũng không đủ cho chị chơi đâu chị hai à! Tháng sau bạn nuôi mình đó!”

“Mình nuôi mình nuôi!” Đỗ Vũ hào sảng đưa bịch bắp rang trong tay cho cô ấy: “Vì nam thần nữ thần, chút tiền này có đáng là bao!”

MC bắt đầu nói những việc xung quanh "Sự muộn màng đến", từ nội dung kịch bản đến chuyện thú vị trong khi quay. Tình tình Triển Dương tương đối hoà nhã mềm mỏng còn pha ít hài hước, Cố Tương càng thành thạo với dạng phỏng vấn liên quan đến phim ảnh thể này. Trong nhất thời hai người hợp tác vô cùng ăn ý, thành công dẫn dắt cảm xúc phim trường. Trò chuyện nửa giờ không hề thấy nhàm chán.

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lễ quý đôn - d.d.l.q.d đều không chính chủ (Um-um) ~~

Cho đến khi nói hết những chuyện liên quan đến bộ phim, tất nhiên là bắt đầu tâm sự chuyện tình yêu rồi.

MC mỉm cười hỏi: "Thật ra tôi vô cùng tò mò về việc hai người qua lại với nhau. Ban đầu việc Klaus tỏ tình đã nhận được rất nhiều sự quan tâm Tương Tương, là nhân vật nữ chính, cô có ý kiến gì không? Hay điều gì đã làm cô cảm động nhất?"

Diễn nào diễn nào! Cố Tương lập tức tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu, đôi mắt cong cong: "Cảm động chứ, dù sao cũng là một người xuất sắc như vậy. Ngoài cảm động tôi còn cảm thấy rất may mắn, không ngờ mình có thể tìm được người phù hợp trong giới giải trí." Vừa nói xong cô liền hỏi hận, mẹ nó, bây giờ nói vậy về sau chia tay chẳng khác nào tự bôi tro trét trấu lên mặt mình, thất sách.

"Quả thật rất may mắn." MC không biết xấu hổ: "Klaus là nam thần trong mộng của các cô gái đấy. Dĩ nhiên Tương Tương cũng rất tốt, bình thường hai người sống chung với nhau thế nào?"

Trên màn ảnh, Triển Dương nghiêng đầu hơi suy tư, bình thường anh rất nghiêm chỉnh, hôm nay ăn mặc thoải mái, vẻ mặt thả lỏng, không biết vì sao có một loại cảm giác đẹp trai phong lưu, chỉ số hấp dẫn lập tức đi thẳng lên cao. Anh nói: "Bình thường ở chung... đều rất thoải mái. Cô ấy tin tưởng tôi tuyệt đối, ở bên cô ấy không có gì phải lo lắng, rất chân thành. Sẽ nói chuyện, chơi game với nhau, cùng học nấu cơm, cùng đi du lịch giống như những cặp yêu nhau bình thường."

Về mặt Cố Tương hơi co gập. Mặt Triển Dương rất liêu lỉnh, tình bơ nói hươu nói vượn. Họ đã làm những chuyện đó khi nào chứ? Còn nói không có kinh nghiệm, chẳng lẽ chuyện nói dối không chớp mắt này muốn làm là được à?

Khán giả bên dưới ồ lên. MC cười nói: "Thật ngọt ngào quá đi. Nhưng ban đầu là Klaus chủ động theo đuổi Tương Tương. Anh thấy Tương Tương là người như thế nào? Điều gì của cô ấy đã hấp dẫn anh?"

Câu hỏi được xem là quy củ, thật ra vấn đề này chỉ cần trả lời qua loa là được. Không biết hôm nay Triển Dương đã uống nhầm thuốc gì, trả lời rất nghiêm túc. Anh nói: "Cô ấy là người rất đặc biệt, rất nghiêm túc trong diễn xuất. Cô ấy luôn kiên định với suy nghĩ của mình, hơn nữa sống rất tích cực." Khoé môi anh cong lên: "Thật ra trong giới diễn viên, vì nguyên nhân công việc có thể sẽ khá vất vả, trong cuộc sống bình thường cũng không quá cầu kỳ. Tuy nhìn bên ngoài có vẻ vinh quang nhưng có khi một tháng mỗi ngày chỉ ngủ được 3-4 tiếng, tính tình sẽ trở nên nóng nảy. Cô ấy thì không, khi diễn rất tập trung, khi không diễn cũng sẽ nghiêm túc tập thể thao, học làm các món ăn mới."

"Vậy nên Klaus thích Tương Tương vì lối sống tích cực của cô ấy à?"

"Dĩ nhiên không phải." Triển Dương nói: "Tôi cũng không biết lý do, chỉ cảm thấy..." Anh trầm ngâm một lát: "Vì đó chính là cô ấy."

Đỗ Vũ ôm lấy trái tim: "Trời ơi, nam thần quá men men men rồi! Chó độc thân bị 1 tấn tổn thương, mình muốn có bạn trai!"

"Trên đời này làm gì còn loại đàn ông này, thật là biết diễn kịch."

Tiểu Mẫn tức giận hất gối bấp rang.

Cố Tương sững sờ, hôm nay vì sao Triển Dương lại hợp tác như thế. Nói cảm động như vậy thật sự tốt không? Cô có dự cảm câu tỏ tình chuẩn mực này ngày mai sẽ tràn ngập trên internet, nhưng anh bạn trẻ, có phải anh quên sau này chúng ta còn phải chia tay không thể?

Dĩ nhiên MC có chút không chịu được, cô ấy nói đùa: "Đúng là ngược đãi chó độc thân như tôi mà. Tương Tương có ý kiến gì đối với Triển Dương không?"

Cố Tương nghĩ thầm, dù sao cũng đã lỡ, hôm nay xem như diễn xuất thất bại, thoải mái đi. Cuộc sống đôi khi nên tùy hứng một lần.

Cô cười cười: "Klaus là một người rất ấm áp, ở với anh ấy không cần quan tâm việc gì cả, rất có cảm giác an toàn, đáng tin. Nói đúng ra bản thân anh ấy có hơi đáng yêu, giống như chú chó lớn, vừa trung thành vừa ngây thơ."

Nụ cười Triển Dương hơi cứng lại.

"Mẹ nó, nữ thần không nể mặt chút nào ha ha ha ha" dĩ3nd4n3quyd0n Tiếng cười của Đỗ Vũ cả phòng học đều nghe thấy, Tiểu Mẫn kéo cô ấy một cái: "Bình tĩnh!"

"Vậy thì đúng là chưa từng thấy mặt này của Klaus!" MC có chút hâm mộ nhìn Cố Tương: "Klaus chỉ biểu hiện như vậy trước mặt Tương Tương thôi, chúng ta không có phúc được thấy rồi. Bình thường hai người gọi nhau thế nào? Thường các cặp tình nhân đều dùng những xưng hô thân mật như cục cưng, Tương Tương và Klaus thì sao?"

Triển Dương suy tư một lát: "Tương Tương."

"Câu trả lời trong dự đoán, thật ngọt." MC nhìn Cố Tương.

Trong lòng Cố Tương rất bối rối, Dương Dương? Ói. Tiểu Triển? Quá già. Klaus? Giống như trong công việc? Hay là gọi Triển Dương?

“Triển...” Cô vừa mới nói một chữ, Triển Dương liền dùng ánh mắt nhàn nhạt nhìn cô, Cố Tương lập tức nhanh nhạy đổi lời: “Cự Cự.”

Triển Cự Cự.

Tiếng “Phốc” vang lên, toàn bộ sữa chua Đỗ Vũ vừa uống đã phun lên bàn, kèm theo tiếng gầm gừ không thể nhịn được nữa của giáo viên chủ nhiệm: “Đỗ Vũ, phòng học không phải rạp chiếu phim, tới phòng giáo viên của tôi ngay.”

.....

Dù sao đi nữa, cuối cùng buổi phỏng vấn tình cảm ân ái mặn nồng đã quay xong.

Triển Dương và Cố Tương về nhà trọ, cũng không ăn cơm tối. Triển Dương hỏi: “Hay chúng ta tổ chức ăn mừng lần đầu tiên giả dạng tình nhân đi?”

Cố Tương liếc anh, không hề từ chối. Đến nhà trọ của Triển Dương, Triển Dương mở tủ lạnh ra, trầm mặc: “Chỉ còn cookie hôm qua em đem đến, ăn không?”

“Ăn.” Cố Tương hơi dỗi. Thỉnh thoảng cô ở nhà nghiên cứu món ngọt sẽ cho Triển Dương và Đường Duệ một phần, dù sao một mình cô ăn không hết.

Triển Dương lại hỏi: “Uống rượu chứ?”

“Bia, cảm ơn.” Cô không uống rượu trắng, rượu đỏ không đủ sáng khoái, chỉ còn bia là tuyệt nhất, có ký ức tuổi trẻ.

Vì vậy hai người ăn cookie uống bia, xem như là tương đối đặc sắc.

“Lúc trước khi em đi học cảm thấy không vui, thường đi ra bãi tập uống bia với bạn bè. Sau gia nhập giới này, cả ngày công ty kiểm soát ăn uống... bia cũng không cho uống... Thịnh Đường không quản lý chặt như vậy chứ?” Cố Tương hỏi.

“Không biết.” Triển Dương nhún mày: “Hình như em không hề lo lắng đến vóc dáng của mình?”

“Đòi người chỉ có một, quan trọng nhất là vui vẻ.” Cố Tương chống cằm nói: “Diễn xuất, ăn cơm, ngủ. Thiếu một cái cũng không được.”

“Diễn xuất xếp vị trí thứ nhất?” Triển Dương hơi suy nghĩ: “Em có vẻ không vui?”

“Sao anh nói vậy?”

“Trực giác.”

Cố Tương lại tự mở một lon bia cho mình, cụng vào ly Triển Dương, cô nói: “Buồn vui tự ai nấy biết. Anh không cần hiểu. Thôi đừng nói cái này nữa. Không phải nửa năm sau anh chuẩn bị quay phim sao? Kịch bản là gì?”

Triển Dương hỏi: “Em muốn xem?”

“Góp ý cho anh một chút.” Cố Tương nói. Cô rõ hơn ai hết những bộ phim tương lai sẽ hút khách, Triển Dương giúp cô quá nhiều, đây xem như là bánh ít đi bánh quy lại thôi.

Chờ sau khi Triển Dương mang một xấp kịch bản dày cộm đến, Cố Tương giúp anh chọn tới chọn lui chừng ba bốn kịch bản, nói: “Trong vòng hai năm nữa những kịch bản này sẽ không tệ đâu. Anh chọn lại xem.”

“Em biết rõ vậy à?”

Cố Tương chỉ có thể cười ha ha: “Anh đọc thử đi. Em với anh thử phân tích một tí, thật ra em rất tinh mắt đấy.”

Một nói một đáp, nói qua nói lại, một thùng bia trong phòng đã trống rỗng. Cố Tương vẫn còn tỉnh táo, Triển Dương đã say gục xuống bàn.

Mơ màng, Cố Tương nhìn đồng hồ, đã 12 giờ, nhìn lại Triển Dương đang nằm gục, thờ dài, chắc hẳn người này không hay uống rượu, uống một ít đã say thế này. Cố Tương đứng lên, đến bên cạnh Triển Dương đỡ anh về giường.

Hành động của cô đánh thức Triển Dương, anh tựa vào người cô đi đến giường, thân hình anh cao lớn, Cố Tương phải cố hết sức mới diu được.

“Đi chậm quá...” Anh oán trách.

Cố Tương không muốn so đo với người say, ai biết Triển Dương lại nói tiếp: “Cuồng công việc.”

Cố Tương: “.....” Rượu vào lời ra, lời ông bà ta nói đồ có sai.

“Nhìn qua rất có mục tiêu nhưng thực tế rất mơ hồ. Tựa như muốn chứng minh gì đó, mỗi ngày đều tự ép bản thân thật chặt, không dám lơ lửng. Em đang sợ điều gì?” Khi uống say đột nhiên Triển Dương nói chuyện thẳng thắn.

Cố Tương hơi giận, Triển Cự Cự say thích dạy đời thế à?

Chàng trai dựa vào người cô cúi đầu, hơi thở mùi thuốc lá phảng phất, mà giọng anh mát lạnh, ẩn chứa một sự cứng chiều dịu dàng: “Anh có thể giúp em.”

“Này,” Cố Tương cười giận: “Giả làm tình nhân đến ghìen rồi hả? Hôm nay còn nói gì mà cùng nấu cơm, chơi game. Anh đùa cũng vui quá chứ.” Nói xong đi đến bên giường, dường như muốn đỡ Triển Dương nằm xuống. Ai biết sức lực đàn ông lại mạnh, nằm xuống đồng thời cũng kéo theo Cố Tương, cô không kịp đề phòng nên ngã nhào trên người Triển Dương.

Cô cất lực chống người lên, nhìn xuống thấy đang nằm trên ngực Triển Dương. Dưới ánh đèn, chàng trai trẻ tuổi anh tuấn một cách kỳ lạ, tựa như nhìn nhiều sẽ không thoát ra được. Đôi mắt như say như không, môi mỏng có hơi men nhàn nhạt, giọng nói lại hết sức tỉnh táo.

“Vậy thì anh hi vọng đó là sự thật.”

“Không phải đóng kịch.”

Cố Tương ngẩn ra, hình như anh cười khẽ, thì thầm: “Anh rất nghiêm túc.”

Trên môi xuất hiện một cảm giác mềm mại, tai anh đỏ hồng, tay nắm chặt ót Cố Tương không để cô né ra.

Dịu dàng lại kiên quyết hôn môi cô giống như đang uống một bầu rượu cay nồng.

“Ý em thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Sự cố

Edit: Um-um

Cuộc đời như vở kịch, phải dựa vào kỹ thuật diễn.

Có người sống thật với bản thân, cũng có người diễn xuất thuần thực. Cố Tương tự nhận đời này cô đã xác định nhân vật của mình rất chính xác, theo đuổi cuộc sống giàu có xinh đẹp nổi tiếng, là một nguyện vọng rất bình thường nhưng nào ngờ lại xuất hiện một người như Triển Dương.

Hiểu biết kiếp trước của Cố Tương đối với Triển Dương là một siêu sao tốt bụng, thần bí, kiếp này là một siêu sao có tính cách rất tốt. Không hề có hai chữ thần bí sáng chói, cuối cùng Triển Dương chỉ là một người bình thường, nhưng việc chủ động tỏ tình thế này vẫn vượt qua khả năng tiếp nhận của cô.

Đối với tình yêu, kiếp trước cô điên cuồng mù quáng, trên cơ bản chưa từng hẹn hò yêu đương tình tứ với ai. Kiếp này như chim sợ cành cong, càng không muốn chủ động dính vào việc này. Nhưng ông trời đúng là trêu người, khi cần không có, khi không cần thì có cả mớ.

Nguyên cả buổi sáng ở phim trường, trừ lúc đóng phim Cố Tương đều suy nghĩ việc này. Cô xem nụ hôn tối qua là sai lầm của nam nữ dưới sự kích thích của rượu. Dù sao bây giờ nhớ lại chuyện ấy cũng cảm thấy quá vi diệu.

Cứ như vậy cô lâm vào suy tư, không phát hiện từ lúc nào Lương Quý đã đến trước mặt mình. Mới vừa đóng xong một cảnh, hiện tại không có cảnh của họ, bây giờ là thời gian để cho họ có thể nghỉ một lát.

Cố Tương ngồi trong một góc khuất ở phim trường, tay cầm lời thoại nhưng vẫn suy nghĩ về lời của Triển Dương tối qua. Bỗng nhiên nghe phía trên có tiếng gọi: “Cố Tương”. Cô ngẩng đầu lên nhìn thấy Lương Quý đứng đối diện cô.

“Tôi có chuyện muốn nói với cô.” Hắn nói.

“Tôi không muốn nói gì với anh cả.” Cố Tương đứng lên, dướn bước, nhân viên phim trường đều làm việc ở đằng kia, vì cô muốn yên tĩnh nên đến đây nhưng không nghĩ Lương Quý lại quấy rầy thế này.

“Tối qua tôi nằm mơ.” Lương Quý ngăn cô lại, ánh mắt có hơi kỳ lạ.

“Tôi không phải người giải mộng.”

Lương Quý không đáp lại lời nói kháy của cô, bình tĩnh nói: “Trong mơ, chúng ta là hai vợ chồng.”

Cơ thể Cố Tương cứng ngắc, trong chớp mắt gương mặt tái xanh, cô quay lại nhìn Lương Quý. Lq.d.d.i.e.n.d.a.n Chỉ thấy Lương Quý rầu rĩ vò vò đầu: “Tôi biết chuyện này nói ra rất hoang đường nhưng mà giấc mơ kia rất thật. Trong mơ đúng là chúng ta rất hạnh phúc, còn có một đứa trẻ. Tôi không biết diễn tả với cô thế nào nhưng tôi cảm thấy sự thật nên là như vậy, không phải, không phải giống như bây giờ. Cô hiểu ý tôi không?”

Thậm chí trong giọng nói của hắn có hơi mơ hồ túng quẫn, nhưng tay lại níu chặt tay Cố Tương.

Cố Tương nhìn hắn chăm chăm, chậm rãi hỏi ngược lại: “Anh mơ thấy chúng ta rất hạnh phúc?”

“Đúng vậy.” Rồi như sợ cô nghe không rõ, hấp tấp nói: “Chúng ta sống rất hạnh phúc, ba mẹ tôi cũng thích cô. Chúng ta có một đứa trẻ tên Tuyên Tuyên. Tôi biết khi tôi nói những điều này với cô, cô sẽ nghĩ tôi bị điên. Nhưng Cố Tương à, từ lần đầu khi tôi gặp cô, tôi cảm thấy cô rất quen thuộc. Tôi biết việc này rất hoang đường nhưng cô có bao giờ nghĩ đến đây có thể là một dấu hiệu không?”

Cố Tương nghe đến hai chữ “Xuyên Xuyên” liền nhắm mắt lại. Khi đó cô vừa mang thai, chuyện của Lương Quý và Kiều Ánh Tinh chưa bị phát hiện, cô cho là Lương Quý bận quay phim nên ở nhà tự mình đặt tên cho đứa bé trong bụng. Bởi vì không biết trai hay gái nên chỉ có thể đặt tên gọi ở nhà là Tuyên Tuyên, nam nữ đều gọi được. Lúc đó việc cô thích làm nhất là nói chuyện với Tuyên Tuyên trong bụng mình.

Kết quả chính là khi cô sinh non, Lương Quý đến nhìn cũng không nhìn cô một cái. Nếu như nói về cuộc hôn nhân với Lương Quý, khi tất cả mọi thứ đều tràn ngập phản bội, oán hận và dối trá thì Tuyên Tuyên chính là ánh sáng ấm áp duy nhất của cô. Chỉ tiếc cuối cùng ánh sáng ấm áp này cũng bị dập cho vụn vỡ.

Cô hỏi: “Vì sao anh nghĩ cuộc sống của tôi với anh là hạnh phúc?”

Cố Tương cảm thấy nhất định đầu Lương Quý đã bị kẹp vào cửa. Lúc hắn vừa nói câu đó, Cố Tương cho rằng hắn cũng sống lại. Nhưng cảnh tượng Lương Quý miêu tả trong mơ rất vớ vẩn. Hạnh phúc? Ba mẹ rất thích cô? Còn có một đứa nhỏ? Chúng sống ngọt ngào?

Cô rất muốn hét vào mặt Lương Quý, không phải thế, cuộc sống của họ không bằng những cặp vợ chồng cãi nhau. Ít nhất khi gây nhau có lúc họ thể hiện cảm xúc chân thật của mình. Nhưng bọn cô kết hôn năm năm, trước giờ Lương Quý luôn mang mặt nạ diễn kịch với cô. Thật ra từ lâu cô đã nhận ra việc trong lòng Lương Quý có người khác, đáng tiếc có lẽ vì thể diện, có lẽ vì trước mặt người ngoài cuộc hôn nhân này quá mức êm ấm mà cô thì không muốn bị người khác chế nhạo, nên cô nhịn, nhịn đến cuối cùng vẫn trở thành trò cười.

“Mơ luôn ngược với thật, anh Lương.” Cô cười lạnh: “Tôi không biết vì sao anh có giấc mộng lạ lùng như vậy. Nhưng với phán đoán của tôi, dù có kết hôn trong mơ thì chúng ta cũng không hề hạnh phúc.”

“Không phải vậy.” Lương Quý còn muốn giải thích: “Giấc mơ kia rất chân thật, cô phải tin tôi.”

“Dựa vào cái gì?” Cố Tương khinh miệt nhìn hắn: “Anh cũng xứng sao?” Nói xong cô gọi lớn tên Văn Tĩnh ở phía kia.

Rất nhanh Văn Tĩnh đã chạy tới. Ngay trước mặt Văn Tĩnh, Lương Quý không tiện nói thêm. Cố Tương ra ngoài với Văn Tĩnh, Văn Tĩnh hỏi: “Hai người hơi lạ nha. Không phải anh ta làm phiền em chứ?”

“Không có gì.” Cố Tương nhăn mày. Giấc mộng của Lương Quý cũng thật huyền diệu, dù nằm mơ thấy chuyện kiếp trước cũng không phải với tình huống như vậy. Chẳng lẽ giấc mơ của hắn có thể điều chỉnh, tự mình nghĩ thế nào thì ra thế đó? Vì sao Lương Quý lại mơ thấy cuộc hôn nhân của bọn cô vô cùng ngọt ngào? Đó hoàn toàn không phải sự thật mà.

Nếu có thể, Cố Tương muốn đóng gói Lương Quý ném đi thật xa. Đáng tiếc cô vẫn đang quay phim, không thể tránh được cảnh diễn chung với Lương Quý.

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lê quý đôn - d.d.l.q.d đều không chính chủ (Um-um) ~~

Cảnh trước mặt vừa xong đã đến phần của Lương Quý và Cố Tương.

Đây là lần đầu tiên Tào Văn đi chung với Bùi Tú, Tào Văn ăn mặc theo kiểu phổ biến của thương nhân được Bùi Tú đưa đến nơi tụ họp. Bùi Tú lái một chiếc xe hơi cổ, Tào Văn ngồi trên ghế cạnh tài xế.

Bởi vì cảnh này lời thoại khá nhiều, Cố Tương thì không thành vấn đề nhưng Lương Quý nhớ lời thoại hơi kém nên hai người phải luyện tập một chút. Tân Hạo nói dứt khoát: “Hai người lái thử xe đi, mất công chút nữa sử dụng không quen.”

Cố Tương rất bất đắc dĩ, lại không thể phản ứng thái quá tại đây, trong lòng rất không tình nguyện bước lên xe. Lương Quý chạy xe, xung quanh là cảnh trí thiết kế để quay phim dân quốc, kiến trúc kết hợp giữa Trung Quốc và Tây Dương, diễn viên quần chúng vẫn chưa vào vai, Lương Quý lái xe rất chậm rãi, có lẽ muốn thảo luận về giấc mơ tới qua với Cố Tương lần nữa.

“Ồ trong mơ, chúng ta cũng thường lái xe đi hóng gió thế này. Cô rất thích ra ngoài nhưng sợ bị fan phát hiện, lần nào cũng ăn bận kín mít, rất kích thích.” Khoé miệng Lương Quý mỉm cười hoài niệm, khiến người khác nhìn thấy đáng sợ.

Thực tế thì quả thật Cố Tương thích đi chơi, tiếc là cho đến bây giờ Lương Quý đều không cho cô ra khỏi cửa, sau khi kết hôn, ba mẹ Lương Quý càng cấm đoán việc cô tham gia hoạt động bên ngoài, nói là nếu gặp phải người hâm mộ thì rất phiền phức.

“Anh nói xong chưa?”

“Cố Tương, sao cô không tin tôi?” Lương Quý hỏi: “Tôi thật sự, thật sự có một cảm giác. Giấc mơ kia mới là sự thật, không biết vì sao, từ khi lần đầu thấy cô, tôi cảm thấy sự việc diễn ra có gì đó sai sai. Cho đến khi tôi mơ giấc mơ này, tôi liền biết mình phải làm gì.”

“Nào anh có bị thần kinh không hả?” Cố Tương nhìn hắn: “Bây giờ anh đang chứng minh cho tôi biết giấc mơ của anh khủng điên đến cỡ nào sao?”

“Cô không tin lời tôi à?”

“Việc này rất khó. Anh có thể cho tôi biết mục đích cuối cùng của anh là gì không?”

“Chúng ta kết hôn đi.”

Từ đầu đến chân Cố Tương muốn bốc cháy, trong thoáng chốc cô thật sự muốn bóp chết người đối diện. Loại người thần kinh tự cho mình là đúng lại còn nói chuyện như trong phim. Bởi vì bị cấm sừng nên đầu óc Lương Quý kích động hoá rồ rồi ư?

“Tôi đã có bạn trai.” Cố Tương hít sâu, một lát còn phải diễn chung, phải giữ bình tĩnh.

Hình như lời này chọc giận Lương Quý, hắn đáp mạnh chân ga: “Không đúng, theo giấc mơ, cô phải ở bên cạnh tôi.”

Giám định hoàn tất, tên này ung thư thời kỳ cuối. Mặt Cố Tương lạnh tanh: “Không thể nào.”

“Không đúng!” Lương Quý lặp lại, mặt đỏ gay.

“Tôi vẫn phải nói: không thể nào!” Cố Tương nói: “Dừng lại! Tôi muốn xuống xe!” Cảnh này không thể quay được nữa, mẹ kiếp! Chọc trúng một con chó dại.

Vừa lúc, Triển Dương và Đường Duệ đi về phía này.

Đường Duệ mặc đồ tây trang hoạ tiết hoa lá, bá vai Triển Dương: “Anh bạn giỏi lắm, một hồi trống làm tăng sĩ khí (*), có tương lai.”

(*) Một hồi trống làm tăng sĩ khí (Nhất cổ tác khí): trích từ “Tà Truyện” Trang Công thập niên: ‘phụ chiến, dũng khí đã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc.

“Cái gì?”

“Đừng giả vờ.” Đường Duệ vỗ vỗ ngực Triển Dương: “Rạng sáng nay lúc tôi quay về thấy hết rồi, chắc chắn, mượn rượu tỏ tình. Chiều này thật tuyệt. Bây giờ hai người chính thức rồi chứ?”

“Vẫn chưa.” Triển Dương lười giải thích với anh ta, suy nghĩ một lát: “Còn đang cố gắng.”

“Mẹ kiếp, chị dâu khó trị thật đấy.” Sau khi than vãn, Đường Duệ hỏi: “Vậy hôm nay ông có ý đến đây làm gì? Sau khi tan việc rước người nhà đi hẹn hò à?”

“Có chuyện muốn hỏi.” Triển Dương nhớ đến cảnh sáng sớm Cố Tương rón ra rón rén chuồn mất lại cảm thấy bó tay. Cũng nói rõ như vậy rồi, thật đúng là khó trị. Nhưng việc nên hỏi vẫn phải hỏi, ví dụ như câu: “Ý em thế nào?” kia.

Nếu như bây giờ Cố Tương biết trong lòng Triển Dương đang nghĩ gì ắt hẳn trái tim cô sẽ vỡ tan. Làm gì có ai tính chuyện lớn cả đời chỉ trong một đêm kia chứ?

Hai người vừa nói vừa đi đến phim trường. Các diễn viên ở đây biết Triển Dương đến tìm Cố Tương, ai cũng ríu rít chào hỏi hai người. Có nhân viên còn nhiệt tình chỉ bên kia: “Tương Tương đang luyện tập phân đoạn và lời thoại với Lương Quý ở đó, lát nữa sẽ quay lại ngay.”

Đường Duệ nhìn về phía được chỉ, vỗ tay cái bốp: “Thấy rồi, cảm ơn.”

Triển Dương cất bước về phía ấy, Đường Duệ vội đuổi theo: “Ông đứng đây chờ không được à?” Kết quả Triển Dương không để ý anh ta, tiếp tục đi tới. Đường Duệ nhún vai, lùi lại phía sau, lấy trái cây trên bàn lên ăn.

Triển Dương đang đi, bỗng biến thành chạy.

“Lương Quý, tôi nói dừng xe, dừng xe!” Cố Tương quát Lương Quý.

“Sao cô không tin lời tôi, người ở bên cạnh cô không phải là anh ta, tôi mới là chồng cô!” Lương Quý chỉ biết lặp đi lặp lại câu nói này.

“Hiện giờ tôi không muốn tranh cãi với anh về vấn đề này, dừng xe!”

“Cố Tương, có phải cô nhất định ở bên anh ta không? Không phải tôi đã nói cô không được như thế sao?”

“Đồ điên, cú!” Cố Tương nổi giận, la lớn với nhân viên an ninh bên ngoài: “Bảo vệ! Bảo vệ!”

Tiểu là bây giờ Lương Quý giống như lên cơn, đập thật mạnh chân ga, điên cuồng lao tới ngõ hẹp trước mặt. Để cảnh quay được chân thật, trên đường có rất nhiều xe, mặc dù hiện nay không hoạt động nhưng hình ảnh cũng nguy hiểm muốn rớt tim.

“Dừng xe! Dừng xe!”

“Xảy ra chuyện gì?” Cuối cùng đội bảo vệ cũng có phản ứng, gấp gáp ngăn chặn nhưng tốc độ lái xe của Lương Quý quá nhanh, dường như đã mất lý trí. Mất hẳn đồ quạch, cả người như chó dại, rống to: “Lỗi của cô, lỗi của cô!”

“Mẹ kiếp!” Sâu thẳm trong tim Cố Tương trào dâng sự sợ hãi. Không phải tên Lương Quý này muốn tự sát chung với cô đó chứ? Fuck, cô mắng một tiếng, cô muốn nhảy xuống xe nhưng không dám, muốn giành tay lái với Lương Quý lại sợ trực tiếp đụng vào bức tường phía trước. Thấy tốc độ xe ngày càng nhanh, đã đụng ngã không ít quán nhỏ trang trí trước mặt, âm thanh rầm rầm làm cho người ta run rẩy. Mà trong hoàn cảnh này cô không có cách nào trốn thoát được.

Lương Quý điên rồi!

Cô nghe sau lưng có ai đó mơ hồ gọi tên mình: “Cố Tương! Cố Tương!”

Hình như là tiếng của Triển Dương.

Lương Quý đạp chân ga hết mức, phía trước là bức tường chắn, hai bên là cửa hàng nhưng hắn ta không có ý dừng lại, đoán chắc sẽ phải đụng vào.

Hắn quyết tâm không chừa con đường sống cho người khác.

Tiếng la sau lưng tiếp tục vang lên, đã cách xa nhưng vẫn nghe được sự lo âu và kinh sợ trong đó. Giọng nói bình thường ôn hoà lạnh nhạt đã có chút hoảng hốt, giống như sợi dây nối liền kiếp này và kiếp trước, lời người từ dưới vùng bùn lầy lên mặt đất đầy rơm.

Mắt Cố Tương nóng lên, suýt chút rơi lệ. Cuộc đời con người quá ngắn ngủi, d(d(l(q(d(um(um thật rất ngắn. Khó khăn lắm cô mới có cơ hội sống lại, chẳng lẽ chưa kịp làm gì cứ vậy mà mất nữa sao? Hơn nữa còn chết cùng một chỗ với kẻ bỏ đi mà cô ghét nhất đời trước thế ư? Tại sao? Việc này đúng là không công bằng!

Không cam lòng! Rất không cam lòng!

Cô mở cửa xe, mắng một câu: “Diễn dở như hạch, tự chết một mình đi!”

Tung người nhảy xuống.

Vài giây nhưng có cảm giác thật lâu.

Sau đó giống như ngẩn ngui trong chớp mắt, chỉ nghe trước mặt vang lên một tiếng “Ầm” thật lớn. Toàn bộ chiếc xe cổ đẹp để húc thật mạnh vào tường, đầu xe biến dạng. Một ngọn lửa bùng lên cao như muốn thiêu rụi hết thấy.

Nhân viên nghe tin vừa mới chạy tới hiện trường đều đứng ngây như phỗng.

Hình ảnh chiếc xe tan tác, xăng bắt lửa cháy phừng phừng kích thích thị giác mọi người.

Sợ rằng chuyện này sẽ là tai nạn lớn nhất trong năm nay của làng giải trí đây.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Tương Tương hắc hoá (*)

Edit: Um-um

(*) Hắc hoá: Hai chữ này mình không thể đổi thành từ thuần việt được nên tạm thời để vậy. Hắc hoá nghĩa là tâm hồn, tính cách con người biến đổi theo

chiều hướng xấu đi.

Nửa người Cổ Tương chậm rãi bò ra từ trong đồng hồ loạn. Trước kia cô từng đóng phim hành động, khi không có diễn viên đóng thế cô đều tự mình thực hiện. Vì đề phòng nguy hiểm, chỉ đạo võ thuật luôn hướng dẫn họ nhất định phải bảo vệ cô. Lúc này khi cô nhảy xuống xe, cô cố gắng ôm đầu. Dù vậy vẫn rơi không nhẹ, tay chân đau rất tựa hồ như bị gãy vụn.

Một bóng người chạy như bay đến. Cô còn chưa kịp nhìn rõ là ai liền rơi vào một lồng ngực ấm áp. Ngay sau đó, Cổ Tương cảm giác có một người ôm lấy mình, giọng Triển Dương từ đỉnh đầu vang lên: “Gọi cấp cứu!”

Cô nắm chặt áo người đối diện theo bản năng. Chàng trai trẻ chạy rất nhanh, có thể nghe được nhịp tim vội vã của anh, tiếng động của sự sống vang lên giúp Cổ Tương cảm thấy yên tâm. Mùi thuốc lá thoang thoảng trên người anh như có tác dụng thôi miên. Đầu óc cô hỗn loạn, chỉ nghe được tiếng người ấy nhẹ nhàng an ủi, đôi khi còn có giận dữ.

Cuối cùng cô thiếp đi.

Làng giải trí xảy ra một sự kiện tai nạn va chạm cháy xe lớn như thế, diễn viên chính chưa biết sống chết, đoàn phim "Đạo Mã Đán" muốn bùng nổ cũng không có cách nào bùng nổ được. Chỉ trong vòng 10 phút, trên mạng tràn đầy các tin về việc này. Bên ngoài bệnh viện dày đặc các phóng viên vừa mới nghe tin chạy tới, có phóng viên giải trí, cũng có phóng viên thời sự. Loại chuyện nguy hiểm như tai nạn xe cộ, nếu đổi lại là người bình thường thì đây cũng là một tin tức sốt dẻo, huống chi đây là minh tinh điện ảnh đang ăn khách hiện nay.

Tần Hạo nổi điên. Đám phóng viên đến phỏng vấn chặn người của đoàn phim tại phim trường, ai nấy thay phiên nhau đặt câu hỏi càng ngày càng sắc bén.

“Xin hỏi đạo diễn Tần, vì sao xảy ra vụ tai nạn xe cộ này?”

“Có phải vì không làm tốt công tác bảo vệ an toàn không? Đây là sự cố gây nguy hiểm lớn nhất trong làng giải trí trong vòng vài năm nay, xin hỏi phương án giải quyết của mọi người là gì?”

“Có thể miêu tả chi tiết tình huống khi đó không?”

“Nghe nói hai diễn viên chính đều bị thương nặng, nhất là Lương Quý. Ông có ý kiến gì về việc này?”

Ý kiến gì? Nhìn vào quả bóng (*)! Tần Hạo cẩn thận giữ mình trong sạch nhiều năm qua, lần đầu tiên bị đội lên tội danh “không đảm bảo an toàn phòng hộ”. Thật giống như một quán ăn nổi tiếng về vệ sinh an toàn thực phẩm lại có ngày bị Cục Công Thương niêm phong vì sử dụng dầu bẩn, trái tim già nua của ông không thể chịu đựng nổi!

(*) Nhìn vào quả bóng: là một bộ phim hoạt hình 3D trực tuyến do Quảng Châu Interstellar Animation Design Co., Ltd. sản xuất, được phát hành độc quyền trong thế kỷ của người Mỹ gốc Á kể về những câu chuyện xảy ra trong thế giới những quả bóng. Trong thế giới này, các nhân vật chính với những tính cách khác nhau thể hiện giấc mơ của mình thông qua những cảm xúc của chính họ. Với quả bóng là hình ảnh và giấc mơ là chủ đề, nó cho thấy thái độ tích cực và lành mạnh đối với cuộc sống, phẩm chất đạo đức của việc thúc đẩy sự thật, lòng tốt và theo đuổi giá trị giấc mơ (Nguồn: baidu)

Hon nữa chính ông cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Chiếc xe kia rất tốt, mỗi lần trước khi sử dụng đều kiểm tra, không thể nào hư được. Nhưng lần tai nạn xe này thật sự quá dữ dội, chẳng lẽ Lương Quý không biết lái xe?

Sau khi khó khăn đuổi đám phóng viên đi, trợ lý báo: “Đạo diễn Tần, người đại diện Lương Quý gọi điện tới, nói. ... Chuẩn bị yêu cầu bồi thường”

“Hừ!” Tần Hạo nghe xong liền nổi cơn: “Hắn ta còn không biết nhục mà đòi bồi thường. Mẹ nó, còn chưa rõ ở đây xảy ra chuyện gì, chưa biết chừng là do anh ta giờ trò quý.”

“Nhưng.” Trợ lý hơi khó xử: “Nghe nói anh ta bị phỏng nặng.”

.....

Trong bệnh viện, Đường Duệ vừa nghe tin đã chạy tới, đang cố gắng khuyên Triển Dương.

“Klaus, trước tiên ông hãy bình tĩnh. Chuyện này không hề đơn giản. Hiện trường không có người khác. Lúc đó họ còn ở góc chết của camera, không ai quay lại được chuyện gì đã xảy ra. Ông không thể manh động được.”

“Kích động gì chứ?” Mắt của Triển Dương rất đẹp, mỗi lần cười khiến cho gương mặt trở nên dịu dàng, ôn hòa và ấm áp. _um_um Nhưng lúc này đây, vẻ mặt anh không hề gọn sóng, ánh mắt lạnh lùng khiến nhiều người không dám nói câu nào. Anh hờ hững nói: “Không có chứng cứ thì tạo chứng cứ, bình thường không phải mấy ông đều dùng mấy cái thủ đoạn đen tối này sao?”

Câu nói của anh có vẻ như đang châm chọc Đường Duệ, anh ta vội nói: “Tôi biết ông đang nhớ lại ngày xưa đi. ...”

“Câm miệng.” Lời vừa chưa dứt, cổ áo anh ta đã bị người ta nắm lấy, mặt Triển Dương không có cảm xúc nhìn anh ta: “Không được nói.”

Cổ Tương vừa tỉnh lại đã nghe tiếng Đường Duệ và Triển Dương cãi nhau, cô ho mạnh hai tiếng, hai người vẫn đang giằng co lập tức dừng lại. Triển Dương buông lỏng cổ áo Đường Duệ ra, đứng im không nhúc nhích.

Đường Duệ bước đến, hỏi: “Cô thấy thế nào rồi?”

“Không sao.” Cố Tương cố gắng ngồi dậy.

“May quá.” Đường Duệ an ủi cô: “May nhờ cô thông minh nhảy xuống xe nên chỉ bị trầy xước ngoài da, cổ không bị sao. Còn tên kia thì không thể may mắn như vậy.”

Cố Tương hiểu ý anh ta nói “tên kia” là Lương Quý, liền hỏi: “Anh ta thế nào?”

“Phong nặng, hiện giờ còn nằm trong phòng ICU.” Đường Duệ hơi do dự: “Hơn nữa có chút phiền phức, thương tật của Lương Quý quá nặng, cô chỉ bị thương nhẹ. Người đại diện Lương Quý nghi ngờ đây không phải tai nạn bình thường. Cố Tương, cuối cùng lúc ấy đã xảy ra chuyện gì?”

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Cố Tương cười lạnh: “Dĩ nhiên không phải tai nạn bình thường. Đây là mưu sát bất thành.”

.....

Trên truyền hình tràn ngập hình ảnh hiện trường tai nạn phim "Đao Mã Đán", hình ảnh tai nạn thảm khốc làm cho khán giả nhìn thấy ghê rợn.

Kiều Ánh Tinh tắt tivi, hơi hoảng hốt cầm điện thoại lên, lòng muốn gọi điện thoại nhưng lại thôi.

Cuối cùng, cô ta thay quần áo, vội vàng ra ngoài.

Trong bệnh viện, Đường Duệ đau đầu nhức óc, Triển Dương thì thôi đi, còn thêm Cố Tương nữa là thế nào. Đường Duệ luôn cảm thấy Cố Tương là một người rất thông minh. Từ việc khi cô ra mắt đến nay chịu bao nhiêu hãm hại của người khác vẫn có thể bình tĩnh thoát thân là có thể thấy được điểm này, thế mà bây giờ thái độ rất kiên quyết, Cố Tương có ý muốn kiện, cho dù Lương Quý chết trong tai nạn xe này cô vẫn phải kiện.

Đường Duệ vẫn không hiểu vì sao Cố Tương lại quyết tâm đến vậy. Anh ta cố gắng can ngăn: “Tôi biết bây giờ cô bị uất ức, chuyện này không thể để yên như thế. Nhưng bây giờ chúng ta không có chứng cứ nên sẽ rất phiền phức, nếu như kiện sẽ gây bất lợi cho cô. Hiện nay quan trọng là phải tìm cách giải quyết tốt nhất.”

“Cần gì chứng cứ?” Cố Tương cắt đứt lời anh ta, trong giọng nói có sự chấp nhất mà không ai có thể hiểu được: “Nếu ai nấy đều không có chứng cứ, hán có thể bịa, tôi cũng có thể bịa, muốn chứng cứ kiểu nào thì cứ tạo ra một cái là được.”

“Tôi thua.” Đường Duệ choáng váng, lời nói của Cố Tương và Triển Dương đều giống y đúc, không uống là một cặp. Đạo lý này anh ta biết nhưng vì sao hai người đều bắt buộc như vậy?

Cố Tương liếc nhìn Triển Dương, từ khi tỉnh lại đến nay, Triển Dương không hề nói với cô câu nào. Có thể thấy được hiện nay tâm trạng của anh không được tốt, nhưng Cố Tương cũng không biết mình đã chọc gì đến vị đại gia này rồi.

Cô nhìn Triển Dương đứng một mình ở cửa hút thuốc lá, khều Đường Duệ hỏi nhỏ: “Anh ấy sao thế?”

“À.” Đường Duệ nhìn Triển Dương một cái: “Mỗi tháng đều có vài ngày như vậy. Đừng chọc vào.”

Hiện nay Cố Tương cũng không có tâm trạng, cô kéo kéo bộ quần áo bệnh nhân to lớn trên người mình: “Thay đồ, tôi muốn đi về.”

“Bây giờ cô vẫn chưa khỏe...” Đường Duệ tức muốn điên, ngay lúc này, cửa phòng bệnh được mở ra, Văn Tĩnh tiến vào, đầu tiên khi thấy Cố Tương là thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó gấp gấp nói: “Tương Tương...”

“Xin lỗi.” Một giọng nam chen vào. Mọi người trong phòng ngẩng đầu nhìn lên, phía sau Văn Tĩnh còn có một chàng trai trẻ tuổi mang đôi kính gọng vàng, có vẻ là một người hào hoa phong nhã.

“Tôi là Hứa Sâm, người đại diện của Lương Quý. Cô Cố, tôi có một số thắc mắc về sự việc lần này, cô có thể dành thời gian nói chuyện với tôi chứ?”

Cả phòng chìm trong yên lặng.

Cố Tương chăm chú nhìn người đàn ông này, bỗng nhiên chậm rãi cười.

“Rất sẵn lòng.”

Hai bên đấu nhau, quan trọng nhất là không thể thua khí thế.

Triển Dương đứng tựa vào cửa, d(d(l(q(d(un(um Đường Duệ và Văn Tĩnh ngồi hai bên Cố Tương, Cố Tương và Hứa Sâm ngồi đối diện nhau, trên bàn bày hai tách trà.

Đường Duệ nháy mắt với Triển Dương: còn không mau qua đây lấy lấy mặt mũi giúp em gái ông? Nhưng anh ta chỉ nhận lại sự hờ hững bèn chuyển hướng nhìn người đối diện.

Tuổi Hứa Sâm không lớn lắm, chừng độ 28 hoặc 29 tuổi, mặc tây trang đeo kính, nhìn qua rất có cảm giác chuyên nghiệp. Đường Duệ cũng biết Hứa Sâm hoàn toàn không dễ đối phó. Từ khi ra mắt đến nay, Lương Quý tiến lên không ngừng tất nhiên không khỏi nhờ vào sự hỗ trợ chặt chẽ từ người đại diện này. Huống chi dưới ánh mắt nhìn người của mình, anh ta có thể khẳng định người này rất giỏi giao tiếp.

Tất nhiên hôm nay người này đến cũng chẳng phải tốt lành gì.

Mặc dù anh ta và Văn Tĩnh ngồi kế bên Cố Tương nhưng Hứa Sâm cũng chỉ mặt đặt tên rồi, người cậu ta muốn nói chuyện là Cố Tương mà Cố Tương cũng đã đồng ý. Nhưng đàm phán với người như vậy, Đường Duệ rất lo lắng Cố Tương không ứng phó nổi.

Cố Tương lẳng lặng nhìn chằm chằm người đối diện. Đối với Hứa Sâm, cô không xa lạ gì. Lúc cô và Lương Quý kết hôn với nhau không tránh được việc phải giao tiếp với Hứa Sâm. Nói cho cùng thì Hứa Sâm đối xử với cô rất tốt, ít nhất so với tính tình lạnh lùng của Lương Quý, Hứa Sâm thân thiện hơn nhiều, luôn thuận thực mở miệng gọi “chị dâu” nên Cố Tương cũng rất thích hắn.

Nhưng cũng chính người này, sau khi cô ly hôn với Lương Quý, mua chuộc truyền thông đăng những tin tức bôi xấu cô. Hứa Sâm là người có mạng lưới giao thiệp rộng rãi, hẳn giỏi về việc lợi dụng mọi đường dây và quan hệ dàn xếp mọi việc rất ôn hòa. Ngoài việc xây dựng hình tượng “người chồng quốc dân” thật cao cả cho Lương Quý, Hứa Sâm còn dùng mối quan hệ xã hội của mình ép Cố Tương đến đường cùng. Khi đó, cô giận dữ tìm Hứa Sâm mắng hắn vong ơn phụ nghĩa, bỏ đá xuống giếng, hắn chỉ đáp: “Chị dâu, tôi cũng không phải là bỏ đá xuống giếng gì. Đây chỉ là thuận theo thời thế. Chị và Lương Quý ly hôn rồi, đã là người dưng. Bây giờ nài nỉ nhờ vả có phải quá buồn cười không đây?”

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lê quý đôn - d.d.l.q.d đều không chính chủ (Um-um) ~~

Hứa Sâm cảm nhận được ánh mắt Cố Tương nhìn hắn có chút kỳ lạ, thậm chí làm hắn thấy nổi da gà. Nhưng dù sao gừng càng già càng cay, hắn mau chóng nói: “Cô Cố, bây giờ Lương Quý còn đang nằm phòng ICU, cô chỉ bị thương nhẹ. Ngoài bệnh viện phóng viên rất nhiều, cô có thể giải thích một chút về chuyện xảy ra lúc đó được không?”

Phong cách Hứa Sâm vẫn trước sau như một, lúc nào cũng là đối trắng thay đen, không hề xấu hổ mà chụp mũ người khác.

“Có thể giải thích. Lúc đó tình huống là thế này, Lương Quý cố ý mưu sát, tôi phát hiện ra nên bắt anh ta dừng xe nhưng anh ta không chịu nên tôi đành nhảy xuống. Anh ta mưu sát chưa thành lại tự mình hại mình.”

Cô nói rất lưu loát rõ ràng, lời nói mạnh mẽ, nói liền một hơi, gần như làm cho Hứa Sâm nghẹn họng.

Hứa Sâm nói tiếp: “Những việc này chỉ là lời nói một phía của cô, tôi rất lấy làm lạ vì sao Lương Quý muốn mưu sát cô, mưu sát một người cũng không đến nỗi không quan tâm đến tính mạng của mình thế chứ?”

Đường Duệ hết sức đồng ý, mặc dù không biết lý do Cố Tương nhất mực khẳng định như vậy nhưng ở góc độ người ngoài cuộc rất khó chấp nhận. Người mưu sát nằm ở phòng ICU mà người bị mưu sát chỉ bị thương nhẹ. Lương Quý bị thiếu năng ả?

“Anh không biết thật sao?” Cố Tương từ tốn hỏi.

Triển Dương thay đổi tư thế tựa cửa hút thuốc, một tay đút vào túi quần, một tay vắt tàn thuốc vào thùng rác, chuẩn bị rút ra một điếu khác.

Hứa Sâm đẩy kính: “Tôi không hiểu ý của cô Cố.”

“Tôi nghi ngờ, Lương Quý chơi thuốc.” Cố Tương gằn từng chữ.

Văn Tĩnh và Đường Duệ ngơ người, động tác móc thuốc của Triển Dương dừng lại.

“Không thể nào có chuyện này.” Hứa Sâm nói.

“Đúng vậy, đúng là không thể nào có.” Cố Tương cười, chỉ là nụ cười có chút lạnh lùng: “Nhưng trừ lý do này ra, tôi không có cách nào giải thích việc bỗng nhiên anh ta nổi điên. Lúc anh ta trên xe thường xuyên nói với tôi là anh ta có một con ác mộng. Tôi cảm thấy quái dị nên muốn anh ta dừng xe lại. Đáng tiếc là,” cô buông tay: “Anh ta cố chấp đi tìm chết còn muốn kéo tôi theo làm miếng lót cho mình.”

Hứa Sâm lắc đầu: “Tất cả chỉ là suy đoán của cô.”

“Không sai, suy đoán nào cũng cần có chứng cứ đúng không?” ddlequydon.um-um Cố Tương cười như không nhìn hắn: “Nên tôi quyết định báo cho cảnh sát, dù là người bệnh hiểm nghèo nhưng vẫn không ảnh hưởng đến việc kiểm tra nước tiểu.” Cô nhìn Hứa Sâm với vẻ khiêu khích: “Chúng ta đi qua phòng xét nghiệm đi. Tôi còn nôn nóng được biết nguyên nhân tai nạn hơn anh nữa đây.”

Nói xong câu đó, cô đứng phắt dậy, làm bộ phải đi. Hứa Sâm vội vàng nói: “Chờ đã.”

Trong mắt Cố Tương loé lên tia châm chọc. Con người Hứa Sâm này rất có năng lực, đáng tiếc tính lại đa nghi. Có lẽ người càng thông minh thì càng không dễ tin ai. Cô nghi ngờ Lương Quý chơi thuốc không phải là giả vì kiếp trước cô cũng từng đoán qua. Nhưng không có kết quả nên chẳng ai biết đúng sai thế nào, nếu làm cho Hứa Sâm hoài nghi thì tương lai Lương Quý sống không thoải mái rồi.

Bởi vì Hứa Sâm là người thông minh.

Trước nay người thông minh luôn cân nhắc thiệt hơn.

Hứa Sâm nói: “Cô Cố, Cô làm thế là không đúng. Hiện nay Lương Quý đang bị phỏng nặng, cô mập mờ đòi kiểm tra nước tiểu có thể tạo nên dư luận xấu. Đây là nghệ sĩ bị thương trong một sự cố, không chung tay tìm hiểu nguyên nhân tai nạn mà lại đi hoài nghi lẫn nhau làm gì?” Trong lòng hắn không đưa ra được hướng giải quyết thoả đáng. Cố Trương nói chắc chắn như vậy, nếu quả thật chơi thuốc thì tương lai sáng chói của Lương Quý sẽ bị phá huỷ. Nếu không phải chơi thuốc, việc kiểm tra nước tiểu bị tung ra, cho dù kết quả không phải cũng khó tránh dân mạng suy đoán lung tung.

“Tôi chỉ là muốn tìm hiểu sự thật thôi.” Cố Trương cười: “Không quan tâm kết quả là gì, tôi sẽ kháng cáo tới cùng. Tội cố ý mưu sát nghe có vẻ rất hay.”

“Cô Cố, chúng ta bàn bạc thử, nhất định sẽ có cách tốt hơn.”

Đường Duệ hơi giật mình, thái độ Cố Trương kiên quyết như vậy thế mà khiến Hứa Sâm sợ hãi?

“Có một cách” Cố Trương nhìn vào mắt Hứa Sâm, giống như chú mèo đang nhìn con mồi trong tay.

“Xin cứ nói.”

“Như vậy đi.” Hai tay Cố Trương chống lên bàn, nhìn chăm chú vào mắt Hứa Sâm. “Tôi có thể không kiện anh ta, dù gì cũng từng đóng phim chung với nhau, nhưng... Anh ta phải tự mình đưa ra bằng chứng chứng minh anh ta mắc bệnh tâm thần phân liệt. Tôi chỉ muốn làm khó người mắc bệnh tâm thần làm gì cả, có giấy xác nhận này rồi, tôi sẽ không yêu cầu kiểm tra nước tiểu, cũng không kháng cáo, thế nào?”

Triển Dương cười khê, quay đầu nhìn Cố Trương, cuối cùng ánh mắt cũng lộ ra một tia khen ngợi.

Đường Duệ và Văn Tĩnh nói không nên lời. Tất cả đều ngớ người.

Cao nha! Con mẹ nó đúng là ép người!

Muốn một nghệ sĩ nổi tiếng cả nước thừa nhận mình mắc bệnh tâm thần phân liệt có nghĩa là sau khi xuất viện anh ta phải khóc chào tạm biệt làng giải trí rồi. Nhưng kháng cáo và kiểm tra nước tiểu thì cái nào không phải gat lệ tạm biệt làng giải trí nào? Khác nhau ở chỗ lý do của người trước là khách quan, người sau là chủ quan. Bất kể trước hay sau, danh tiếng và tương lai chả khác nào đồng rác phải vất đi cả.

Hứa Sâm có chút nóng giận, hắn nói: “Đều là diễn viên lại còn từng hợp tác với nhau. Bây giờ tình trạng Lương Quý vẫn chưa rõ ra sao. Cô Cố đây chẳng lẽ muốn bỏ đá xuống giếng?”

“Ái chà, lời này sao quen tai thế nhỉ?” Cố Trương vênh đầu ngón tay lên xoa lỗ tai, mắt từ trên cao nhìn xuống Hứa Sâm, cười khanh khách: “Tôi không hề bỏ đá xuống giếng, chẳng qua là thuận theo thời thế thôi. Vốn tôi và anh Lương cũng chả có quan hệ gì. Bây giờ nài ni nhờ vả có phải quá buồn cười không đây?”

“Chính anh ta muốn chết, cũng không thể trách tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Quá khứ

Edit: Um-um

Hứa Sâm không thể ngờ một người am hiểu kỹ năng đàm phán như hắn lại lần đầu tiên đá trúng một tấm sắt như vậy, có thể gọi là cốt thép trộn xi măng, chẳng những không mẻ miếng nào mà hắn còn bị trật hông.

Nhìn thoáng qua Cố Trương là một người ôn hoà dễ nói chuyện, nhưng khi bàn điều kiện miệng lưỡi trở nên sắc bén. Nói ngọt nói nhạt đều không chịu, tư thế hùng hổ dọa người làm Hứa Sâm cảm giác không chịu nổi.

Dù sao hắn chỉ là người đại diện của Lương Quý, nói cho cùng cũng chẳng phải là bạn thân cùng chung hoạn nạn sống chết có nhau, chẳng qua sống chết của Lương Quý ảnh hưởng trực tiếp đến số mạng của hắn nên ở đây hắn không thể trực tiếp ngó lơ, phui tay bỏ đi được. Hắn hít sâu một hơi, quăng ra đòn sát thủ của mình: “Nếu cô Cố nhất định phải nói chuyện trên toà án thì chúng tôi cũng không sợ. Nhưng cô Cố có từng nghĩ đến, thừa kiện tốn kém bao nhiêu công sức và tiền bạc? Lương Quý chẳng quan tâm chút tiền đó, nhưng cô Cố này, xin phép cho tôi được nói thẳng, chỉ sợ cô cũng chỉ mới nổi tiếng gần đây. Thay vì dùng thời gian phát triển sự nghiệp, cô lại phải dùng để lên toà. Việc này, được có bù nổi mất không đây?”

“Không cần phải lo.” Bỗng nhiên Triển Dương chen ngang: “Tiền không thành vấn đề, thời gian cũng không thành vấn đề.” Anh nhìn thoáng qua Đường Duệ.

Đường Duệ nổi hết da gà, tròn mắt nhìn anh.

Hứa Sâm tức cười.

Đột nhiên hấn ý thức được, đúng thế, có lẽ Cố Tương không có nhiều tiền nhưng Triển Dương thì không phải vậy. Nếu cuộc chiến tốn kém này kéo dài thì với khả năng của Triển Dương, kẻ thảm bại sẽ là Lương Quý. Một người có tiền không đáng sợ, đáng sợ là có tiền đến mức tùy hứng. Triển Dương là bạn trai Cố Tương, chẳng lẽ để Cố Tương phải chi số tiền này ư?

Trời ạ, cuối cùng thì Lương Quý làm thế nào mà đắc tội hai tượng Phật lớn này đây?

Toàn thân Hứa Sâm đều thấy không ổn. Hấn đứng lên, xách cặp của mình, nói với Cố Tương: “Chuyện này tôi cần suy nghĩ một chút. Có Cố khoan vội, ít nhất chờ đến khi có kết quả bệnh tình của Lương Quý hẳn quyết định sau. Hấp tấp như vậy cũng không phải là biện pháp. Chúng ta, chúng ta hai ngày nữa liên lạc lại.”

Hấn vội vàng tông cửa chạy đi.

Văn Tĩnh, Đường Duệ: “.....”

Cố Tương vỗ tay một cái, hình như nghĩ đến chuyện gì, hỏi: “Bên chỗ đạo diễn Tần nói thế nào?”

.....

Phim trường "Đao Mã Đán" xảy ra sự cố lớn như vậy, truyền thông rồi rít bao vây cố gắng đào bới một góc nhỏ của sự việc. Nhưng từ khi bắt đầu, người bị thương nhẹ Cố Tương được bảo vệ rất tốt, không tìm được cơ hội phỏng vấn, còn người bị nặng Lương Quý vẫn nằm trong phòng bệnh tạm thời không thể nhận phỏng vấn.

Đối với nguyên nhân xảy ra tai nạn đang có rất nhiều giả thuyết, bên ngoài suy đoán lung tung đủ kiểu. Trong vài ngày này, người tỉ mỉ sẽ phát hiện, người bị thương nghiêm trọng nhất trong sự việc này là Lương Quý, thế nhưng người đại diện và công ty lại không hề lên tiếng cáo buộc đoàn phim hay Cố Tương điều gì. Việc này khiến cho những người theo thuyết âm mưu cảm thấy mờ mịt.

Bản năng của con người luôn đồng tình với kẻ yếu. Bản thân Lương Quý là một diễn viên trẻ đang nổi tiếng d.d.lequydon.u.m.u.m, bỗng nhiên xảy ra biến cố, cộng thêm trước đây bị đội nón xanh, quả nhiên là họa vô đơn chí, vô cùng thê thảm. Đổi lại một người trong cuộc chỉ bị thương nhẹ, khó tránh làm cho mọi người hiểu lầm. Có người đoán xe của đoàn bị hư, còn có người đoán Cố Tương động tay chân, nhưng truy xét đến ba đời tổ tiên của Cố Tương và Lương Quý cũng không hề thấy có thù sâu oán nặng gì cả. Trong lúc mọi người lâm vào hoàn cảnh bế tắc, có người lại phá được khúc mắc này ra.

Người kia nói: “Nếu Lương Quý là người bị hại, sao công ty và người đại diện của Lương Quý không tố cáo, đòi bồi thường? Ngủ à?”

Một viên đá làm gọn lên ngàn tảng sóng, có lúc, cái quần chúng cần chỉ là một lời đồn dẫn dắt, chưa kể lời đồn này xem ra còn rất hợp lý và phù hợp hoàn cảnh nữa.

Lương Quý không biết lái xe sao? Biết. Anh ta có thù oán với Cố Tương sao? Không có. Có ý định tự sát sao? Dĩ nhiên không. Quanh đi quẩn lại, cuối cùng nghi ngờ đến việc anh ta có bệnh thần kinh hoặc chơi thuốc.

Cho nên nói, không cần phải sợ không ai biết sự thật, cũng không nên coi thường trí thông minh của quần chúng nhân dân.

Vốn chuyện này Cố Tương định làm cho đến cùng, nhưng có lẽ bao nhiêu may mắn của Lương Quý đã dùng hết trong kiếp trước nên kiếp này phải chịu đòn đến bước đường cùng, tiền lùi đều khó. Dĩ nhiên Lương Quý vẫn còn ở bệnh viện nên không biết tình hình bên ngoài thế nào, nhưng kể cả Hứa Sâm cũng định bỏ mặc không quan tâm.

Chơi thuốc, bệnh tâm thần, còn có khả năng gánh tội cố ý mưu sát. Lương Quý bị phỏng nặng, việc quay trở lại giới giải trí là không thể, hơn nữa với mớ tin tức rối ren này, đời này xem như xong. Hứa Sâm không giống vậy, hấn có năng lực có thủ đoạn, sao phải chết chung với Lương Quý? Nên mới nói, bạn bè gì? Cũng như chim chung rừng, tai vạ đến tự mình lẹ làng bay thôi.

Trong lúc vô tình, truyền thông và đại chúng đã vạch chân tướng ra ngoài ánh sáng. Chuyện này cảnh sát bắt đầu tham gia điều tra, Cố Tương mừng rỡ nhẹ nhõm, mặc dù việc quay phim "Đao Mã Đán" tạm thời gác lại nhưng Cố Tương biết, chuyện này hoàn toàn không liên quan gì đến đoàn phim, không bao lâu nữa sự thật sẽ được phơi bày, sẽ tiếp tục mở máy quay lại.

Chỉ là không phải Cố Tương hoàn toàn không buồn phiền. Mấy ngày nay Triển Dương giống như biến thành một người khác. Mỗi ngày đều nhàn nhạt, không nói chuyện cũng không qua lại với cô, so với thái độ tươi rói âm áp trước đây quả là khác một trời một vực. Cố Tương hơi bực bội, không biết mình đã làm gì chọc tới Triển Dương, xem ra Triển Dương đang giận đối ai đó. Nhưng cô nghĩ tới nghĩ lui vẫn không phát hiện được dấu vết gì.

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lê quý đôn - d.d.l.q.d đều không chính chủ (Um-um) ~~

Đến khi phỏng vấn chuyện tình cảm làm sao có thể ăn ý được.

Cố Tương bắt đầu đi, mang mấy cái bánh quy không cần thận nướng hơi dư sang, mời Triển Dương: “Vị mới này, thử một chút nhé?”

Triển Dương nhìn cô một cái: “Không cần.” Quay người vào phòng ngủ.

Cố Tương: “.....”

Đại ca ơi, cuối cùng là anh đang giận cái gì vậy hả?

Đường Duệ hớn hờ lấy bánh quy ăn, vừa ăn vừa nói: “Tương Tương, hiện nay diễn viên giống như cô không nhiều lắm. dienddanleequyddon Lần trước tôi thấy mấy nữ diễn viên chính trong đoàn ăn cơm trưa không khác gì thỏ ăn. Như cô có phải tốt không, sống thoải mái biết bao.”

Cố Tương nhìn Đường Duệ ăn vui vẻ mà không phản bác được, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn không kèm được hỏi: “Mấy ngày nay Triển Dương uống nhầm thuốc à? Mặt mày lạnh lùng quá.”

Đường Duệ làm động tác ngăn lại, liếc nhìn phòng ngủ, lại nhìn qua Cố Tương, ddldq.um.um thờ dãi muốn nói lại thôi, nói: “Thật ra chuyện này, tôi chưa từng nói với ai cả, nói ra cũng không hay lắm...”

“À, vậy thôi đi.” Cố Tương cắt đứt lời anh ta: “Nói chuyện khác.”

Đường Duệ: “.....” Không đúng, lời thoại kế tiếp không phải câu này. Anh ta hỏi: “Không phải cô muốn biết sao?”

“Tôi muốn biết chứ, nhưng không phải anh nói là nói ra cũng không hay lắm sao?”

“Tôi, tôi chỉ nói băng quơ thôi. Cô đâu phải người nào lạ đâu.” Trái tim Đường Duệ âm thầm rơi lệ, bỏ qua ý tưởng dụ dỗ Cố Tương nịnh nọt nắn nỉ mình rồi nhân cơ hội chen ép cô, anh ta thành thật nói liên miên.

“Hôm ấy khi cô lao ra khỏi xe, thiếu chút nữa đã hù chết Klaus. Trừ việc hành động lúc đó của cô cực kỳ nguy hiểm, còn một nguyên nhân khác, mẹ Klaus cũng qua đời do gặp sự cố lúc quay phim, cũng là tai nạn xe cộ, y hết tình cảnh khi Klaus đến gặp cô khiến ông nhớ đến di.”

Ngay sau đó, Đường Duệ kể hết tất cả những chuyện của mình và Triển Dương cho Cố Tương nghe.

Triển Dương và Đường Duệ là bạn nối khố. Thật ra gia đình của Đường Duệ hoạt động trong lĩnh vực mỹ thuật, từ ông bà nội đến ba mẹ đều là họa sĩ. Chỉ đến đời Đường Duệ, Đường Duệ lại không hề có hứng thú với mỹ thuật, ngược lại cảm thấy ưa thích điện ảnh hơn. May là anh ta có một người em gái, nếu không nhà họ Đường không để mặc cho anh ta muốn làm gì làm.

Nhà họ Đường luôn có quan hệ rất tốt với nhà họ Triển, tất nhiên là vì nhà họ Triển cũng tham gia vào giới văn nghệ. Bà nội Triển Dương là một ca sĩ quân khu nổi tiếng, ông nội là nguyên Bộ trưởng bộ Ngoại giao. Sau đó di dân đến Canada, cha anh Triển Thường Phong mở khách sạn làm ăn khá khả, xem như bá chủ một vùng nhưng mẹ Triển Dương chỉ là một diễn viên nhỏ hạng ba trong nước.

Vị diễn viên nhỏ hạng ba trong nước này nói thật là may mắn, đi theo một người bạn nổi tiếng chụp quảng cáo. Trong lúc vô tình gặp Triển Thường Phong. Triển Thường Phong là một chàng thanh niên phản nghịch, yêu mẹ Dương từ cái nhìn đầu tiên. Người đàn ông vừa đẹp trai, trẻ tuổi lại còn thành công trong sự nghiệp, vô cùng quan tâm chăm sóc như thế, sau mấy lần mẹ Dương cũng đã gờ tay đầu hàng.

Nhưng môn đăng hộ đối vĩnh viễn là một vấn đề không lỗi thời.

Mặc dù nhà họ Triển không vừa lòng mẹ Dương lắm nhưng vì Triển Thường Phong thích nên cũng miễn cưỡng tiếp nhận. Tuy nhiên yêu cầu sau này mẹ Dương không thể tiếp tục tham gia đóng phim. Gia đình họ đều là những người có quyền có thế, thật sự nhìn không vừa mắt người diễn viên hạng ba như mẹ Dương.

Triển Thường Phong cố sức đấu tranh nhưng chỉ có thể đạt được kết quả này. Hôn nhân cần vượt qua thử thách và gắn kết, nếu vấn đề giải quyết không triệt để chắc chắn sẽ ngày càng nghiêm trọng. d.i.e.n.d.a.n.lqd Triển Thường Phong bận bịu kinh doanh nhiều việc, không chú ý đến tâm trạng vợ mình thay đổi từng ngày. Mẹ Dương hay có xích mích với ông bà Triển, lúc nhỏ Triển Dương thường thấy họ gây nhau. Sau đó có một lần sự việc trở nên nghiêm trọng, mẹ Dương dẫn theo Triển Dương bỏ nhà ra đi.

Lúc này sau khi Triển Thường Phong an ủi được cha mẹ nên đi dỗ dành vợ mình là xong chuyện. Nhưng ngày đó đầu Triển Thường Phong không biết có bị kẹp vào cửa hay không mà lại không dỗ vợ mình. Mẹ Dương dẫn theo Triển Dương, ăn mặc ở đi lại đều phải dùng tiền. Lúc bà ra khỏi nhà quả thật không mang theo tiền, chỉ có vài đồng lẻ. Triển Dương chỉ mới mấy tuổi, mỗi ngày đều muốn ăn vặt món này món kia. Đây cũng là một khoản chi không nhỏ.

Mẹ Dương bắt đắ dĩ, Triển Thường Phong lại không gọi điện nói năng gì. Bởi vì bà bị giam trong nhà làm phụ nhân một thời gian dài, gần như cắt đứt liên lạc với bên ngoài, không bạn bè, không thể vay được tiền. Lúc này có một đoàn phim nhỏ tìm diễn viên tại chỗ, họ cũng không rành về những quy định của nước ngoài, có thể xem như là phạm pháp. Mẹ Dương cũng đồng ý. Một mặt bà muốn kiếm một ít tiền tiêu vặt, mặt khác có lẽ sự đam mê diễn xuất của bà vẫn còn đó, trong lòng bà vẫn chưa nguôi mơ mộng.

Ngày đến đoàn phim, bà còn nói với Triển Dương: “Mẹ về sẽ mua kem cho con nha.”

Kết quả bà không bao giờ trở lại.

Vốn là bộ phim tư nhân bất hợp pháp, thiết bị nào cũng thô sơ càng không bảo đảm an toàn. Triển Thường Phong phát điên, bỏ ra một số tiền lớn kiện chủ hãng phim vào tù. Nhưng vợ đã không còn và cũng từ ngày đó, Triển Dương không thân thiết với họ nữa.

Việc này không thể hoàn toàn trách Triền Thường Phong hay ông bà nhà họ Triền, nhưng suy nghĩ cận kề lại, từ nhỏ Triền Dương do một tay mẹ nuôi lớn, chắc chắn gần gũi với mẹ nhiều hơn với ba. Vì những mâu thuẫn không đáng có này mà mẹ Dương mất đi. Đối với anh mà nói đây là một đả kích rất lớn.

Sau khi Cố Tương nghe xong, trong lòng chỉ có hai chữ, mẹ nó. Cuộc đời mẹ Triền Dương y hệt kiếp trước của cô. Chỉ là nhà họ Triền tốt hơn nhà họ Lương rất nhiều, Triền Thường Phong cũng thật lòng chăm sóc vợ con, vấn đề nằm ở chỗ giải quyết mâu thuẫn mà thôi.

“Klaus vẫn luôn tự trách.” Đường Duệ nói. “Ông luôn cảm thấy, nếu như không có ông, di cũng sẽ không vì sốt ruột kiếm tiền mà nhận vai diễn đó, vậy thì di cũng sẽ không chết đi.”

Con người luôn không do dự mà ôm mặc cảm tội lỗi vào mình, đặc biệt tội này còn liên quan đến người thân thiết nhất.

“Ông với nhà họ Triền luôn có một khoảng cách rất sâu, dù vào đại học thi học ngành kiến trúc nhưng sau khi tốt nghiệp lại quay về nước tham gia giới nghệ sĩ.”

“Đây là có ý đối nghịch với gia đình sao?” Cố Tương hỏi.

Đường Duệ cười khổ: “Cũng không hẳn. Lúc Triền Dương còn bé, di rất hay diễn trò với ông. Di rất trẻ đẹp. Nếu như lúc đầu kiên quyết thêm chút nữa không chừng sẽ trở thành diễn viên xuất sắc.” Đường Duệ nhìn xa xa, như lọt vào hồi ức: “Có lẽ Klaus cảm thấy mình kế thừa tâm nguyện của mẹ, gia nhập giới giải trí. Ông không quá quan tâm đến bất cứ chuyện gì, chỉ riêng với diễn xuất là nghiêm túc, có lẽ bởi vì đó là cái mà di thích.”

Cố Tương cúi đầu, cô không ngờ có thể biết được bí mật này từ Đường Duệ. Ddlqd-umum Nhìn qua Triền Dương có vẻ ôn hoà sẵn sàng, sáng ngời như tia nắng ban mai, không ngờ lại có một mặt u ám như vậy.

“Cố Tương.” Đường Duệ gọi tên cô, vẻ mặt nghiêm túc và thành khẩn: “Tôi quen biết Klaus đã nhiều năm, biết cô là người quan trọng với ông. Nếu như có thể xin hãy tìm hiểu, gần gũi ông. Cô không biết đâu, ban đầu lúc đi học, ông lạnh lùng đến cỡ nào, tính tình lại có vẻ cô lập nữa.”

Cố Tương hơi thắc mắc: “Lạnh lùng?” Triền Dương nhìn đâu giống người lạnh lùng nhỉ?

“Không sai, ông tự tay đóng chặt cảm xúc của mình rồi. Ngay cả hai đứa tôi là bạn bè lớn lên cùng nhau nhưng có lúc khó đoán được ông đang nghĩ gì. Nhiều năm qua nhà họ Triền cũng bó tay với ông. Nhưng từ ngày ông gia nhập làng giải trí, ông tựa như trở thành một người khác. Trước mặt công chúng đều thể hiện vẻ mặt tốt đẹp, dịu dàng. Cô biết vì sao không?”

Cố Tương lắc đầu.

“Bởi vì đây là ước mơ của mẹ ông. Những khán giả này đều là người mẹ ông yêu.”

Vì mơ ước của mẹ nên phải nghiêm túc cố gắng. Vì là người mẹ yêu nên phải đối xử dịu dàng.

Người như vậy, thật vừa phức tạp vừa mâu thuẫn.

“Cố Tương.” Đường Duệ vỗ vỗ vai cô. “Nếu nói làng giải trí là cọng cỏ cứu mạng ông, diễn xuất là vật an ủi duy nhất trong cuộc đời chán ngắt của ông. Vậy cô chính là thu hoạch ngoài ý muốn.”

“Đừng bỏ rơi ông.” Anh ta nói.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Công chiếu “;Sur muội mới đến”;

Edit: Um-um

Cố Tương thật sự choáng váng. Lời nói của Đường Duệ khiến mỗi khi cô nhớ đến Triền Dương đều nghĩ đến một cậu bé bị bệnh tự kỷ, ánh mắt của cô luôn vô tình có thêm chút tình yêu của người mẹ. May mắn đây là lúc Triền Cự Cự đang giận đối cô, hàng ngày bị một cô gái trẻ dùng ánh mắt nhìn con trai mà nhìn chăm chăm mình, thái độ của anh trở nên hoà hoãn lại.

Sự thật chứng minh, trẻ em tự kỷ rất dễ dỗ dành.

Vài ngày sau, cuối cùng Triền Dương trở lại như thường. Mà việc tai nạn xe trước đó cũng có tin tức mới, tuy nhiên khi tin tức này được tung ra đều khiến trong đầu mọi người hiện lên ý tưởng: hit drama thôi.

Với sự tham gia hùng hậu của lực lượng cảnh sát đã điều tra ra được kết quả Lương Quý thực sự chơi thuốc. Về lý do vì sao hắn chơi thuốc, chính là vì

người bạn gái trước đây cảm sùng cho hắn gây ra. Sau thời gian tra hỏi, Kiều Ánh Tinh thừa nhận, sau khi cô ta bị tung scandal không nhận được bất kỳ công việc gì, sống không nổi nên nhờ Lương Quý giúp đỡ. Thế nhưng bạn trai cũ chẳng những không giúp đỡ cô ta mà còn mắng cô ta là gái điếm. Đứng là Lương Quý tự tìm đường chết, chộc ai không chộc lại chộc phải cô bạn gái trước, cô ta chặm rãi cho thuốc vào thức ăn hàng ngày. Kiều Ánh Tinh ở cùng Lương Quý nhiều năm, bản lĩnh đào một hố nhỏ để Lương Quý nhảy xuống vẫn phải có. Vốn cô ta chỉ muốn “Anh không muốn tôi tốt, tôi sẽ không thể để anh khỏe”, ngờ đâu tối đó Lương Quý nằm mơ, đồng thời thuốc phát huy tác dụng làm cho hắn ta bị rối loạn loạn thần nhất thời.

Mà Cố Tương tưởng dính líu vào chuyện này, cuối cùng lại có thể rút lui an toàn, trong sạch đến không thể trong sạch hơn.

Nói đến họ cũng cảm thấy thật may. Trước nay Nokia chỉ chuyên sản xuất điện thoại di động, gần đây lại gia nhập vào thị trường camera giám sát, giá cả không cao. Tại phim trường có một nhân viên công tác mua một cái về thử gắn trên xe xem chất lượng thế nào. Kết quả camera giám sát này không hổ danh thuộc về hãng điện thoại nổi đồng cối đá, xe bị bẻ tan tành nhưng camera không sao cả, đoạn phim trong đó liền được công bố.

Trong phim, Lương Quý chà khác gì bị tâm thần, luôn miệng nhảm nhảm Cố Tương sai, còn nói chồng Cố Tương phải là mình ... lái xe có tình lái thật nhanh để tự sát, mãi cho đến khi Cố Tương nhảy xuống xe, Lương Quý xảy ra tai nạn. Xem xong cả đoạn clip, mọi người đều thống nhất: Bệnh nặng thật! Cố Tương đúng là xui xẻo tám đời mới gặp chuyện như vậy.

Giống như một hiệu thuốc đuổi muỗi chất lượng cao nổi tiếng, tất cả dư luận tự sụp đổ. Clip vừa xuất hiện, có ai dám hó hé nữa. Hiện nay Lương Quý nằm trong bệnh viện không thể hỏi được chi tiết, nhưng vì sao hắn ta lại nằm mơ như vậy, mọi người bàn tán suy đoán đủ kiểu. d.i.e.n.d.a.n.lq.d Cố Tương mở máy tính, lên trang web Thượng Nhai, thấy một chủ đề đang xây dựng rất nhiều lần, tên chủ đề là: “Tấn gấu về tai nạn xe của một minh tinh trong làng giải trí gần đây”. Cô nhấp vào đọc liền phát hiện đây chính là bản luận về vấn đề này.

“Có thể Lương Quý yêu thâm nữ thần nhiều năm nên mới mơ thấy giấc mơ đó, vậy cũng là đàn ông đấy à? Nghĩ đến đã thấy ghê tởm.”

“Biết đâu tối nào cũng nhìn hình nữ thần để quay tay ~”

“Tôi chưa từng thấy ai đào góc tường lộ liễu vậy luôn á. Dám đào góc tường của Triển Cự Cự sao? Không biết ở đâu ra tự tin đến vậy nữa.”

“Hèn chi cả công ty đại diện cũng im lặng, thì ra là đã biết từ trước.”

“Thông qua chuyện này có thể thấy độ bền chắc của vợ chồng Tương Dương mạnh mẽ thế nào ~(≥▽≤)/~”

“Nực cười, Lương Quý đúng là cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga. Đại hiệp nón xanh nắm tay kỹ nữ Kiều lăn vào tù hết đi! Cút khỏi làng giải trí, vào tù đi!”

Cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga... Cố Tương giống như mở ra được một chân trời mới, không phải kiếp trước mọi người đều kích động: “Không lấy được anh Lương thì không phải là lấy chồng” sao? Bây giờ lại thành cóc rồi? Quả là con tạo xoay vần.

Nhưng bây giờ chuyện đã như vậy, Kiều Ánh Tinh đã bị bắt giam, công ty của Lương Quý đã bỏ rơi hắn vì vết phỏng quá nặng, không thể quay lại giới giải trí. Cô cũng không muốn hao tâm tổn sức vào những chuyện này nữa, mỗi khi trả lời phỏng vấn đều nói qua loa, đợi đến khi "Đạo Mã Đán" tiếp tục quay thì trở về phim trường.

Trước kia "Đạo Mã Đán" xem như là tai bay vạ gió, bị nghi ngờ về việc bảo đảm an toàn mà không giải thích được. Hôm nay sự thật được phơi bày, lập tức trở mình nắm thế chủ động. Sau khi tạm dừng tiến độ công việc một thời gian, Cố Tương kiên trì trở lại phim trường được mọi người khen ngợi, nhao nhao nói cô có trách nhiệm với công việc.

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lê quý đôn - d.d.lq.d đều không chính chủ (Um-um) ~~

Công việc của Triển Dương cũng bắt đầu bận rộn. Nửa năm sau anh nhận bộ phim “Anh hùng bất bại”, diễn vai nhân vật phản diện hai mạng. Đây chính là vai diễn Cố Tương đề nghị với anh, tất nhiên cũng vì trong tương lai bộ phim này sẽ sốt lên. Hai người bận tới mất tối mũi, lâu lâu cùng nhau trả lời phỏng vấn hoặc giả vờ yêu đương theo yêu cầu, từ giai đoạn tình yêu trẻ trung ngây thơ đến giai đoạn vợ chồng già diễn ra hết sức suôn sẻ.

Trong sáu tháng tiếp theo, Cố Tương và Triển Dương dienddanleequyddon đều kín lịch quay, ngoảnh lại đã đến thời điểm cuối năm, trước tết nguyên đán "Sự muội mới đến" bắt đầu khởi chiếu.

Khán giả rất háo hức với bộ phim, dịp năm mới tất nhiên phải xem phim hài, mà phim hài do Đường Duệ đạo diễn, Cố Tương và Triển Dương đóng vai chính, muốn đẹp, hay, ý nghĩa cái nào cũng có, tất nhiên là nổi bật nhất trong dịp Tết rồi. Ngày khởi chiếu, cả rạp chiếu phim không còn chỗ ngồi.

Đỗ Vũ cầm hai túi bắp rang, cánh tay kẹp hai chai cola đứng ở cửa rạp chờ Tiểu Mẫn mua vé. Từ khi tốt nghiệp phổ thông trung học đến khi học đại học, Đỗ Vũ và Tiểu Mẫn đều thi vào đại học G, thứ nhất đi học ở thành phố G cũng gần, thứ hai là vì hâm mộ thần tượng.

Tiểu Mẫn mua vé xong thì vào rạp, bộ phim sắp tới giờ chiếu. Ngồi trong rạp mới phát hiện ra khán giả xung quanh đều có đôi có cặp. Hai con chó độc thân liền cảm thấy thế giới này thật độc ác.

“Đừng lo, ôm mình nè.” Đỗ Vũ an ủi Tiểu Mẫn đang khóc thầm: “Biết đâu xem xong phim này chúng ta sẽ gặp được người yêu thì sao?”

Ngồi đằng trước họ là một chàng trai tóc xoăn, dáng người cao ráo, hơn nữa mái tóc xoăn còn dựng lên, đâm ngang chĩa dọc, gần như muốn che hết tầm mắt của Tiểu Mẫn. Tiểu Mẫn không nhìn được, đưa chiếc mũ nhưng màu hồng cho anh ta, nói: “Xin lỗi, anh che mắt tầm nhìn của tui này, anh có thể đội chiếc mũ này lên được không?”

“Tôi không...” Thanh niên tóc xoăn đang muốn từ chối, cậu trai trẻ kế bên đã lấy chiếc mũ của Tiểu Mẫn đội lên đầu Tóc Xoăn rồi cảm ơn cô ấy.

Hình như Tóc Xoăn rất tức giận nhưng không dám nói gì, đội mũ nhưng ngồi thẳng người.

Đỗ Vũ cảm thấy thú vị, ddlequydon.um-um, không biết từ lúc nào chỗ trống bên cạnh đã có người ngồi. Có lẽ họ mua vé hơi trễ nên những vị trí tốt đã bị chiếm hết, chỉ còn góc khuất này thôi.

Đây hình như là một cặp tình nhân, hai người mặc áo khoác ngoài che chắn kín mít còn choàng thêm khăn quàng cổ, trong rạp rất nóng nhưng cũng không hề có ý định tháo khăn quàng xuống.

Thật kỳ lạ. Khi Đỗ Vũ còn mãi nghĩ ngợi, hình ảnh đã bắt đầu xuất hiện trên màn chiếu.

Nội dung "Sur muội mới đến" chính là một cô gái giới bình dân may mắn gặp chàng hoàng tử giới xã hội đen ngốc nghếch, không ngờ như vậy có thể làm cho người ta cảm động. Có lẽ vì đúng lúc chạm đến mơ mộng của các cô gái trẻ, cũng có lẽ vì ánh mắt của nam chính quá dịu dàng, cũng có lẽ mỗi chi tiết trong phim đều vừa vặn nằm ở chữ “khéo”, tự nhiên trong sáng. Chẳng những không có cảm giác như một bộ phim tình cảm chán ngắt buồn nôn mà còn làm cho khán giả xem xong phải cười lăn cười bò.

Điều làm cho mọi người ngạc nhiên nhất chính là Cố Tương. Trước đây khi Cố Tương chỉ diễn qua nhân vật phụ trong “Mai Trang”, tiếp đến là một nhân vật có khuynh hướng bi thảm trong “Tề hậu truyện”, phim “Đạo Mã Đán” chính là một phim hoàn toàn nghiêm túc. Mọi người sẽ phỏng đoán theo tiềm thức rằng người đẹp sẽ không diễn được phim hài, coi như có diễn được đi chăng nữa thì kết quả cũng không hề xuất sắc, bởi vì đáng về cô rất đẹp, phải chú ý hình tượng.

Nhưng trên màn ảnh là cô nàng ngu ngốc mặc bộ đồng phục cảnh sát rộng thùng thình, tóc buộc đuôi ngựa sơ sài, cười như bị thần kinh. Cô nhảy một điệu La-tin trên giường, bộ mặt tỉnh bơ nói với Văn thiếu gia: “Tôi là gái gọi đây.” Đỗ Vũ cười đến mắt kiểm soát, bấp rang trên tay run theo đến nỗi văng lên người của người kế bên.

Cô ấy vội nói: “Xin lỗi.”

“Không sao.” Trả lời cô ấy là một giọng nữ, rất êm ái, quen quen như đã nghe qua ở đâu đấy.

Nhưng phim rất hấp dẫn, cô ấy mau chóng chìm vào nội dung bộ phim.

A Quyên nằm vùng để điều tra Văn thiếu gia, giả trang thành một cô gái lọ lem nghèo khổ. Sự thật chứng minh nam thần vừa đẹp trai vừa có tiền luôn được chào đón. A Quyên nhanh chóng bị chinh phục. Bọn chó độc thân trong cục cảnh sát nhao nhao bày tỏ sự ganh tị, đảng hoàng nghiêm túc nói cho cô biết: “Cô phát sinh tình cảm với mục tiêu, không thể tiếp tục tham gia hành động, nghỉ việc.”

Mối tình thầm thiết bị chia rẽ, A Quyên chia tay với nam thần. d.d.lequydon.u.m.u.m Nam thần đau lòng. A Quyên cũng vậy. Mẹ nó, sống ngáo ngơ nhiều năm lần đầu tiên biết yêu, mặc dù thân phận hai bên không phù hợp nhưng chia tay như vậy thật sự rất đáng thương.

Nguyên nhân Cố Tương diễn nhân vật này rất sống động không chỉ nhờ ở nhan sắc của cô mà còn ở việc cô rất hiểu rõ cảm xúc ngốc nghếch của cô gái khi yêu mù quáng. Mỗi bộ phim đều có nét riêng của mình. Nếu như nói ở “Tề hậu truyện”, tình cảm của Thẩm Diệu mau đến mau đi, mỗi mâu thuẫn và bước ngoặt đều rất kịch tính thì tình cảm của A Quyên lại êm đềm như dòng nước nhỏ, mỗi chi tiết đều nhẹ nhàng dễ thương.

Đỗ Vũ ôm cánh tay Tiểu Mẫn, “A a a” không ngừng: “Đây là ngược chó, mình muốn kiện họ, có thể cho chó độc thân một con đường sống không hả?”

“Chó sống đến tuổi như bạn thì đã chết hết rồi...” Tiểu Mẫn ghét bỏ rút cánh tay ra, liếc thấy Tóc Xoăn ngồi đằng trước cũng che mặt “A a a” bỗng cảm thấy toàn thân muốn bênh.

Phim hài phải đúng là phim hài, cho dù tình tiết có bất hợp lý thế nào thì kết thúc nhất định phải là sum họp hạnh phúc. A Quyên là một cô gái dũng cảm, dù biết mình nằm vùng nhưng vẫn chống đối lại áp lực ép chia tay của tất cả đồng nghiệp ở cục cảnh sát, bắt đầu lại từ đầu. Thế nhưng vào lúc này, nhà Văn thiếu gia lại có chuyện, Văn thiếu gia muốn gia nhập giới giang hồ, thay cha báo thù. A Quyên bắt buộc phải sử dụng mỹ nhân kế.

Cô lần tới lần lui trên giường, rõ là mỹ nhân, đột nhiên bị cô diễn thành một cô nàng rất bình thường không thể bình thường hơn, ai cũng có thể gặp ở trên đường. Cô nhìn trộm Văn thiếu gia, dốc hết can đảm uống một hơi hết ly rượu rồi ngủ thiếp đi.

Đỗ Vũ đập vào ghế: “Mình không thể chịu đựng nổi, nữ thần Tương Tương là công sao? Đúng là phí của trời mà.”

Cô ấy vừa thốt lên câu này, cô gái ngồi sát bên liền bị sắc nước ho khan, chàng trai cao lớn bên cạnh vỗ nhẹ nhẹ sau lưng cô, động tác hết sức dịu dàng. Đỗ Vũ im lặng quay đầu lại, ở đâu cũng có ngược chó.

Cuối cùng Văn thiếu gia biết được thân phận của A Quyên, thiếu gia tỏ rõ cô chính là người phụ nữ đầu tiên dám gạt anh, ngênh ngang đòi chia tay. Kết quả bạn gái trước vừa tung vài chiêu, tấn công một hơi, thiếu gia liền trở thành chó trung thành của cô.

Thật ra nội dung phim rất đơn giản, ddldq-umum nhưng không biết vì sao lại cảm thấy đây chính là một câu chuyện tình làm rung động đến tận đáy lòng người xem, còn hay hơn một bộ phim bị kịch đầy những tình huống cao trào. Không có cảnh căng thẳng, không có tình tay ba, không có kẻ phá hoại, không có bạch liên hoa. Chỉ là một mối tình mà hai bên đều cam tâm tình nguyện, nhưng lại giống như dê núi đi qua dây thừng, từng bước từng bước một cẩn thận bước đi, mang theo tâm lý không biết nên không có gì phải sợ hãi.

Lễ Phục sinh, A Quyên ngồi trên ghế salon, nhìn gương mặt anh tuấn đang ngủ của chàng thanh niên, cất giọng hát đầy ngọt ngào nhưng không kém ưu thương.

“Người khác không chấp nhận,

Tình lý cũng không tha,

Yêu hết mình đến thế nhưng lòng vẫn thấy đau

Như sống trong giấc mộng

Dẫu có ai kích động thế nào

Cũng không sánh được sự dũng cảm em dành cho người ấy

Đèn đỏ ven đường lại sáng lên

Không ai ngăn được đường em bước tới

Cho dù thiên quân vạn mã em vẫn vượt qua

Em không hề dịu dàng

Em chỉ có lòng can đảm này thôi

.....”

Âm thanh Cổ Tương rất êm tai, không phải theo dạng dịu dàng, có cảm giác mạnh mẽ và cổ chấp. Trên màn ảnh, cô gái ngây thơ chống cằm nhìn hình ảnh chàng trai, nhìn qua như vô tư không suy nghĩ nhưng thật ra đã dùng hết tất cả can đảm của mình.

Hầu hết mọi người đều không trân trọng người trước mắt, bạn tự mình quyết định sẽ trả giá bao nhiêu cho phần tình cảm này. Mà trước đây cô là người nhất gan, sợ phiền phức, tính toán chi li nhưng lại yêu người đối diện đến bất chấp tất cả.

Thật ra ca khúc của Đặng Hâm vốn tươi sáng phóng khoáng nhưng Cổ Tương hát không ngờ vô tình rất phù hợp, ngay cả những cặp đôi không thích dạng tình đơn phương cũng không phản nản.

Bỗng nhiên Đỗ Vũ thấy mắt rung rung, cô ấy biết mình như vậy rất ư ỹ mị, nhưng cô ấy chợt lo lắng không biết trong tương lai xa xôi mơ hồ ấy, liệu có ai đứng đó đợi mình hay không?

Giọng Cổ Tương giống như đang kể chuyện, cô ấy tập trung lắng nghe, nhưng sao giọng này quen đến vậy? Đang lúc đó, người bên cạnh nhúc nhích, hình như sắp đi. Trong rạp phim có ánh đèn le lói, cô ấy nhìn hai người mặc quần áo kín mít, còn quần thêm khăn quàng và đeo khẩu trang, đầu chợt loé lên, hét lớn: “Nữ thần Tương Tương.”

Vị Tóc Xoăn ngồi đằng trước loạng choạng, một chiếc máy chụp hình xuất hiện ngay trên tay cậu ta, mà vừa lúc cặp đôi ngồi cạnh Đỗ Vũ đã bước ra khỏi hàng cuối cùng, chàng trai kéo cô gái bỏ chạy ngay.

“Trời ơi, đó là Cổ Tương và Triển Dương!” Trong rạp chiếu phim có người kích động hét lên: “Mau ra nhìn người thật!”

“Đuổi theo đuổi theo đuổi theo!”

“Nữ thần đi đâu đó?” Tóc Xoăn xoay người điều luyện phóng ra, đáng tiếc Cổ Tương và Triển Dương chạy rất nhanh, bước ra khỏi rạp đã không còn thấy được bóng người nào nữa.

“Tìm xung quanh, chắc chắn vẫn chưa đi đâu xa.”

Một đám đông từ phòng chiếu ào ra như gió, chạy lung tung khắp nơi trong khu vực bán vé. Nhân viên an ninh thấy mọi người chạy tán loạn như điên còn tưởng trong rạp đang xảy ra sự cố.

Đồng thời trong một hẻm nhỏ nào đó.

Cổ Tương gỡ chiếc mũ trên đầu xuống, chạy nhanh quá nên trên trán đã chảy mồ hôi.

Triển Dương nhìn qua bên ngoài: “Không ai theo kịp.”

“Em đã nói là không ra rạp xem mà.” Cổ Tương vuốt ngực: “Sao lại có phóng viên ở ghế trước nhỉ?”

“Đây là lần đầu tiên, xem như là kỷ niệm đi.” Tâm trạng Triển Dương có vẻ rất tốt.

muội mới đến" chính là một mở màn đầy may mắn, tiếp theo sau chắc chắn sẽ là cơ hội ngày càng trở nên nổi hơn.

Nhưng cơ hội và thách thức luôn đi chung với nhau.

.....

Cuối năm, trên phố đã có không khí năm mới. Hàng quán xung quanh đã bày ra đôi lứa chữ Phúc, cả con đường treo đầy đèn lồng đỏ sáng rực trong đêm nhìn rất huyền ảo. Các cửa hàng gắn biển giảm giá nô nức người đến người đi.

Bên ngoài một rạp chiếu phim có dán một poster khổng lồ. Trên poster có hình ảnh trai xinh gái đẹp khoác tay nhau rất vui vẻ, bốn chữ "Sự muội mới đến" to đùng ập vào mắt.

Dù cho cả dòng người đang qua lại hồi hải nhưng tấm poster này cũng có sức hút riêng. Thịnh thoảng có một cặp trai gái trẻ tuổi chỉ trỏ vào poster nói chuyện. Hình như trong dịp Tết Nguyên Đán, poster này mang một ý nghĩa hạnh phúc nào đó, rất đặc biệt.

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lê quý đôn - d.d.l.q.d đều không chính chủ (Um-um) ~~

Trước trục đèn giao thông có một chiếc xe thể thao màu đen đang đậu, cửa sổ xe quay xuống phân nửa, thấp thoáng gò má của một thiếu nữ xinh đẹp. Cô ta mang khẩu trang to đùng che gần hết khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ bàn tay, lộ ra bên ngoài một đôi mắt cực đẹp mơ hồ trộn lẫn nhiều cảm xúc. Ánh mắt cô ta nhìn thật lâu trên tấm poster đối diện, không biết đang nghĩ gì. Lát sau đèn xanh sáng lên, cô ta đóng cửa sổ lại, hoà mình vào dòng xe.

Trong phòng 1101, Cố Tương đang đầu đầu nhìn mấy người trước mặt. May là Văn Tĩnh còn có thể vào bếp phụ một tay, Tường Lily và Đường Duệ chỉ trợ mắt ra về chờ ăn. Triền Dương bị Cố Nam kéo vào phòng để thảo luận về kiến thức kiến trúc, Cố Tương nhìn chăm chăm lò nướng, đợi bánh quy sắp chín.

Hộp mặt đầu năm gì chứ? Rõ ràng là một đám ham ăn chạy qua ăn chực! Không biết mắc cỡ.

Đúng lúc ấy, chuông cửa vang lên. Lq.d.d.i.e.n. Cô tưởng là Kevin đến, Văn Tĩnh đang tập trung bóc tỏi, Cố Tương không còn cách nào ngoài việc mặc tạp dề chạy ra mở cửa.

Vừa mở ra, cô hơi giật mình. Một cô gái trẻ mặc áo khoác ngoài bằng lông cừu màu đen đang đứng trước cửa. Một cô gái muốn thể hiện phong cách qua bộ quần áo dày cộp như thế rất khó. Nhưng cô ta ăn mặc vừa đúng, mái tóc nâu mềm mại gọn sóng, gương mặt lớn bằng bàn tay, có nét đặc sắc của người Châu Âu. Đúng là một cô gái vô cùng xinh đẹp, nữ tính.

Cô ta nhìn thấy Cố Tương, hơi ngó người, sau đó ngừng cảm lên đầy kiêu ngạo, hỏi: “Cô là ai?”

“Kevin về tới chưa...” Tường Lily cầm hạt dưa đi đến, nhìn thấy người ở cửa cũng đơ ra: “Phùng Văn?”

Phùng Văn... Trong lòng Cố Tương nhận ra ngay, có lẽ do vừa nảy quá bất ngờ nên không kịp phản ứng, ngay cả người này mà cô không nhận ra thật đúng là sai sót quá.

Nếu muốn chia sẻ ảnh hưởng của mình tính nữ ở thị trường trong nước và quốc tế mà nói thì thị trường quốc tế lại chia thành châu Á và châu Âu. Phùng Văn là một trong số rất ít người phát triển tốt ở Châu Âu. Thực tế là tiếng tăm của cô ta ở trong nước không bằng nước ngoài. Nhưng thời đại bây giờ, mặt trắng ở nước ngoài còn có vẻ tròn hơn. Chỉ cần tên của bạn mà một lớp vàng ở nước ngoài, về nước sẽ bay lên vù vù.

Phùng Văn chính là vậy. Cô đứng top 100 trên danh sách nghệ sĩ quốc tế, là diễn viên hạng nhất trong số những diễn viên phát triển tại thị trường nước ngoài của Trung Quốc. Vì sao cô ta lại xuất hiện ở đây? Trong thoáng chốc Cố Tương hiểu ra, bởi vì Phùng Văn là diễn viên thuộc công ty “Thịnh Đường.”

Một siêu sao xếp hạng 100 quốc tế đứng đầu Thịnh Đường do Đường Duệ làm chủ, đang tiến quân vào Hollywood, Phùng Văn.

“Cô đang nói gì vậy?” Đường Duệ đứng dậy bước đến, ngạc nhiên: “Tiểu Văn, sao cô về rồi?”

Tiểu Văn? Cố Tương hơi thắc mắc, hình như quan hệ của Đường Duệ và Phùng Văn không phải là quan hệ ông chủ và nhân viên như bề ngoài.

Phùng Văn nhìn Đường Duệ, hờ hững “Ừ”, tự mình đến ngồi trên ghế sofa.

“Siêu sao, cực kỳ tùy ý” Tường Lily lặng lẽ kề tai nói nhỏ với Cố Tương.

Cố Tương từ chối cho ý kiến, cô không phải không biết siêu sao nước ngoài, qua hai đời đây là lần đầu tiên cô giao thiệp với Phùng Văn, thuận theo tự nhiên là được.

“Tiểu Văn, bỗng nhiên sao cô về đây? Sao cô không báo trước vậy? Lần này đóng phim suôn sẻ chứ? Tôi thấy bên Tư Khải có một kịch bản khá hay, có thời gian cô đến đó xem rồi quyết định, vừa lúc bên đó đang tìm nữ chính đấy.”

Mặc dù Phùng Văn là một diễn viên nữ phát triển ở nước ngoài khá tốt nhưng vẫn chỉ là vai phụ. Dù sao yêu cầu nước ngoài so với trong nước không giống nhau, cơ hội cũng cạnh tranh khốc liệt. Đường Duệ tích cực lo lắng khắp nơi vì cô ta khiến mọi người trong phòng không khỏi than thở. Quả nhiên

là đối xử dành riêng cho bộ mặt công ty, không phải lúc nào cũng có cơ hội tốt như vậy.

Nhưng Phùng Văn tỏ vẻ không nhẫn nại: “Nói những chuyện này sau đi, tôi không muốn bàn công việc.”

“Ok.” Đường Duệ không tức giận, tính tình dễ chịu nói: “Nhưng sao bây giờ cô ở đây, không báo với ai à? Năm nay định ăn Tết trong nước hả?”

Phùng Văn nhìn anh ta, dáng vẻ mặt hừng: “Anh dài dòng quá đấy.”

“Có cá tính.” Tường Lily lại kể vào tai Cố Tương nói nhỏ.

Cố Tương nhún nhún vai. Cái tên Đường Duệ này, sau khi quen thân với nhau sẽ đối xử rất được, nhìn cách anh ta chung đụng với Phùng Văn thì biết mối quan hệ cá nhân của họ ở mức bạn bè khá thân. Vì cô ta mà vất hết óc để giành vai, đúng là làm cả nước cảm động.

Nhưng người tên Phùng Văn này giống như dạng nhân vật mà cô ta thể hiện, cao ngạo không xem ai ra gì. Cô ta chỉ chăm chăm nói chuyện với Đường Duệ, coi thường cả đám xung quanh đứng nghe. D.d.l.q.d.u.m.u.m Nói gì đi nữa cũng là nhà của cô, lý nào lại tự nhiên muốn làm gì làm à?

Cuối cùng, người này đến đây làm gì?

“Két” Cửa phòng ngủ mở ra, Cố Nam từ trong bước ra, hai tay ôm hai quyển sách, mặt mày rạng rỡ vui mừng, Triển Dương đi theo sau lưng cậu.

“Klaus, Tiểu Văn đã về,” Đường Duệ vẫy vẫy anh.

Triển Dương nhìn sang.

Sau đó Cố Tương liền thấy, cô nàng kiêu căng xinh đẹp này nhìn Triển Dương chăm chăm bén ngót, giống như đang nhìn đồ vật sở hữu riêng của mình. Đường như cố hết sức tỏ vẻ không thèm để ý, nhưng nói thế nào nhỉ, phụ nữ nhìn phụ nữ, luôn rất rõ ràng, bởi vì đời trước Cố Tương từng như vậy. Ánh mắt đó chỉ thể hiện ý nghĩ: “Mau nhìn em!”

Được rồi, cô đã biết đối phương đến làm gì rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Đánh trả

Edit: Um-um

Cố Nam thấy Phùng Văn, hơi ngạc nhiên, gãi gãi đầu, hỏi: “Đây có phải là... là là...”

“Phùng Văn.” Tường Lily tiếp lời cậu.

“Đúng vậy!” Hai mắt Cố Nam toả sáng. Lúc tuổi mới lớn, cậu cực kỳ thích xem phim hành động của nước ngoài nên nhìn thấy Phùng Văn sẽ cảm thấy hơi quen mắt.

Triển Dương tỏ vẻ không có gì đáng ngạc nhiên, tự mình rót một ly nước, gạt đầu chào Phùng Văn rồi nói với Cố Nam: “Để anh kêu bưu điện gửi đến đây rồi báo em nhé.”

“Cám ơn anh rề!” Cố Nam nhìn anh với vẻ sùng bái.

“Anh rề?” Đột nhiên Phùng Văn lên tiếng, liếc Triển Dương, lại liếc sang Cố Tương, trên mặt xuất hiện vẻ cau có.

Cố Tương nhún nhún vai, thấy thà mình vào bếp coi chừng nồi canh còn hơn.

Không khí trong phòng khách có vẻ ngưng ngừng kì lạ.

“Klaus,” Một lúc sau, Phùng Văn lên tiếng: “Nghe nói anh có bạn gái.”

“Rất đẹp đúng không?” Triển Dương mỉm cười hỏi lại.

Mọi người: “.....”

Tường Lily ngồi gần Văn Tĩnh, theo bản năng khoắc lấy tay cô ấy. Không biết cánh đàn ông thì sao nhưng phụ nữ luôn có trực giác nhạy cảm đối với thái độ thù địch của người khác. Phùng Văn không hổ là một nghệ sĩ chuyên đóng phim hành động, mọi cử chỉ đều mang theo sát khí. Từ khi Triển Dương

hỏi lại xong, nhiệt độ trong phòng liền giảm đi mấy độ.

Đường Duệ hắng giọng khùng khục, hỏi: “Sao Kevin còn chưa về nhỉ?”

Nói chưa dứt câu liền thấy cánh cửa khép hờ bị mở ra, Kevin đã xách hai túi cháo đậu đỏ trở lại. Trong bầu không khí mừng năm mới, hiếm có lúc anh ta thay đổi kiểu tóc loè loẹt thành bình thường, nhìn gọn gàng hơn hẳn. Thế nhưng vừa thấy Phùng Văn liền phát điên, giọng nói lạnh lùng: “Sao cô về rồi? Bấy giờ Klaus đã không còn là người độc thân nữa đâu.”

Những lời anh ta nói có vẻ hơi đột ngột, vốn dĩ, mọi người đều ngầm hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng tất cả đều bị một câu nói của Kevin đâm thủng, không biết nên nói Kevin không có đầu óc hay vô tâm nữa. Phùng Văn tròn mắt nhìn Kevin, Kevin không hề yếu thế, tròn mắt lại cô ta.

Trong lòng Văn Tĩnh thoáng an ủi, thật tốt, ban đầu cô ấy còn nghĩ, giả vờ yêu đương trong nhà Tương Tương thôi mà sao lại xuất hiện một tình địch thế này, nào ngờ chưa kịp bày tỏ thái độ thì Kevin đã lên tiếng. Cảm giác tất cả mọi người đồng lòng ghét bỏ một người thật vui.

“Ai mua cháo đậu đỏ?” Phùng Văn cau mày hỏi.

“Mua cho Klaus, cô không cần ăn, Klaus muốn ăn.” Kevin nói.

“Khi nào thì Klaus lại ăn cháo đậu đỏ rồi?” Phùng Văn nhìn chằm chằm lq.d.i.e.n.d.a.n Triều Dương, giọng có chút kỳ quái: “Không phải ghét ăn ngọt nhất à?”

“Trước đây đúng thật Klaus ghét ăn ngọt...” Cuối cùng Kevin cũng bắt được cơ hội nói chuyện, giống như đang chiến đấu với kẻ thù, không nên quá phô bày binh lực, anh ta nói: “Nhưng ở nhà Tương Tương thường hay làm món ngọt, cô có biết là sau một thời gian dài tất nhiên vị giác cũng sẽ thay đổi theo luôn không?”

Phùng Văn im lặng, Triều Dương mỉm cười, lấy cháo đậu đỏ ra, nói: “Có ai muốn thử không?”

Tường Lily vội gượng tay: “Tôi tôi tôi!” Cuối cùng đã có cơ hội làm dịu đi tình hình căng thẳng hiện tại. Phùng Văn rõ ràng là một quả bom hẹn giờ, không biết lúc nào sẽ nổ.

“Tôi đi vệ sinh.” Phùng Văn đứng lên nói.

Sau khi Phùng Văn đi, Cố Nam không nhịn được nữa, đáng vẻ nghiêm túc hỏi: “Chị ta là ai thế anh rồ?”

Văn Tĩnh đỡ trán, sao anh hai tôi đi đánh ghen còn phải gọi nhau thân thiết vậy? Thật là không đỡ nổi.

“Một người bạn bình thường.” Triều Dương ăn một miếng cháo đậu đỏ: “Cậu thích dạng người đó à?”

“Cái loại con gái mạnh bạo đó có gì tốt mà thích?” Kevin không nhịn được cắt ngang, giọng nói lộ rõ chán ghét: “Đúng là không có mắt nhìn.”

“Không phải đâu Kevin, dù gì cũng lớn lên với nhau, nể mặt chút đi.” Đường Duệ nói.

“Lớn lên với nhau?” Mặt Văn Tĩnh tò mò: “Chẳng phải là thanh mai trúc mã ư?”

“Có thể coi là vậy.” Đường Duệ cười giải thích: “Học chung tiểu học, trung học rồi đại học. Sau khi về nước lại cùng gia nhập làng giải trí, có được xem như bạn nối khố không đây?”

“Làm gì có bạn nối khố nào như vậy?” Một lần nữa Kevin chen vào: “Từ nhỏ đến lớn chỉ thích giành nhau với Klaus. Lúc đi học giành hạng nhất, khi học đại học nhất định phải học kiến trúc còn giành học bổng, Klaus tham gia hội sinh viên cũng tham gia theo, còn phải giành làm hội trưởng. Rõ là không thích thú gì với nghiệp diễn nhưng vì Klaus vào làng giải trí nên cũng tham gia. Do Klaus không quan tâm chứ nếu như gặp người khác thì ngay cả bạn bè cũng không làm được nữa là.”

“Đợi đã...” Tường Lily nghe xong cảm giác như mình bị lạc trong sương mù, hỏi: “Người đó... Tôi cảm thấy người đó rất thích Klaus, nhưng sao nghe anh nói lại giống như có thù hằn gì với Klaus vậy?”

“Mỗi người đều có cách biểu hiện tình cảm khác nhau.” Đường Duệ phân tích: “Lòng hiếu thắng của Tiểu Văn rất mạnh, dienddanleequyddon Klaus ưu tú như thế khiến cô ta cảm thấy nếu mình không đuổi theo kịp thì sẽ cách Klaus ngày càng xa. Nên tốt nhất là phải cạnh tranh với anh ấy.”

“Quả là suy nghĩ của siêu sao không thể giống với người thường.” Tường Lily ngại ngùng đáp.

“Siêu sao gì chứ? Tomboy tom boy.” Kevin tức giận: “Người xui xẻo nào chấp nhận được cách biểu hiện tình cảm như vậy? Không thể hiểu được.”

“Nhưng mà,” Cố Nam nghe một hồi cũng nắm được trọng tâm, nghiêm túc hỏi Triều Dương: “Anh thích chị ta à?”

Triều Dương đang dồn hết tâm trí vào tô cháo đậu đỏ, nghe thế cắn muống ngẩng đầu lên, liếc Cố Nam, lắc đầu: “Không hề.”

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lê quý đôn - d.d.l.q.d đều không chính chủ (Um-um) ~~

.....

Cố Tương đang canh chừng nồi canh.

Trước kia khi còn ở Lương gia, mỗi ngày phải đối diện với nồi niêu xoong chảo, cô có cảm giác mình như bà cô già có chồng ở độ tuổi mãn kinh. Ở kiếp này thời gian ở nhà ít đi lại khiến cô cảm thấy thích thú đối với bếp núc.

Dù gì đi nữa, thức ăn vẫn là thứ xứng đáng được trân trọng.

Cô quá tập trung nên có thêm một người đứng phía sau lưng cô vẫn không hay biết.

Cho đến khi người phía sau gọi cô: “Cố Tương.”

Cố Tương quay đầu lại, thấy Phùng Văn đứng ngay cửa, tay thọc vào trong túi áo, nhìn cô soi mói.

Cố Tương: “.....”

Dáng vẻ Phùng Văn rất xinh đẹp, loại xinh đẹp này không giống với thẩm mỹ về cái đẹp trong nước. Dân chúng trong nước thích ddlequydon.um-um đường nét gương mặt mềm mại, da thịt trắng nõn, phong cách không quá mạnh mẽ. Nhưng có lẽ do Phùng Văn diễn cảnh hành động quá nhiều nên dù không hề cử động cũng làm cho người ta có cảm giác giây tiếp theo cô ta sẽ móc súng ra bắn nát xung quanh. Cô ta đặc biệt rất thích hợp với vai nữ gián điệp, bây giờ cô ta giống như cảnh sát nữ đang đứng trong phòng bếp, nhìn không phù hợp chút nào.

Cố Tương đang dùng ánh mắt nhìn đồng nghiệp để thương thức người đối diện, đồng thời đối phương cũng đang dùng ánh mắt bắt bẻ đồng nghiệp để bói móc cô.

“Hiện cô đang là bạn gái của Klaus?” Phùng Văn gằn mạnh chữ “hiện”.

“Đúng vậy.” Cố Tương cười cười: “Có chuyện gì không?”

“Cô biết tôi à?” Phùng Văn hỏi.

“Biết. Tôi có xem qua phim cô đóng. Tôi rất thích nhân vật trong “Long hổ quyết đấu”. Động tác võ thuật của cô rất đặc sắc, cô cũng rất biết chọn kịch bản.”

Đây là sự thật. Là một diễn viên người Hoa có thể phát triển tốt như vậy ở thị trường nước ngoài, tất nhiên Phùng Văn phải có chỗ đặc biệt. dĩ3nd4nl3quyđ0n Sở trường của cô ta chính là vai hành động nên truyền thông nước ngoài gọi cô là “Đã nữ người Hoa đẹp nhất”. Cảm giác về mặt biến đổi, chớp mắt trở lên hung ác và mạnh mẽ khiến người xem trong thoáng chốc cũng cảm thấy kích thích. Cô ta đã tạo nên rất nhiều vai phụ để đời, phải nói rằng, sự nghiệp tương lai một đường thẳng tiến.

“Tôi cũng biết cô.” Dù Cố Tương khen tặng nhưng Phùng Văn không hề vui vẻ, cô ta vẫn hất cằm lên như cũ, soi mói: “Vai diễn của cô hoàn toàn không có gì khó khăn, đều chỉ là những cảnh đối thoại bình thường. Cô với Klaus đóng phim như đang loè thiên hạ, chỉ biết yêu đương nhăng nhít.”

Cố Tương: “.....” Ở đâu ra lớp phụ đạo của giáo viên chủ nhiệm vậy nè?

“Tôi biết Klaus từ rất lâu.” Cô chủ nhiệm vẫn còn đang phát biểu: “Giờ cô thật sự không đủ tư cách làm bạn gái của anh, cho nên tôi muốn quyết đấu với cô.”

Cố Tương: “.....” Trời ạ, hoá ra không chỉ có đứa trẻ tự kỷ mang vóc dáng siêu sao cao lớn mà còn có nữ sinh trung học nữa à? Đây là muốn đánh một trận với cô sao? Cô không thể nào hiểu nổi não của những vị thần này đâu.

“Cô đừng sợ.” Hình như Phùng Văn cảm thấy Cố Tương bối rối, trong mắt hiện lên tia khinh thường: “Tôi sẽ không đánh nhau với cô, với cơ thể yếu đuối này của cô chỉ cần vài chiêu là tiêu ngay.”

“Chờ đã...” Cố Tương cắt ngang câu nói của cô chủ nhiệm: “Cô là người đeo đuổi Triển Dương sao?”

“Tất nhiên là không.” Mắt Phùng Văn loé lên, lập tức khôi phục vẻ mặt kiêu căng: “Tôi chỉ cảm thấy bây giờ người như cô thật sự không hợp ở bên cạnh anh.”

Hiểu, một cô gái kiêu ngạo, d.d.lequydon.u.m.u.m khó mở miệng nói yêu người khác nên chọn cách vòng vo này, đánh bại tất cả tình địch bên cạnh nam thần! Đúng là hành vi ngây thơ của nữ sinh trung học, khó có thể tưởng tượng đây lại là hành động bày tỏ tình cảm của “Đã nữ người Hoa đẹp nhất”. Khó trách mỗi khi quay phim Phùng Văn không có cảnh tình cảm, thì ra không phải vì hãng phim có vấn đề, cơ bản là vì cô ta không có cảm xúc.

Cho dù là “36 kẻ theo đuổi nam giới” tài trên mạng thì tư duy vẫn khá hơn suy nghĩ của bạn học sinh tiểu học này đây.

“Bớt nói nhảm, tôi với cô thi đua.” Mặt Phùng Văn tỉnh bơ: “Bây giờ cô đã ký hợp đồng với Thịnh Đường, cô có dám cạnh tranh kịch bản của Tư Khải với tôi không?”

Cố Tương cạn lời. Cô cảm thấy mặc dù Phùng Văn chủ yếu phát triển ở nước ngoài nhưng có lẽ xem không ít phim thần tượng được đánh giá khá tốt

trong nước. Cô nghĩ, không phải câu tiếp theo của Phùng Văn sẽ là “Thua thì cô phải chia tay anh” chứ?

“Thua thì cô phải chia tay anh” Phùng Văn nói.

Cố Tương: “.....”

“Sao? Sợ rồi à?” Phùng Văn cười lạnh: “Sợ mà cô còn dám vào Thịnh Đường? Chén com của làng giải trí không dễ ăn vậy đâu, giấc mơ của cô không phải suốt đời quay quanh cái bếp này chứ? Loại phụ nữ như cô tôi đã gặp hơi bị nhiều, vì một người đàn ông chuyện gì cũng làm được...”

“Ngưng...” Cố Tương buông cái xèng trong tay, hít một hơi thật sâu, nói: “Thế nào? Cô nhìn ăn giữ dáng không có nghĩa là người khác không ăn. Ở đâu ra cái suy luận cô diễn được tôi cũng diễn được, tôi biết nấu com vậy cô biết không?”

“Cô mới chính là người vì đàn ông có thể bất chấp thủ đoạn. Khiêu chiến của cô, tôi nhận. Không phải vì đàn ông mà là vì bản thân tôi. Chén com làng giải trí này ngon hay không phải xem là chén của ai mới được. So với đàn ông mờ ảo gì đó, tôi có hứng thú với cô hơn. Dù sao thắng được “Đàn nữ người Hoa đẹp nhất” là một chuyện rất tự hào.” Thôi, trung học thì trung học, đối với cô gái học cấp hai này, biện pháp tốt nhất chính là lấy độc trị độc.

“Diễn xuất là một nghề nghiệp không phải là thủ đoạn cạnh tranh, cô lợi dụng diễn xuất để đạt được mục đích, vậy mà trả lời tạp chí rằng diễn xuất là linh hồn trong cuộc sống của cô. Đúng là nghĩ một đường nói một nẻo, bịt tai trộm chuông.”

“Phụ nữ như cô, tôi cũng đã gặp rất nhiều.” Cô nói

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Thông báo chia tay

Edit: Um-um

Trong đời người thường gặp rất nhiều chuyện ngoài ý muốn. Ví dụ như mọi thứ vừa vào guồng lại không thể kiểm soát mà trật đường ray.

Cố Tương cho rằng, đời này sống lại có thể toàn tâm toàn ý tập trung diễn xuất. Dĩ nhiên con đường này không quá bằng phẳng, cô đoán chắc chắn sẽ xuất hiện đối thủ, nhưng không ngờ người này thách đấu vì mục đích tranh giành tình cảm, xem diễn xuất như là công cụ để đối đầu cô.

Chỉ có thể nói suy nghĩ và thực tế khác nhau quá xa.

Sau khi mọi người ra về, Văn Tĩnh vô cùng lo lắng nhắc nhở Cố Tương: “Tương Tương, người phụ nữ kia đến đây hoàn toàn không có ý tốt, em nên cẩn thận một tý.”

Cố Tương rất muốn nói cho cô ấy biết, chẳng qua đây chỉ là một nữ sinh trung học thôi. So với loại người như Kiều Ánh Tĩnh thì Phùng Văn chả là gì cả. Nhìn một cách khách quan, khả năng diễn xuất của Phùng Văn cao hơn. Nhưng khi Phùng Văn nói những câu đó trong bếp cuối cùng đã kích thích một ít tâm trạng của cô.

Phùng Văn nói, muốn lấy kịch bản của Tư Khải làm cơ sở cạnh tranh công bằng với Cố Tương. Kịch bản của Tư Khải tính nghệ thuật rất cao, lần này Phùng Văn đã nhắm vào vai nữ chính. Việc cạnh tranh nhân vật này có thể dùng hai chữ thâm khốc để hình dung, nhưng Phùng Văn có thể đề xuất với Tư Khải cho Cố Tương một cơ hội thử vai.

Bây giờ nghĩ kỹ lại, mặc dù đầu óc Phùng Văn giống như một cô nữ sinh cấp hai nhưng cũng là một người đàn ông hoàng. Tuyệt vời hơn nữa là trực tiếp dùng kỹ thuật diễn để nói chuyện. Đối với một diễn viên chuyên nghiệp, việc này không thể nào tốt hơn được nữa. Lấy tư cách của Cố Tương muốn được nhận phim ở nước ngoài ít nhất phải đợi thêm mấy năm. Chỉ một câu nói của Phùng Văn có thể mang đến cho cô cơ hội này, quả là phải cảm ơn Phùng Văn rồi.

Dù gì thì việc đánh cuộc của Phùng Văn cũng rất ngây thơ, xem đàn ông như phần thưởng chiến thắng à? Suy nghĩ của các ngôi sao hành động nữ đều đơn giản và thô bạo vậy sao?

Kiếp trước bộ phim giúp Cố Tương giành giải ảnh hậu chính là một bộ phim hành động. Từ đầu đến cuối phim toàn bộ những cảnh nguy hiểm đều do Cố Tương tự mình diễn xuất. Cảnh hành động khó ở chỗ khi tay chân hành động thì về mặt và tâm lý bị chậm nửa nhịp. Ưu điểm của cô chính là diễn xuất tâm lý làm rất tốt, tuy nhiên cô không có võ thật nên diễn cảnh hành động vẫn là nhược điểm của cô.

Vì bộ phim đó, Cố Tương đi tìm một chỉ đạo võ thuật chuyên nghiệp học hơn nửa năm, d.i.e.n.d.a.n.lqđ, dù mỗi ngày về nhà với mặt mày sưng húp nhưng có công mài sắt có ngày nên kim, trong phim cô đã dùng kỹ thuật diễn tâm lý xuất sắc và cảnh võ thuật chuyên nghiệp đè bẹp các ngôi sao nữ cùng thời, giành về giải ảnh hậu trẻ tuổi nhất.

Sau đó vốn nên là thời khắc toả sáng nhưng vì Lương Quý cầu hôn nên cô rút khỏi giới giải trí. Nếu như nói đó là bước ngoặt mà cô hối hận nhất trong sự nghiệp của mình thì lời đề nghị của Phùng Văn kiếp này giống như lịch sử được lặp lại.

Cô không muốn mất đi cơ hội này. Nói cô ham mê nổi tiếng, thích hư vinh cũng tốt, muốn chứng minh bằng giải thưởng ảnh hậu cũng được, cô chỉ muốn được đóng phim hành động một lần nữa, tự khẳng định với bản thân mình, sống lại một đời này, chẳng những cô có thể trở lại đỉnh cao trước kia mà còn có thể tốt hơn nữa. Cô muốn dùng cách này để chứng minh rằng, kiếp này cô đã dũng mãnh sống lại!

“Đừng lo.” Cổ Trương nói với Văn Tĩnh: “Vài ngày nữa chị giúp em liên lạc với một chỉ đạo võ thuật nhé. Việc nên làm bây giờ là chuẩn bị thật tốt để quay phim hành động thôi.”

“Phim hành động?” Văn Tĩnh ngạc nhiên: “Liên hệ người thi không thành vấn đề. Chỉ là em tham gia nhiều thể loại quá đầy Trương Trương. Cứ cố gắng chăm chỉ thể này, có khi em sẽ giành được ảnh hậu đó.”

“Yes.” Cổ Trương vỗ tay bôm bốp: “Vậy chúng ta cùng nhau cố gắng.”

Văn Tĩnh nhìn trời: “Em đẹp, em có quyền. Nhưng mà em thật sự không thích Triển Cự Cự sao?” Mặt người đại diện thoáng vẻ bà tám: “Tình địch đã ra sân. Thật ra Triển Cự Cự không tệ, hình như anh ta thật sự có cảm tình với em, em không động lòng tí nào sao Trương Trương?”

“Không hề.” Cổ Trương trả lời như chém đinh chặt sắt.

“Sao thế?” Văn Tĩnh xáp lại: “Em để ý người nào hả?”

“Còn trẻ phải phấn đấu vì sự nghiệp.” Cổ Trương đẩy đầu Văn Tĩnh ra: “Bây giờ không phải lúc yêu đương nhăng nhít.”

Văn Tĩnh bĩu môi, không nói.

Từ đó về sau, Phùng Văn chưa từng xuất hiện lại. Sau đó khi mọi người họp mặt, Trương Lily hỏi Đường Duệ, Đường Duệ nói Phùng Văn đã vội vàng về Mỹ quay phim. Trong lòng Cổ Trương liền nghĩ diendandeequydon quả nhiên trở về muốn quyết đấu với cô đây.

Triển Dương bận rộn, “Anh hùng bất bại” được đầu tư khá lớn, thời gian quay phim cũng dài. Vai diễn "Đao Mã Đán" của Cổ Trương bên này phải đóng hai vai nên phần diễn cũng khá nặng. Hai người bận túi bụi nhưng vẫn thường trao đổi kinh nghiệm diễn xuất với nhau. Triển Dương rất tâm đắc với nghiệp diễn, giống như thầy giáo giảng bài cho học sinh, Cổ Trương cũng không phải là kẻ ngốc, mỗi lần trao đổi với Triển Dương đều thu không ít lợi ích. Cô đáp lại bằng cách lợi dụng sự hiểu biết của mình đối với "Anh hùng bất bại" để phân tích nhân vật với Triển Dương. Lần nào Đường Duệ cũng nói họ là vợ chồng kiểu mẫu của giới nghệ sĩ, có thể phát giải nhất chiến sĩ thi đua vợ chồng cho họ.

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lễ quý đôn - d.d.l.q.d đều không chính chủ (Um-um) ~~

Chóp mắt đã đến xuân.

Vào tháng tư, "Đao Mã Đán" chính thức hoàn tất.

Mà lúc này, khoảng cách từ lúc vợ chồng Trương Dương công khai yêu nhau đã được một năm.

Kevin ngồi bên bàn trà, tay cầm một xấp tài liệu: “Klaus, hiệu quả tuyên truyền tình cảm của cậu và Cổ Trương trước đây rất tốt, kéo dài được nửa năm. Nửa năm nay thời gian hai người công khai ra mặt ít đi, ai cũng bận việc riêng của mình. Quay phim chính là một cái cớ chia tay khá hợp lý. Khi đối mặt với giới truyền thông, chỉ cần nói khoảng cách quá xa, tình cảm phai nhạt nên quay lại làm bạn bè bình thường là được. Nói ra vào lúc này nhân tiện còn có thể lãng xê cho "Đao Mã Đán". Có so sánh mới biết tốt xấu. Kể từ khi “Đa nữ người Hoa đẹp nhất” Phùng Văn xuất hiện, thái độ của Kevin đối với Cổ Trương hoà hoãn rất nhiều. Có thể do anh ta cảm thấy so với một người phụ nữ luôn cạnh tranh với nghệ sĩ của mình, có một người bạn gái già hoàn toàn nước sông không phạm nước giếng vẫn thoải mái hơn nên mới nghĩ đến chuyện lãng xê cho "Đao Mã Đán".

Anh ta nói hồi lâu vẫn không thấy phản ứng nên hỏi: “Klaus?”

“A,” Triển Dương ngẩng đầu lên: “Nói tiếp đi.”

“Nói tiếp gì mà tiếp, tôi đã hẹn với báo chí tối thứ năm tuần này rồi, khi đó sẽ viết cho tốt, sẽ không có tin tức trái chiều nào. Phía bên kia Văn Tĩnh cũng đã chuẩn bị các mối quan hệ sẵn sàng.” Kevin nghĩ một lát: “Cậu có thời gian thì thương lượng sơ với Cổ Trương đi, hai người cứ tự quyết định phương án thực hiện cụ thể.” Nói xong, Kevin bỏ đi.

Kết quả đến tối Đường Duệ trở về đã thấy một mình Triển Dương ngồi trong phòng khách, bình nước trái cây lớn trên bàn đã vơi mất hơn nửa.

“Làm gì mà không mở đèn vậy?” Đường Duệ sợ hết hồn, ddlequydon.um-um thấy cái ly trên bàn: “Chặc.” một tiếng: “Ông đang mượn rượu giải sầu à? Có gì không vui nói tôi nghe thử xem.”

Khi quay phim Triển Dương chưa bao giờ uống rượu, thời gian này vẫn còn đang quay "Anh hùng bất bại" nên anh không dính vào giọt rượu nào. Một người lớn như vậy nửa đêm uống cà đồng nước trái cây, nhìn thế nào cũng có chút buồn bã.

Đường Duệ xách ghế nhỏ ngồi đối diện Triển Dương, hất cằm hỏi: “Chả lẽ ông nghe Kevin bàn kế hoạch chia tay mà rầu rĩ hả Klaus? Hiếm khi thấy ông bối rối vậy nha.”

“Ý của ông thế nào?” Triển Dương hỏi.

“Dù tôi có nói tôi nghĩ gì thì ông cũng có quan tâm đâu.” Đường Duệ hăng hái nói: “Tôi biết ông đang bận khoản chuyện gì, ông chỉ đang không biết suy nghĩ của bên kia thôi chứ gì.”

Hiện nay người thông minh đều có thể nhìn ra được đang có chuyện gì. Triển Dương khi nóng khi lạnh, bên Cố Tương lại bình chân như vại không hề có phản ứng gì. Có lúc Triển Dương còn đoán chẳng lẽ Cố Tương bị “cong”? Dù sao khi đối mặt với một người có khí chất hoà nhã ưu tú như Triển Dương mà không có ham muốn gì cũng thật không dễ dàng.

Đường Duệ quen biết Triển Dương đã lâu, tất nhiên biết trước nay Triển Dương không thiết thời gì. Chỉ dựa vào việc anh đóng vai phụ mà vẫn nổi tiếng như thế cũng đã thấy được anh được ông trời ưu ái thế nào. Nếu Triển Dương thực sự muốn giành thiện cảm, dĩ nhiên sẽ tự động tăng lên. Lâu nay, dưới góc độ người ngoài cuộc, phương thức theo đuổi của Triển Dương không hề sai. Cứ như con cá chạch trơn tuột không tiếng động lén vào cuộc sống đối phương, mỗi ngày quan tâm, hướng dẫn công việc tận tình, ở kề bên cổ vũ tinh thần, trừ không được công nhận chính thức ra thì xem như là tận hết sức mình.

Vốn là trẻ em tự kỷ nhưng lần này có thể mở cửa trái tim, đối phương vẫn chưa muốn vào. Chưa muốn vào thì cũng thôi đi, lại còn khoá luôn cửa bên kia lại. Triển Cự Cự không bị tổn thương mới lạ.

Trong lòng Đường Duệ bỗng trào dâng cảm giác hạnh phúc khi cuối cùng có người thu phục tên yêu nghiệt này. Vô quyết dày có móng tay nhọn. Triển Cự Cự vô địch đã lâu, bây giờ thua trên tay một bông hoa hư ảo như vậy, đúng là con tạo xoay vần.

Triển Dương liếc Đường Duệ, nhẹ nhàng nói “Nhảm nhí.” rồi quay người về phòng ngủ.

Đường Duệ uống nốt ly nước trái cây trên bàn, vừa đi rửa mặt vừa ngâm nga hát.

Đèn ngủ phòng Triển Dương sáng cả đêm.

Không chỉ mình anh trần trọc, Cố Tương cũng mất ngủ.

Nhưng lý do cô thao thức là không biết thứ sáu này phải nói chuyện chia tay thế nào đây. D.d.lequydon.u.m.u.m Cô sẽ nói lý do gì để chia tay? Mâu thuẫn thù hận chia tay hay hoà bình êm đẹp chia tay? Cô thật sự không biết!

Có nên thoả thuận trước với Triển Dương không nhỉ? Tình huống này có thể tóm gọn trong một câu nói: Diễn qua rất nhiều loại phim nhưng vẫn không thể diễn tốt vai diễn tình yêu như cũ.

Hơn nữa nếu bây giờ chia tay, có lẽ Phùng Văn sẽ không quyết đấu với cô nữa. Hoàn cảnh thật rồi ren.

Sau nửa đêm, cô ngủ chập chờn nhưng kỳ lạ là vẫn nhớ đến câu hỏi của Văn Tĩnh: “Tương Tương, từ trước đến giờ em vẫn không thích Triển Cự Cự một chút nào sao? Một giây đồng hồ cũng không à?”

Cảm giác rung động với cô đã quá xa xôi, không còn nhớ rõ. Nhưng Triển Dương đúng là một người ấm áp, chỉ cần ở bên cạnh anh là sẽ tràn ngập cảm giác yên bình. Nếu không phải đây chỉ là vở kịch tình yêu bất đắc dĩ phải diễn, trong cuộc sống có một người bình thường thực sự có tính cách này có lẽ cô cũng cân nhắc một chút.

Nhưng tất cả chỉ là nếu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Cầu hôn

Edit: Um-um

Thứ sáu trời trong, hiếm có khi trời lại có nhiều sao như vậy.

Hiệu suất làm việc của Văn Tĩnh ngày càng cao, mới dặn tìm chỉ đạo võ thuật là hôm sau tìm ra ngay. Là một người nổi tiếng trong nghề, Cố Tương không có thời gian, tìm được liền lập tức lên lịch tập với bên đó. Cô biết rõ khi Phùng Văn biết cô chia tay Triển Dương có thể sẽ không đấu với cô nữa, nhưng lời nói khích tướng của cô gái trung học ấy rất hiệu quả. Cho dù xui xẻo đến mức đánh chết Phùng Văn cũng không cho cô có cơ hội casting thì luyện một chút võ thuật sẽ chả mất mát gì. Nhiều bản lĩnh chẳng hạn chết mình, ít nhất có thể nhận được phim hành động trong nước.

Hôm nay vừa hoàn thành huấn luyện với chỉ đạo võ thuật xong, Cố Tương đi vào phòng vệ sinh trang điểm lại. Triển Dương hẹn gặp mặt tại nhà hàng treo trên không của thành phố G. Cuối cùng phải kết thúc, cũng phải chuẩn bị tâm lý. Trên đường đến điểm hẹn, cảm xúc của Văn Tĩnh có vẻ xuống

thấp, nói: “Mặc dù là giả nhưng bây giờ phải chia tay, nghĩ kỹ cảm thấy có chút tiếc nuối.”

Tối nay Cố Tương phải kết thúc đoạn tình yêu này với Triển Dương. Thật ra thì đã lâu hơn rất nhiều so với thời gian cam kết trước đây. Điều khiến mọi người vui vẻ là tình yêu này có tác dụng tích cực đối với sự nghiệp của hai bên, nhưng đây không phải là yếu tố chính trong việc phát triển sự nghiệp. Tóm lại đó chính là dẹt hoa trên gấm.

Phía Kevin đã sớm liên hệ với phóng viên, cách thức thông báo chia tay với bên ngoài khá đơn giản. Dù đã trang điểm xong nhưng vì cả ngày đều quay phim tại phim trường nên Cố Tương vẫn còn mặc bộ quần áo thể thao. Cô đang nghĩ có nên thay bộ khác không thì Văn Tĩnh nói: “Có ai chia tay mà chú trọng ăn mặc như em? Làm vậy khác nào đi phá quần người ta? Cứ vậy đi, mặc tùy ý, tư tưởng thoải mái.”

Lý do hết sức rõ ràng.

Đến chỗ hẹn, Triển Dương đã tới sớm từ bao giờ. Không biết có phải vì suy nghĩ của Kevin và Văn Tĩnh giống nhau không, rõ ràng Triển Dương cũng vừa xong việc vội vàng chạy tới. Anh còn ngàu hơn, mặt mộc đơn giản, trên người bận quần áo thể thao màu đen, vừa khớp với Cố Tương thành một cặp đồ đôi.

“Có ai chia tay mà còn mặc đồ đôi kia chứ?” Văn Tĩnh châm chọc, ngay sau đó lại nói: “Thôi, xem như tăng thêm chút cảm giác đau thương khi chia tay, cho phóng viên có thêm không gian phát huy.”

Đi theo Cố Tương lâu rồi, qua lại không ít với các phim trường lớn nhỏ, bây giờ Văn Tĩnh phê bình nghệ thuật cũng bắt đầu có đạo lý rõ ràng.

“Chị ra ngoài trước. Hai người cứ từ từ nói chuyện. Khi phóng viên đến tụi chị sẽ gọi điện thoại báo trước. Bây giờ em cứ tự do phát huy đi.” Văn Tĩnh nhìn Cố Tương: “Nhất định phải thể hiện rất bình tĩnh đấy nhé.”

Chẳng lẽ bọn họ trở mặt tại đây sao? Chia tay không cần căng thẳng vậy chứ? Cố Tương nghĩ thầm.

“Ăn chút gì nhé?” Triển Dương hỏi.

“Không cần.” Khoảng thời gian này cô vội vàng tăng cường rèn luyện, tối nên ăn uống điều độ.

Triển Dương rót nước cho cô: “Nghe Văn Tĩnh nói gần đây em huấn luyện võ thuật, chuẩn bị tham gia phim hành động?”

Có lẽ em gái trung học Phùng Văn không muốn ai biết việc mình quyết đấu với Cố Tương nên Triển Dương cũng không biết nội tình. Cố Tương không giải thích, nói: “Ừ, phim hành động rất có tính thử thách.”

“Mỗi nhân vật của em đều không lặp lại.” Triển Dương nở nụ cười: “Muốn làm ảnh hậu à?”

Trong lòng Cố Tương giật mình, bất giác nhìn Triển Dương. Về mặt anh thân thiện, không hề có cảm giác lời nói mình đã đâm trúng bí mật trong lòng người trước mặt. Cố Tương hơi suy nghĩ, hỏi: “Anh cảm thấy có bao nhiêu phần trăm khả thi?”

“100%” Triển Dương cảm ly lên uống nước, tay anh thon dài, khớp xương rõ ràng, cảm ly thủy tinh trông rất đẹp mắt.

“Anh tự tin với em vậy sao?” Cố Tương không nhịn được cười: “Không cảm thấy em quá ngông cuồng ư?”

“Không hề.” Triển Dương chăm chú nhìn cô: “Từ đầu đã cảm thấy mục tiêu em muốn chính là nó. Hoặc có thể nói,” anh hơi dừng lại, suy tư: “Vốn em là ảnh hậu, đến để khẳng định bản thân mình?”

Mẹ nó, trong lòng Cố Tương thiếu chút nữa muốn quỳ xuống. Nếu không phải quen biết Triển Dương đã lâu, cô sẽ cho rằng người này cũng là tái sinh.

Cô nghĩ không thể tiếp tục đề tài này, nên đổi về chủ đề an toàn, liền hỏi: “Lát nữa phóng viên đến chúng ta nên diễn thế nào? Em không có kinh nghiệm nói chia tay trong hoà bình đâu.”

Triển Dương chậm rãi nhìn cô: “Tôi cũng không có kinh nghiệm nên trước tiên chúng ta chờ một chút.”

“Mấy người đó?”

Anh móc một hộp thuốc lá trong ngực ra, rút một điếu ra đốt, hít mạnh một hơi.

“Đợi.”

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lễ quý đôn - d.d.l.q.d đều không chính chủ (Um-um) ~~

.....

Khung cảnh của “Ánh Nguyệt”, nhà hàng vườn treo nổi tiếng nhất thành phố G, rất đẹp. Ngồi ở cửa sổ thủy tinh khổng lồ trên tầng thượng có thể thấy toàn cảnh thành phố về đêm. Ráng chiều vừa tắt, trên đầu ánh sao sáng lấp lánh, khui một chai rượu đỏ, tiếng nhạc du dương, cảnh sắc đó rất thích hợp nói chuyện yêu đương. Đây quả là thiên đường của đám người độc thân lựa chọn để tỏ tình.

Hôm nay “Anh Nguyệt” cũng bị người ta bao trọn, không phải để tỏ tình mà là để chia tay.

Đường Duệ ngồi góc cùng của nhà hàng, đối diện anh ấy là Kevin và Văn Tĩnh. Kevin liếc đồng hồ đeo tay, nói: “Đám phóng viên còn chưa đến đủ, đúng là chậm chạp.”

“Tất lớn vậy mà cũng không tới.” Trong giọng Văn Tĩnh có hơi nóng nảy: “Chắc đây là do ăn ở rồi.”

Khó có khi hôm nay Kevin dễ chịu không tranh cãi với Văn Tĩnh, chỉ nhìn qua đầu, nói: “Không biết họ sẽ chia tay thế nào đây. Klaus không để cho tôi viết kịch bản, lát nữa họ tự phát huy chúng ta lại không thấy được. Hồi hộp quá.”

“Anh viết kịch bản á? Lờì thoại chắc chưa chết người luôn. Đầu phải là họ đang đóng phim thần tượng.” Văn Tĩnh liếc xéo: “Ngược lại tôi đang lo lắng không biết đám phóng viên kia có thêm bớt gì không đây.”

“Không cần lo lắng về phóng viên.” Đường Duệ vỗ tay ra tiếng: “Đã chào hỏi qua rồi. Tôi chỉ lo cho Klaus thôi.”

“Sao phải lo lắng cho Klaus?” Kevin tự tin 100% với nghệ sĩ của mình: “Klaus của chúng ta có thể xử lý tất cả mọi vấn đề.”

“Đúng là có thể xử lý hết, nhưng anh cũng phải nghĩ có lúc ông không giống bình thường chứ.” Đường Duệ hăng hái nhớ lại: “Trước kia khi còn đi học, lúc mọi người đều cho là ông muốn học y, kết quả ông học kiến trúc. Sau khi tốt nghiệp cho là ông sẽ làm kỹ sư, nào ngờ lại chạy tới làng giải trí. D(d(l(q(d(un(um Anh không phát hiện sao Kevin, cơ bản anh không quản lý được Klaus, chuyện ông làm sẽ không theo bình thường, dù sao cuối cùng kết quả cũng như vậy thôi.”

“Hôm nay không giống.” Kevin bảo vệ quan điểm của mình theo bản năng

“Có gì không giống?” Xem xem, ông thế nào cũng làm chuyện bất ngờ cho xem. Anh ấy lặng lẽ nuốt câu nói kia vào bụng.

Một chiếc thang máy dừng lại, một đám người mặt mày sáng rỡ khiêng camera chen nhau như cá mòi trong hộp bước ra. Trong đó có cả một cái đầu vàng chói xoăn xoăn rất nổi bật.

“Không biết hôm nay có chuyện gì nữa đây?” Tóc Xoăn hỏi: “Sếp sai chúng ta tới đây cũng không nói không rằng, chỉ biết liên quan đến Cố Tương. Có vị tiền bối nào giúp đỡ đứa nhỏ này chút được không?” Cậu ta rất hoang mang. Bây giờ dù địa vị của cậu ở “Giải trí Hàng ngày” càng lúc càng tăng nhưng lần này thái độ sếp khá lạ, ngay cả một sợi chỉ cũng không lọt, dù trước sau gì cũng sẽ biết nhưng cậu vẫn không kiềm nén được tính tò mò.

“Ai mà biết.” Một cô gái xinh đẹp tóc ngắn lăm lăm như vô tình nói: “Không chừng là tin Triển Dương chia tay với Cố Tương đó.”

“Tuổi cô cũng không lớn lắm mà sao lại thích nói xằng bậy thế hả?” Vừa nhắc tới nữ thần trong lòng mình, chớp mắt Tóc Xoăn hoá thân thành dũng sĩ: “Mình độc thân thì đừng ganh tị với tình yêu của người khác nha.”

“Tôi...” Cô gái tức giận nhìn Tóc Xoăn: “Đồ điên.” Khốn khiếp, có lòng tốt nhắc cho một câu lại còn không biết cảm ơn. Khó trách sếp không cho nói với hân, hừ hừ có nói cũng không tin!

“Còn chứ người khác? Đúng là không có đạo đức. Paparazzi phải tôn trọng sự thật, không được viết bậy bạ biết chưa? Đúng là bị mấy loại người dối trá đó làm tổn hại danh tiếng của phóng viên chúng ta quá.” Tóc Xoăn lập tức lên giọng dạy dỗ người mới. Những người khác trong thang máy không lên tiếng, cô gái tóc ngắn cũng dứt khoát im lặng.

“Chỉ cần nghĩ đến chút nữa được thấy nữ thần Tương Tương là đủ vui rồi.” Tóc Xoăn hưng phấn: “Không biết có thể xin chụp ảnh chung không nhỉ?”

Sợ rằng người trong cuộc sẽ không có tâm trạng chụp chung với anh đâu. Cô gái xinh đẹp tóc ngắn thăm thẳm chọc trong lòng.

.....

Dưới chân là khung cảnh thành phố với những ánh đèn hoa lệ mờ ảo làm người ta có cảm giác không chân thật.

Triển Dương hút xong một điếu thuốc, nghiền tàn thuốc trong gạt tàn, cuối cùng lên tiếng. Anh nói: “Cố Tương, em cảm thấy anh thế nào?”

Cố Tương: “.....”

“Không phải nhìn từ góc độ một diễn viên, cũng không phải từ góc độ một người bạn. Đơn giản là em thấy anh thế nào dưới góc độ một người đàn ông?”

Thật ra thì từ những câu nói đầu tiên, Cố Tương đã loáng thoáng đoán được. Chỉ là Triển Dương hỏi rất nghiêm túc, cô không thể không trả lời. Suy nghĩ một chút, cô nói: “Rất tốt. Nếu tham gia game show xem mắt, anh có thể ở lại đến vòng cuối cùng.”

Có thể Triển Dương không nghĩ tới câu trả lời của Cố Tương thành thật như vậy, hòng anh ghen lại. Mới tiếp tục mở miệng: “Anh thích em.”

Cố Tương: “? ? ?”

Má ơi, cái này đúng là không giống bình thường. um um Đứng lý ra từ câu thứ nhất đến câu thứ hai phải có một đồng câu chuyển tiếp ở giữa chứ. Sao lại trực tiếp đến câu thổ lộ rồi? Ở giữa bị cướp mất rồi hả? Triển Cự Cự nói chuyện giống như đang chạy thực mạng, có thể có đầy đủ mở bài, thân bài, kết bài không đây?

“Mỗi ngày gặp lại em, anh đều cảm thấy rất dễ chịu, ở chung với em rất vui. Dù không làm gì cả cũng cảm thấy thật thoải mái.” Triển Dương tiếp tục câu trước: “Có lẽ những gì anh nói em sẽ không tin, nhưng nếu không nói ra anh sẽ rất tiếc nuối. Em nên biết, đóng phim có thể NG nhưng cuộc sống không thể.” Giọng anh nghiêm túc, hình như có thêm chút khản trương, không phải lời hoa mỹ như nghe rất cảm động.

“Anh sẽ kiếm tiền nuôi gia đình, có thể trao đổi với em về công việc, nấu cơm giặt đồ cũng được. Thích thể thao, thích du lịch. Tốt tính, biết dỗ ngọt em”

Cố Tương: “.....”

Làm gì có tuyển thủ nào tự khen mình bao giờ? Cái quý gì đây?

“Anh chưa từng đóng phim tình cảm nên không nghĩ ra lời thoại.” Anh gãi gãi đầu: “Lần đầu tiên đóng phim tình cảm là đóng chung với em, lời tỏ tình trong phim em đã nghe qua rồi. Lời thoại phim khác anh nghĩ thật lâu cũng thấy không ưng ý nên đành nói theo suy nghĩ của mình.”

“Em là người con gái đầu tiên mà anh thích.” Anh nói: “Nếu em nhận lời anh, anh sẽ cố gắng làm cho em hạnh phúc.”

“Anh không muốn chia tay.”

Đèn bên ngoài bức tường thủy tinh khi mờ khi tỏ cũng không bằng vẽ ám áp trên mặt anh lúc này. Ánh sao trên bầu trời toả sáng lấp lánh cũng không bằng tia sáng chói lọi như Ngân Hà trong đôi mắt anh. chàng trai tuần tú như một cảnh trong phim điện ảnh, dịu dàng thâm tình, rõ ràng là một người ưu tú chính chắn, giờ đây lại giống như một đứa trẻ bình thường gấp gáp mà vụng về bày tỏ nỗi lòng của mình.

Vì sao trẻ con đáng yêu? Vì chúng hết sức chân thành.

Cố Tương không nhúc nhích. Triển Dương nhẹ kéo tay cô, hình như muốn làm gì đó mà lại không biết làm gì. Tuyển thủ được gọi là tuyển thủ, nhất là tuyển thủ có IQ cao, nhất định có cách.

Anh nắm tay Cố Tương, lấy ngón cái và ngón trỏ chụm thành một vòng tròn, nhẹ nhàng đeo vào ngón vô danh của đối phương.

“Em là mối tình đầu của anh.”

Anh nghiêm túc hỏi: “Giờ đến em, em đáp lại anh được không?”

Cao thủ. Cố Tương hít thật sâu.

Cô chưa kịp trả lời, đã thấy một đám người ùn ùn áo tơi, người dẫn đầu cầm một cái micro màu vàng chói lọi hét lớn: “Cầu hôn... tới đây mau, đây là cầu hôn!”

Vô số ánh đèn flash “Cách cách” loé lên muốn làm mù mắt người khác.

Cầu hôn?

Cầu hôn!

Hình như đáp án là có. Bạn nhìn đi, đèn sáng như vậy làm sao có thể từ chối được kia chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Vui buồn

Edit: Um-um

Tin vui mùa xuân này đến thật sớm.

Trong đầu Cố Tương hoàn toàn rối bời khi được Triển Dương che chở rồi đi.

Cô chỉ đến chia tay thôi mà, sao lại thành cầu hôn rồi đây? Hơn nữa không phải đám phóng viên đã được dẫn dò trước ư? Sao còn nhao nhao theo Tóc Xoăn hô hào “Cưới đi cưới đi” vậy chứ? Tiếng hò hét vang trời khiến đồng hồ thủy tinh rung rung như muốn rớt xuống đất.

Khi Văn Tĩnh và Kevin dẫn theo bảo vệ đến nơi, chuyện đã đến mức không còn cách nào cứu vãn. Khoảng cách từ “chia tay hoà bình” đến “cầu hôn lãng mạn” cách nhau xa đến cả một rãnh Marianas.

Trong lòng Cố Tương sụp đổ. Mặc dù cô đã mỉm cười giải thích đây không phải cầu hôn nhưng không ai quan tâm đến lời nói của cô. Mọi người hứng chí bưng bưng, vừa xem kịch vui vừa cổ vũ nhiệt tình.

Cô có thể đoán được mở đầu nhưng không đoán được kết quả kỳ diệu như vậy. Tất cả phóng viên đều dùng ánh mắt lưu luyến nhìn theo cho đến khi bóng dáng của Cố Tương và Triền Dương biến mất.

“Cô thấy chưa?” Thậm chí Tóc Xoăn còn nói với cô gái tóc ngắn vừa nãy nói Cổ Tương và Triển Dương chia tay: “Nên mọi nói, nói chuyện phải căn cứ vào sự thật nếu không sẽ bị ê mặt chết đó.”

Cô nàng tóc ngắn hung hăng trợn mắt nhìn cậu ta, ngoe nguẩy bỏ đi.

Cố Tương về nhà chưa đến nửa tiếng, trên mạng đã tràn ngập tin Triều Dương cầu hôn. Hình ảnh giăng đầy khắp chốn, rõ ràng nhất là cảnh Triều Dương dùng ngón cái và ngón trỏ khoanh thành chiếc nhẫn đeo vào ngón vô danh của Cố Tương.

“Đây chính là tay không bắt sói trắng trong truyền thuyết sao? Không có nổi một cái nhần luân hả?”

“Người trên lầu không hiểu rồi. Đây là tình yêu. Nhẫn dùng lâu sẽ rỉ sét, tay đeo vào sẽ rớt. Cự Cự, em nói đúng không?”

“Lòng tôi đau quá đi. Tôi còn tưởng bọn họ quen nhau một năm sẽ chia tay, ngờ đâu bây giờ người ta đã cầu hôn. Lẽ nào sang năm sẽ có em bé sao? (‘□’) ————— Vậy mà tôi còn ở đây này.”

“Triển Cự Cự nhanh nhẹn quá đi. Giỏi quá $\nwarrow (^w) \nearrow$ ”

“Đúng là kim đồng ngọc nữ d.i.e.n.d.a.n.lọc của làng giải trí. Chúng ta ngày nào cũng được há miệng ăn kẹo của cặp đôi hạnh phúc này rồi.”

Cố Trương uể oải tắt máy tính, chỉ muốn im lặng. Bỗng nhiên điện thoại di động vang lên. Cố Nam gọi đến, Cố Trương vừa bắt máy đã nghe tiếng Cố Nam ngọt hơn mật: “Cố Trương! Ba nói chị sắp xếp dẫn anh về về ăn cơm! Cả nhà đều ủng hộ tình yêu của chị, nhất định phải hạnh phúc nhé!”

Chữ “nhé” cuối cùng Cố Nam cô ý kéo dài ra làm Cố Tương nổi hết da gà. Cô xoa xoa trán, thở dài.

Khi đưa cô về nhà, Triển Dương đã nói: “Em thử suy nghĩ nghiêm túc đi. Anh sẽ không miễn cưỡng.”

Quả thật không hề miễn cưỡng, chỉ là hình như bây giờ cũng không cần miễn cưỡng. Cả thế giới đều biết họ ở bên nhau rồi. Hơn nữa... trong lòng Cố Tương có một tiếng nói nhắc nhở cô, thuận theo tự nhiên đi, vốn dĩ cô có cảm tính với người này sao lại phải giấu bệnh sợ thầy. Đòi người rất quý giá nhưng cũng rất ngăn ngại. Nếu trên đường theo đuổi ước mơ của mình mà không gặp được ai thích hợp thì một thân một mình không phải dẫn đo. Nhưng nếu gặp người tốt, nắm tay nhau vui vẻ sống qua một đời cũng không phải chuyện xấu. Mà lý do bị anh làm rung động không phải vì bề ngoài, danh tiếng, thậm chí không phải vì sự dịu dàng chăm sóc của anh mà là sự chân thành.

Đó là thứ kiếp trước cô có ít nhất.

Cố Trương vỗ tay, đứng dậy. Kệ đi, thuận theo tự nhiên vậy. Cô đã không có thói quen kích động trước những việc quá vui quá buồn, chuyện tình cảm cứ để theo tự nhiên là tốt nhất.

Làm người quan trọng nhất là vui vẻ.

Đồng thời ở bên kia đại dương.

“Phùng, sau khi xong việc có muốn đi uống một ly không?” Một cô nàng tóc vàng mắt xanh hỏi.

“Không đâu. Tôi còn có việc.” Gương mặt Phùng Văn lạnh lùng, tóc được cột thành đuôi ngựa, cầm áo khoác mặc vào rồi bước đi. Cô gái sau lưng nhún vai, dĩ nhiên đã quá quen với thái độ của cô ta. Nhưng vẫn có chút ngạc nhiên nói với người kẻ bên: “Hôm nay cô ấy có vẻ không vui.”

“Tất nhiên.” Người đó trả lời: “Người trong lòng cô ấy đã cầu hôn cô gái khác rồi.”

“Tiếc thật.” Cô gái tóc vàng d(d(l(l(u(m(u(m nói: “Chắc cô ấy sẽ đau lòng lắm đây.”

Phùng Văn bước nhanh vào ngôi trong xe mình.

Khắp nơi đều đưa tin Triển Dương cầu hôn làm cô ta đang quay phim cũng bị ảnh hưởng. Cô ta mở di động lên, những tấm ảnh chụp trên web rất sắc nét. Trong ảnh, Triển Dương mỉm cười nắm lấy tay Cố Tương, hình như muốn nói gì đó. Theo chi tiết trong ảnh có thể đoán được trong lòng anh đang cần thân và hồi hộp.

Đó là một Triển Dương cô ta chưa từng biết.

Cô ta hiểu rõ con người Triển Dương từ trước đến nay đều rất lạnh lùng. Lúc đi học cũng vậy, cho dù là người lớn lên cùng anh nhưng Phùng Văn cảm

thấy khoảng cách giữa hai người rất xa xôi. Có lẽ cô ta lập dị, Triển Dương càng xa lánh cô ta thì cô ta càng thích thú. Vì hấp dẫn sự chú ý của đối phương, cái gì cô ta cũng muốn giành với Triển Dương. Phùng Văn biết hành động của mình rất ngây thơ nhưng cô ta không nghĩ ra được biện pháp nào khác. Điều đau lòng nhất là bất kể kết quả là gì, thái độ của Triển Dương với cô ta chưa hề thay đổi lấy một lần.

Sau khi Triển Dương vào làng giải trí, cô ta phát hiện Triển Dương trong màn ảnh nhỏ không giống bình thường. Anh mỉm cười bình dị, gần gũi, ôn hoà. Cô ta càng thêm mê muội, thậm chí không quan tâm đến sự phản đối của người nhà, quyết tâm làm diễn viên, theo anh gia nhập làng giải trí. Từ đầu đến cuối, cô ta chỉ dùng duy nhất một phương pháp tranh giành so đo với Triển Dương để gây sự chú ý của anh.

Đáng tiếc là thế nào cũng không thành công.

Phùng Văn không biết vì sao mình chấp nhất với một người đàn ông lâu đến vậy, có lẽ yêu theo thói quen hoặc cảm giác muốn chinh phục. Rất nhiều lý do mà ngay cả bản thân cô ta cũng không hiểu nổi. Cô ta chỉ biết một điều duy nhất, tình yêu này sẽ kéo dài như vậy mãi.

Đến khi xuất hiện Cố Tương.

Cô gái trong hình xinh đẹp, dịu dàng. Ánh mắt không kèm được vẻ ngạc nhiên với tình hình trước mắt. Ở trong mắt người khác sẽ hiểu là vui mừng nhưng trong mắt Phùng Văn thì rất đáng ghét. Có vài thứ dù cố gắng thế nào đi nữa cũng không có được. Sự nghiệp diễn xuất của cô ta thuận lợi thì sao? Điều cô ta mong mỏi lâu nay chưa từng thành sự thật.

Phùng Văn nhắm mắt lại.

Ban đầu cô ta lo lắng, bởi vì nhiều năm qua Triển Dương chưa từng dính dáng tới bất kỳ cô gái nào. Vừa nghe tin Triển Dương qua lại với Cố Tương, thậm chí cô ta phải bay từ Mỹ về, thăm dò Cố Tương nhưng thấy Cố Tương có vẻ không thích Triển Dương lắm. Cô ta là dạng người ngu ngốc trong chuyện tình cảm nhưng rất nhạy bén trong những vấn đề khác nên đoán ra hai người họ đang giả vờ yêu đương. Mặc dù trong lòng không vui nhưng tâm tình thả lỏng hơn trước ít nhiều.

Nhưng bây giờ cô ta không thể nào tự lừa mình được nữa. Ánh mắt và cử chỉ của Triển Dương chân thành hiện lên ý nghĩa, anh thực sự thích Cố Tương.

Nếu như bạn thích một người mười năm như một ngày, coi người đó là mục tiêu của mình nhưng nửa đường món ăn này bị lấy mất, hay nói đúng hơn là bị người ta cướp đi công khai, thế thì liệu trong lòng bạn có còn bình tĩnh được không?

Tuy nhiên... Phùng Văn nhìn chằm chằm vào di động. Cô ta không muốn buông tay.

Cô ta luôn luôn muốn chứng minh một lần mình không hề kém cạnh bất kỳ ai, mình là người có tư cách ở bên anh nhất.

Cô ta gọi một số điện thoại: “Tur Khai, kịch bản hôm trước ông nói với tôi, tôi có thể thử vai nhưng ông có thể đồng ý một điều kiện với tôi không?”

.....

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lê quý đôn - d.d.l.q.d đều không chính chủ (Um-um) ~~

.....

Đường Duệ ngồi bên khay trà, cụng ly với Triển Dương.

Trên tường, bóng đèn chiếu ánh sáng mờ ảo nhưng mặt Triển Dương lại vô cùng chói sáng.

“Bây giờ ông vui lắm hả?” Đường Duệ nhấp một miếng rượu: “Có hối hận không?”

“Ông thấy sao?”

“Tôi đoán ông không hề hối hận.” Đường Duệ thở dài: “Thời gian trôi qua nhanh quá. Chớp mắt ông cũng đến tuổi lập gia đình rồi.”

“Cám ơn.”

“Lần này đúng là ông phải cảm ơn tôi.” Đường Duệ cười cười. “Quan hệ giữa người với người thật kỳ diệu. Lần đầu tiên tôi gặp lại ông và Cố Tương, tôi đã có cảm giác hai người sẽ đến với nhau.”

Triển Dương im lặng.

“Quãng đường này rất chông gai.” Đường Duệ nói: “Không phải nói sự nghiệp hay gia đình của ông. Cố Tương không phải là người dễ bị tác động. Ông có chắc sẽ không suy nghĩ lại không?”

“Phải thử.” Triển Dương nói.

“OK.” Đường Duệ đổi đề tài: “Klaus, ông có biết Phùng Văn đang liên hệ với Tur Khai để yêu cầu Cố Tương phải thử vai kịch bản kia không?” Anh ta ngập ngừng: “Giống với trước kia, hề cô ta cảm thấy gặp uy hiếp liền dùng cách này để chứng minh bản lĩnh của mình tốt hơn. Chỉ là,” Đường Duệ liếc Triển Dương: “Tôi cảm thấy hình như Cố Tương rất hưởng thụ cơ hội này. Ông hiểu ý tôi chứ?”

Ý của anh ta là, Cố Tương muốn mượn chuyện dính dáng với Triển Dương, lợi dụng con ghen của Phùng Văn tranh thủ một cơ hội thử vai phim cho mình.

“Từ nay về sau đừng nói vậy nữa.” Triển Dương đặt ly xuống: “Diễn xuất với cô ấy rất quan trọng cũng rất đơn thuần. Cô ấy không dùng tôi làm thủ đoạn để tranh đấu. Cô ấy không cần như vậy.”

Đường Duệ bày ra vẻ mặt tôi biết chắc thế nào ông cũng nói vậy, rót một hơi hết số rượu còn lại, đặt “Cộp” thật mạnh xuống bàn.

“Nói thật lòng, ông hiện giờ làm cho tôi nhớ đến một lời thoại.”

“Câu gì?”

“Đánh ván cờ này với người thật cực khổ. Vì giữ được con tướng này ta đành phải bỏ tất cả con cờ quan trọng khác.”

Đó là một bộ phim Triển Dương từng diễn qua, trong phim đó đối phương vì đánh bại nhân vật boss của anh nên đã chia tay với người con gái mình yêu nhất.

Điều đó thật giống với hoàn cảnh bây giờ của Phùng Văn. Vì giữ Triển Dương, cô ta cam tâm bỏ qua kịch bản quan trọng của mình. Vì một người tên Cố Tương mà hi sinh con tốt của hai bên.

“Tôi chưa từng nghĩ cô ấy là con cờ.”

Lời nói của anh giống y đúc lời thoại trong phim.

Cho đến bây giờ Cố Tương đối với anh chưa từng là con cờ mà cô là người anh có thể sống vai.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Diễn theo ngẫu hứng

Edit: Um-um

Hai ngày sau Cố Tương trực tiếp nhận được điện thoại quốc tế từ công ty Tư Khải hỏi cô có muốn thử casting phim “Hạ sát Baker” không.

Đây là một bộ phim điện ảnh có nội dung vô cùng đơn giản, nói về cô dâu mới - nữ nhân vật chính từng là thành viên của tổ ám sát cực kỳ ác độc, sau này vì muốn thoát khỏi cuộc sống máu me nên đã đồng ý kết hôn. Nhưng những đồng nghiệp trước đây và người cầm đầu tổ chức - Baker đến phá hỏng mọi thứ. Cô dâu van nài: “Baker, em xin anh. Em đang mang thai đứa bé của anh mà.” Nhưng đáp lại lời cô ấy là một tiếng súng “Đoàng” vang lên! Bốn năm sau cô ấy tỉnh lại trong một bệnh viện. Cô ấy lập tức bắt đầu hành trình báo thù từ Texas đến Tokyo cuối cùng là Mexico với mục tiêu giết hết tất cả những người đã tham dự vào cuộc thám sát năm đó bao gồm cả kẻ chủ mưu. “Những nơi tôi đã bước đến đều không thể còn tồn tại người tên Baker.”

Đây là một bộ phim hành động thật sự, trong này nữ chính đã giết tổng cộng 57 người. Có rất nhiều khung cảnh và âm nhạc, động tác với độ khó cực kỳ cao gây kích thích và làm mất ngủ khán giả. Kiếp trước bộ phim nhận nhiều đánh giá bất đồng, khen chê lẫn lộn. Nhưng một bộ phim có thể đưa đến sự tranh cãi cho mọi người cũng là một kết quả thành công.

Dù biết trước sẽ có cơ hội thử vai nhưng lúc chính thức nhận điện thoại thì trong lòng Cố Tương vẫn vô cùng kích động. Bộ phim này đại diện cho thể loại bạo lực Mỹ. Năm đó Thời báo Chicago từng đánh giá đây là một bộ phim loại B (*) rất đáng xem.

(*) Phim loại B: khái niệm tương đối nhằm ám chỉ những bộ phim với kinh phí thấp, dàn diễn viên kém nổi và ít được mong chờ từ giới chuyên môn, thường ám chỉ các phim kinh dị hoặc phiêu lưu giả tưởng. (Nguồn: Kênh14)

Tờ Ngôi sao Toronto cũng từng phát biểu: “Một bộ phim Mỹ mang tính giải trí cao nhất năm” Họ đã tuyên bố như vậy.

Lời khen rất nhiều đồng nghĩa với việc phải đối diện với nhiều khó khăn hơn. Cho dù ở Mỹ thì việc lấy vai chính là nữ sát thủ cũng rất hiếm. Còn lại là người Hoa đóng vai nữ chính là lần đầu tiên mới có.

Cố Tương từng nghiên cứu qua về phim hành động. Kiếp trước Phùng Văn nhờ vào “Hạ sát Baker” mà có thể trở thành nữ ngôi sao đầu tiên của Trung Quốc trên trường quốc tế, cô ta vốn có kinh nghiệm trong phim hành động, phong cách phù hợp nên diễn không phải thành công bình thường. Nhưng nếu nói có điều gì làm người ta cảm thấy chưa ưng ý thì chính là Phùng Văn diễn vai một người Nhật Bản.

Trong clip phỏng vấn hậu trường từng nhắc qua, d.i.e.n.d.a.n.lqd kịch bản ban đầu nữ chính là người Trung Quốc nhưng ấn tượng về người Trung Quốc

là đồn hậu, thiện lương. Dù là báo thù cũng phải báo thù có phong cách giống như Kinh Kha giết Tần vương. Nhưng ngoại hình của Phùng Văn xinh đẹp theo kiểu Tây phương, lại có thói quen diễn nữ gián điệp, tàn nhẫn thì có nhưng phong cách chưa đủ, rất khó diễn ra cảm giác của cô gái Trung Quốc báo thù nên cuối cùng quyết định thành một cô gái Nhật lai Tây.

Điều này không khiến khán giả có chút tiếc nuối, dù sao trong điện ảnh nước ngoài có mặt nhân vật người Hoa không nhiều, nhất là còn có khả năng thành nữ chính. Dù Phùng Văn diễn vai cô gái Nhật không tệ nhưng nhìn chung vẫn không thỏa mãn.

Cố Tương nảy ra một ý, không biết nếu cô có thể thay đổi ý tưởng của biên kịch thì thế nào? Nếu cô có thể dùng kỹ thuật diễn đổi vai chính trở lại thành người Trung Quốc như ban đầu thì sao? Phải chăng cô có thể làm được? Đối với người coi diễn xuất là sự sống mà nói thì việc có thể chứng kiến văn hoá của đất nước mình được tuyên truyền khắp thế giới chắc chắn là một việc rất đỗi tự hào.

Nó còn nhiều ý nghĩa hơn như thế.

Cô để Văn Tĩnh mau chóng lo liệu thị thực để ra nước ngoài thử vai. Khi nghe tin này, Văn Tĩnh cảm thấy như bị sét đánh, còn hỏi có phải Cố Tương lên lút liên lạc với họ không. Khi nhận được câu trả lời do bên kia chủ động yêu cầu, cô ấy còn bắt Cố Tương xác nhận mấy lần đây không phải là lừa gạt nữa.

Sau khi biết chuyện này, Đường Duệ bày tỏ chúc mừng cô. Anh ta nói: “Tiểu Văn rất có kinh nghiệm trong lĩnh vực này, cô cần phải cố gắng nhé.”

“Tôi biết rồi.” Cố Tương mỉm cười trả lời.

Còn Triển Dương thì ngờ ý, lq.d.i.e.n.d.a.n sau khi kết thúc phần diễn ở “Anh hùng bất bại” anh sẽ đi qua Mỹ tham quan phim trường. Cố Tương cảm thấy choáng váng, dù sao cũng chỉ mới đi thử vai, Triển Dương lại có ý đi tham quan phim trường chẳng lẽ anh có 100% lòng tin với cô sao?

Dù sao đi nữa cô cũng không muốn bỏ qua cơ hội này. Mấy ngày này cô càng chăm chỉ luyện tập với huấn luyện viên võ thuật hơn. Kiếp trước vì đóng phim võ thuật nên cô có học qua vài động tác, giờ ôn lại bài cũ không phải chuyện khó, chưa kể kiếp này còn được thầy giáo tận tâm chỉ dạy chẳng khác nào học một biết mười. Từ góc độ diễn viên chuyên nghiệp thì cô đã rất xuất sắc, đạt tới trình độ không cần thể thân. Huấn luyện viên cũng hết sức vui mừng vì mình có một học viên giỏi như vậy.

Tối đó sau khi Cố Tương tập luyện một lúc lâu, khi về nhà đã hơn mười giờ. Phòng trọ của cô cần yên tĩnh và tránh cho paparazzi chụp trúng nên nằm gần vùng ngoại ô. Dọc trên đường về không một bóng người, khi cô vừa đến ngã tư thì gặp phải đèn đỏ, cô liền dừng lại chờ.

Cố Nam đang kể vai bá cổ một đám anh em từ KTV bước ra, cả người lảng lảng vì vừa mới thi xong cái môn cuối cùng khó khăn nhất. Một người vỗ vai Cố Nam nói: “Anh em, bình thường cậu ngay cả rằm còn không thả, không ngờ tối nay lại còn hát một bài. Hát cái bài “Dừng” gì đó? Nói thật đi, có phải cậu để ý Toa Toa rồi phải không?”

“Không ngờ Đại tài tử thanh cao của chúng ta cũng thích hoa khôi trường à?” Một người khác có hơi ghen tị, nói ra với vẻ chua chát.

“Toa Toa gì chứ? Anh Nam chúng ta không thích cái cô hoa khôi trường kia đâu. Người ta là người hâm mộ của Cố Tương, nữ thần ngày thơ mong manh mới nổi gần đây của làng giải trí đấy.” Người kia huych toẹt: “Màn hình máy tính, điện thoại di động đều là hình Cố Tương. Dù em cũng thích nhưng bình thường thấy anh không theo đuổi thần tượng sao lại có thể si mê Cố Tương như vậy? Dù có đẹp thật nhưng không đến mức anh phải mê như điều đồ thể chứ, em vẫn cảm thấy vớ vẩn Aoi Sora (1) hấp dẫn hơn nhiều.”

“Thôi đi, Rola Misaki (2) bốc lửa hơn!”

“Nực cười, thân hình đẹp là tất cả hả? Phải xem kỹ thuật diễn, hiểu kỹ thuật diễn là gì không? Tôi thấy Eimi Fukada (3) rất hay, động tác hấp dẫn, nhiều kinh nghiệm đóng phim”

“Vớ vẩn. Maria Ozawa (4) mới là số một!”

(1,2,3,4) : Tên bốn diễn viên phim người lớn nổi tiếng của Nhật (riêng số 3 mình tìm đại một tên nổi tiếng vì bản gốc không tìm ra tên diễn viên)

Thấy càng nói càng quái dị, đã đem Cố Tương đánh đồng với một đám diễn viên phim người lớn, cuối cùng Cố Nam không thể nhịn nữa, quát lên: “Im đi.”

Trong thoáng chốc, mọi người im lặng nhìn cậu: “Sao anh Nam giận vậy? Mẹ nó! Chẳng lẽ anh yêu Cố Tương thật lòng?”

“Hai người có chung một họ kia kia, có khi trăm năm trước là người một nhà cũng nên.”

Cố Nam: “.....” Bây giờ cũng là một nhà được chưa?

Đang nói, vừa lúc đi tới ngã tư. D.d.lq.d.u.mu.m Đèn đỏ vừa chuyển sang xanh, mấy người phía trước tắc lười: “Xui quá, đợi chút nữa.” Cậu ta nói chưa dứt câu, bỗng nhiên vui vẻ: “Haha, phía trước có đèn ngu vượt đèn đỏ, không phải muốn tự vận à? Á đù, đúng là tự vận thiệt!”

Cố Tương vừa mới đạp chân ga, chỉ kịp thấy một chiếc người lao tới, đâm thẳng vào cửa xe. Đèn đường ở đây rất tối. Trời tối thui bỗng một người ở đầu đường vào, cô gái nào nhất gan chắc sẽ sợ đến mức gây ra tai nạn. May là cô từng đóng qua cảnh xác chết không đầu nên dù hơi giật mình nhưng tay chân rất bình tĩnh. Gần đây luyện võ nên phản ứng nhanh nhạy, lập tức dừng xe lại.

Cô chưa kịp làm gì đã thấy người đằng trước lăn lộn từ trên đầu xe té xuống. Cố Tương vội vàng xuống xe, thấy một cô gái nằm dưới đất. Dưới ánh đèn đường, gương mặt cô gái tái mét, không giống như mới bị đụng trúng mà giống bị bệnh hơn.

“Cô có sao không?” Cô đang muốn đỡ dậy bỗng nghe được tiếng gã đàn ông quát tháo: “Con đi thôi tha còn dám chạy? Ông đây đã chết mày.”

Mâu thuẫn gia đình? Cố Tương ngớ người, bỗng thấy vết màu đỏ bắt đầu loang ra từ phía dưới cô gái.

Cảnh tượng thân quen thoáng chốc hiện về, cô lập tức biết chuyện gì đã xảy ra. Chửi: “Fuck!” rồi muốn đứng dậy.

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lễ quý đôn - d.d.l.q.d đều không chính chủ (Um-um) ~~

Cố Nam đứng ở đường cái, thấy chiếc xe kia bất ngờ dừng lại, rồi xuất hiện một người đàn ông, bạn học bên cạnh hỏi: “Có phải hai vợ chồng chuyên đóng giả bị xe đụng sảy thai không? Nhưng mà không biết tài xế là ai, nhìn giống nữ thần của cậu đấy. Hay là mình qua xem thử đi.”

“Nữ thần của cậu ấy là ai?” Người còn lại hỏi.

“Cố Tương.”

Cố Nam không nhin nổi, d(d(l(q(d(um(um nhìn về chỗ chiếc xe vừa nãy bỗng mắt tròn trừng, mẹ nó, giống Cố Tương chỗ nào chứ, đó là Cố Tương chứ còn ai nữa.

Không kịp phân tích vì sao Cố Tương sẽ xuất hiện ở đây, Cố Nam nhìn gã đàn ông hung hăng đó là sợ hết hồn, lo Cố Tương chịu thiệt nên lập tức chạy tới giữa đường.

Mấy chàng trai còn đang bàn tán liên giạt mình: “Mẹ kiếp không cần phải vậy chứ, giống thôi cũng không bỏ qua à? Định diễn anh hùng cứu mỹ nhân hả?”

Gã chạy tới trước mặt Cố Tương, mùi rượu để khiến Cố Tương nhàu mày, hấn không nói câu nào đã đá cô gái một cái. Cố Tương vội cản trước mặt cô ấy, tức giận: “Ông làm gì vậy?”

“Làm gì? Cô không thấy tôi đang dạy vợ à?” Gã quát với người nằm dưới đất: “Ly hôn hoặc cô rắng mà nhin, đừng thấy tôi cho chút mặt mũi mà làm tới.”

Thấy gã còn muốn đá tiếp, Cố Tương lập tức ngăn lại: “Cô ấy đang có dấu hiệu sinh non. Tôi có thể lập tức báo cảnh sát rằng ông đang cố ý đánh người.”

“Cô cho rằng ông đây không dám đánh đàn bà sao?” Gã giáng một nắm đấm ác độc xuống ngay.

Quý say luôn mất lý trí. Rượu sẽ làm cho người ta trở thành ma quỷ.

Tìm Cố Nam muốn rút ra ngoài nhưng khoảng cách mấy bước không cách nào có thể đến kịp, thời gian như đang đứng lại.

Giống như hình ảnh thường bắt gặp trong phim, miệng mấy chàng thanh niên mở to thành chữ “O”. Âm thanh rên rỉ của thai phụ đang nằm trên đất cũng trở nên xa xôi.

Chỉ có cánh tay đang cầm lấy tay của gã đàn ông, trắng nõn mảnh khảnh nhưng lại chứa vô số sức mạnh tiềm ẩn. Trên tay cô cầm một khẩu súng đen bóng, hòng súng chỉ vào thái dương gã.

Động tác cô quá nhanh, giống như một nữ gián điệp.

“Ông cho rằng tôi không dám giết đàn ông sao?”

Không biết khung cảnh im lặng trải qua bao lâu, cuối cùng bốc lên mùi khai nước tiểu nồng nặc.

Cô gái trẻ tuổi mặc áo T-shirt, quần thể thao um um tóc cột đuôi ngựa, nhẹ nhàng thoải mái, nhan sắc xinh đẹp như hoa lại ngấm nghĩa khẩu súng trong tay. Cho dù cười vô hại nhưng sát khí không kiểm soát mà tản ra bốn phía.

Mang theo đạo cụ trên người rất quan trọng, ngẫu hứng biểu diễn cũng là bản năng.

Tác phong chuyên nghiệp của diễn viên có lúc lại thể hiện ở chính chỗ này.

Cô trừng mắt liếc Cố Nam: “Lo lắng gì nữa, gọi 120!”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Vào đồn cảnh sát

Edit: Um-um

Đến khi xe cứu thương tới thì gã đàn ông gần như tỉnh táo lại. Không biết có phải do khí thể Cổ Tương quá mạnh mẽ hay do kỹ thuật diễn quá xuất sắc mà gã không dám nhìn thẳng vào mắt cô. Có thể muốn chạy nhưng bắp chân mềm nhũn, đầu óc choáng váng, khung cảnh thoang thoảng mùi tanh tươi, muốn bao nhiêu hỗn loạn đều có bấy nhiêu.

Đề phòng bất trắc nên Cổ Tương quyết định đi theo đến bệnh viện xem thử. Dĩ nhiên còn có Cổ Nam và đám bạn bè xấu của cậu ấy đi cùng, cả đám và Cổ Tương chen chúc nhau ngồi trên chiếc xe thể thao nhỏ. Vốn đang độ tuổi trẻ trung đầy sức sống nhưng tất cả đều không dám thở mạnh, ngồi yên ngay ngắn, vẻ mặt nghiêm túc, không khí hết sức nặng nề như sắp ra pháp trường.

Cổ Nam đang ngồi cạnh tài xế, cất tiếng: “Trẻ như thế này rồi còn đi lung tung làm gì? Anh rề không đi với chị à?”

Cổ Tương nói: “Anh ấy đang rất bận quay phim.”

“Chị có biết việc chị làm vừa rồi rất nguy hiểm không?” Cổ Nam nhớ đến tình huống khi nãy trong lòng vẫn còn sợ hãi, thì thầm: “Lần sau gặp cảnh như vậy thì trước hết phải chạy đi. Ai cho chị chìa súng vào hân? Mẹ kiếp, lỡ như hân điên lên cầm dao chém chị thì làm sao? Chị muốn lên trang nhất báo ngày mai à?” Mặc dù Cổ Nam không muốn thừa nhận nhưng khi vừa nhìn thấy Cổ Tương cầm súng, cậu cũng đứng tim. Giống như đường xá quen thuộc đã đi qua không biết bao nhiêu lần bỗng trở thành cảnh tượng hồi hộp kích thích như trong phim. Nếu đó không phải là chị của cậu thì cậu còn có thể lập tức nhập vai, quỳ xuống xin tham gia bang phái.

“Tình huống đặc biệt mà.” Cổ Tương vừa lái xe theo sát xe cứu thương vừa lơ đãng trả lời: “Em nữa, trẻ như vậy sao chưa chịu về nhà mà đi lang thang đâu thế hả?”

“Thì xong nên đi giải trí chút thôi.”

“Anh Nam, đây là...” Cuối cùng Tròn Vo to gan không kềm lòng được hỏi: “Sur ty của anh à?”

Cổ Nam: “.....”

Sur ty gì đây? Xem phim võ rết rồi lậm hả?

“Chị của tôi, chị ruột.” Cậu nói.

“Haha. Đáng vẻ chị anh nhìn giống idol của anh ghê. Y hệt minh tinh điện ảnh Cổ Tương ha. Nhưng mà nhìn còn xinh đẹp hơn Cổ Tương đó nha.” Một tên nam sinh Khi Đới nhân dịp dịp nọ: “Nhìn còn oai phong hơn Cổ Tương trên tivi nữa, đẹp trai dễ sợ.”

Cổ Tương: “.....” Cô nhìn Cổ Nam, ý là bạn học của cậu không bị gì chứ? Mắt có sao không? Mới rồi tình huống khẩn cấp nên cô không đeo kính, không mang khẩu trang, công khai gương mặt xuất hiện trước đại chúng, vậy mà có người nói còn đẹp hơn Cổ Tương?

Cổ Nam then quá hoá giận, thể hiện thái độ hết sức bất mãn đối với anh em mình. Nhưng cũng do bình thường cậu không đề cập đến mối quan hệ với Cổ Tương nên những người này không phát hiện ra thân phận thực sự của cô, làm cậu cũng không biết phải làm thế nào cho phải? Lqd.d.i.e.n.d.a.n Nói trắng ra là, dù sao Cổ Tương cũng là một người nổi tiếng, có nhiều chuyện dù chỉ nhỏ xíu như hạt mè nhưng đối với người nổi tiếng thì có thể bị phóng đại ra mấy nghìn lần. Ai biết có trở thành phiền phức nào không? Nhưng không nói thì chẳng lẽ để họ tiếp tục nói nhảm hay sao?

Học phách như cậu cũng có lúc phải rơi vào mớ bòng bong của mình.

Ngược lại Cổ Tương không phát hiện ra suy nghĩ lung tung của em mình. Thời gian gấp mặt của cô và Cổ Nam không nhiều, đa số đều là Cổ Nam tới nhà trọ tìm cô, cô chưa có dịp gặp bạn học của cậu. Bỗng dưng trào dâng thâm tình người làm chị, hiếm khi hoà nhã điềm đạm chủ động chào hỏi: “Luc này chắc đã dọa mọi người rồi, thật ra thì...”

“Không có không có!” Tròn Vo lập tức ngắt lời: “Chị, khi nãy chị thật đẹp trai đến chết người! Đối với mấy tên cặn bã thì phải mạnh mẽ như vậy!”

Cổ Nam quay đầu liếc cậu chàng: “Cậu gọi người nào là chị vậy?”

“Chị của anh thì cũng là chị của em mà.” Tròn Vo xoa dịu Cổ Nam, nhìn thấy khí thế của Cổ Tương không còn hung hãn như lúc nãy nên bạo gan hân lên, rướn cổ nhô đầu đến cạnh Cổ Tương: “Khi nãy chị ra tay, tui em nhìn choáng luôn. Giống y như trong phim. Chắc là chị có luyện võ hả? Có thể dạy em được không?”

Cổ Tương: “.....” Cô nhin không phun ra, nói: “Thật ra thì cái này....”

“Tui em đảm bảo giữ bí mật.” Một siêu học phách Mắt Kính ngồi tuốt trong cùng, đưa tay đỡ đỡ mắt kính, vẻ mặt thành thật nói: “Nếu không thể nói thì chị đừng nói, dù sao không phải ai cũng có thể vì một người xa lạ mà bại lộ bản thân mình. Chị là chị của Cổ Nam, chắc chắn không phải người xấu. Tui em với Cổ Nam là bạn bè, sẽ không nói ra đâu.”

Cố Tương không thể phản bác. Các chàng trai mơ mộng thật lợi hại, cô không thể ngăn cản nổi. Một tay Cố Nam chống lên đầu, mặt hiện lên nét khó xử, có lẽ vì hành động ngu xuẩn của đám đồng đội heo mà bây giờ không biết giấu mặt vào đâu.

Tròn Vo nghe Mắt Kính nói vậy cũng mau chóng tỏ vẻ trung thành: “Ừ, chị tui em chắc chắn không khai.”

“Không khai.” Khi Đói phụ hoạ, gần như muốn cắt máu thề trung thành.

Cố Tương đành phải từ bỏ việc giải thích, thôi, họ thích nghĩ thế nào thì nghĩ. Dù sao cuối cùng họ cũng sẽ hiểu những tình tiết trong phim không thể nào xảy ra trong đời thực được. Nhưng hôm nay hiệu quả tốt khác thường. Vốn khi cô đầu tay đối với chỉ đạo nghệ thuật trong trường thì cố ý luyện tập sát khí và ánh mắt, bởi vì “Hạ sát Baker” yêu cầu sát khí rất cao. Gương mặt cô nghiêng về hướng nhu hoà kiểu Trung Hoa, muốn diễn cảm giác lạnh lùng bạo lực không dễ, mà “Hạ sát Baker” là một bộ phim hành động bạo lực Mỹ nên yêu cầu cảm giác kích thích rất mạnh.

Tối nay, xét ở góc độ thị giác không được xem là quá tốt, đèn đường quá mờ, đường phố quá tối, đối thủ còn là một gã say. Thật ra vì cô gái sinh non lắm cô nhớ đến đứa bé chưa kịp chào đời ở kiếp trước, sự phẫn nộ đối với đối phương hết sức chân thực, có thể do cô chìm sâu vào kịch bản nên đã theo bản năng dùng thái độ của cô đầu đối với gã đàn ông kia.

Sát khí là thật, thù hận cũng là thật, trong nháy mắt hai cái cộng hưởng dẫn đến hành động của cô trở nên quả quyết.

Đây có thể là điều đáng an ủi duy nhất trong buổi tối kinh hoàng này.

Khi xe cứu thương đến bệnh viện, thai phụ đã được đưa vào phòng sinh. Thật ra đến lúc này có lẽ không thể giữ được đứa bé lớn trong bụng. Thân phận Cố Tương không tiện vào theo nhưng cô lại sợ Cố Nam không có kinh nghiệm, tay chân vụng về nên cuối cùng cô vẫn phải đeo khẩu trang đi vào.

Bác sĩ cũng đã liên lạc với cha mẹ của thai phụ. Sau khi hai ông bà lo lắng chạy đến nơi, đám Cố Nam giải thích rõ tình hình của cô ấy cho hai người, không nói rõ về Cố Tương, chỉ nói thai phụ bị chong rọt đánh đến sinh non, chủ xe tốt bụng dừng xe giúp gọi 120.

Vốn có thể giải quyết suôn sẻ nhưng trên đường xảy ra chút chuyện bất ngờ. Gã đàn ông say rượu báo cảnh sát nói có người cầm súng giết người, rất có thể đây là kẻ biến thái giết người liên hoàn từ nơi khác đến.

Cố Nam hơi lo lắng. Mặc dù mấy chàng trai hết lòng cam đoan sẽ không khai Cố Tương nhưng trên đường có gắn camera. Trong băng hình rõ ràng Cố Tương có kê gậy vào thái dương gã kia. Trong phim, dù chỉ nhìn vào hình ảnh không nghe được tiếng nói nhưng vẫn làm cho người khác cảm giác tóc tai dựng đứng. Sát khí chân chính không cần ống kính đặc tả, chỉ xem từ xa là có thể cảm nhận được sự khác thường.

Mấy chú cảnh sát rất cảnh giác với Cố Tương. Dù nhìn bên ngoài cô gái này vô cùng mảnh mai, mang khẩu trang che kín gương mặt chỉ lộ ra đôi mắt hút hồn nhưng người đẹp như vậy lại là tên biến thái giết người liên hoàn? Nhìn sao cũng không giống. d.d.l.q.d.u.m.u.m Nhưng trong clip rõ ràng không lừa người, bọn họ đành phải tự thôi miên mình, nhất định đây chính là thủ đoạn mê hoặc nạn nhân của tên biến thái, nếu không sao ban đêm rồi còn phải mang khẩu trang?

Cố Tương chịu thua, không thể ngây ngốc ở bệnh viện quá lâu sẽ bị vây xem. Cô không còn cách nào đành phải theo cảnh sát về đồn. Cố Nam ở lại theo dõi tình trạng của thai phụ, Cố Tương cảm giác mấy chàng trai kia không đáng tin lắm, không yên tâm để họ lại bệnh viện. Cố Nam ở lại, Tròn Vo ra về anh hùng nói: “Đừng lo, em đi với chị một chuyến, có gì em sẽ che chở chị. Bình tĩnh nha.”

“Em cũng đi.” Khi Đói nói: “Hai chúng ta bảo vệ an toàn cho chị, mọi người ở lại đi.”

Họ vừa nói xong, ánh mắt cảnh sát nhìn Cố Tương càng quái dị.

Ngược lại gã đàn ông cận bã theo cảnh sát tới bắt người nhìn Cố Tương với vẻ há hê.

Trong đồn cảnh sát, hầu như tất cả cảnh sát đều tới vây xem tên biến thái giết người liên hoàn. Kẻ giết người là một cô gái, hơn nữa có thể là một cô gái đẹp, sự tương phản cực độ luôn kích thích cực lớn đến lòng hiếu kỳ của con người. Hơn nữa vẻ mặt ghét cay ghét đắng của hai chàng thanh niên theo sau làm họ không thể không tin.

Thẩm vấn Cố Tương là một anh cảnh sát mặt non choẹt, nghiêm mặt: “Súng đâu?”

Cố Tương: “.....”

May là với tư cách nghi phạm của một vụ án lớn, cô bị thẩm vấn ở một phòng độc lập. Nếu không khi nói ra những câu này, đoán chừng bộ phim truyền hình thường niên sẽ được thực hiện tại đồn cảnh sát.

Là người tốt thật khó mà.

Nữ cảnh sát đã lục xét khắp người cô, chứng minh cô không mang theo vũ khí. Bất đắc dĩ cô đành nói: “Trên xe.”

“Đã lục xét trên xe, không có.” Non Choẹt nghiêm túc nói: “Ồ chỗ nào? Đàng hoàng một chút cho tôi!”

Cố Tương: “.....”

Trong lòng Cố Tương ngổn ngang trăm mối, gặp phiền phức lớn rồi. Vốn dĩ chuyện một đạo cụ không cần giải thích lại trực tiếp trở thành một vụ án oan. Ai lấy súng của cô? Tha cho cây súng đi, đó là đạo cụ mà!

“Đồng chí.” Cố Tương đành chịu đầu hàng, cô nói: “Tôi tên là Cố Tương, tôi là một diễn viên. Hôm nay chỉ là đặc biệt ngẫu hứng diễn xuất trên đường, cây súng là đạo cụ.” Nói xong cô kéo khẩu trang xuống.

Non Choẹt vẫn lầm bầm: “Cố Tương.” Bỗng nhiên nhìn gương mặt sau lớp khẩu trang, ngần người ba giây rồi bỗng nhiên gào lên: “Cố Tương!”

Cho dù cái tên Cố Tương cũng không phải là loại khiến mọi người nghe tới là phát run nhưng thanh thiếu niên ai cũng đều biết. _um_um Nếu không xem "Sur mười mới đến" cũng nghe qua bản tình ca kinh điển “Mạnh mẽ” lan truyền phổ lớn ngõ nhỏ. Huống chi Non Choẹt còn là một người hâm mộ của Cố Tương.

Lần đầu gặp thân tượng lại dưới tình huống này, hai bên đều rất lúng túng.

Đúng lúc này, cửa phòng thẩm vấn bỗng mở ra, một nữ cảnh sát nói: “Mới vừa lục được trên người hai sinh viên một khẩu súng. già, súng đạo cụ.” Cô vừa nói xong cũng ngần người: “Cố Tương?”

Cố Tương cười cười, trong lòng than thầm

Cái giá phải trả cho diễn xuất là vào đồn à? Nếu như Văn Tĩnh mà biết chắc sẽ giết cô mất.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Non Choẹt hỏi.

Sau khi giải thích đầu đuôi rõ ràng đã là chuyện của mấy tiếng sau. Vào đồn thì dễ nhưng ra đồn thì thủ tục nhiều khê. Nhất là chưa gì đã báo cáo với cấp trên bắt được tên biến thái giết người liên hoàn cấp tỉnh, cuối cùng phát hiện ra chỉ là hiểu lầm.

Cố Tương không phải người dễ bắt nạt. Mặc dù là chuyện của hai vợ chồng gã say nhưng cô cũng nói rõ vấn đề bạo lực gia đình và cố ý đánh người gây thương tích của gã để cảnh sát bắt giam. Đối với một gã hung hăng không xem tivi mà nói, rất khó để giải thích vì sao kẻ giết người lại bình yên vô sự còn công dân tốt như gã lại bị bắt.

Tròn Vo và Khi Đói không biết nội tình, cũng không hề biết đó là súng giả. Hai người thấy Cố Tương bình an đi ra đều sợ hết hồn. Trong đầu không cần tưởng tượng quá nhiều, Tròn Vo thì thầm: “Chắc chị là người nhà rồi. Trong phim không phải hay diễn nằm vùng gì đó à?”

“Có thể.” Khi Đói nghiêm túc gật đầu: “Nhất định chúng ta phải làm như không biết gì cả nhé.”

“Hiểu.”

Khó khăn lắm Cố Tương mới đàm phán được với bên đồn cảnh sát giữ bí mật chuyện hôm nay. Dù chỉ là hiểu lầm nhưng sau đó dễ dẫn đến phiền phức không đáng, chỉ bằng bớt đi một chuyện thì tốt một chuyện. Đồn cảnh sát làm việc theo pháp luật nhưng không phải không thấu tình đạt lý. Có thể châm chước trong phạm vi chức trách thì châm chước, bảo đảm giữ bí mật. Dĩ nhiên Cố Tương cũng phải trả giá bằng cách ký tên cho mỗi người kèm ảnh chụp chung làm lưu niệm.

Nghĩ cũng thấy choáng váng.

Đến lúc về tới bệnh viện đã là sáng hôm sau. Cố Tương mệt mỏi rã rời nhưng nhớ còn phải đi gặp Cố Nam. Quả nhiên đứa bé trong bụng thai phụ không giữ được, cả người cô ẩy sút đi một vòng, không khí trầm lắng. Cha mẹ lo lắng không thôi.

Khi Cố Tương bước vào phòng bệnh, thai phụ đang đứng nhìn thần thờ bên cửa sổ. Cố Tương thấy đầu đó hình dáng của mình qua cô ấy. Có lẽ mỗi lần sinh non đều để lại tâm trạng u uất tương tự nhau, điều này có lẽ không phải chỉ xảy ra ở trên người cô.

Con người ai cũng có những giới hạn đạo đức. d(d(l(q(d(um(um Dù cô không phải là người tốt nhưng không đến nỗi khoanh tay ngồi nhìn thai phụ đang gặp khó khăn. Chẳng qua rõ ràng khi đó có cách tốt hơn, vì sao cô muốn dùng một biện pháp phiền toái trực tiếp giải quyết vấn đề như vậy?

Có thể ái kỳ bất hạnh nộ kỳ bất tranh(*), đòi trước mình xem như xong nhưng để cô gặp người phụ nữ có hoàn cảnh giống mình, cô không thể nào ngoảnh mặt làm ngơ.

(*) Ái kỳ bất hạnh nộ kỳ bất tranh: Cảm thấy buồn cho bất hạnh của người khác nhưng giận vì người đó không biết đấu tranh.

Người phụ nữ chậm rãi quay lại, mặt tái mét như giấy, cô ấy nhìn sau lưng Cố Tương, về mặt thoáng thất vọng, hỏi: “Anh ta đâu?”

“Cô kệ mẹ nó đi.” Cố Tương trực tiếp trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Dạo chơi ở Mỹ

Edit: Um-um

“Cô kệ mẹ nó đi.”

Có thể đáng và Cố Tương có vẻ rất dịu dàng nên khi thai phụ nghe câu trả lời này cảm thấy hơi ngạc nhiên. Cố Tương liếc nhìn vào phòng bệnh, nói: “Xem ra không xảy ra vấn đề gì lớn. Cô nhớ giữ gìn sức khỏe. Trên đời này không chỉ có một tên đàn ông. Tuổi cô còn rất trẻ, con đường sau này còn rất dài. Không cần lãng phí vô ích cuộc sống của mình. Muốn trả thù thì ra toà lý đi, nhất định phải giành được phần tài sản của mình. Không muốn trả thù thì bỏ qua hết những chuyện này. Chuyện cần nói tôi đã nói hết rồi, nếu cô còn không tỉnh ra thì tôi cũng đành chịu. Xin cho tôi nói thẳng, đã bị thế này mà còn nhất định như cũ thì không phải cô ngu bình thường mà là ngu lâu đót bền.”

Cô nói chuyện không hề khách sáo, không hề giống như cô đang nói chuyện với thai phụ trong phòng mà giống như đang nói chuyện với kiếp trước ngu xuẩn của mình. Trong ánh nắng xuyên qua cửa sổ, thời gian giống như quay về quá khứ, từ cô gái này có thể thấy một người khác cũng đứng trên cửa sổ như thế, gương mặt khắc khổ tiêu tụy, sau đó người ấy biến mất.

“Tôi không cam tâm” Bỗng nhiên thai phụ bùng mặt khóc rống: “Tôi làm trâu làm ngựa cho anh ta nhiều năm qua, lại còn mang thai nữa. Hồi xưa anh ta không phải như vậy....”

Cố Tương thờ dãi: “Con người rồi sẽ thay đổi. Nếu ban đầu hẳn đối xử với cô như vậy thì cô cũng sẽ không quan tâm hẳn. Rất tiếc về chuyện đứa bé, có lẽ cô và nó không có duyên phận. Nhưng cô vì chuyện này mà không quan tâm đến tương lai của mình sao?”

Thai phụ ngẩng đầu sững sờ ngó cô. Cô gái trẻ trung xinh đẹp, có lẽ một đêm không ngủ nên mắt hơi đỏ, mà sự an ủi của cô không dịu dàng nhỏ nhẹ như cha mẹ cô ấy. Cô phân tích nguyên nhân một cách tỉnh táo, dù nói năng không dễ chịu lắm nhưng rất đúng trọng tâm. Hình như trên người cô toả ra sức hấp dẫn kì diệu, như ngưng đọng từ năm tháng làm cho người khác tin tưởng cô không điều kiện.

Cô nhẹ lắc đầu.

Sau khi an ủi cảm xúc của thai phụ, Cố Tương đã mệt như chó. Suốt đêm cô không hề nghỉ ngơi, bây giờ còn nhận điện thoại của Văn Tĩnh gọi đến. Văn Tĩnh nói: “Tương Tương, em đang ở đâu vậy? Sao chị gọi em từ tối qua đến giờ mà em không bắt máy?”

Cố Tương liếc điện thoại, mười cuộc gọi nhỡ. Cô nói: “Khuya quá em ngủ rồi, có gì không?”

“Bên Tư Khai báo thời gian đến casting. Thị thực cũng có rồi, chiều nay chúng ta sẽ bay. Bên em kịp không?”

“Không thành vấn đề.” Cố Tương nói.

Cố Nam vẫn ở hành lang bên ngoài bệnh viện đợi cô, thấy cô nghe điện thoại xong liền hỏi: “Chị có việc?”

“Có thể phải đi qua Mỹ một chuyến. Ở nhà em nhớ nghe lời, để số điện thoại lại bệnh viện, đừng đến đây nữa.”

“Đi Mỹ làm gì?” Cố Nam hỏi: “Chị phải ra khỏi châu Á rồi à?”

“Con nít nhiều chuyện quá.” Cố Tương nhìn mấy người Khi Đới, nói: “Kêu mấy bạn học của em về nhanh đi, mệt mỏi cả đêm rồi. Đừng quên ăn sáng. Chị đi trước đây. Có cần chị đưa tụi em về không?”

“Không cần, chúng ta cũng không chung đường.” Cố Nam cau mày: “Nhưng sao chị gấp vậy? Không về nghỉ một chút sao? Sức khỏe với công việc cái nào quan trọng hơn?”

“Biết rồi.”

.....

Hiệu suất làm việc của Văn Tĩnh rất cao, dĩ nhiên quan trọng là đoàn phim “Hạ sát Baker” tạm thời đổi lịch trình. Vốn Cố Tương còn muốn tham dự xong đợt huấn luyện võ thuật với huấn luyện viên cũng đành phải ngừng lại. Nhưng đối với lần thử vai này cô tràn đầy tự tin. Trải qua chuyện đêm qua, cô đã diễn vai sát thủ biến thái giết người liên hoàn nên bây giờ diễn vai sát thủ cũng rất quen tay.

Triển Dương đang quay phim trong phim trường “Anh hùng bất bại”, bộ phim này có hai nam chính nên anh cũng không thoải mái như trước. Thêm nữa bây giờ cũng sắp đến thời điểm hết phân cảnh của anh nên công việc ở đoàn phim khá nhiều. Anh vừa diễn xong một cảnh, đi qua bên kia uống nước bỗng nhiên điện thoại reo lên, nhìn qua là tin nhắn Cố Tương gửi đến: “Em đi Mỹ thử vai phim “Hạ sát Baker”, tối nay liên lạc.”

Anh nghĩ nghĩ, nhắn trả lời: “Em nhớ cẩn thận, có thời gian thì nghỉ ngơi một chút.”

Diễn viên chung đoàn thấy anh liền chọc ghẹo: “Hôm nay sao Dương đẹp trai vui thế nhỉ? Thế nào? Bạn gái hỏi thăm à?”

Hiện giờ vợ chồng Tương Dương đã trở thành cặp đôi tình cảm tiêu biểu của làng giải trí, lúc nào cũng tự nhiên diễn mấy trò tình cảm thăm thiết làm mà mất một đám người xếp hàng chờ một vòng trái đất. Dù Cố Tương và Triển Dương rất khiêm tốn nhưng người hâm mộ lúc nào cũng đào bới được cả

đồng chứng cứ yêu đương chua cay mặn ngọt của họ.

“Ừ.” Anh thoải mái trả lời. D(d(l(q(d(um(um Ngay sau đó gửi một tin nhắn cho Kevin: “Quan tâm đồn cảnh sát và bệnh viện kia một chút, nói Văn Tĩnh mua cho cô ấy một ít thuốc cảm.” Tôi qua vật vờ cả đêm, thời tiết này rất dễ cảm lạnh.

"Biết (_ _)" Kevin trả lời.

Đường Duệ từng hỏi anh: thật ra có nhiều chuyện ông biết nhưng sao lại không nói ra, mắt nhắm mắt mở đầu phải phong cách của ông?

Anh đáp: Đây là tình thú.

Thật ra anh cảm thấy Cố Tương không phải là người thích bị kiểm soát. Cô đã tâm bưng bưng trên con đường diễn xuất làm cho người ta giật mình, nếu như cô nhất định phải toả sáng ở trong giới thì anh tình nguyện để cho cô càng thêm chói sáng. Mà anh chỉ cần yên lặng làm bạn với cô là được.

.....

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lê quý đôn - d.d.l.q.d đều không chính chủ (Um-um) ~~

Phùng Văn ném đạo cụ trên tay đi, quay người ngồi xuống chỗ của mình ở trường quay. Hôm nay phân đoạn của cô ta rất nhiều, toàn thân cô ta bây giờ đã ướt đầm mồ hôi.

“Phùng, gần đây tình trạng của cô rất tệ.” Đạo diễn lắc đầu, khó chịu nhìn cô ta: “Trước đây những cảnh này cô quay rất điều luyện. Xin lỗi tôi nói thẳng bây giờ rất tệ. Không thể tiếp tục như vậy nữa.”

Trong phim này cô ta đóng vai nữ hai, cũng là một vai nữ vệ sĩ, lúc đầu quay rất suôn sẻ. Cô ta rất am hiểu cách diễn xuất loại nhân vật này. Nhưng không biết từ bao giờ, trạng thái diễn xuất của cô ta ngày càng kém. Thật ra động tác vẫn không thành vấn đề nhưng cảm xúc không theo kịp với hành động biểu diễn của cô ta. Mặc dù yêu cầu về cảm xúc không khắt khe như với động tác nhưng sự chênh lệch trước sau như sông so với biển này rất ảnh hưởng đến cảm xúc của khán giả.

Cho dù đạo diễn rất thích Phùng Văn nhưng lần này cũng cảm thấy bất mãn. Ông nói: “Như cô bây giờ làm sao có thể đóng nữ chính trong phim của Tư Khải được?”

Chuyện Tư Khải sắp xếp cho Phùng Văn đóng vai nữ chính hầu như giới điện ảnh nước Mỹ đều biết cả. Phùng Văn là ngôi sao nữ người Hoa khá thành công ở nước ngoài, lần này là lần đầu tiên diễn chính tất nhiên sẽ thu hút đông đảo sự quan tâm. Nhưng với tình trạng bây giờ của cô ta, đạo diễn rất lo lắng cô ta không thể đảm đương nổi.

Không nhắc tới phim của Tư Khải thì thôi, vừa nhắc tới, sắc mặt Phùng Văn liền thay đổi. Cô ta lau mồ hôi, nói: “Xin lỗi đạo diễn, tôi làm lại lần nữa.”

Bình thường tính tình cô ta có chút kiêu ngạo nhưng quan hệ với nhóm diễn viên không tệ, hơn nữa cường độ quay phim hành động vất vả vậy nhưng chưa bao giờ than mệt qua. Diễn viên chung đoàn vẫn rất nể phục cô ta. Phụ tá Anna của cô ta hỏi: “Phùng, sức khoẻ của cô ổn chứ?”

“Không thành vấn đề.” Phùng Văn đáp.

“Họ đến rồi.” Anna nhắc nhở: “Cố Tương và người đại diện của cô ấy. Cô có muốn thương lượng lịch trình với bên phía đạo diễn Tư Khải trước không?”

Phùng Văn ngẩn ra, tùy tiện đáp: “Trước mắt không cần, tôi đi gặp cô ấy đã.”

“Phùng, thật ra tôi không hiểu.” Anna hoang mang: “Sao phải cho cô ấy cơ hội giành vai này?” Theo suy nghĩ của Anna, Phùng Văn đang tự tạo cho mình một đối thủ cạnh tranh. Bất kể khả năng đối thủ như thế nào nhưng vào lúc mọi chuyện gần như đã xác định lại để cho người khác đến tranh giành cũng không phải là một chuyện sáng suốt.

“Vì có thứ còn quan trọng hơn cả vai diễn.” Phùng Văn lau lau mồ hôi trán. Trong câu nói của Cố Tương có điểm không sai, diễn xuất không phải là mục tiêu cuộc đời cô ta. Cho đến bây giờ cô ta không phải là một người phụ nữ của sự nghiệp. Cô ta chưa bao giờ thay đổi ước mơ từ bé của mình. Vì đến gần mục tiêu này, những thứ khác đều là thủ đoạn, diễn xuất cũng vậy.

Cho nên cô ta phải dùng chuyện này chứng minh, d(d(l(q(d(um(um Cố Tương dốc hết lòng hết sức cố gắng diễn xuất bao nhiêu đi nữa cũng không giành được vai này, còn với cô ta chỉ là chuyện nhỏ như ăn cơm. Dùng kỹ thuật diễn đánh bại cô ấy, chứng minh với Triển Dương người phụ nữ như cô ấy rất kém cỏi.

.....

Cuối cùng Cố Tương và Văn Tĩnh đã đến thành phố N nước Mỹ.

Trên máy bay cô đã đánh một giấc thật dài thật sâu. Văn Tĩnh hỏi cô tối qua không phải chơi suốt đêm chứ, nếu không sao có thể ngủ như vậy, nhưng chỉ bị Cố Tương cười ha hả cho qua.

Lúc xuống máy bay đã là buổi chiều, không hề có cảm giác chênh lệch múi giờ. Văn Tĩnh theo cô đi tìm khách sạn đã sắp xếp sẵn, ngang qua một tiệm

bánh ngọt.

“Bánh kem ở đây ngon lắm nè.” Hai mắt Cổ Tương toả sáng: “Mua hai cái ăn đi.”

Văn Tĩnh nghi ngờ nhìn Cổ Tương: “Sao em biết? Em tới đây rồi hả?”

Thiếu chút nữa Cổ Tương cắn trúng đầu lưỡi. Kiếp trước, hai năm sau cô có đến đây tham gia một bộ phim điện ảnh. Bình thường nữ diễn viên đều muốn ăn kiêng để giữ gìn vóc dáng. Ice cream là một thực phẩm nhiều calories dễ gây tăng cân. Lúc ấy sau khi tham gia xong bộ phim điện ảnh, kết quả rất tốt. Khi trở về cô lên nhờ người mua một cái. Có lẽ đồ ăn vùng nên ngon hơn bình thường hoặc đồ ăn trong trí nhớ tự tăng thêm ba phần ngọt nên loại kem này trong ký ức của Cổ Tương cực kỳ tuyệt vời. Bây giờ về lại chốn cũ, dĩ nhiên cô muốn nếm thử rồi.

“Ừ, hồi trước lúc em thi tốt nghiệp xong đi du lịch qua đây, có ăn thử một lần.” Cổ Tương nói dối không chớp mắt.

“May thế.” Văn Tĩnh nói: “Hai cái thì hai cái.” Cô ấy lôi kéo Cổ Tương vào.

Vì mỗi ngày Cổ Tương đều rao giảng cho Văn Tĩnh quan điểm sinh hoạt khoẻ mạnh nên Văn Tĩnh không cảm thấy nữ diễn viên ăn một miếng thịt là sa đoạ như trước đây. Giống như chuyện người đại diện kéo nghệ sĩ đi mua kem, nếu là nghệ sĩ khác chắc Văn Tĩnh đã sớm bị đuổi việc.

Vào cửa liền đụng phải một tấm bảng khổng lồ, Văn Tĩnh bước gần lại nhìn: “Tiệm mới khai trương..... Đại hạ giá trong một tháng..... Giảm giá.....”

Cổ Tương: “.....”

Văn Tĩnh: “Không phải em nói sau khi tốt nghiệp trung học tới đây ăn sao?”

Cổ Tương: “Chắc em nhớ sai....”

Vừa ăn vừa chơi, đến khi tìm được khách sạn đã gần tối. Phùng Văn sắp xếp khách sạn khá tốt, không phải tùy tiện xài tiền người khác. Cổ Tương còn mang theo kịch bản bên mình d.d.lequydon.u.m.u.m vừa nghiên cứu vừa bàn bạc lịch trình với Văn Tĩnh.

Đến lúc trời tối đen, Phùng Văn tìm tới.

Cổ Tương mở cửa, Phùng Văn mặc một chiếc váy dài đen nhánh, vóc dáng cao ráo đi giày cao gót lại càng cao.

Cô ta lấy tư thế như một chủ nhân nói: “Cô đã đến.”

“Cô đã đến.” Cổ Tương mỉm cười đáp trả.

Văn Tĩnh khẽ co rúm người, rõ ràng chỉ là chào hỏi thông thường nhưng sao cô ấy cảm giác như ánh đao lấp lánh, đạn bắn tứ phương.

Giống như hai nữ gián điệp đang đối đầu.

Vô cùng nguy hiểm

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Thử vai “Hạ sát Baker”

Edit: Um-um

Phùng Văn bước vào phòng, ngồi xuống ghế dựa, lấy một phần văn kiện trong túi ra đưa Cổ Tương, nói: “Sáng mai tôi sẽ cho người đến đón cô, chúng ta sẽ đến phim trường chung với nhau.”

“Nhanh vậy à?” Văn Tĩnh không nhịn được nói. Dù sao Cổ Tương chỉ mới đến, chưa kịp làm quen với đoàn phim bên kia, bây giờ trực tiếp đến thử vai. Sao có cảm giác giống như đi chợ mua đồ thể này?

Phùng Văn không đáp lại Văn Tĩnh, khiêu khích hỏi Cổ Tương: “Thế nào? Cô dám không?”

“Đã đến đây rồi.” Cổ Tương nhún nhún vai: “Còn gì dám hay không?”

“Tốt.” Phùng Văn nhìn Cổ Tương: “Tôi cũng rất mong đợi biểu hiện của cô.”

“Cám ơn.” Cổ Tương gật đầu.

Phùng Văn nói thêm mấy câu, mặc dù thái độ cô ta không thân thiện cho lắm nhưng vẫn nói với Cố Tương một số chuyện trong phim trường. Thậm chí còn kể rõ khả năng diễn xuất của các diễn viên và tính tình của đạo diễn. Những tin tức này nhìn qua rất tầm thường nhưng có tác dụng rất quan trọng đối với diễn viên.

Sau khi Phùng Văn rời khỏi, Văn Tĩnh hơi lo lắng, nhưng được Cố Tương khuyên bảo vài câu trở lên bình tĩnh hơn hẳn. Dù sao với sự phát triển của một người mới như Cố Tương, nhanh chóng tiến quân ra nước ngoài đã là rất thành công. Nếu có thất bại cũng không phải là chuyện lớn, nhiều lắm bị người ta nói một câu không đủ kinh nghiệm thôi. Đối với người mới, ở một mặt nào đó mọi người rất dễ tha thứ.

Qua sáng hôm sau, trời trong nắng đẹp. Đoàn phim “Hạ sát Baker” đang tất bật chuẩn bị. Tư Khải là một đạo diễn thiên tài trẻ tuổi, tính tình hết sức phóng khoáng. Anh ta rất nổi tiếng trong giới đạo diễn Mỹ vì tốc độ anh ta sáng tác kịch bản cực kỳ chóng vánh, đề tài mới mẻ hấp dẫn. Anh ta không chỉ là một biên kịch ưu tú mà còn là một đạo diễn nổi tiếng, sáng tạo ra phương pháp chỉ đạo mới, giới nhất là đẩy kịch bản lên cao trào. Nhân vật trong kịch bản của anh ta cũng vậy nên yêu cầu của anh ta đối với diễn viên rất cao.

Lần này vì muốn giới điện ảnh chấn động nên đã cố tình mời nữ ngôi sao người Hoa đến diễn vai chính trong “Hạ sát Baker”. Tất nhiên Tư Khải rất tự tin với ánh mắt của mình.

Là một đạo diễn có suy nghĩ công chính, buổi thử vai của anh ta cũng khác người. Trực tiếp thử vai tại phim trường, đạo cụ và cảnh trí, thậm chí vai diễn trong phim đều tái hiện chính xác, lấy hình thức quay chính thức để triển khai. um um Dĩ nhiên cái này cũng vì nể mặt Phùng Văn do cô ta muốn dẫn một nữ diễn viên người Hoa đến thử vai. Thậm chí vì muốn hiểu rõ đối phương mà Tư Khải còn xem các tác phẩm của Cố Tương, đáng tiếc anh ta không hiểu văn hoá Trung Quốc nên không thể hiểu được nội dung tác phẩm. Chỉ nhớ Cố Tương là một cô gái phương Đông rất xinh đẹp, nhưng phong cách, tính tình thiên về hướng mềm mại, diễn vai nữ sát thủ báo thù điên cuồng thế này không thích hợp lắm.

Nhưng anh ta bằng lòng cho Phùng Văn chút mặt mũi. Chỉ là Tư Khải có chút khó xử, gần đây tin đồn trạng thái diễn xuất của Phùng Văn sa sút đã truyền đến tai anh ta. Căn bản trong giới giải trí không có gì là bí mật, nhất là tin tình cảm. Nghe đồn người đàn ông Phùng Văn yêu đã cầu hôn cô gái khác nên cô ta bị thất tình dẫn đến tình trạng này. Trung Quốc có cái câu nói gì, đàn ông dễ quên nhưng phụ nữ vẫn nhớ, chắc là như vậy.

Bên trong phim trường, có một diễn viên nữ đang đọc kịch bản. Đây là một cô gái châu Á xinh đẹp. Trong phim trường gương mặt châu Á không nhiều, bản thân Phùng Văn là người có khuôn mặt lai giữa Á – Âu, còn cô gái này đường nét xinh đẹp nhưng hơi nhân tạo. Cô ấy chính là nữ phụ trong “Hạ sát Baker”, Tống Châu Hiền, một diễn viên Hàn Quốc có quốc tịch Mỹ. Dù là người Hàn quốc tịch Mỹ nhưng vai diễn của cô ấy không hề thua kém người Nhật bản xứ. Cô ấy là một nữ sát thủ trong nhóm Baker, có phân cảnh đuổi giết giằng co với nữ chính.

Trong giới điện ảnh Mỹ, Tống Châu Hiền giống như Phùng Văn đều là người gốc Á hiếm có. Chỉ do khả năng diễn xuất và gương mặt nên không nổi tiếng bằng Phùng Văn. Thời điểm Phùng Văn diễn vai nữ hai thì Tống Châu Hiền phải diễn vai nữ ba, đến khi Phùng Văn diễn vai nữ chính thì Tống Châu Hiền chỉ còn có thể diễn vai nữ hai, vĩnh viễn mãi mãi bị đè thấp xuống một bậc.

Phát hiện Phùng Văn đã đến, Tư Khải hết sức mừng rỡ. Anh ta ôm Phùng Văn một cách nhiệt tình: “Phùng, lâu không gặp.”

Phùng Văn ôm lại anh ta, chào hỏi: “Đúng là đã lâu không gặp. Nhưng có thể chúng ta phải đợi một chút, cô gái tôi mời vẫn chưa đến đây.”

“Không sao, hoan nghênh hoan nghênh.” Tính tình Tư Khải không giống như các đạo diễn khác mà giống một chàng trai tươi sáng. Anh ta phân phó cho Tống Châu Hiền: “Tôi có việc phải chuẩn bị, cô tập luyện với Tống một chút. Hôm nay chúng ta sẽ quay thử cảnh này.”

Phùng Văn gật đầu. Sau khi Tư Khải đi, Phùng Văn giao đồ lại cho Anna, sai bước đến chỗ Tống Châu Hiền.

Tống Châu Hiền đã sớm thấy Phùng Văn, có ý chờ Phùng Văn đến gần mới làm bộ phát hiện cô ta, nở nụ cười: “Phùng Văn, rất vui được gặp cô. Bây giờ chúng ta tập luyện một chút chứ?”

Mặc dù Tống Châu Hiền chưa hợp tác trực tiếp với Phùng Văn bao giờ nhưng cũng từng đi chung thăm dò, cùng có quá khứ hơi giống nhau. Từ trước hai người thường được đặt chung một chỗ đến bây giờ danh tiếng Phùng Văn rõ ràng lấn át cô ấy, thái độ Tống Châu Hiền đối với Phùng Văn có chút bất mãn.

“Không cần.” Phùng Văn không có ý định dợt cảnh với cô ấy. lq.d.i.e.n.d.a.n Thứ nhất, nhập vai cảnh hành động rất khó, mỗi lần quay đều rất phí sức. Hiện nay cô ta không muốn lãng phí sức lực của mình. Thứ hai, với Phùng Văn, người cô muốn đóng chung chính là Cố Tương.

Phùng Văn thẳng thắn cự tuyệt Tống Châu Hiền, ánh mắt Tống Châu Hiền loé sáng, sau đó cười lên, đường nét cô ấy tinh xảo, đôi khi cười lên mang đến cảm giác không thật. Cô ấy hỏi: “Tôi có nghe nói chuyện người yêu cô cầu hôn. Tôi rất lo lắng cho cô. Nay thấy cô không có gì tôi cũng yên tâm.”

Mặc dù giọng nói lo lắng, nhưng trên mặt toát lên vẻ hả hê. Phùng Văn sa sầm, lạnh lùng nói: “Đó không phải chuyện của cô.”

Hiếm khi lên mặt được một lần, cảm giác đâm trúng nỗi đau của người khác, tâm trạng Tống Châu Hiền rất tốt. Cô ấy cười cười, tỏ vẻ không quan tâm: “Không biết người tới thử vai là ai nhỉ? Bạn cô sao?”

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lê quý đôn - d.d.lq.d đều không chính chủ (Um-um) ~~

Ai cũng biết người đàn ông Phùng Văn thích cầu hôn người phụ nữ khác nhưng không ai biết đó là Triển Dương. Dù sao bên ngoài không ai biết mối quan hệ giữa Phùng Văn và Triển Dương nên trong lòng mọi người đều cho rằng người Phùng Văn thích chỉ là một người đàn ông bình thường, không biết Triển Dương, tất nhiên sẽ không biết thân phận của Cố Tương. Hơn nữa cấu tạo não của Phùng Văn có chút kỳ lạ, người bình thường sẽ không giới

thiệt tình địch đến làm đối thủ cạnh tranh. Nên trong mắt các cô, nhất định Cổ Tương là một người bạn cực kỳ thân thiết với Phùng Văn nên cô ta muốn nâng đỡ. Trong lòng Tống Châu Hiền cho rằng kỹ thuật diễn của Cổ Tương sẽ không xuất sắc, dù sao cô cũng không phải ngôi sao chuyên nghiệp. Cuối cùng nữ chính vẫn sẽ là Phùng Văn, chỉ là..... Nếu vì tình cảm mà Phùng Văn không phát huy được khả năng, có khi nào vai chính sẽ do mình đảm nhiệm không?

Tính đến khả năng này, Tống Châu Hiền càng cảm thấy khả quan. Dù sao tin đồn trạng thái diễn xuất Phùng Văn đang kém đi cũng không phải thất thiệt.

Không đợi cô ấy chìm trong suy nghĩ của mình được bao lâu đã nghe có người gọi bên ngoài: “Cô gái thử vai kia đến rồi!”

Cổ Tương và Văn Tĩnh đã đến phim trường. Không thể không nói quả nhiên Tư Khải không giống đạo diễn bình thường. Ngay lúc chưa quyết định diễn viên mà bày bố không khác gì đã mở máy. Đạo cụ và bày trí không phải chân thực lắm nhưng muốn diễn mấy cảnh cũng dư sức. Khi đến phim trường, thậm chí Cổ Tương còn có cảm giác quen thuộc, những cảnh tượng trong “Hạ sát Baker” đang xuất hiện trước mắt mình, giống như đang được xuyên vào trong màn ảnh.

Tư Khải đã sớm gặp Cổ Tương, đối với một đạo diễn nổi tiếng kiêm một biên kịch mà nói, anh ta rất trẻ tuổi. Chỉ có hơn 30 kèm với việc bảo dưỡng khá tốt và thái độ lạc quan, nhìn thoáng qua không khác gì với thanh niên 20 tuổi. Anh ta không hề kênh kiệu như những đạo diễn khác, thấy Cổ Tương liền chào hỏi thân thiết như bạn bè lâu năm: “Cô là Cổ, bạn của Phùng Văn phải không? Đúng là một cô gái phương Đông xinh đẹp.”

Không phải là con lai như Phùng Văn, cũng không giống nét đẹp khuôn mẫu như Tống Châu Hiền, nét đẹp của Cổ Tương là nét đẹp phụ nữ phương Đông điển hình. Lông mày cong, mắt trắng đen rõ ràng, môi mỏng, mặt trái xoan, tóc đen dài gọn sóng được cột đuôi ngựa giống như một bức tranh thủy mặc Trung Quốc, toả ra một phong thái mềm mại dịu dàng.

Xinh đẹp là tiêu chuẩn chung của toàn thế giới. Nhưng ở đây khó có thể thấy gương mặt người Hoa nào, mà gương mặt người Hoa này lại rất đẹp. Thoáng chốc không ít người nhìn qua bên này.

Tống Châu Hiền cười, nói với Phùng Văn: “Sao phong cách của bạn cô khác cô thế nhỉ? Hình như cô ấy theo trường phái nhan sắc thì phải?”

Ý muốn nói Cổ Tương là một bình hoa? Mặc dù Phùng Văn không thích Cổ Tương nhưng cũng không thích Tống Châu Hiền, lập tức ngang ngạnh đáp trả: “Không phải cô cũng vậy sao?”

Tống Châu Hiền đựng phải cục sắt, vẻ mặt vui vẻ liền rút xuống. Cô ấy cười khẩy, đứng dậy đi đến chỗ Cổ Tương.

Cổ Tương đang thảo luận với Tư Khải về cảnh thử vai sắp tới thì thấy Tống Châu Hiền bước đến. Gương mặt cô ấy có đặc trưng dân tộc nên lập tức Cổ Tương nhận ra ngay. Tống Châu Hiền cười hỏi Cổ Tương: “Cô là bạn của Phùng Văn sao? Cô rất đẹp.”

Cổ Tương tự hỏi vì sao ai cũng cảm thấy mình là bạn của Phùng Văn, chẳng lẽ trong lòng Phùng Văn có khen ngợi cô, nhưng cô nghĩ mãi không thể tin vào khả năng này.

“Nhưng vì sao cô lại đến thử vai nhân vật này nhỉ? Cô xinh đẹp như vậy thật tình không hợp với nhân vật này đâu.” Tống Châu Hiền tiếp tục nói.

Tư Khải không hiểu được hàm ý của Tống Châu Hiền nhưng Cổ Tương là ai, cô lẫn lộn ở làng giải trí đã hai đời, có yêu ma quỷ quái nào chưa thấy? Tống Châu Hiền đang mắng xéo cô và Phùng Văn, nhưng cô mới đến không có mâu thuẫn gì với Tống Châu Hiền, nên rõ ràng đây là kẻ địch của Phùng Văn.

Cô không có thiện cảm gì với loại người nói xấu nữ diễn viên khác. Nếu nói Phùng Văn là một thiếu nữ trung học ngây thơ thì Tống Châu Hiền lại là đứa nhỏ xấu xa hư hỏng khiến người ta muốn đánh cho chừa. Cô cười hai tiếng không đáp.

Phùng Văn thấy Cổ Tương phản ứng như vậy, trong lòng chắc chắn Cổ Tương là kẻ dễ bị bắt nạt, trên mặt không giấu giếm vẻ khinh thường.

Cổ Tương ngây ngô không bao lâu, Tư Khải đã chuẩn bị xong, gọi hai người vào thử vai.

Người đầu tiên tất nhiên là Phùng Văn.

Trên thực tế, Tư Khải đã chọn trúng Phùng Văn dĩ nhiên đã có sự khẳng định với kỹ thuật diễn của cô ta, và thực sự phong cách cô ta phù hợp với nhân vật này.

Mà nhân vật phụ trợ cho cô ta trong cảnh này là Ariene – cũng chính là nhân vật của Tống Châu Hiền, một nữ sát thủ người Nhật.

Cảnh này được xem là một cảnh cực kỳ kinh điển, toàn bộ phim trừ cô dâu nữ chính ra, tất cả vai phụ đều làm người ta cảm thán. Ai cũng có tâm sự riêng, dù là sát thủ vô tình nhất cũng có mặt có tình. Bọn họ cho thấy mặt trái của sự thật, vì nhiều nguyên nhân khách quan mà trở thành người máu lạnh còn tồi tệ hơn nữ chính giết người như ngoé. Đây là một bộ phim hành động gây tranh cãi vì bạn rất khó đem một kẻ giết người như xất gói hoàn lương.

Đây chính là điều Tư Khải muốn biểu đạt, trong mâu thuẫn lại hợp lý, đấu trí với khán giả.

Nhân vật Ariene này là một người tương đối xuất sắc trong tất cả vai phụ. Cô ta là bang chủ của bang hội xã hội đen mạnh nhất Nhật Bản. Thân thể cực kỳ bí ẩn. Khi còn nhỏ đã chính mắt nhìn thấy cha mẹ mất đi, năm 11 tuổi giết chết kẻ ấu dâm mình. Cổ Tương có nghiên cứu qua, nhân vật này có rất nhiều chỗ để khai thác, đáng tiếc kiếp trước “Hạ sát Baker”, Phùng Văn và cả đám vai phụ đều nổi tiếng, Tống Châu Hiền lại không nhận được sự công nhận nào. Điều này chứng minh cho việc không có thực lực thì vai tốt đến đâu cũng chỉ uống phí.

Nhưng Phùng Văn vẫn muốn diễn với Tống Châu Hiền.

Trong phim, cảnh này rất hoàn mỹ. Phùng Văn đã đổi trang phục, áo đen quần đen đơn giản. Vì thời gian gấp rút nên không thể hoá trang. Trong phim, giờ phút này trên người cô ta chẳng chút vết thương đối lập với Ariene áo trắng thướt tha.

Ngũ quan Tống Châu Hiền đẹp như tạc, mặc áo kimono trắng càng thêm thu hút.

Trong căn phòng nhỏ mờ tối, cửa phòng khép chặt, Phùng Văn lạnh lùng nói: “Sổ sách giữa chúng ta vẫn chưa giải quyết xong!”

Phùng Văn xuất thân là ngôi sao hành động, mọi cử động đều có cảm giác hung tàn. Động tác dứt khoát, không ngập ngừng. d.d.l.q.d.u.m.u.m Loại phim võ thuật có độ khó cao như thế nhưng không cần người đóng thay. Trong nhóm ngôi sao nữ người Hoa, Phùng Văn đạt đến trình độ này cũng xem như danh xứng với thực.

Tống Châu Hiền im lặng, chậm rãi rút đao võ sĩ ra. Ánh mắt cô ấy hơi mờ mịt nhưng động tác không chút nương tay.

Cho dù chỉ là đạo cụ giả nhưng ánh đao sáng loé cũng làm cho tim đập bình bịch. Tư Khải muốn đem bộ phim này đi theo hướng phim võ thuật nghiêm túc, động tác đánh nhau phải đặc biệt đẹp, có hình có dạng nhưng phát huy thể nào phải dựa vào bản thân diễn viên. Tạm thời không nói đến Tống Châu Hiền, Phùng Văn ra tay rất đúng bộ dáng. Vừa nhanh vừa chuẩn. Trong kịch bản viết thế nào, cô ta phối hợp thi triển với suy nghĩ của mình. Vô cùng đẹp.

Văn Tĩnh nhìn say sưa, dù là đối thủ nhưng cô ấy không thể không tán thưởng: “Cô ta diễn tốt thật.”

Tống Châu Hiền cắn môi dưới, ai nói tình trạng Phùng Văn không tốt, theo ý cô ấy, rõ ràng đang rất tốt. Lúc đối diễn cô ấy còn muốn theo không kịp.

Chờ cảnh diễn vừa xong, Tư Khải kích động la lớn: “Phùng, cô diễn tốt lắm. Đúng là làm cho tôi mở rộng tầm mắt, quá hoàn hảo! Tôi yêu cô chết mất!”

Tống Châu Hiền bị gạt sang một bên, trên mặt vừa lúng túng vừa tức giận. Cô ấy không hiểu được vì sao bỗng nhiên Phùng Văn phát huy còn tốt hơn trước, nhưng cô ấy có thể khẳng định, cảnh diễn vừa rồi một mình Phùng Văn đã chiếm hết danh tiếng, làm gì còn vị trí nào cho mình.

Đây chính là điểm cô ấy ghét nhất ở Phùng Văn, rõ ràng kỹ thuật diễn không khác với mình lắm, chỉ có chút võ nghệ với dòng máu lai nhưng mỗi khi hai người cùng xuất hiện thì mọi sự chú ý đều nghiêng về phía cô ta.

Phùng Văn không kích động như Tư Khải, cô ta liếc Cố Tương rồi nói với Tư Khải: “Cho cô ấy thử một chút.”

Thiếu chút nữa Tư Khải đã quên mất Cố Tương, nếu không phải Phùng Văn nhắc nhở chắc anh ta sẽ ném chuyện này ra sau ót. Anh ta cực kỳ hài lòng với biểu hiện hôm nay của Phùng Văn, nghĩ thầm tin đồn gần đây trong giới đều là tin vịt. Với trình độ này thì không cần phải lo lắng, có thể quyết định nữ chính ngay. Nếu Phùng Văn đã cương quyết muốn Cố Tương thử một lần, anh ta không ngại cho Cố Tương cơ hội, dù sau quyền quyết định nằm trong tay anh ta. Trong lòng Tư Khải cũng nghi ngờ vì sao Phùng Văn cố chấp muốn Cố Tương thử vai. Chẳng lẽ hai người là bạn bè thân thiết? Nhưng nhìn không giống lắm, ít nhất lúc mới gặp mặt hai người cũng không có bất kỳ động tác thân mật nào.

Anh ta nói: “Không thành vấn đề, cô Cố đến thử xem sao.”

Anh ta làm điều này chỉ muốn cho Cố Tương một cơ hội thiện chí đồng thời nể mặt Phùng Văn. Nhưng Tống Châu Hiền không tình nguyện.

Bởi vì cô ấy vừa mới bị Phùng Văn diễn đè ép nên lòng giận đối khó chịu, hiện nay Cố Tương còn muốn làm lại lần nữa, trong lòng sẽ có suy nghĩ: Loại tôm tép nhỏ nhép như cô mà cũng muốn diễn đấu với tôi? Tâm trạng kiêu ngạo này càng dâng cao sau khi nghe Tư Khải đáp ứng. Theo ý cô ấy, Cố Tương và Phùng Văn là một phe. Phùng Văn thì thôi, dù sao cũng nhiều năm kinh nghiệm, nhưng Cố Tương là người chưa từng đóng bất kỳ bộ phim nào ở Mỹ, dù ở trong nước cũng chỉ mới ra mắt được mấy năm mà dám tới đây sỷ nhục cô ấy, thật sự không biết thân biết phận.

Trong lòng Cố Tương không biết mình đã bị dán mác “bạn thân Phùng Văn”, nếu biết cũng không có cảm tưởng gì, dù sao cũng không bị ép trở thành một đội, người ta suy nghĩ gì cũng không sao cả.

Tống Châu Hiền quyết định dạy dỗ Cố Tương một phen, cô ấy cũng xuất thân từ phiếm hành động. Tuy không xuất sắc như Phùng Văn nhưng cũng là người thâm niên, về mặt này vẫn rất quen thuộc.

Cô ấy tính toán hành động thế nào để chèn ép Cố Tương. Cố Tương nhìn như một bình hoa, chưa chắc đã biết diễn cảnh hành động là diễn thế nào, dù động tác có đẹp cũng chỉ làm màu. Chơi không được Phùng Văn thì chơi bạn thân cô ta cũng được, đến lúc đó thêm vào chút thủ đoạn, biết đâu Cố Tương sẽ bị hù dọa đến phát khóc.

Cô ấy nghĩ: Phụ nữ Trung Quốc đều là đám dối trá, giả vờ mềm yếu, không thể chịu được chút thách thức nào.

Ánh đèn tối xuống, cửa phòng đóng chặt.

Trong bóng tối, vẻ mặt cô gái vừa rồi còn hiện lờ mờ thay đổi.

Mặt mày cô dịu dàng, vóc dáng thon thả. Di3n4n3quy0n Rõ ràng đây là khuôn mặt phương Đông hiền lành, rõ ràng đây là bức tranh thủy mặc.

Sau đó, hận thù trong mắt như thủy triều mãnh liệt trào dâng giống như từng lớp sóng biển khổng lồ tắm tới muốn nhấn chìm bầu trời xanh thẳm.

Tối tăm, lý trí, kín đáo, tàn nhẫn.

Trong nền quốc họa của Trung Quốc, phác họa thú vô cùng ấn tượng. Chỉ cần vài nét vẽ loe hoe trên trang giấy đã có thể vẽ ra hình dáng chúa tể trong rừng xanh, phác thảo ra con thú có cả linh hồn.

Cô như một người mặc trang phục thú, lặng yên ẩn nấp, mài dũa móng vuốt, răng nanh loé sáng, nước dãi nhỏ giọt, chậm rãi bước từng bước tới.

Thậm chí có thể ngửi thấy mùi máu tanh phảng phất trong không khí.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Gặp phụ huynh

Edit: Um-um

Mọi người thường coi trọng sự “ác độc” của cô dâu mà quên mất “hận”

“Ác độc” có thể biểu hiện ra bằng động tác bên ngoài hoặc nét mặt, nhưng “Hận” cần bản thân diễn viên nghiền ngẫm. Nếu hận của bạn có thể làm cho khán giả nhập tâm đồng nghĩa với việc đã thành công nhập vai được một nửa.

Cô dâu cũng không phải là một kẻ cuồng giết người. Vì con gái mình, cô đã muốn dừng tay và sống một cuộc sống an bình. Đáng tiếc người tình cũ kiêm Boss Baker không buông tha cho cô. Khi phải trải qua cuộc sống hành hạ như địa ngục và biết tin con gái mình đã chết, một lần nữa nỗi hận của cô lại bùng lên. Nội dung chính xuyên suốt bộ phim chính là “báo thù” chứ không phải “giết người”. Hình thức biểu hiện là “Giết người”, mục đích là “Báo thù”.

Cô đang diễn bằng ánh mắt của mình mà những người quan sát chung quanh đều cảm thấy rợn người.

Phùng Văn nắm chặt hai quả đấm, người mới rồi mang tâm trạng xem cho vui như Tư Khải cũng dần trở nên nghiêm túc. Anh ta là đạo diễn, tất nhiên hiểu được tình cảm nhân vật trong kịch bản của mình.

Phòng tối chật hẹp, cửa sổ mờ hé hé, tia nắng mặt trời nhỏ bé xuyên từ ngoài vào, trùng hợp chia căn phòng ra làm đôi, nửa tươi sáng nửa tối tăm.

Nửa sáng đó có Ariene trong chiếc kimono trắng như tuyết, gương mặt xinh đẹp hoàn mỹ như thiên sứ đang giờ một chiếc đao võ sĩ. Hình ảnh cực kỳ đẹp mắt nhưng so với người đối diện, cô ấy bị ép đến nỗi hoàn toàn không có cảm giác tồn tại.

Cho dù trong bóng tối cũng không che giấu được ánh sáng.

Cô ả núp nơi tối nhất trong phòng, tóc tai bù xù, người mệt mỏi đầy vết thương, cắn răng, hình như rất mất sức nhưng trong mắt hiện lên vẻ khát máu. Nhìn thật kỹ dường như người phụ nữ này đang muốn dùng hết sức bình sinh cắn đứt cổ họng đối phương.

Bị cặp mắt hung ác kia nhìn, chân Tống Châu Hiền muốn nhũn ra. Trong khoảnh khắc, cô ấy không phân biệt đâu là thật và diễn, chỉ cảm thấy đối phương quá đáng sợ, giây kế tiếp có thể dùng kiếm nhào lên giết chết mình.

Chìm trong sự sợ hãi đó, cô ấy không thể nào bình tĩnh diễn được nữa.

Đó chính là áp lực, cho dù là Phùng Văn vừa rồi cũng không thể có.

Người phụ nữ trong bóng tối đột nhiên cười lạnh, nói nghiêm túc: “Sổ sách giữa chúng ta, còn chưa tính xong!”

Nghe những lời này, Tống Châu Hiền đang mơ màng bỗng thức tỉnh. Cô ấy tự biết mình đang luống cuống, phát huy thất thường. lqđ.d.i.e.n.d.a.n Nếu diễn với Phùng Văn như vậy thì có thể chấp nhận được nhưng đối phương chỉ là một người mới chưa từng đóng qua bất kỳ bộ phim hành động nào. Nhóm người Tư Khải vẫn đang xem, tất cả đều nhìn ra được sai sót trong hành động của cô ấy. Tống Châu Hiền không cam tâm, nổi giận, xúc động giờ đao võ sĩ chém xuống.

Đao Ariene là đao võ sĩ, dù chỉ là đao cụ nhưng hình dáng rất đáng sợ. Trong lòng cô ấy suy nghĩ đơn giản, về mặt của Cố Tương rất hợp lý, ánh mắt nhập tâm. Bất quá đây là phim hành động, không chỉ dựa vào ánh mắt là được, còn phải có bản lĩnh hàng thật giá thật nữa kia. Phùng Văn có thể nhận vai nữ chính hoàn toàn dựa vào khả năng đầm đả của mình chứ không phải nhờ vào ánh mắt. Cố Tương có gì? Gương mặt? Ánh mắt cố tình hung hăng? Sợ là chỉ cần cô ấy giờ đao lên Cố Tương sẽ run đến mức chẳng nhớ mình phải diễn thế nào nữa đâu.

Ariene giờ đao võ sĩ đến, động tác của cô ấy không giống trong phim, có thể do phát sinh trong buổi diễn thử. Tư thể không đủ tiêu chuẩn nhưng nét mặt

cô ấy hung ác phối hợp với thanh đao lớn xông lên vẫn có chút đáng sợ.

Thế nhưng cô ấy thấy người phụ nữ trong bóng tối nhẹ nhàng nghiêng người, thậm chí lộn vòng, vờn tay qua, chân bước tới nắm vạt áo Ariene kéo lại.

Một động tác võ thuật Trung Quốc tiêu chuẩn được thực hiện rất tự nhiên và thoát tục.

“Dùng”. Ariene té trên mặt đất.

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lê quý đôn - d.d.l.q.d đều không chính chủ (Um-um) ~~

Mọi người hoảng hốt, cả người Tống Châu Hiền choáng váng. Cô ấy té rất mạnh nhưng thậm chí cô ấy không biết Cổ Tương ra tay thế nào.

Trong chớp mắt, một thanh kiếm sáng loáng kề ngang cổ cô ấy.

Tống Châu Hiền ngẩng đầu.

Cô ấy nhìn thấy cô dâu báo thù đứng trước mặt mình, xinh đẹp lại hung tàn, mái tóc khê tung bay, ánh mắt phát sáng. Cô như một bức tranh sơn thủy vẽ bằng máu, tàn bạo nhưng đẹp đến rung động lòng người.

Bàn tay trắng nõn mảnh khảnh nắm chuôi kiếm, dịu dàng như ngọc thạch Trung Quốc, giọng nói lạnh lùng nhưng rất ôn hoà, giống như đang kể lại một câu chuyện cũ trong ký ức.

“Thanh kiếm này do một thợ rèn đưa cho tôi. Ông ấy nói đây là thanh kiếm ông ấy đúc tốt nhất trước giờ.”

“Khi tôi đi báo thù nếu gặp được thần, tôi có thể chém thần thành hai nửa.”

Môi cô nở một nụ cười giấu cợt, liếm mép: “Phải cô không?”

Giơ tay chém xuống.

Rất lâu sau vẫn không hề có tiếng động.

Mắt Tư Khải loé sáng nhìn Cổ Tương như phát hiện ra một bảo tàng.

Sắc mặt Phùng Văn tái nhợt, Anna ở kế bên lo lắng cầm tay cô ta phát hiện tay cô ta vậy mà đầy mồ hôi.

Mà Tống Châu Hiền vẫn duy trì dáng vẻ ngã xuống đất. Sau khi bị chém, cô ấy không nằm gục xuống đất như kịch bản, thực ra do cô ấy không kịp phản ứng. Tống Châu Hiền cảm thấy mình bị hành động của người này ngăn cách với thế giới xung quanh, chỉ có thể bị động theo cô, cô ấy hoàn toàn không biểu lộ bất kỳ cảm xúc cá nhân nào nhưng tự hiểu, cảnh vừa rồi mình đã làm hỏng.

Cổ Tương cất lại kiếm, nói với Tống Châu Hiền còn ở trên mặt đất: “Xin lỗi, vì lúc này không nói sẽ diễn đoạn hành động nên tôi không ngờ bỗng nhiên cô xông tới.”

Vì Cổ Tương là người mới, không có cơ sở võ thuật như Phùng Văn nên ý của Tư Khải và Tống Châu Hiền chỉ muốn diễn một đoạn thoại là được rồi, ai biết được vì sao đột nhiên Tống Châu Hiền giờ đao chém xuống.

Thật ra Tống Châu Hiền chỉ muốn bêu xấu Cổ Tương, chứng minh cô chỉ là d(d(l(q(d(um(um một bình hoa, ai biết Cổ Tương không chỉ không phải là bình hoa mà còn trả lại cô ấy một cú. Tống Châu Hiền đứng lên, phui bụi trên quần áo, cực kỳ tức giận chất vấn: “Tại sao cô không nói cô có võ?”

“Chuyện này có gì lạ nhĩ?” Cổ Tương mỉm cười: “Nếu đã tới thử vai mà cái gì cũng không biết không phải là kỳ cục lắm sao?”

“Này, Cổ!” Tư Khải hưng phấn bước đến: “Vừa rồi cô dùng chiêu gì đấy? Võ thuật Trung Quốc à?” Anh ta mê mẩn cuồng nhiệt võ thuật phương Đông thần bí cổ xưa, trên thực tế, người phương Tây luôn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi với các môn khinh công điểm huyết của Trung Quốc. Mà động tác Cổ Tương vừa rồi rất giống một cảnh trong bộ phim võ hiệp nào đó.

Không phải Cổ Tương chưa đóng phim võ hiệp, chính xác phải nói là phim tiên hiệp. Loại phim này yêu cầu rất cao về mỹ thuật, lúc đóng Cổ Tương còn suy nghĩ không ít về việc làm thế nào để diễn ra tiên khí. Hơn nữa gần đây trong lớp chỉ đạo võ thuật, cô vẫn học những động tác đẹp mắt, giống như động tác lộn vòng khi này không hề có ý nghĩa gì, chẳng qua nó đẹp thôi.

Nhưng cô không ngờ Tống Châu Hiền lại bất lịch sự như vậy, dù gì là một diễn viên võ thuật chuyên nghiệp nhưng lại thể hiện như một bình hoa tự cao tự đại. Lập tức xuống tay gì đó hoá ra là muốn diễn một tuồng hài kịch à?

Cô cười với Tư Khải: “Một ít thôi, võ thuật Trung Quốc vô cùng phong phú, tôi chỉ học chút da lông.”

Lời đáp mơ hồ như thế càng khiến Tư Khải thêm sợ hãi, anh ta nói: “Không những thần bí mà còn rất đẹp!”

Đây là vẻ đẹp thuộc về Trung Quốc, giết người cũng dào dạt tình thơ ý họa, có thêm ẩn ý hàm súc bên trong, giống như Lưu Bạch khiến người ta cảm thấy mệnh mỏng vô tận.

Tư Khải do dự liếc Cổ Tương một chút, lại nhìn Phùng Văn một lát, trên mặt hiện lên vẻ khó xử. Đứng ở cương vị một đạo diễn phải chọn diễn viên thích hợp nhất. Phần thử vai của Cổ Tương, không nói cô diễn xuất tốt thế nào, Tư Khải không ngờ cô đầu báo thù còn có thể diễn như vậy. Bàn về lịch sử và văn hoá mà nói, quốc gia nào có thể sánh được với lịch sử hàng ngàn năm của Trung Quốc? Lúc đầu kịch bản “Hạ sát Baker” đặt ra nữ chính là người Trung Quốc nhưng tìm mãi không thể tìm được ứng cử viên hợp ý nên phải thay đổi kế hoạch. Hiện nay người thích hợp đã xuất hiện, phải làm thế nào đây?

Thấy cái nhìn do dự của Tư Khải, sắc mặt Phùng Văn càng thêm tái nhợt. Cô ta mím chặt môi, không nói lời nào nhìn chằm chằm Tư Khải. Tư Khải nói: “Kịch bản này, tôi nghĩ chúng ta phải thương lượng lại.”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68-2: Gặp phụ huynh 2

Edit: Um-um

“Đề cô ấy đóng đi.” Bỗng nhiên Phùng Văn lên tiếng.

“Phùng!” Anna lo lắng kêu cô ta, dĩ nhiên Cổ Tương diễn là tốt, nhưng sau đó thì sao? Cổ Tương không có quan hệ, không có quen biết ở nước Mỹ thậm chí còn không nổi tiếng nhưng còn Phùng Văn? Phùng Văn có danh tiếng thì sao phải chấp hai tay dâng vai diễn nhường người khác?

“Cô ấy diễn tốt hơn.” Phùng Văn nói.

Cổ Tương nhìn cô ta, thực lòng mà nói trừ việc nào Phùng Văn suy nghĩ không giống người thường ra, về mặt đạo đức cô ta vẫn rất tốt. Cô ta không hề nghĩ đến việc dùng những thủ đoạn xấu xa bỉ ổi để giành vai. Mặc dù Cổ Tương cũng muốn vai này nhưng nếu cứ thế mà nhận vai thì bản thân cô cảm thấy áy náy với Phùng Văn.

Tình yêu và sự nghiệp đều thất bại, thật quá thảm.

Tư Khải làm một chuyện ngoài tiên đoán của mọi người, anh ta nín cánh tay Phùng Văn: “Không, Phùng. Biểu hiện của cô cũng tương đối đặc sắc. Vốn bộ phim này dành cho cô, cô mang đến khối mỹ ngọc nhưng chính cô cũng là một hạt châu quý báu. Tôi không thể buông cô được.”

Phùng Văn rút tay ra: “Nhưng chỉ có một nữ chính.” Di3nd4nl3quyd0n

Trong phim chỉ có một nữ chính, trong cuộc sống thực cũng chỉ có một nữ chính. Ở phương diện nào đó cô ta giống với Cổ Tương, không muốn làm thứ hai. Thứ hai chính là thua.

Chắc Tư Khải thuộc chòm sao Thiên Bình, bắt đầu giờ chứng khó khăn chọn lựa. Một là diễn viên kỳ cựu giàu kinh nghiệm đóng phim hành động, một là mỹ nhân Trung Quốc xinh đẹp đầy linh khí làm cho người ta cảm thấy mới lạ. Hai bên đều khó mà chọn. Anh ta quanh quẩn với khó khăn của mình nên đã quảng luôn Tổng Châu Hiền đang mặc kimono trắng ra sau ốt.

Ăn qua thức ăn chất lượng cao, bây giờ ăn lại thức ăn nhanh không khỏi khó chịu. Có Phùng Văn và châu ngọc Cổ Tương trước mắt, nói thật, Tổng Châu Hiền chỉ là độc thoại theo kịch bản, thật sự không hề có giá trị gì.

Tổng Châu Hiền cũng biết mình bị lơ công khai, cô ấy cắn cắn môi, nói: “Tôi đi thay quần áo.” Vội vã rời khỏi nơi làm cho cô ấy thêm khó chịu.

Tư Khải không quan tâm Tổng Châu Hiền đi đâu, anh ta vẫn còn đang cố gắng dung hoà Phùng Văn và Cổ Tương. Là một người có lòng tham, người nào anh ta cũng không muốn bỏ. Lần này không thể quyết định được thì phải sắp xếp thử vai lại lần nữa rồi sẽ thương lượng phương án hợp tác cụ thể.

Đạo diễn người ta đã lên tiếng như vậy, nếu từ chối nữa là không biết điều. Dù cá tính Phùng Văn cao ngạo nhưng vẫn phải nể mặt đạo diễn. Mọi người bày tỏ rất dễ nói chuyện, muốn gì cũng có thể từ từ thương lượng được.

Khi Cổ Tương đi vào phòng vệ sinh rửa tay, Phùng Văn đi theo vào. Cô ta nhìn Cổ Tương đứng trước mặt mình, giống như kềm nén gì đó, cuối cùng vẫn lên tiếng:

“Tôi sẽ rút lui khỏi bộ phim này.”

“Không cần thiết, hiện giờ cũng chưa biết kết quả thế nào mà.”

“Tôi tự nhận mình không bằng cô.” Phùng Văn nói: “Đây là nguyên nhân cô thắng tôi sao?”

Trong lòng Cổ Tương thờ dài, đầu óc cô nàng này tưởng tượng hay ghê. Mọi người đều có quan điểm của mình. Cô không thể xen vào chuyện Phùng

Văn dùng diễn xuất làm phương tiện tiếp cận người mình yêu nhưng sao Phùng Văn có thể áp dụng chuyện đó với tất cả trường hợp trên đời này được?

Cô quay người, nhìn Phùng Văn: “Cô vẫn chưa hiểu sao? Diễn xuất không thể quyết định được tình yêu. Chuyện thích một người hay không không liên quan gì đến diễn xuất cả.”

“Vậy cô có chỗ nào tốt hơn tôi?” Phùng Văn lạnh lùng nói: “Tôi không cảm thấy mình thua cô chỗ nào.”

“Đúng. Có thể mất Triển Dương bị mù.” Cố Tương suy nghĩ một chút: “Hay cô ưu tú quá, anh ấy không thể kiểm soát được cô?”

Tất nhiên lời nói nhạo báng ấy không làm vừa ý Phùng Văn, hôm nay cô ta bị đã kích ở ngay ở lĩnh vực mà mình am hiểu nhất nên khó tránh khỏi cảm giác bị thất bại. Cô ta nghiêm túc nhìn Cố Tương: “Tôi sẽ không buông tay anh ấy.”

“Tuy cô.” Cố Tương nhún nhún vai: “Chẳng qua tôi đề nghị cô đừng bỏ qua kịch bản này. Kịch bản này rất hiếm có. Đối với một người diễn viên, cô có không ít không gian phát huy trong đó. Với quan điểm người trong nghề, tôi nói cho cô biết, nếu bỏ qua bộ phim này cô sẽ hối hận.”

“Cô tưởng cô là đàn chị tôi à?” Phùng Văn cười lạnh: “Cô đang tìm cơ để sỉ nhục tôi sao?”

“Chỉ là một cảnh trong phim thôi.” Cố Tương mỉm cười: “Cô dám không?” Nói xong câu đó, cô vẩy vẩy nước trên tay, đi một mạch ra ngoài không quay đầu lại.

Phùng Văn đứng sững sờ tại chỗ một lát mới đi theo.

Sau khi hai người đi khỏi, một cánh cửa phòng vệ sinh khẽ mở, Tống Châu Hiền từ bên trong bước ra. Cô bước đến chậu để rửa tay, rồi thất thần nhìn mình trong gương.

Thì ra không phải bạn bè thân thiết.... mà là tình địch.

Sao có thể bỏ qua cơ hội nhìn họ đấu đá lẫn nhau được? Không phải Trung Quốc có câu nói: Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi à?

.....

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lê quý đôn - d.d.l.q.d đều không chính chủ (Um-um) ~~

.....

Ở bờ kia đại dương, Triển Dương vừa kết thúc công việc. Bên này trời đã khuya. Gần đây anh thường xuyên phải quay phim. Quay lại nhà trọ, Đường Duệ đang nghiên cứu hợp đồng mới, thấy anh liền vẫy vẫy tay: “Nói cho ông một tin vui, Cố Tương thử vai rất thuận lợi.”

“Ừ.” Triển Dương trả lời. Cố Tương đã nhắn tin báo tin vui cho anh, trước giờ cô đều rất khiêm tốn, chỉ nói đơn giản là Tư Khải đang do dự. Nhưng từ đó hiểu được cô thử vai xuất sắc thế nào. Anh nhìn vào điện thoại di động, trong đó có một đoạn clip thử vai được quay lại do Văn Tĩnh gửi qua, thật ra không có gì đặc biệt. Anh cũng chỉ xem mới có mười lần thôi.

“Tiểu Văn chắc đang đau khổ lắm.” Đường Duệ gật gù há hê: “Nhất định Cố Tương là kẻ thù không đội trời chung của cô ấy, gió mùa thu quét lá (*) không hề nề mặt.”

(*) Gió mùa thu quét lá: gió mùa thu mạnh mẽ cuốn đi những chiếc lá, ẩn dụ sức mạnh nhanh chóng và dễ dàng quét sạch những thứ mục nát và thối rữa.

Chiến sĩ quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc - Lôi Phong có câu: Hãy đối xử với các đồng chí ám áp như mùa xuân, đối xử với công việc nóng như mùa hè, đối xử với chủ nghĩa cá nhân như gió mùa thu quét lá và đối xử với kẻ thù tàn nhẫn như mùa đông. (theo Baidu)

“Trên thương trường không có cha con.” Triển Dương nói.

“Tôi thấy ông vô tình thật đó.” Đường Duệ duỗi lưng: “Bộ phim kia ông quay xong rồi phải không? Bây giờ muốn vào thăm lại phim trường nữa?”

“Đường Duệ.” Bỗng nhiên Triển Dương nói: “Trong nhà gọi điện thoại đến.”

“Gi?” Động tác duỗi người của Đường Duệ ngừng lại. ddldq.um.um

“Muốn tôi dẫn Cố Tương về ra mắt.”

“Ông đồng ý?”

“Phải hỏi ý cô ấy đã.” Triển Dương vuốt vuốt trán, hiện ra vẻ mệt mỏi. Dù sao đi nữa có những thứ bắt buộc phải đối diện. Tuy anh và Cố Tương đến với nhau là tự nguyện nhưng trong mắt người nhà cũng sẽ đổ cho anh muốn chống đối nên cố tình làm vậy.

Muốn chứng minh đây thực sự là người mình chọn không phải là chuyện dễ. Diễn xuất lâu quá nên giờ nói thật, ngược lại chẳng ai tin.

.....

Triển Thường Phong đeo mắt kính, đang lên mạng tìm kiếm những clip có liên quan đến Cố Tương.

“Diễn viên phái thực lực trẻ tuổi nhất” “Ti nữ hay Hoa Đán?” “Người mới có tiềm năng không thể tiên đoán trong giới điện ảnh” “Ảnh hậu tiếp theo?” Tiêu đề toàn là giật tít, mỗi tấm hình đều chụp cô gái trẻ xinh đẹp như trong poster, rõ ràng là 360 độ không góc chết. Các chàng trai trẻ nhìn thấy cô gái đẹp dễ như vậy ai mà không thích.

Nếu là ông vài chục năm trước chắc cũng sẽ bị mê hoặc giống như Triển Dương bây giờ thôi. D.d.lequydon.u.m.u.m

“Cha, cha còn nhìn nữa.” Triển Lộ cầm điện thoại đi ngang qua, liếc mắt thấy màn hình: “Đến lúc đó anh dẫn chị ấy về chẳng phải sẽ biết sao. Bây giờ nhìn có ích gì. Chắc, da đẹp thật, mịn quá đi.”

Triển Lộ là con gái của vợ ông và chồng trước sinh ra, bình thường hai người chung sống không tệ. Trái ngang là, quan hệ giữa ông và con ruột Triển Dương luôn bất hoà, ngược lại quan hệ với con riêng của vợ lại khá tốt.

“Nói nhảm gì đó?” Bà Triệu Quyên vợ ông bây giờ bưng trái cây tới: “Mẹ có xem tivi rồi, cô gái kia lớn lên rất đẹp mắt.”

“Chắc nhìn đẹp là no à?” Triển Lộ vừa tốt nghiệp đại học, thật ra đáng về cô ấy cũng không tệ nhưng so với nghệ sĩ làng giải trí thì kém xa. Cô ấy nói: “Biết đầu phẫu thuật thẩm mỹ thì sao? Mặt nhỏ xú chắc có đi gọt bớt rồi. Con thích người giống như chị Phùng Văn, vừa mạnh mẽ vừa kiên cường, có năng lực. So với người kiếm sống bằng gương mặt thì mạnh hơn nhiều.”

Nhà họ Triển ai cũng biết Phùng Văn thích Triển Dương, Triệu Quyên cười cười, để trái cây lên bàn rồi ngồi xuống sofa: “Có khá hơn thì anh con cũng không thích. Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được.”

“Ai cũng bệnh anh hết.” Triển Lộ bĩu môi: “Anh có thích một người đút chắc mọi người cũng ủng hộ cho xem.”

“Vậy cũng không được.” Triển Thường Phong nâng gọng kính lão: “Phải coi nhân phẩm đã.”

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Tai tiếng

Edit: Um-um

Ba ngày sau, Tư Khải thông báo kết quả ngoài dự liệu của tất cả mọi người. Theo ý của Tư Khải, khả năng diễn xuất của Cố Tương và Phùng Văn rất tốt nhưng cách diễn của Cố Tương làm cho kịch bản trở nên thật sự khác biệt. Ban đầu kịch bản này viết theo văn hoá phương Đông và phổ biến võ thuật Trung Quốc. Mặc dù chỉ đơn giản là giết người nhưng mỗi đoạn báo thù đều thể hiện nét đẹp văn hoá khác biệt.

Phùng Văn là người mang hai dòng máu, bởi vì bề ngoài và khí chất của mình nên không thể diễn ra cảm giác phương Đông. Vì vậy nhà biên kịch đành phải đổi thành con lai. Nhưng Cố Tương là người có phong cách cổ điển thuần khiết, chỉ cần tay áo lay động đã tạo nên một kiểu mẫu mới.

Tư Khải lại là người thích cái mới, là đạo diễn mạnh dạn thay đổi, dĩ nhiên với tư cách đạo diễn sẽ không muốn bỏ qua một người rất phù hợp với nhân vật như Cố Tương. Nhưng anh ta vẫn là người rất trọng tình nghĩa nên cũng không muốn buông tay Phùng Văn.

Cuối cùng kết quả thương lượng là Phùng Văn sẽ tiếp tục đóng, chỉ là không đóng vai nữ chính mà diễn nhân vật nữ Nhật Bản Ariene của Tổng Châu Hiền. Phong cách Phùng Văn nghiêng về lạnh lùng, mạnh mẽ diễn thủ lĩnh băng đảng xã hội đen sẽ không tệ. Nói thật thì khí thế của Tổng Châu Hiền còn kém xa, không thể không chế nổi nhân vật Ariene.

Hiện nay vẫn chưa quyết định diễn viên nên thay đổi lúc nào cũng được. Trước đây định giao Ariene cho Tổng Châu Hiền đóng nhưng bây giờ Phùng Văn đã chiếm nhân vật này, Tổng Châu Hiền đành phải đóng một vai sát thủ khác, một trong số 57 người bị giết chết. Đây là một vai phụ xem như quan trọng nhưng không quá đặc biệt.

Dĩ nhiên Tổng Châu Hiền không chịu, bất quá chưa ký hợp đồng nên chỉ có thể than vãn phàn nàn ngoài miệng. Dưới con nóng giận, cô ấy bỏ đoàn còn ra về cho dù có năn nỉ quay lại cũng không đóng.

May mắn Phùng Văn không phải dạng nửa đường vứt gánh giống Tổng Châu Hiền. Mặc dù là người được phân đóng vai chính nay bị đổi lại, nhưng không biết Tư Khải nói gì với Phùng Văn, cuối cùng Phùng Văn bày tỏ nếu nhân vật đó thay đổi phù hợp với cô ta, cô ta sẽ chấp nhận diễn.

Đi mất Tổng Châu Hiền nhưng Cố Tương và Phùng Văn có thể đầu vào đấy. Vốn tưởng chuyện sẽ kết thúc êm đẹp nhưng trên đời ai biết được chữ ngờ.

Không ai tự nguyện trở thành vật cản của người khác, trong làng giải trí lại càng không. Tranh chấp giữa Cố Tương và Phùng Văn có thể đi đến một kết

cực tốt đẹp là một đả kích mạnh đối với Tống Châu Hiền. Nếu nói trước đó cô ấy thua ở hào quang của Phùng Văn thì việc thua trong tay Cố Tương khiến cô ấy không thể chấp nhận nổi. Cố Tương chưa bao giờ xuất hiện trong giới điện ảnh Mỹ, chỉ vừa mất Tư Khải là có thể nhận nữ chính. Tại sao cô ấy phải làm vật hi sinh?

Cô ấy ngồi trên ghế sofa, tức giận uống một hộp nước. Phụ tá bên cạnh là một cô gái trẻ người Hàn, cô ta nói: “Châu Hiền này, chúng ta đã nhận mấy cuộc phỏng vấn trong nước. Bây giờ phải làm sao?”

Ở Âu Mỹ, người Hàn Quốc không phát triển lắm. ddlequydon.um-um Lần này có một người Hàn đóng trong “Hạ sát Baker” nên dốc sức quảng cáo cho Tống Châu Hiền. Vừa dĩ cuối tuần này cô ấy muốn đi Hàn Quốc để dự hai buổi phỏng vấn tin tức, thuận tiện tăng độ nổi tiếng của mình. Kết quả bây giờ bị huỷ bỏ rất bề mặt.

“Còn làm gì được nữa?” Tống Châu Hiền hung hăng: “Họ đã không muốn tôi thoải mái thì tôi cũng sẽ không cho họ thoải mái.”

Phụ tá nghi ngờ: “Chẳng lẽ Châu Hiền có cách?”

Tống Châu Hiền hả hê cười cợt, cô ấy còn một lá bài tẩy đây. Cố Tương không phải từ trên trời rớt xuống đây cô ấy ra ngoài sao? Phùng Văn không phải thay vị trí của cô ấy sao? Hiện nay cả đoàn phim đều cho rằng hai người họ là bạn tốt nên ủng hộ tình bạn cao thượng của họ. Nhưng thực tế đây chỉ là một cuộc so tài giữa Phùng Văn và Cố Tương, mà nguyên nhân cạnh tranh lại còn vì một gã đàn ông.

Bất kỳ tin tức giải trí nào chỉ cần liên hệ đến mấy tay săn tin đều bị lợi dụng thời phỏng lên âm ỉ. Hơn nữa cô ấy nghe ngóng được tin tức của Cố Tương. Cố Tương phát triển quá nhanh tại Trung Quốc, bất kỳ ở đâu, bất kể nghề nào, súng sẽ bắn chim đầu đàn, trào lên càng nhanh chứng tỏ cô càng đặc tội càng nhiều người, sẽ rất nhiều người muốn cô phải rút đài.

Có lá bài tẩy tình địch như Phùng Văn đây, thêm một chút mắm muối, cô ấy không tin Cố Tương còn có thể dễ dàng thuận lợi nhận vai nữ chính này.

.....

Gần đây trên diễn đàn trường F có một bài đăng đang rất được chú ý, tiêu đề là: “Leon the Professional: Tin HOT, câu chuyện Châu Lộ gặp Ám Dạ Nữ Thần.”

Vừa nhìn đã biết cái loại tin giật gân như vậy là của một tay viết văn nghiệp dư nên chẳng ai buồn đọc. Nhưng thường ra vào trong diễn đàn trường học, thỉnh thoảng cũng có khi chẳng còn tin tức gì để mà xem nữa. Chủ nhật tuần trước diễn đàn trường lại lên cơn như thường lệ, trang đầu chỉ còn lại mỗi cái tin này. Trong lòng mọi người đều ôm tâm lý xem để giết thời gian, kết quả vừa đọc xong lại nhao nhao rút tot xuống hố, thúc giục Lộ mau mau lên!

Bài viết rất đơn giản kể chuyện Châu Lộ tận mắt thấy gã đàn ông đề tiện hành hung vợ chưa cưới, hại thai phụ đẻ non trên đường. Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, bỗng xuất hiện một Thiên thần Charlie xinh đẹp. Cô móc ra một khẩu súng, tuyên bố nếu ông còn dám đánh đập nữa thì tôi bắn ông! Gã đề tiện cấp đuôi chạy, nữ sát thủ bên ngoài lạnh lùng nhưng bên trong có trái tim ấm áp, còn tự mình đưa thai phụ vào bệnh viện.

Trọng tâm câu chuyện ở chỗ miêu tả bề ngoài xinh đẹp của sát thủ và phong cách y hệt nữ hiệp sĩ, nhưng khôn khéo ở chỗ nội dung tác giả Lộ viết rất hay ngắt đoạn, lần nào cũng dừng ngay khúc gay cấn khiến độc giả muốn ngừng mà không được. Vì vậy yêu cầu cập nhật ngày càng nhiều, cuối cùng đến khi diễn đàn trở lại bình thường thì đề tài này đã được vô số người kéo lên top trở thành chủ đề hot nhất trong diễn đàn.

Tối đó, Tròn Vo lại đăng bài. Khi Đồi đứng bên cạnh nhìn thấy liền bảo: “Tạm thời ông đừng viết rõ ràng quá. Đừng để mọi người phát hiện ra thân phận thật của chị chúng ta.”

“Tôi giữ kỷ lắm rồi.” Tròn Vo sờ sờ cằm: “Không phải tôi chỉ tập trung vào nhan sắc thôi à. Thật nhá, đề tài này của chúng ta bây giờ rất nổi, nghe Mắt Kính nói mấy diễn đàn của trường khác cũng đăng lại nữa đấy.”

“Haha, ông còn không biết vì sao người ta đăng lại à?” Mắt Kính cười lạnh: “Đâu ai ngờ đại học F nổi tiếng lạnh lùng cũng có chàng trai mơ mộng thánh nữ Mary Sue chứ.”

“Biến biến biến, mấy người đó biết cái gì?” Tròn Vo phát phát tay: “Chuyện tôi đây viết là chuyện có thật đấy nhá, chỉ thêm thắt chút kịch tính thôi.”

Cùng lúc đó tại ký túc xá nữ đại học F, Đỗ Vũ nằm trên giường đọc diễn đàn trường, bỗng dưng nói: “Lên xem mau đi, Leon the Professional mới cập nhật kia.”

“Đâu đâu, mình xem với.” Bạn cùng phòng vội nói: “Ồ, hôm nay tới đoạn vào cục à?”

“Tác giả này thật thú vị, một nam sinh mà có thể miêu tả đáng vẻ người ta chi tiết tới vậy.” Đỗ Vũ vừa xem vừa châm biếm: “Đúng là làm người khác phải giật mình.”

“Sao bạn biết là nam?” Bạn cùng phòng hỏi.

“Có sư huynh bên khoa IT tra địa chỉ IP, nói là nam ở lầu hai ký túc xá bên kia. Mình không ngờ trong ngành kỹ thuật trường mình vậy mà có nam sinh uỷ mị như vậy.” Đỗ Vũ nghĩ nghĩ: “Nhưng mà cậu ấy miêu tả người này rất giống nữ thần Trương Trương của mình, ha ha ha thay nữ thần Trương Trương vào thì chuẩn không cần chỉnh luôn ấy.”

Bạn cùng phòng: “.....”

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lê quý đôn - d.d.l.q.d đều không chính chủ (Um-um) ~~

.....

Nếu Cố Tương biết bài viết về mình đang sốt rần rần trên các diễn đàn trường từ đại học, cao đẳng đến trung học thì không biết sẽ có phản ứng gì. Nhưng bây giờ cô không có tâm trạng suy nghĩ những chuyện đó. Ddlqd-umum

Không biết có phải do Tư Khải sợ cô và Phùng Văn đôi ý không mà sau khi ký hợp đồng liền công bố truyền thông ngay, nữ chính phim “Hạ sát Baker” là Cố Tương, còn nhân vật từng được đề cử làm nữ chính thì bây giờ lại nhận vai nữ phụ quan trọng nhất Ariene. Bộ phim này có hai cao thủ xinh đẹp trấn giữ khiến Tư Khải rất kỳ vọng vào tương lai, anh ấy có lòng tin sẽ tạo nên được một tác phẩm điện ảnh cực kỳ đặc sắc.

Tin tức vừa xuất hiện đã gây chấn động mạnh trong làng giải trí trong nước.

Cố Tương là ai? Có thể nói đây chỉ là một người mới. Tạm thời không nói đến nước ngoài, nói tới nội địa thôi, đặc điểm chính phân biệt người mới và người cũ là thời điểm ra mắt. Không đề cập đến Cố Tương từng diễn qua nhiều bộ phim, cũng từng đóng qua vài vai nữ chính đi, tính đi tính lại từ khi cô ra mắt được mọi người biết đến nay tạm xem như ba năm. Trong ba năm, xuôi chèo mát mái ở nội địa thì thôi đi, bây giờ còn chạy ra quốc tế? Đó là may mắn cỡ nào? Dù là diễn viên bẩm sinh có thực lực, mối quan hệ rộng rãi, cái nào cũng không thiếu thì không phải muốn đi là đi, hơn nữa đi một cái thành nữ chính. Thậm chí còn thay chỗ cho vị lão làng Phùng Văn.

Tin tức bay đầy trời.

Dĩ nhiên người hâm mộ Cố Tương vui mừng còn không kịp, cảm thấy nhất định nữ thần là thần thoại trong giới, nhìn tiến độ này chắc đang muốn giành giải ảnh hậu đây mà.

Tư Khải mạnh mẽ tuyên truyền về nữ diễn viên xinh đẹp Trung Quốc mới phát hiện với giới điện ảnh, dĩ nhiên không quên ca ngợi Phùng Văn. Chuyện Tống Châu Hiền rút khỏi đoàn phim chỉ như viên sỏi nhỏ ném vào ao, trừ mua vài tin tức truyền thông, gọi nên vài bọt nước lăn tăn thì cả tiếng vang cũng không có.

Cuối cùng phần diễn của Triển Dương trong “Anh hùng bất bại” cũng kết thúc.

Là một trong những bộ phim kinh điển về đề tài chiến tranh trong tương lai, trước khi quay đã nhận được sự chú ý khổng lồ từ giới truyền thông, vì vậy mấy ngày nay Triển Dương bị quay vòng vòng, tham gia sự kiện tuyên truyền ra mắt của đoàn phim ở khắp nơi. Mấy năm nay, Triển Dương thường xuất hiện trước công chúng hơn xưa nhưng cho dù thế, anh vẫn như một đoá hoa hiếm có của làng giải trí, không hề có scandal lộn xộn nào, giữ mình trong sạch đến nỗi tất cả phái nữ hận không thể đào tạo nửa kia của mình thành người giống anh.

Cuối cùng, MC không nhịn được hỏi một câu về mối quan hệ của Triển Dương và Cố Tương. Dienddanleequyddon Cô ấy hỏi: “Tin này chắc gần đây mọi người đều biết rồi. Sau khi thử vai ở Mỹ, Tương Tương đã được đạo diễn Tư Khải của “Hạ sát Baker” giao vai nữ chính. Là một diễn viên trẻ có thể tạo nên thành tích như vậy không thể không khiến mọi người rất bất ngờ. Sau khi biết tin này, anh có cảm nghĩ gì không?”

Triển Dương hơi suy nghĩ, mỉm cười: “Tôi cảm thấy tự hào và hạnh phúc hơn khi bản thân mình thành công.”

Lời tâm tình này giành được max điểm kỹ năng, dưới sân khấu một đám thiếu nữ toả ra bong bóng màu hồng. MC hỏi tiếp: “Vậy sau khi kết thúc vai trong phim này, anh sẽ đi thăm phim trường chứ? Nghe nói sau khi đoàn phim “Hạ sát Baker” xác định diễn viên sẽ bắt đầu quay ngay. Anh và Cố Tương sẽ cách nhau hai bờ đại dương, không biết anh có cảm thấy khó chịu không?”

“Tất nhiên có thể đi thăm phim trường.” Anh dừng một chút: “Chúc mừng một chút.” Sự mềm mại trong giọng nói làm tan chảy trái tim MC. Dù tình yêu trong làng giải trí ít nhiều đều có tô vẽ lên, nhưng Triển Dương và Cố Tương không như thế. Họ không giả vờ nhưng cũng không giấu giếm, hình ảnh hết sức tự nhiên vậy mà ngược cả đám chó đẻ thần. Dù kỹ thuật diễn hai người xuất sắc nhưng chính vì vậy, khi biểu lộ tình cảm lại là lúc rung động lòng người nhất.

Triển Thường Phong nhìn con trai đang mỉm cười trong màn hình, thở dài.

Triệu Quyên ngẩng đầu nhìn, nói: “Tóm lại đúng là Tiểu Triển thích con gái người ta. Ông cứ quan tâm vớ vẩn làm cái gì. Hay ông bảo nó dẫn về nhà gặp thử? Thừa dịp này hai cha con ông làm hoà với nhau luôn.”

“Có gì mà gặp.” Triển Lộ nghe vậy hừ lạnh. Cô ấy thích Phùng Văn nhưng Cố Tương giành mất đàn ông thì thôi, bây giờ còn giành cả vai chính. Ai cũng biết nhân vật trong “Hạ sát Baker” là một nấc thang thăng tiến quan trọng đối với Phùng Văn, bị người ta thay không rõ lý do còn vui vẻ được sao?

“Con bớt nói chút đi.” Triệu Quyên trách móc: “Tình tình Văn Văn quá mạnh mẽ, đứa nhỏ Tiểu Triệu cũng thuộc dạng bướng bỉnh. Hai đứa cứng đầu gặp nhau sao hợp nổi? Mẹ thấy tính tình cô bé Cố Tương này có vẻ dịu dàng, khó trách Tiểu Triệu lại thích.”

“Thôi đi, biết đâu còn bướng bỉnh hơn chị Văn Văn nữa kìa.” Triển Lộ mở điện thoại di động lên: “Trong giới giải trí toàn người hai mặt, chỉ trách phụ nữ chúng ta sống cực khổ quá, thích một người lâu vậy thành công cốc, còn không bằng gương mặt người ta.”

“Ông coi con nhóc này nói năng gì thế này?” d(d(l(q(d(um(um Triệu Quyên oán trách chỉ Triển Lộ: “Hèn chi chả ai ưng con.”

“Tư Khải chọn cô ấy làm nữ chính thì kỹ thuật diễn sẽ không tệ. Triển Dương vẫn không nói gì cả thì chúng ta đành phải tìm hiểu tin tức của cô bé ấy

thời.” Triển Thường Phong lắc đầu: “Nhìn qua là một cô bé đáng hoàng, nhưng ở làng giải trí Không biết nông sâu thế nào, khó đoán được.”

Triển Lộ dứt khoát đeo tai nghe, lướt web trên điện thoại di động. Cô ấy xem xem, bỗng rút tai nghe, nhảy dựng trên ghế sofa: “Cha! Mẹ!”

“Con la làng gì vậy? Con gái phải thủy mị một chút.” Triệu Quyên sợ hết hồn.

“Hai người nhìn nè!” Triển Lộ không cãi với bà, vội đưa điện thoại di động cho hai người: “Có chuyện lớn rồi! Đồng ý với con, ba mẹ xem xong nhất định phải bình tĩnh!”

Nhìn thoáng độ nóng trên web hôm nay, có thể nói đây là tin mới được tung ra gần đây nhưng lượt xem đã vượt quá một triệu lượt.

“Ảnh hậu mới nổi? Diễn viên thực lực? Vào đồn cảnh sát, sảy thai, cưới vai nữ chính, quy tắc ngầm với đạo diễn.”

Bên dưới có một tấm ảnh minh họa rất lớn, trên đó là nét mặt cười tươi như hoa của Cố Tương.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Sức mạnh của bạn trai.

Edit: Um-um

Chỉ trong một đêm, tên của Cố Tương đã bị dội một thau nước bẩn thật to. Người bình thường không có tin tiêu cực nào bỗng có một xui gió thôi cô lay sẽ đạt hiệu quả kinh người. Huống chi Cố Tương vẫn luôn theo phái thực lực, scandal này vừa xuất hiện cũng làm cho mọi người nghi ngờ những cố gắng từ trước đến nay của cô.

Sợ lời nói không ai tin nên đối phương còn giáng thêm một đòn mạnh. Hai tấm hình, một tấm thoáng gương mặt Cố Tương ở cửa đồn cảnh sát, tấm khác là dáng vẻ tiêu tụy của Cố Tương trong bệnh viện phụ sản Thẩm Thanh, dù ảnh này có mang kiếng và khẩu trang nhưng nhìn kỹ vẫn có thể nhận ra đó là cô. Hơn nửa đêm, cô đến bệnh viện phụ sản làm gì?

Trời ơi, nữ thần mang thai, tác giả là ai?

Tất cả mọi người thi nhau suy đoán, chắc chắn không phải Triển Cự Cự. Vì gần đây Triển Cự Cự và Cố Tương đều đóng phim riêng, hơn nữa có lần phỏng vấn, hai người bày tỏ sau khi cưới mới chung giường. Vậy thì, Triển Cự Cự bị cấm sủng, who?

Về phần đồn cảnh sát, chuyện nghệ sĩ vào đồn là chuyện cơm bữa. Gì mà đánh người, mắng người, uống rượu, hút thuốc, đánh nhau... cái nào cũng có. Dù không biết rõ là việc gì nhưng chắc chắn phải chuyện tốt lành, gán mấy chuyện này với Cố Tương thấy sao cũng không dễ chấp nhận.

Dĩ nhiên, mấy chuyện này chỉ bé như con muỗi. Làm người ta sợ hãi nhất là chuyện tình tay ba giữa Triển Dương, Phùng Văn và Cố Tương.

Không biết tin đồn này từ đâu ra, nói Triển Dương và Phùng Văn là thanh mai trúc mã vô cùng thân thiết. Cố Tương lại là một kẻ thứ ba chen chân vào giữa hai người. Kết quả hai người vì Triển Dương mà đánh nhau u đầu sứt trán, thậm chí Cố Tương còn giành vai chính của Phùng Văn.

Nếu trước đây những tin đồn âm ỉ hai ngày là dần chìm vào quên lãng thì chuyện tình tay ba này không hề đơn giản. Phùng Văn là nữ minh tinh người Hoa vô cùng nổi tiếng ở nước ngoài. Từ ngày Triển Dương ra mắt đến nay chưa ai nghe nói có xui quan hệ nào với Phùng Văn, mọi người đều biết Cố Tương là mối tình đầu của Triển Dương. Bây giờ bỗng nhiên lòi ra chân tướng Cố Tương là người giật chồng người khác? Câu chuyện thật kịch tính quá mà.

Sau đó Phùng Văn còn xuất hiện chung ảnh tốt nghiệp với Triển Dương từ thời tiểu học đến đại học. Bạn cùng lớp tiểu học, cấp hai, cấp ba. Học chung 1 khoa ở đại học. Mỗi bức ảnh tốt nghiệp đều có hình dáng của hai người, chuyện này làm cho người ta dù không muốn tin cũng phải tin. Huống chi tin đồn này đầy đủ chứng cứ, thậm chí moi ra lý do năm ngoái Phùng Văn từ Mỹ trở về nước, nguyên nhân được cho là sau khi Phùng Văn biết Triển Dương và Cố Tương đến với nhau thì về để hỏi tội.

Thời gian chính xác, hình ảnh chân thật, hơn nữa sự việc ở đồn cảnh sát và bệnh viện làm cho hình ảnh của Cố Tương trở nên hoàn toàn xấu xa trước công chúng, gần như trở thành kẻ đạo đức giả tiêu biểu của làng giải trí, tiếp theo Triển Dương cũng trở thành gã đàn ông cặn bã không biết xấu hổ. Ngược lại Phùng Văn dù ở vị trí người bị hại nhưng trở thành điển hình của người bị cuộc sống riêng ảnh hưởng công việc, mà giới điện ảnh Mỹ lại kiêng kỵ nhất chuyện này.

Quả thật mọi người nằm không cũng đồng loạt bị trúng đạn. ddlequydon.um-um

Mặc dù dạo này muốn lãng xê, càng nhiều tin tức sẽ càng nổi tiếng, nhưng phải xem đó là tin tức gì. Mấy chuyện rêu rĩa lông gà vò tỏi thì có thể có xui

hiệu quả. Nhưng trường hợp của Cố Tương rất nguy hiểm, vô cùng ảnh hưởng hình ảnh nghệ sĩ. Rất nhiều thương hiệu quảng cáo gọi điện thoại đến “Thịnh Đường” hỏi Đường Duệ thông tin câu chuyện thực hư thế nào.

Đường Duệ vội đến chân không chạm đất, sai người đi điều tra những thông tin vớ vẩn trong lời đồn bắt nguồn từ đâu, kể cả Triển Dương gọi cũng không bắt máy, cũng không thể giải thích công khai sự việc.

Cố Nam cắt bỏ đường dây điện thoại trong nhà, gỡ bỏ hết cáp tivi, tránh để Cố Trường Xuân thấy mà nổi nóng. Bản thân cậu cũng phát hoá. Bây giờ Cố Tương đang ở Mỹ. Điện thoại gọi không bắt, không biết hiện giờ thế nào. Cậu thầm mắng cái tên tung tin vịt trời đánh thánh vật đó, tình tay ba là cái vẹo gì, rồi sinh non vào đồn, sao không biết làm rõ thông tin rồi hăng đăng? Chuyện này giải thích không khó, nhưng vấn đề là hiện tại mọi người đang phấn khích đến mê muội, làm sao có thể tỉnh táo để giải thích đây.

Cậu nghĩ nghĩ, quyết định đi bệnh viện tìm gia đình thai phụ kia.

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lê quý đôn - d.d.l.q.d đều không chính chủ (Um-um) ~~

Như Cố Nam đã nghĩ, tình trạng Cố Tương thật sự không tốt.

Ở Mỹ, Phùng Văn được xem là người nổi tiếng, chuyện có liên quan tới cô ta chắc chắn sẽ được chú ý. Hiện nay Cố Tương trở thành người xấu, mọi người có xu hướng bênh vực kẻ yếu. Phùng Văn là người đáng thương, vừa bị Cố Tương đoạt vai chính lại còn đoạt luôn cả người yêu nên thái độ với Cố Tương không vui vẻ cho lắm.

Mặc dù Tư Khải bày tỏ tin tưởng họ nhưng chuyện trong giới điện ảnh không phải một mình Tư Khải có thể quyết định. Trong một buổi họp báo giới thiệu phim, Cố Tương trực tiếp bị ngó lơ.

Theo kế hoạch, hôm nay Tư Khải sẽ giới thiệu diễn viên vô cùng có triển vọng và tài năng Cố Tương với những đồng nghiệp, nào ngờ tin đồn vừa ra, xung quanh Cố Tương vài mét đều trống rỗng, không ai nói chuyện với cô, không ai thèm ngó tới cô. Hình như ở bất kỳ quốc gia nào, thái độ mọi người đối đãi với kẻ thứ ba đều rất giống nhau, nhất là loại Tuesday giết chồng người khác.

Văn Tĩnh bất bình: “Sao có thể như vậy? Căn bản họ cũng chẳng biết sự thật là gì, đây là bị người ta vu oan lại còn không cho giải thích à?” Cô ấy đau lòng nhìn Cố Tương: “Hay là chúng ta đi thôi Tương Tương. Ở lại cũng không làm được gì.”

“Dĩ nhiên phải ở lại rồi.” Cố Tương bất động, nhìn chăm chú vào những người xung quanh, dđlqd-umum họ đang nhìn cô với đủ loại cảm xúc, đúng là chuyện tốt không ai biết chuyện xấu cả thiên hạ đều hay. Cô nói: “Giải thích gì chứ, họ đâu cần chúng ta giải thích. Họ còn cầu cho mau nắm được điểm yếu của chúng ta nữa kia. Em đã nói với chị rồi, làng giải trí rất nhiều chuyện, mới nhìn là sai, nhưng sai nhất chính là nguồn gốc xuất sắc của họ.”

Ghen tị, tức giận, ích kỷ là những thứ dễ hiện ra nhất trong quá trình cạnh tranh, mà làng giải trí là chốn cạnh tranh kịch liệt nhất, những cảm xúc này chưa bao giờ thiếu. Cô biết với scandal bây giờ của mình, chắc chắn có nhiều người trong ngành đang vui vẻ hóng kết cuộc của cô. Không phải cô không thể giải thích nhưng nhất định giải thích phải ở lúc phù hợp, riêng lúc này.... Để xem đã.

Phùng Văn đi tới, cô ta mặc một chiếc váy dài màu đen. Hình như cô ta rất thích quần áo màu sắc này. Mặt mày cô ta nặng trĩu, có thể tưởng tượng, nếu Phùng Văn muốn bày tỏ tình yêu đơn phương của mình thì đã sớm nói rồi. Nhiều năm như vậy không ai biết nghĩa là bản thân cô ta cũng không muốn nói ra. Bỗng dưng một đêm tất cả mọi người nhìn cô ta với ánh mắt thương hại, nữ sinh cấp hai ngây thơ không tự ái mới lạ.

“Nhìn cô cũng không tệ lắm.” Phùng Văn hừ lạnh: “Còn kiên trì ở đây à?”

“Chả lẽ tôi phải trốn vào phòng khóc?” Cố Tương nhún nhún vai: “Nên gặp ai thì vẫn phải gặp, dù sao cũng phải đóng bộ phim này mà.”

Cố Tương có một đức tính tốt, sẽ không vì lo lắng tương lai của một chuyện đã xảy ra mà thay đổi kế hoạch đã định. Scandal đầy trời thì sao? Trên trang phục và poster phim này, nữ chính vẫn là cô. Ai đó hi vọng cô gục ngã không dậy nổi thì ngồi đó mà đợi chơi với đề đi, trải qua kinh nghiệm một lần bị scandal hại chết, bây giờ cô còn gì để sợ.

Lời người đáng sợ, nhưng nó phải là “tiếng người”.

Phùng Văn nhìn cô chăm chăm như nhìn quái vật, lúc sau lên tiếng: “Chuyện này tôi sẽ tra tới cùng.”

“Thật trùng hợp, tôi cũng vậy.” Cố Tương đáp.

Đoán là có nói tiếp cũng không còn đề tài gì để nói với Cố Tương, Phùng Văn nhìn kỹ Cố Tương một chút, sau đó quay người đi. Là người bị hại cộng thêm độ nổi tiếng đã tích góp nhiều năm trong giới điện ảnh Mỹ, thái độ mọi người đối với cô ta có thân thiện hơn, hai bên cũng giao lưu trao đổi.

Một mình Cố Tương ở đằng sau, không vội vã, thong dong trò chuyện với Văn Tĩnh.

Tổng Châu Hiền nhìn trộm Cố Tương, nở một nụ cười lạnh.

Không phải ai cũng dễ dàng giành vai diễn của người khác. Một người Trung Quốc không có bối cảnh như Cố Tương thì làm gì được? Vì cạnh tranh của cô và Phùng Văn mà cô ấy mắc sai lầm, vậy thì dùng chuyện này bồi thường đi. Nghe nói minh tinh điện ảnh Trung Quốc rất xem trọng nhân cách con người, chuyện Phùng Văn và Triển Dương ít nhiều có thể tạo thành đả kích hủy diệt Cố Tương. Ruồi bọ không bu, trứng không nứt. Nếu Cố Tương không vào đồn cảnh sát và bệnh viện thì sao có thể làm lớn chuyện được. Hình như ở Trung Quốc cô cũng có rất nhiều kẻ thù, bằng không thì sao

chuyện có thể phát triển thuận lợi như thế này.

Nếu như có thể đâm Phùng Văn một cú thì lại càng tốt.

Cô ấy cầm lấy điện thoại, lặng lẽ gọi tin nhắn.

Cuối cùng khi buổi họp phim kết thúc, mặc dù Tư Khải cố gắng giới thiệu Cố Tương nhưng những đồng nghiệp vẫn không quan tâm, so ra họ càng hứng thú với người có kinh nghiệm như Phùng Văn hơn. Một đạo diễn có quan hệ thân thiết còn nói với anh ta: “Tư Khải, lần này anh phạm phải một sai lầm quá lớn rồi.”

Tư Khải chỉ cười không nói, bên ngoài người hâm mộ chen chúc nhau đến. Trong buổi họp phim không thiếu diễn viên, hôm nay cũng thế. Mọi người chào hỏi fan, chụp hai tấm hình là xong.

Đến lượt Cố Tương bỗng có tiếng mắng chửi: “Nhìn kìa, đó là con điểm Trung Quốc.”

Bất ngờ tiếng huýt sáo ác ý vang lên liên tục. dldqd.um.um Ngược lại Cố Tương không thể ngờ, dù scandal lan truyền khắp thế giới nhưng ở nước Mỹ này... cô nổi tiếng sao? Chuyện này nếu nói không ai ở sau lưng giờ trò mới lạ.

Bảo vệ mau chóng xuất hiện nhưng không thể cản được sự điên loạn của đám đông, một chai nước ném thẳng vào cô.

Chớp mắt, sau lưng Cố Tương có một bàn tay kéo cô lùi ra sau, nửa người chặn lại trước mặt cô, mạnh mẽ chịu cú đập của chai nước rớt xuống.

Cố Tương nhìn Triển Dương đối diện với mình, trong lòng vô cùng kích động. Anh đã tới đây khi nào, làm sao anh có thể chạy đến được chỗ này?

Bỗng nhiên xuất hiện một chàng trai khiến mọi người sửng sốt, tiếng ồn ã dần yên tĩnh lại. Anh phong trần một mối, tư thế bảo vệ hết sức nghiêm túc. Toàn thân Phùng Văn ở phía trước cứng đờ, chậm chạp xoay đầu lại, cau mày nhìn người đàn ông trẻ tuổi.

Triển Dương che chở đầu Cố Tương, tiếng Anh lưu loát tao nhã nhưng mang theo ý tứ lạnh lẽo đe dọa.

“Chơi đủ rồi sao? Các vị có cần tôi báo cảnh sát không?”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Hot

Edit: Um-um

Dường như cuộc sống luôn có rất nhiều kịch tính, nửa tiếng sau, Cố Tương đối mặt Triển Dương mà không nói được câu nào.

Văn Tĩnh rót một ly nước cho Triển Dương: “Triển đại thần, anh đến đây khi nào vậy?”

“Lúc sáng.” Triển Dương hỏi: “Bây giờ xử lý sao rồi?”

“Bên phía Tư Khải không có vấn đề. Hôm nay có thái độ lạnh nhạt với em chẳng qua bởi vì thấy em không nổi tiếng thôi.” Cố Tương nhún nhún vai: “Thật ra về bản chất, em chẳng thua thiệt gì cả.”

Lời đồn trong nước thể hiện tính bôi nhọ rất rõ ràng, dù đây là việc hắt nước bẩn nhưng về thời gian lâu dài muốn tẩy trắng không phải là không thể. Hướng hồ trong nước chỉ cần nhân phẩm không có vấn đề thì có thể dựa vào thực lực để nói chuyện. Chưa kể Cố Tương là người luôn nhìn về phía trước, nếu cô chỉ tập trung vào việc hoàn thành “Hạ sát Baker” thì sẽ tạm thời không quan tâm đến những thứ khác.

Triển Dương thở dài.

“Anh sao thế?”

“Xử lý tốt đến nỗi anh không có dịp trở tài.” Anh mỉm cười đáp: “Tôn trọng lòng tự trọng.”

“Đừng tôn trọng.” Cố Tương cười, thực ra cô rất ấn tượng với hành động của Triển Dương. Nghĩ thử xem, không biết nguyên nhân chuyện gì đã xảy ra, đầu tiên rất khó giữ được bình tĩnh, nhất là ở một nơi hỗn loạn như làng giải trí.

“Nhưng mà,” cô tò mò hỏi Triển Dương: “Sao anh không hỏi em chuyện ở đồn cảnh sát và bệnh viện là chuyện gì sao?”

Từ đầu đến giờ Triển Dương chưa từng hỏi qua việc này, giống như đây là chuyện hiển nhiên. Chuyện này có chút kì lạ.

“Có gì phải hỏi.” Triển Dương hào hứng nhìn cô: “Em không biết topic gây bão trong diễn đàn trường đại học à?”

“Cái gì?” Cố Tương hỏi.

.....

Cùng lúc đó, tại diễn đàn trường đại học F, hôm nay Leon the Professional không đăng bài nữa.

Cả đám sinh viên ồn ào nhốn nháo, tuyên bố nếu Châu Lộ dám đem con bỏ chợ sẽ cử khoa IT kéo cậu ra ngoài đánh một trận cho bõ ghét. Vậy mà uy hiếp vẫn không hề có tác dụng nào. Mãi đến khi trời tối, ký túc xá tắt đèn, topic vẫn không cập nhật.

Khi tất cả mọi người ùn ùn mắng chửi Châu Lộ, nhân vật chính của chúng ta trong chuyện này – Tròn Vo đang lăn qua lăn lại trên giường ký túc. Dienddanleequydon

“Đừng có lăn nữa được không?” Khi Đói nằm giường dưới bức bối, tay vung vẩy điều thuốc làm mừng bị thùng 1 lỗ, vội vàng đứng lên mau chóng gạt tàn thuốc.

“Ông có thấy đề tài của chúng ta có hơi kì lạ không?” Tròn Vo hỏi: “Tôi cảm thấy hình scandal gần đây của Cố Tương nhìn quen lắm nha.”

Khi Đói không nói gì, thật ra cậu ta cũng cảm thấy dạo này hình của Cố Tương ở đồn cảnh sát và trong bệnh viện do mấy trang web lớn điên cuồng đăng lên nhìn quen một cách kỳ lạ, khoan nói tới việc giống y đúc chuyện xảy ra tối đó với chị gái sát thủ của Cố Nam. Thời gian địa điểm cũng giống, dù hình ảnh hơi mờ nhưng vẫn có thể nhìn ra đó là một người.

Chuyện này thật đáng sợ, đúng là mấy cái tin vịt không thể tin được. Cậu ta nói: “Nhìn gương mặt hơi giống ngôi sao ha.”

Vua học hành vẫn còn đang ngồi ôn tập dưới ánh đèn bàn, nhướng nhướng mày, nghiêm túc: “Theo tôi đoán thì, không phải là giống. Đó chính là một người.”

Tròn Vo ráng giấy chết: “Sao mà được? Ngôi sao là sát thủ? Sát thủ đổi nghề làm ngôi sao?”

“Không phải sát thủ” Vua học hành chém xuống một dao: “Người ta đang đóng phim thôi.”

Một câu nói chân thật tàn khốc lạnh lùng bình tĩnh làm Tròn Vo giường trên và Khi Đói giường dưới nín lặng không nói được lời nào.

Một phút trôi qua, Tròn Vo cau có trở mình ngồi dậy, chiếc điện thoại di động sáng rực lên trong bóng tối: “Gọi điện thoại cho Cố Nam đi. Thằng nhóc này chắc chắn biết đang xảy ra chuyện gì.”

“Gọi năm lần rồi.” Khi Đói nói: “Nhưng vẫn không mở máy.”

Lúc này trong lòng Cố Nam đang bán loạn. d.d.lequydon.u.m.u.m Gia đình thai phụ kia đã xuất viện, hơn nữa số điện thoại bệnh viện lưu lại cho mình cũng sai. Đêm đó Cố Tương không phải là người ra mặt trực tiếp nên không có bất kỳ ghi chép nào, camera theo dõi càng không bàn đến. Cố Nam đau đầu nhức óc, nhà đã đột mà cột lại còn xiêu, tránh vô đưa lại gặp vô dữa. Cuối cùng Cố Trường Xuân đã biết scandal của Cố Tương, Cố Nam không còn cách nào khác hơn đành phải về nhà trấn an sắp, tránh cho bệnh tim Cố Trường Xuân lại phát tác nữa.

Bên đại học F còn có một nhóm người đang rục rịch, dĩ nhiên đây là đoàn hộ vệ đông đảo của Cố Tương, dẫn đầu chính là Đỗ Vũ.

Từ khi tin xấu của Cố Tương lan ra, Đỗ Vũ và Tiểu Mẫn tự động kết thành liên minh điều tra về scandal này. Tiểu Mẫn là hoa khôi khoa IT, bất chấp sĩ diện, năn nỉ i ới, nhờ vả các anh khóa trên giúp đỡ tra ra một đồng IP của đám thủy quân đen bói họ Cố Tương.

Đỗ Vũ là một thành viên của khoa truyền thông, đang dùng kiến thức chuyên nghiệp của mình phân tích độ chân thực của các tám hình.

Mặc dù các hành động này rất ngây thơ, có lẽ không hề có tác dụng gì nhưng người hâm mộ là một chủng loại rất kỳ diệu, những hành động của họ đều xuất phát từ tình yêu. Mà trên thế giới này có người thích bạn một cách vô điều kiện là chuyện không hề dễ dàng.

Tình yêu của người hâm mộ rất đơn thuần. Có lẽ họ vì đáng yêu dễ thương, hay giọng hát cảm động, hay đơn giản chỉ vì một vai diễn của ai đó. Nhưng không phải vì bạn có tiền hoặc muốn nhờ vả bạn nên họ thích bạn. Tình yêu của họ vừa không có giá trị lại vừa vô giá. Họ vô cùng đáng yêu đến mức bản thân mình cũng không nhận ra mình đáng yêu đến mức nào.

Trong sự kiện scandal của Cố Tương, trừ Triển Dương lên tiếng với bên ngoài, Tường Lily và Đường Duệ cũng lấy danh nghĩa bạn thân của Cố Tương phát biểu trên Weibo cá nhân ủng hộ cô, nhưng dù như vậy phần lớn ngôn luận vẫn là lên án.

Hầu hết các trang web đồng loạt bôi nhọ Cố Tương phản ánh lên một vấn đề. Dân mạng không phải kẻ ngu, nhất là ở thời đại bây giờ, người ngốc bị dất mỗi ngày càng ít, không dễ để cho giới truyền thông xoay vòng vòng. Càng ở thời điểm lộn xộn nhiều người càng tỉnh táo. Có người còn nói: Không biết Cố Tương chọc phải ai mà nhiều thủy quân như vậy nhỉ?

Cố Tương chọc ai sao? Trong mắt khán giả, chắc chỉ có Phùng Văn thôi.

Chương 72: Ba đề tài

Edit: Um-um

Đêm thất tịch là một ngày lễ truyền thống Trung Quốc, ngày này là một ngày ngược đãi người độc thân, khắp tận hang cùng ngõ hẻm đều là người khác phái anh em em em hoặc người yêu đồng giới.

Là một ngày lễ ngược đãi dân FA tất nhiên sẽ xuất hiện đủ loại phương thức tỏ tình lãng mạn trên đường. Ví dụ như một TVC quảng cáo khổng lồ chiếu trên cao, những người yêu xa tặng quà cho nhau, hoa tăng giá bất chấp quy luật kinh tế thị trường, khách sạn đông đúc hơn tất cả những thời điểm khác trong năm.

Nhưng đêm thất tịch năm nay không giống như vậy.

Bất kỳ sáng tạo yêu đương khác thường, hấp dẫn đến thế nào đi nữa, sáng sớm nay vị trí tin hot đã bị chiếm giữ, cái này cũng không xa lạ gì, chính là scandal nổi tiếng gần đây của người đã xuất cảnh đi nước ngoài – Cố Tương.

Đầu tiên là Leon the Professional, một chủ topic của trường đại học đã nổi tiếng khắp cả nước, sau bao nhiêu ngày ngưng cập nhật đã xuất hiện!

Trước hết, Châu Lộ bày tỏ lòng biết ơn và cảm động với những độc giả đã quan tâm và theo dõi topic, _um_um sau đó còn nói, không phải đề tài này không có chương mới mà do Châu Lộ có một chuyện bất ngờ. Vì sao có chuyện bất ngờ này? Vì Châu Lộ biến thành thám tử, đi điều tra bộ mặt thật của vị mỹ nhân mạnh mẽ kia. Sau đó còn cường điệu mình bị xem thường và khinh bỉ ra sao, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, bị trề nải học hành, nợ môn, vân vân và mây mây. Những câu không đúng trọng tâm làm cho mọi người suy đoán Châu Lộ đang cố ý chơi xấu.

Kể hết những bức xúc xong, lời văn Châu Lộ thay đổi, hần nói: “Nhưng với vai trò là một thiên thần đáng yêu, trải qua rất nhiều lần vào sinh ra tử không thua gì Trầm Hương cứu mẹ (*), cuối cùng đã tìm ra được sự thật. Việc này chính là... chị gái sát thủ thật ra không phải sát thủ, vì muốn cứu người nên chị ấy chỉ đang làm việc giống như một sát thủ.”

(*) Trầm Hương cứu mẹ: Đây là nội dung trong phim Bảo Liên Đăng, kể về cuộc hành trình đầy cảm động của Trầm Hương để giải cứu mẹ của mình, nhiều lần phải đối đầu với thiên binh thiên tướng và cẩu ruột - Nhị Lang Thần. Nhờ nuốt được tâm đèn Bảo Liên Đăng, Trầm Hương khổ công tu luyện và có phép thuật phi thường.

Nói ngắn gọn lại, chị gái sát thủ là giả, để hù dọa gã say rượu bạo lực kia thôi! Súng cũng giả! Tất nhiên uy hiếp cũng không phải thật!

Đến đây đều có một câu hỏi, vì sao tất cả mọi người tin chị ấy là sát thủ?

Châu Lộ trả lời vô cùng đơn giản: Vì chị gái sát thủ rất chuyên nghiệp, người ta là diễn viên chuyên nghiệp, ai dám không tin?

Có lẽ trong lúc viết chữ, Châu Lộ còn phải rối rắm sắp xếp từ ngữ, nên tốc độ trả lời không nhanh. Khi chưa kịp đăng bài trả lời, bên dưới đã có rất nhiều bình luận.

“Mẹ nó, tên Châu Lộ đầu voi đuôi chuột! Đã nói đây là câu chuyện truyền kỳ oanh liệt của sát thủ mà! Đã nói vậy mà!”

“Tao còn nghĩ đây là chuyện anh hùng xã hội đen, chưa từng nghĩ đây là đóng phim. Tao thật ngây thơ. Biết ngay là mấy đứa một sách trong đại học F không thể nào có chuyện gì hay ho rồi mà.”

“Báo xấu báo xấu báo xấu! Tôi còn muốn thu hậu cung! Chị gái sát thủ đã nói mỗi đêm giết một người xấu đầu mắt rồi?”

“Châu Lộ bảo trọng, sẽ có một đám sắp kiểm chứng bạn đấy. Họ sẽ đào ra chỗ vô lý trong bài này. Thượng đế sẽ phù hộ bạn, Amen.”

Tròn Vo vừa từ toilet ra đã thấy một đồng bình luận, không khỏi tròn mắt há mồm.

Khi Đói vừa nẫu mị ăn liền vừa lại gần nhìn chăm chăm, lắc đầu nói: “Đã nói ông đừng nóng máu đi viết truyền kỳ gì đó. Giờ xem đi, có ai tin ông đâu.”

“Nếu không phải Cố Nam muốn tôi nghĩ cách giải thích chuyện chị gái thì tôi còn muốn đổi tên thành tiểu thuyết luân đái, tên là “Giết tận trời xanh”... Đề tài có rất nhiều tình tiết kịch tính, haizz, tôi còn muốn xuất bản sách, bây giờ kể cả bia còn không có. Toàn bộ đều đổ sông đổ biển.” Tròn Vo buồn thui nhìn bút danh “Ba Mập nhà ta” của mình, thở dài than ngắn: “Một đại thần giới văn học mạng vì vậy mà hi sinh.”

Khi Đói kinh bị: “Nói như thật.” Ánh mắt cậu ta bỗng dừng lại, vui vẻ: “Xem đi, ít nhất còn một người thông minh. Cuối cùng có thể nhận ra.”

“Cái gì hả?” Tròn Vo đến gần xem thử, quả nhiên, trong một đồng bình luận đăng đặc, có một bình luận rất nổi bật: “Cái quái gì thế này? Châu Lộ đã xuất hiện. Vì sao nội dung nhìn quen thế nhỉ? Đây không phải là bệnh viện và đồn cảnh sát của thành phố G à? Chẳng lẽ chị gái sát thủ được nhắc đến là

Cố Tương? Có phải Châu Lộ là người trong cuộc không? Tôi bắt đầu thấy sợ rồi đây.”

Không ít người trả lời bình luận của người này, đều là: “Tôi thấy lâu trên nói có lý, cảm giác sắp chạm tới chân tướng.”

“Oa a a càng nói càng thấy đúng nha, thì ra đây không phải viết truyện mà là đang kể chuyện à.”

“Châu Lộ ra đây ra đây ra đây ra đây ra đây ra đây!! Tao biết mày đang online, đừng có mà trốn không trả lời.”

Khi Đói: “Ông còn không mau xuất hiện đi, người ta biết ông đang online đó.”

Tròn Vo suy nghĩ một chút, đôi tay gõ trên bàn phím, một giây sau, lq.d.i.e.n.d.a.n Châu Lộ xuất hiện trở lại trên diễn đàn.

Cậu ấy trực tiếp trả lời vị độc giả đã phát hiện ra chân tướng: “Anh bạn, cậu nói đúng rồi. Chính là Cố Tương! Tôi cũng chỉ phát hiện ra trong quá trình đi tìm sự thật thôi. Đừng hỏi cảm giác của tôi là gì, tôi chỉ muốn yên lặng.”

Câu này vừa xuất hiện, vì lượng đăng ký thành viên tăng đột biến nên diễn đàn trường đại học F sập luôn.

Nhưng tin tức này vẫn được truyền miệng rộng rãi ra bên ngoài, có người nhanh tay nhanh mắt chụp lại nội dung, điên cuồng đăng lại trên các web. Vì vậy tin tức Cố Tương = “nữ chính của Leon the Professional” trong nháy mắt truyền khắp internet.

Xếp hạng nhất bảng tìm kiếm trên Weibo # Người thật Leon the Professional #

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lê quý đôn - d.d.l.q.d đều không chính chủ (Um-um) ~~

Nhờ Tròn Vo trong kịch tính thêm một chút khoa trương, trong khoa trương lại có chút tình cảm, vừa mới lạ vừa gay go, câu chuyện nhỏ nhưng đạo lý lớn, khiến cho câu chuyện nổi tiếng trên mạng, nhất là trong giới sinh viên đang theo học. Hôm nay Châu Lộ đích thân xác nhận câu truyện vốn xây dựng từ một nguyên bản, không thua gì một bộ tiểu thuyết nổi tiếng. Tác giả công bố nhân vật chính mà lượng lớn độc giả yêu thích vốn lấy từ một khuôn mẫu hoàn toàn có thật.

Qua một thời gian dài Cố Tương bị bôi nhọ đến nay, tin này giống như một vôi rồng, tẩy sạch hơn phân nửa nước bẩn trên người cô, so với nước giặt quần áo còn sạch hơn.

Bởi vì sao? Vì lúc Tròn Vo tạo nên nhân vật nữ chính đã dùng rất nhiều từ ca ngợi, nếu như bình thường là một nhân tài của khoa kỹ thuật mà ca ngợi như vậy sẽ có cảm giác rất giả tạo nhưng Tròn Vo cứ thể viết cảm giác hâm mộ của mình. Khi người nữ nhân vật chính kia từ chân thật biến thành giả dối thì Tròn Vo nói: “Thật ra người ta diễn xuất vì người ta muốn cứu thai phụ xa lạ, người ta dám vì người lạ mà trực tiếp đối đầu với gã đàn ông bạo lực say rượu, chưa kể người ta còn là một cô gái đẹp nữa!”

Nếu đổi lại một cô gái khác, dù xinh đẹp hay xấu xí, chỉ cần lẫn lộn trong ngành giải trí cũng sẽ cho người khác ra mặt để tránh đụng phải phiền phức.

Hình tượng Cố Tương lập tức vĩ đại.

Từ đây có thể thấy được hai điều.

Điều thứ nhất, Cố Tương dám tự mình ra tay, là người có lòng lương thiện, hơn nữa rất dũng cảm.

Điều thứ hai, cầm đại một khẩu súng cũng có thể hù dọa gã say kia, còn hù dọa luôn cả cảnh sát và đám bạn bè Châu Lộ, kỹ thuật diễn thật xuất sắc. Có thể diễn được ở bất cứ đâu, bất cứ khi nào, kỹ thuật diễn cấp độ ảnh hậu là đây! Các anh em, diễn tốt thì hay biết mấy, thấy gã say cũng không cần phải chạy nữa.

Chuyện này chiếm giữ hạng đầu trên bảng xếp hạng Weibo, hạng thứ hai cũng sắp bị cướp.

“Cảnh sát thành phố G online” là Weibo chính phủ của cục cảnh sát thành phố G, bình thường chỉ dùng giọng điệu hiền lành để thương thông báo mấy bài học cuộc sống, nhưng chuyện trong làng giải trí, trừ khi thỉnh thoảng bình luận về những nghệ sĩ hút thuốc phiện, đánh nhau ra, đa số đều không quan tâm đến ai.

Nhưng sáng sớm lễ thất tịch, “Cảnh sát thành phố G online” bỗng nhiên đưa ra một thông báo: “Hôm nay là lễ thất tịch, tất cả mọi người khoe tình cảm, cảnh sát Thực Thực cũng muốn bày tỏ với nữ thần trong lòng, vừa qua đã nhiệt tình dùng kỹ thuật diễn làm việc tốt, dọa lui gã đàn ông say rượu. Hãy khen ngợi nữ thần chính nghĩa Cố Tương.”

Là Weibo của Cục Công An có dấu tích V, thông tin không thể nào giả được, nếu không sẽ phải chịu trách nhiệm với quần chúng. Để thương thì để thương nhưng không thể giống như quảng cáo. Vốn còn chút nghi ngờ với thông tin của Leon the Professional nhưng khi thấy thông báo này không thể không tin. Đồn cảnh sát Mã Đan đã trả lời, có thể không tin hả?

Từ việc này có thể thấy, để cho “Cảnh sát thành phố G online” lên tiếng ủng hộ hay nói trắng ra là giải thích ngầm thì mặt mũi Cố Tương lớn đến thế nào. Nhưng quần chúng luôn có cảm giác tin phục cảnh sát nên đa số sẽ không nghĩ nhiều mà cảm thấy cô gái Cố Tương này chắc chắn là một người đặc biệt tốt, đặc biệt chính nghĩa. Nếu không sao chú cảnh sát phải giúp cô vượt qua khó khăn này?

Thoáng chốc, vô tình Cố Tương lại đón gặp một nhóm lớn người trung niên, mà chủ yếu là các bà nội trợ.

Nếu như nói hai đề tài trên hấp dẫn, hoặc vì topic rất hay, hoặc vì danh tính của người đăng tin thì đề tài tiếp theo nói về Cố Tương cũng chiếm được hạng thứ ba có lẽ vì chia sẻ một sự thật.

Đúng, sự thật. Dù thông báo của cảnh sát giúp Cố Tương tẩy trắng sạch sẽ, nhưng giống như không có kết bài, khiến người ta cảm thấy hoang mang. Lúc này cần có một người làm kết bài nho nhỏ.

Người viết kết bài chuyện này chính là đương sự.

Sau khi biến mất thật lâu, cuối cùng thai phụ được Cố Tương cứu đã xuất hiện trước giới truyền thông.

Thậm chí cô ấy yêu cầu không cần hiệu ứng che mặt, trực tiếp dùng hình thức phỏng vấn trên tivi để kể lại đầu đuôi câu chuyện. d(d(l(q(d(um(um Cô ấy là người trong cuộc, có sức thuyết phục nhất. Mà sau khi cô ấy xuất hiện chỉ nói một câu: “Làm người không thể không có lương tâm.”

Phóng viên Tóc Xoăn Vàng ngồi đối diện cô ấy, đưa micro, thỉnh thoảng ghi ghi chép chép.

Cô ấy trần thuật những việc thật sự đã xảy ra, đồng thời trở thành người đứng thứ ba trong bảng xếp hạng của Weibo.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Chiếm sóng

Edit: Um-um

Trong cuộc sống thường xuất hiện nhiều việc ngoài ý muốn, những việc này có thể tốt cũng có thể xấu. Đối với Cố Tương, người đã từng trải qua một cuộc đời xui xẻo nát bét ở kiếp trước, cô chưa bao giờ nghĩ kiếp này sẽ được bù đắp lại những khó khăn đã qua, nhưng cô không ngờ bỗng nhiên may mắn mỉm cười với mình.

Nếu nói theo triết lý nhà Phật thì đây chính là Nhân Quả.

Trong làn sóng scandal, đề tài của Leon the Professional đăng tải và sự giúp đỡ của “Cảnh sát thành phố G online”, quan trọng hơn nữa là câu chuyện kịch tính đến từ người trong cuộc, thai phụ chứng kiến từ đầu đến cuối đã xuất hiện. Sau khi cô ấy online, cô ấy không hề làm gì ngoài việc công bố sự thật rõ ràng, giải thích những hiểu lầm cho Cố Tương, không hề thêm mắm dặm muối, bình thản kể lại chuyện đã xảy ra. Cuối cùng, thai phụ nhìn thẳng vào màn hình, nói: “Tôi vô cùng biết ơn cô ấy, cô ấy là một cô gái rất âm áp. Ngày đó cô ấy không chỉ cứu tôi mà còn tiếp thêm dũng khí để tôi có thể đối mặt với cuộc đời. Tôi cảm thấy thật áy náy vì chuyện của tôi khiến cô ấy gặp hiểu lầm đáng tiếc. Hi vọng sau chuyện này, công chúng sẽ hiểu rõ sự việc. Không riêng gì làng giải trí, trong cuộc sống bình thường có thể gặp người tốt như vậy đã vô cùng trân quý.”

Con người ai cũng có những điều rất đời thường. Tất nhiên người ở vị thế cao hơn người khác luôn nhận được những ánh mắt ngưỡng mộ, nhưng vì không có những hình ảnh bình dị, không đủ gần gũi nên sẽ gây ra nhiều hiểu lầm đáng tiếc. Riêng lần này Cố Tương dùng hình tượng đơn giản, mộc mạc xuất hiện trước mắt mọi người một lần nữa.

Làm gì có nghệ sĩ nào dung dị đến nỗi cứu người không quen biết lại còn an ủi, khuyên nhủ người ta bắt đầu lại cuộc đời. Chuyện này chỉ có trong mục người tốt việc tốt trên báo mà thôi. Trong lòng công chúng, nghệ sĩ luôn là những người có cuộc sống riêng hỗn loạn, hoặc bên ngoài hào nhoáng bên trong thối rữa. Hành động của Cố Tương lại sáng chói như ánh mặt trời, đẩy thanh thiện cảm của đại chúng vọt lên trên thẳng tắp.

Những người phụ nữ có sự nghiệp lại càng thương thức hành động của Cố Tương. Ở xã hội này, sự phân biệt đối xử giữa nam nữ đang dần bị xoá bỏ. Phụ nữ càng ngày càng xem trọng vị thế của mình, Cố Tương khuyên vị thai phụ này quan trọng nhất là phải vượt lên chính mình, đừng quan tâm đến gã đàn ông xấu xa kia. Điều này rất phù hợp với những người đang đấu tranh giành quyền lợi cho phụ nữ. Phần lớn những người cương quyết không hoà hiệp với những sai lầm của nam giới đều là những phụ nữ có sự nghiệp thành công. Nhất thời, nhóm fan của Cố Tương tăng nhanh.

Nếu như nói ba đề tài này đã đủ tẩy sạch tình tươm vết nhơ đang đeo bám lấy Cố Tương thì một đoạn video vừa đăng lên hôm nay đã khiến cho mọi việc bị đẩy lên cao trào.

Đó là một đoạn clip rất đơn giản không đến mười phút, nội dung về quá trình thử vai của phim “Hạ sát Baker”.

Có lẽ clip được quay bằng di động nên hình ảnh hơi rung lắc nhưng những cái cần rõ vẫn hết sức rõ ràng, khán giả cũng thấy rất chi tiết. Trên màn hình, cô gái Nhật Bản mặc một bộ đồ màu trắng và một cô gái Trung Quốc mặc đồ màu đen đang giằng co trong một căn phòng u ám. Dĩ nhiên gương mặt cô gái áo trắng rất tinh xảo nhưng khí thế quá yếu so với người đối diện.

Người đối diện hơi cúi đầu khiến người ta không nhìn rõ diện mạo, dáng vẻ đang ẩn nấp như một con thú đang đợi thời cơ vồ lấy mồi. Sát khí toàn thân không hề che giấu mà toả ra trước mặt mọi người.

Sau đó cô gái Nhật Bản giờ đao chém tới, bất ngờ ra tay với khí thế hung hăng đủ làm khán giả sợ hết hồn. Cú chém mạnh mẽ như thế nhưng giữa chừng phải dừng lại, vì cô gái áo đen đã gạt chân cô ta, uyển chuyển lộn nhào, gây kể tiếp một chiếc đao đã trực tiếp để ngang cổ cô gái Nhật.

“Thanh kiếm này do một thợ rèn đưa cho tôi. Ông ấy nói đây là thanh kiếm ông ấy đúc tốt nhất trước giờ. Khi tôi đi báo thù nếu gặp được thần, tôi có thể chém thần thành hai nửa.”

Cô nói hời hợt nhưng ẩn chứa một tia sắc lạnh. Khoé môi nở nụ cười giễu cợt, gương mặt vô cùng xinh đẹp.

“Phải cô không?”

Thế giới chia làm hai nửa, một nửa rực rỡ, một nửa tối tăm. Khi lời thoại của cô vừa dứt, ánh sáng và bóng tối hoà lẫn vào nhau, thoảng nghe trong âm u vang lên tiếng động trầm thấp khiến lòng người cảm thấy nặng nề. Đôi khi thiện ác không hề phân chia ranh giới, chỉ có vung tay chém giết mới có thể hoá giải lửa thù hận đang bùng bực trong lòng cô.

Xem xong clip, khán giả thờ phào nhẹ nhõm

Nếu đây là một bộ phim được xử lý chín chu, hiệu chỉnh đầy đủ âm thanh, kỹ xảo đặc biệt thì sẽ không khiến người ta bất ngờ lắm. Dù sao đây cũng là tác phẩm của đạo diễn quý tài Tư Khải. Nhưng thực tế, không có đạo cụ, không có âm thanh, tất cả đều dựa vào thực lực biểu diễn và khả năng đọc thoại của diễn viên. Trong một hoàn cảnh đơn sơ như vậy, trình độ của người diễn viên là thứ duy nhất lọt vào mắt của khán giả và họ đã bị chính cái clip ngắn chưa đầy mười phút này làm cho rung động.

Phải biết, kỹ thuật diễn thật sự xuất sắc sẽ giống như việc múa trên sân khấu, nhưng múa còn cần âm nhạc. Còn đây chính là clip hậu trường thô sơ, chưa qua xử lý. Chỉ cần một cái clip có thể khiến người ta chìm đắm say mê. Vậy cũng không khó giải thích việc đêm đó, chỉ bằng một khẩu súng đạo cụ và một câu nói là có thể hù dọa một gã ma men đang say mê.

Đôi lúc quần chúng nhân dân chẳng cần gì ngoài chứng cứ, mà không có chứng cứ nào trực quan hơn cái này. Bạn phải biết, ở làng giải trí, nhất là ở giới điện ảnh, kỹ thuật diễn mới là yếu tố quan trọng, xinh đẹp và danh tiếng chẳng là gì cả.

Cố Tương dùng kỹ thuật diễn của mình tâng một bạt tai thật mạnh vào đám a dua bôi nhọ cô dùng quy tắc ngầm gì đó, giành giật vai nữ chính gì đó. Bất kể trong nước hay ngoài nước đều hết sức trân trọng trình độ diễn xuất như vậy.

Người qua đường nào xem xong cảnh cô diễn với cô gái mặc áo trắng cũng đều bị ảnh hưởng từ sát khí của cô. Nếu kỹ thuật diễn này còn không được đóng vai chính, kỹ thuật diễn vậy còn cần xài quy tắc ngầm... thì mới thật sự điên rồi.

Cái đơn giản nhất là cái hiệu quả nhất. Trước mặt thực lực, tất cả âm mưu đều trở thành cặn bã. Những tai tiếng biến mất, những tin tức lá cải chỉ còn là hiểu lầm. Những fan chân chính của Cố Tương và những người hâm mộ tự phát bắt đầu trở nên hưng phấn, rí rít thông báo cho nhau.

Dĩ nhiên fan sẽ thừa thắng xông lên, mau chóng có người phân tích ra địa chỉ IP của những kẻ bình luận sỉ nhục bên dưới Weibo Cố Tương đều là thủy quân. Một lượng thủy quân lớn như thế mà nói không có người có ý phá rối thì ai tin. Fan là những chuyên gia trong việc truy lùng dấu vết vì vậy có người đã tra được kết quả ngay lập tức. Người đứng sau màn không ai khác hơn là cô gái áo trắng trong clip, người diễn vai nhân vật Ariene, Tống Châu Hiền.

Oa a, chớp mắt những chuyện khó hiểu trở nên thật dễ dàng tiếp thu. Vì chuyện của Cố Tương và Phùng Văn nên Tống Châu Hiền phải nhường lại vai diễn của mình, cô ta không cam tâm nên thừa dịp cháy nhà hôi của, nhân lúc Cố Tương đang gặp scandal mà bày ra chuyện này. Não của bọn Hàn quốc luôn trong sáng và đơn giản, không thể ngờ cư dân mạng Trung Quốc thật đáng sợ, chỉ vài phút đồng hồ đã có thể bắt được kẻ chủ mưu.

Thoảng chốc tên tuổi Cố Tương từ nữ hoàng scandal trở thành người qua đường nằm không cũng trúng đạn. Mà bản thân cô trong cuộc chiến nước bọt này luôn tuân thủ nguyên tắc ba không “Không trả lời, không phủ nhận, không ra mặt”, vừa cao ngạo lạnh lùng lại có chút tùy ý khiến cho nhóm fan cuồng nhìn sao cũng thấy thần tượng mình tốt, ào ào khen ngợi.

Cái duy nhất không tốt chính là cuộc tình tay ba giữa ba người Cố Triền Phùng. Tuy có thể giải thích nhưng không thể phủ nhận việc Triền Dương và Phùng Văn thật sự là thanh mai trúc mã. Hơn nữa từ ngày sự việc được công khai, lực lại quá khừ có thể thấy những dấu vết Triền Dương có liên quan với Phùng Văn, mà nhiều lần Phùng Văn thâm tình nhìn Triền Dương cũng bị người ta đào được. Đúng là không có cách nào giải thích.

Nhưng hôm nay là ngày gì? Hôm nay là đêm thất tịch, là lúc nơi nơi người người khoe ân ái. Với cặp đôi vợ chồng Tương Dương khoe khoang tình cảm ở cấp độ chuyên nghiệp thì đêm nay sao có thể thiếu phần của họ được.

Sau khi những tin tức nóng hổi được tung ra không lâu, cuối cùng Triền Dương cũng cập nhật trạng thái lên trang Weibo đã mốc meo. Anh nói: “Lần đầu cũng là lần cuối, chưa từng thay đổi. Hi vọng những người hâm mộ lý trí của tôi hãy yêu cả người tôi yêu.”

Dường như chưa nói gì nhưng giống như cái gì cũng nói hết rồi. Câu đầu đã nói rõ ràng, tình đầu của tôi là Cố Tương, chưa từng thay đổi. Phùng Văn còn khuya mới có cửa ~(≥▽≤)~ còn kèm thêm câu thổ lộ hoa mỹ phía sau.

Xém tí nữa Weibo bị những tin tức đăng tải hôm nay làm cho sụp hệ thống. Bạn nghĩ thử xem, đang đêm thất tịch êm đềm bỗng đâu xuất hiện mấy tiêu đề giải thích scandal và việc đoạt vai diễn của Cố Tương. Còn tưởng có thể yên tĩnh một lát, nào ngờ Triền Dương thay mặt bà xã chiếm đóng luôn cả hạng năm top tìm kiếm. Bớt giỡn đi nhé, một người chiếm luôn năm hạng đầu của hot search, tưởng mình là siêu sao hả?

Văn Tĩnh hí hửng gọi điện thoại cho Cố Tương: d.d.l.q.d.u.m.u.m “Tương Tương mau lên Weibo xem đi, Triền Cự Cự thổ lộ với em kia!”

Cố Tương đã thấy, đối với tình huống dạng này cô không thể phản bác được. Cô thực sự chưa từng được hưởng qua màn thổ lộ cao cấp như vậy.

Ngay sau đó cô nhận được một tin nhắn do Triển Dương gửi đến, trong đó viết: “Ra ngoài chơi hội không?”

Chơi hội cái gì chứ. Đây là nước Mỹ, nước Mỹ làm gì có đêm thất tịch. Bọn họ cũng chẳng thể thả hoa đăng. Không biết có phải Triển Cự Cự này lại nhập vai vào một cảnh lãng mạn tình tứ trong phim cổ trang nào nữa hay không đây?

Nhưng cô rất sáng khoái, có người mời ăn sao lại không đi, huống chi lần này Triển Dương tốn không ít sức lực mới giải quyết được scandal của cô, cô nhắn lại: “Được, ở đâu?”

“Lầu dưới, anh tới đón em.” Tin nhắn Triển Dương gần như lập tức hiện ra. Cố Tương đến trước cửa sổ, nhìn xuống dưới lầu thấy Triển Dương đang dựa vào xe hút thuốc, tay cầm điện thoại, cúi đầu không biết đang suy tư điều gì. Trên xe có một đóa hồng to đỏ như lửa, sắc đỏ có thể khiến người nhìn bị nội thương.

Khoé miệng Cố Tương giật giật, cách làm này sao giống kiểu thô bỉ trong “18 cách theo đuổi bạn gái” vậy nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 74: Duyên phận

Edit: Um-um

Nam chính trong 18 cách theo đuổi bạn gái đang ở dưới lầu, bước chân Cố Tương muốn bước xuống bỗng dừng lại. Cô nghĩ nghĩ lại chọn một cái váy trong tủ treo quần áo thay cho bộ đồ thể thao đang mặc trên người, rồi đến phòng rửa tay thoa nhẹ một ít son môi. Thoáng chốc nhìn cô tươi tắn hơn trước không ít.

Dù gương mặt cô đã rất đẹp nhưng trong hầu hết hoàn cảnh, trang điểm nhẹ cũng là một cách thể hiện sự tôn trọng người đối diện.

Đợi đến lúc Cố Tương bước xuống, quả nhiên gã trai thẳng như Triển Cự Cự không phát hiện cô có gì khác biệt, sau khi mở cửa xe giúp cô, liền hỏi: “Em muốn ăn gì?”

“Gì cũng được.” Cố Tương nói.

Khả năng chọn nhà hàng của Triển Cự Cự không tệ, thức ăn rất ngon, cảnh trí rất đẹp, hơn nữa không nhiều người ồn ào náo nhiệt. Cố Tương cười, cụng ly với anh: “Mấy ngày nay thật cảm ơn anh.”

Thật ra cô không phải là người thích nhận sự giúp đỡ của người khác, nhưng hình như cô luôn đón nhận sự quan tâm của Triển Dương, đôi khi nghĩ lại, có lẽ trong tiềm thức cô đã xem Triển Dương như một kẻ cùng hội cùng thuyền cho nên người giúp đỡ là anh thì cô không có ý định phản đối.

“Thật ra hôm nay anh tới đây có một việc.” Triển Dương nhìn cô, ngập ngừng một lát mới nói: “Sang năm Đặng Hâm tổ chức liveshow ca nhạc, muốn mời em làm khách mời. Cậu ấy sợ em không đồng ý nên nhờ anh nói với em một tiếng.”

Đặng Hâm? Cố Tương bình tĩnh. Là cái người sáng tác kiêm ca sĩ cho ca khúc chính nổi tiếng “Mạnh Mẽ” trong phim “Sự muộn màng mới đến”, mới hôm trước trao giải thưởng cho cô đó à? Phải biết tính tình anh hai này rất kiêu ngạo, kiếp trước Cố Tương không qua lại với anh ta nhưng từng nghe nói Đặng Hâm từ chối sáng tác cho một vị siêu sao nào đó... hôm nay có lòng tốt như vậy, thật đúng là ngoài ý muốn.

“Được, không thành vấn đề.” Cô sáng khoái đồng ý: “Chẳng qua trước kia em chưa từng làm bao giờ, không biết phải làm thế nào.”

Triển Dương cười cười: “Anh biết rõ, anh sẽ đi với em.”

“Anh cũng đi?” Cố Tương liếc anh một cái: “Em phát hiện bây giờ anh ngày càng thường xuyên xuất hiện trước công chúng nha.” Đồi trước lúc nào Triển Cự Cự làm việc cũng đều khiêm tốn, thần bí. Sao đời này lại có cảm giác anh rất thân thiện đối diện với giới truyền thông, chẳng lẽ công ty đại diện sửa lại định hướng phát triển của anh?

Thấy ánh mắt hơi tò mò dò xét của Cố Tương, Triển Dương lặng lẽ thờ dài, nói: “Không còn cách nào khác, anh cũng không thể để mình giống như trai bao được.”

Trai bao? Cố Tương ngớ người, ngay sau đó gương mặt phỉếm hồng. Cái tên Triển Dương này, nói anh lỗ mãng thì hành động luôn khiêm tốn, không thể hiện bất kỳ cử chỉ nổi bật khác người nào. Lqđ.d.i.e.n.d.a.n Nói anh bảo thủ thì anh lại bất ngờ thổ lộ, làm người khác không kịp chuẩn bị tâm lý. Nhận lời thổ lộ từ anh chàng đẹp trai như vậy thì ai có thể cầm lòng được đây.

Cô nói qua loa: “Ai dám nói anh là trai bao hả?”

Triển Dương cười không đáp.

Mặt Cố Tương nóng như lửa.

Ai ai ai, đều là ánh trăng gây họa. Uống rượu hồng việc, uống rượu hồng việc.

Cô cúi đầu uống rượu, tóc rũ xuống che tầm mắt. Triển Dương đưa tay thay cô vén tóc lại vào vành tai, lạnh nhạt nói: “Tui thân lắm phải không?”

“Gi?” Bỗng dưng bị anh xem như không có chuyện gì, làm ra hành động mờ ám nho nhỏ khiến Cố Tương không biết làm sao, nhất thời không nắm bắt được ý nghĩ của anh.

Triển Dương rút tay lại: “Có phải em hay bị chơi xấu không? Nhìn em bình tĩnh không giống người mới ra mắt gần đây.”

Từ đầu đến giờ, bất kể là chuyện của Kiều Ánh Tinh hay Phùng Văn, hầu như những tin đồn bất lợi không ảnh hưởng đến cô. Việc gì cần làm cô vẫn thân nhiên làm. Đối với nghệ sĩ gạo cội thì rất bình thường, nên biết trong ngành giải trí đầy thị phi này đôi khi khi scandal không hề có ý nghĩa. Nhưng Cố Tương chưa từng có ý định tẩy trắng những scandal của mình, giống như cô chưa từng đặt những chuyện này vào lòng.

“Em có tui thân gì đâu.” Sau thoáng kinh ngạc, Cố Tương trả lời: “Không phải làng giải trí là vậy sao? Anh còn hiểu nó hơn em mà. Em không thấy uất ức đâu.”

Cô không thấy tui thân vì tất cả những tui thân đều sẽ có kết quả. Nếu kết quả tốt, quá trình vất vả chút thì đã sao, không phải cuộc đời ai cũng đều thuận buồm xuôi gió cả.

“Đừng cật mạnh.” Triển Dương sờ sờ đầu cô: “Anh sẽ giúp em.”

Cố Tương rũ mắt, ngay sau đó ngẩng mặt lên cười: “Dạ.”

Nụ cười sán lạn của cô khiến gương mặt vốn dĩ đã xuất sắc trở nên chói sáng cực kỳ, người phục vụ đi ngang cũng không thể kềm lòng ngoái nhìn mãi. Triển Dương hơi ngẩn người, thoáng suy tư nhìn cô.

Tất nhiên anh không biết trong lòng Cố Tương đã thầm ra một quyết định.

Đến lúc đưa Cố Tương quay về, Cố Tương chủ động kéo tay Triển Dương.

Triển Dương mượn nước đẩy thuyền, cầm ngược lại tay cô. Không khí giữa hai người yên bình lại hài hoà, rất phù hợp với không khí đêm thất tịch, cho dù đang ở nước ngoài cũng phát huy rất tốt văn hoá truyền thống quốc gia.

Hình như có ai đó chụp trộm, chưa hẳn là fan hay parazzi. Vốn hai người là trai xinh gái đẹp, phong cách không tầm thường, có lẽ tưởng họ đang quay phim cũng không chừng.

Đến lúc Cố Tương đến khách sạn, quả nhiên Triển Dương giống như học theo 18 cách theo đuôi bạn gái, hớn hờ giờ hoá hồng ra. Anh nói: “Hôm nay là tết, tặng em.”

Cố Tương: “.....” Nếu muốn tạo bất ngờ cũng đừng nên mang nguyên bó hoa to đến nỗi đứng trên lầu có thể nhìn thấy đặt trên mui xe chứ! Cố Tương thực sự bị Triển Dương đánh bại, có lẽ trước đây Triển Dương đóng mấy cảnh tình cảm nên không chú ý cẩn thận chút nào. May là Cố Tương không hề bắt bẻ, thậm chí còn phối hợp với Triển Dương nhận lấy, cũng không tỏ vẻ: “Bà đây sớm biết thế nào cũng sẽ có chiều này.” ra mặt.

Tay ôm lấy một đóa hoa to đùng, cô hỏi: “Hỏi anh một chuyện, trong mắt anh cảm thấy em là người như thế nào?”

Việc này cô vẫn luôn muốn biết nhưng trước đây không hỏi qua. Bởi vì cô thấy không cần thiết, nhưng bắt đầu từ hôm nay, đáp án của vấn đề này trở nên hết sức quan trọng, mong là không uổng phí quyết định kia của cô.

“Trong mắt anh, em là một cô gái.” Anh nói.

Câu trả lời rất kỳ lạ nhưng làm người khác xúc động, giống như chạm đến góc sâu mềm mại nhất trong tận đáy lòng, không phải là diễn viên có thực lực, cũng không phải là người mới có dã tâm. Vượt qua tất cả mọi danh xưng bên ngoài, chỉ đơn giản là một cô gái.

Triển Dương sờ sờ tóc cô, bổ sung thêm một câu: “Cô gái nhỏ lớn tuổi.”

Dù lớn tuổi vẫn là một cô gái nhỏ. Cố Tương ngẩng đầu, ánh mắt Triển Dương nghiêm túc lại ôn hoà, hàm chứa nét bao dung và cung chiều. Đây không phải trao đổi ngang giá, không dính dáng bất kỳ lợi ích nào. Chỉ là một loại tình cảm vô cùng đơn giản và thuần phác.

Cố Tương hít mạnh một hơi thật sâu.

Thái độ của cô khi đối mặt với tình cảm của Triển Dương giống như khi cô đối mặt với những scandal bôi nhọ trước kia, “Không phủ nhận, không từ chối, không trả lời”. Nhưng phần tình cảm này quá nghiêm túc, lại quá hoàn mỹ khiến cô không thể phân biệt được thật lòng hay giả dối, lại không muốn dùng cuộc đời mình ở kiếp này để đánh cược. Đoạn hôn nhân thất bại trước đây giữa cô và Lương Quý đã khiến cô giống như chim sợ cành cong.

Vậy mà những tàn dư của việc bất an chẳng hiểu vì sao đã lặng lẽ biến mất. Khi đối diện Triển Dương, trong lúc vô tình, cảm kích đã bị thay thế bởi cảm động, cảm động đã bị thay thế bởi rung động. Không biết từ khi nào, mỗi khi thấy Triển Dương, trái tim cô đập loạn xạ, giống như thời gian khao khát yêu thương đã quay trở lại.

Diễn xuất là mục tiêu bẩm sinh của cô, nhưng gặp người phù hợp, sao có thể vì sợ hãi mà buông tay. Không nên hối hận, không nên quay đầu lại, không phải sợ, đời người chỉ có một lần, tất cả nên nhìn về tương lai.

Cô cười híp mắt nhìn Triển Dương: “Lời thoại không tệ nha. Nhưng mà anh nói đúng, em chỉ là một cô gái mà thôi.”

Ôm đoá hồng vào lòng, Cố Tương nói: “Mai gặp.” Xoay người đi lên.

Dưới lầu, Triển Dương tựa vào xe, đợi đến khi đèn trên một căn phòng bật sáng mới lên xe, rời đi.

Trong phòng, Cố Tương chuẩn bị buông đoá hoa xuống, bỗng nhiên bên trong bát ngò rút ra một chiếc hộp. Cô nhặt lên mở ra, một chiếc nhẫn kim cương chiếu sáng lấp lánh.

Trên mảnh giấy màu hồng, chữ viết cứng cáp đẹp đẽ nhưng hơi có nét vội vàng, giống như tính tình người viết chữ cực kỳ cẩn thận lại do quá hồi hộp nên khi viết làm rách cả tờ giấy.

“Yes or No?”

Anh dùng một cách cực kỳ đơn giản, không hề vòng vo, trực tiếp nhưng rất phù hợp với ý của cô, hỏi cô.

Trên giường có một quyển sách của Albert D’Souza. Trong đó có đoạn viết:

Love like you never been hurt

Dance like no body is watching

Sing like no body is listening

Work like you don't need the money

Live like it is heaven on earth

Hãy yêu đi như chưa từng bị tổn thương

Hãy nhảy đi như sẽ không ai thưởng thức

Hãy hát lên như sẽ không một ai lắng nghe

Hãy làm việc như không đếm xỉa đến tiền bạc

Hãy cứ sống như hôm nay là ngày cuối cùng!

Cô khẽ mỉm cười, đeo chiếc nhẫn vào ngón giữa tay mình, lớn nhỏ vừa vặn, chiếu sáng lấp lánh theo ánh đèn.

Cô cầm điện thoại trên tay, gửi một tin nhắn: “Yes.”

.....

Công chúng chưa từng bỏ sót mấy trò khoe ân ái của cặp vợ chồng Tương Dương. Mấy tiếng sau, trên facebook có người chụp được hình của Cố Tương và Triển Dương, trai xinh gái đẹp tình cảm nồng nàn khiến người hâm mộ thấy ghen hờn.

Trong khi hoàn cảnh trong nước đang trong dầu sôi lửa bỏng, scandal bay đầy trời, lòng của người ta không thêm đề ý, còn có tâm tình đi chàng chàng thiếp thiếp, không hề có dấu hiệu bị tổn thương một chút nào. Việc này có thể làm cho những người đang tung tin đồn cảm thấy như bị đâm một nhát.

Trong nhà ăn, Đỗ Vũ đang cầm đĩa, mặt hâm mộ: “Nữ thần Tương Tương đúng là người may mắn. Trước đây chúng ta còn lo lắng cho cô ấy. Kết quả người ta không cần làm gì đã có người tây trắng, d(d(l(q(d(um(um Triển Cự Cự vẫn một lòng chung thủy. Đúng là chồng như vậy còn đòi hỏi gì hơn.”

“Vốn cô ấy là người xuất sắc mà.” Tiểu Mẫn gan tị: “Con nhà giàu, vừa đẹp vừa giỏi. Không phải đúng lúc trời sinh một đôi sao? Những người bình thường như chúng ta nằm mơ chưa chắc được gặp.”

“Cũng không hẳn.” Đỗ Vũ gấp miếng sườn vào chén mình: “Trước đây trong "Sur mười mới đến" cũng có nói, ai cũng có duyên phận của mình, duyên số là do trời định. Biết đâu sẽ có lúc mình gặp được tình yêu của đời mình, dù cho không đẹp trai cỡ Triển Cự Cự nhưng chắc chắn cũng có chỗ đặc biệt hơn người.”

“Ngu.” Tiểu Mẫn lười nói với cô ấy.

Ở bàn kế bên, Tròn Vo vẫy vẫy tay với Cố Nam đang loay hoay tìm chỗ ngồi: “Đây nè!”

Cố Nam đặt khay com xuống, ngồi cạnh Tròn Vo. Tròn Vo rướn người tới trước, thì thầm “Gần đây chị của anh có khoẻ không?”

“Không thể tốt hơn.” Cố Nam đáp. Đúng là không thể tốt hơn được nữa, hại cả nhà lo muốn rớt tim

“Vây thì tốt.” Mặt Tròn Vo vui vẻ: “Khi nào chị em tới thì nhớ gọi em nha, em mời khách!”

“Lo ăn của chú đi.” Cố Tương liếc cậu ta.

Động tĩnh bên này của bọn họ khiến Đỗ Vũ liếc mắt nhìn, bỗng nhiên hai mắt sáng rực. Cô ấy đẩy Tiểu Mẫn một cái: “Này, bạn xem cái người bàn bên cạnh nhìn giống nữ thần Tương Tương không?”

Tiểu Mẫn nhìn thoáng qua, nói: “Bạn ngốc hả? Sao mà giống được? Dù có đẹp nhưng người ta là nam đó!”

“Mình nói giống là giống mà!” Đỗ Vũ bất động: “Đặc biệt là nét burong bình hiện lên giữa hai đầu lông mày. Trời ạ, đúng rồi, giống như đúc chứ còn gì nữa!”

Tiểu Mẫn: “Bạn định làm gì?”

“Mình cảm giác anh ấy là tình yêu đích thực của mình.” Đỗ Vũ nháy mắt: “Thật, người ta hay nói duyên phận là do trời định đấy.”

Vĩnh viễn bạn sẽ không biết được duyên phận của mình khi nào sẽ xuất hiện đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Thông gia

Edit: Um-um

Sau đêm thất tịch một ngày, những tin vọt của Cố Tương đã hoàn toàn bị cuốn trôi đi mất. Cô cũng đã tiếp nhận một buổi phỏng vấn, trong đó cô tự mình nhắc đến vấn đề này, bày tỏ nhân vô thập toàn, chính cô thừa nhận mình có không ít tính xấu. Nhưng khi cô đặt diễn xuất trở thành sự nghiệp của mình, cô không bao giờ dùng bất kỳ thủ đoạn đen tối nào để làm ảnh hưởng đến nó.

Chính thái độ thản nhiên thừa nhận đã khiến khán giả tăng thêm hảo cảm với cô. Sau đó không lâu, một nhân vật chính khác trong câu chuyện này, Phùng Văn, cũng công khai phát biểu, giải thích. Khi đề cập đến Cố Tương đã nói rõ Cố Tương không phải tình địch của cô ấy, cô ấy không hề có mối quan hệ mập mờ nào với Triển Dương, hai người chẳng qua chỉ là bạn bè từ nhỏ, thậm chí nếu xét kỹ, tình cảm giữa hai người chỉ nằm ở mức bạn bè bình thường mà thôi.

Một trong những nhân vật chính đã lên tiếng, dù còn nhiều chỗ sơ hở nhưng xem như lời giải thích này căn bản có thể khiến cho khán giả hài lòng. Tương Lily âm thầm oán trách với Cố Tương: “Cô ta thật biết cách nói vuốt đuôi. Trước đây sao không nói, đợi em xử lý xong xuôi mới nhảy ra giải thích. Đúng là biết chọn thời điểm”

Cố Tương từ chối bình luận, cô rất bất ngờ đối với việc Phùng Văn có thể đứng ra giải thích. Qua chuyện này có thể thấy Phùng Văn đã trưởng thành hơn một chút, bớt sự ngây thơ như nữ sinh trung học. Cố Tương cảm thấy rất hài lòng với điều đó. Dù sao cũng không ai muốn sau này trong công việc phải đối mặt với một người luôn có địch ý với mình.

Phùng Văn thực sự đã suy nghĩ thông suốt, cô ấy cười khổ nói với người đại diện Anna: “Cứ như vậy đi, tôi mệt mỏi rồi, không muốn tiếp tục theo đuổi nữa. Quan trọng bây giờ là phải nắm chặt cái trước mắt. Sau này tôi sẽ tập trung diễn xuất, ít nhất tôi không thể chịu thua cô ấy trong lĩnh vực này được.”

Chứng kiến hình ảnh Triển Dương xuất hiện che chở bên cạnh Cố Tương, trong lòng Phùng Văn đã tỉnh ngộ. Trong ánh mắt của anh không hề có người nào khác, anh vì Cố Tương mà tức giận, mọi lo lắng đều xuất phát từ tận đáy lòng. Cho dù có một ngày nào đó người đàn ông như vậy thực sự thuộc về cô ấy, trong lòng Phùng Văn cũng sẽ cảm thấy xa lạ.

Trên thế giới không chỉ có một người thích sạch sẽ, cô ấy cũng là người như vậy. Từ lúc đó, cô ấy cực kỳ chán ghét cuộc sống theo đuổi thể này. Nếu cuối cùng chắc chắn không đến được với nhau thì sớm buông tay sẽ hạnh phúc hơn.

Anna nhìn cô ấy, trong giọng nói có ý trách móc: “Phùng, cô lỗ mãng rồi. Cô không nên ra mặt giải thích cho cô ấy.”

“Làm lại từ đầu thôi.” Phùng Văn cười khổ sở: “Lần này tôi sẽ không lợi dụng diễn xuất trở thành chiêu trò của mình, mà là... Vì những người bên cạnh tôi, tôi sẽ cố gắng hết sức.”

.....

Sau khi clip thử vai của Cố Tương được đăng lên, kỹ thuật diễn xuất của cô đã được công nhận tại Mỹ. Mọi người ai cũng là người sáng suốt, chỉ cần không phải người ngu đều có thể nhìn được vấn đề. Kỹ thuật diễn của Cố Tương so với Phùng Văn không hề kém cạnh. Huống chi so với Phùng Văn, cô còn có nét phong tình đặc trưng của con gái phương Đông. Điều này vô tình tăng thêm cho cô không ít điểm cộng. Đến khi Tư Khải giới thiệu cô trong buổi ra mắt, ấn tượng mọi người đối với cô đều không tệ, không khí cũng khá hài hoà.

Dĩ nhiên người đầu tiên lqđ.d.i.e.n.d.a.n Tổng Châu Hiền không hề xuất hiện. Dám sử dụng thủ đoạn như vậy, cộng với kỹ thuật diễn không thể nói là quá tốt, ở nơi cao lớn nuốt cả bé như thế này, có thể nói con đường phát triển trong tương lai của Tổng Châu Hiền ngày càng hẹp lại. Chưa kể tính cách của cô ấy cũng gây nên sự hạn chế nhất định cho bản thân trên con đường sau này.

Vốn định sau khi bàn hợp đồng với Tư Khải xong, Cố Tương muốn tập làm quen với quy trình bên này, bỗng dưng nhận được điện thoại của Cố Nam gọi đến, giọng thăm thẳm: “Cố Tương, chị và anh rể khoẻ không?”

Cố Tương hơi cạ lờ. Em ruột mình gọi mình là “Cố Tương”, lại gọi Triển Dương là “anh rể”. Cuối cùng ai mới là người thân vậy hả?

“Rất tốt.” Cô nói: “Có gì nói đại đi.” Triển Dương vẫn còn đang ở đây, lịch trình đóng phim của anh cũng đã hoàn tất, chuẩn bị tạm nghỉ dưỡng hai tháng. Không biết vì sao, dạo này nhiệt tình làm việc của anh đột ngột dâng cao. Tuy nhiên anh vẫn yêu cầu kịch bản có tính thử thách cao như trước đây. Với một người biết trước sự kiện trọng đại của tương lai như Cố Tương, những tác phẩm này ngày sau sẽ trở thành kinh điển. Không thể không thừa nhận mắt nhìn của Triển Cự Cự khá chuẩn.

“Chuyện đó... Chị không biết hả?” Giọng Cố Nam hơi ngập ngừng: “Ừ, hai người nhà anh rể đã đến, thông gia đó.” Lúc nói ra hai chữ “thông gia”, tất nhiên Cố Nam cảm thấy có chút không quen. Cậu hàm hồ nói: “Cố Tương, hai người tự quyết định chuyện chung thân khi nào vậy? Lần trước không phải nói do truyền thông tung tin bậy bạ sao?”

Lần trước sự kiện Triển Dương cầu hôn, Cố Tương phải nói hết hơi hết sức mới khiến Cố Nam tin đây là chuyện ngoài ý muốn, chẳng qua chỉ là sự cố do đám phóng viên viết lung ta lung tung mà thôi.

Nhưng mà bây giờ Cố Nam nói, cha mẹ Triển Dương về nước, còn đi nhà họ Cố?

“Em đang ghẹo chị à?” Cố Tương hỏi.

“Em ghẹo chị làm gì?” Cố Nam không nhịn được, nói: “Chẳng qua em thấy hai bên rất vui vẻ, bây giờ cha còn đang ôm cha anh rể khóc kia kìa.”

Cố Tương: “.....”

Cúp máy, Triển Dương từ ngoài trở lại, trên tay còn xách thức ăn mới mua về, hơi ngạc nhiên khi thấy cô ngồi ngẩn người, đi tới hỏi: “Đang nghĩ gì đó?”

“Cự Cự,” Cố Tương ngơ ngác nhìn anh: “Anh có biết ba mẹ của anh lấy như vậy không?”

Triển Dương: “.....” Anh tự tay vuốt tóc Cố Tương: “Đọc kịch bản đến sáng luôn hả? Ăn cơm đi.” Nói xong cầm lấy thức ăn.

“Hay là chúng ta về nước một chuyến đi?” Cố Tương nghiêm mặt nói: “Ba mẹ anh tụ họp với cha em khá vui vẻ đấy.”

Động tác Triển Dương khẽ ngừng lại, cau mày suy tư một lát, sau đó khuôn mặt giãn ra, nói: “Được.”

.....

Lúc này tại thành phố G, đèn đuốc nhà họ Cố sáng trưng, chủ và khách đều vui vẻ, rượu chè say sưa, nói cười tít tít... Là chuyện không thể.

Chén chú chén anh thì có, nói cười tít tít không có. Lúc này Cố Trường Xuân và Triển Thường Phong đang ôm nhau khóc ròng, Triệu Quyên và La Tịnh choáng váng mặt mày. Triệu Quyên xin lỗi: “Thật ngại quá, lão Triển hay như vậy. Hôm nay thật rất vui.”

“Không sao không sao.” La Tịnh vội khoát tay: “Lão Cố mới là người để mọi người chê cười.” Bà xoa xoa đôi tay, hơi lúng túng. Dù sao người nhà họ Triển đến quá bất ngờ, chưa kể cả nhà đều không ra về kịp cả. Chỉ là chuyện trên bàn rượu phát triển vượt tầm kiểm soát của bà, hai người đàn ông ôm nhau khóc là thế nào. Chắc, hai người cộng lại đã hơn một trăm tuổi rồi đấy.

Triển Thường Phong nói: “Anh trai, em mời anh một ly. Trước đây khi xem những tin kia trên tin tức, em còn nghi ngờ không biết thằng nhóc Triển Dương này thích người con gái tính cách thế nào, nhân phẩm có vấn đề gì không. Kết quả bây giờ nhìn lại quả nhiên do đám truyền thông nói quàng nói xiên. Nghĩ đến trước đây vì chuyện này mà nghi ngờ, em cảm thấy thật mất mặt. Xấu hổ quá.” Ông lắc đầu, thờ dãi.

“Ai ai ai, không thể trách chú.” Cố Trường Xuân nói: “Tính tình đứa con gái nhà tôi từ nhỏ đã cứng đầu. Trước khi bị oan cũng không thèm nói tiếng nào, chỉ thích để ý mấy chuyện vớ vẩn. Lúc nhỏ tôi còn sợ nó tự hành hạ bản thân đến nỗi bị bệnh lun áy chứ. Không phải bây giờ mấy đứa trẻ hay thích cái bệnh tâm lý gì đó, à đúng rồi, trầm cảm! Thật may mắn, từ lúc nó vào làng giải trí, không biết có phải do qua lại với Tiểu Triển nhà chú không mà tính tình sáng sủa hơn nhiều, cũng biết chuyện hơn. Hiện tại chừng chặc, đứng đắn hơn trước. Tất cả là nhờ con trai ngoan của nhà chú hết đấy.”

Nếu Cổ Tương có ở đây, nghe được những lời này của Cổ Trường Xuân chắc sẽ tức ói máu. Tình cảm sau khi mình sống lại, kinh nghiệm làm người đòi trước góp nhặt được đến tay cha già liền trở thành công lao của Triền Dương. Triền Dương là bà vú sao? Có chức năng bơm máu à? Có lộn không đây, hơn nữa còn nói như đúng rồi vậy. Đồi trước cô mắc chứng bệnh tâm thần phổ biến của giới trẻ, đồi này được Triền Dương tư vấn tâm lý cho cô. Sao không nói Triền Dương thành linh vật luôn đi cho xong.

Vừa nghe Cổ Trường Xuân nói những lời này, Triền Thường Phong khóc “Oa” một tiếng rất lớn. Muốn nhếch nhác bao nhiêu có bấy nhiêu, ông thao thao bất tuyệt: “Anh trai, anh không biết rồi. Thằng con trai này của em, đừng nói tới nuôi dạy nó. Gắn gũi với em nó còn không muốn. Anh biết tại sao không? Vì những sai lầm trước đây của em đó. Em đã hại chết mẹ của nó, từ khi còn nhỏ nó đã oán hận em, không thèm nói chuyện với em. Trong nhà không ai để ý tới nó. Tự mình trở về nước gia nhập làng giải trí, không thèm nói với em tiếng nào. Hiện nay em cũng không biết có thể làm được gì cho nó. Có một người con dâu vẫn chưa gặp mặt, chỉ có thể tự mình đến thăm. Sao có thể là một đôi cha con hạnh phúc được đây, hu hu!”

Triền Thường Phong vừa khóc, Cổ Trường Xuân cũng khóc theo. Ông than vãn: “Chú em à, không phải có mình chú đâu! Tôi với con gái cũng không gần gũi nhau! Sau khi tôi ly hôn với mẹ nó, nó liền oán giận tôi! Tôi dẫn em trai nó đi, không dẫn được nó theo, hu hu! Tinh thần mẹ nó có chút không bình thường, tôi rất sợ sẽ dạy đứa con gái này thành hoang tưởng! Bây giờ đã đến thành phố G, dù đã hàn gắn tình cảm được phần nào nhưng vẫn còn khoảng cách! Tình cảm cha con tan vỡ không thể sửa chữa trong một sớm một chiều, hu hu! Mặc dù tôi cũng cố gắng gần gũi nó nhưng tôi vẫn có cảm giác không có tác dụng!”

Triền Thường Phong tiếp tục khóc: “Đều là lỗi tại em, em nguyện ý chuộc tội. Chỉ cần con trai có thể trở lại hu hu hu.”

Cổ Trường Xuân theo sau gào thét: “Đều do tôi không tốt, tôi không đúng. Tôi nguyện ý bồi thường, chỉ cần con gái có thể làm áo bông nhỏ tri kỷ của tôi thôi. Hụ hụ hụ!”

Ngày thường hai người đàn ông này cũng là những nhân vật có máu mặt, d(d(l(q(d(un(um ngoài xã hội là người có phẩm chất. Nhưng bây giờ giống như đang so tài trong cuộc thi Ai Khóc To Hơn. Thình thoảng ngưng một chút lại tiếp tục khóc với chủ đề: “Mọi người đều là người đồng cảnh ngộ.”

Ngồi trên ghế xem rất lâu, Cổ Nam cắt chiếc di động đã quay video lại, lắc đầu, cười chế nhạo hai người. Thật là mất mặt. Ở một góc độ nào đó, lý do Cổ Tương và Triền Dương có thể tâm đầu ý hợp có lẽ xuất phát từ cá tính của hai người cha này đây.

La Tịnh nói: “Nam Nam, con bung trái cây ra phòng khách đi. Lộ Lộ vẫn còn ngồi chơi ở đó đấy.”

Bà và Triệu Quyên còn phải ở lại chăm sóc hai con ma men này, không thể đi được.

Cổ Nam bủn rủn, miễn cưỡng bung đĩa trái cây đến phòng khách. Trong phòng khách Triền Lộ đang nhàm chán xem TV, vừa lúc trên tivi đang chiếu cảnh Phùng Văn thanh mình.

Trong lòng Triền Lộ có chút không thoải mái, nhìn thấy Cổ Nam không dẫn được cảm râm: “Cha cũng thật là, nhất định đến đây. Chắc gì đã kết hôn, cần gì phải gặp mặt chính thức như vậy?” Cô khề lạnh giọng: “Chị Phùng Văn có tình ý với anh trai lâu như vậy còn không đến với nhau được mà.”

Cổ Nam nhướn mày, cậu là dạng người giống với Cổ Tương, vô cùng bao che khuyết điểm. Có người dám nói những nói cuội trước mặt cậu, sao Cổ Nam có thể nhịn được. Lập tức đĩa trái cây đang sắp đặt lên bàn bị cậu bới lên, không chút do dự xiên một miếng dưa hấu ăn, ý nhị nói: “Cha cũng thật là, nhất định đón tiếp. Chắc gì đã kết hôn, cần gì phải gặp mặt chính thức như vậy?”

Triền Lộ sững sờ, lập tức giận dữ nói: “Cậu...” Cô ta quen được chiều chuộng, chưa từng có chàng trai nào không nể mặt cô ta. Lần đầu tiên bị một chàng trai trẻ nhẫn tâm chọc tức, liền cảm thấy mất mặt.

Cổ Nam vừa ăn dưa hấu vừa xoay người về phòng ngủ, lạnh lùng nói: “Tự mình ăn đi, không ăn để cho chó ăn cũng vậy.”

Trực tiếp chọc cho Triền Lộ sau lưng tức đến điên luôn.

.....

Chờ khi Cổ Tương và Triền Dương đáp máy bay chuyển gần nhất về đến, hai vợ chồng nhà họ Triền và hai vợ chồng nhà họ Cổ đã nghiễm nhiên xưng hô thông gia với nhau rồi.

Cổ Tương cảm thấy kiếp này hầu hết mọi việc đều phát triển theo dự kiến của mình, nhưng không thiếu chuyện đi lệch khỏi quỹ đạo khá xa.

Biểu tình trên mặt Cổ Trường Xuân có vẻ: “Thông gia rất tốt, tôi rất hài lòng. Cuối cùng nửa đời sau của con gái đã có chỗ nương tựa.” là sao?

Chỉ có Cổ Nam quan tâm hỏi han hai người: “Cổ Tương, anh rề. Hai người một không? Có muốn nghỉ ngơi một lát không?”

“Không cần.” Triền Dương cười nói với Cổ Nam: “Lần này về đây có mang cho cậu một ít tài liệu không còn xuất bản. Chắc cậu sẽ thích đấy.”

“Thật chứ?” Ánh mắt Cổ Nam sáng lên, cảm giác như một giây sau sẽ hoá thành một chú chó lớn xông lên cọ cọ trong lòng Triền Dương. Cậu nói: “Cảm ơn anh rề!”

Cổ Trường Xuân nhìn con trai mình giống như gặp quỷ. Bên ngoài chàng trai Cổ Nam luôn giả vờ như một người cao ngạo, lạnh nhạt. Vì sao khi gặp mặt Triền Dương lại toả sáng như ánh mặt trời? Sau khi Cổ Trường Xuân tỉnh rượu đã quên hết nội dung hôm qua kẻ vai sát cánh tâm sự với Triền Thường

Phong, nhìn chăm chăm Triển Dương với vẻ cảnh giác. Chẳng lẽ cậu con rể này có ma thuật sao? Hai đứa con đều bị thu phục? Đây là yêu quái gì?

Triển Lộ đứng sau lưng Triển Thường Phong, mặt như gặp ma, nhìn chăm chăm Triển Dương. Lúc ở nhà họ Triển, Triển Dương rất lạnh nhạt với cô ta. Trước kia Triển Lộ là một thiếu nữ cao quý, có anh trai là một nhân vật nổi tiếng, vừa đẹp trai vừa thông minh, tất nhiên vẫn cảm thấy tự hào, hi vọng dựa vào mối quan hệ với Triển Dương để ra vẻ với bên ngoài. Vậy mà không thể nhờ cậy được xui nào, thái độ của Triển Dương với cô ta giống như một người qua đường. Đã quen nhìn Triển Dương bày ra dáng vẻ lạnh lùng, thấy anh tỏ thái độ âm áp với Cố Nam, Triển Lộ kinh ngạc muốn rút cằm. Thầm nghĩ chị em nhà họ Cố dữ dằn thật, đồ ba gai như Triển Dương mà cũng thu phục được.

Hai bên âm thầm quan sát kỹ đối phương. Lần đầu tiên vợ chồng nhà họ Triển gặp Cố Tương, tạm thời không nói đến Triệu Quyên, Triển Thường Phong có vẻ rất kích động.

Trước đây Triển Dương không yêu sớm, ông cảm thấy đứa nhỏ này rất ngoan. Sau này lớn tuổi vẫn chưa yêu ai, Triển Thường Phong có hơi lo lắng. Ông sợ do mình nên Triển Dương mắc bệnh tâm lý nào đó, không gần gũi sắc. Âu Mỹ thường có vấn đề bệnh tâm lý này, Triển Thường Phong vẫn luôn mơ hồ suy đoán.

Sau lại nghe tin tức Triển Dương và Cố Tương yêu nhau, dù ông mạnh miệng nói muốn cẩn thận khảo sát nhân phẩm đối phương, nhưng khi gặp mặt, trong nháy mắt sẫm soi gì cũng tan biến. lqđ.d.i.e.n.d.a.n Trong lòng chỉ còn một ý niệm, trời ạ, Triển Dương thật sự yêu người khác phái! Cô gái này là nữ!

Ông kích động nói: “Con là Cố Tương phải không. Thật xinh đẹp, dịu dàng. Chú từng xem phim con và Tiểu Dương đóng chung, rất xứng đôi.”

Cố Tương: “.....” Nói thật, rất khó tưởng tượng hình ảnh vị trước mặt này vui trên ghế salon vừa ăn khoai tây chiên vừa xem phim tình cảm. Rất buồn cười đó.

Triển Thường Phong khen ngợi như vậy làm cho mọi người đứng hình một hồi. Triển Dương ho nhẹ, nói: “Ngồi xuống nói chuyện nào.”

“Ừ.” Triển Thường Phong vội đáp.

Sau khi tất cả mọi người ngồi xuống, Triệu Quyên liếc Triển Thường Phong, thận trọng nói: “Tiểu Dương, lần này ba con và di tới đây để hỏi chuyện hôn sự của tụi con.” Hình như bà hơi sợ Triển Dương không vui, vừa nhìn sắc mặt Triển Dương vừa nói: “Truyền thông đã đưa tin, ba con nghĩ nếu con thích Tương Tương như vậy, Tương Tương lại là con gái, không thể làm chậm trễ người ta cho nên nếu thật sự muốn kết hôn, người lớn chúng ta phải đứng ra bàn bạc.”

Hiện nay tin tức truyền thông phát ra đều xác nhận quan hệ vợ chồng của hai người. Triển Thường Phong biết tính tình con trai mình, nếu không thích Cố Tương sẽ không gây lớn chuyện như vậy. Nếu toàn thể giới biết, cũng có nghĩa, Triển Dương đã chuẩn bị trọn đời sống bên Cố Tương.

Triển Dương nhủ nhủ mày, mặc dù anh có tính toán của riêng mình nhưng không muốn dùng cái này để trói buộc Cố Tương. Cố Tương cũng không phải là người tình nguyện bị hôn nhân trói buộc. Nếu cô thích, khi nào kết hôn do cô quyết định. Nhưng bây giờ, những dự tính trước đây đã bị rối loạn.

Cố Trường Xuân nghe vậy cũng cực kỳ vui sướng. Ông vô cùng tự hào, kiêu ngạo đối với thành tựu ngày hôm nay của Cố Tương trong làng giải trí, nhưng đồng thời cũng hơi lo lắng. Với tư cách một người làm cha, Cố Trường Xuân không mong đợi con gái mình nổi tiếng quá nhanh hoặc vang danh thế giới. Ông chỉ hi vọng Cố Tương khỏe mạnh vui vẻ, không cần quá cực khổ. Nhưng tính chất đặc trưng của làng giải trí đã định sẵn con đường của Cố Tương sẽ rất vất vả.

Nếu có thể khiến Cố Tương sớm lập gia đình, có lẽ cuộc sống của cô sẽ an ổn một chút.

“Xin lỗi cha, bác Triển. Bây giờ tụi con vẫn chưa tính chuyện kết hôn.” Cố Tương mỉm cười trực tiếp từ chối đề nghị này. Cô không hề có ý che giấu ý định của mình, cô nói: “Hiện nay sự nghiệp của con và Triển Dương đang ở giai đoạn thăng hoa, nếu kết hôn sẽ ảnh hưởng. Huống chi tụi con hi vọng khi tình cảm vững chắc hơn một chút mới quyết định tiến đến hôn nhân. Dù sao bây giờ mọi chuyện vẫn còn quá sớm.”

Ai nói phụ nữ tới tuổi phải kết hôn? Tại sao phụ nữ phải bị ảnh hưởng bởi định kiến xã hội? Đời chỉ có một lần, tất nhiên phải làm những gì mình muốn để bù đắp những tiếc nuối của mình chứ.

Lời nói thẳng thắn của cô chấn động trực tiếp đến mọi người, Triển Lộ nói: “Chị bị gì vậy?”

“Yêu đương tự do, mắc mớ gì đến cô?” Cố Nam phang một câu.

“Lộ Lộ!” Triển Thường Phong trách cứ, quay đầu nhìn Cố Tương, cười nói: “Không sao. Tương Tương nói đúng. Dù sao không phải chuyện nhỏ, suy nghĩ kỹ tốt hơn. Rất tốt.”

Thần trí Cố Trường Xuân tỉnh táo lại, cười ha hả: “Không có gì, không có gì. Dù sao hai đứa cũng còn trẻ, Tuổi trẻ lúc nào cũng muốn liều mạng cho sự nghiệp. Chỉ là,” ông thay đổi đề tài, nhìn Triển Dương nói: “Tiểu Triển à, khi nào tụi con có ý định này nhất định phải báo chúng ta biết. Chúng ta vẫn có thể giúp hai đứa suy nghĩ hôn lễ nên tổ chức thế nào. Lần này xem như thông gia gặp nhau, tiệc tùng họp mặt.”

“Đúng đúng đúng, anh nói đúng.” Triển Thường Phong vội phụ họa.

Cố Tương và Triển Dương đưa mắt nhìn nhau, nhìn thấy được sự bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Đến khi được chuẩn ra, Cố Tương kéo Triển Dương vào phòng Cố Nam, liếc nhìn anh: “Vừa rồi em nói như vậy, anh không giận chứ?”

“Nói có sẽ được em đền à?”

“Không biết.”

Triển Dương: “Vậy không có.”

Cố Tương cười: “Thật?”

Triển Dương thở dài, sờ sờ đầu cô: “Em vui là được rồi. Tóm lại anh vẫn ở đây, khi nào muốn kết hôn thì nói anh, lúc nào cũng được.”

“Anh không sợ em gạt anh à. Lỡ có lúc nào đó em muốn chia tay anh, không phải anh mất cả chì lẫn chài sao?” Gần đây Cố Tương có hứng thú với việc chọc ghẹo anh chàng Triển Cự Cự.

Đĩ nhiên 18 chiêu theo đuổi bạn gái của Triển Cự Cự không phải là học chơi, anh liếc Cố Tương, hơi hột nói: “Đơn giản, trước tiên lấy chút lãi đã.”

“Anh.....” Cố Tương đang muốn phản bác, bỗng nhiên cửa bị mở ra, Cố Nam đi vào thấy hai người họ, làm ra vẻ mình hiểu rõ: “Hai người... kèm chế chút đi!”

Cố Tương, Triển Dương: “.....”

“Khoan nói chuyện này,” Cố Nam nói với Cố Tương: “Em có gửi vào mail chị một đoạn clip, khi nào rảnh chị mở ra xem thử. Mặc dù cha và ba thông gia có hơi vội vàng, cũng là Tâm lòng cha mẹ.”

Cậu trừng mắt với Triển Dương: “Anh rể, làm đàn ông phải mạnh mẽ một chút chứ!”

Tác giả có lời muốn nói: Cố Nam ba mình không thể bị thu phục như vậy ټ(͡° ͜ʖ ͡°) ټ

Triển Dương: Σ(° △ °|||)΀

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Niềm vui bất ngờ

Edit: Um-um

Xuân đến xuân đi, quay tới quay lui đã đến đầu năm mới.

Lúc cuối năm, bộ phim “Hạ sát Baker” của Cố Tương đã đi đến giai đoạn hoàn tất tiền kỳ, mà kỹ thuật diễn của cô thể hiện trong phim khiến Tư Khải sợ hãi than thán. Đối với những cảnh hành động, tay chân Cố Tương thuần thục, hoàn toàn không giống như một người mới, thậm chí những người có kinh nghiệm lâu năm cũng không thành thạo bằng cô. Chưa kể động tác và nét mặt luôn được kiểm soát kỹ lưỡng, vô cùng đúng lúc đúng chỗ. Kỹ thuật diễn như vậy giúp cho kịch bản vốn đã ưu tú, thông qua diễn xuất lại được thăng hoa lên một tầm cao mới. Tư Khải gặp ai cũng tranh thủ khoác lác, khoe khoang mắt nhìn người của mình.

Dù Tư Khải còn trẻ nhưng danh hiệu đạo diễn Quý tài không phải là nói chơi. Anh ta coi trọng Cố Tương như vậy khiến cho những đồng nghiệp càng thêm tò mò. Có vài người chạy tới dò xét, sau cùng chỉ có thể về trong khâm phục. Có thiên phú không khó, khó ở chỗ đem thiên phú và kinh nghiệm dễ dàng hoà vào một chỗ. Kinh nghiệm của Cố Tương giống như từ trên trời xuất hiện làm cho những người trước đây khinh thường cô phải hối hận. Có thể phô bày thiên phú và kinh nghiệm cùng một lúc không quá khó, cái khó là trong tình huống ưu tú đến vậy vẫn hết sức chú tâm đến công việc, thái độ vô cùng chuyên nghiệp đến nỗi nhân viên nghiệp vụ phải lấy làm xấu hổ.

Tiệc là Cố Tương không thể tham gia tiệc đóng máy, bởi vì giải Kim Tượng đã sắp bắt đầu.

Giống hệt kiếp trước, sau khi bộ phim "Anh hùng bất bại" của Triển Dương chiếu xong, nhờ vào bộ phim này, anh đã lấy được giải diễn viên xuất sắc nhất của Kim Tượng, hay còn gọi là ảnh đế. Nói một cách khác nếu mọi việc phát triển như cũ thì đêm nay trở thành đêm sự nghiệp của Triển Dương lên ngôi.

Tuy bộ phim này anh chỉ là một trong hai nam chính nhưng biểu hiện của anh vượt qua khỏi dự đoán của tất cả mọi người. Bản thân Cố Tương cũng phát hiện, so với kiếp trước, kỹ thuật diễn của Triển Dương đã được rèn luyện rất nhiều. Là một trong hai nam chính, những sắc thái bi thương anh diễn vô cùng tinh tế. Dĩ nhiên người còn lại diễn cũng rất tốt nhưng so với Triển Dương vẫn còn hơi kém một chút.

Trong thời điểm quan trọng như vậy, dĩ nhiên Cố Tương muốn có mặt rồi, nên buổi liên hoan đóng máy “Hạ sát Baker” cô không tham gia. Dù sao

những phỏng vấn trước đây và những hoạt động tuyên truyền cho phim cô đã làm khá nhiều, buổi đóng máy chẳng qua chỉ là lúc tạo thêm quan hệ, không có tác dụng lớn với cô.

Văn Tĩnh kích động: “Tương Tương, hay là lần này tạo một niềm vui bất ngờ cho Triền Cự Cự nhé.”

Cố Tương hơi suy nghĩ: “Ừ”. Nói ra thì thật xấu hổ, vì thời gian quay “Hạ sát Baker” rất gấp rút nên hầu hết đều là Triền Dương đến thăm cô. Mà sau khi anh quay xong “Anh hùng bất bại” lại nhận một bộ phim khác, phải chạy tới chạy lui giữa hai nước, suy nghĩ bằng chân cũng biết anh phải cực khổ đến thế nào.

“Đến lúc đó em sẽ xuất hiện ở hiện trường à?” Văn Tĩnh hỏi. Với tính tình không thích bị làm phiền như Cố Tương, chắc cô sẽ bí mật núp ở một góc tối nào đó quan sát. Nhưng từ góc nhìn của Triền Dương, chắc sẽ không ngờ Cố Tương sẽ về bất ngờ như vậy. Dù sao, vì quay “Hạ sát Baker” mà ngay cả lễ trao giải của mình cô cũng không tham gia. Nếu bỗng nhiên Cố Tương xuất hiện, tất nhiên anh sẽ rất vui mừng. Văn Tĩnh đoán chắc, lq.d.i.e.n.d.a.n chẳng qua Cố Tương chỉ vì nhớ bạn trai mà thôi, làm sao cô có thể đoán được Triền Dương nhận giải hay không. Tuy nói làm vậy có vẻ không chuyên nghiệp, nhưng với người lúc nào cũng đặt sự nghiệp lên hàng đầu như Cố Tương, lần đầu tiên nhớ ra mình còn có một người bạn trai thật sự đã làm cho Văn Tĩnh hết sức mừng rỡ. Buông thả một chút càng tốt, trong tay có một người nghệ sĩ quá biết chuyện, làm người đại diện như cô ấy không khỏi cảm giác mình thật thất bại. Từ trước đến nay Văn Tĩnh chưa từng được hưởng thành tựu của cảm giác đi theo sau lưng làm bảo mẫu chùi dùi cho nghệ sĩ bao giờ. Có những lúc nhìn những nghệ sĩ gây rắc rối kia, trong lòng Văn Tĩnh lại không tránh khỏi mất mát.

Dĩ nhiên trong lòng cô ấy cũng xúc động. Hơn nửa năm nay, tận mắt Văn Tĩnh thấy cứ năm ba ngày Triền Dương lại chạy đến. Những nghi ngờ ban đầu đã sớm tan thành mây khói. Trong làng giải trí có thể gặp được một người đàn ông tốt như vậy, hơn nữa còn quen tay hay việc, Cố Tương đúng là một người sinh ra nhằm ngôi sao may mắn.

Cố Tương không suy nghĩ sâu xa như Văn Tĩnh, cô hơi trầm ngâm: “Tuỳ theo hoàn cảnh đi.” Né lễ đóng máy để về có chút không hợp lý lắm, nhưng nếu bỗng dưng xuất hiện chắc chắn Triền Dương sẽ rất vui về.

Lâu rồi không về nước, không biết bây giờ thế nào rồi.

“Chắc chắn bây giờ em về sẽ được đối xử giống như siêu sao.” Văn Tĩnh hást mặt nói: “Rất náo nhiệt.”

.....

Hiện tại đã có rất nhiều cánh nhà báo có mặt tại buổi lễ trao giải Kim Tượng. Tới nay dàn siêu sao tụ họp, trong đó mọi tâm điểm đều tập trung về ảnh hậu và ảnh đế. Hàng năm người giành nhau hai giải thưởng này đều đánh nhau đến đầu rơi máu chảy, dù sao ở làng giải trí có rất nhiều người có năng lực, không bao giờ thiên cậ.

Ở giải ảnh đế năm nay, tất cả mọi suy đoán của mọi người đều là Triền Dương.

Trước đây Triền Dương chưa gây nhiều chú ý vì anh vẫn thường nhận vai phụ. Sau đó dù anh có diễn “Sur muội mới đến” với Cố Tương, nhưng đây chỉ là một bộ phim thương mại, nếu để giành giải thì hơi thiếu. Lần này anh là một trong hai nam chính của “Anh hùng bất bại”, kịch bản cực kỳ đòi hỏi khả năng diễn xuất. Huống chi bản thân bộ phim lại rất xuất sắc, sợ rằng chính nó cũng sẽ chiếm không ít giải trong hạng mục dành cho phim. Nước lên thuyền lên, là một nam chính, kỹ thuật diễn của Triền Dương lại không thể soi mói, tất nhiên anh có thể trở thành ứng cử viên hàng đầu.

Người dẫn chương trình đang cầm micro đứng bên ngoài, hào hứng giới thiệu hoàn cảnh bên trong hội trường. Người này có kiểu tóc xoăn khá bắt mắt, tươi cười rạng rỡ. Không phải ai khác chính là Tóc Xoăn của “Giải trí Hàng ngày”.

Hơn nửa năm qua, Tóc Xoăn từ một phóng viên có chút danh tiếng trong “Giải trí Hàng ngày” trở thành trụ cột của toà soạn. Không những vậy, cậu ta còn bước nửa chân vào giới MC. Nhờ tính cách lạnh lợi vui vẻ nên làm MC còn phù hợp với cậu ta hơn là làm phóng viên. Chỉ trong nửa năm thế mà có thể tạo nên chút tiếng tăm. Ít nhất trong lễ trao giải quan trọng như Kim Tượng, cậu ta có thể trở thành người dẫn chương trình hiện trường.

Lúc này đây, cậu ta cầm micro nói hăng say, nước miếng văng tung toé: “Bây giờ chúng ta có thể thấy, tại hội trường đã có không ít minh tinh vào vị trí. Năm nay xuất hiện không ít tác phẩm xuất sắc, trong đó cũng có không ít diễn viên ưu tú...” Sau khi giới thiệu sơ qua những diễn viên đã vào chỗ ngồi, bỗng nhiên Tóc Xoăn cười gian: “Không khí tối nay vô cùng căng thẳng, cạnh tranh ảnh đế ảnh hậu chắc chắn sẽ diễn ra vô cùng kịch liệt. Mọi người cũng biết, trong hạng mục ảnh đế năm nay hiện có một vị nam diễn viên đang được nhiều người ủng hộ, đó là..... Triền Dương!” Tóc Xoăn đứng cách ông kính xa một chút, tiếp tục nói: “Thông qua bộ phim “Anh hùng bất bại” sốt dẻo nhất năm nay, khán giả đã có sự đánh giá khá cao với diễn xuất của Triền Dương, hiện nay anh trở thành ứng cử viên hàng đầu cho danh hiệu ảnh đế. Không biết tối nay danh hiệu này sẽ rơi vào tay ai đây?”

“Dĩ nhiên chúng tôi cũng rất mong chờ bạn gái Cố Tương của Triền Dương có thể bay từ Mỹ về để cổ vũ cho bạn trai mình.” Tóc Xoăn nói vòng vo tam quốc một hồi cũng vòng về Cố Tương. Đạo diễn chương trình nghe xong liền cảm thấy chóng mặt hoa mắt như đầu vói cậu ta.

Năng lực phóng viên của Tóc Xoăn không tệ, dẫn chương trình cũng tốt. Tiếc là có khi bay bổng trên mây, đồng thời là fan nảo tàn của Cố Tương. Ngay cả lúc quan trọng thế này cũng không quên ca tụng thần tượng. Choáng váng!

Bên ngoài màn ảnh, Đỗ Vũ tiện tay gỡ vỏ một quả óc chó, vừa ăn vừa hỏi: “Rốt cuộc nữ thần Tương Tương có về không nhĩ?”

Cố Nam nhú nhú mày, khom lưng nhặt mảnh vụn của vỏ hạt lên, nói: “Đừng có quăng vỏ lung tung đầy sàn nữa.”

“Học trường, anh không cần thích sạch sẽ đến vậy chứ.” Cô ấy lẩm bẩm: “Y như con gái.”

Đây là ký túc xá của Cố Nam, Cố Nam cũng mơ hồ. Không biết vì sao bị học muội theo đuổi, hơn nữa còn quần quýt bám chặt lấy cậu như một fan hâm mộ cuồng nhiệt. Lâu dần trở thành thói quen, thậm chí cậu cho phép Đỗ Vũ tự do ra vào ký túc xá nam sinh của họ, thậm chí còn ngồi ghế hạt óc chó, vừa ăn vừa xem truyền hình trực tiếp giải Kim Tượng.

Tròn Vo nhìn Cố Nam, cười sâu xa: “Có về hay không thì hỏi học trưởng Cố của em là biết.”

“A.” Gương mặt Đỗ Vũ toát lên vẻ sợ hãi: “Học trưởng là học bá, có thể tính được xác suất của chuyện này luôn à? Anh mau mau tính giúp em với nào, tính thử xem tối nay nữ thần Tương Tương có xuất hiện không vậy?”

Cố Nam không thể phản đối, trừng mắt liếc Tròn Vo, rồi liếc nhìn Đỗ Vũ nói: “100%”. Nhảm nhí, trước khi lên máy bay Cố Tương đã nói cậu phải đảm bảo mọi thứ hết sức bất ngờ. Bởi vì rất nhiều nguyên nhân, hiện tại quan hệ giữa Cố Nam và Cố Tương vẫn còn trong vòng bí mật. Ngoại trừ những anh em chung ký túc xá ra thì người ngoài hoàn toàn không biết. Bọn Tròn Vo cũng không hề hể hể câu nào.

Đỗ Vũ hét lên: “Hay quá!” Cô ấy nhìn Cố Nam, trong lòng càng thêm quyết tâm theo đuổi ý tưởng của mình. Đáng về Cố Nam có nét giống Cố Tương, hơn nữa học rất giỏi, tuy tính cách có hơi kiêu ngạo nhưng ai đẹp trai mà không có tính này. Đỗ Vũ nghĩ thầm, theo đuổi không được nữ thần Tương Tương thì theo đuổi Tương Tương hàng fake phiên bản nam thần cũng hợp lý mà, đúng không?

Nếu Đỗ Vũ biết Cố Nam trước mặt mình chính là người có máu mủ ruột thịt với nữ thần thì không biết cô ấy sẽ gây ra chuyện gì nữa đây.

Trong phòng nghỉ, Đường Duệ đang sửa lại caravat. Hắn vừa soi gương, vừa hỏi Triển Dương: “Tối nay Cố Tương có về không thế?”

“Không về.” Triển Dương nói: “Đã hỏi rồi. Hôm nay có tiệc đóng máy của ‘Hạ sát Baker’.”

“Ài?” Tay Đường Duệ ngừng lại, đột nhiên nhớ đến chuyện gì: “Quên mất, tiểu Văn đã nói tối nay cô ấy cũng không về.” d(d(l(q(d(un(um Hấn thở dài: “Còn muốn nói ông, nếu tối nay ông có thể giành được phần thưởng dưới sự chứng kiến của Cố Tương, thì xem như ông xã đã làm một tấm gương tốt cho bà xã rồi đó.”

“Nói trước bước không qua.” Triển Dương vuốt vuốt điện thoại di động, vẻ mặt lo lắng.

“Nè, đừng có mất tự tin vậy chứ.” Tường Lily từ ngoài bước vào, cô ấy mặc một chiếc váy dạ hội hở lưng đỏ rực, phô bày toàn bộ dáng người ma quỷ, so với nửa năm trước còn phong tình hơn rất nhiều. Cô ấy tùy tiện vén sợi tóc xoắn, nói: “Nhất định anh sẽ giành được giải ảnh đế thôi... Tương Tương thì... biết đâu sẽ mau chóng trở về để cho anh một niềm vui bất ngờ!”

“Vui cái gì mà vui?” Bỗng nhiên vang lên giọng chua loét như cô dâu nhỏ của Kevin: “Hơn nửa năm qua, lúc nào cũng là tụi này chủ động đi thăm, xem cô ấy có ổn không! Cô gái kia yêu công việc còn hơn tính mạng, nếu như thực sự cô ấy bỏ lễ đóng máy mà về đây, tôi sẽ livestream cảnh ăn phân cho mấy người xem.”

Tác giả có lời muốn nói: “Khoan lên tiếng, tôi biết mọi người cũng muốn xem Kevin livestream...”

Đêm nay các bạn ráng kèm chế chút nhé.”

Editor cũng muốn xem livestream + 1

Cùng đếm lùi đến hoàn chính văn nào các bạn: 4

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Xuất hiện

Edit: Um-um

Giải Kim Tượng hàng năm đều mang đến vô số đề tài. Khi nhân vật của công chúng ngày càng ảnh hưởng đến đời sống xã hội thì địa vị của các nghệ sĩ ngày càng được nâng cao. Trong giới, càng ngày càng có nhiều sự cạnh tranh hơn. Mặc dù không phải là một cuộc thi đấu chuyên nghiệp nhưng vì một giải thưởng thường niên, các diễn viên không tiếc bỏ công sức đấu nhau đến long trời lở đất. Fan cũng hăng máu gào như chuẩn bị giết giặc, người người rủ nhau bỏ phiếu bình chọn khiến cho buổi lễ càng thêm long trọng.

Nhất định tối nay sẽ là một đêm rất đặc sắc.

Triển Dương ngồi ở hàng ghế đầu, bên trái anh là Đường Duệ, bên cạnh hắn là Tường Lily. Tường Lily thấp giọng thì thầm: “Không khí khẩn trương như vậy làm tôi cũng hồi hộp muốn chết.” Cô ấy luôn nói chuyện thẳng thắn khiến Đường Duệ không tự chủ mà nhếch miệng cười. Phải biết, bây giờ ai ai cũng tỏ vẻ ngoài thần thiện, hoà nhã, dễ gần dễ mến, Tường Lily nói như vậy thật uống phỉ cho đáng về thông minh của cô ấy. Đường Duệ nói: “Chị Hai à, đừng có gấp. Xem như chị đang đi dự liên hoan đi.”

“Đẹp.” Tường Lily bĩu môi, liếc Triển Dương, nói: “Tôi không giống như ai đó, cái gì cũng biết trước.”

Đường Duệ nhún vai, theo ý hấn, tối nay Triển Dương có khả năng cao sẽ giành được giải ảnh đế. Đối với nghệ sĩ mình phát hiện kèm bạn nổi khổ, dĩ nhiên Đường Duệ tin tưởng hoàn toàn ở năng lực của Triển Dương. Tệ nhất, cho dù không giành được giải ảnh đế cũng sẽ ẵm một giải nào đó chứ không phải về tay không.

Nếu có Cố Tương ở đây thì hay biết mấy, Đường Duệ nghĩ thầm, tình yêu là thứ tốt để dệt hoa trên gấm. Nếu Cố Tương xuất hiện sẽ là một niềm vui bất ngờ, lúc đó có thể nói Triển Dương vừa gặt hái thành công trong tình yêu lẫn sự nghiệp. Nhưng với tính cách của Cố Tương, khả năng xảy ra chuyện này rất nhỏ. Đường Duệ hơi tiếc nuối cho bạn thân mình, tiếp tục chăm chú nhìn tiết mục đang diễn ra trên sân khấu.

Tối nay trên Weibo tràn ngập tin tức suy đoán ứng cử viên hàng đầu nào sẽ là chủ nhân của các giải đặc biệt. Fan của các nghệ sĩ nhao nhao reo hò cổ vũ cho thần tượng của mình. Các đài truyền hình đua nhau phát sóng trực tiếp cảnh vị MC xinh đẹp đang bước lên sân khấu, long trọng giới thiệu nội dung buổi lễ sắp diễn ra.

Trong một căn biệt thự nhỏ ở rìa ngoại ô thành phố G, căn phòng trong cùng của lầu hai đang sáng đèn. Dưới ánh đèn mờ ảo có thể nhìn thấy cửa phòng đang đóng rất chặt, rèm cửa sổ cũng đóng kín. Dĩ giúp việc đi ngang qua thứ ở giữa phòng, chỉ biết lắc đầu thờ dãi.

Trong phòng tràn ngập một mùi kỳ lạ, hình như lâu rồi không vệ sinh sạch sẽ, thậm chí còn có vẻ bẩn thỉu. Có một người ngồi co ro trên chiếc giường xộc xệch. Cả người người này co rút thành một cục, dưới ánh đèn hiện lên gương mặt chẳng chịt những vết sẹo. Dù đã được chạy chữa nhưng vẫn nhìn thấy dấu vết lồi lõm kèm theo nét mặt âm u. Nhìn có vẻ kinh dị.

Người này không phải ai khác, chính là người từng làm mưa làm gió trong làng giải trí, Lương Quý.

Nếu có ai quen biết mà thấy cảnh tượng trước mắt chắc chắn sẽ rất ngạc nhiên. Vốn là một nghệ sĩ trẻ đang độ nổi tiếng nhưng bây giờ Lương Quý lại rơi vào hoàn cảnh bi thảm đến thế. Trên thực tế, sau khi xảy ra tai nạn xe, video trong camera giám sát của xe bị phát hiện, xác nhận tinh thần hấn ta thật sự có bệnh. Về phần chơi thuốc... với gia cảnh của Lương gia, muốn giải quyết chuyện này cũng không dễ.

Tóm lại, Lương Quý không thể nào quay lại làng giải trí được nữa. Làng giải trí hết sức coi trọng hình tượng nghệ sĩ, đừng nói hấn ta đang gánh tội danh cố ý mưu sát, chỉ riêng gương mặt đầy vết thương như vậy cũng đủ khiến người khác ghét bỏ. Người đại diện đã sớm bỏ rơi hấn ta, công ty đã huỷ hợp đồng, sự nghiệp của Lương Quý đã dừng lại ở sự cố ấy. Nghiêm trọng hơn là, tinh thần hấn ta thực sự có vấn đề, có triệu chứng trầm cảm. Tóm lại cả ngày không bước ra khỏi cửa, tự giam mình trong phòng ngủ, vui giận thất thường.

Trên chiếc tivi trong phòng ngủ hiện đang truyền hình trực tiếp lễ trao giải Kim Tượng, _um_um Lương Quý nhìn chòng chọc vào màn hình, ánh mắt vô hồn bỗng loé lên tia sáng. Quá khứ vinh quang đối lập rõ ràng với hiện tại không thể gặp ai làm tăng lên nỗi u uất trong lòng hấn ta.

Ngoài cửa phòng ngủ, cha Lương Quý vẻ mặt trầm ngâm: “Bệnh Lương Quý ngày càng nghiêm trọng, bác sĩ tâm lý đều cảm thấy khó giải quyết. Cứ tiếp tục như vậy sẽ không ổn đâu.”

“Tất cả là do con quý cái Kiều Ánh Tinh làm hại.” Mẹ Lương Quý nóng giận nói: “Nếu không phải nó cho con trai tôi dùng thuốc thì sao tinh thần của con trai tôi bị ảnh hưởng được chứ?”

Trên đời này hầu hết đều là kẻ ý mạnh hiếp yếu. Hôm nay Kiều Ánh Tinh gây chuyện thế này, tất nhiên vợ chồng họ Lương có thể tìm a để tính sổ, về phần Cố Tương, nhân vật chính còn lại đã bị họ bỏ quên. Đều là người lỗi đời, tất nhiên phải chọn quả hồng mềm mà bóp, chả ai muốn chọc Cố Tương để chuốc thêm phiền phức cả.

Trên màn ảnh, vị nữ khách quý xinh đẹp có nhiệm vụ trao thưởng đang cười nói: “Hôm nay, giải Kim Tượng dành cho nam diễn viên chính xuất sắc nhất của chúng ta sẽ rơi vào tay ai đây?” Cô ấy lui về phía sau ra hiệu, trên màn hình lớn bỗng xuất hiện một chàng trai trẻ, chính là poster trong phim “Anh hùng bất bại”.

“Triển Dương!”

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, tiếng hò reo của khán giả muốn tràn ra khỏi màn hình. Dưới khán đài, một chàng trai trẻ có vóc dáng cao ráo cân đối, mặc một bộ vest đen, xoay người bày tỏ lòng biết ơn mọi người xong mới bước nhanh lên sân khấu.

“Xoảng”, Lương Quý đập mạnh chiếc ly trên tay vào tường bê nát.

.....

~~ Mọi bài đăng ngoài diễn đàn lễ quý đôn - d.d.l.q.d đều không chính chủ (Um-um) ~~

.....

Vị nam khách mời cười nói với Triển Dương: “Năm nay bộ phim “Anh hùng bất bại” quá thành công, trong đó diễn xuất của Triển Dương cũng khiến mọi người thần phục. Anh có biết rằng vai diễn của anh đã khiến không ít người phải rơi lệ đấy, nên giải thưởng ngày hôm nay trao cho anh thật sự rất xứng đáng.”

“Nhưng mà, giành được giải thưởng ảnh đế ở một độ tuổi trẻ như thế này, không biết hiện giờ tâm trạng của anh như thế nào?” Nữ khách quý tiếp lời,

nói lên câu hỏi trong lòng của tất cả mọi người.

“Rất xúc động, đồng thời tôi vô cùng biết ơn những bạn bè đã ủng hộ tôi trong suốt thời gian vừa qua.” Triển Dương mỉm cười nói: “Giải thưởng rất có giá trị, sau này tôi sẽ tiếp tục cố gắng.”

Không hề có những lời văn chương hoa mỹ, cũng không hề kiêu ngạo ra vẻ, chỉ cần những lời nói khiêm tốn đúng trọng tâm lại khiến người ta cảm thấy sự thành khẩn trong lòng anh. Khi nghệ sĩ có chút danh tiếng, đa phần cũng lúc họ đã có tuổi. Thanh niên dễ hấp tấp, nhưng biểu hiện của Triển Dương vô cùng chừng mực và lễ phép đúng là chiếm không ít thiện cảm của người khác.

“Người này thật biết ăn nói.” Tưởng Lily kể tai Đường Duệ nói nhỏ: “Chắc sẽ nổi danh đây.”

Nữ khách mời trên ghê, cười nói: “Đúng là câu cảm ơn vô cùng đơn giản. Mọi người nói thử xem, thái độ Triển Dương không hề kích động như vậy có phải do đang nhớ Cố Tương không? Tối nay Cố Tương có về tham dự lễ trao giải này để cổ vũ cho anh không thể?”

Ở đâu cũng có tin đồn, cho dù trong lễ trao giải cũng không ngoại lệ. Chưa kể cặp vợ chồng Trương Dương này còn là cặp đôi kiểu mẫu trong giới giải trí. Thường thì bên ngoài càng hoàn hảo thì kết thúc càng khiến người ta đau lòng. Nhưng riêng với Cố Tương và Triển Dương lại có thể ở bên nhau một thời gian lâu như vậy, hơn nữa còn chưa hề có bất kỳ dấu hiệu xung đột nào. Quan trọng nhất là giữa họ có một cảm giác vô cùng ăn ý, giống như việc cùng nhau phấn đấu vì sự nghiệp. Kỹ thuật diễn của cô xuất sắc, anh lại giành giải ảnh đế trước cô một bước, rượt đuổi lẫn nhau, nâng đỡ lẫn nhau.

“Sao hỏi mấy câu vớ vẩn làm gì?” Đường Duệ nhún nhún mày. Dù không ảnh hưởng nhưng đã biết rõ tối nay Cố Tương không đến lại còn đi hỏi những chuyện này, thật đúng là không muốn người ta vui mà.

Về mặt Triển Dương không đổi, từ tốn nói: “Cảm ơn sự quan tâm của các vị, hôm nay Cố Tương có tiệc đóng máy nên sợ rằng sẽ không đến được. Cho dù hiện giờ cô ấy không có mặt tại đây nhưng tôi chắc chắn sẽ chia sẻ thành công hôm nay của mình với cô ấy.”

D.d.lequydon.u.m.u.m Nữ khách quý tinh nghịch nhướn mắt: “Biết đâu cô ấy sẽ cho anh một niềm vui bất ngờ thì sao?”

Thật không hiểu nổi vì sao những vị khách quý này cứ tự ý xoắn xuýt mãi một vấn đề thế này, bỗng Triển Dương nghĩ đến một chuyện, ánh mắt nhìn qua, sau đó cười, anh nói: “Thật chứ?”

Vừa dứt lời, spotlight trên sân khấu di chuyển khỏi những nghệ sĩ trên bục, chiếu đến một góc khuất, một người mặc áo khoác màu đen vừa tháo nón và mất kính xuống, lộ ra khuôn mặt quen thuộc. Cô đứng lên vẫy vẫy tay với Triển Dương đang đứng trên sân khấu.

Tóc Xoăn đang thử máy ở phía sau, thiếu chút nữa té từ trên ghế xuống. Nếu không phải còn kiêng dè tình huống không phù hợp, cậu ta đã nhảy cẫng lên rồi.

What? Nữ thần xuất hiện? Sao cậu ta không nhận được tin gì cả vậy?

Cũng không thể trách Tóc Xoăn, Cố Tương tạm thời trở về, thương lượng với ban tổ chức một chút. Phía ban tổ chức cũng vui vẻ hỗ trợ, tất nhiên là đồng ý giúp cô đồng thời xây dựng mối quan hệ. Vốn trao giải ảnh đế chính là một vở kịch nhỏ, cộng thêm lời nói của Cố Tương có thể làm cho không khí hội trường nóng lên không ít. Tin tức này được phong tỏa hoàn toàn, ngay cả Đường Duệ cũng không biết.

Người đầu tiên chuyện này đi một nước cờ rất chính xác, sau khi Cố Tương xuất hiện, các nghệ sĩ tại khán đài ồ ạt vỗ tay, những ánh mắt nhìn về Cố Tương hầu hết đều mang đầy thiện chí.

“Mẹ kiếp, trở lại thật á.” Đường Duệ lẩm bẩm.

“Đã nói rồi, người có tình có nghĩa như Trương Trương sẽ không để Triển Cự Cự cô đơn trong thời điểm như thế này đâu.” Tưởng Lily vừa vỗ tay vừa nói.

Kevin ở phía sau, trong nháy mắt khi thấy Cố Tương liền cứng đờ, sau đó hài lòng nói: “Hừ, bỏ tiệc đóng máy, coi như cô còn chút lương tâm.” Anh ta nói xong bỗng nhớ đến một chuyện, mặt biến sắc, hoảng hốt nhìn cô gái đứng trong spotlight, chân lùi về sau một bước: “Shit!”

Tại khoảnh khắc Cố Tương xuất hiện, bên ngoài màn hình Đỗ Vũ ném vỏ hạt óc chó đang cầm trong tay đi, nhảy dựng lên ôm chặt cổ Cố Nam, liều mạng lắc lư: “A a a a xuất hiện! Quả nhiên học trường thật tài ba, em yêu anh chết mất thôi.”

“Buông ra!” Cố Nam gỡ tay Đỗ Vũ, muốn vắt bỏ con bạch tuộc hình người đang bám lấy mình: “Em xiết anh chết mất!”

Tại buổi lễ trao giải, nữ khách mời nhìn Cố Tương, trong mắt toát lên vẻ hâm mộ, cặp tình nhân này đúng là ngọt đến sâu răng. Cô ấy cười nói: “Xem ra Trương Trương nhà chúng ta không phải không kịp về như Triển Dương nói nhì? Hay là cô ấy bỏ lễ đóng máy để đến đây sao? Làm thế nào có thể có một quyết định như vậy được?”

Triển Dương yên tĩnh nhìn chằm chằm cô. ddlequydon.um-um

“Nếu bỏ qua đêm đăng quang ảnh đế này, có thể em phải hối hận cả đời.” Cô cười hờn hờ nói: “Chúc mừng anh, Triển Dương.”

Cùng đếm lùi đến hoàn chính văn nào các bạn: 3

Chương 78: Biểu diễn

Edit: Um-um

Đêm ấy, sau khi kết thúc lễ trao giải, gây xôn xao nhất không phải việc chủ nhân của giải thưởng lớn là ai, được nhiều người quan tâm theo dõi nhất chính là ảnh đế trẻ tuổi đang nhận giải thì bạn gái bất ngờ xuất hiện.

Trong giới giải trí, ngoại trừ đánh bóng tên tuổi ra, đa số các mối quan hệ tình cảm chưa đi đến cuối cùng sẽ không công khai. Nguyên nhân không chỉ vì các nghệ sĩ sợ ảnh hưởng lượng fan mà còn vì tương lai. Có khi công khai, mới đầu tình cảm vẫn suôn sẻ nhưng đến cuối cùng đôi khi sẽ trở mặt thành thù. Trước càng đậm thắm thì sau càng mỉa mai. Công khai, bất kể là yêu hay chỉ bày tỏ tình cảm, đều cần lòng cảm đảm cực lớn.

Mà trong đêm đó, cảnh Cố Tương cổ vũ cho Triển Dương, nhẹ nhàng chào hỏi, ánh mắt dịu dàng nhìn đối phương trở thành tấm ảnh được đăng lên báo, được xem là khoảnh khắc xúc động nhất trong làng giải trí, tựa như sắp lọt vào top 10 nghệ sĩ truyền cảm hứng của giới giải trí.

Trong vô vàn lời chúc phúc vẫn xen lẫn đâu đó những người muốn xem kịch vui. Bọn họ háng hái đánh cuộc khi nào đôi kim đồng ngọc nữ của làng giải trí sẽ chia tay, nhưng thật đáng tiếc không hề có tin tức xấu nào xuất hiện. Chưa kể sau đó Cố Tương và Triển Dương ngày càng bù đầu bù cổ hơn xưa.

Một người vừa mới chứng tỏ tài năng ở nước ngoài, một người đã cảm được giải ảnh đế hơn nửa bắt đầu nhận diễn vai nam chính. Hai người đều liều mạng làm việc, cứ ngỡ bình thường sẽ không có thời gian gặp vun đắp tình cảm, tình yêu sẽ lọt lạt đi nhiều. Nhưng trên thực tế, vì hai người ở quá gần nhau nên tối nào cũng ở chung một chỗ nói chuyện trên trời dưới đất, nói từ thơ ca đến triết học. Nếu đây mà là phim điện ảnh thì có thể đặt tựa là: “Bạn cùng phòng của tôi là mỹ nữ” hoặc “Tôi là hàng xóm của ảnh đế” luôn đấy.

Vốn dĩ danh tiếng của Triển Dương trong làng giải trí được khá nhiều người biết đến, vậy mà từ ngày Cố Tương ra mắt đến nay mới chỉ ba năm nhưng đã đạt đến trình độ siêu sao. Dù cô có phát triển ở thị trường nước ngoài đi nữa thì tốc độ này cũng thật đáng sợ. Mỗi khi có một ai đó nghi ngờ, Cố Tương chỉ cần dùng kỹ thuật diễn cao siêu và mạnh vào mệnh rộng của đối phương là được.

Không gì có thể thuyết phục tốt hơn thực lực.

Vui đầu vào việc đóng phim khiến thời gian trôi qua rất nhanh, trong chớp mắt đã hơn một năm trôi qua kể từ khi kết thúc lễ trao giải Kim Tượng.

Thời gian tiến hành liveshow của Đặng Hâm đã đến.

Ngay từ khi Cố Tương quay “Hạ sát Baker” ở Mỹ, Triển Dương đã đề cập với Cố Tương việc Đặng Hâm muốn mời hai người làm khách mời vinh dự. Thời gian, địa điểm tổ chức chính là hôm nay tại thành phố G.

Ddlqd.um.um Cố Tương mặc áo khoác ngoài sọc caro, cổ choàng một chiếc khăn nhung che khuất nửa gương mặt. Cô còn mang một chiếc mắt kính gọng đen, thoáng nhìn còn tưởng cô là một học sinh. Cũng nhờ cô diễn xuất tốt, ra đường không bị ai nhận ra.

Vì Triển Dương cũng vừa xong việc ở bên ngoài nên trực tiếp đến phim trường đón cô, hai người cùng đến liveshow. Khó có khi lấy thân phận cá nhân tham gia làm khách mời, Kevin và Văn Tinh cũng không đi theo. Thay vì nói là công việc, chỉ bằng nói hai người vui vẻ đi chơi một bữa.

Việc hai người tham dự hoàn toàn là bí mật. Trước đó liveshow của Đặng Hâm không hề đề cập đến việc có khách mời bí mật nào cả.

Trên đường, Triển Dương hỏi Cố Tương: “Tháng sau lại đến lễ trao giải Kim Tượng, em có muốn ra ngoài thư giãn một chút trước khi công bố giải ảnh hậu không?”

“Nhanh thật.” Cố Tương thờ dãi: “Mới đó đã một năm.”

Trong năm qua, “Đạo Mã Đán” đã được công chiếu. Phần diễn xuất của cô không chỉ chinh phục fan mà còn chinh phục luôn cả những nhà bình luận phim gian xảo kia. Có thể nói rằng theo năm tháng cô đã vượt qua bản thân mình, giành được thành tích rất ấn tượng. Theo kế hoạch năm sau sẽ công chiếu “Hạ sát Baker”, ngoài ra một bộ phim khoa học viễn tưởng cô đang tham dự cũng sắp đóng máy, một bộ trình thám đã quay được phân nửa. Tóm lại, thái độ làm việc liều mạng của cô nhận được danh tiếng tốt trong giới. Từ những kinh nghiệm tích lũy, không ngừng rèn luyện, tiến bộ vượt bậc, hiện giờ cô cũng đã trở thành một trong những ứng cử viên nặng ký cho ngôi vị ảnh hậu năm nay.

“Nếu giành được ảnh hậu, em sẽ mời anh đi du lịch nước ngoài vài ngày nhé.” Cố Tương cười cười: “Năm nay không được nghỉ ngơi tí nào, thật mệt mỏi.”

Triển Dương một tay cầm vô lăng, một tay sờ sờ đầu cô: “Ai ép em vất vả như vậy?”

“Đời người chỉ có một lần sống, không cố gắng thì sao thấy xứng với bản thân chứ.” Cố Tương miễn bình luận: “Em thấy cũng vui mà.”

Liveshow “Tình Duyên” của Đặng Hâm sẽ mở màn lúc tám giờ rưỡi. Lúc này bên ngoài đã chặn đến nước chảy không lọt, thành tựu của anh ấy trong âm nhạc rất kinh người. Kiếm được vé xem liveshow của Thiên vương nổi tiếng lâu năm như anh ấy là chuyện cực kỳ khó.

“Cố Nam, chưa bắt đầu xét vé nữa.” Đỗ Vũ xoa xoa tay, oán trách nói: “Lạnh ghê luôn.”

Hôm nay thành phố G có một cơn mưa tuyết, bên ngoài nhiệt độ rất thấp, cho dù đám đông chen lấn nhau giúp không khí nóng lên một chút nhưng Đỗ Vũ gần như phải núp cả người trong lòng Cố Nam để tránh lạnh.

Sắc mặt của Cố Nam không thoải mái lắm. Cậu là một anh chàng đẹp trai lạnh lùng, không có thói quen thân mật với nữ sinh như vậy. Nhưng cậu có phản kháng cũng vô dụng, một năm qua, đối phương quấn chặt làm cậu phải chịu thua, đồng ý lui tới. Vậy mà ... Sức mạnh của kẹo mè xừng này thật lớn. Đúng là sai một ly, đi một dặm làm Cố Nam khóc không ra nước mắt. Ánh mắt quét đến đôi môi Đỗ Vũ trắng bệch vì lạnh, bất đắc dĩ thở dài, mang trà sữa nóng đặt vào trong tay Đỗ Vũ, ôm cô ấy chặt thêm một chút.

Đĩ nhiên, người nào đó lập tức không biết xấu hổ ôm eo cậu.

Cách họ không xa, dĩ3nd4n3quyđ0n một chàng trai tóc xoăn vàng oán trách người đàn ông đối diện: “Sao chúng ta phải tới quay cái liveshow này vậy? Anh có biết một nhân vật nổi tiếng công chúng như em rất bận rộn không hả?”

Trong năm vừa qua, Tóc Xoăn đã xây dựng phong cách dẫn chương trình đặc biệt của mình trong giới MC, trong giới truyền thông thì danh tiếng cậu ta lại càng ngày càng toả sáng thành một ngôi sao mới. Trong tay nắm rất nhiều tin tức và tư liệu, làm việc không nề hà gian nan vất vả. Quan trọng nhất là, lời văn sắc bén, không viết lung tung, bất kể trắng đen đều là sự thật. Đối với người lao động chân chính như vậy, các đồng nghiệp trong giới truyền thông dù ghen tị cũng chỉ có thể nhìn cậu ta một đường tiến lên phía trước.

Nhưng không ai biết là sau lưng Tóc Xoăn có cao nhân chỉ điểm.

Hôm nay cũng vậy, đại thần kia nhất định bắt cậu ta đến xem liveshow. Cảm giác hai người đàn ông cùng xem liveshow rất kỳ lạ, trong lòng Tóc Xoăn muốn từ chối nhưng lại cảm thấy đại thần đã yên lặng giúp đỡ cậu ta, ít nhiều gì cậu ta cũng phải đáp lễ. Vì vậy cậu ta đứng trong gió rét một hồi, ai biết được đại thần đến sau lại còn vác linh kinh đủ thứ thiết bị chụp ảnh, Tóc Xoăn liền nổi đóa.

Đối với một phóng viên tin tức thì việc chụp phía sau, mông đít, những tin tức không có giá trị đều là lãng phí tính mạng! Mặc dù tham dự liveshow của Đặng Hâm là một sự kiện hiếm có nhưng cậu ta không phải là người hâm mộ của Đặng Hâm, càng không phải là bọn paparazzi chuyên rình mò thần tượng. Lúc trước cậu ta cho rằng đơn giản chỉ là đi xem liveshow thôi, hiện nay hành động của đại thần đã vũ nhục nghề nghiệp của cậu ta.

“Thật lòng em không muốn chụp mấy cái ca hát này, anh cắt thiết bị vào đi.” Tóc Xoăn nói.

Những cô gái nhỏ đứng xung quanh nghe Tóc Xoăn nói thần tượng trong lòng mình thành “ca hát” liền vội vã nhìn cậu ta với ánh mắt phẫn nộ.

“Điên à, không thích thì đến liveshow này làm gì?”

“Không phải là đám paparazzi ấy chứ? Đem theo mấy cái máy này định chụp gì vậy?”

“Loại người như vậy nên đuổi ra ngoài.”

“Im lặng, thời nay paparazzi ngày càng chuyên nghiệp.”

Sắc mặt Tóc Xoăn trở nên khó coi, đang muốn quay đầu bỏ đi chợt nghe đại thần lên tiếng: “Đội đã, sẽ có thứ làm chú em hứng thú.”

Nghe vậy ánh mắt Tóc Xoăn lập tức sáng lên, cậu ta hỏi: “Đại thần, chẳng lẽ anh có tin gì? Mau mau nói em nghe với.”

Đại thần không thèm để ý tới cậu ta, Tóc Xoăn bị lời của hắn làm cho tò mò, không nói tới chuyện bỏ đi nữa, chỉ tự nhủ: “Chẳng lẽ có ai phá sân khấu? Hay là trên đường đi có trục trặc? Hình khiêu dân?”

Tưởng tượng của cậu ta ngày càng phong phú, hoàn toàn không để ý những cặp mắt tròn tròn nhìn mình.

.....

~~ Hãy giắt tem chương mới tại diendanlequydon.com bạn nhé (Um-um) ~~

.....

Dù sao đi nữa, cuối cùng liveshow cũng bắt đầu dưới ánh mắt trông đợi của mọi người.

Sau khi diễn ra hơn một tiếng đồng hồ, dĩ3nd4n3quyđ0n Tóc Xoăn cảm thấy buồn chán. Cậu ta mệt mỏi ngồi trên ghế, không biết đại thần đào đâu ra được vé Super VIP. Bọn họ ngồi gần sát sân khấu, ngay vị trí trung tâm. Vị trí này nếu đổi là người khác đã sớm gào thét, đứng ngồi không yên, nhưng Tóc Xoăn lại ngủ gà ngủ gật.

Cậu ta vừa mơ màng vừa lo lắng nói: “Đại thần, có phải anh gạt em không đó, ở đây có chuyện gì...”

Đại thần nhìn đồng hồ, nói: “Sắp.”

Vừa dứt lời, Đặng Hâm trên sân khấu hát xong một ca khúc, tạm ngừng một giây, nói: “Hôm nay là một ngày rất đặc biệt. Đây là lần thứ hai tôi tổ chức liveshow tại thành phố G. Danh sách bài hát lần này sẽ có những bài trước đây tôi chưa từng biểu diễn qua. Bài hát tiếp theo dành cho các cặp đôi, bạn bè đang có mặt tại đây. Nếu mọi người có người yêu, có thể hát theo được không ạ? Hi vọng mọi người sẽ thích tiết mục này.”

Giai điệu quen thuộc vang lên, tất cả mọi người sững sờ. Bài hát này chính là ca khúc nổi tiếng khắp phố lớn ngõ nhỏ trong thành phố, là bài hát tỏ tình kỳ diệu và là một bản tình ca kinh điển. Không khí trong liveshow thay đổi, có cảm giác như đang ngược chớ độc thân.

Bọn Tiểu Mẫn và Tròn Vo ngồi chung một chỗ, Cố Nam tặng họ rất nhiều vé vào cửa xem liveshow, nói là của bạn cho. Dĩ nhiên cậu sẽ không nói ra mấy cái vé này do Cố Tương phát. Làm khách mời thần bí, việc cầm vài chiếc vé vào cửa không phải là việc khó khăn. Tất nhiên Tròn Vo thấy lợi phải lấy, dù không hâm mộ Đặng Hâm nhưng vẫn đến xem.

Đỗ Vũ làm chim nhỏ nép sát vào người Cố Nam, miệng hát theo, tiếc là hát lệch nhịp kéo cả đám xung quanh lệch nhịp theo, khiến cho những người còn lại nhìn họ với ánh mắt quái dị. Cố Nam hận không thể đào hố chui xuống đất, chỉ tiếc là người khờ xướng không hề hay biết, cứ tiếp tục say mê hát theo ý mình.

Khi tiếng nhạc vừa cất lên, Tóc Xoăn ngồi thẳng dậy. ddlequydon.um-um Là một fan cuồng của Cố Tương, tất nhiên cậu ta sẽ hát những bài Cố Tương đã từng hát qua. Để biểu đạt lòng tôn trọng với nữ thần, cậu ta xoa xoa đôi mắt nhấp nhem, ngồi dậy.

Tiếng đàn chậm rãi mang chút thương cảm ngọt ngào vang lên, Đặng Hâm ngồi trước dương cầm, anh ta đàn dương cầm rất hay, theo tiếng Piano trôi dạt, nhớ đến câu đầu tiên trong lời bài hát.

“Không phải em không sợ hãi. ...”

Là một giọng nữ.

Mọi người sững sờ, Đặng Hâm không phải là nữ. Chẳng lẽ là khách mời thần bí? Nhưng... trên sân khấu ngoài Đặng Hâm ra đâu còn ai.

Từ lúc giọng nữ xuất hiện, Tóc Xoăn đã nhảy dựng lên. Người khác có thể không biết, dù sao xuất thân Cố Tương là một diễn viên, không ca hát nhiều lắm, trừ bài hát “Mạnh mẽ” trong phim ra thì tất cả đều do Đặng Hâm tự mình hát. Nhưng là một fan nảo tàn của Cố Tương, chớp mắt Tóc Xoăn liền biết là ai.

Nữ thần xuất hiện? Nhưng có thấy đâu?

“Không phải em không sợ hãi, nhưng với nụ hôn nóng bỏng lãng mạn này, cho dù đây là vách đá cheo leo cũng sẽ hoá thành đất bằng vì anh...” Âm thanh kia ngày càng rõ ràng, trên màn ảnh khổng lồ hai bên sân khấu, ống kính dừng lại ở một nơi trong thánh phòng, người ở đó giơ micro đứng dậy, miệng nở nụ cười rực rỡ.

“Nữ thần Tương Tương! Mẹ kiếp, là nữ thần Tương Tương!” Đỗ Vũ bật dậy.

Tóc Xoăn luống cuống tay chân kiểm camera chụp hình: “Mẹ kiếp, sao không nói sớm!”

“Yêu em không cần lý do, chỉ mong có thể dùng bản năng có được em, vừa nghĩ đến em, đôi tay yếu đuối bỗng trở nên tràn đầy sức lực...” Ngay lúc đó một giọng nam vang lên. Trên màn hình, người đàn ông đang ngồi bên cạnh Cố Tương cũng đứng lên, lộ ra vẻ mặt đẹp trai hút hồn.

“Á”, toàn thánh phòng lập tức bùng nổ!

Triển Cự Cự! Mẹ nó, cặp đôi siêu đẳng!

Cố Tương và Triển Dương tay trong tay bước về phía sân khấu, không khí liveshow được đẩy lên cao trào.

Bình thường hai người chỉ hứng thú với đóng phim, rất ít khi tham gia các chương trình giải trí chứ đừng nói làm khách mời cho ai. Hôm nay cái giá mọi người bỏ ra xem thật xứng đáng, màn giao lưu tình cảm của cặp đôi siêu đẳng này chắc chắn sẽ giật tít báo ngày mai cho mà xem. ...!

“Người khác không chấp nhận,

Tình lý cũng không tha,

Yêu hết mình đến thế nhưng lòng vẫn thấy đau

Như sống trong giấc mộng

Đầu có ai kích động thế nào

Cũng không sánh được sự dịu dàng em dành cho người ấy

Đèn đỏ ven đường lại sáng lên

Không ai ngăn được đường em bước tới

Cho dù thiên quân vạn mã em vẫn vượt qua

Em không hề dịu dàng

Em chỉ có lòng can đảm này thôi

.....”

Tất cả mọi người đồng thanh hát lên! Camera quay tròn bắt hình ảnh chiếu lên màn hình đầy làn sóng ngược chó độc thân dăng cao. Trên màn hình đều là những hình ảnh ôm hoặc hôn nhau nóng bỏng giữa những người yêu nhau, đồng thời trên sân khấu cũng tràn ngập cảnh tượng ngọt đến sâu răng.

“Nữ thần Tương Tương của mình!” Có nữ thần liền quên bạn trai, Đỗ Vũ hoàn toàn bỏ rơi Cố Nam, cho đến khi ống kính tình nghịch lia tới, trong ống kính chỉ có Đỗ Vũ hưng phấn hét to, mặt Cố Nam đen lại, nắm lấy bả vai Đỗ Vũ, hôn xuống.

Khi camera quét đến một cặp tình nhân trên khán đài, trong mắt cô gái trẻ thoáng bối rối, một lão già mập mạp tỏ vẻ hứng khởi, không nói lời nào tóm lấy cô gái hôn nóng bỏng. Thân hình cô gái cứng đờ, muốn kháng cự nhưng không biết vì sao không dám nhúc nhích. Hình ảnh không được tự nhiên ấy rơi vào khung hình, Tóc Xoăn đang chuyên tâm quay chụp, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn màn ảnh, vừa lúc thấy lão già hôn cô gái một cách nồng cháy, thốt lên “A”, cảm giác hơi quen mắt. Nhưng ống kính lướt qua nhanh nên Tóc Xoăn đành thôi.

“Đi! Bày tỏ đi!” Tròn Vo nhìn cảnh những cặp đôi ngược chó xung quanh, tức giận đến nổi lộ luôn cả hai chiếc cằm trên mặt.

Tay của Tiểu Mẫn và vị học bá lẳng lặng ở chung một chỗ.

Cả hiện trường bị bài hát ưu thương ngọt ngào này nhấn chìm trong một không gian êm dịu. Đặng Hâm yên tĩnh đàn piano, người hâm mộ dưới sân khấu hoặc tỏ tình hoặc hôn nhau. Bài hát giống như tiếp thêm sức mạnh cho mọi người.

Sức mạnh ở bên nhau, tình yêu nhẹ nhàng gõ cửa.

***** Đếm ngược đến hoàn chính văn nào: 2

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Kết cục

Edit: Um-um

Sau buổi liveshow “Tình Luyến” của Đặng Hâm, trên Weibo toàn là hình ảnh của cặp đôi Tương Dương. Cố Tương đang có danh tiếng trong công chúng, Triền Dương thì không phải nói, già không bỏ nhỏ không tha. Hai người xuất hiện ngược chó như thế không lên trang nhất mới lạ.

Ngoại trừ việc đó, có một việc nữa cũng được lên trang nhất.

Trong đêm diễn ra liveshow, lúc Cố Tương và Triền Dương đang hát trên sân khấu, ống kính lia vòng quanh thỉnh thoảng chiếu hình ảnh lên màn hình lớn, thoáng có dáng một người quen. Dù thời gian dừng lại tại người kia không lâu nhưng ánh mắt khán giả rất tinh tường, nhanh chóng chụp lại màn hình, phóng to ra. Người đó không ai xa lạ chính là Kiều Ánh Tinh.

Kể từ lúc toàn bộ scandal của Kiều Ánh Tinh bị đào ra, kèm theo tin tức cô ta có liên quan đến tai nạn xe cộ của Lương Quý, chưa từng thấy cô ta xuất hiện trước mặt công chúng. Công ty đại diện của Kiều Ánh Tinh là một công ty rất nổi tiếng, tất nhiên sẽ không vì một Kiều Ánh Tinh mà đánh mất hình tượng của mình, liên lụy thêm các nghệ sĩ khác. Kết thúc hợp đồng xem như một phương pháp giải quyết triệt để.

Làng giải trí có một nguyên tắc, nếu một diễn viên nhỏ chưa có danh tiếng dính phải scandal thì không phải là một vấn đề lớn. Qua một thời gian khán giả sẽ quên lãng, nếu may mắn sau này vẫn còn một cơ hội nổi danh. Nhưng nếu đã nổi tiếng đến một đẳng cấp nào đó, trong giai đoạn đang vinh quang bỗng liên quan đến một loạt vụ bê bối, hơn nữa những tin tức này hoàn toàn là sự thật, vậy thì xin lỗi, cả đời cũng không thể nào trở mình được.

Bởi vì ban đầu Kiều Ánh Tinh quá nổi danh nên sau khi cô ta ngã ngựa mới thể thảm đến vậy. Xui hơn cả việc Kiều Ánh Tinh bị nhận dạng chỉ nhờ một hình ảnh thoáng qua ở buổi liveshow của Đặng Hâm là thông tin về lão già mập mạp ngồi kế cô ta cũng bị bóc ra.

Không tìm thì không biết, biết rồi muốn choáng váng. Sau khi Kiều Ánh Tinh rơi đài đã từng cố gắng tìm Lý Thạc, hi vọng đối phương nể tình xưa mà

giúp cô ta một phen. Nhưng trước hết Lý Thạc là một thương nhân, thương nhân coi trọng lợi ích. Ddlqd-umum Ngày xưa cầu kết với Kiều Ánh Tinh, từ việc bản thân Kiều Ánh Tinh có vài phần hấp dẫn ra thì cô ta còn có chút giá trị trao đổi. Hiện nay Kiều Ánh Tinh chẳng còn gì cả, nếu nói đàn bà, trẻ tuổi nhiều hơn cô ta cả đống. Lý Thạc cần gì vì một người như Kiều Ánh Tinh mà rước thêm phiền phức cho bản thân. Từ chối một cách dứt khoát.

Làng giải trí là nơi cá lớn nuốt cá bé, trước đây khi Kiều Ánh Tinh còn đang nổi danh đã đập không ít người, ngăn cản không ít con đường sự nghiệp của người khác. Tất nhiên bây giờ đến phiên cô ta, người ta sẽ không do dự trả đũa. Đừng nói là trở lại như xưa, chỉ cần muốn sống bình an chưa chắc đã được. Dưới tình huống khó khăn ngày càng chồng chất, nếu Kiều Ánh Tinh cam tâm rút khỏi làng giải trí có lẽ sự việc sẽ không tệ lắm.

Nhưng không hiểu vì sao, Kiều Ánh Tinh không muốn rời xa làng giải trí. Công ty lớn không thích cô ta, cô ta tìm công ty nhỏ. Người đàn ông xuất hiện tại liveshow của Đặng Hàm chính là một đạo diễn trong nước không hề có danh tiếng. Những phim ông ta quay luôn bị giới điện ảnh chính thống xem thường, quan điểm của ông ta là lợi dụng cảnh da thịt để thu hút khán giả.

Lão đạo diễn bất tài này đồng ý cho Kiều Ánh Tinh đóng vai nữ chính trong phim của mình. Qua những hình ảnh thấy được hôm đó có thể biết Kiều Ánh Tinh thân mật với ông ta thế nào. Từ đó trong lòng ai ai cũng hiểu vì sao vai chính này được giao cho cô ta.

Ngày xưa từng là một diễn viên hạng nhất, tương lai có thể phát triển huy hoàng. Giờ đây phải dựa vào quy tắc ngầm, diễn những bộ phim hạ lưu cấp ba phô bày xác thịt. Mức chênh lệch như trên trời dưới đất này chính là đề tài mà giới truyền thông có hứng thú nhất. Vì vậy trong nhất thời, nơi nơi đều bình luận chuyện này, d.d.l.q.d.u.m.u.m chuyện Cố Tương và Triển Dương ngược chó trong liveshow chỉ nói qua một thời gian ngắn là lắng xuống, riêng chuyện cả khía Kiều Ánh Tinh đã một tháng qua còn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Văn Tinh vừa ăn trái cam trong tay vừa nói: “Tương Tương, em đừng đọc. Chị sẽ tóm tắt tin tức hôm nay cho em nhé.”

Cố Tương không nhúc nhích, nghiêm túc cầm tờ “Giải trí Hàng ngày”. Mấy hôm nay đoàn phim được nghỉ ngơi, cô muốn giải trí một chút.

Thấy cô như vậy, Văn Tinh nói: “Đừng đọc làm gì. Đây là tin của hôm qua rồi. Hôm nay có tin gì mới chị cũng đã đọc xong, để chị kể em nghe. Tay đạo diễn qua lại với Kiều Ánh Tinh phân trần trên báo, nói không có ý định mời Kiều Ánh Tinh về quay phim, quan hệ với Kiều Ánh Tinh chỉ là bạn bè bình thường. Hiện nay Kiều Ánh Tinh đang nổi điên, gây chuyện với bên đó.”

Cố Tương để tờ báo xuống. Cô không hề biết đến việc “gây chuyện” này, vì mỗi ngày toàn là tin tức của Kiều Ánh Tinh, cô đã tự động chặn tin này rồi.

Thấy Cố Tương có hứng thú, Văn Tinh nuốt vội miếng cam xuống, nói: “Rõ ràng là Kiều Ánh Tinh đã bị lừa. Tên đạo diễn đó không mất cái gì, Kiều Ánh Tinh thì mất cả chỉ lẫn chài, lại còn bị người ta moi ra việc quy tắc ngầm. Tay này đúng là một kẻ lừa đảo chuyên nghiệp lâu năm, đang chơi trò kích thích trong liveshow thì bị tóm được. Kiều Ánh Tinh khóc không ra nước mắt.”

Giống như lần scandal trước đây của Kiều Ánh Tinh, cô ta chắc sẽ không xuất hiện ở nơi công cộng, tránh cho mình trở thành cái bia của đám phóng viên. Ngày đó có mặt có lẽ không phải là ý định của cô ta, khi thấy camera quay đến, thậm chí tên đạo diễn còn cố tình làm những hành động thân mật, có thể muốn được nổi tiếng. Việc này không ảnh hưởng đến đạo diễn nhưng đối với người đang gánh danh tiếng thối tha như Kiều Ánh Tinh thì đúng là họa vô đơn chí.

Hiện nay tên đạo diễn đã đạt được mục đích của mình, liền đá văng Kiều Ánh Tinh. Cô ta lại không phải là đèn đã cạn dầu. Hai bên, ai cũng cho là mình đúng cả.

“Em nói thử xem, dù gì Kiều Ánh Tinh cũng là nghệ sĩ lão làng trong giới giải trí, sao có thể bị người ta gạt dễ dàng thế nhỉ?” Văn Tinh lâu bầu. Dù cô ấy không ưa Kiều Ánh Tinh nhưng khi thấy đối phương rơi vào hoàn cảnh này vẫn cảm thấy chạnh lòng.

“Người ta đoán được cô ta muốn gì, tất nhiên sẽ về một miếng bánh to cho cô ta rồi.” Cố Tương nở nụ cười: “Đánh rắn phải đánh bảy tấc, quả nhiên tên đạo diễn này rất thông minh.”

“Cô ta cũng là người có nhiều mưu sâu kế độc.” Văn Tinh suy nghĩ: “Nhớ lại lần đầu tiên gặp cô ta ở phim trường “Tề hậu truyện”, em là người mới, cô ta là nữ chính. Bây giờ tình thế đảo ngược. Cảm giác này thật vi diệu. Câu nói sông có khúc người có lúc, con tạo xoay vần thật chính xác.”

Cố Tương mỉm cười. Chuyện Kiều Ánh Tinh thiếu cô, cô đã tự mình đòi lại. Rơi xuống hoàn cảnh này đều là do đối phương tự gieo gió gặt bão, còn cô, con đường của cô còn rất dài phía trước.

“Mai là lễ trao giải Kim Tượng rồi. Tương Tương em nhớ luyện tập phát biểu nhận giải nhé.” Văn Tinh liếc nhìn đồng hồ: “Chị về trước xác nhận một số thứ, em không được quên đây.”

“Lỡ em không được nhận giải thì sao?” Cố Tương ghẹo cô ấy: “Chuẩn bị toi công à?”

“Sao thế được?” Văn Tinh nói: “Cùng lắm thì để dành cho lần sau.”

Cố Tương cười: “Mượn lời chúc tốt lành của chị.”

Trước khi ngủ, Cố Tương nhắn tin cho Triển Dương: “Hoi hoi hộp.”

Cô nhận được câu trả lời từ phía anh: “Yên tâm đi.”

.....

~~ Đọc chương mới nhất & nhanh nhất tại diendanlequydon.com (Um-um) ~~

.....

Hôm sau, lễ trao giải Kim Tượng mà mọi người mong ngóng đã được chính thức mở màn.

Khi chưa chính thức bắt đầu, Cố Tương ngồi cạnh Triển Dương, nói: “Em hơi hồi hộp.”

Cho dù thử vai một bộ phim khó nhằn hoặc có nhiều người tham gia thử sức, cô vẫn ung dung ứng phó, _um_um vậy mà chỉ trong một ngày vì giải Kim Tượng mà cô đã hai lần nói hồi hộp với Triển Dương. Triển Dương theo thói quen đưa tay muốn sờ đầu, chợt nhìn lại thấy tóc cô đã được tạo kiểu tỉ mỉ xinh đẹp liền giạt tay lại, ho nhẹ một tiếng, nói: “Sợ gì chứ, nếu không được thì anh cho em”

Hôm nay Cố Tương mặc một chiếc váy lễ phục màu champagne của Giorgio ArMani Privé làm tôn lên vóc dáng yếu điệu của cô, lộ ra một mảng da trắng mịn như sữa, tóc dài thẳng đen mượt, gương mặt tinh xảo xinh đẹp. Thật sự khiến người khác mê đắm.

Cố Tương liếc Triển Dương. Cô không phải lo lắng về buổi lễ này, cũng không phải lo lắng về việc bước lên sân khấu. Cái cô đang hồi hộp chính là kết quả. Bởi vì cô có tràn đầy hi vọng với việc giành ngôi ảnh hậu nên mới lo được lo mất. Sau khi sống lại, bắt đầu mọi thứ lại từ đầu, mặc dù có vẻ thuận lợi nhưng cô thực sự bỏ ra rất nhiều công sức. Chỉ có cái vị trí ảnh hậu kia mới có thể chứng minh những gì cô hi sinh hoàn toàn không uổng phí.

Lần này, cô muốn đoạt lại mọi thứ, bao gồm cả vinh quang.

“Đừng lo lắng.” Tường Lily nói: “‘Đao Mã Đán’ xuất sắc như vậy, em đã tạo nên một tác phẩm kinh điển rồi. Chắc chắn được mà. Nghĩ thoáng thì, cho dù không đạt được thì cũng không cần buồn, em chỉ mới bước chân vào làng giải trí có ba năm thôi đó. Tương lai còn rộng mở, hào quang phía trước đang đợi em”

Cố Tương cười cười, nói: “Chị đẹp nên chị nói gì cũng đúng hết.”

Họ ở khán phòng hồi hộp bao nhiêu thì bên ngoài cũng hồi hộp không kém.

Có người mở cửa bước vào nhà họ Cố, Cố Trường Xuân ngồi ở phòng khách liền nói: “Thằng mắc dịch, con đi đâu bây giờ mới chịu về? Giải Kim Tượng sắp mở màn rồi, còn muốn đứng đó làm gì?”

Mặt Cố Nam đan lại, sau lưng cậu, Đỗ Vũ kéo kéo góc áo của cậu, sợ hãi nói: “Em không nên đòi về chung với anh, anh đừng giận nhé.”

Cố Nam hít sâu một hơi, bất đắc dĩ đóng cửa lại, kéo cô ấy vào nhà: “Cha, mẹ. Con có bạn đến chơi.”

“.....” Vợ chồng nhà họ Cố hơi sững sờ nhìn cô gái trước mặt. Một lúc lâu sau, La Tịnh kịp thời phản ứng, bước đến vừa cười vừa nói: “Là bạn gái Nam Nam à? Đáng vẻ thật xinh đẹp.”

Đỗ Vũ tiến tới, ngọt ngào gọi: “Chú, dì.”

“Chào cô gái nhỏ.” Cố Trường Xuân đứng lên, tay chân luống cuống, âm thầm trừng mắt với Cố Nam. Trong thời khắc dầu sôi lửa bỏng thế này mà dẫn bạn gái về nhà còn không phải rước thêm phiền toái à, không chừng lát nữa mọi người kích động lên làm bại lộ mọi chuyện thì biết làm sao?

Cố Nam nhún nhún vai, bày tỏ mình vô tội. Cậu cũng không muốn, thật sự do đối phương bám dính không tha.

“Chú với dì cũng thích xem giải Kim Tượng à?” Đỗ Vũ ngạc nhiên, người ở tuổi này rồi mà vẫn đi theo trào lưu của giới trẻ, quan tâm đến làng giải trí nữa chứ.

“Đúng rồi.” La Tịnh đứng ra giảng hoà: “Chú con thích nhất là xem những thứ này. Ngồi đi, Tiểu Nam rót trà cho bạn đi con.”

Bên kia, Tóc Xoăn ở phía ngoài cũng vò đầu bứt tóc.

“Đại thần, em hồi hộp quá o(\geq miệng \leq).” Không biết nữ thần có đoạt giải ảnh hậu không nữa? Có, không có, có, không có, có... hoa hồng ngay cửa hội trường bị cậu ta xé vạt đầy đất.

Một lúc sau, đối phương trả lời: “Nữ thần không thích người bộp chộp.”

Nhận được tin nhắn, chớp mắt Tóc Xoăn đứng thẳng người, mặt nghiêm túc, điều chỉnh dụng cụ ghi hình, quyết định đợi lát nữa khi xướng danh ảnh hậu cậu ta sẽ chụp đủ loại tư thế của nữ thần. Ảnh hậu gì chứ, nhất định sẽ là nữ thần. Nếu không, cậu ta ác độc liếc mắt nhìn vào giỏ hoa, mình sẽ xé những cánh hoa này thành số lẻ.

Tất nhiên cậu ta không nghĩ tới việc, có làm vậy cũng chả tác dụng khi gió gì.

Bên kia đại dương, hai vợ chồng họ Triển ở nhà coi truyền hình trực tiếp.

Phùng Văn cần điện thoại di động, khe thờ dài. Thời gian trôi rất nhanh, để buông tay một đoạn tình cảm có lẽ rất khó nhưng cô ta vẫn không ngừng cố

gắng

Anna đưa khăn cho cô ta, hỏi: “Phùng, có muốn nghỉ thêm một lát không?”

Phùng Vãn lau lau mồ hôi trán, đứng dậy: “Không cần, trận tiếp theo lên đi.”

.....

Tối nay sao rất sáng, nhưng người còn sáng hơn cả sao.

Trong giải thưởng lớn, hàng năm xuất hiện không ít người mới, cũng không thiếu người cũ cố gắng chứng minh giá trị bản thân qua những giải này. Giống như sao ở trên trời, không phải ngôi sao nào cũng dễ dàng được người ta nhìn thấy vẻ đẹp lấp lánh của nó.

Sau khi Triển Dương, Tường Lily, thậm chí Đường Duệ, rất nhiều bạn bè quen biết đã nhận giải, cuối cùng giải thưởng quan trọng nhất đã đến.

Nam khách mời cười nói: “Mới vừa rồi chúng ta đã nhìn qua các ứng cử viên của giải năm nay, cạnh tranh rất khốc liệt. Trong giới điện ảnh chúng ta có rất nhiều nhân vật ngoại hạng long nên ban bình chọn rất khó khăn khi quyết định giải thưởng này. Vậy thì giải thưởng của tôi hôm nay sẽ thuộc về.....”

Anh ta bấm nút, Cố Tương cảm thấy cảnh trước mắt mình mờ đi, thấp thoáng hình ảnh kiếp trước của cô, cũng là lễ trao giải giống như thế này, cô giành được vinh quang thuộc về mình. Chỉ tiếc vinh quang này quá ngắn ngủi, cô lại quá ngốc, bất không kịp đề cho nó trốn mất.

Lần này, có thể chứ?

“Cố Tương!”

Khi nam khách mời hô to hai chữ này, xung quanh Cố Tương lập tức vang lên tiếng vỗ tay ầm ĩ. Người đầu tiên ôm cô là Tường Lily: “Tương Tương, chúc mừng! Chúc mừng!”

Đường Duệ đến bắt tay cô: “Chúc mừng nhé.”

Trình Lâm ngồi sau lưng cô, mỉm cười: “Thật may mắn.”

Cố Tương nhìn người gần mình nhất, Triển Dương. Anh sờ sờ đầu cô, ánh mắt dịu dàng khích lệ: “Đi đi.”

Bên ngoài màn hình, Đỗ Vũ vui sướng high five với Cố Trường Xuân, ông còn hưng phấn gào to “Ảnh hậu ảnh hậu”, người trước đó vừa đập tay với Cố Trường Xuân thấy sự cuồng nhiệt của ông liền dần dần bình tĩnh lại, nghi ngờ nhìn Cố Nam: “Chú... cũng là người hâm mộ nữ thần Tương Tương à?”

Sau khi công bố kết quả, Tóc Xoăn không còn kềm chế được cảm xúc, bắt đầu kích động chụp hình liên tục. Cảnh tượng trước mắt hết sức có ý nghĩa với cậu ta. Ba năm trước đây, cậu ta chỉ là một phóng viên thực tập mới vào đời, Cố Tương cũng là người mới. Lần đầu tiên cậu ta phỏng vấn Cố Tương là ở tiệc đóng máy phim “Tề hậu truyện”, ban đầu cậu ta chỉ cảm thấy tính tình cô thành thật, sau khi theo đuổi thần tượng lại có cảm giác mình đang nuôi dạy con gái nhỏ. Từ một nghệ sĩ non trẻ, vô tư vô lo do mình phỏng vấn đến nhân vật nổi tiếng trong làng giải trí, chạm tay có thể phỏng. Nhìn cô tiến bộ từng ngày, mỗi ngày một vuron lên. Cuối cùng đến bây giờ cô trở thành một ngôi sao toả ánh sáng lấp lánh. Trong khoảnh khắc ấy, Tóc Xoăn thậm chí còn kích động đến đỏ cả mắt.

Nếu trong đời của bạn, có một người luôn luôn lớn lên với bạn, bạn sẽ có cảm giác mối quan hệ giữa hai người chính là bạn đồng hành.

Trên sân khấu, nam khách mời hỏi: “Đây đúng là ảnh hậu trẻ tuổi nhất của giải Kim Tượng từ trước đến nay, cũng là ảnh hậu có thời gian vào nghề ngắn nhất tính đến thời điểm hiện tại. Xin hỏi Tương Tương, bây giờ tâm trạng cô như thế nào? Có phải rất xúc động không?”

“Vô cùng xúc động.” Cố Tương khẽ mỉm cười. Bởi vì bình thường cô quá lạnh nhạt nên khi niềm vui lan toả trên gương mặt cô liền hoá thành ánh sáng chói lóa trong mắt mọi người.

Nam khách mời trao giải bị nụ cười của cô làm cho xao động, ngay sau đó cười nói: “Nhất định sẽ có người nghi ngờ việc cô đạt được giải thưởng trong độ tuổi trẻ trung thế này. Tương Tương định sẽ trả lời những chất vấn của đối phương như thế nào? Cô có cảm thấy buồn lòng không?”

Không sai, Cố Tương vẫn còn non nớt. Không những ở thâm niên trong nghề mà còn ở tuổi của cô. Việc cô đạt được thành tựu to lớn ở độ tuổi này, hơn nữa tiềm lực của cô vẫn chưa khai phá hết thật khiến người khác giật mình, tất nhiên sẽ đưa đến rất nhiều sự ganh tị.

“Trước đây có thể không vui, nhưng bây giờ tôi đã giành được giải thưởng này, ai nói gì thì nói, tôi sẽ không quan tâm đâu.” Cô trả lời sáng khoái.

Ở khán đài vang lên tiếng cười ầm ĩ.

Nam khách mời cũng cười: “Cuộc sống của Tương Tương bây giờ thật hoàn mỹ, có bạn trai Triển Dương là ảnh đế, tình cảm của hai người làm cho người khác hâm mộ. Cô lại giành giải ảnh hậu. Thật may mắn. lq.d.i.e.n.d.a.n Nhưng tôi không thể phủ nhận sự cố gắng của Tương Tương trong quá trình này. Mọi người đều biết cô là người làm việc liêm mạng, lại rất có kinh nghiệm, vô cùng nghiêm túc trong công việc, là tấm gương trong giới giải trí. Tôi có một điều thắc mắc, với tuổi của cô, sao cô có thể kềm chế những cảm dỗ trong làng giải trí, toàn tâm toàn ý trong công việc?”

Vấn đề này vừa nêu lên, cả khán phòng yên lặng.

Bên ngoài màn ảnh, bên trong hội trường, sau ống kính, dưới ánh đèn, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào người trên sân khấu.

“Bởi vì cuộc sống không thể làm lại.”

Một lúc sau, từ micro vang lên giọng của cô.

Lễ phục màu champagne không thể che giấu hào quang của cô. Có những người trời sinh ra đã thu hút ánh nhìn của người khác.

“Cuộc sống không thể làm lại. Mọi thứ chúng ta chỉ có thể trải qua một lần. Tôi không muốn hối hận, cũng không muốn hoang phí, cho nên...” Cô nở nụ cười xinh đẹp: “Cho nên sẽ đối xử nghiêm túc. Muốn quay phim, muốn có người yêu, những chuyện đơn giản như vậy liền thực hiện. Cảm ơn mọi người đã cho tôi một cơ hội để tôi có thể tử tế hơn với cuộc sống của bản thân mình.”

Cô cúi chào thật sâu, lâu sau không đứng dậy.

Rất lâu sau đó, tiếng vỗ tay nhiệt liệt làm vỡ tung hội trường.

Nam khách mời đưa cúp cho cô.

Chiếc cúp nặng trĩu, lấp lánh ánh vàng nằm trong tay cô. Mắt Cố Tương loé lên giọt lệ biến thành ánh sáng toả ra trong đôi mắt long lanh.

Cuộc sống thể quay lại nhưng cảm ơn trời xanh đã cho cô một cơ hội làm lại từ đầu. May mắn cô không bỏ qua cơ hội này, may hơn nữa là cô không bỏ qua người không nên bỏ.

Những khổ sở, nước mắt, tuyệt vọng, bàng hoàng mà cô trải qua, cuối cùng đã theo chân sai lầm trước đây tan thành mây khói. Bây giờ tất cả mới bắt đầu. Và cô mang theo niềm hi vọng mới, ngóc đầu trở lại.

Bên dưới sân khấu, chàng trai anh tuấn nhìn cô mỉm cười ấm áp, ảnh hậu trẻ tuổi cảm theo huân chương mới bắt đầu cuộc hành trình mới.

Cuộc sống khi chìm khi nổi, cuối cùng rồi sẽ có ngày hạnh phúc. Những vất vả, khổ sở, oan ức đều là thử thách của thời gian. Từng đau đớn mới có thể quý trọng hạnh phúc, từng chịu đựng mới hiểu được chờ đợi dài đằng đặc đến thế nào. Giống như trong đêm tối, sau khi mây đen tan ra mới thấy được ánh sáng rực rỡ của những vì sao.

Chỉ có nhìn về phía trước, không quay đầu lại. Khi ấy tình yêu và vinh quang sẽ tìm đến lần nữa.

Còn 1 chương về kiếp trước là sẽ hoàn chính văn nhé!

Cùng đếm ngược về hoàn chính văn thôi: 1

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Kiếp trước

Edit: Um-um

Đã rất lâu rồi từ khi làng giải trí xảy ra sự cố kia.

Thay vì nói sự cố, chi bằng nói đó là sự kiện thì đúng hơn. Trong ngày diễn ra hôn lễ thế kỷ giữa Lương Quý và Kiều Ánh Tinh, ảnh hậu Cố Tương từng rất nổi tiếng đã nhảy lầu tự sát ở bệnh viện. Lúc ấy chuyện này đã gây ra chấn động rất lớn.

Đúng là tuổi trẻ bồng bột, ảnh hậu từng danh một thời lại dùng cách điên cuồng như vậy để giành sự chú ý của khán giả. Lần nữa giới truyền thông lại chú ý đến một diễn viên hết thời, các tờ báo đua nhau đưa tin này khắp hang cùng ngõ hẻm.

Có lẽ vị ảnh hậu này biết được bản chất của giới truyền thông và khán giả, từ vong sẽ trở thành kinh điển. Trước cái chết, những scandal trở nên nhỏ nhoi và dễ được thông cảm hơn. Mọi người luôn có bản năng đồng tình với kẻ yếu. Nếu nói trước đây cô phải gánh vai phản diện, thật sự phải đóng vai kẻ thứ ba phá hoại tình yêu đích thực của người khác, nhưng cái chết của cô đã giúp cô hoà được một ván. Ít nhất sau khi cô chết, có một số người lên tiếng bênh vực cô.

Những bộ phim điện ảnh cô đã đóng vinh dự được đài truyền hình phát sóng liên tục, mọi người nhớ lại nữ diễn viên vô cùng có năng lực này. Có người bắt đầu trách móc đôi vợ chồng mới cưới Lương Quý và Kiều Ánh Tinh. Người đại diện đầu tiên của Cố Tương tung ra vụ bê bối của Lương Quý, kèm theo đó còn có chứng cứ Cố Tương thật sự từng mắc bệnh trầm cảm.

Mà ba và em trai của Cố Tương dùng hết tất cả tài sản của mình muốn báo thù cho con gái. Tuy lực lượng của họ nhỏ bé nhưng góp gió thành bão, ít nhiều cũng có thể làm cho đối phương lâm vào tình huống lúng túng.

Ba năm sau, vào ngày giỗ của Cố Tương.

Đài truyền hình lại bắt đầu phát sóng lại những bộ phim của Cố Tương, thể hiện niềm nhớ thương sâu sắc đối với vị anh hậu này. Vài người nhắc về cô trên Weibo. Đúng là sống chẳng cho ăn, chết làm văn tế ruồi. Thật nực cười.

Kiều Ánh Tinh tắt tivi, hung hăng ném mạnh điều khiển từ xa xuống đất.

Chỉ trong vòng ba năm ngắn ngủi, nhan sắc cô ta tiêu tụy thấy rõ. Cô ta tàn tạ như một bông hoa héo úa, không còn đồng nhất về tinh thần và thể xác, về ngoài căng tràn nhựa sống như trước đây.

Tờ “Giải trí Hàng ngày” trên bàn đăng một bài báo dài về mối quan hệ giữa cô ta và Lý Thạc. Trong đó còn có hình chụp đăng sau cửa sổ xe, Lý Thạc ôm cô ta hôn nồng nhiệt, rất rõ nét.

Nếu trước đây, việc này không quan trọng vì dù sao họ cũng là vợ chồng. Tuy nhiên hiện nay họ đã ly hôn, cô ta trở thành vợ Lương Quý, vụ bê bối này bị tung ra chính là bằng chứng cô ta ngoại tình. Dĩ nhiên đối với một nữ diễn viên, loại tin ngoại tình rất đáng sợ. Ví dụ như hiện nay, những hoạt động của cô ta đã bị ảnh hưởng rất lớn.

Thực ra thì cho dù không có tin này đi nữa thì trong ba năm nay Kiều Ánh Tinh sống cũng không vui vẻ gì. Cô ta cho rằng bản thân mình đã trèo lên được vị trí này, địa vị Lương Quý cũng đã ổn định. Hai người kết hợp với nhau sẽ ngày càng phát triển, giành được nhiều hợp đồng hơn nữa. Lý Thạc đã có tình nhân tươi trẻ. Cô ta đã ly hôn với Lý Thạc. Xem như mọi thứ đầu đã vào đây.

Cô ta cho rằng sự nghiệp của mình sẽ ngày càng phát triển, ngờ đâu Cố Tương quyết tâm sống chết với cô ta, dẫn đến vô số hậu hoạn. Âm thầm chính người là một chuyện, chính đến nỗi người đó tự sát lại là chuyện khác. Những người trong giới thấy vợ chồng họ làm rất hay, nhưng công chúng bên ngoài nghĩ họ rất quá đáng, chưa kể ba Cố Tương hợp tác với người đại diện gây cho cô ta không ít thiệt hại.

Thời gian là thứ quý giá nhất trong giới giải trí. Kiều Ánh Tinh không phải dạng người sẽ hiền hoà theo thời gian. Mỗi năm có rất nhiều người mới ra mắt, có thực lực, có bối cảnh, có chỗ dựa, có người ủng hộ. Người sau đẹp hơn người trước. Ánh hào quang của cô ta bị từng lớp sóng sau dần dần che khuất. Cô ta có thói quen lợi dụng người khác để leo lên trên, thực lực không mạnh, khán giả cũng không ủng hộ nữa.

Dưới tình huống như vậy, danh tiếng cô ta ngày càng lụn bại, khó đảm bảo tương lai sau này. Điều cô ta lo sợ nhất là quan hệ giữa cô ta và Lương Quý bắt đầu xuất hiện khoảng cách.

Trước hết, cha mẹ Lương Quý là những người cổ hủ, họ yêu cầu một cô con dâu toàn năng, đảm đang chứ không phải một nghệ sĩ. Vì chuyện này Kiều Ánh Tinh cãi nhau với Lương Quý nhiều lần. Ban đầu hắn còn che chở cô ta, nhiều lần như vậy cuối cùng hắn cũng cảm thấy phiền phức.

Thứ nữa, độ tuổi hiện nay của Lương Quý là tuổi trâu hoa ghẹo nguyệt. Trước kia Kiều Ánh Tinh thấy không sao vì lúc ấy cô ta chính là đoá hoa duy nhất. Hiện nay cô ta đã trở thành bà Lương, tận mắt thấy Lương Quý nhập nhằng với nữ diễn viên khác, trong lòng không khỏi hụt hẫng.

Tóm lại, ba ngày cãi nhau một trận lớn, hai ngày cãi một trận nhỏ. Trong hoàn cảnh đó bỗng nhiên Lý Thạc xuất hiện. Lý Thạc muốn ăn lại mánh cũ, cô ta muốn lợi dụng Lý Thạc để có cơ hội mới. Hai người không hẹn mà hợp. Nào ngờ xui rủi thế nào bị phóng viên chụp được. Bây giờ đâu đâu cũng thấy hình ảnh ấy, phòng PR không biết phải tẩy trắng như thế nào.

Cửa mở ra, Lương Quý bước vào. Hắn lạnh lùng nhìn phớt qua Kiều Ánh Tinh, gì cũng không nói, lẳng lặng bước vào phòng ngủ của mình.

Kiều Ánh Tinh cắn môi đứng ngây người một hồi, theo hắn vào phòng.

Chiếc áo vút bừa trên lưng ghé toả ra mùi nước hoa nồng nặc. Mặt Kiều Ánh Tinh tái mét, giọng bén ngót: “Anh lại đi lêu lổng với con hồ ly tinh nào rồi hả?”

Lương Quý nhìn cô ta hờ hững: “Cô có tư cách gì nói như vậy? Con hồ ly tinh ở bên ngoài, với trong nhà... Có gì khác nhau?” Trong lòng hắn vô cùng tức giận. Là một người của công chúng, bây giờ mỗi hành động của hắn đều nhận được ánh mắt thương hại của mọi người. Không có người đàn ông nào có thể nhìn được chiếc sừng mà Kiều Ánh Tinh cắm lên đầu hắn cả.

“Anh có thể lêu lổng bên ngoài. Sao tôi không thể?” Kiều Ánh Tinh ghen một lát rồi nói, thật ra là châm chọc.

Lương Quý cười lạnh, ngoại trừ cười lạnh ra bây giờ hắn không biết nên dùng thái độ gì đối mặt với người đàn bà này. Sau ba năm kết hôn, Kiều Ánh Tinh dần dần trở nên trái ngược với tính phóng khoáng, hiền lành, đáng yêu trước đây. Kiều Ánh Tinh thật sự là người khắc nghiệt, hám danh, giả tạo, ranh ma. Càng ngày hắn càng mệt mỏi nhưng chỉ có thể cắn răng chịu đựng lựa chọn của mình, thậm chí nhiều lúc hắn tình nguyện thả gập những cô gái ngoài đường còn hơn. Nhưng lúc này, rõ ràng Kiều Ánh Tinh rất quá đáng.

“Trước đây cô đến với ông ta vì muốn bò lên trên cao.” Lương Quý chán nản nói: “Hiện tại cô đến với ông ta vì cái gì? Tôi không thoả mãn được cô à? Hay cô vẫn cảm thấy ông ta có thể giúp cô bò lên một vị trí cao hơn?”

Bề ngoài và trình độ của tên Lý Thạc này không cần bàn cãi. Người đàn ông như vậy vẫn có những cô gái bám riết không buông, trừ việc ông ta có thể

mang lợi ích đến cho đối phương ra thì chẳng có chỗ tốt nào. Diendanlequydon Đối với một người kiêu ngạo như Lương Quý thì việc Kiều Ánh Tinh làm chẳng khác nào dẫm nát mặt mũi và lòng tự trọng của hắn dưới chân. Trong lòng hắn bốc lửa, sự oán giận toả ra trong lời nói: “Ngoại trừ cãi nhau với cha mẹ, mua sắm hoang phí ra thì cô còn làm gì nữa? Cả ngày chỉ biết đâm chọc hết người này đến người nọ. Trước đây đúng là tôi mù với cưới cô.”

“Lương Quý!” Kiều Ánh Tinh hét lên: “Anh nói vậy mà không biết xấu hổ à? Lúc trước ai mặt dày đeo bám tôi? Anh hối hận sao? Thấy tôi không tốt hả? Vậy thì thế nào? Anh có tiếc thì Cố Tương cũng đã chết rồi! Chính anh là người ép vợ cũ của mình đến chết đó.”

“Cô!” Lương Quý nắm chặt tay.

Lời nói của Kiều Ánh Tinh trực tiếp xát muối vào miệng vết thương của hắn. Con người thường hay có tâm lý kỳ quái, sau khi mất đi mới bắt đầu hối hận vì không giữ được. Với hắn, ngoại trừ lúc đầu có hơi sợ hãi ra thì cái chết của Cố Tương không làm cho hắn cảm thấy ăn năn gì cả. Hắn mê đắm tận hưởng ngày tháng trăng mật với Kiều Ánh Tinh, nào ngờ Cố Tương dùng chính tính mạng của mình để trả thù hắn.

Mới đầu hắn có chút không quen. Kiều Ánh Tinh không nấu cơm ở nhà, không chờ đợi hắn về như Cố Tương, càng sẽ không thuận theo ý hắn, luôn vì hắn suy nghĩ. Chiếc giày bụi bặm ban đầu bỏ đi dần dần trở nên quý giá. Mỗi lần gây nhau với Kiều Ánh Tinh, trong lòng hắn lại hối hận một chút, mỗi ngày càng nhớ đến ưu điểm của Cố Tương. Có lẽ không được gọi là yêu nhưng Cố Tương đã dùng cách này để mạnh mẽ trả thù hắn.

Không có gì hay hơn việc làm cho Lương Quý hối hận.

Kiều Ánh Tinh thấy Lương Quý im lặng, trong lòng thêm oán hận, trực tiếp xông tới đánh nhau với hắn. Những khung ảnh tình tứ bày trên mặt bàn mau chóng vỡ nát.

.....

~~ Đọc chương mới nhất & nhanh nhất tại diendanlequydon.com (Um-um) ~~

.....

Trong phòng làm việc của tờ “Giải trí Hàng ngày”, một người thanh niên tóc gọn sóng ngồi ở vị trí chủ biên. Người đàn ông trung niên đứng đối diện đưa tài liệu cho anh ta, nói: “Tin nóng tiếp theo đã chuẩn bị xong, anh có muốn thông báo trước với bên kia một tiếng không?”

“Không cần.” Tóc Xoăn nói: “Cứ vậy đi. Giết hắn trở tay không kịp cũng rất tốt.”

Tuy người đàn ông hơi khó hiểu nhưng vẫn trả lời vâng dạ. Đến lúc ông ta đã rời khỏi văn phòng, phóng viên thực tập trẻ tuổi ngồi bên cạnh Tóc Xoăn chợt hỏi: “Lão đại, sao lần này tin tức của Lương Quý và Kiều Ánh Tinh anh lại gấp gáp như vậy? Tuy là tin lớn nhưng trước kia em không thấy anh quan tâm những tin lớn như vậy. Máy đàn anh đều nói anh điên rồi.” Cậu ta tò mò kẻ sát vào: “Có phải anh từng có ân oán gì với hai người bọn họ không?”

Về mặt Tóc Xoăn nghiêm túc, đẩy cái đầu đối phương vừa thò qua trở lại, lạnh lùng đáp: “Trong giờ làm việc mà nói vớ va vớ vẩn gì đó?”

Cậu phóng viên thè lưỡi, sắp xếp lại hồ sơ trên bàn, im lặng.

Thấy bọn họ nặng nề, không dám cười nói, Tóc Xoăn chợt thờ dài, không biết đang nói với ai: “Tôi với họ chẳng có gút mắc gì, chẳng qua muốn trút giận giùm Cố Tương thôi.”

“Cố Tương?” Cậu phóng viên sừng sốt: “Anh đừng nói với em hôm nay là ngày giỗ Cố Tương đấy nhé?”

“Đúng vậy.” Tóc Xoăn khẽ cười: “Ba năm rồi.”

“Lão đại cũng cảm thấy cô ấy vô tội sao?” Cậu phóng viên ngờ vực: “Trước đây, sau khi cô ấy tự sát có không ít lời đồn, nhưng cuối cùng không có động tĩnh gì. Bây giờ lão đại muốn đăng vụ bê bối của bọn người Lương Quý, chẳng lẽ anh biết được nội tình?”

“Nội tình?” Tóc Xoăn lắc đầu: “Tôi không biết, tôi chỉ biết cô ấy chắc chắn vô tội.”

Năm đó, anh ta cũng là một cậu phóng viên thực tập giống chàng trai trẻ này. Thật ra khả năng của anh ta trong nghề phóng viên không cao, đã qua thời gian thực tập rất lâu vẫn chưa được nhận chính thức. lq.d.i.e.n.d.a.n Những đàn anh trong toà soạn thờ ơ với anh ta, sợ bị dính rắc rối. Có một lần vấp và nhận được cơ hội phỏng vấn một tên tuổi lớn, nào ngờ giữa đường gặp sự cố, trợ lý của vị này lạnh lùng trừng mắt, trực tiếp đuổi anh ta ra ngoài. Cậu phóng viên thực tập phỏng vấn thất bại, không biết phải về báo cáo với sếp thế nào, tâm trạng suy sụp.

Tình cờ khi ấy gặp được Cố Tương. Lúc này Cố Tương vừa mới nhận giải ảnh hậu, so với cái vị anh ta phỏng vấn thất bại còn nổi tiếng hơn không biết bao nhiêu lần. Trong giới truyền thông đồn nhau rằng Cố Tương là một người có tính tình cao ngạo, hung hăng. Thấy Cố Tương đi tới, anh ta sợ đến mức chân nhũn ra.

Kết quả đối phương chỉ ngắc nhiên nhìn anh ta, hỏi: “Anh là ai? Nhân viên công tác không được vào đây.”

“Tôi đến phỏng vấn.” Anh ta run run trả lời: “Tôi là phóng viên của tờ “Giải trí Hàng ngày”.”

“Vậy sao anh không vào đi...” Cố Tương hỏi, thấy anh ta không trả lời, nhìn thoáng thấy cửa đang đóng chặt, chợt nở nụ cười: “Mặt anh nhìn thật đáng

thương, hay là phỏng vấn tôi để về báo cáo công tác được không?”

Tóc Xoăn vĩnh viễn nhớ rõ thời khắc ấy, cô gái trẻ trung cười rạng rỡ, giống như một đóa trẻ đắc ý lại có khí chất hào hiệp, khéo léo. Đó là lần đầu tiên anh ta đối mặt với một minh tinh nổi tiếng, cũng là lần đầu tiên khắc sâu tên Cố Tương vào trong trí nhớ.

Nhờ phúc của Cố Tương, anh ta phỏng vấn thêm một lần nữa là qua cửa. Hơn nữa bắt đầu từ ngày đó anh ta như được bồi thường những xui xẻo trước đây đã gặp phải, dần dần tài năng được công nhận. Cuối cùng đạt được vị trí chủ biên.

Anh ta vẫn muốn phỏng vấn Cố Tương một lần nữa, người con gái đã cho anh ta tự tin và can đảm, người đã dùng một cách đặc biệt để cổ vũ cho anh. Nhưng tiếc là, hồng nhan bạc mệnh, Cố Tương đi quá sớm.

Tóc Xoăn nghĩ rằng, quan trọng nhất trong đời người chính là duyên phận. Anh ta thiếu Cố Tương một ân tình, chỉ có thể dùng cách này để báo đáp cho cô.

.....

Tại nghĩa trang công cộng, có một nhóm fan điện ảnh tự phát cầm hoa đến viếng mộ.

Thời gian đã qua khá lâu, những người ở lại là những người hâm mộ chân chính. Dẫn đầu là một cô gái trẻ, ăn mặc trang trọng giống như một nhân viên văn phòng, gương mặt còn vương nét u buồn.

“Hi vọng ở thế giới bên kia, chị có thể sống thật tốt.” Cô ấy lầm bầm.

Lúc đoàn người rời đi, người bên cạnh cô ấy hỏi: “Đỗ Vũ, vì sao cô lại thích Cố Tương đến vậy? Năm nào cũng thấy cô đến viếng cô ấy.”

“Ai biểu tôi là người mê sắc đẹp.” Cô gái tên Đỗ Vũ lúc đầu nói: “Từ lần đầu tiên tôi xem phim cô ấy diễn đã thích gương mặt cô ấy rồi, cô ấy diễn rất hay. Tiếc là rời khỏi giới giải trí quá sớm, còn bị cặp đôi cận bã kia hại cho thâm. Nếu không phải gặp chuyện như vậy, chưa biết bây giờ cô ấy sẽ nổi tiếng đến cỡ nào nữa.”

“Yên tâm,” người bên cạnh khuyên bảo: “Không phải gần đây hai người đó bị vạch ra mấy tin xấu à. Chẳng mấy chốc, chúng ta sẽ được xem kịch vui thôi.”

“Tốt nhất là vậy.” Đỗ Vũ cười trên nỗi đau của kẻ khác: “Nếu bọn họ dứt khỏi giới giải trí, tôi nhất định sẽ đãi một bữa tiệc lớn để ăn mừng.”

Trong lúc họ nói chuyện, có ba người đi về phía bên này. Diendanleeyyddon Một đôi vợ chồng và một thanh niên trẻ tuổi. Hai vợ chồng này, người đàn ông rất già dặn, người phụ nữ thì khá hơn. Về mặt thanh niên phiến muộn, thấp thoáng có chút ưu thương.

Sau khi thấy mấy người này lướt qua, bất chợt Đỗ Vũ nhìn phớt thấy một góc mặt của người thanh niên, hơi hơi ngạc nhiên. Đến khi đối phương khuất xa, bạn cô ấy hỏi: “Nhìn cái gì mà ngẩn người vậy?”

“Không gì. Đi thôi.” Cô ấy đáp. Trong lòng nhớ lại, gương mặt người thanh niên khi nãy có vài phần giống Cố Tương.

Trong một chiếc xe ở xa, Đường Duệ cười như có như không nhìn người đàn ông đang hút thuốc, hỏi: “Đã đi ngang tới đây, không muốn tiện đường vào trong thăm viếng một chút à?”

“Ông muốn đi sao?” Đối phương hỏi lại.

“Tôi không muốn đi, tôi sợ ông muốn đi ấy chứ.” Đường Duệ cười nói. Bỗng nhớ đến chuyện gì, lại thở dài: “Klaus, tôi không hiểu nổi. Trước đây khi nghe tin Cố Tương tự sát, vì sao ông lại muốn giúp cô ấy?”

Người đàn ông ngồi bên ghế phụ quay đầu lại, lộ ra một khuôn mặt anh tuấn, nhưng thái độ có vẻ hờ hững. Anh nói: “Muốn biết lý do?”

“Muốn,” Đường Duệ nghiêm túc gật gật đầu.

Tuy Cố Tương mất đã ba năm nhưng Đường Duệ vĩnh viễn không quên được. Sau khi Cố Tương qua đời, cô phóng viên đến phỏng vấn Triền Dương, cô ý hỏi thăm anh về việc này: “Triền Dương, anh thấy thế nào đối với sự kiện Cố Tương nhảy lầu tự sát trong giới giải trí gần đây?”

Khi ấy, câu trả lời của Triền Dương gần như nằm ngoài dự đoán của mọi người, anh nói: “Thật đáng tiếc, thực lực của cô ấy không nên chỉ dừng tại đây, cuộc đời của cô ấy cũng vậy.”

Một câu nói gây nên sóng gió. Triền Dương là người có sức ảnh hưởng. Lời nói của anh ít nhất có thể thay đổi quan điểm của không ít người. Nó còn là chất kích thích làm cho nhiều người bắt đầu chuyển hướng ủng hộ. Bởi vì chuyện này mà Lương Quý và Kiều Ánh Tinh căm thù anh, nhưng anh không hề để ý. Nếu trước đó chỉ là một câu nói thì sau này việc Triền Dương nâng đỡ nhà họ Cố, âm thầm giúp đỡ Cố Trường Xuân cho thấy thật ra anh rất quan tâm đến chuyện này.

“Cô ấy thật sự ưu tú. Nếu không đến hoàn cảnh này, thực ra không ai muốn chết cả.” Ánh mắt Triền Dương lộ vẻ xúc động: “Cảm thấy quá đáng thương.” Ddlqd.um.um

Đường Duệ âm thầm thở dài. Biết trước sẽ nhận câu trả lời như vậy, nhưng mà...

Có lẽ Triển Dương nhớ đến mẹ mình, cảm thấy người nữ diễn viên hồng nhan bạc mệnh trong giới giải trí ấy ít nhiều có điểm tương đồng với bà. Xuất phát từ lòng thương hại này nên anh nguyện ý đưa tay giúp đỡ.

Bỏ qua những suy nghĩ miên man trong lòng, Đường Duệ trêu chọc: “Vậy bây giờ ông đi viếng một bó hoa, nói với cô ấy là ông đã giúp cô. Biết đâu kiếp sau đầu thai cô ấy sẽ lấy thân báo đáp ông. Trong Phật pháp, cái này gọi là nhân quả.”

Triển Dương dập tắt điếu thuốc trong tay: “Có nhân chắc chắn sẽ có quả sao?”

“Sao lại không?” Đường Duệ nhún vai.

“Thôi.” Triển Dương đeo lại kính râm: “Đi thôi.”

Hoa cúc trắng trước nghĩa trang công cộng rung nhẹ nhẹ trong cơn mưa phùn, cánh hoa nở rộ giống như khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của cô gái trên bia mộ.

Có nhân chưa chắc sẽ có quả.

Nhưng có quả nhất định sẽ có nhân.

***** Hoàn Chính Văn *****

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.